

Động Phòng Hoa Chúc Sát Vách 2

Contents

Động Phòng Hoa Chúc Sát Vách 2	2
1. Chương 1: Trùng Phùng	2
2. Chương 2: Một Mảnh Hoan Tình	6
3. Chương 3: Ký Ưc Lan Tỏa	10
4. Chương 4: Quá Khứ Hạnh Phúc	15
5. Chương 5: Lòng Người Khó Đoán	20
6. Chương 6: Tình Nồng Ý Thắm	28
7. Chương 7: Mưa Đêm Ấm Ấp	34
8. Chương 8: Yêu Quá Khó	41
9. Chương 9: Thừa Nhận Đã Yêu	47
10. Chương 10: Chìm Vào Giấc Mơ	53
11. Chương 11: Khoảng Thời Gian Mơ Hồ	55
12. Chương 12: Đêm Dài Ấm Ướt	57
13. Chương 13: Đoạt Hoa Đào	61
14. Chương 14: Nụ Hôn Đầu Tiên Cuồng Nhiệt	66
15. Chương 15: Châm Ngồi Lửa Tình Yêu	70
16. Chương 16: Chia Tay	73
17. Chương 17: Không Còn Sự Lựa Chọn	77
18. Chương 18: Lửa Pháo Hoa	82
19. Chương 19: Trong Đêm Mưa Lớn	89
20. Chương 20: Như Cánh Hoa Rơi	96
21. Chương 21: Tình Yêu Nồng Nàng	103
22. Chương 22: Người Đẹp Say Rượu	110
23. Chương 23: Lòng Cửa Phụ Nữ	117
24. Chương 24: Trong Tình Yêu Cuồng Nhiệt	122
25. Chương 25: Gió Bất Đầu Thối	129
26. Chương 26: Khó Có Thể Tin Tưởng	132
27. Chương 27: Nhìn Thấu Lời Nói Dối	140
28. Chương 28: Giấc Mơ Tan Biến	146
29. Chương 29: Tình Yêu Sớm Kết Thúc	149
30. Chương 30: Không Thể Quyết Định	153
31. Chương 31: Áo Mơng Vạt Tắt	160
32. Chương 32: Đoạn Tuyệt Ân Tình	164
33. Chương 33: Hận Ly Biệt	170
34. Chương 34: Khi Gặp Lại	175
35. Chương 35: Gặp Lại Anh	188
36. Chương 36: Lộ Chân Tướng	195
37. Chương 37: Một Ngày Yêu	209
38. Chương 38: Ân Nghĩa Của Tình Dịch	213
39. Chương 39: Buổi Tiệc Hồng Môn	218
40. Chương 40: Hủy Hôn Ước	222

41. Chương 41: Thù Hận Triền Miên	230
42. Chương 42: Tình Yêu Không Hạnh Phúc	232
43. Chương 43: Viết Tiếp Đoạn Tình Yêu	238
44. Chương 44: Duyên Phận Kiếp Trước	244
45. Chương 45: Hồi Tưởng Giác Mơ	254
46. Chương 46: Cùng Nhau Tắm	259
47. Chương 47: Chúc Mừng Năm Mới	267
48. Chương 48: Diện Kiến Bố Mẹ Chồng	272
49. Chương 49: Kết Thúc Hành Khúc Tình Yêu	278
50. Chương 50: Kết Thúc	283
51. Chương 51: Cảnh Đêm	286
52. Chương 52: Ngoại Truyện 6: Cuộc Sống Hôn Nhân Của Tham Mưu Trưởng Diệp Chính Thần	302

Động Phòng Hoa Chúc Sát Vách 2

Giới thiệu

Hãy cùng theo dõi truyện Động Phòng Hoa Chúc Sát Vách 2 để một lần nữa bước chân đồng hành c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dong-phong-hoa-chuc-sat-vach-2>

1. Chương 1: Trùng Phùng

Đã hơn ba ngày, vì lo lắng cho Ấn Chung Thiêm, Bạc Băng liên tục mất ngủ.

Vẫn không có thêm bất cứ thông tin nào về Ấn Chung Thiêm, Bạc Băng không biết anh ta đã phải nhận sự thẩm vấn nghiêm khắc như thế nào, liệu anh ta có vì người khác mà gánh vác hết tội danh về phía mình hay không.

Viện kiểm sát, sở tư pháp hay chính phủ... Tất cả những cơ quan có người thân hoặc quen biết cô đều đã tìm đến và cầu mong sự giúp đỡ, nhưng hết thấy đều có cùng một câu trả lời với thái độ lạnh lùng: “Cô nên buông tay đi! Vụ này án tử đã chắc chắn rồi, không có đường sống đâu, tử hình chỉ còn là vấn đề thời gian thôi!”

“Tử hình...!!!” Trước đó không lâu, Ấn Chung Thiêm còn trao cho cô một chiếc nhẫn kim cương và hứa sẽ bầu bạn với cô suốt cả cuộc đời. Hiện nay, anh ta đang đứng trước nguy cơ bị tước đoạt đi quyền sống, sao cô có thể làm ngơ để mặc tất cả diễn ra như vậy được?

“Không! Tôi sẽ không bỏ cuộc! Tôi tin là anh ta vô tội, tôi nhất định phải tìm cách cứu anh ta, không cần biết phải bỏ ra bao nhiêu tiền hay dùng bất kì phương pháp nào...” Cô nói với luật sư Trần – Luật sư đảm nhận vụ án của Ấn Chung Thiêm.

Bạc Băng là một bác sĩ, một khi bệnh nhân vẫn chưa trút bỏ hơi thở cuối cùng, cô sẽ không bỏ cuộc. Huống hồ đây là Ấn Chung Thiêm, người đàn ông đã từng cùng cô vượt qua những thời điểm khó khăn nhất.

“Cô có thể giao ra toàn bộ số tiền tham ô không? Nếu cô giao ra được, bản án có thể sẽ được sửa đổi.”

Tiền tham ô? Số tiền kia chắc chắn sẽ không dưới mấy triệu. Tờ chi phiếu trong lòng bàn tay của Bạc Băng đang dính đầy mồ hôi.

Đây là thẻ tín dụng, trong đó là số tiền cô đã tích góp được vài năm. Hai trăm vạn, hơn nữa cô đang nhờ người rao bán căn hộ cùng một số tài sản cá nhân... Tất cả cộng lại cũng được hơn ba trăm vạn.

Bạc Băng có chút nóng giận.

“Anh ta căn bản không hề tham ô dù chỉ một đồng, vậy thì làm sao tôi có tiền để giao ra? Anh ta vô tội thì vì lý do gì lại phải chịu án tử hình? Pháp luật có để mà làm gì?”

“Có tội hay không cũng không đến lượt cô phán xét, tôi cũng không quyết định được, hiện nay chúng ta phải chờ xem thư kí Ấn đã khai ra những gì!”

Đó cũng là vấn đề mà Bạc Băng lo lắng nhất, cô chỉ mong rằng anh ta dừng nhất thời hồ đồ mà nhận hết tội về phía mình, nếu như vậy thì không ai có thể cứu được anh ta.

“Luật sư Trần! Anh không có biện pháp nào khác sao?”

Luật sư Trần trầm ngâm thật lâu sau mới lên tiếng: “Cô nên tìm đến những người có chức quyền cao hơn để nhờ họ khai thông vấn đề này, ở Bắc Kinh cô có quen biết ai không?”

Đúng rồi! Thư kí của Phó thị trưởng thành phố Nam Châu tham ô lớn bị bắt khẩn cấp, hiện nay chính Phó thị trưởng cũng đang bị cách ly để thẩm tra. Vấn đề lớn như thế này, mọi người né tránh còn không kịp, ai dám đứng ra giúp đỡ, chỉ e rằng người đó không muốn sống nữa.

Có lẽ, tìm đến những quan chức cấp cao hơn chính là phương pháp tốt nhất hiện nay.

Đến Bắc Kinh, chạy ngược chạy xuôi tìm người giúp đỡ, cuối cùng Bạc Băng vẫn không tìm được lối thoát cho bản án của Ấn Chung Thiêm. Thời điểm cô gần như tuyệt vọng, thì bất ngờ nhận được sự chủ động giúp đỡ của một vị viên chức cán bộ quân khu không biết rõ danh tính lại không để lại phương thức liên lạc. Thông qua trung gian là một người bạn của đồng sự của cô, tuy mối quan hệ có chút phức tạp nhưng tuyệt đối có thể tin tưởng được.

Bạc Băng và người ấy hẹn gặp nhau tại một quán trà yên tĩnh, nhìn qua vẻ mặt thì có thể nhận thấy ông ta đã ngoài bốn mươi tuổi, mặc thường phục, cách giơ tay nhắc chân của ông ta đều mang đậm vẻ quân nhân chính thống. Vóc dáng ông ta khá mập, không có khí phách của một quân nhân cấp cao, hoàn toàn không mang dáng vẻ là cán bộ cao cấp.

Trong lòng Bạc Băng có chút thất vọng.

“Cô có phải là Bạc Băng không?”

“Vâng ạ!” Bạc Băng gật đầu sau đó cô đẩy phần tư liệu đang giữ trong tay về phía ông ta.

Một tay ông uống trà, một tay ông lật xem toàn bộ phần tư liệu cô vừa đưa, thỉnh thoảng thấy ông ta trầm tư suy nghĩ gì đó.

“Bản án tử hình này có thể thay đổi được không?” Cô nhỏ giọng hỏi.

Ông ta giương mắt nhìn cô, một đôi mắt khôn khéo ẩn sau khuôn kính tinh tế.

“Khó có thể cứu vãn, chứng cứ vô cùng xác thực, nhưng...”

Từ “Nhưng” mà ông vừa thốt ra là cụm từ đẹp đẽ nhất mà cô nghe được suốt hơn một tháng nay. Cô giống như người sắp chết đuối vớt được chiếc phao cứu đuối, biết rõ có thể sẽ không làm được gì, nhưng cô vẫn kiên trì đeo đuổi không buông tia hy vọng cuối cùng.

“Nhưng của ông ở đây là...???”

“Cũng không phải hoàn toàn không thể cứu vãn. Nếu có thể điều tra sâu hơn, có lẽ...” Ông ta dừng lại một lúc, dường như có điều khó nói.

Bạc Băng gật gù đầu tỏ vẻ đã hiểu được hàm ý của ông.

Nhìn vào bản án này, người sáng suốt có thể nhận ra, Án Chung Thiêm chỉ là một thư kí nhỏ, không thể có lá gan lớn đến mức dám lừa trên gạt dưới tham ô một khoản tiền lớn. Chỉ có khả năng là các bằng chứng đưa ra hiện nay đều đang đổ toàn bộ tội danh lên người anh ta, án tử cơ bản đã được dự tính từ trước. Ai lại có thể có năng lực lớn như vậy, có thể thay đổi tất cả, đem tội danh của phó thị trưởng đổ hết lên người Án Chung Thiêm, mà không để lại bất kì một vết tích nào.

Trong lòng cô vừa mới dấy lên một tia hy vọng, giờ lại bị dập tắt hoàn toàn.

“Tôi nghĩ... có một người có thể giúp cô.”

Nghe ông ta nói như thế, Bạc Băng cứ nghĩ có lẽ vì cô quá khắt khe nên nghe nhầm. Cô nhẹ giọng hỏi lại một lần nữa: “Ngài nói gì ạ?”

“Có người hẳn là có thể giúp được cô.” Ông ta nói bằng giọng điệu trịnh trọng: “Tôi sẽ giúp cô liên hệ với người đó, tạm thời cô cứ chờ tin tức của tôi.”

Sau đó, một điều bất ngờ xảy đến đó chính là đột nhiên có một người đem thẻ khóa phòng tổng thống của khách sạn Quốc Tế đưa cho cô, Bạc Băng dường như không dám tin, cô nghĩ cô chỉ muốn nhờ người đó xem xét lại tình trạng vụ án một lần nữa để cứu vị hôn phu của cô đang bị cách ly thẩm tra, sự việc như thế có thể gặp nhau bàn bạc một cách quang minh chính đại, vậy thì vì sao phải chọn phương thức gặp mặt mờ ám là ở phòng tổng thống kia chứ.

Nhưng cô nghĩ đến tình trạng của Án Chung Thiêm hiện nay, cô hoàn toàn không có bất kì một thông tin nào về anh ta, không biết anh ta đã chịu bao nhiêu giày vò, Bạc Băng lại nghĩ đến lời nhắc nhở của vị cán bộ hôm trước: “Sự tình có được hay không, chỉ cần nhìn vào thái độ của người đó, đây là cơ hội duy nhất.”

Chưa đến nơi thì cô chưa thể đánh giá được sắc mặt của người đó, nghĩ vậy Bạc Băng không chút nghi ngờ, cô vội vàng thay một bộ quần áo chỉnh tề màu xanh lam, không trang điểm mà trực tiếp chạy tới khách sạn Quốc Tế.

Ánh sáng phát ra từ phiến đá cẩm thạch đối diện, cô đi đến phòng 30149 với sự chỉ dẫn một nhân viên khách sạn. Đứng trước cửa phòng, cô sửa sang lại tập tư liệu trên tay một lần nữa, sau khi xác định mọi thứ đã chỉnh tề, cô hít sâu, đưa thẻ phòng định tra vào cửa.

Cửa phòng đã tự động bật ra, Bạc Băng đẩy cửa bước vào. Không gian trong phòng yên lặng, các bức màn cửa đều được kéo lại, trong phòng không hề có lấy chút ánh sáng nào.

Bên cửa sổ, một bóng dáng anh tuấn đang đứng hòa trong bóng tối ảm đạm, sóng lưng thẳng tắp, đó là tư thế quen thuộc của một quân nhân. Kiêu ngạo, kiên cường và độc lập.

Bạc Băng nhanh nhẹn khóa cửa, tiến về trước hai bước.

“Chào ngài!”

Cô nhìn thấy bóng lưng kia run rẩy một chút, sau đó... Người ấy chậm rãi xoay người.

Khi Bạc Băng thấy được gương mặt tuấn tú lạnh lùng của người đó, cô bỗng nhiên lùi bước, lưng cô mạnh mẽ dựa vào tường, nhưng vẫn không thể đứng vững được.

“Diệp... Chính... Thần...”

Vì sao lại là anh? Vì sao lại là Diệp Chính Thần? Bạc Băng chưa bao giờ nghĩ cô và anh sẽ gặp lại, vì sao thời điểm cô cần sự giúp đỡ nhất thì anh lại xuất hiện trước mặt cô, là may mắn hay là số mệnh?

Không, đây không phải là điều may mắn, Diệp Chính Thần chưa bao giờ mang đến cho cô vận may, thay vào đó tất cả là sự đau khổ, giày vò...

Anh không kinh ngạc, chậm rãi tiến đến bên cô, anh giống như một con thú dữ đang rình rập con mồi. Anh đi từng bước, hít thở của cô ngày một dồn dập, ngay tại thời điểm này dường như cô không thể thở nữa, anh đột nhiên dừng lại, cách cô một khoảng không xa. Anh đứng yên lặng.

“Nha đầu...”

Đây là giọng nói mà hằng đêm trong mơ cô thường hay nghe được, Bạc Băng bịt tai lại, xoay người bỏ đi. Anh nhanh nhẹn tiến đến trước cô, chặn lại trước cửa phòng: “Nha đầu, chúng ta có thể nói chuyện không?”

“Tôi không có gì để nói với anh.”

“Anh thì có, anh...”

“Anh tỉnh lại đi, bất luận điều anh muốn nói là gì, một chữ tôi cũng không muốn tin.”

Bạc Băng dùng sức đẩy anh ra, cô đang muốn mở cửa thì bất chợt anh cất giọng nói rất bình tĩnh: “Em không muốn cứu vị hôn phu của mình sao?”

Cô bất động đứng ngây người tại chỗ. Nếu anh không nhắc nhở, có lẽ cô đã quên mất mục tiêu hôm nay cô đến đây để làm gì.

“Anh có thể cứu anh ấy?” Cô giống như vớ được chiếc phao cứu đuối, biết rõ là vô dụng, nhưng vẫn không buông tha cho tia hy vọng cuối cùng, cố gắng áp chế những bối rối trong lòng, cô xoay người.

Anh bước đến chiếc bàn, lấy thiết bị điều khiển từ xa hướng thẳng vào chiếc tivi LCD trên vách tường nhấn nút mở, màn hình chớp nhoáng một chút rồi phát sáng. Trong tivi là hình ảnh của Ấn Chung Thiêm.

Ấn Chung Thiêm đang ngồi trong một căn phòng có không gian chật hẹp, hai tay đặt trên bàn, những ngón tay đan chặt vào nhau, trong đôi mắt là một mảng màu đỏ lộ rõ vẻ mệt mỏi và tiêu tụy.

“Tôi muốn uống nước...” Âm thanh khàn khàn được phát ra từ đôi môi khô nứt, tràn ngập sự cầu xin.

Một giọng nói nghiêm túc vang lên: “Anh biết gì thì khai ra đi, nói hết thì anh có thể rời khỏi nơi này.”

“Tôi...”

Hình ảnh trên màn hình tivi bỗng nhiên ngừng phát.

Lưu lại cuối cùng trên màn hình tivi là hình ảnh gương mặt Ấn Chung Thiêm, những ngón tay anh ta đan vào mái tóc không ngừng vằn vò, biểu hiện sợ hãi... Vẻ mặt này của anh ya như đang cầu xin sự cứu giúp của cô.

Đây là người đàn ông trước đó không lâu đã trao cho cô một chiếc nhẫn kim cương và hứa là sẽ cùng cô bầu bạn cả đời đây sao? Chỉ hơn mười ngày không gặp anh ta, anh ta đã trở nên xanh xao như vậy.

Cô muốn cứu anh ta, bằng mọi giá cô cũng phải cứu anh ta cho bằng được.

Bạc Băng xoay người, ánh mắt khẩn cầu nhìn Diệp Chính Thần.

“Anh ấy bị người khác hãm hại, anh ấy chỉ là một thư kí nhỏ, là phó thị trưởng...”

“Anh ta có bị hãm hại hay không cả em và anh đều không phải là người quyết định, tổ chuyên án muốn có chứng cứ... Nhưng, anh có thể giúp em...” Diệp Chính Thần chưa nói hết, Bạc Băng đã hiểu được điều anh muốn là gì.

“Anh muốn tôi làm gì?” Anh cần sự báo đáp của cô, nếu anh chịu giúp cô, chắc chắn là có ý đồ.

“Em biết anh muốn gì mà.” Anh nở nụ cười, Bạc Băng cảm nhận được nụ cười của anh hoàn toàn không mang theo ý cười, trong ánh mắt nóng bỏng kia lúc này toát ra sự khát khao ham muốn.

“Tôi gì phải như vậy, đã ba năm rồi... Anh, anh vẫn không thể buông tha cho tôi sao?” Cô xiết chặt bàn tay đang đeo chiếc nhẫn đính hôn của Ấn Chung Thiêm: “Tôi sắp kết hôn...”

“Em là của anh!” Bốn chữ, kiên định như năm đó.

Anh vẫn như vậy, một khi anh muốn thì nhất định phải có cho bằng được, mà cô thì đã không còn quyền lựa chọn nào khác.

“Anh thật sự có thể cứu anh ta?”

“Ngoại trừ anh, không ai có thể cứu anh ta.”

Cô xoay người nhìn lại hình ảnh trên màn hình ti vi, nhớ lại lời nói của luật sư đã từng nói với cô: Một khi án đã định, việc tử hình chỉ còn là thời gian.

So sánh với sinh mạng của một con người, sự sỉ nhục như thế này là quá bé nhỏ, không đáng kể.

“Chỉ một lần này thôi.” Bạc Băng cúi bỏ từng cúc áo.

Anh bắt lấy tay cô, ngăn cản động tác của cô: “Anh muốn em trở về bên cạnh anh!”

“Không bao giờ có chuyện đó!” Cô không chút nhượng bộ, bởi vì cô biết, một khi cô nhượng bộ, nhất định sẽ bị anh bức đến không còn đường lui.

“Nếu tôi và anh ở cạnh nhau, tôi tình nguyện chết cùng Chung Thiêm.”

Diệp Chính Thần nhíu mày, ẩn giấu sự tức giận.

Bạc Băng xoay người bước đi, tỏ rõ thái độ kiên quyết.

Cô mở cửa, chân vừa định bước ra khỏi phòng, anh đột nhiên cất giọng nói: “Chờ một chút!”

Bạc Băng thở phào, cô lui lại phía sau từng bước.

Trước mắt cô là quang cảnh xa hoa của phòng tổng thống nhưng vì sao Bạc Băng bỗng nhiên lại có cảm giác nơi đây như là một nhà giam được dát vàng, đem cô và một kẻ cầm thú nhốt vào một chỗ. Nhưng mà, điều duy nhất cô có thể làm lúc này là... Từng bước, từng bước lui về phía sau, làm cho cửa nhà giam được dát vàng ấy từ từ khép lại.

2. Chương 2: Một Mảnh Hoan Tình

Diệp Chính Thần nhìn cô chăm chú, áo, váy ngắn, tất chân... Từng thứ, từng thứ đang rời khỏi cơ thể cô, để lại là toàn bộ phần da thịt trắng nõn nà lộ ra trước mặt anh.

Khi cô tháo bỏ hết trang phục trên người, trên thân thể lúc này chỉ còn lại duy nhất một mảnh nội y nhỏ bé che giấu nơi kín đáo nhất của cô, cuối cùng Bạc Băng cũng không còn can đảm để tiếp tục được nữa, một cảm giác cay cay chua xót dần dần lan tỏa trong khoang mũi.

Cô lấy hai tay che ngực mình, quay mặt nhìn đi nơi khác.

Trên màn hình ti vi là hình ảnh vị hôn phu của cô với gương mặt tiêu tụy được phóng đại cực lớn.

Bạc Băng không biết việc cô đang làm có đúng hay không, cô càng không dám tưởng tượng đến việc về sau khi Ấn Chung Thiêm biết chuyện xảy ra ngày hôm nay sẽ phản ứng như thế nào.

Anh ta sẽ cảm kích hành động hôm nay của cô? Hay là cảm phẫn đến mức mất đi lý trí, hung hăng đánh cô một bạt tai rồi mắng: “Hạ lưu”.

Cô biết, người thay đổi là mình, chắc là anh sẽ như vế sau trong phần tưởng tượng của cô. Dù sao, đối với một người đàn ông mà nói, vị hôn thê của mình lên giường với một người đàn ông khác là sự sỉ nhục rất lớn.

Nhưng... Cô hoàn toàn không quan tâm về sau sẽ như thế nào, hiện tại, trước mắt cô đây là con đường duy nhất cô có thể chọn.

“Nha đầu...” Lại là giọng nói quen thuộc ấy, anh giơ tay ôm cô vào lồng ngực ấm áp. Mái tóc lướt nhẹ lên mấy sợi tóc mai tỏa tỏa rồi dịu dàng hôn lên trán cô.

“Nhớ anh không?”

“Nhớ!” Làm sao cô có thể không nhớ anh? Mỗi ngày, không biết cô nghĩ đến anh bao nhiêu lần, nhớ anh đến mức trái tim cô quặn thắt.

“Hận anh không?”

“Hận!” Cô đương nhiên hận anh, nhưng hận cũng như nổi nhớ, mỗi lần cô nhớ đến anh là mỗi lần cô thầm mắng anh “vô sỉ”.

“Em có thể tha thứ cho anh không?” Anh nâng mặt cô lên, ép cô đối diện với anh. Gương mặt đang gần cô trong gang tấc kia được đeo một chiếc ‘mặt nạ’ hoàn mỹ, ai có thể biết rằng ẩn sau vẻ hoàn hảo kia, lại là một tâm hồn đê tiện.

“Có thể!” Cô nhìn anh, ánh mắt cô và anh chạm nhau, nhìn nhau thật lâu, khát vọng trời dảy, nước mắt tuôn trào... “Chỉ khi anh chết đi!”

Diệp Chính Thần nở nụ cười, nụ cười lạnh lẽo đến mức băng tuyết ngàn năm cũng phải tan chảy, Bạc Băng hoảng hốt nhận ra đây chính là anh – Diệp Chính Thần khi cô vừa mới quen biết, nụ cười này của anh khiến người khác không thể nhận ra anh là Diệp Chính Thần.

“Tốt thôi! Vậy khi anh còn sống anh muốn làm gì thì làm!”

“Anh...”

Môi anh áp mạnh lên môi cô, nuốt trọn lời nói còn chưa kịp thốt ra của cô, răng anh cắn mạnh vào cánh môi cô...

Cô kêu đau, âm thanh đó lại nhanh chóng bị anh nuốt chửng, còn sót lại chỉ là tiếng hừ nhẹ...

...

Thời điểm môi anh chạm vào môi cô, từng ngõ ngách trong thân thể cô như được lấp đầy, cô mới bất chợt bình tĩnh.

Điều anh muốn không phải là một cuộc giao dịch giữa quyền và sắc mà thứ anh thật sự mong muốn chính là xác định tình yêu của cô dành cho anh còn lại bao nhiêu...

“Không... Đừng!”

Bạc Băng cố sức giãy dụa, cô sợ nếu cô ngưng giãy dụa ngăn cản hành động của anh, thì cô sẽ bị ngọn lửa đang cháy bùng hực trong anh thiêu rụi mất.

“Bây giờ em mới nói đừng, em không biết là đã quá muộn rồi sao?”

Anh ôm lấy cô, đặt mạnh lên giường!

Anh nhanh chóng cởi quần áo trên người, trút bỏ áo sơ mi xuống, thân thể cường tráng của anh liền hiện ra trước mắt cô, trong trí nhớ của cô tại vòm ngực này còn có một vết sẹo dài hai tấc, vết sẹo ấy đã mờ... Đây là vết sẹo cô đã để lại cho anh sao???

Bạc Băng vươn tay vừa có ý định chạm vào vết sẹo thì hai tay cô đã bị anh bắt được, gior qua đỉnh đầu, thân thể cô bị anh vây hãm mạnh mẽ trên giường.

Anh cởi bỏ mảnh nội y duy nhất còn sót lại trên người cô, từng tấc da thịt trắng như tuyết của cô nổi bật lên trong bóng tối, trong con ngươi đen láy của anh hiện rõ hình dáng tuyệt mỹ của cô.

“Không mặc quần áo, dáng vẻ của em vẫn là mê người như vậy.”

“Không mặc quần áo, biểu hiện của anh vẫn cảm thú như xưa!”

“Em vẫn không thay đổi chút nào.” Anh dương dương tự đắc, cúi đầu khéo léo ngậm lấy nụ hoa của cô.

“Á...”

Anh đã thay đổi rồi, trở thành một con người cô hoàn toàn không quen biết.

...

Trên giường, hai thân thể quấn lấy nhau, chân tay bối rối mơ hồ không biết đây là cảnh tượng của một cuộc đấu tranh giằng xé lẫn nhau hay là dục vọng đang dâng trào đỉnh điểm.

Môi, lưỡi, hai tay của anh bắt đầu hưởng thụ điều mà anh muốn.

“Trước tiên, chúng ta thử tư thế mà em thích!”

“Đây rõ ràng là tư thế mà anh thích!”

“Hóa ra em vẫn còn nhớ rõ như vậy.”

“Anh...?!”

...

Khi anh tách hai chân cô ra, cơ thể anh đột ngột tiến vào mà không hề báo trước, điều đó khiến anh hưng phấn mà than nhẹ, ý cười trên gương mặt anh tựa như những cánh hoa anh đào đang rơi rụng trong giấc mơ.

Bạc Băng nhắm mắt lại, nước mắt nóng bỏng từ khóe mắt chảy dài xuống. Sự đau khổ trong cô lúc này không phải là bị anh khinh thường mà là cô tự oán hận chính bản thân mình, vì sao lại dễ dàng bị anh thuần phục đến mức cam tâm tình nguyện nằm dưới thân thể anh, vì sao bản thân cô vẫn còn khát vọng muốn bên anh cả đời, vì sao bản thân cô vẫn không muốn chia li thêm một lần nữa...

Đã sớm biết cho dù có trải qua những mâu thuẫn giày vò, thì kết quả vẫn là cô sẽ chọn con đường cùng anh triền miên trên giường quấn quýt, si mê.

Như vậy trước đây, tội tình gì cô lại buộc bản thân mình buông tay anh ra, rồi lại buộc anh buông tay cô ra.

...

Kích tình dâng cao như những ngọn sóng trùng trùng điệp điệp, cứ từng đợt từng đợt nối tiếp nhau mạnh mẽ ủa đến. Dưới thân thể anh, cô cuối cùng cũng hòa mình vào những đợt sóng tình ấm áp...

Anh cắn mút môi cô, từ say sưa đến cuồng nhiệt, anh xấu xa chiếm đoạt cơ thể cô triền miên không dứt...

Bạc Băng quên bẵng đi cô đang ở đâu, đắm mình đón ý ngênh hợp theo mỗi một lần xâm nhập của anh.

...

Bạc Băng không nhớ rõ anh yêu cô bao nhiêu lần, cuối cùng, anh kéo thân thể của cô đã mềm nhũn vì khoái cảm dục tình do anh mang lại ôm vào lòng, môi anh quyến luyến hôn môi cô, vuốt ve mái tóc của cô, hít thật sâu hương vị rất riêng biệt của cô...

Thân thể cả hai thấm ướt mồ hôi, da thịt nóng bỏng dính sát vào nhau, Bạc Băng quá mệt mỏi, cô thật sự rất muốn quên tất cả để thân thể mình một lần được chìm vào giấc ngủ, trong giấc mơ nhất định cô sẽ không có cảm giác đau khổ.

Nhưng khi nhắm mắt, cô lại nghĩ đến Ân Chung Thiêm, nghĩ đến Dự Nhân, và nhớ đến rất nhiều những việc trong quá khứ...

Thật sự rất buồn cười!

Bạc Băng cố nén sự đau đớn từ thân thể, cô ngồi xuống, nhặt quần áo của mình vương vãi trên sàn, mặc từng thứ từng thứ vào người, vuốt từng sợi tóc rối, sau cùng là vỗ vỗ vào đôi má vẫn còn trắng bệch.

Cô vừa toan xuống giường, anh đã nắm cổ tay của cô bằng một lực mạnh đến mức làm cô không thể giãy dụa.

“Điều anh muốn tôi đã cho anh rồi, anh còn muốn như thế nào nữa?” Cô hỏi.

Anh trả lời: “Rời xa anh ta đi.”

Bốp...!!!!

Bạc Băng tát một bạt tai lên má phải của anh, đây cũng chính là câu trả lời của cô.

Gương mặt anh hơi nghiêng về một bên, cười nói: “Nếu vị hôn phu của em mà biết được phương thức em dùng để cứu anh ta, không biết anh ta sẽ cảm thấy như thế nào?”

Cô nghiêng người hướng về phía anh, chớp mũi chạm nhẹ vào tai anh, vẻ mặt hơi mỉm cười nói: “Nếu người thân, bạn tốt, cùng đồng sự của anh mà biết anh cưỡng đoạt người nhà của phạm nhân, không biết họ sẽ cảm thấy như thế nào?”

Khóe miệng anh giật nhẹ, vẻ mặt tự giễu hiện ra.

Cô tiếp tục nói: “Diệp Chính Thần, anh đừng nghĩ đến việc đe dọa tôi một lần nữa! Dù có thịt nát xương tan, tôi cũng không muốn thấy anh thêm một lần nào nữa.”

Cô bước tới cửa, anh cất giọng nói một câu thật nhẹ nhàng: “Anh phải làm gì để có được em...”

...

Cô một mình lặng lẽ đi giữa ngã tư đường trong tâm trạng vô định, mặt đất khô khan trải đầy lá vàng.

Bên tai Bạc Băng văng vẳng câu nói cuối cùng của anh.

Gió bụi làm mờ đi những cảnh vật trước mắt.

Chạng vạng chiều, Bạc Băng vào phòng tắm đi tắm lại không biết bao nhiêu lần, rải rác khắp người cô là những dấu hôn không thể rửa sạch bằng nước, mùi hương của anh cũng xua mãi mà vẫn không đi.

Bạc Băng nằm trên giường, đầu cô choáng váng đau nhức, nhắm mắt lại nhưng cơn buồn ngủ lại hoàn toàn biến mất, thay vào đó trong đầu cô hoàn toàn là hình ảnh cô và anh quấn lấy nhau trên giường, từng tư thế, từng chi tiết... Thậm chí là từng biểu hiện trên gương mặt của anh cho dù là nhỏ nhất.

Haizzz! Vì cái gì cô phải như vậy...

Đàn ông, khi ở trên giường thì nói những lời nhớ thương với người phụ nữ đang cùng mình quần quýt, khi xuống giường thì lập tức quên đến không còn một chút nào.

Phụ nữ, khi ở trên giường thì quên đi người đàn ông nằm cạnh mình, nhưng bước xuống giường, lại nhớ thương người đàn ông ấy đến ghi lòng tạc dạ.

Trong lúc Bạc Băng đang miên man suy nghĩ, di động của cô chợt vang lên, cô vội vàng ngồi dậy, liền nghĩ ngay là có tin tức mới về Ân Chung Thiêm.

Mở điện thoại ra, trên màn hình hiện lên một dãy số lạ, với dòng tin nhắn: “Đói quá! Anh muốn được ăn một bát mì do em nấu.”

Cô đọc tin nhắn nhất thời trở nên thất thần, rồi chợt nhớ đến cây anh đào tỏa bóng ngoài cửa sổ năm đó, cây anh đào trước cửa sổ phòng anh cũng là trước cửa sổ phòng cô...

Cô và anh ở cùng một nhà trọ, phòng cô và anh chỉ cách nhau bởi một vách tường không cách âm.

Ban đầu, xuất phát từ sự lễ phép, mỗi lần cô làm thức ăn ngon đều mang sang cho anh một ít. Vào những ngày nghỉ, cô thường tỉ mỉ chuẩn bị các món ăn thật ngon, mời anh đến anh cơm.

Lâu ngày, việc anh đến phòng cô ăn uống đã trở thành thói quen.

Có một lần, vào nửa đêm, đã hơn mười hai giờ, anh từ bệnh viện trở về. Trực tiếp đến gõ cửa phòng cô: “Nha đầu, anh đói quá! Em nấu cho anh bát mì đi.”

Bạc Băng ngái ngủ mơ mơ màng màng đứng dậy mở cửa, dựa vào cửa cô dụi mắt: “Đã mấy giờ rồi, em nói cho anh biết nhé, đừng thấy em là khuê nữ mà tự tiện sai bảo nha!?”

Anh liếc mắt nhìn chiếc áo ngủ mỏng manh cô đang mặc trên người.

“Anh xem em như bà xã rồi anh sai bảo, em vui không?”

Cô khép chặt áo ngủ, lườm anh một cái. Vừa nấu mỳ, vừa than vãn với vẻ xúc động: “Ai mà làm vợ anh, đời này xem như bỏ đi rồi!”...

Sự thật là, dù không là vợ anh cuộc đời cô cũng như đã hết.

Bạc Băng buông di động xuống, một lúc sau lại cầm lên, chậm rãi bấm phím: “Về nhà bảo vợ anh nấu.”

Một lát sau, cô lại xóa hết từng chữ, từng chữ một trong tin nhắn... Mặc thêm áo khoác vào, cô bước đến cửa sổ, vén bức rèm cửa lên.

3. Chương 3: Ký ức Lan Tỏa

Không còn cảm giác buồn ngủ.

Mặc thêm áo khoác vào, Bạc Băng đi đến bên cửa sổ, vén bức rèm ra.

Từng cơn gió thổi nhẹ nhàng lên mái tóc vẫn còn chưa khô mang đến cho cô một cảm giác mát lạnh. Cổ, bả vai và cả ngực đang đau rất như được làn gió mát lạnh kia xoa dịu, cảm giác cũng không còn là đau nữa...

Cách đó không xa, dưới ánh đèn đường vàng rực, một chiếc xe Hummer góc cạnh sắc nét với nước sơn đen bóng loáng đỗ ngay bên kia đường, Bạc Băng trầm nghĩ, sở hữu loại xe này ắt hẳn là một người đàn ông vô cùng mạnh mẽ và bất khả chiến bại(1).

(1) Bất khả chiến bại: không bao giờ thua

Cô không thể nhìn xuyên qua cửa kính để nhận biết có người ngồi bên trong hay không, nhưng chiếc xe vẫn chưa tắt máy, ống thoát khí của xe vẫn còn thổi ra từng đợt khói bụi nhẹ, tan biến vào trong đêm tối...

Chiếc xe đỗ ngay bên cạnh một gốc cây Du già, lá cây đã úa vàng, ánh trăng chiếu vào mặt trên những tán lá, một vài lốm đốm nhỏ phát sáng như ánh sao.

Cô ngẩng đầu lên, nhớ đến trước kia, trước cửa nhà cô cũng có một gốc cây Du già như vậy, cứ đến giữa hè là cành lá lại xum xuê.

Ấn Chung Thiêm thường ngồi dưới gốc cây đọc sách, ánh mặt trời chiếu vào gương mặt anh ta, làn da trắng trơn bóng của anh ta như tỏa sáng, hàng mi rậm, sống mũi cao, nhìn thoáng qua anh ta mang dáng vẻ của một người hào hoa phong nhã.

Khi đó, bố cô và bố Ấn Chung Thiêm công tác cùng một bệnh viện, làm việc với nhau rất nhiều năm, tình bạn cũng theo đó mà phát triển, dần dà quan hệ giữa hai gia đình càng thêm tốt đẹp. Trong trí nhớ của cô, khi Ấn Chung Thiêm được bốn tuổi, anh ta rất cao lớn, trong suy nghĩ của cô, anh ta mãi mãi là một người anh trai đáng để cô ngưỡng mộ.

Bạc Băng không hề nghĩ tới, vào một buổi tối trước ngày cô tốt nghiệp đại học, Ấn Chung Thiêm đã bày tỏ tình cảm với cô trong một quán cà phê.

Trong không gian lãng mạn và yên tĩnh, anh ta mặc một bộ âu phục trắng tắp, bỗng nhiên anh ta ra vẻ trầm tư, cô thì đang đau khổ vì bản thân tự nhiên chọn món cà phê Lam Sơn có vị thật khó uống, lòng lại suy nghĩ tại sao không cho thêm đường hay sữa vào cà phê nhỉ.

Bỗng nhiên cô nghe thấy Ấn Chung Thiêm nói với cô rằng thực ra anh ta đã thích cô từ rất lâu, cô ngẩng đầu cười nhìn anh ta, vừa có ý định khen anh ta có khiếu hài hước, thì lại thấy anh ta cầm thìa cà phê lên, lúc khuấy đều cà phê trong tách tay anh ta run run vì căng thẳng, một chút biểu hiện đùa giỡn cũng không có.

Một lát sau, Bạc Băng khiếp sợ, cô cuống cuống lắc đầu: “Anh đừng nói đùa.”

Thật ra, Ấn Chung Thiêm là mẫu người đàn ông lý tưởng để chọn làm chồng, ngoài ngoại hình chỉnh tề, lễ phép tao nhã, anh ta còn là mẫu người có ý chí cầu tiến. Sau khi tốt nghiệp đại học, anh ta được nhận vào

làm nhân viên công vụ quốc gia, sau đó được chính phủ điều đến văn phòng trong một thành phố, tương lai rộng mở.

Có lẽ do ảnh hưởng từ các tiểu thuyết ngôn tình độc hại cuối cùng cô vẫn nghĩ hương vị của tình yêu trong cô chính là: “Muốn ngừng mà không được”

Cô đang chờ đợi một người đàn ông, một người có thể làm cho cô vừa gặp đã yêu, gặp lại càng yêu mãnh liệt hơn, có thể vì anh mà sống, vì anh mà chết, vì yêu anh mà ruột gan đứt từng đoạn nhưng lại không hề oán, cũng chẳng hối hận! Nhưng mà, đã trôi qua bốn năm đại học, số mệnh đào hoa của cô vẫn không hề gặp dịp, ngay cả bóng dáng chân mệnh thiên tử cũng chưa xuất hiện, tuổi thanh xuân của cô cứ thế mà trôi qua một cách vô vị.

“Tiểu Băng! Chung Thiêm là người đàn ông tốt như vậy mà con lại từ chối, mẹ thật sự không biết con muốn tìm mẫu đàn ông như thế nào?... Dạng đàn ông đẹp trai vẻ bề ngoài chỉ như chiếc gối đầu hoa, trông được nhưng không dùng được. Dạng công tử có tiền thì không đáng tin cậy! Chung Thiêm...”

Sau khi cô từ chối Án Chung Thiêm được một thời gian, vừa thấy mặt Bạc Băng, mẹ cô cứ luôn mà giáo huấn không ngừng.

Bạc Băng bị mẹ rầy rà một hồi thật sự chịu không nổi, cô cắt đứt lời nói thao thao bất tuyệt phía sau bằng câu trả lời: “Con muốn tìm một người quân nhân.”

“Quân nhân?” Mẹ cô vừa nghe được, liên tiếp lắc đầu.

“Những người tham gia Quân đội ngay cả tự do của bản thân cũng không có, sao có thể quan tâm chăm sóc cho con, nếu con vẫn còn ý định kết hôn với quân nhân thì không cần chuẩn bị dọn ra ở riêng đâu...”

Sau đó bà lại tiếp tục thao thao bất tuyệt, đưa ra đủ thứ dẫn chứng cụ thể cho thấy Quân nhân không có gì là tốt!

Mặc kệ Quân nhân có bao nhiêu khuyết điểm, cô vẫn cứ thích đấy!

Cứ nghĩ đến dáng vẻ một người đàn ông khi mặc quân phục màu xanh, tư thế độc lập tuyệt vời cùng với dáng vẻ nghiêm trang mạnh mẽ, đó chần chẫn là một kiệt tác khiến cho thể xác lẫn tinh thần của Bạc Băng lúc nào cũng nhộn nhạo.

Nếu bắt đầu điệp khúc “Yêu”... Cô sẽ cẩn thận cởi bỏ từng cúc áo của anh, nghĩ đến đây nước bọt thêm thường của cô liên tràn ra, chỉ hận sao ngay lập tức không xuất hiện một người Quân nhân để cô lao đến giúp anh cởi cúc áo...

...

Bị mẹ cô cản nhàn suốt mấy tháng, cô thật sự không nhịn được nữa, để bảo hộ lâu dài cho chiếc màng nhĩ phải làm việc mệt nhọc của mình, để tránh việc chưa đến trăm tuổi già đã bị điếc, cô cắn răng quyết định một mình đơn độc đến Nhật Bản tiếp tục việc học.

Điều này đối với bố của cô mà nói cũng là viết tiếp kì danh của ông, giúp ông cứu vãn sự nghiệp đang từ từ xuống dốc.

Ông nhất thời cảm động, đem toàn bộ số tiền tích góp được hai mươi mấy năm trời đều đưa hết cho cô và nói: “Con hãy đi đi, qua bên đó nhớ chăm sóc bản thân cho thật tốt.”

Cứ như vậy, ba năm trước, tâm hồn thuần khiết nhất của cô, nguyện vọng đẹp đẽ nhất của cô... Cuối cùng cô cũng gặp được người đàn ông định mệnh của cuộc đời mình, cô đã được nếm trải cảm giác một khi đã yêu cho dù muốn ngừng cũng không thể ngừng được.

Trải qua mấy tháng tìm trường và làm thủ tục nhập học, Bạc Băng chính thức bước đến vương quốc trong giấc mơ của cô.

Đến Nhật Bản, ngày hôm sau, một đàn anh lớp trên dẫn cô đến trường đại học y ở Osaka gặp Phó giáo sư. Lần đầu tiên Bạc Băng đến gặp Phó giáo sư, cả tiếng Nhật và tiếng Anh cô nói chưa đến ba câu, giáo sư vừa nghe nói rằng cô có ý học nghiên cứu sinh, ông ta liền tỏ thái độ như hận không thể dẫn cô đến phòng thí nghiệm ngay lập tức, giống như sợ cô bỏ chạy mất.

Vào buổi chiều cùng ngày, ông ta gấp gáp liên hệ với văn phòng giúp cô hoàn thành các thủ tục nhập học, chính thức bố trí cho cô làm việc tại phòng thí nghiệm của ông ta.

Bạc Băng kín đáo thăm dò ý kiến của Phó giáo sư: “Thưa thầy, cuối năm nay sẽ có cuộc thi nhập học, em phải thi mới được thông qua. Nhờ em không qua được, thì phải làm thế nào?”

Sau đó vị giáo sư già liên tục trả lời: “Không thành vấn đề, không thành vấn đề! Tôi sẽ tích cực tiến cử em, nhất định sẽ qua thôi.”

Bạc Băng có điểm không hiểu, hồ sơ lý lịch của cô không có gì đặc biệt, điểm thành tích của cô ở đại học cũng chỉ khá tốt, may mắn là điểm thí nghiệm GRE của cô khá cao, nhưng để giáo sư đặc biệt tín nhiệm tiến cử thì đúng là có chút khoa trương, vì lý do gì mà Phó giáo sư muốn chọn cô?

Hay là... Ông ta muốn dùng “quy tắc ngầm” với cô?

Vừa nghĩ đến một cảnh trong bộ phim nhựa Nhật Bản, Bạc Băng liền toát mồ hôi lạnh.

Lo lắng đề phòng một thời gian sau cô mới biết được, ở Nhật Bản, có thể nói bác sĩ là một nguồn tài nguyên khan hiếm. Sinh viên trường y vừa tốt nghiệp đã được các bệnh viện lớn mời về công tác, có những gia đình giàu có tiền tiêu không hết, lại có thêm tấm lòng cao thượng mới tiếp tục theo đuổi sự nghiệp học hành tại Nhật, ở lại trường đào tạo chuyên sâu. Cho nên, viện nghiên cứu y học của trường đại học Osaka vài năm gần đây liên tục thiếu các sinh viên tình nguyện, các giáo sư lớn tuổi rất đau đầu trong việc chiêu sinh cho viện nghiên cứu.

Vì đảm bảo số lượng sinh viên, cho đến thời điểm này các học viên tham gia dự tuyển trong các cuộc thi nhập học của viện nghiên cứu y học Osaka, đều có chỉ số đậu là trăm phần trăm. Dẫu có muốn thi trượt, giáo sư cũng không đồng ý!

Lúc đầu, cô còn nghĩ đến quê hương, muốn từ từ rồi mới gia nhập lực lượng nghiên cứu sinh, nhưng tình thế bây giờ thật sự làm cho người ta không khỏi có muôn vàn xúc động.

...

Đến Nhật Bản được một thời gian, ở diễn đàn lưu học sinh của trường đại học Osaka, Bạc Băng quen được Tần Tuyết là sinh viên kinh tế.

Tần Tuyết rất tốt, là mẫu người đẹp điển hình của vùng Giang Nam, nước da trắng nõn nà, dịu dàng lịch sự, giọng nói đậm chất Giang Nam êm ái, mềm mại như nước. Nghe nói cô ấy rất thích khiêu vũ, một điệu nhảy nhẹ nhàng lả lướt làm cho không biết bao nhiêu sinh viên nam điều đứng, đổ xô theo đuổi. Bạc Băng và Tần Tuyết rất hợp ý nhau, hai người nhanh chóng trở thành bạn tốt.

Với sự giúp đỡ của Tần Tuyết, Bạc Băng xin chuyển đến ở tại khu nhà trọ của lưu học sinh.

Đó là một tòa nhà kiến trúc đã lâu năm, trải qua nhiều lần sửa chữa, trên mặt tường không thể xóa hết vết tích của thời gian, nhưng điều này hoàn toàn không ảnh hưởng đến chất lượng phòng trọ, bên trong phòng là một không gian vô cùng thoáng mát và sạch sẽ.

Phía trước nhà trọ là một cái hồ màu xanh lam, giữa hồ có tòa tháp bằng đá, vào giữa trưa ngày hè thường có các chú rùa ghé vào trên tháp để hưởng thụ bóng mát. Phía sau nhà trọ là một rừng cây, cứ đến đầu xuân, những cây anh đào sẽ nở rộ những bông hoa tuyết đẹp.

Phòng của Bạc Băng là phòng cuối cùng ở tầng ba, nơi sâu nhất của hành lang lộ thiên. Đứng trước cửa phòng, cô vô tình đưa mắt nhìn lên phòng kế bên, trên vách cửa là một cái tên hiển ngang mạnh mẽ: Diệp Chính Thần. Vừa thấy đã biết ngay là tên của một người Trung Quốc, thật là tốt nha.

Cô quay đầu, có ý muốn hỏi Tần Tuyết có biết người đó hay không, nhưng chỉ thấy cô ấy nhìn cái tên trên cửa kia, nhìn đến thất thần một lúc lâu.

“Tiểu Tuyết?” Bạc Bề gọi.

Tần Tuyết lấy lại tinh thần, nhìn cô xấu hổ cười: “Vào trong thôi.”

Bạc Bề mở cửa phòng, đặt hành lý xuống. Căn phòng rộng hai mươi mét vuông được trang hoàng khá đơn giản. Chẳng những có bàn, trong phòng còn có chiếc giường đôi, ti vi, tủ lạnh, máy giặt, lò vi ba, một vài vật dụng trong gia đình, đồ điện... Tất cả đều đầy đủ. Đúng là không phí một tháng mấy ngàn nhân dân tệ của cô mà.

Rảo bước vòng vòng trong phòng, cô mở cửa sổ ra, một làn gió mát mang theo mùi hương cỏ xanh ủa vào khắp phòng.

Trong nháy mắt, Bạc Bề đã cảm thấy yêu thích nơi này.

Đây là ngôi nhà riêng đầu tiên của cô, không có lời la rầy hằng ngày của mẹ, cũng không có sự ràng buộc của bố, là thế giới chỉ riêng của cô, là nơi ẩn giấu những điều bí mật của tuổi thanh xuân...

Ngày đầu tiên chuyển đến nhà trọ, cô làm quen với tất cả các học sinh người Trung Quốc ở gần đó, chỉ có duy nhất cái tên Diệp Chính Thần sát vách phòng cô hơn một đêm vẫn chưa trở về. Liên tục mấy ngày tiếp theo, cô vẫn không thấy anh ta về, Bạc Bề hoài nghi có lẽ anh ta đã chuyển đi nơi khác.

Cô bước xuống dưới lầu hỏi thăm chị Lưu, chị ấy nói: “Diệp Chính Thần?! Rất đẹp trai nha! Em cần phải cách xa cậu ta một chút, cậu ấy là dạng công tử đào hoa điển hình đấy, yêu thích nhất chính là hai thứ: Xe hàng hiệu và người đẹp.”

Bạc Bề cười cười nhìn Tần Tuyết đang ngồi bên cạnh, nói đùa: “Vậy nhất định là anh ta thích Tần Tuyết rồi.”

Ánh mắt Tần Tuyết lướt qua người cô, rồi mi mắt sụp xuống. Cô đột nhiên nhớ đến ngày đầu tiên khi Tần Tuyết đưa cô đến đây, biểu hiện của cô ấy khi thấy tên Diệp Chính Thần có chút mơ hồ, dường như có điều gì đó mà Bạc Bề vẫn chưa biết.

Sau đó, Bạc Bề cố ý nhắc đến Diệp Chính Thần trước mặt Tần Tuyết, cô ấy lại nói cho cô biết: “Anh ta là một người đàn ông khó hiểu, cậu mãi mãi không bao giờ biết trong lòng anh ta đang suy nghĩ điều gì.”

Bạc Bề cố ý định nói cho Tần Tuyết biết: Theo góc độ sinh lý học, đàn ông và phụ nữ không cùng tư duy suy nghĩ, phụ nữ mãi mãi không bao giờ đoán ra đàn ông đang nghĩ điều gì, cũng như đàn ông cũng không bao giờ đọc được suy nghĩ của phụ nữ.

Nhưng... Thấy tâm trạng Tần Tuyết không được tốt cho lắm, cô lại nuốt lời nói đó vào trong lòng.

Vài ngày sau, anh Phùng và chị Phùng ở tầng năm hẹn những hàng xóm xung quanh đến phòng ăn sủi cảo với lí do hoan nghênh những thành viên mới gia nhập đại gia đình tập thể của bọn họ.

Tất cả mọi người cùng nhau ngồi vây quanh một chỗ làm sủi cảo, các chị em phụ nữ ngồi gần nhau nên không tránh khỏi việc tụ họp lại là nói chuyện phiếm, một nữ sinh mới đến nhắc đến Diệp Chính Thần: “Nghe nói nhà trọ chúng ta có một soái ca rất là đẹp trai nha, không biết có đúng hay không?”

“Có phải người cậu nói là Diệp Chính Thần không? Anh ta không chỉ đẹp trai bình thường, mà là đẹp đến chết người đó nha.” Một bạn nữ sinh khác cũng miêu tả hình dáng của Diệp Chính Thần với vẻ đẹp làm người khác điên đảo, chỉ hận sao không thể dùng những từ ngữ kinh điển để diễn tả anh ta, Bạc Bề nghe được như thế thì bất ngờ ngẩn người, trợn mắt, há mồm nhìn cô bạn.

“Tớ nghe nói anh ta tán gái rất cừ, từ trước đến nay, chưa lần nào thất bại...”

Tiểu Lộ gấp một miếng sủi cảo thở dài: “Đàn ông như thế là độc được, vô cùng kịch độc.”

Bạc Bề âm thầm cảm thấy mình may mắn, cô thì học y. Mặc dù không cẩn thận để bị trúng độc, cũng không đến nỗi chết thảm.

Chị Phùng là người hay nói hay cười cũng gia nhập với hội chị em phụ nữ, nhân dịp Tần Tuyết chưa đến chị ấy lặng lẽ hỏi: “Diệp Chính Thần và Tần Tuyết đang cặp kè với nhau có phải không?”

“Phải vậy không?”, Bạc Bềng có chút bất ngờ, cô chưa từng nghe Tần Tuyết nói nha.

“Bọn họ có quan hệ mờ ám không phải chỉ mới ngày một ngày hai.” Tiểu Lộ nói. “Rất cuộc là như thế nào??? Ai mà biết được.”

“Đừng nói lung tung, không có chuyện đó đâu!” Vừa lúc đến lấy sủi cảo, lời nói của anh Phùng làm gián đoạn cuộc tám chuyện của hội phụ nữ: “Giữa Diệp Chính Thần và Tần Tuyết không có việc gì hết.”

“Anh Phùng! mấy ngày nay Diệp Chính Thần đi đâu thế, chẳng thấy bóng dáng anh ta đâu?”

Lại có người hỏi: “Tối nay anh ta có đến hay không?”

“Cậu ta và giáo sư đi Tokyo tham gia hội thảo và nghiên cứu rồi, chắc hai ngày nữa mới về đến đây.”

Bạc Bềng bưng tỉnh.

Thực tế chứng minh, sau này có hỏi thăm sự tình gì, tốt nhất vẫn nên tìm đáng trọng phu thì sẽ chính xác hơn nhiều.

Nghe những lời đồn đại về Diệp Chính Thần, cô càng thêm tò mò.

Mỗi ngày cô đều hy vọng, có thể được gõ cửa phòng sát vách. Haizz, sớm muộn gì cũng có cơ hội thôi... Đáng tiếc là vẫn không có người trả lời, cô dán lên cửa một tấm giấy ghi chép, vài ngày sau giấy vẫn còn nguyên...

Bạc Bềng cảm thán trong lòng: “Haizz! Anh đẹp trai à! Anh trở về sớm một chút có được không, thiếu internet tôi sống không nổi đây!”

Khó có được một ngày nghỉ, Bạc Bềng lễ phép gõ cửa phòng Diệp Chính Thần một lần nữa nhưng vẫn không thấy ai trả lời, cuối cùng Bạc Bềng quyết định, trước mắt phải giải quyết vấn đề cơm no áo ấm cái đã, sau đó trở về tiếp tục đau khổ chờ đợi. Vì thế, Bạc Bềng đã nhờ A Tam – Một người Ấn Độ ở phòng thí nghiệm phía trên giúp cô vẽ một tấm bản đồ, để cô đi tìm nơi huyền thoại trong truyền thuyết, đó chính là siêu thị.

A Tam nói nơi đó rất gần, đi bộ chừng nửa giờ là đến. Bạc Bềng đau khổ đi bộ đã hơn một giờ, một phần bóng dáng của cái siêu thị huyền thoại ấy cũng chưa thấy đâu.

Tháng mười ở thành phố Osaka, đã vào cuối thu, tiết trời u ám. Cô đứng ở ngã tư đường, nhìn về con đường dài đằng đằng phía trước, thở dài than vãn: Sớm biết thế này, lúc trước cố gắng học thật tốt môn địa lý thế giới a!

...

Ngay lúc Bạc Bềng không biết phải làm sao, thì bỗng nhiên, một chiếc xe kiểu dáng thể thao sáng lóa cả mắt dừng ngay bên cạnh cô.

Kính xe được hạ xuống, một gương mặt so với chiếc xe chói lóa kia còn đẹp mắt hơn vạn lần đang tươi cười nhìn cô, đầu đôi lông mày rậm hơi nhếch lên, chiếc mũi cao thẳng, đường nét khuôn mặt góc cạnh lộ rõ vẻ lạnh lùng, tuy nhiên ánh mắt hẹp dài sáng lấp lánh lại lóe lên sự êm dịu, nhu hòa. Trong nhất thời, Bạc Bềng nhìn chàng trai đối diện đến mức thất thần, cô hoàn toàn quên đi bản thân mình đang ở đâu.

“Có cần giúp không?” Anh chàng điển trai đó dùng tiếng Nhật hỏi cô.

Bạc Bềng nhớ đến Tần Tuyết đã từng nói, người Nhật Bản có thói quen hay giúp đỡ người lạ, nhất là chỉ đường, nhớ như thế cô liền chạy nhanh đến hai tay giơ bản đồ lên, chỉ vào tên siêu thị trên bản đồ, dùng hết vốn tiếng Nhật của mình để hỏi: “Siêu thị này đi như thế nào?”

Anh chàng đẹp trai huyền thoại nói một tràng, tốc độ phát âm đặc biệt nhanh.

Cơ bản là khả năng nghe của cô không tốt nên cô không hiểu anh ta đang nói gì. Để cứu vãn tình hình hiện tại của mình, cô quyết định đổi lại dùng tiếng Anh để hỏi: “Thật sự xin lỗi, anh có thể nói tiếng Anh không?”

Anh ta nhìn cô đánh giá một chút, ánh mắt đó đã có hơn ba phần mang ý thú vị.

Xem ra anh ta không biết tiếng Anh rồi, cô vừa định thu hồi cánh tay đang cầm bản đồ, thì cô nghe thấy một tràng tiếng Trung vang lên rất rõ ràng: “Lên xe đi, tôi đưa cô đi!”

Bạc Băng có chút do dự, nhưng niềm tự hào dân tộc đang bùng nổ mạnh mẽ trong cô, trong lòng cô phần khởi reo vang: Biết ngay là Nhật Bản không thể sản sinh ra một chàng trai thuộc hàng cực phẩm nhân gian như vậy đâu!!!

“Cám ơn!” cô mừng rỡ bước lên xe.

....

“Cài dây an toàn vào!” anh chàng đẹp trai chu đáo nhắc nhở cô.

“Uhm!” cô vừa cài dây an toàn xong, anh ta liền nhấn ga, chiếc xe liền chuyển phương hướng, quay ngược 180 độ.

“Cô tới Nhật Bản được bao lâu rồi?”

“Vừa tới được hai tuần.”

“Cô đến Nhật Bản để làm gì?”

“Để học.” Bạc Băng bổ sung thêm: “Đại học Osaka.”

“À?” Anh xoay người nhìn cô: “Cô học ở học viện nào?”

“Viện y học.”

“Ngành y!” trên mặt anh có thêm vài phần thân thiết: “Tôi cũng học ngành y!”

“Trùng hợp vậy sao?!” Bạc Băng thật sự nhìn không ra anh là sinh viên y học: “Anh ở phòng nghiên cứu nào?”

“Phòng nghiên cứu Tanaka”

“Tanaka...” Bạc Băng cẩn thận nhớ lại một chút.

“Tôi ở phòng nghiên cứu Fujiko, hình như phòng nghiên cứu của tôi dưới lầu phòng nghiên cứu của anh!”

Không biết vì nguyên nhân gì, khi anh chàng đẹp trai nghe được ba từ “Fujiko” thì xoay qua nhìn cô một cái, ánh mắt sâu sắc như muốn nhìn thấu nội tâm cô.

Nhận thấy ánh mắt anh nhìn cô, Bạc Băng nhất thời không biết phải làm sao, cô xoay mặt cười nhìn anh rồi khom lưng nói: “Sư huynh! Về sau xin anh chiếu cố nhiều hơn!”

“Đừng khách sáo. Tên tôi là Diệp Chính Thần, nên xưng hô với cô thế nào đây?”

4. Chương 4: Quá Khứ Hạnh Phúc

Diệp Chính Thần?!

Vừa nghe được ba chữ được thốt ra từ chính đôi môi đẹp đẽ của anh, Bạc Băng không nhịn mà đưa mắt nhìn đầu đến chân, đánh giá người hàng xóm mới trong truyền thuyết của cô.

Có lẽ như anh ấy vừa từ hội thảo trở về, trên người vẫn còn đang mặc một bộ Âu phục màu đen với áo sơ mi trắng, vẻ mặt lễ độ, ôn hòa, khiêm tốn, không hề có biểu hiện phiến chán. Suốt đường đi, cô trộm quan sát anh. Căn cứ vào giá trị của chiếc xe xa xỉ này, cô nhận thức anh chàng này không phải con nhà tài phiệt thì cũng là con của cán bộ cao cấp.

Khó trách tại sao Diệp Chính Thần lại có nhiều phụ nữ theo dõi như vậy, đơn giản là vì phụ nữ không thể chống lại sự quyến rũ của anh, vẻ ngoài đẹp trai, có tiền, lại học ngành y trong một trường đại học nổi tiếng. Đây đúng là mẫu nam chính điển hình trong những cuốn tiểu thuyết ngôn tình.

“Xin chào, anh có thể gọi tôi là Bạc Bằng.” Cô nói.

“Bạc Bằng, cái tên nghe rất êm tai.” Nhìn phản ứng bình thản của anh, xem ra anh chưa thấy tờ giấy ghi chép của cô rồi.

Cô vừa muốn nói thêm, thì anh dừng xe lại, chỉ tay về phía siêu thị nói: “Chính là ở đây”

Cô chăm chú đối chiếu nơi này với bản đồ, khó trách cô không thể tìm thấy, A Tam đã vẽ cho cô một bản đồ sai phương hướng.

“À... Xin hỏi, lát nữa anh có đi đâu nữa không?” Bạc Bằng khéo léo hỏi, cô rất hy vọng anh sẽ về nhà trọ, như vậy cô có thể đi nhờ xe anh về rồi.

Đối với câu hỏi của cô, anh bày ra vẻ mặt khó hiểu, nhưng đó không phải là biểu hiện phản cảm, anh khách khí trả lời cô: “Lát nữa tôi sẽ về nhà trọ.”

Bạc Bằng nở nụ cười, dò xét anh: “Anh có vợ không? Có thể chờ tôi một lát được không?”

Anh chớp mắt, trên môi nở một nụ cười xấu xa, ánh mắt trời chiếu sáng vẽ anh tuấn của anh làm toát lên nét phóng đảng không kềm chế được: “Nếu cô muốn đến nhà trọ của tôi, tôi cũng không ngại đâu.”

A! Nói như vậy chẳng khác nào anh chính là dạng công tử đào hoa nha.

Bỗng nhiên, Bạc Bằng cảm thấy người hàng xóm mới này của cô có chút ý tứ mờ ám, thế nên cô cũng trêu anh: “Cũng được!”

Câu trả lời của Bạc Bằng làm Diệp Chính Thần hơi sững sốt, anh dùng ánh mắt mê hoặc dõi theo cô vào siêu thị.

Bên ngoài, đang có một anh chàng đẹp trai chờ đợi nên Bạc Bằng không dám lãng phí thời gian. Cô mua mì và trứng gà bằng tốc độ nhanh nhất, chỉ một lát sau cô đã bước ra khỏi siêu thị, quả nhiên anh vẫn còn đang chờ cô. Chỉ là ánh mắt bình thản ban đầu của anh chàng có thêm một chút bốc đồng, một chút suy nghĩ thật chuyên tâm.

Cô vừa bước vào xe, anh không hỏi thêm bất kì điều gì mà nhanh chóng khởi động xe, tiến thẳng về nhà trọ.

Chưa đến mười phút sau, xe anh đã tiến vào khu nhà trọ, có thể thấy rằng loại xe đắt tiền này thịnh hành là một chuyện hoàn toàn hợp lý, nó không phải chỉ đơn thuần là được dùng để phô bày sự giàu sang.

Khi Diệp Chính Thần bước xuống xe, Bạc Bằng mới phát hiện ra rằng anh rất cao, quần áo rất vừa vặn, bộ Âu phục màu đen khoác lên người anh hoàn toàn phù hợp trong việc thể hiện thân hình cao ráo, thon dài đến hoàn mĩ của anh.

Ánh hoàng hôn cuối ngày chiếu lên người anh, mặc dù ánh sáng mang màu sắc u ám của chiều muộn nhưng khi chiếu rọi vào thân ảnh ấy lại long lanh một cách kì lạ.

Bạc Bằng có chút ngẩn ngơ, đến nỗi cô quên cả nói chuyện trong suốt quá trình đi theo anh lên lầu, mãi cho đến khi đứng trước cửa phòng trọ của anh, Diệp Chính Thần mới quay đầu liếc cô một cái, dường như có vài điều còn chưa xác định rõ ràng, lại giống như chuẩn bị muốn nói gì đó.

Bạc Bằng mỉm cười nhìn anh, cô vươn tay chỉ lên cửa phòng anh, anh nhìn theo hướng cô đang chỉ, trên đó có một tờ giấy ghi chép, mặt trên tờ giấy là hàng chữ được viết ngay ngắn bằng tiếng Hán:

“Xin chào, tôi tên Bạc Bằng, là người ở cạnh phòng anh. Phải một thời gian nữa tôi mới có thể kết nối được internet, trước mắt tôi có thể sử dụng nhờ đường dây internet của anh được không? Cảm ơn.

P.S: Phương thức liên hệ: XXXXXX

Người viết: một gương mặt tươi tắn đáng yêu...”

...

Diệp Chính Thần xem hết tờ giấy, quay lại nhìn cô, nở một nụ cười thật tươi.

Bạc Băng không thể không thừa nhận, khi anh cười sẽ để lộ ra một gương mặt cực kì mê hoặc, khóe miệng cong lên, đôi mắt hẹp dài khép lại một nửa, toát ra dáng vẻ của một chàng trai bí ẩn.

“Cô bé! Giỡn với anh hả?”

Bạc Băng nhìn anh nở một nụ cười đáng yêu: “Em thật sự hy vọng phòng trọ của anh... Có thể giúp em kết nối internet.”

Ý cười trên môi anh càng đậm, anh rất phong độ mở cửa phòng: “Em vào đi!”

Bước vào phòng anh, ánh mắt Bạc Băng chợt sáng ngời.

Trước mắt cô là chiếc rèm cửa màu xanh nhạt dài chấm đất, che phủ toàn bộ cửa sổ, ánh mặt trời khi xuyên qua cửa sổ rọi vào phòng lại trở thành màu xanh nhạt nhẹ nhàng, khoan khoái bao phủ lấy khắp căn phòng.

Trên giường đệm và chăn cũng là một màu xanh nhạt, chăn không xếp lại mà được trải rộng phủ lên giường, trên đó hoàn toàn không thấy được bất kỳ một nếp gấp hay vết bẩn nào.

Trên bàn học của anh, ngoại trừ một chiếc laptop Apple cùng vài cuốn sách y học thì không còn bất kỳ thứ gì khác. Bạc Băng tùy ý đi lướt qua toilet, cạnh bồn rửa mặt là những món vật dụng vệ sinh cá nhân được sắp xếp gọn gàng, ngăn nắp.

Cô biết người học y đều ưa thích sạch sẽ, nhưng những người có thói quen sống ngay ngắn trật tự như thế này thì thật sự không nhiều... Trừ khi...

Đầu cô bắt đầu nóng lên... Trừ khi anh tốt nghiệp đại học quân y.

Quân y?! Bên trong đã có khí phách của quân nhân, bên ngoài còn thêm khí chất nho nhã và tinh tế của một bác sĩ, đúng là một người đàn ông kinh điển trong những người đàn ông kinh điển nha! Trong lòng Bạc Băng bỗng chốc nhộn nhạo hẳn lên...

Diệp Chính Thần cởi áo khoác Âu phục bên ngoài vắt lên tủ, rồi lại tùy tiện cởi hai cúc áo sơ mi, sau đó anh xắn tay áo sơ mi lên đến khuỷu tay.

Ngay lập tức, trên người anh toát ra một phong thái cởi mở nhưng vô cùng cuốn hút.

Cô cảm thấy trên con người anh có tư chất quân nhân mà đúng lí không nên có, nhưng đó lại chính là điểm cuốn hút đối với phụ nữ.

Trong lúc Bạc Băng còn đang nghiên cứu, cân nhắc chưa ra khí chất trên người anh, thì anh mở ngăn kéo, lấy ra một tờ giấy và bút, anh viết nhanh trên mặt giấy tài khoản và mật mã.

“Đây là tài khoản và mật mã internet của anh, về sau em không cần đăng kí internet mới, em dùng tài khoản này là có thể...” Nói xong, dường như nhớ đến điều gì đó, anh hỏi: “Đúng rồi, em có biết cách cài đặt không?”

Cô nghĩ chỉ cần vào mạng được là tốt rồi, không cần thiết phải cài đặt rắc rối như vậy a.

“Cài đặt cái gì?”

Vừa nghe đến câu hỏi này là biết ngay cô là người mù vi tính.

“Để anh cài đặt giúp em.”

“Phiền anh rồi! Sư huynh” Bạc Băng vừa xoay người định bước ra ngoài, cô liền thấy bóng dáng của Tần Tuyết. Bạc Băng quay đầu nhìn về phía Diệp Chính Thần thì bất gặp gương mặt suy tư của anh. Hiểu được ý tứ của anh, cô liền nói: “Khi nào anh rảnh thì giúp em cài đặt cũng được.”

“Được rồi, tối nay anh qua.” Diệp Chính Thần vừa nói, vừa đưa Bạc Băng ra cửa.

Anh đưa cô tới cửa, Tần Tuyết vừa có ý nhấn chuông thì gặp ngay Bạc Băng đang bước ra, cô ấy kinh ngạc nhìn Diệp Chính Thần. Bạc Băng cảm thấy được khóe miệng của Tần Tuyết dường như đang giương lên

cười, một nụ cười rất nhạt. Mà nếu như không để ý kĩ thì rõ ràng thì chẳng thể nào nhìn thấy được, nhất định là ảo giác rồi.

Vì không có ý gián đoạn cảnh người khác đoàn tụ, chi bằng vì tình bạn xa cách mấy ngày, cô chào hỏi Tần Tuyết bằng vài câu đơn giản rồi lập tức tránh đi nơi khác.

...

Bạc Băng trở về phòng mình, cô vẫn chưa cởi giày thì chợt nghe được giọng nói đầy vẻ chất vấn của Tần Tuyết từ phòng cách vách truyền đến: “Diệp Chính Thần, ý của anh là gì?”

Giọng nói của Tần Tuyết không lớn, nhưng bởi vì âm thanh sắc bén nên vô cùng rõ ràng. Thêm vào đó là do kiến trúc nhà trọ được thiết kế để hạn chế thương vong khi Nhật Bản có địa chấn nên vách tường được xây dựng bởi một vật liệu đơn giản, đương nhiên là độ cách âm cũng rất kém.

“Rõ ràng là anh đang trốn tránh em!” Âm thanh của Tần Tuyết lại như được nâng cao thêm hai mươi đề-xi-ben nữa.

“...” Bạc Băng không nghe thấy Diệp Chính Thần trả lời, có thể thấy rằng thái độ của anh lúc này đang không được tốt cho lắm.

“Anh đang trốn tránh em, ngay cả điện thoại của em anh cũng không nhận...”

“...”

“Anh đừng nghĩ là em không biết gì hết, thật ra tối hôm qua anh đã về rồi, anh về cùng với Tanaka Yuko. Tối hôm qua anh ở cùng với cô ta, có đúng không?”

Nghe được một câu như thế, Bạc Băng suýt chút nữa thở không ra. Đàn ông bên ngoài lêu lổng bị bạn gái bắt quả tang. Aizz! Thảm rồi nha!

Lòng hiếu kì bị kích động, để nghe được rõ ràng hơn, Bạc Băng tiến lại gần toilet – nơi âm thanh phát ra rõ nhất.

“Đúng!” Cô cuối cùng cũng nghe thấy câu trả lời của Diệp Chính Thần, âm thanh trầm thấp mà lại dứt khoát vô cùng.

“Tối hôm qua tôi qua đêm cùng với cô ấy thì sao, tôi ở Tokyo mấy ngày nay mỗi ngày đều ngủ cùng giường với cô ấy. Cô hài lòng chưa?”

“Anh! Anh...”

“Nếu cô muốn ở cùng với tôi, thì tối nay có thể đến, tôi không để ý đâu!”

“Vô sỉ!” Giọng nói của Tần Tuyết mang theo vẻ uất ức ghen ngào pha lẫn cả sự hỗn loạn.

“Hiện tại cô biết cũng chưa muộn đâu!”

Tần Tuyết bật khóc chạy đi, bóng dáng cô ấy nhanh chóng biến mất ở phía cuối hành lang.

Nước mắt của Tần Tuyết như mang theo sự tích tụ đau khổ của ngàn năm, còn có thể van xin thêm gì nữa?!

...

Đây là ngày đầu tiên Bạc Băng quen biết Diệp Chính Thần.

Anh ấy đúng là điển hình của một công tử đào hoa nha!

Có thể ngày hôm qua, anh ấy đối với bạn rất mực dịu dàng, nhưng hôm nay, anh ấy vẫn có thể mây mưa trên giường với người phụ nữ khác.

Bạn không được oán, không được hận, đơn giản bởi vì trong quá trình quen biết, anh ấy chưa bao giờ có ý định che giấu bản chất bỉ ổi của bản thân, thậm chí dường như anh ấy còn tình tường để cho bạn ngầm hiểu rằng: “Anh ấy chỉ cho bạn ngày hôm nay, không có chuyện hứa hẹn trong tương lai...”

Một khi đã lựa chọn anh ấy, bạn nên biết sẽ có kết quả như thế nào!

Bạc Băng không hiểu vì sao Tần Tuyết vẫn muốn yêu thương anh, chẳng nhẽ cô ấy hy vọng sẽ có một tình yêu khắc cốt ghi tâm từ cuộc tình cảm ngắn ngủi vừa hiện diện kia sao?

Vì Tần Tuyết, Bạc Băng cảm thấy có một chút oán hận xót thương trong chốc lát, bỗng nhiên bụng của cô vì đói mà kêu vang, cô chợt phát hiện ra rằng đẹp trai cũng không thể không ăn cơm, con người vẫn cần phải ăn để tiếp tục sống.

Bạc Băng mở tủ lạnh, lấy ra một miếng thịt gà, một vài quả ớt, sau đó đun nóng nước, chuẩn bị làm món mì cay Thành Đô. Cô vừa ngồi xuống ăn được hai thìa chuông cửa vang lên chỉ đúng một tiếng, người nhấn chuông sau đó lảng lảng đứng chờ... Chỉ một điều nhỏ này đủ thấy người đó có trình độ kiên nhẫn tới mức nào.

Bạc Băng mở cửa, bên ngoài cô thấy Diệp Chính Thần trong tay đang cầm một hộp chocolate được đóng gói tinh xảo, anh tao nhã chào hỏi.

“Chào em! Anh không làm phiền em chứ?”

“Không.” Bạc Băng vội vàng lau lau khóe miệng, thực ra trước lúc mở cửa cô đã lau qua một lần, nhưng mà vẫn không tự chủ được mà lau thêm một lần nữa.

Anh đưa hộp chocolate đang cầm trên tay cho cô, anh nói là mua khi đi dự hội thảo ở Tokyo, tặng cho cô.

Bạc Băng vui vẻ nhận lấy. Cô biết đây là một trong những phong tục của địa phương, cứ hề mỗi lần có dịp đi xa đều mang về những món ăn nổi tiếng của nơi đó để làm quà tặng để biểu hiện sự quan tâm. Chỉ là, cô không thể xác định được món quà này ban đầu anh định tặng cho cô gái nào.

Vừa mới bước vào cửa, anh liền đưa mắt nhìn vào món mì cay Thành Đô đang đặt trên bàn của cô.

“Thơm quá! Em là người Tứ Xuyên?”

“Đúng, Tứ Xuyên, Nam Châu. Chắc là anh vẫn chưa ăn cơm chiều đúng không? Ngồi xuống ăn một ít đi.”

Thấy cô đưa cho anh một cái bát và đôi đũa, anh cũng không từ chối, mà lập tức ngồi xuống.

Anh nói anh thích nhất là các món cay, đáng tiếc là người Nhật không thích ăn cay, ở Nhật Bản không có nơi nào bán món cay Tứ Xuyên. Cho nên cứ mỗi lần anh về nước, đều liên tục ăn các món cay mấy ngày liền.

Bạc Băng nói: “Cũng có một người bạn đã nói cho em biết như vậy. Cho nên, em đã cố tính mang theo một túi gia vị cay sang đây, em còn mang theo một số nguyên liệu ón lẫu, chờ hôm nào rảnh em mời anh qua nếm thử.”

Anh lập tức ngẩng đầu nhìn cô: “Cuối tuần này được chứ!”

Nhìn thấy biểu tình trẻ con của anh, cô không nhịn được mà cười ra tiếng.

“Cuối tuần em không rảnh, em phải đến phòng thí nghiệm nuôi dưỡng tế bào...”

Bạc Băng cố ý dừng lại một lúc, nhìn thấy trong mắt anh không còn sự hân hoan lúc đầu, cô cười nói tiếp: “Buổi tối ngày mai em rảnh, mấy giờ anh về?”

“Bấy giờ, anh đi mua thức ăn!”

Bạc Băng rất muốn nói, anh có nhiều bạn gái đến như vậy, mà không cô nào chịu nấu cơm cho anh ăn sao?!

Bỏ đi! Không khí đang vui vẻ, vẫn là không nên cửa vào vết sẹo của anh ta.

“Em chờ anh, chúng ta cùng đi” Nếu đã nói mời người ta ăn cơm, mà để người ta mua thức ăn thì không hay cho lắm.

...

Ăn cơm chiều xong, Bạc Băng thu dọn bát đũa, còn anh thì giúp cô cài đặt internet, sau đó kiểm tra chất lượng đường truyền.

“Sư huynh! uống một tách cà phê nha?”

Diệp Chính Thần nhìn thoáng qua chiếc đồng hồ trên tay, ánh sáng phát ra từ những viên kim cương trên chiếc đồng hồ rất chói mắt, Bạc Băng không biết đeo loại đồng hồ như thế này thời gian dài có làm ảnh hưởng đến thị lực hay không.

“Cũng muộn rồi, anh không làm phiền em nữa.”

“À.” Đúng là cũng đã không còn sớm nữa, Bạc Băng cũng không có ý giữ anh lại: “Em tiễn anh.”

Lúc gần ra cửa, Diệp Chính Thần nói: “Cám ơn em vì bữa cơm chiều.”

“Đừng khách sáo, một bữa cơm bình thường thôi mà.”

“Anh có thể nói một nguyện vọng, được không?” Anh nghiêm túc nói với cô.

“Anh nói đi.” Bạc Băng khiêm tốn lắng nghe nguyện vọng của anh.

“Lần sau, nếu em có nấu mì thì nấu nhiều một chút.”

“À...” Môi của cô không thể kiểm soát mà cong lên: “Đây có phải là một lời khen ngợi không? Thành thật đi.”

“Đây đúng là một lời khen ngợi, thật đó.”

“Cám ơn.”

...

Một lát sau khi Diệp Chính Thần rời khỏi, Bạc Băng ngồi trước máy vi tính, một mặt cô cùng mẹ trò chuyện, mặt khác cô vừa ăn chocolate Leonidas được sản xuất từ Bỉ.

Mùi vị cao đậm đà, ngọt nhưng không ngán. Chocolate vừa vào miệng đã hòa tan, lưu lại hương thơm. Mùi vị ngọt ngào lan tỏa ngập tràn trong khoang miệng.

Mẹ cô nói: “Vì sao con lại cười vui vẻ quá vậy?”

Cô có cười sao? Có lẽ có.

“Có một người bạn vừa tặng chocolate cho con.”

“Bạn à? Nam hay nữ??” mẹ cô bắt đầu dò hỏi.

“Mẹ đừng có suy nghĩ ngợi lung tung, anh ấy là hàng xóm của con!”

“Mẹ nghe dì Lý của con nói, tư tưởng và quan niệm của người nước ngoài rất cởi mở, rất nhiều sinh viên du học bị ảnh hưởng, không cần biết người ta ở ngoài sống như thế nào, nói sống chung là sống chung, nói chia tay là chia tay, không có một chút quan niệm đạo đức và tinh thần trách nhiệm nào cả... Còn có loại người, ở trong nước đã có gia đình, ra nước ngoài lại quan hệ bừa bãi, con không được lừa dối người nhà!”

“Mẹ yên tâm đi, con không lừa dối bố mẹ đâu.”

“Con nha đầu chết tiệt kia, Chung Thiêm...”

Lại nữa rồi, Bạc Băng nhanh chóng cắt đứt lời ca tụng công đức phía sau của mẹ, tiếp tục thưởng thức hương vị chocolate.

Ăn nốt miếng cuối cùng, cô nhìn lại trong hộp, khổ sở nuốt nước bọt...

Vốn dĩ là, có một số thứ, khi ta đã ném qua... sẽ trở nên nghiện.

5. Chương 5: Lòng Người Khó Đoán

Ngày đầu tiên đến phòng nghiên cứu, phó giáo sư đã giao cho Bạc Băng đề bài chính thức, trước hết cho cô quan sát hình dạng của một số tế bào ung thư và vi khuẩn, học làm quen với bối cảnh ban đầu.

Suốt một buổi sáng, Bạc Bằng ở phòng thí nghiệm trên tầng năm quan sát quá trình phát triển của tế bào ung thư phổi, ghi chép thật cẩn thận quá trình thí nghiệm xong thì lưng cô đau nhức rã rời. Cô đứng lên vừa xoa xoa thắt lưng vừa bước ra hành lang hít thở không khí trong lành.

Ánh mắt đang lơ đãng trong không trung, đột nhiên bị thu hút về hành lang phía bên kia.

Hành lang bên ấy là gian phòng thí nghiệm vô khuẩn, xuyên qua cửa sổ bằng kính cô thấy một người thanh niên mặc một chiếc áo blouse trắng, khẩu trang trắng tinh che khuất gương mặt của anh ta. Người thanh niên đó đang chăm chú khâu vết thương ột con chuột bạch, người anh ta hơi nghiêng nghiêng, những ngón tay thon dài cầm chiếc kim bạc như đang múa lượn hết sức nhẹ nhàng trên miệng vết thương.

Bạc Bằng chưa bao giờ trông thấy bóng dáng một người đàn ông khi mặc chiếc áo blouse trắng lại thanh thoát, phiêu diêu đến như thế, dáng vẻ cao ráo của anh ta trầm tĩnh gần như bất động, dường như ngay cả thần thánh cũng không thể xâm phạm vẻ trang nghiêm của anh ta lúc này...

Cô cũng chưa từng được thấy ánh mắt như vậy, một ánh mắt tràn ngập vẻ tôn trọng và thương hại sinh mạng con vật bé nhỏ trong tay mình, đối với vết thương anh ta vô cùng nghiêm túc và cẩn thận...

Cứ mỗi lần mũi kim hạ xuống, con chuột bạch đáng thương lại có phản xạ run rẩy, mỗi lần như thế đôi mày anh ta nhíu lại, dường như mỗi mũi kim xuyên qua vết thương không phải đang khâu ột con chuột mà là đang khâu chính người anh ta yêu thương nhất.

...

Bạc Bằng thất thần trong chốc lát, cô bất chợt nhớ đến Tần Tuyết, thế là cô lập tức gọi điện thoại mời cô ấy cùng đi ăn trưa ở căn tin.

Rất lâu sau Tần Tuyết mới nhận điện thoại, thanh âm khàn khàn: “Hôm nay tớ không được khỏe nên không đến trường.”

“Cậu không sao vậy? Bị cảm à? Có bị sốt không?” Bạc Bằng khẩn trương hỏi.

“Không sao, tối qua không ngủ được, nên bị đau đầu...” khi nghe Tần Tuyết nói mấy lời ấy, trong đầu Bạc Bằng hiện lên hình ảnh Tần Tuyết với đôi lông mày đang nhíu chặt, hai tròng mắt trong suốt long lanh như muốn khóc. Cô không kìm chế được sự xót xa trong lòng rồi than thầm: tội gì phải như vậy?!

“Cậu nên ăn gì đó rồi hãy uống thuốc giảm đau, sau đó thì đi ngủ, thức dậy cậu sẽ cảm thấy dễ chịu hơn.”

“Ừ! Tớ biết rồi, chào cậu!”

“Tiểu Tuyết! Chờ một chút...” Bạc Bằng biết rõ không nên nhiều lời, nhưng vẫn nói: “Có những cơn đau đến một cách mãnh liệt, nhưng ra đi cũng sẽ rất nhanh... Cố gắng một chút sẽ nhanh chóng qua thôi!”

“Cám ơn!” không đợi cô nói thêm lời nào, Tần Tuyết cũng chẳng nói thêm gì nữa mà nhanh chóng ngắt điện thoại.

Có lẽ Tần Tuyết không hiểu ý của cô, cũng có lẽ cô ấy nghĩ rằng Bạc Bằng đang xen vào việc riêng của mình, Tần Tuyết là người bạn duy nhất của cô tại nơi xa lạ này, cô thật sự đau lòng vì cô ấy.

Bạc Bằng thở dài, cảm thấy mình quá bất lực.

...

“Em và Tần Tuyết là bạn sao?” Bạc Bằng giật bắn người, cô hoảng sợ không phải vì âm thanh vừa phát ra, mà vì âm thanh đó chính là một câu tiếng Trung phát âm thật rõ ràng.

Bạc Bằng quay đầu, người thanh niên mặc áo blouse trắng cô vừa thấy lúc nãy bước ra từ phòng vô khuẩn, đứng ngay phía sau cô. Anh khéo léo tháo chiếc bao tay plastic ra, rồi cởi bỏ chiếc khẩu trang đang đeo trên mặt xuống.

Một gương mặt nghiêng nghiêng, chân mày khẽ nhếch lên, đôi mắt dần dần nâng lên... Gương mặt đẹp trai kia suýt chút nữa đã lấy mạng cô.

“Diệp...” Do hoảng sợ quá mức, suýt chút nữa cô đã gọi thẳng tên anh, may mắn thay cô kịp thời sửa lại: “Sư huynh!”

Anh nhẹ nhàng gạt đầu, kiên nhẫn chờ câu trả lời của cô. Bỗng nhiên Bạc Băng phát hiện, khi anh mặc áo blouse trắng, thần thái trên người anh đều thay đổi, nét mặt thì trở nên nghiêm túc, nụ cười cũng hoàn toàn mất đi vẻ xấu xa vốn có.

“À... Quan hệ khá tốt, khi vừa mới sang đây, Tiểu Tuyết giúp đỡ em rất nhiều.”

“Ừm, vậy thì phiền em khuyên cô ấy: Chứng đau đầu của cô ấy xuất phát từ việc suy nghĩ quá nhiều, mỗi lần đau chỉ có thể tạm thời khống chế bằng thuốc giảm đau, cần phải chữa trị tận gốc mới dứt được...”

“Em hiểu rồi.” Bạc Băng nói.

Anh dường như có chút nghi ngờ: “Em thật sự hiểu sao?”

“Anh muốn em nói với cô ấy: Những suy nghĩ của cô ấy khiến cô ấy đau đầu, không nên ỷ lại vào thuốc, mà cô ấy nên điều tiết lại cảm xúc của mình...” Cô dừng một chút: “Đau dài không bằng đau ngắn! Đúng không?”

“Đúng rồi! còn nữa...” Anh bổ sung thêm một câu: “Đừng nói là anh nói.”

“Em biết rồi!”

Anh không thể hứa hẹn gì với Tần Tuyết, cũng không muốn cô ấy có bất kì hy vọng hư ảo nào. Chính vì thế anh mới tuyệt tình như vậy, chỉ như thế mới khiến cho cô ấy hoàn toàn mất hết hy vọng, không cần lãng phí tình cảm vì anh.

...

“Bạc Băng.” Cô vừa có ý định trở về phòng nghiên cứu, Diệp Chính Thần bỗng nhiên gọi cô lại. “Sáu giờ anh sẽ trở về nhà trọ, tiện đường anh sẽ ghé siêu thị Carrefour mua ít đồ dùng, em có muốn đi cùng với anh không?”

Bạc Băng suy nghĩ kỹ kế hoạch thí nghiệm vào chiều nay, cũng không tốn thời gian nhiều lắm.

“Được rồi, em...”

Bạc Băng đang muốn hỏi nên liên lạc với anh như thế nào thì giáo sư Tanaka đã từ thang máy bước đến, vừa lúc ông thấy Diệp Chính Thần thì lập tức nở một nụ cười tươi, chủ động chào hỏi anh.

Diệp Chính Thần hơi cúi người, dùng tiếng Anh chào hỏi ông: “Chào giáo sư Tanaka.”

Giáo sư Tanaka vuốt vuốt cằm, ánh mắt di chuyển về phía Bạc Băng, cô nhanh nhẹn cúi người 90 độ chào hỏi ông, trong lòng lại thầm mắng lễ tiết Nhật Bản thật là phiền phức.

Thân người cúi chào của cô vẫn chưa trở về tư thế ban đầu, thì bất ngờ cô nghe được Diệp Chính Thần nói một câu bằng tiếng Anh cực kì rõ ràng: “Đây là bạn gái của em, Bạc Băng.”

Hả??! Mặc dù, trong tiếng anh từ “Bạn gái” có rất nhiều nghĩa, nhưng mà... Quan hệ của anh và cô hiện nay, đơn giản là một phần ý nghĩa đó cũng chưa tới nha, đây là phương thức giới thiệu gì thế??

Giáo sư Tanaka vừa nghe như vậy, vẻ mặt lộ rõ vẻ kinh ngạc: “Bạn gái?”

Một lần nữa, Diệp Chính Thần thay đổi một từ trong câu giới thiệu vừa rồi với thái độ rất bình tĩnh, mà thoáng nghe qua cô đã nhận ra từ đó có nghĩa là người yêu trong tiếng Trung.

“Rất đáng yêu.”

“Cám ơn.”

Giáo sư Tanaka vừa rời khỏi, Bạc Băng còn đang ngơ ngơ ngẩn ngẩn, Diệp Chính Thần cũng không giải thích điều gì mà bảo cô lấy điện thoại của mình ra, sau đó anh dùng chức năng hồng ngoại lưu số điện thoại của anh vào điện thoại của cô.

“Đây là số điện thoại của anh, nếu có gì thì em cứ gọi cho anh.”

Lúc đó, tâm trạng của Bạc Bểng vẫn còn đang hoảng loạn, cô đang dùng tư duy để cân nhắc vì sao trong thời gian ngắn như vậy cô lại trở thành bạn gái của Diệp Chính Thần.

“Cám ơn!” Diệp Chính Thần nói.

Trong lúc chưa ổn định suy nghĩ, Bạc Bểng cũng lịch sự đáp: “Đừng khách sáo.”

Diệp Chính Thần vui vẻ gật đầu rồi rời đi, Bạc Bểng xoay người lại nhìn anh lần nữa, lúc này cô chợt nhận ra gương mặt kia cũng giống như chỉ số thông minh chủ nhân của nó, thực ra Diệp Chính Thần đang khéo léo muốn nói cho giáo sư Tanaka hiểu rằng, giữa anh và Tanaka Yuko hoàn toàn không có quan hệ đặc biệt nào cả.

Đây là nhận thức của Bạc Bểng về Diệp Chính Thần vào ngày hôm sau. Bạc Bểng phát hiện có nhiều điểm cô thật sự không hiểu anh.

Nếu đã đau lòng vì con chuột bạch bé nhỏ, thì tại sao lại có thể tàn nhẫn dùng dao cắt vào da thịt nó, làm cho nó chảy máu đầm đìa, rồi sau đó lại khâu vết thương cho nó.

Nếu anh biết thương hoa tiếc ngọc, vậy tại sao lại còn tổn thương thân thể họ, tổn thương tinh thần họ rồi sau đó lại dùng tất cả các biện pháp để giảm sự đau khổ của họ đến mức thấp nhất.

Những điều mà cô đã chứng kiến, rất tàn nhẫn nhưng cũng rất lương thiện.

Diệp Chính Thần, anh là thiên thần khoác áo ma quỷ, hay chính là... Ma quỷ đội lốt thiên thần?!

Cô thật sự mơ hồ không thể nào biết được.

Nhưng có một việc mà cô không nhìn nhầm, anh thật sự là một người đàn ông sâu sắc, không thể nào hiểu được!

Siêu thị Carrefour ở Nhật Bản và Trung Quốc không có gì khác biệt, hầu như trưng bày đầy đủ các loại sản phẩm, khiến người xem lòng tràn đầy phấn khởi.

Diệp Chính Thần đẩy xe chứa đồ theo sau cô, Bạc Bểng đi trước, cứ hề thấy món nào đó không biết thì cô lại cầm lên xem, xem không hiểu cô quay sang nhờ anh giải thích.

Anh giống như một người chỉ dẫn cho cô, sau đó còn tiện thể dạy cô cách phát âm tiếng Nhật, nhiều thứ anh không biết thì cầm lên xem qua bảng hướng dẫn một chút, sau đó lại phiên dịch cho cô nghe.

Đột nhiên, bên tai cô vang lên giọng nói của phụ nữ: “Anh ta tán gái rất cừ, từ trước đến nay chưa một lần thất bại...”

Anh đối xử tốt với cô như thế, không phải anh đang tán tỉnh cô đấy chứ?

Trong lòng Bạc Bểng không khỏi run rẩy.

Tuổi cô còn trẻ, chưa từng có bạn trai, cô vẫn chưa kịp cởi cúc áo quân nhân, đừng bao giờ nghĩ cô và sắc lang này có quan hệ gì nha, đừng thế nha.

Nhớ đến những giọt nước mắt của Tần Tuyết, Bạc Bểng không dám dừng lại, cô nhanh chóng chọn xong mấy món đồ dùng cần thiết, chạy nhanh ra ngoài.

Lúc thanh toán tiền, Diệp Chính Thần nhất quyết đòi trả, Bạc Bểng có nói thế nào anh cũng không chịu để cô thanh toán, cuối cùng cô tức giận nói: “Rốt cuộc anh có muốn ăn lẩu không?”

Diệp Chính Thần vừa nghe đến ăn lẩu thì bỗng nhiên im lặng, sau đó anh thu hồi lại thể tín dụng lại, ngoan ngoãn đứng sang một bên.

Trên đường trở về, anh nói cho cô biết: “Em là người con gái đầu tiên mời anh ăn cơm.”

“Anh cũng là người đàn ông đầu tiên mà em mời dùng bữa!” Hơn nữa, chỉ món lẩu thôi mà đã bằng mấy ngày ăn rồi, cô phải tiêu tốn rất nhiều nhân dân tệ. Thức ăn ở Nhật Bản đúng là giết người mà.

...

Trở về nhà trọ, Diệp Chính Thần nhanh nhẹn xung phong giúp cô làm thức ăn.

Nhìn dáng vẻ của anh cô cứ nghĩ là ngay cả rau anh cũng không biết rửa, kết quả là, lúc rửa rau anh đặc biệt cẩn thận... Một lá rau, một sợi rau anh đều chậm rãi rửa sạch, trông anh lúc này còn cẩn thận hơn cả phụ nữ.

“Sư huynh, anh đã từng rửa rau chưa?” Bạc Bằng hoài nghi hỏi anh.

Diệp Chính Thần suy nghĩ một lúc mới trả lời cô: “Anh đã từng rửa vết thương cho bệnh nhân.”

Bạc Bằng sờ trán, cô đã quên mất anh là người lái xe thể thao đắt tiền, tán tỉnh phụ nữ rất giỏi, còn là thiếu gia nhà giàu.

“Thôi, vẫn là để em làm cho, anh vào trong ngồi đi.”

“Anh rửa không sạch sao?”

Thấy lòng tự trọng của đại thiếu gia bị đả kích, Bạc Bằng lắc đầu: “Anh rửa sạch lắm, tiếp tục rửa đi.”

Cô và anh vừa làm vừa trò chuyện, Bạc Bằng hỏi anh vì sao anh nói tiếng Nhật tốt như vậy, lại còn nói tiếng Anh với giáo sư Tanaka.

Anh nói cho cô biết: “Người Nhật Bản rất khiêm tốn, họ coi trọng những thứ người khác có và coi thường những thứ thuộc về mình. Em có thấy chữ viết của họ không? Trong đó, có một nửa là tiếng Hán một nửa là tiếng Anh.”

“Ồ...?”

“Bọn họ rất tôn sùng người ngoại quốc, họ không quan tâm em có biết nói tiếng Nhật hay không, chỉ cần em biết nói tiếng Anh, bọn họ sẽ tôn trọng em một cách kì lạ.”

“Văn hóa Nhật Bản thật là kì lạ. Tiếng Anh thực chất chỉ là một ngôn ngữ giao tiếp thôi, biết nói tiếng Anh đâu có chứng minh được điều gì?”

“Biết nói bao nhiêu ngôn ngữ cũng không chứng minh được gì, anh chỉ cảm thấy biết nói tiếng Trung Quốc một cách thành thạo, đó mới là người có năng lực!”

Bạc Bằng cười nhìn Diệp Chính Thần, ánh mắt lộ rõ vẻ khó hiểu: “Sư huynh, xem ra anh rất yêu tổ quốc.”

“Không nói đến việc có yêu tổ quốc hay không, anh chỉ biết lúc học tiểu học, môn Ngữ Văn của anh rất tệ, cho nên đối với tiếng Trung Quốc anh rất là ngưỡng mộ.”

Hơi nóng bay lên, bọt nước sôi cuộn cuộn. Cuối cùng Diệp Chính Thần cũng đã rửa rau xong.

Anh mở một lon bia Nhật Bản chính hiệu hỏi cô: “Em có muốn uống thử không? Có hương cà phê đấy.”

Vừa nghe đến uống bia, Bạc Bằng liền nghĩ đến tình tiết trong các cuốn tiểu thuyết, rất nhiều cô gái sau khi uống xong không điều khiển được bản thân. Nghĩ như vậy cô liền xua tay: “Em không uống bia, hôm tốt nghiệp đại học, em chỉ uống có một ít bia, sau đó ôm một đứa bạn thân khóc suốt một buổi.”

Diệp Chính Thần vừa nghe, lập tức đổi cho cô một ly nước táo, xem biểu hiện của anh dường như rất sợ cô sau khi uống bia lại làm loạn cả lên.

“Sư huynh, lúc ở Trung Quốc anh học đại học nào?” Cô và anh vừa ăn cơm vừa trò chuyện.

“Học viện y học Bắc Đại.”

“Àh.” Bạc Bằng gật gù đầu, gương mặt cô mang chút vẻ thất vọng.

“Em cứ nghĩ anh tốt nghiệp Đại học quân y.”

Diệp Chính Thần bỗng nhiên mở to mắt rồi dùng ánh mắt sâu thẳm nhìn cô: “Tại sao em lại nghĩ như vậy?”

“Không có gì, tự nhiên em nghĩ vậy thôi.”

“Em cảm thấy anh giống quân nhân à?”

“Em thấy phòng của anh rất sạch sẽ, tính cách của anh cũng rất tốt...” Hơn nữa, dáng người đặc biệt hoàn hảo. Cần thận suy nghĩ lại, may mà Diệp Chính Thần không phải quân nhân, nếu anh thật sự là quân nhân, bản thân cô không kiềm chế được... Không biết hậu quả sẽ như thế nào nữa.

Anh lại liếc mắt nhìn cô, ánh mắt càng lộ rõ vẻ thâm trầm: “Có lẽ học y lâu rồi, nên bản tính sạch sẽ cũng bị ảnh hưởng.”

“Ồ.” Trong nôi, tôm đã biến thành màu đỏ, cô nhìn anh nói: “Anh ăn đi, đừng khách sáo nha.”

Một buổi cơm, vừa ăn vừa tán gẫu, anh và cô cùng nói chuyện về phòng nghiên cứu, anh nói về những kinh nghiệm sống anh đã có ở Nhật Bản. Anh nói không nhiều, nhưng lời nói rất hài hước, khiến cô cười mãi không ngừng, không còn cảm giác cô đơn nơi xứ lạ.

Diệp Chính Thần: “Băng Băng”, “Tiểu Băng”, “Băng nhi”... Tất cả đều rất lạnh, cho nên anh muốn gọi cô là “Nha đầu” nghe có vẻ thân thiết hơn.

Sau đó, cô không hề ngại ngùng mà gọi anh là: “Sư huynh!”

Anh nói: “Chỉ cần em đừng gọi anh là ‘ông xã’, thì em muốn gọi sao cũng được.”

Nghe được hai từ “Ông xã”, mặt Bạc Băng ửng đỏ, cúi đầu ăn cơm, rất lâu sau cô vẫn không dám ngẩng đầu nhìn anh.

Sau ngày đó, Bạc Băng và Diệp Chính Thần không còn xa lạ nữa, mỗi khi cô làm thức ăn ngon thường mang cho anh nếm thử, mỗi lần anh đi siêu thị cũng không quên mua trái cây cho cô.

Người ta thường nói: Bà con xa không bằng láng giềng gần, điều đó hoàn toàn chính xác. Bất kể chuyện gì hai bên đều phối hợp rất ăn ý, cô và anh nhanh chóng trở thành bạn thân.

Những ngày gần đây, Bạc Băng vô cùng bận rộn. Phó giáo sư đưa cho cô một sấp tư liệu tiếng Nhật, hầu như suốt ngày cô đều ở phòng nghiên cứu hoặc là ở nhà chăm chỉ học lý thuyết, học lý thuyết bằng tiếng Nhật mấy ngày khiến Bạc Băng sắp ngất, rồi còn nuôi dưỡng tế bào khiến cô muốn học máu. Cuối cùng, cô thật sự không chịu được nữa liền chạy đến phòng trọ sát vách.

Diệp Chính Thần mở cửa, dường như anh vừa tắm xong, trên người vẫn còn mặc áo ngủ, trên tóc anh vẫn còn đọng một vài giọt nước, anh nói: “Em vào đi.”

Đêm hôm khuya khoắt, chỉ có một chàng trai và một cô gái trong phòng...

Dường như anh nhìn ra sự khó xử của cô, hiểu rõ cười: “Tìm anh có việc gì?”

Bạc Băng lập tức đưa ra một tập tư liệu tiếng Nhật, lật lật tờ giấy trong đó: “Những lời trong đây em xem mà không hiểu gì hết, nó nói gì vậy anh?”

Anh xem lướt qua, sau đó anh phiên dịch từng câu từng chữ tiếng Nhật cho cô nghe, có những câu thấy cô vẫn chưa hiểu ý, anh dừng lại giải thích thêm một chút.

Bỗng nhiên Bạc Băng phát hiện, anh chàng đẹp trai nào đó trình độ y học không phải tầm thường, trong lúc phấn khởi, cô quên bẵng đi lịch sử phong lưu của anh, đi theo anh vào phòng, từ từ học hỏi.

Đêm đó ánh trăng đặc biệt rất sáng, ánh sáng xuyên qua bức rèm màu xanh lục, tỏa ra một ánh sáng mờ mờ.

Một ngày đêm khuya.

Bóng tối đang chiếu xuống mặt hồ lăn tăn gợn sóng, cá đã lặn sâu dưới đáy nước, một nhánh liễu duy nhất còn sót lại trên cây đang buông thân xuống phớt phơ nhẹ nhàng trên mặt hồ.

Hơn mười một giờ khuya, vườn trường không một bóng người, Bạc Băng lê tấm thân rét lạnh một mình trở về nhà trọ, trong lòng cô lúc này đang đắm chìm đến tận cùng hương vị của một ly sữa nóng, tưởng tượng bản thân đang nằm trên chiếc giường, ôm chiếc chăn mềm mại hưởng thụ không khí mát mẻ của máy điều hòa... Rồi

đánh một giấc ngon lành. Nhưng cô không ngờ là, tìm mãi trong túi cũng không có chìa khóa phòng, cô trút ngược túi xuống đổ hết đồ dùng ra bên ngoài nhưng vẫn hoàn toàn không thấy bóng dáng chiếc chìa khóa đâu cả.

Bạc Băng cẩn thận nhớ lại, đúng là buổi sáng cô đi quá vội, nên đã bỏ quên chiếc chìa khóa phòng trọ lại trên giường rồi.

Thật là chán nản quá đi!

Giờ này, văn phòng quản lý nhà trọ đã đóng cửa rồi, hầu hết các phòng trọ đều đã tắt đèn.

Đứng im lặng trước cửa phòng trọ, Bạc Băng tự nhiên cảm thấy nhớ nhà, nhớ người bố nghiêm khắc, nhớ người mẹ hay la rầy, cô muốn bay về căn phòng công chúa đáng yêu của mình rồi lên giường khóc lớn một trận.

Bạc Băng chà chà hai bàn tay đang đông cứng vì lạnh vào nhau, không tự chủ được mà ngẩng đầu nhìn về cánh cửa phòng bên cạnh.

“Diệp Chính Thần”... Cái tên trên cửa phòng cùng với ánh đèn trong phòng vẫn còn sáng, đôi phần khiến đêm tối lạnh lẽo trở nên ấm áp hơn.

Bạc Băng nhẹ nhàng nhấn chuông cửa hai cái, cô nghe thấy tiếng bước chân đang tiến tới, cửa mở ra...

Đập vào mắt cô là một vẻ mặt ấm áp, cùng với hỗn hợp hương trà Quan Âm.

Khi nhìn thấy cô, anh tỏ vẻ kinh ngạc.

“Có chuyện gì sao?”

Đương nhiên là có rồi! Không có chuyện gì nữa đêm cô gõ cửa phòng anh làm gì, với lại đối với anh, cô hoàn toàn không có ý đồ gì nha!

“Sư huynh...” Bạc Băng âm thầm liếc mắt vào phòng anh, cô muốn xác định chính xác là lúc này không có phụ nữ ở trong phòng, mới tiếp tục nói: “Em để quên chìa khóa ở trong phòng.”

Anh nhanh chóng hiểu ra vấn đề, sau đó lập tức nép thân người đang chắn trước cửa phòng sang một bên: “Em vào đi.”

Phòng của anh vẫn sạch sẽ như vậy, chiếc chăn chỉnh tề đang trải rộng trên giường, máy vi tính đặt ở góc bàn, ở giữa bàn học có rất nhiều tư liệu đang chất chồng lên nhau, Bạc Băng xem qua đề mục, toàn là đề tài về vi khuẩn...

“Em ngồi đi!” Anh dọn dẹp các sắp tư liệu, đưa cho cô một tách trà nóng: “Uống trà đi, nó sẽ làm em ấm áp một chút.”

“Cám ơn!” Bạc Băng đón nhận tách trà nóng đang lan tỏa hơi ấm trong lòng bàn tay, cảm giác ấm áp đang chảy khắp người cô. Bạc Băng thử tìm đề tài để nói chuyện, làm tăng thêm chút tình cảm đồng hương.

“Khuya như vậy mà anh vẫn xem tư liệu sao?”

“Uhm.”

Thấy anh không muốn nói nhiều, Bạc Băng cũng không hỏi thêm gì nữa, cô thẳng thắn đi vào vấn đề chính: “Em... Em có thể dùng ban công phòng anh để đi qua phòng em. Được không?”

Ban công lộ thiên phòng của Bạc Băng và Diệp Chính Thần cùng một khu, ở giữa được ngăn cách bởi một bức vách ngăn được tập hợp lại từ vài tấm ván gỗ cao chừng hai mét, Bạc Băng nghĩ cách duy nhất để vào phòng mình là nhảy qua bức vách đó.

“Ban công? Em có thể đi qua được không?” Anh nhìn cô đánh giá tổng thể, dường như anh đang nghi ngờ khả năng của cô.

“Chắc là không thành vấn đề!” Bạc Băng đặt tách trà xuống, đi đến ban công, đứng trước vách ngăn cao hai mét.

Cao như vậy à!

Bạc Băng cố gắng lấy dũng khí, xắn xắn tay áo lên, cố gắng nhảy thật cao, cô muốn dùng hai tay với lên tấm ván gỗ, nhưng thử vài lần kết quả đều thất bại, khó khăn lắm cô mới bắt được một lần, nhưng treo mình lủng lẳng ở không trung một lúc thì người đổ mồ hôi lạnh, căn bản không thể tiến xa hơn.

Bạc Băng nản lòng nhảy xuống đất, cô muốn nhờ Diệp Chính Thần đỡ giúp cô lên, vừa quay đầu lại, thì thấy anh đang dùng tay che miệng, ánh mắt nhìn xuống, hẳn là anh đang cười trộm cô.

Bạc Băng trừng mắt nhìn anh.

Cô xấu hổ vuốt vuốt mái tóc: “Có gì mà cười?”

“Không nên cười!” Anh lắc đầu, trong giọng điệu nói chuyện anh mang đậm ý cười.

“Em muốn anh giúp em không?”

“Anh làm được không? Rất cao đó.”

“Chắc là không thành vấn đề đâu.” Anh thật là đáng ghét, lặp lại lời nói lúc nãy của cô.

Bạc Băng đứng một bên chờ xem kịch vui! Hừ! Cao như vậy, cô không tin là anh có thể bay qua nha.

Diệp Chính Thần đi đến ban công, anh lui về sau vài bước chạy lấy đà, nhảy lên, hai tay anh giữa chặt tấm chắn đầu tiên, chân đạp lên tay vịn ban công mượn lực, sau đó tiện thể bay qua, gọn gàng linh hoạt.

Bạc Băng trợn mắt há hốc mồm nhìn anh, ngây ngốc tại chỗ.

Không phải chứ, anh ấy có võ công sao? Chẳng lẽ anh ấy chính là cao thủ võ lâm trong truyền thuyết.

Bạc Băng vẫn chưa khôi phục trạng thái thờ ơ, Diệp Chính Thần đã từ ngoài cửa bước vào.

“Cửa phòng của em đã được mở rồi kìa.”

“Anh, anh...?” Bạc Băng chỉ về tấm chắn ở ban công, cô nuốt nước bọt: “Anh đi qua dễ dàng như vậy sao?”

Bỗng nhiên, trong đầu Bạc Băng nảy sinh một ý niệm, không biết kiến trúc sư nào ngu ngốc lại thiết kế một loại ban công như thế, một người con trai chỉ mất có ba giây đã có thể nhảy qua phòng cô. Nhỡ trong lúc cô ngủ, anh ta có mưu đồ xấu xa gì thì sao, rất nguy hiểm nha!

Sắc lang không đáng sợ, chỉ sợ sắc lang giỏi võ công!

Lúc này, ý nghĩ nhỏ bé của cô không thể giấu được cặp mắt sắc sảo giỏi đọc tâm trạng phụ nữ của Diệp Chính Thần, ngay lập tức, anh đã đọc được suy nghĩ của cô.

“Em yên tâm, ngoại trừ trường hợp đặc biệt, nếu không anh sẽ chọn đi cửa chính.”

“Á...” Gương mặt Bạc Băng ửng đỏ, biết rõ là không thể, nhưng cô vẫn cố gắng che giấu.

“Ý của em là... Tài nghệ của anh tốt như vậy, có phải anh từng học võ, hay Teakwondo không?”

Khoé miệng anh khẽ nhếch lên, vẫn là nụ cười xấu xa: “Không có! Anh chỉ luyện qua trò bắt...”

“Bắt?!”

“Phương thức như thế có thể dễ dàng chế ngự được phụ nữ, khiến cho cô ấy không thể phản kháng, thậm chí không thể cử động...” Âm thanh của anh dừng lại ngay đúng chỗ mơ hồ...

“Á...” Bạc Băng cúi đầu che giấu gương mặt đang nóng bừng của cô, nói: “Đã khuya rồi, em không làm phiền anh nghỉ ngơi. Chào anh!”

Cô đỏ mặt chạy ra khỏi phòng anh.

Đêm lạnh, không hiểu vì sao bỗng trở nên khô nóng?!

6. Chương 6: Tình Nồng Ý Thắm

Năm đầu tiên Bạc Băng ở Nhật Bản, khí hậu ở Osaka có chút khác thường, vào tháng mười một lá phong đỏ rộ khắp núi đồi.

Cô nghe nói, khi đến Nhật Bản mà không được thấy lá phong ở Arashiyama là một tổn thất rất lớn. Gặp dịp thế này, Bạc Băng liền hẹn Tần Tuyết đi ngắm lá phong nhưng cô ấy lại nói đã đi ngắm rồi. Cô lại không có bạn bè nào khác ở đây, xem ra đành phải một mình đi Arashiyama mà ngắm lá phong thôi.

Trong không gian tĩnh lặng, dòng nước chậm chạp chảy đi một cách nhẹ nhàng, chúng như quyến luyến ôm lấy chân cầu không biết xuôi về hướng nào.

Bạc Băng đứng trên cầu, mắt cô ngắm nhìn thành phố xa lạ, cô không hề quen biết phong cảnh này. Xung quanh cô, đều là một thứ ngôn ngữ mà cô không thể hiểu được. Bỗng nhiên cô nhớ về quê nhà, nhớ đến bố mẹ già tóc đã bạc màu. Cô đơn, nhớ nhung, thêm vào đó là những ngày gần đây cô luôn cảm thấy ảm ức, sự tủi thân cũng theo đó mà nhân lên, ngay cả một con người vô tâm như cô cũng không thể kìm được nước mắt. Trong quang cảnh đẹp đẽ rực rỡ thế này, nước mắt cô bất giác cứ như vậy mà tuôn rơi.

‘Tách tách’ tiếng nháy máy ảnh đánh thức cô, theo hướng âm thanh phát ra Bạc Băng quay đầu lại tìm kiếm thì gặp được Diệp Chính Thần, trong tay anh đang cầm chiếc máy ảnh.

“Sư huynh? Sao anh lại ở đây?”

“Ngắm phong cảnh, nhìn phụ nữ.” Anh cười nói, khi ánh mắt anh vô tình chạm vào đôi mắt ảm ướt của cô thì nụ cười trên môi anh cũng nhạt dần: “Em làm sao vậy? Trong lòng không vui à?”

“Ừm.” Bạc Băng lặng lẽ lau lau khóe mắt: “Vừa tới nơi xa lạ, nên em có chút nhớ nhà.”

“Nhớ nhà...”

Anh suy tư một chút, sau đó anh vươn tay nắm lấy tay cô.

“Anh dẫn em đi xem tấm bia đá thời Lý của chúng ta. Đảm bảo, sau khi xem xong, trong lòng em sẽ vui lên.”

Mặt Bạc Băng chợt nóng bừng, cô muốn rút tay về, nhưng bàn tay đang nắm lấy bàn tay của cô quá ấm áp và mạnh mẽ... Khiến bản thân cô không thể tự chủ được mà ỷ lại vào anh.

Bạc Băng đi theo anh qua rừng trúc, thẳng qua các con đường núi, bỗng nhiên trong lòng cô cảm thấy vui lên, cảm giác giống như đang được trở về nhà.

...

Đi đến lúc mệt mỏi, cô và anh tìm một bờ cỏ xanh mát, cả hai cùng ngồi ăn cơm trưa.

Một chiếc lá phong rơi xuống, vương lại trên đầu Bạc Băng, anh nghiêng người lấy chiếc lá trên tóc cô xuống.

Sau đó, chiếc lá phong đó được cô cẩn thận ép lại trong sách, cất giữ đầy trân trọng...

Buổi tối hôm đó, anh còn mời cô ăn sushi tại một nhà hàng băng chuyền theo phương thức tự phục vụ. Trên băng chuyền xoay vòng bày đầy đủ tất cả các món ăn, tầm hơn cả trăm món, khách đến dùng bữa có thể tùy chọn những món họ thích. Sau khi khách hàng dùng cơm xong, nhân viên phục vụ sẽ dựa vào số lượng món ăn trên bàn riêng để tính tiền. Đây là lần đầu tiên Bạc Băng ăn ở một nhà hàng như thế này, cô tò mò nhìn tất cả mọi thứ, món nào cô cũng nếm thử, không thích thì để lại cho Diệp Chính Thần dùng. Anh không hề trách cô mà chỉ im lặng giúp cô giải quyết từng miếng cá, từng con tôm, cua...

Do ăn quá nhiều nên không tiêu hóa được, tối đó Diệp Chính Thần bị đau dạ dày nặng.

Để tạ lỗi với anh, hằng ngày Bạc Băng đều làm cho anh những món ăn nhẹ, nấu canh cho anh uống để vỗ về cái dạ dày đang làm nũng của anh. Về sau, anh nghiện những món ăn do cô nấu, dạ dày không còn đau nữa nhưng vẫn thường xuyên qua phòng cô ăn cơm...

Gần gũi một thời gian dài, đối với Diệp Chính Thần, Bạc Băng ngày càng bị anh cuốn hút.

Ấn tượng đầu tiên về Diệp Chính Thần trong cô chính là một công tử đào hoa, đối với anh cô hoàn toàn không có bất kỳ ý nghĩ mong chờ nào. Bạc Bằng luôn chuẩn bị tâm lý cho thật tốt để chờ nghe cuộc sống về đêm của anh với những người phụ nữ xinh đẹp...

Nhưng mà, cô và Diệp Chính Thần sống gần phòng nhau đã hơn một tháng, cô chưa bao giờ nghe phòng sát vách phát ra bất kỳ âm thanh mờ ám nào. Đừng nói đến tiếng rên rỉ, ngay cả giọng nói của phụ nữ, cô cũng chưa từng được nghe qua.

Mỗi ngày, Diệp Chính Thần đều ở phòng thí nghiệm, buổi tối anh về phòng trọ xem tư liệu. So với cuộc sống của một hòa thượng, thì dường như cuộc sống như thế này của anh xem ra lại có phần còn đơn điệu hơn.

Càng về sau, Bạc Bằng càng không hiểu vì sao Diệp Chính Thần lại đối xử tốt với cô như thế. Khi cô vô tình nói cô rất muốn ăn kem, thì ngay ngày hôm sau anh liền mua về cho cô hơn mười hộp với đủ các loại hương vị khác nhau.

Khi Bạc Bằng đọc tư liệu không hiểu, cô tìm anh để hỏi, anh không bao giờ than phiền mà ngay lập tức giải thích từng câu thật rõ ràng cho cô... Cô cảm động gần như sắp phát khóc, chỉ hận không thể lấy thân mình để báo đáp cho anh.

Nhìn vào đôi mắt cô, anh hiểu những gì cô đang suy nghĩ, bỗng nhiên anh giống như một người anh, vỗ nhẹ đầu cô, vuốt nhẹ mái tóc cô, hành động này của anh không hề vượt quá giới hạn của một người anh trai.

Có hôm cô đứng trước gương tự nói với bản thân, có lẽ ngoại hình của cô quá bình thường nên không thể làm anh chú ý? Nhưng tại sao anh lại đối xử với cô tốt như vậy?

Nghĩ mãi mà không tìm ra đáp án, Bạc Bằng nằm ở trên giường lẩn qua lẩn lại... Sau đó cô bực bội đứng lên, bước ra ban công hóng mát tự nói với chính mình: Bình tĩnh lại đi Bạc Bằng... Mà lúc này cô cũng không hề nghĩ rằng Diệp Chính Thần cũng đang đứng ở ban công phòng anh, nhìn về hàng cây anh đào đối diện, dường như anh đang suy nghĩ về điều gì đó, còn nghĩ đến mức thất thần...

Đôi mắt anh đang nhìn về nơi xa xăm nào đó, hai hàng mày thì nhíu chặt lại, vẻ mặt thâm trầm của anh lúc này lại tỏa ra một sự hấp dẫn mãnh liệt...

Thấy cô đi ra, Diệp Chính Thần nở nụ cười, nụ cười của anh tựa như tảng băng lạnh giá đột nhiên tan ra thành dòng suối chảy vào trái tim cô: “Muộn thế này em vẫn chưa ngủ sao?”

Bạc Bằng vò đầu, nhẹ nhàng đáp: “Ngày mai, phó giáo sư muốn em theo ông ấy thảo luận kế hoạch nghiên cứu, em vừa chuẩn bị xong một số tài liệu. Còn anh? Anh cũng đang xem tài liệu à?”

Anh dùng tay xoa xoa lên trán: “Ừ.”

Khó có được cơ hội đứng trong bầu trời đêm tĩnh lặng cùng Diệp Chính Thần, cảm xúc lâu ngày như bị kích động. Nếu cô không hỏi anh những thắc mắc của cô trong thời gian gần đây thì cảm thấy thật có lỗi với chính mình: “Sư huynh, em có thể hỏi anh một vấn đề được không?”

“Em hỏi đi.”

“Vì sao cho đến giờ em vẫn chưa thấy qua bạn gái của anh?”

Diệp Chính Thần do dự, anh lập tức sờ sờ khóe môi, bóng đêm đang bao trùm cả không gian, anh cười, nụ cười mang theo sự mê hoặc: “Tại sao tự nhiên em lại hỏi anh vấn đề này, hay là em muốn làm bạn gái anh?”

“Ồ...” Mặt của Bạc Bằng bất chợt ửng hồng.

“Sư huynh, em nghiêm túc hỏi anh, anh lại trêu chọc em.”

“Anh không có bạn gái.” Anh nhìn cô nháy mắt.

“Nha đầu ngốc, em nghĩ anh là loại đàn ông không có khả năng có bạn gái...”

Nói vậy cũng có nghĩa là, gần đây công tử đào hoa nào đó bắt đầu lười biếng có bạn gái, tình một đêm mang lại nhiều niềm vui hơn, chơi đùa một lần rồi bỏ, hoàn toàn không phải chịu trách nhiệm gì cả.

Bạc Băng rất muốn hỏi: Còn cô thì sao? Anh đối xử tốt với cô như vậy, hay là cũng muốn chơi đùa một đêm với cô?

Dường như Diệp Chính Thần nhận ra sự lo lắng trong lòng cô, anh cười lắc đầu: “Em không cần phải lo lắng, đối với em, anh không có hứng thú, anh chỉ muốn em là em gái của anh... Em một thân một mình ở nước ngoài, không quen biết ai, chúng ta lại là hàng xóm, anh quan tâm em là vấn đề đương nhiên.”

Bạc Băng thở phào nhẹ nhõm, cô vỗ vỗ ngực, cô không phải là con mồi của sắc lang thì đúng là may mắn thật. Nhưng xen lẫn cảm giác may mắn đó lại là một sự mất mát nhỏ nhoi mà chính cô cũng không thể hiểu được. Bạc Băng cố ý không quan tâm đến loại cảm xúc này, cô nhìn Diệp Chính Thần, nở một nụ cười thật tươi: “Sư huynh, em hiểu lầm anh rồi, về sau anh có gì cần em giúp đỡ thì cứ việc nói, em sẽ cố gắng hết sức giúp anh, chết cũng chấp nhận...”

“Vừa hay, anh còn hai đôi tất vẫn chưa giặt.”

“À...”

Đêm hôm khuya khoắt, Diệp Chính Thần mặc áo ngủ ngồi trong phòng uống trà xanh, Bạc Băng mặc áo ngủ ở trong toilet của anh vui đùa buồn bã giặt tất. Mặt trái mặt phải, cô đều cẩn thận rửa sạch từng chút một.

Bạc Băng không biết khi người khác nhìn thấy cảnh này sẽ nghĩ như thế nào về cô và anh, chắc là mười người thì đủ cả mười sẽ nghĩ cô và anh có gian tình với nhau.

Nhìn ra ban công, những chiếc tất màu trắng đang dong đưa trong gió, tất được giặt sạch như vừa mới mua, Bạc Băng bỗng nhiên bật cười, cô cũng không biết vì sao mình lại cười, chỉ thấy trong lòng đang cực kỳ vui vẻ.

Hoàn thành xong nhiệm vụ, Bạc Băng đang muốn về phòng thì Diệp Chính Thần không hề khách sáo gọi cô lại: “Nha đầu, anh đói bụng rồi, em nấu gì cho anh ăn đi.”

“A.”

Tám chữ ‘hết sức giúp anh, chết cũng chấp nhận’ đúng là không nên tùy tiện nói ra nha.

Một anh chàng đẹp trai độc thân phong lưu, một cô gái có ngoại hình dễ thương chưa hề có bạn trai.

Họ cùng sống trong một đất nước xa lạ, cùng học trong một học viện y học, cùng sống chung trong một mái hiên, trong một không gian chỉ ngăn cách bởi một vách tường không cách âm.

Khi thì, anh và cô ngồi dùng cơm trên một chiếc bàn, trò chuyện về niềm đam mê y học và những thuật ngữ khó hiểu, nói về sự khác biệt giữa hai nền văn hóa Trung – Nhật.

Khi thì, cô nhờ anh giải thích những vấn đề khó hiểu trong học tập, anh sẽ kiên nhẫn phiên dịch và giảng giải cho cô nghe về những căn bệnh, dạy cho cô cách chuẩn bị tài liệu phát biểu khiến cho giáo sư hài lòng nhất.

Khi thì, anh nhờ cô giúp đỡ, mượn cho anh những tài liệu nghiên cứu về vi khuẩn của giáo sư Fujiko.

Khi thì, lúc hoàng hôn buông xuống, anh và cô ngồi tựa lưng vào nhau trên hàng rào chắn của ban công, cả hai lặng lẽ ngắm nhìn cây anh đào đang trổ đầy những nụ hoa, như chỉ chờ một đêm nữa trôi qua sẽ lập tức nở rộ.

Khi thì, cô cố ý bật nhạc thật lớn, để anh ở phòng bên kia cũng nghe thấy những khúc tình ca êm ái chảy xuôi như dòng nước, thỉnh thoảng cô sẽ vô ý nói ra một câu: “Chỉ có trời mới biết tình cảm của anh chân thành đến mức nào...”

Sau đó, anh cũng sẽ không để ý mà đáp lời cô: “Chỉ có trời mới biết tình cảm của anh chân thành đến mức nào...”

...

Khi thì, anh sẽ tạo cho cô những bất ngờ thú vị. Ví dụ có một hôm, cô vẫn chưa thức dậy, vẫn còn đang nằm trên giường, chợt nghe được tiếng chuông cửa vang lên, mở cửa ra, ngoài cửa không một bóng người. Chỉ có một chậu xương rồng xấu xí và một cái bánh ga-tô chúc mừng sinh nhật thật to.

Bạc Băng mừng rỡ cầm chiếc bánh ga-tô lên, xoay người lại cô thấy tờ giấy dán trên cửa: “Nha đầu, buổi tối anh và em cùng ăn cơm!”

Khóe miệng cô không kiềm chế được mà cong lên một nụ cười hạnh phúc, miệng vẫn không nhịn được nói thầm một câu: “Đáng ghét!”

Ngay sau đó, cô quyết định không đến phòng thí nghiệm nữa, ở nhà chuẩn bị buổi tiệc một cách tỉ mỉ, chúc mừng sinh nhật cho chính mình.

Hôm đó, Diệp Chính Thần cố ý mời mọi người đi hát karaoke, chơi đùa rất vui vẻ, anh Phùng nói: “Hôm nay thiên thời địa lợi nhân hòa, hai đứa bọn em không mau bày tỏ tình cảm của mình đi, đừng che giấu nữa.”

Bạc Băng cười: “Em xem sư huynh như anh trai của em vậy.”

Diệp Chính Thần bổ sung thêm: “Em và Bạc Băng là quan hệ nam nữ trong sáng.”

Mọi người cười lớn một tràng, có người chỉ vào Diệp Chính Thần nói: “Hai chữ trong sáng thốt ra từ miệng cậu, nghe không trong sáng chút nào?”

Mọi người thật sự không hiểu, tình cảm của cô và anh lúc đó đơn thuần chỉ là tình cảm của hai người xa quê hương học cùng trong một đất nước xa lạ, Bạc Băng cũng không thêm bớt tranh luận với bọn họ nữa. Tình cảnh như thế này càng giải thích lại càng thêm mờ ám, không bằng để mọi người tự suy đoán vẫn tốt hơn.

Dù sao, cô cũng biết rằng bản thân cô rất... Rất quý trọng thứ tình cảm ấy. Cô cố gắng bảo vệ nó, chỉ hy vọng rằng tình cảm của cô và anh sẽ như những giọt nước từng giọt, từng giọt một tích tụ thành một dòng suối, để tháng ngày khô khan sống ở Nhật Bản sẽ được thứ tình cảm đó làm tươi mát thêm.

Bạc Băng thường nghĩ, nếu có một ngày cô già đi, ngồi trên chiếc xích đu ở ban công tưởng nhớ về những ngày tháng này, cô chắc chắn sẽ mỉm cười thật hạnh phúc, cảm ơn trời đất đã tặng cho cô người một đàn ông đặc biệt như thế này vào thời điểm mà cô cô đơn nhất.

Bạc Băng từng nghĩ, thứ tình cảm đơn giản giữa cô và anh sẽ không bao giờ thay đổi, nếu như Diệp Chính Thần không bị thương, nếu như Ngô Dương không xuất hiện...

Khoảng thời gian bận rộn luôn trôi qua rất nhanh, chớp mắt, mấy tháng đã qua rồi.

Vào một buổi chiều, Bạc Băng đang ở trường, Diệp Chính Thần bỗng nhiên gọi điện thoại cho cô, anh nói anh bị thương, đang ở phòng cấp cứu.

Bạc Băng choáng váng, cô trực tiếp chạy thẳng từ trường học đến phòng cấp cứu của trường đại học.

Cánh tay phải của anh bị trầy một mảng da khá lớn, nhìn thấy máu chảy ra từ chỗ bị thương làm đầu óc Bạc Băng mơ mơ hồ hồ. Đến khi xác định anh không bị gãy xương, ở những nơi khác trên cơ thể cũng không bị thương, cô mới lả người ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh anh. Anh dùng tay áo lau lau những giọt mồ hôi trên trán cô.

Bạc Băng lo lắng hỏi anh: “Vì sao anh lại như thế này?”

“Không cẩn thận nên bị ngã.” Anh trả lời bằng giọng điệu thoải mái.

Một người đàn ông không cẩn thận làm mình bị ngã đến mức chảy máu, chỉ có ma mới tin anh. Bạc Băng đưa mắt nhìn anh: “Hay là giành bạn gái với người khác, nên bị người ta đánh?”

Anh bắt lực lắc đầu: “Em thật là hiểu anh!”

“Em thật sự đoán đúng sao?”

Diệp Chính Thần không nói gì.

Hơn tám phần là bị cô đoán trúng rồi.

“Anh giành bạn gái với ai thế? Sao bọn họ ra tay tàn nhẫn vậy?”

Anh thở dài, vẻ mặt thần bí nói cho cô biết: “Là xã hội đen. Có thể là đại ca nào đó gặp được anh lên giường cùng với bạn gái của hắn, tức giận quá, nên bảo đàn em đi đánh anh. May mắn là anh chạy nhanh, từ tầng hai nhảy xuống cổ gấu chạy trốn, nếu không ngay cả tính mạng cũng không còn.”

“Trời ạ! Thảm như vậy sao?!” Bạc Bằng nghe anh nói mà toát mồ hôi lạnh.

“Em nghe nói xã hội đen Nhật Bản rất tàn nhẫn, sau này anh phải cẩn thận, tốt nhất là đừng để bọn họ gặp được anh, nếu không, bọn họ nhất định không bỏ qua cho anh đâu...”

“Đương nhiên rồi. Bọn họ nói, nếu để họ gặp lại anh, họ sẽ đem anh chặt thành từng đoạn, rồi sau đó cho cá mập ăn!”

“Chúng ta báo cảnh sát đi?” Bạc Bằng nhỏ giọng nói.

“Cảnh sát cũng không thể bảo vệ anh 24/24 đâu.”

Vậy phải làm sao bây giờ? Bạc Bằng sợ đến mức trong lòng bàn tay vã đầy mồ hôi lạnh, cô ra sức cọ tay vào chiếc váy.

“Em không cần lo lắng. Osaka lớn như vậy, không dễ dàng gì mà gặp được anh đâu.” Anh trấn an khi trông thấy vẻ mặt lo sợ của cô.

Bạc Bằng vẫn lo lắng, cô không nhịn được mà khuyên bảo anh: “Sư huynh, ở bệnh viện có nhiều y tá đẹp như vậy, anh cần gì mà phải tranh giành một cô gái không đứng đắn? Sau này, anh đừng có vào uống rượu ở những nơi như thế nữa... Nhỡ xảy ra chuyện gì, người thân của anh phải làm sao bây giờ...” Bỗng nhiên Bạc Bằng thấy cô nói chuyện có nét rất giống mẹ cô, trong lòng cô tự chế giễu chính mình.

Nhưng... Anh thì không hề biểu lộ ra bất cứ sự nhàm chán nào, vẫn hứng thú nghe cô giáo huấn.

“Thật sự xin lỗi cậu!” Bất chợt có một giọng nói tiếng Nhật mềm mại cắt ngang lời nói kế tiếp của cô. Bạc Bằng tò mò quay đầu lại nhìn, thì chỉ thấy một người phụ nữ Nhật Bản khá trẻ tuổi đang cúi đầu, dùng tiếng Nhật nói: “Cám ơn cậu, thật sự cảm ơn cậu! Tôi thay mặt chồng tôi và người nhà thành thật cảm ơn cậu.”

Sau đó, người phụ nữ kéo một bé trai chừng bốn năm tuổi đang nép phía sau lưng mình ra, đẩy cậu bé về phía Diệp Chính Thần.

Cậu bé lễ phép cúi đầu: “Cám ơn anh đã cứu em... Thật sự xin lỗi, đã làm anh bị thương!”

Sau đó, cậu bé cố gắng nói tiếng Trung một cách bập bẹ: “Cám ơn!”

Diệp Chính Thần nói: “Không cần cảm ơn anh, sau này khi đi đường em nhớ cẩn thận một chút, phải nắm tay mẹ, em nhớ kỹ chưa?”

Cậu bé gật gật đầu.

Bạc Bằng sững sốt thật lâu, khi nghe được Diệp Chính Thần nói chuyện với hai mẹ con người Nhật cô mới hiểu được thật ra đã xảy ra việc gì.

Sau khi cảm ơn Diệp Chính Thần, hai mẹ con người Nhật đi thanh toán viện phí cho anh.

Lúc này, Bạc Bằng tức giận nhìn Diệp Chính Thần đang cười khoái trí: “Anh trêu chọc em!”

“Em nghĩ anh là loại sắc lang thấp kém, anh cũng không còn biện pháp nào khác.”

“Anh!” Bạc Bằng tức giận! Giận đến mức cô không biết nên nói gì với anh.

“Đầu óc anh bị gì hỏng sao, chạy đến Nhật Bản làm anh hùng à? Vì cứu một bé trai ngay cả tính mạng của mình anh cũng không chú ý?! Lúc trước khi Nhật Bản xâm lược Nam Kinh, họ không hề do dự dù chỉ một chút! Bây giờ, anh không muốn sống nữa mà chạy đi cứu thế hệ sau của họ?! Anh là anh hùng dân tộc

kiểu gì thế?! Anh không nghĩ đến nếu lỡ hôm nay anh có chết đi, hàng ngàn, hàng vạn người Trung Quốc sẽ đứng trước mộ anh mà nhỏ nước bọt à?”

Diệp Chính Thần bị cô mắng không nói gì được, mặt anh tỏ vẻ oan ức bĩu môi: “Cứu cậu bé ấy xong, anh cũng cảm thấy có chút hối hận, nhưng mà lúc đó, hoàn toàn xuất phát từ bản năng... Anh vẫn chưa kịp nghĩ được gì.”

“Bản năng?!” Bạc Băng cố nhịn nhưng vẫn mắng anh trong sự xúc động: “Bản năng chỉ dùng để chạy trốn, anh dùng bản năng cứu người?! Xem ra bị đâm chết cũng đáng đời!”

Diệp Chính Thần nhìn dáng vẻ tức giận của Bạc Băng, anh vươn tay trái vỗ nhẹ đầu cô, vuốt mái tóc dài của cô, nở nụ cười nói: “Nha đầu, không phải em đang lo lắng cho anh đấy chứ?”

“Ai thèm lo lắng cho anh, ai lo lắng cho anh chứ?! Em sẽ không lo lắng cho anh đâu!” Bạc Băng gượng cười: “Haha... Đùa tí cho vui mà”

Thấy bác sĩ đến xử lý vết thương cho anh, ông dùng cồn rửa để sát trùng miệng vết thương... Bạc Băng đứng lên, xoay người đi ra cửa.

“Nha đầu, em đi đâu vậy?” Diệp Chính Thần hỏi.

“Mua thịt và sườn lợn về nấu canh cho anh uống!”

“Nhớ mua nhiều vào!”

“Biết rồi!”

Bước ra khỏi phòng cấp cứu, Bạc Băng dựa lưng vào tường, nhắm mắt lại, nước mắt cô cứ thế mà rơi xuống, không hiểu vì sao cô lại cảm thấy xót xa vô cùng.

Cô thật sự rất lo lắng cho anh, khi thấy bác sĩ dùng cồn sát trùng vết thương của anh, khi thấy máu ở cánh tay anh tuôn ra, khi thấy gương mặt anh cố kìm nén sự đau đớn, lông mày khẽ nhíu lại, khi nghe thấy giọng anh run run kêu đau, lòng cô dường như nghẹn lại, hít thở không thông.

Người đàn ông đáng ghét này, làm cô đau lòng chết được!

Bỗng nhiên, có một bàn tay phớt nhẹ qua má cô, lau đi những giọt nước mắt trên mặt cô, động tác rất nhẹ, nhưng cũng rất ấm áp.

“Nha đầu ngốc...” Anh thở dài, lời nói không nhẹ, không nặng: “Em khóc cái gì, anh vẫn chưa chết mà!”

Bạc Băng dựa mặt vào vai anh khóc, chưa bao giờ cô lại cảm thấy yếu đuối như lúc này, cô cần một bờ vai rộng để cô có thể tựa vào.

Anh dùng cánh tay không bị thương ôm cô vào lòng một cách mạnh mẽ. Trên người anh toàn là mùi cồn và máu, còn có... Một chút hương vị riêng của anh... Hương vị của một người đàn ông! Bạc Băng cố hít thở thật sâu, lưu luyến mùi hương của anh.

Cô nói: “Diệp Chính Thần, anh hứa với em là sẽ không bao giờ để mình bị thương nữa, anh mà còn dám để bị thương, em sẽ không để yên cho anh đâu!”

Anh nói bên tai cô: “Được rồi! Anh hứa với em!”

Hơi thở của anh phả vào tai Bạc Băng, toàn thân cô run lên, đầu óc trở nên trống rỗng.

“Nha đầu! Đừng khóc, em khóc trông xấu lắm!”

“...”

“Khi em cười, đặc biệt rất xinh đẹp!”

Cô tức giận nhưng vẫn bật cười, cô nhẹ nhàng đâm vào ngực của anh: “Sắc lang!”

Anh cúi xuống nhìn cô, trong đáy mắt của anh chứa đựng điều gì đó mà cô không thể diễn tả bằng lời, tựa như ánh mắt cô.

Đó là một loại cảm giác rất kì lạ, như những cơn gió nhẹ thổi vào tâm trí, làm say lòng người.

Bạc Băng không nhớ rõ cô và anh nhìn nhau bao lâu, tư thế ấm muối, khoảng cách thật gần gũi, cô có thể cảm nhận rõ ràng độ ẩm từ hơi thở của anh, nhịp tim đang mỗi lúc một rối loạn của anh.

Đúng lúc đó, điện thoại của cô vang lên, Diệp Chính Thần nhanh chóng buông tay. Bạc Băng luống cuống lấy điện thoại trong túi ra, cô nhận máy thì nghe được giọng nói tràn đầy sự phấn khởi của chị Phùng: “Bạc Băng, chị báo cho em một tin tốt nhé.”

“Vâng! Tin tốt gì thế chị?”

“Quốc gia chúng ta vừa phái một nhóm quân sự vũ trang, đặc biệt sang Nhật Bản để huấn luyện, họ đã tới Osaka được vài ngày rồi, chị nghe nói họ sẽ ở khách sạn JICA, phía tây trường đại học Osaka.”

7. Chương 7: Mưa Đêm Ấm Áp

Nhóm quân sự vũ trang! Chính là nhóm quân sự giỏi nhất, cực kì ưu tú!

Trong lòng Bạc Băng nhộn nhạo hẳn lên, trái tim vừa mới trải qua một cảm xúc kì lạ giờ lại được bay lên chín tầng mây: “Thật không chị? Chị có gặp qua chưa? Đẹp trai không hả chị?”

“Đương nhiên là rất đẹp trai, tuyệt hơn trong tưởng tượng rất nhiều! Có một anh chàng tên Ngô Dương, cao chừng một mét tám, đẹp trai vô cùng, vẫn chưa có bạn gái. Chị và anh Phùng đang có ý định dẫn bọn họ đến căn tin, chị biết em thích quân nhân, nên cố ý nói cho em biết...”

“Chị Phùng, chị thật là tốt!” Bạc Băng mừng rỡ, cô không nhịn được nên miệng cứ cười khúc khích, cô làm động tác che miệng lại, chỉ sợ nước bọt chảy ra tố cáo vẻ thêm thường của mình lúc này.

“Nếu em không bận việc gì thì đến căn tin ngay đi, chị giới thiệu để mọi người làm quen.”

Bạc Băng sống hai mươi ba năm, chính là chờ đợi ngày có được cơ hội này. Cô đang định nhận lời thì bị một tiếng ho nhẹ của người nào đó đang bị thương nhắc nhở. Bạc Băng mới chợt nhớ ra có một người đang chờ cô nấu canh cho anh uống.

Bạc Băng ngẩng đầu, liếc mắt nhìn gương mặt anh chàng đẹp trai nào đó đang đặc biệt khó chịu, cô nói: “Sư huynh...”

“Đừng nói với anh là em muốn để anh một mình ở bệnh viện mà chạy đến căn tin ăn cơm trưa cùng anh chàng nào đó nha.”

Bạc Băng nhìn cánh tay của Diệp Chính Thần bị băng bó đến một nửa, sự đau lòng bất chợt lại ngự trị trong tâm trí cô, cô đành buồn bã nói với chị Phùng trong điện thoại: “Hiện giờ em đang bận, không qua được.”

“Không sao. Như vậy đi, buổi tối chị sẽ mời bọn họ đến phòng của chị chơi, nếu không bận gì nữa thì em đến phòng chị tiếp đón họ hộ chị...”

“Được ạ!” Chị Phùng thật sự rất đáng yêu, Bạc Băng hận không thể ôm hôn chị Phùng ngay lập tức.

Dập điện thoại, trong lòng Bạc Băng trở nên cực kì phấn khởi. Diệp Chính Thần để cô đang trong cơn mơ mộng ở lại hành lang, vào trong tiếp tục băng bó vết thương.

Hơn sáu giờ tối, chị Phùng điện thoại cho cô một lần nữa, nói rằng đã có một vài anh quân nhân đến phòng của chị. Anh chàng Ngô Dương kia cũng đã đến rồi. Trong lòng Bạc Băng tựa như nở hoa, cả người nôn nóng. Cô chỉ hận không thể chạy đến đó ngay lập tức, nhìn xem người đó có hợp với tiêu chuẩn người đàn ông trong mộng của cô không.

Khó khăn lắm cô mới nấu xong món canh, cô múc ra một bát đưa cho Diệp Chính Thần: “Sư huynh, anh uống từ từ nha, em đến phòng của chị Phùng một lát.”

Diệp Chính Thần lạnh lùng nói: “Trọng sắc khinh bạn.”

“Em không có, không phải em đã nấu canh cho anh uống rồi sao” Bạc Bằng nói bằng giọng điệu oan ức.

“Đến muộn một chút bọn họ cũng không chạy đi nơi khác được đâu, em ngồi xuống ăn cơm rồi hãy đi.”

“Nhưng mà...”

Anh giờ cánh tay bị thương đến trước mặt cô: “Em là bác sĩ mà, nên chú ý đến cảm nhận của bệnh nhân một chút chứ.”

Người đang bị thương nên cơ thể cũng không được khỏe, hành vi và cử chỉ cũng khác ngày thường, là bác sĩ kiêm bạn thân của bệnh nhân, cô có thể lý giải được biểu hiện của anh lúc này.

Vì thế, Bạc Bằng ngoan ngoãn ngồi xuống ăn cơm, cô ăn nhanh đến mức như đã bị bỏ đói từ rất lâu rồi vậy. Diệp Chính Thần thì ngược lại, anh chậm rãi thưởng thức từng thìa canh, thái độ ăn cực kì nhã nhặn.

Khó khăn lắm Bạc Bằng mới chờ anh ăn xong buổi cơm chiều, cô vội vã bước ra khỏi phòng... Nhưng anh bệnh nhân nào đó lại bắt đầu ép buộc cô ở lại, anh nói tấm drap trải giường và áo gối của anh đều rất bẩn rồi. Sau đó lại giờ cánh tay bị thương lên với hàm ý anh không thể tự thay được.

Vừa thấy động tác giờ tay ngốc nghếch của anh, lòng Bạc Bằng đau như vỡ ra từng mảnh. Đầu óc cô nóng lên, cái gì cũng không kịp nghĩ vội vàng lấy một bộ drap giường và áo gối, nhanh chóng thay cho anh.

Sau khi Bạc Bằng làm xong tất cả mọi thứ một cách nhanh nhẹn, cô bước xuống giường, lúc này cô mới phát hiện ra Diệp Chính Thần đang dùng ánh mắt khó hiểu nhìn cô chằm chằm.

“Có gì sao?” Bạc Bằng sờ sờ mặt mình: “Trên mặt em nở hoa à?”

Gương mặt u ám từ chiều đến giờ của anh chàng nào đó bỗng nhiên nở nụ cười, vỗ vỗ đầu cô: “Nha đầu, em đi nhanh đi, nếu không anh chàng quân nhân của em sẽ biến mất đó.”

Cuối cùng, Diệp Chính Thần cũng còn lương tâm.

“Em sẽ trở về nhanh thôi, anh chờ em, khi về em sẽ giúp anh thay quần áo.”

Thang máy nhanh chóng đi lên, lòng của Bạc Bằng cũng bồn chồn theo độ cao dần của nó. Đây là lần đầu tiên cô tiếp xúc với quân nhân, Bạc Bằng khẩn trương đến mức lòng bàn tay cô toàn là mồ hôi.

Cửa thang máy mở ra, đến cả nhìn cô cũng chưa kịp mà đã vội vàng cúi đầu bước ra ngoài, không ngờ cô đâm sầm vào một bộ ngực cường tráng.

Bạc Bằng ngẩng đầu, trước mắt cô là một gương mặt tuấn tú xa lạ.

“Thật sự xin lỗi, thật sự xin lỗi.”

“Tiểu Bằng?!” không biết chị Phùng từ đâu chạy đến, thân thiết nắm lấy tay cô: “Em đến rồi à, để chị giới thiệu cho em, bọn họ là binh lính do quốc gia phái đến huấn luyện quân sự, họ đến Nhật Bản được mấy ngày rồi.”

“A...!” Không khéo như vậy chứ, Bạc Bằng nhìn thoáng qua anh chàng quân nhân mà cô vừa đâm phải. Anh ta không mặc quân phục. Dáng vẻ thoải mái của anh ta trong bộ quần áo bình thường lại rất cao to, tuy rằng dáng người không có những đường cong gợi cảm như Diệp Chính Thần, nhưng khi khoác trên người bộ quân phục nhất định sẽ rất có khí chất. Gương mặt anh ta không có khuyết điểm, ngũ quan nghiêm chỉnh, tướng mạo anh tuấn, tuy rằng không đẹp trai bằng Diệp Chính Thần...

Thật là... Vì sao cô lại so sánh anh ta với sắc lang Diệp Chính Thần cơ chứ, căn bản không nên so sánh nha.

Thời điểm Bạc Bằng đưa mắt lên nhìn anh chàng đẹp trai bên cạnh thì anh ta cũng nhìn cô. Khi ánh mắt của họ vừa chạm nhau, anh ta cực kì lịch sự nhanh chóng đưa tay ra: “Chào em, anh tên Ngô Dương.”

“Em tên Bạc Bằng.” Cô đỏ mặt bắt tay Ngô Dương, tay vừa chạm tay, Bạc Bằng rụt rè rút tay về.

Bọn họ cùng bước vào thang máy, Bạc Bằng ngơ ngác nhìn theo. Đến khi cửa thang máy khép lại, cô nghĩ không biết có phải do họ không mặc quân trang hay không mà cô hoàn toàn không cảm nhận được dù là cử

chỉ, hay lời nói của họ toát ra đáng vẻ nghiêm trang như cô hằng tưởng tượng. Thậm chí đáng vẻ của họ cũng không bằng nét anh tuấn của Diệp Chính Thần.

“Anh chàng Ngô Dương đó em thấy như thế nào?” Chị Phùng hỏi cô.

“Rất tốt.”

“Chị vừa giúp em hỏi thăm, cậu ta tốt nghiệp trường đại học vũ trang quân sự, làm việc ở đội phòng cháy chữa cháy được ba năm. Hình như sau lần này trở về sẽ được thăng chức. Chị có trò chuyện với cậu ấy một lát, con người cậu ấy khá tốt, rất có chí cầu tiến.”

Lời chị Phùng nói không sai, đúng là cô vẫn luôn muốn tìm một người như thế. Nhưng mà, không hiểu vì sao đối với Ngô Dương, cô dường như không có cảm giác gì cả, không có cảm giác điện giật, tim không đập nhanh, cũng không có xao động. Chẳng lẽ do cô và Diệp Chính Thần ở cạnh nhau khá lâu, nên đối với phong thái của đàn ông cô đã được miễn dịch?

“Nếu như em có ý với người ta thì nên tiếp xúc nhiều hơn để hiểu thêm về con người cậu ấy.”

Bạc Băng vẫn chưa kịp nói gì, thì chị Phùng lại nói tiếp: “Tình cảm là một thứ duyên nợ, em không nên ép buộc mình quá.”

“Chị chỉ vừa mới giới thiệu để bọn em quen biết nhau thôi, vẫn chưa đề cập đến vấn đề tình cảm...”

“Em thì biết cái gì...” Anh Phùng đột nhiên xuất hiện, có chút bức bối, nhanh chóng kéo tay chị Phùng rời khỏi đó. Ngay cả việc Diệp Chính Thần bị thương Bạc Băng cũng còn chưa kịp nói.

Mang theo tâm trạng mất mát, Bạc Băng từ tầng năm trở về phòng trọ của cô. Cửa thang máy vừa mở, Bạc Băng đã nhìn thấy Diệp Chính Thần đang đứng trước lan can ở hành lang, dường như rất tập trung suy nghĩ việc gì đó, mắt nhìn về phía lầu dưới.

Bạc Băng dõi theo hướng ánh mắt anh đang nhìn, thì thấy bóng dáng một vài người trong nhóm lúc nãy vừa rời khỏi. Bọn họ di chuyển rất có đội hình, khi khoác quân phục vào chắc sẽ rất tuyệt.

“Buổi hẹn hò đầu tiên thế nào?” Có lẽ do thời tiết khá lạnh nên giọng nói của Diệp Chính Thần cũng lạnh như băng.

“Ai hẹn hò? Chỉ là làm quen thôi, là làm quen.”

“Anh chàng cao to đó nhìn cũng không tệ.” Diệp Chính Thần chỉ tay về phía dưới.

“Anh ta là Ngô Dương. Ngoại hình rất đẹp trai, chị Phùng nói anh ta tốt nghiệp đại học Vũ trang quân sự, rất có chí cầu tiến...”

Diệp Chính Thần xoa xoa mặt cô: “Còn nói không phải hẹn hò, hiểu rõ về nhau như vậy.”

“Em mới hai mươi ba tuổi thôi, muốn tìm một người con trai tốt để nương tựa thì có gì là sai.” Bạc Băng lườm anh một cái: “Chẳng lẽ giống anh, mỗi ngày đều sống trong cảnh xa hoa trụy lạc.”

Diệp Chính Thần không phản bác lại, anh vỗ nhẹ lên đầu cô: “Không đùa với em nữa. Đúng là em nên tìm một người đàn ông tốt để nương tựa, nếu không sau này muốn gả cũng khó tìm được người vừa ý để gả.”

“Sư huynh, anh thấy Ngô Dương thế nào?”

“Em thích là được rồi.” Diệp Chính Thần vừa nói xong thì xoay người trở về phòng, đóng cửa lại.

Sao lại có thể để cô ở ngoài chứ, anh đúng là người không có lương tâm, lúc cô “hẹn hò” trong lòng luôn nhớ đến anh, vội vã trở về giúp anh thay quần áo đây này.

Tuy rằng người nào đó không có lương tâm, nhưng cô vẫn cứ nhớ đến. Hôm sau, đang trong lúc học nhưng hồn vía cô cứ để trên mây, cô tự hỏi: Không biết vết thương của anh có đau không? Anh hoạt động có thuận tiện không? Anh sẽ thay quần áo bằng cách nào?

Giáo sư vừa thông báo tan học, Bạc Băng nhanh nhẹn chạy ra khỏi phòng, cô đến siêu thị mua sườn lợn và trái cây, mang đến phòng của anh.

Nhấn chuông hai cái, cô liền nghe thấy tiếng nói bên trong vọng đến: “Cửa không khóa.”

Bạc Băng nhanh tay đẩy cửa bước vào.

Trước mắt cô, là cảnh tượng Diệp Chính Thần đang gội đầu, tay phải của anh đang bị quấn bởi một miếng băng vải khá nặng, anh xoa tóc một cách rất khó khăn. Tay trái vung về đổ nước lên đầu, từng giọt nước theo cổ chảy xuống tấm lưng màu đồng của anh, làm nổi bật làn da nhẵn bóng.

Tấm lưng anh đặc biệt rất lớn, đặc điểm vốn dĩ không nên có ở một bác sĩ nhỏ nhắn.

Lén lút thường thức dáng người hoàn hảo của người nào đó một lát, đến mức sắp chảy cả nước bọt, Bạc Băng mới đặt trái cây trong tay xuống, thuận tay với lấy chiếc khăn mặt, giúp anh lau đi mấy giọt nước trên lưng.

“Để em giúp anh.”

“Sao em về sớm vậy? Không đến phòng nghiên cứu sao? Em không sợ giáo sư sẽ lột da của em hả?” Anh nhận lấy khăn, lau những giọt nước đang đọng trên khuôn mặt của mình.

“Dù sao cũng đã từng đào ngũ hai lần rồi, thêm một lần nữa chắc cũng không sao.”

Diệp Chính Thần nháy mắt với cô: “Đã vậy em còn bỏ anh ở nhà một mình?”

“Nói ít lời vô nghĩa một chút đi!” Bạc Băng lạnh lùng lườm anh, đẩy chiếc ghế dựa lên phía trước nói: “Lại đây, ngồi xuống!”

Anh ngoan ngoãn nghe lời cô ngồi xuống. Cô học theo cách gội đầu ở những tiệm làm tóc. Đầu tiên lau khô nước trên tóc của anh, sau đó cô lấy xà phòng để lên tóc anh, cuối cùng là chậm rãi xoa nhẹ những sợi tóc và da đầu.

Tóc anh rất đẹp, mềm mại cọ xát trong lòng bàn tay cô, từng sợi tóc bóng mượt như nhung cứ xuyên vào lòng cô, làm cô không khỏi liên tưởng đến loại tơ lụa mềm mại màu chocolate.

Cô xoa xoa tóc anh, ánh mắt không kiềm chế được mà di chuyển đến phần lưng đang để trần của anh.

Thật ra, nhìn qua, tấm lưng của anh không quá gầy, cũng không phải một khối cơ thể cứng nhắc vĩ đại. Cơ thể của anh mang lại cho người khác cảm giác rất mạnh mẽ, diễn tả một cách ngắn gọn là: “Cực kì đàn ông!”

“Này?” người nào đó không vừa lòng gọi cô, tay bắt mân lau bọt xà phòng trên mắt, anh dùng ánh mắt hung hăng nhìn cô.

“Ồi...” Bạc Băng lúc này mới phát hiện ra rằng cô để xà phòng chảy vào mắt anh, vội vàng lấy khăn lau mắt cho anh: “Thật xin lỗi! thật sự xin lỗi!”

“Em đang nghĩ đi đâu thế? Hồn em để trên mây rồi à?”

Anh hỏi làm cô không thể nào trả lời được, chẳng nhẽ nói là cô đang nghiên cứu rồi phát hiện ra rằng dáng người của anh rất hoàn hảo. Đang trong lúc rối trí, Bạc Băng xử lý thông minh bằng cách lảng sang chuyện khác: “Hôm nay, ở căn tin em gặp được anh Phùng và Ngô Dương, em đã cùng ăn trưa với bọn họ.”

“À..! khó trách...” Anh nhắm mắt lại, không nói tiếp về sau.

Có lẽ cô và Ngô Dương thật sự có duyên với nhau, hôm qua vừa mới làm quen, hôm nay lại gặp nhau ở căn tin. Ngô Dương vốn đã cao, hôm nay lại mặc quân phục, đứng cùng với một nhóm người nhỏ gầy Nhật Bản, anh ta càng nổi bật hơn.

Ngô Dương thấy cô, cố ý bước lại gần chào hỏi, anh ta nói anh ta bị cảm, hỏi cô tên thuốc trị cảm hiệu quả ở Nhật Bản là gì.

“Phòng trọ của em có thuốc trị cảm.” Bạc Băng vô tình nói, cô nghĩ anh ta có thể đến lấy hoặc cô đưa cho anh ta đều được, nhưng suy nghĩ thật kĩ thì quan hệ của anh ta và cô chưa thân thiết cho lắm nên cô lại nói thêm: “Khi nào anh Phùng rảnh, em sẽ nhờ anh ấy đưa cho anh.”

“Cám ơn.”

Bạc Băng cười đáp: “Em đang làm nhiệm vụ của một công dân tốt thôi.”

Ngô Dương cũng cười, khi cười má anh có hai lúm đồng tiền rất đáng yêu. Nụ cười của Ngô Dương khác với nụ cười khó hiểu của Diệp Chính Thần, nụ cười của Diệp Chính Thần cũng như con người của anh vậy, thâm sâu khó lường!

“Sư huynh.” Bạc Băng có một vấn đề muốn hỏi anh rất lâu rồi, nhưng cô không biết nên mở lời như thế nào: “Anh đã từng phục vụ trong quân đội phải không?”

Diệp Chính Thần mở to mắt nhìn cô, ngoại trừ lúc anh làm việc với bệnh nhân và nghiên cứu, cô chưa bao giờ thấy ánh mắt của anh chăm chú như vậy.

“Không có!”

“Anh trân trọng quốc kì Trung Quốc, chỉ có quân nhân mới có thể hiểu và trân trọng quốc kì như vậy.” Bạc Băng nhớ, có một lần, trước cửa nhà trọ có một lá quốc kì Trung Quốc rơi trên mặt đất, không ai chú ý. Vừa đúng lúc Diệp Chính Thần đi qua, anh cố ý nhặt lên, lau đi lớp bụi bẩn trên mặt lá quốc kì, sau đó anh cắm vào bên cạnh lan can.

Hành động của anh tạo cho cô cảm giác anh có tác phong của một người quân nhân. Trong lòng cô âm thầm kính trọng hành động đó của anh.

“Em không học qua môn đạo đức lúc học tiểu học à? Thầy giáo không có dạy em là: Quốc kì là tượng trưng cho sự tôn nghiêm của dân tộc chúng ta sao?”

Giống thuyết minh quá, cô không nhớ rõ!

“Nhưng mà... Tại sao võ nghệ của anh lại tốt như vậy?” Bạc Băng chỉ tay ra hàng rào chắn cao hai thước ở ban công: “Lần đó, anh chỉ mất có ba giây đã nhảy qua được.”

“Hàng rào chắn đó không cao, anh không như người nào đó, đến năm phút mà vẫn không trèo qua được.” Diệp Chính Thần nở nụ cười đáng ghét, nhất định là anh đang nhớ đến dáng vẻ của cô lúc không trèo qua được.

Bạc Băng suy nghĩ một lát, lại hỏi anh: “Vây bố của anh có phải là quân nhân không?”

Anh giương mắt nhìn cô lần nữa, ánh mắt anh và cô giao nhau, nhưng trong mắt anh lúc này hoàn toàn không có biểu hiện gì đặc biệt.

“Không phải, bố của anh là người làm ăn, ông ấy hy vọng anh có thể trở thành một người bác sĩ tốt, cho nên để anh đến Nhật Bản để học.”

Xem ra cô đã đoán sai hết rồi! Bạc Băng không khỏi thất vọng.

Vì sao đối với Diệp Chính Thần cô lại có hy vọng anh là quân nhân, đoán đúng thì sao? Nếu đúng anh là quân nhân thì sao? Có liên quan gì đến cô?

“Tại sao bỗng nhiên em lại hỏi anh như vậy?” Diệp Chính Thần tò mò nhìn cô: “Đừng nói với anh là... Em thích quân nhân?”

“Ngưỡng mộ thôi!” Bạc Băng sửa lời: “Kiên nghị, khiêm tốn, kiên cường, chính trực, dáng vẻ nghiêm trang nhưng bên trong lại là một tấm lòng hết sức nhiệt tình...”

Bạc Băng thầm bổ sung về sau trong lòng: Ấn sau bộ quân phục màu xanh của anh, chính là một thân hình rắn rỏi kiên cường, quyền rũ đến chết người nha!

Bạc Băng không nhịn được sự ngưỡng mộ đối với bộ quân phục đẹp đẽ kia, bất chợt cô tưởng tượng đến hình ảnh của Ngô Dương.

“Quân nhân đối với em tốt như vậy sao? Anh lại nghĩ bác sĩ sẽ tốt hơn chứ...” Diệp Chính Thần đồng dạng nói.

Bạc Băng không chút khách khí mà phản bác lời anh: “Không đâu, ít ra quân nhân cũng có kỷ luật rất nghiêm khắc, sẽ không tùy tiện dụ dỗ phụ nữ như ai đó.”

Nghe giọng nói đầy châm biếm của Bạc Bể, anh lạnh lùng: “Lúc em thấy là họ mặc quân trang, cởi bỏ quân trang, thì đàn ông nào cũng giống nhau thôi, nhu cầu sinh lí cơ bản cũng giống nhau.”

“Nếu đó là nhu cầu cần thiết thì cũng không việc gì, nhưng điều quan trọng là quân nhân có thể tự khống chế được bản thân. Có vài người ngay cả nhu cầu sinh lí cũng không khống chế được, vậy thì họ khác động vật ở chỗ nào?”

“Đôi lúc, con người cũng không bằng động vật...” Lúc nói ra những lời này ánh mắt anh sâu hun hút như không có tiêu cự, miên man suy nghĩ nhìn về nơi nào đó thật xa xăm: “Hổ dữ không ăn thịt con, sói đi có đàn... Có vài người, vì quyền lực và dục vọng, ngay cả người thân của mình cũng không quan tâm đến...”

“Anh đang nói ai vậy?”

“Rất nhiều người.”

Thời điểm nói ba chữ “rất nhiều người”, đầu mày anh khẽ chau lại. Lúc này, Bạc Bể mới chợt nhớ đến việc Diệp Chính Thần chưa một lần nào nhắc đến bố anh. Cô cũng chưa bao giờ thấy người thân nào trong gia đình gọi điện thoại cho anh. Chẳng lẽ quan hệ giữa anh và bố không tốt?

Bạc Bể chạm vào đỉnh chân mày Diệp Chính Thần, khẽ xoa xoa, tiếp tục gọi đầu cho anh. Cô nhẹ nhàng xoa tóc anh, ấn vào huyệt Bách Hội, huyệt Thái Dương, huyệt Phong Trì... Chạm rãi điều hòa tâm trạng của anh. Sau khi gọi đầu xong, cô giúp anh lau khô tóc, dùng các ngón tay xoa đầu cho anh thêm một lần nữa.

“Xong rồi! Em về nấu canh, một lát nữa em sẽ mang sang cho anh.”

Diệp Chính Thần bất chợt nắm lấy cổ tay của Bạc Bể: “Tại sao em lại đối xử với anh tốt như vậy?”

“Bởi vì anh đã từng giúp đỡ em!” Bạc Bể không rút tay về, cúi đầu nhìn anh, nở nụ cười nịnh nọt: “Sư huynh! mấy tháng gần đây em luôn nhận được sự giúp đỡ của anh, thật sự là em rất cảm kích anh.”

“Em không có một chút ý nghĩ nào khác sao?”

Lại nữa rồi, anh lúc nào cũng cứ nghĩ là tất cả phụ nữ đều có ý với anh hết sao.

“Anh yên tâm đi, em không dám mơ mộng hão huyền gì với anh đâu! Em chỉ xem anh là anh trai của em thôi.”

“Vậy tại sao em lại hỏi anh có phải là quân nhân không?”

Câu hỏi này rất hóc búa khó trả lời nha. Bạc Bể vò đầu, rồi lại vò đầu, cô không nghĩ ra được câu trả lời, chính bản thân cô cũng không thể lý giải bản thân của mình. Đúng lúc đó, cô thấy có một bóng người đi lướt qua cửa sổ, bóng dáng đó mặc quân trang làm say mê lòng người.

Bạc Bể vội vàng chạy ra cửa nhìn, quả nhiên là Ngô Dương. Anh chàng vừa thấy cô liền nở nụ cười thẹn thùng, lúm đồng tiền sâu hút trên gương mặt hiện ra.

“Anh Phùng nói có việc bận, bảo anh đến đây lấy thuốc.”

“À, anh chờ em một chút.” Vừa thấy bộ quân trang trên người Ngô Dương, đầu óc Bạc Bể liền trở nên chậm chạp, cái gì cũng chưa nghĩ tới, đã vội chạy về phòng lấy thuốc đưa cho anh ta.

Đến khi Ngô Dương đi xa rồi, cô mới thở dài. Một cơ hội tốt như vậy, vì sao không mời anh ta vào phòng cô uống một tách cà phê, trò chuyện với anh ta một chút về cuộc sống.

Haizzz! Xem ra cô đã để lỡ cơ hội ngàn năm có một rồi.

Vốn tưởng rằng cơ hội đã qua, sẽ không bao giờ trở lại nữa, ai dè, những ngày tiếp theo, đêm nào Ngô Dương cũng gọi điện thoại cho cô. Tuy rằng, ban đầu mục đích anh tìm cô chỉ là để hỏi về bệnh của anh ta, nhưng càng về sau chủ đề trò chuyện càng đi xa. Anh ta quan tâm hỏi về cuộc sống của cô ở Nhật Bản như thế nào, khiến trái tim cô không ngừng cảm động.

Rất nhiều người nói: Ở nước ngoài, cảm giác cô độc rất dễ khiến cho các cô gái và chàng trai độc thân nảy sinh tình cảm.

Bạc Băng không biết có phải do đang ở một nơi xa quê hương nên Ngô Dương cảm thấy cô đơn rồi quan tâm đến cô hay không. Nhưng cho dù đó là vì bất cứ nguyên nhân gì đi chăng nữa thì Bạc Băng cũng cực kì cảm ơn lòng tốt của anh ta rồi.

Cuối tuần, gió xuân nhẹ nhàng thổi qua cửa sổ, Bạc Băng đứng bên cạnh cửa sổ, tuy tay cô đang lau lưng cho Diệp Chính Thần, nhưng tâm hồn của cô thì đang phiêu lãng theo gió.

“Em đang nghĩ đi đâu thế? Sao không lau lưng hộ anh.” Diệp Chính Thần nói.

Bạc Băng giật mình.

Ngượng ngùng buông khăn mặt xuống, Bạc Băng giúp Diệp Chính Thần mặc áo, cô khoác áo vào người anh một cách nhẹ nhàng: “Sư huynh, anh nghĩ em và Ngô Dương có thể tiến xa hơn không? Anh ta chỉ huấn luyện ở Nhật khoảng nửa năm...”

Diệp Chính Thần chưa nhìn mặt cô đã trả lời: “Nửa năm là đủ rồi, cậu ta bỏ qua tất cả mà chỉ chú ý đến tiểu nha đầu như em thì tuyệt đối là đủ.”

“Em không đùa với anh đâu.”

“Anh cũng đâu có nói đùa với em.”

Bạc Băng thở dài, ngồi lên chiếc ghế bên cạnh anh, sự bồn chồn trong lòng cô lúc này bỗng chốc nổi lên tầng tầng lớp lớp. Bạc Băng giật mạnh tay áo Diệp Chính Thần: “Anh ta chú ý đến em, có phải là anh ta có thiện cảm với em không?”

“Đàn ông nào đối với phụ nữ trẻ tuổi xinh đẹp đều có thiện cảm.”

“Không đâu.” Bạc Băng dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn Diệp Chính Thần: “Anh cho là ai cũng háo sắc giống như anh à! Người ta là quân nhân đó nha...”

Diệp Chính Thần ngắt ngang lời nói của cô lần thứ n: “ Binh lính vũ trang.”

“Đều như nhau thôi.” Bạc Băng nhỏ giọng nói thầm: “Em không để tâm, chỉ cần mặc đồng phục có màu xanh lục của quân đội là được rồi.”

Người nào đó vô tâm, không chú ý đến cô, vẫn đang chuyên tâm lướt web. Bạc Băng vẫn không tha cho anh, buồn bã giật nhẹ tay áo anh: “Sư huynh, anh có nhiều kinh nghiệm phong phú, anh cho em lời khuyên đi.”

“Thật sự xin lỗi, về phương diện này anh không có kinh nghiệm gì cả.”

“Anh là đàn ông đương nhiên sẽ hiểu suy nghĩ của đàn ông rồi.”

“...” Người nào đó vẫn nhẫn tâm không thèm nhìn cô.

“Đây là chuyện đại sự cả đời của em, em xem anh như anh trai mới hỏi ý kiến của anh, anh không thể nào vô trách nhiệm như vậy được.”

Người nào đó bị cô quấy nhiễu đến mức không còn biện pháp, đành nghiêm túc ngồi thẳng: “Em cho anh biết, em rất cuộc thích Ngô Dương ở điểm nào?”

Bạc Băng chưa nghĩ đã trả lời anh: “Anh ta mặc quân trang.”

“Chẳng lẽ bất kì một người đàn ông nào mặc quân trang em đều thích?” Anh đưa tay tự chỉ vào người mình: “Nếu anh mặc quân trang thì em cũng thích anh à?”

Bạc Băng cuồng nhiệt gật đầu.

Đột nhiên cô lại tưởng tượng hình ảnh Diệp Chính Thần trong màu áo quân trang, trái tim cô cứ ngựa ngửa như bị mèo cào: “Sư huynh, hôm nào em mượn bộ quân trang của Ngô Dương đem về, anh mặc cho em xem nhé.”

“Đừng dùng sự đam mê của em gắn lên thân thể của anh!”

“Một lần thôi.”

“Không mặc!”

Bạc Băng kiên nhẫn nài nỉ: “Một lần thôi, buổi tối em sẽ nấu canh cho anh ăn.”

Anh suy nghĩ một lát, sau đó ghé mặt sát vào tai cô, hơi thở anh phả vào sau gáy nhỏ nhắn của cô, anh nói nhỏ: “Buổi tối, em giúp anh tắm đi.”

“Sắc lang!”

Diệp Chính Thần tỏ vẻ vô tội chỉ vào bản thân: “Anh là sắc lang? Vậy thì anh sẽ không mặc đồng phục cho em xem.”

Sao, cuối cùng cũng vẫn là... Bạc Băng lại bước đến trước mặt anh, tiếp tục lấy lòng anh: “Sư huynh, anh thích kiểu dáng quần áo như thế nào, em mặc cho anh xem nha.”

Anh chớp chớp mắt, nở nụ cười xấu xa, cười đến mức làm Bạc Băng sợ hãi.

“Anh thích em mặc sườn xám màu trắng, sườn xám truyền thống của Trung Quốc... Hoặc là, lúc em mặc áo ngủ, ánh đèn chiếu vào và... Anh có thể thấy...”

8. Chương 8: Yêu Quá Khó

Quá vô sỉ!

Bạc Băng tức giận đến mức đi đến đá mạnh một cái vào cẳng chân của Diệp Chính Thần, rõ ràng cô không dùng nhiều sức, nhưng thời điểm chân cô chạm vào chân anh, anh hét lớn kêu đau, biểu hiện so với lúc cánh tay bị thương còn đau đớn hơn vạn lần.

“Đau lắm sao?” Sự xấu hổ và giận dữ bấy giờ lại chuyển thành đau lòng, Bạc Băng dịu dàng hỏi anh.

“...” Người nào đó giận dữ không chú ý đến câu hỏi của cô.

“Để em xoa cho anh nhé.”

“Được.”

Diệp Chính Thần trả lời một câu cực kì rõ ràng, sau đó, anh tùy tiện gác chân mình lên đùi cô.

Bạc Băng hoài nghi không biết rốt cuộc anh đau thật hay là giả nữa.

Không chạm vào người anh thì không biết được, cơ đùi của anh cực kì rắn chắc, cho dù anh đã thả lỏng, nhưng độ đàn hồi vẫn rất cao nha.

Bạc Băng nhẹ nhàng xoa một lát, cô hỏi: “Anh còn đau không?”

Anh không trả lời.

Bạc Băng giương mắt nhìn anh, cô thấy ánh mắt anh cũng đang chăm chú nhìn vào gương mặt cô, tận sâu trong đáy mắt anh là một ngọn lửa đang bùng cháy, có thể thiêu rụi người đối diện. Ánh mắt này cô đã từng thấy qua một lần, đó là lần đầu tiên cô mời anh ăn lẩu, ánh mắt anh cứ như vậy điên cuồng nhìn chăm chăm vào món thịt bò.

“Sư huynh, có phải là anh đang đói bụng không?” Bạc Băng thử thăm dò anh.

“Ừ... đúng là có đói.” Sau đó anh đồng dạng nói: “Anh muốn ăn thịt.”

“Trong tủ lạnh của em còn vài cái chân lợn, anh chờ một chút, em sẽ nấu cho anh ăn.”

“Anh không muốn ăn!”

Bạc Băng xoa xoa đầu anh, dịu dàng vỗ về anh như vỗ về một đứa trẻ: “Ngoan, em sẽ cho thêm lòng trắng trứng vào để vết thương của anh mau lành.”

Bản tính kén ăn cộng thêm tính tình bướng bỉnh, người bị thương nào đó luôn không vâng lời, giờ bỗng nhiên lại không nói gì... Như ngầm đồng ý.

...

Dùng xong cơm chiều, Bạc Bểng đang rửa bát thì nghe Diệp Chính Thần nói: “Nha đầu! Anh nghe nói gần đây có rạp chiếu phim, mấy hôm nay họ công chiếu bộ phim điện ảnh nổi tiếng, tên là [No material to talk], chút nữa anh dẫn em đi xem.”

Bộ phim điện ảnh nổi tiếng, nghe không tệ nha.

Bạc Bểng kéo cổ tay Diệp Chính Thần, nhìn đồng hồ trên tay anh. Chiếc đồng hồ bằng vàng rực rỡ này so với chiếc đồng hồ hôm trước còn có phần xa xỉ hơn. Cô âm thầm nói: Phá sản nha!

“Hơn sáu giờ rồi, em muốn đến cửa hàng tiện lợi làm thêm. Ngày mai chúng ta hằng đi.”

“Em làm thêm ở cửa hàng tiện lợi à?”

“Vâng! Tiền học phí ở Nhật Bản cao đến chết người, học bổng thì không biết đến khi nào mới có thể xin được...” Bạc Bểng vừa nói vừa thu dọn đồ đạc.

“Em không đủ tiền đóng học phí, tại sao không nói sớm cho anh biết?”

Thấy anh đứng dậy lấy ví tiền, Bạc Bểng nói: “Em có đủ tiền, nhưng em không muốn dùng số tiền mà bố em đã cố gắng tiết kiệm hơn mười năm qua bằng chính mồ hôi nước mắt của ông mà đóng học phí. Lý Khải vừa giới thiệu cho em một công việc tại cửa hàng tiện lợi, ở gần Ishibashi(1)... Mỗi tối em sẽ làm ba giờ, không vất vả lắm, còn có thể rèn luyện tiếng Nhật nữa. Em nghĩ em nên làm thử.”

(1) Ishibashi hay còn gọi là Stone Bridge (Cầu Đá) nằm trong khu vực Ishibashi Park thuộc Hamachō, Kagoshima, Nhật Bản.

“Lý Khải? là Lý Khải của khoa kỹ thuật phải không?”

“Đúng rồi.” Lý Khải là sinh viên khoa kỹ thuật của trường đại học Osaka. Mỗi lần Bạc Bểng và Tần Tuyết ăn cơm ở căn tin đều gặp anh ta. Lý Khải có dáng người gầy, mặt mũi thanh tú, anh ta có nét phong lưu của đàn ông Chiết Giang. Sau khi tiếp xúc vài lần, Bạc Bểng cảm thấy con người anh ta khá tốt, nói chuyện rất lịch sự, không như người nào đó nha.

“Ba giờ. Vậy là em làm đến mười giờ.”

“Vâng! Cũng không muộn lắm.”

Giải quyết xong bệnh nhân giả bệnh nào đó, vừa định đi làm, mới bước đến cửa, thì Bạc Bểng nhớ hôm nay dự báo thời tiết nói trời có mưa, vừa muốn trở vào phòng lấy ô thì cô nghe thấy tiếng Diệp Chính Thần phát ra từ trong phòng anh: “Nha đầu, ba ngày rồi anh chưa tắm, em nhớ về sớm một chút để giúp anh tắm nha.”

“Rầm!” Bạc Bểng thuận tay nhặt đôi dép lê ném vào cửa phòng anh.

“Gọi điện thoại bảo bạn gái anh đến tắm cho anh ấy.”

“Anh không có, em giúp anh thuê một cô ca sĩ đến đây đi, phải xinh đẹp mới được.”

Bạc Bểng đã từng gặp người không biết xấu hổ nhưng chưa thấy ai lại vô sỉ như anh!

Cô tức giận xoay người bước đi, rất không may, cô lại quên mang theo ô!

Trên đường đi đến cửa hàng tiện lợi, Ngô Dương điện thoại cho cô, nói anh ta và vài người bạn binh lính khác muốn mời anh Phùng đi ăn cơm, anh ta hỏi cô có thời gian không.

“Em phải đi làm thêm.”

“Tối nay em có thể đến không, chúng ta cùng đi KTV.”

“À... được rồi, em sẽ cố gắng...”

Câu chuyện đang nói được một nửa thì Bạc Bể đi ngang qua một rạp chiếu phim nhỏ, trước cửa rạp treo một áp phích quảng cáo phim khá to [No material to talk], trên đó là hình ảnh của một nữ diễn viên cực kỳ bốc lửa khoác trên người bộ quần áo như có như không.

Bạc Bể nghiêng rằng, trong lòng thầm mắg trăm ngàn lần người nào đó “vô sỉ” mà vẫn chưa hết nóng giận! Bạc Bể tiếp tục mắg người Nhật Bản thật là “hạ lưu”, TNND(2), loại phim lừa đảo này mà rạp chiếu phim cũng công chiếu, thật phục nha!

(2) Phiên âm “ta nai nai de” là một câu mắg thông dụng của người Trung Quốc nghĩa như: “con bà nó” hoặc “bà nó chứ”

Ngày đầu tiên đi làm thêm, Bạc Bể khá luống cuống, đôi lúc trao đổi đến hơn nửa buổi mà cô vẫn chưa đáp ứng được nhu cầu của khách hàng, cô thấy mình thật hậu đậu.

May mắn là ông chủ cửa hàng nơi cô làm thêm rất khoan dung, không tính toán với cô mà ngược lại còn an ủi: “Không có gì đâu, không có gì đâu.”

Công việc mới mẻ và bận rộn, chỉ chớp mắt mà đã hai giờ trôi qua.

Chín giờ ba mươi phút, Lý Khải đến thay ca, anh ta nói sợ chút nữa sẽ mưa nên đến sớm một chút, cũng tránh để cô bị mắc mưa khi về.

Bạc Bể cảm ơn anh, sau đó thu dọn đồ dùng, cô điện thoại cho Ngô Dương.

...

Bên ngoài trời đang đổ mưa.

Bạc Bể và chị Phùng ngồi ở một góc tối phòng karaoke, lắng nghe mọi người hát những hành khúc quân ca, nghe những ca khúc đỏ nhiệt huyết trong người cô dâng trào.

Chị Phùng lặng lẽ giặt nhẹ tay Bạc Bể, rồi nói nhỏ bên tai cô: “Ngô Dương đang nhìn em kìa.”

Bạc Bể đỏ mặt lặng lẽ nhìn Ngô Dương, anh ta cười đến mức lúm đồng tiền sâu hút, một khúc tình ca chân thành vang lên. Nhìn không gian mờ ảo, cô bất chợt nhớ đến Diệp Chính Thần, cô nhớ hôm sinh nhật cô, Diệp Chính Thần đã mời mọi người đến đây ca hát.

Lúc chọn bài hát, cô và anh không hẹn mà chọn cùng một ca khúc [Yêu](3) của Tạ Đình Phong, lúc đó mọi người trong phòng ồn ào trêu đùa, bắt cô và anh cùng nhau hát...

(3) Ca khúc [Yêu] do Tạ Đình Phong và Thái Trắc Nghiê trình bày.

Cho tới bây giờ cô cũng không thể quên giọng hát chứa đựng tình cảm nồng nàn của anh, mỗi khi giọng anh vang lên một lời trong ca khúc: “Chỉ có trời mới biết em quan trọng như thế nào đối với anh, chỉ có trời mới biết anh yêu em chân thành như thế nào...”

Aizzz!! Thảm rồi, không biết gần đây cô có bị gì không mà lúc nào cũng nhớ đến “sắc lang”.

Khi bài hát kết thúc, không gian trong phòng bất chợt im lặng, Bạc Bể liền nghe thấy điện thoại cô reo vang.

Lấy điện thoại ra xem, màn hình hiển thị mười mấy cuộc gọi nhỡ, đều là số của Diệp Chính Thần.

Nguy rồi!!! Cô đã quên nói cho anh biết cô đi hát cùng với Ngô Dương.

Bạc Bể chạy ra hành lang vừa muốn gọi điện thoại lại cho anh, thì tiếng chuông điện thoại lại vang lên, cô vừa nhấn phím nhận cuộc gọi thì nghe tiếng thở gấp của Diệp Chính Thần: “Em đi đâu vậy? Đã trễ thế này mà vẫn chưa về, cũng không điện thoại nói với anh một tiếng.”

“Em đi hát karaoke cùng vài người bạn.” Bạc Bể nói bằng chất giọng nhỏ nhất, giọng điệu oan ức cứ như bị người yêu la mắg.

“Ở chỗ nào?”

“Chỗ chúng ta thường đến...” Bạc Bềng vẫn chưa nói hết, điện thoại bên kia chỉ còn lại tín hiệu tút tút vang lên .

Người này có bệnh gì sao?! Rốt cuộc cô đã làm sai chuyện gì, năm nay cô đã hai mươi ba tuổi mà vẫn chưa có bạn trai, khó khăn lắm mới tìm được một anh quân nhân vừa ý, cô hát karaoke với anh ta, trò chuyện để tìm hiểu nhau thì có gì là sai! Có điểm nào không đúng!

A...!! Diệp Chính Thần đúng là có bệnh rồi, bệnh nặng nữa là đằng khác.

Bạc Bềng hít sâu, lại hít sâu thêm một lần, cô thầm nghĩ trong tương lai cô sẽ là bác sĩ, trong lòng cô lo lắng cho bệnh nhân nên mới nôn nóng không yên. Vì thế, cô phải trở về, mặc kệ mọi người giữ lại như thế nào, cô cũng kiên trì trở về phòng trọ.

Bước ra cửa, ngoài trời đang mưa rất lớn, hoàn toàn không có dấu hiệu sẽ ngừng.

Bạc Bềng khễ cần môi, chạy tiến vào làn mưa, mưa to hơn tưởng tượng của cô, từng giọt lạnh lẽo tạt vào hai má cô, theo chiếc cổ nhỏ nhắn chạy dọc xuống quần áo.

Bạc Bềng không chịu được cái lạnh mà nhất thời rùng mình.

“Bạc Bềng...” Ngô Dương từ bên trong đuổi theo cô: “Muộn rồi, để anh đưa em về.”

“Không cần đâu, anh vào với mọi người đi...”

Khi nói chuyện, Bạc Bềng không chú ý nên trượt chân, suýt chút nữa là té ngã, may mắn nhờ có Ngô Dương bên cạnh đã nhanh chóng đỡ lấy thắt lưng của cô, Bạc Bềng theo bản năng ôm lấy cánh tay anh ta...

Từng giọt mưa lớn trút lên người cô làm mắt Bạc Bềng đau rát, cô nâng cánh tay đang quấn quanh người cô che khuất hai mắt của mình.

Khi đã đứng vững hơn, Bạc Bềng buông cánh tay Ngô Dương ra, lúc này cô mới nhìn thấy từ xa xa trên chiếc xe màu đen, có một người bước xuống, anh đang đứng trong cơn mưa.

Từng giọt mưa nặng tạt vào gương mặt tuần tú của anh, bỗng nhiên tim của Bạc Bềng cảm thấy đau xót vì bóng dáng vừa xuất hiện trước mắt cô.

Bạc Bềng nhanh chóng thoát khỏi vòng tay của Ngô Dương, bằng tốc độ nhanh nhất cô chạy đến trước mặt Diệp Chính Thần, bởi vì chạy quá nhanh nên cô va vào ngực anh: “Tại sao anh lại ở đây?”

“Ở phòng trọ một mình buồn quá, nên anh định ra ngoài hít thở không khí trong lành.”

Là một nghiên cứu sinh ngành y học, cánh tay phải của anh lại đang bị thương, anh thừa biết là không thể chạy xe trong đêm mưa chỉ để hít thở không khí trong lành được. Cô thật sự không thể nào tin vào cái lý do lạ lùng mà anh vừa đưa ra.

Nhưng là một người phụ nữ, khi có một anh chàng đẹp trai, cho dù cánh tay đang bị thương nặng nhưng lại mạo hiểm lái xe trong đêm mưa đến đón cô tan ca, Bạc Bềng cảm động sắp phát khóc.

Nếu anh không phải Diệp Chính Thần, cô nhất định sẽ lao vào lòng anh, nói cho anh biết: “Quãng đời còn lại em sẽ ở bên cạnh anh mãi mãi! Cho dù anh không phải quân nhân em cũng chấp nhận!”

Ngô Dương đi đến chỗ hai người, anh ta nhìn thoáng qua Diệp Chính Thần, lại nhìn sang chiếc xe đắt tiền của anh, làn mưa dày đặc khiến Bạc Bềng nhìn không rõ vẻ mặt của Ngô Dương lúc này.

“Đây là người hàng xóm sát vách phòng mà em thường nói với anh, Diệp Chính Thần.” Diệp Chính Thần lạnh lùng nhìn cô, ánh mắt anh khiến cô rùng mình.

Bạc Bềng chỉ tay về phía Ngô Dương, giới thiệu bằng giọng nói chậm chạp: “Anh ấy là Ngô Dương.”

“Xin chào.” Diệp Chính Thần thản nhiên chào hỏi Ngô Dương, sau đó liền nhấn điều khiển xe: “Lên xe đi.”

“Em về trước, mọi người ở lại vui vẻ nha. Chào anh!”

Váy của Bạc Bềng bị nước mưa làm ướt sũng dính chặt vào da thịt cô. Điều hòa trong xe được anh điều chỉnh sang chế độ ấm, luồng gió ấm áp thổi vào nước mưa lạnh buốt trên quần áo cô khiến cơ thể Bạc Bềng không ngừng run rẩy, liên tục hắt xì.

Diệp Chính Thần lúng túng dùng tay trái cởi chiếc áo khoác đã ướt một nửa, khoác lên người cô, sau đó anh cẩn thận vén phần tóc ướt của cô ra bên ngoài chiếc áo.

“Vải bằng có bị ướt không? Chắc là bị ướt rồi, sẽ nhiễm trùng đấy.” Bạc Bềng sờ sờ phần bằng vải trên cánh tay phải của anh, không ướt, may mắn là anh có mặc áo khoác.

Diệp Chính Thần lạnh lùng nói: “Nếu em và anh chàng kia dây dưa đứng đó thêm một chút nữa, cũng không biết sẽ như thế nào!”

“Anh hoàn toàn có thể ở trên xe thêm một chút nữa, chờ bọn em nói xong rồi hẵng xuất hiện.” Bạc Bềng cười nói.

“Nếu em cảm thấy anh xuất hiện không đúng thời điểm, anh sẽ xuống xe, rồi bảo cậu ấy lên xe để tiếp tục trò chuyện với em!”

Á? Mưa lớn như vậy, trời lạnh đến thế, vì sao cô lại ngửi được mùi thuốc súng nồng đậm trên cơ thể của người nào đó nhỉ?

Để làm dịu đi không khí thuốc súng ấy, Bạc Bềng nhìn anh cười ngọt ngào: “Sư huynh! không cần phiền anh, bọn em ngày mai vẫn có thể tiếp tục trò chuyện!”

Anh nhấn chân ga thật mạnh, chiếc xe xé tan màn mưa, lao đi như mũi tên trong đêm tối.

Bạc Bềng vội vàng thắt dây an toàn vào.

Một lát sau, Diệp Chính Thần lại nói bằng chất giọng lạnh như băng: “Thì ra anh chỉ là một người hàng xóm sát vách phòng em.”

“Anh không phải sao?” Bạc Bềng cười nháy mắt với anh: “Anh không phải muốn làm bạn trai em chứ?”

Diệp Chính Thần lạnh lùng tỏ vẻ khinh thường, tiếp tục lái xe, như không có chuyện gì xảy ra.

Suốt dọc đường quay về phòng trọ, anh không nói thêm câu nào, cô mở kênh âm nhạc để làm dịu bầu không khí căng thẳng này.

Bỗng nhiên có một giọng hát truyền đến...

“Hương vị của em...

Phá tan sự phòng ngự của anh...”

Ca khúc này hay nha, lời hát cũng rất tuyệt, Bạc Bềng nhẹ nhàng ngâm nga ca từ theo tiếng nhạc du dương:

“Hương vị của em như quả mơ...

Thắm thêu qua lưới của anh...

Hương vị của em như nước...

Xuyên thấu qua nội tâm của anh...”(4)

(4) Ca khúc [Thiên Hương], trình bày An Dĩ Hiên.

Bạc Bềng cực kì yêu thích ý nghĩa ca từ của bài hát này, điệp khúc cứ lặp đi lặp lại phần quan trọng, càng nghe càng thích.

“Bài hát này tựa là gì thế?”

Anh không trả lời câu hỏi của cô mà hỏi ngược lại: “Em thật sự muốn ở bên cạnh cậu ấy?”

Bạc Bềng không biết, Ngô Dương thật sự có thích cô hay không. Nhưng cho đến bây giờ, Ngô Dương chưa bao giờ mang đến cho cô cảm giác rung động, cảm giác yêu không thể dừng lại.

Có lẽ đúng như Diệp Chính Thần nói, cô không thích Ngô Dương, cái cô thích chỉ là bộ quân trang trên người anh ta mà thôi.

“Bọn em vừa mới quen nhau, cần tìm hiểu thêm một thời gian nữa.” Bạc Băng nói.

Chiếc xe bỗng nhiên phanh gấp, ma sát với mặt đường. May mắn là cô đã thắt dây an toàn, nếu không, chắc cô đã bị đập vào kính lái phía trước mà văng ra ngoài.

Bạc Băng quay đầu nhìn Diệp Chính Thần, tay anh va mạnh vào vô lăng, anh đau đến cắn răng. Bạc Băng vừa nóng giận vừa nói: “Anh lái xe kiểu gì thế? Anh không muốn tay mình lành à?!”

Diệp Chính Thần không nói lời nào chỉ lẳng lặng nhìn cô, sâu thẳm trong đôi đồng tử đen thẫm của anh là bóng dáng nhỏ bé của cô, gương mặt vẫn còn ướt nước mưa, chiếc cằm nhọn, đôi môi nhỏ, ánh mắt long lanh của cô...

Tầm mắt anh bắt chợt từ gương mặt cô dời xuống, ánh mắt trầm lặng, không hề biến đổi.

Bạc Băng cúi đầu, chỉ thấy chiếc váy ẩm ướt đang dán dính trên người cô, chiếc váy dường như trong suốt, lộ rõ những đường cong hoàn mỹ trên cơ thể cô, vòng eo mảnh mai, cặp đùi thon nhỏ.

Rắc rối lớn nhất là, hôm nay cô mặc nội y hơi bé, từ góc nhìn của anh lúc này, hoàn toàn có thể thấy rõ bộ ngực đầy đặn đang ẩn sau lớp áo ướt mỏng manh kia...

Anh cúi đầu xuống, tiến gần đến tai cô, thở nhẹ: “Phi vật áo thủy dục hà cầu”(5)

(5) Áo ướt sát da như không hề che đậy, càng làm dậy lên dục niệm từ đáy lòng người.

Bạc Băng giật mình, cô nhanh chóng hiểu được ý anh, cô lo sợ kéo chiếc áo khoác che khuất thân thể đang bị trang phục dính sát của mình, khép chặt hai chân, chuyển thân mình hướng ra phía cửa xe.

Không rèn luyện văn học thường ngày nên khi ngâm thơ cũng khác người, từ ngữ vừa thoát ra khỏi miệng đã mang hàm ý là văn “phóng túng”.

Bạc Băng không thể tìm được loại ngôn ngữ nào có thể hình dung được sự vô sỉ của anh.

“Tức giận à?” Anh thấy sắc mặt hờn dỗi của cô, liền thu hồi ngữ điệu bất cần đời: “Được rồi, anh không đùa nữa. Anh có thể đề nghị em một chuyện được không?”

“Đề nghị gì?” Nghe giọng điệu thành khẩn của anh, Bạc Băng nghĩ anh sẽ nói: “Lần sau nhớ mang theo ô hoặc là trở về nhớ tắm rửa, đừng để bị cảm lạnh”.

“Với vóc dáng của em, em mặc size 70C sẽ thoải mái hơn một chút đó... Tuy rằng, theo góc độ thường thức mà nói, em mặc size này, đối với đàn ông rất là quyến rũ...”

Á!

Đây là lần đầu tiên cô nghe được một lời ca ngợi như vậy, thật là quá ư vô sỉ mà.

Bàn tay đang giữ chặt chiếc áo của Bạc Băng không ngừng run lên, thân mình cô co rúm lại trên ghế, đầu cô dựa vào cửa xe.

Lúc này, Diệp Chính Thần vẫn đang chăm chú nhìn cô, nhìn không chớp mắt.

Trong không gian nhỏ hẹp của chiếc xe, Bạc Băng cảm nhận được anh đang dùng ngôn ngữ và ánh mắt để cời phẳng quần áo trên người cô, từ từ mà xâm nhập.

Bạc Băng không biết những người phụ nữ khác khi gặp phải tình huống như thế này, có xấu hổ và giận dữ đến mức cho anh một bạt tai rồi sau đó mở cửa bước xuống xe, từ nay về sau không thêm qua lại với anh nữa.

Đối với người khác thì như vậy nhưng với cô... Cô chỉ có chút sợ hãi, run rẩy, không biết nên xử trí như thế nào và còn... Hiện giờ, trong cơ thể cô đang nhóm lên một ngọn lửa nhỏ, ngọn lửa đó đang chậm rãi sưởi ấm cơ thể rét lạnh vì nước mưa của cô, rồi ngọn lửa đó lan rộng khắp cơ thể, như muốn thiêu đốt da thịt trên toàn thân cô.

Loại cảm giác này cô chưa bao giờ có, cực kì thoải mái, mỗi một dây thần kinh đặc biệt cảm nhận được sự kích thích sâu sắc từ tâm hồn.

Bài hát một lần nữa vang lên những ca từ quen thuộc. Tay anh bỗng nhiên hướng tới thân thể cô, giữ chặt chiếc áo đang khoác trên người cô, Bạc Băng nghĩ...

Cô quá sợ hãi, rất muốn phản kháng, nhưng... Anh chỉ cẩn thận chỉnh thẳng lại quần áo của cô, kéo vạt áo khoác che lên đùi cô.

Cuối cùng, anh xoa nhẹ mái tóc ẩm ướt của cô, nở một nụ cười. Đó hoàn toàn không phải nụ cười xấu xa, nụ cười của anh lúc này mang hương vị ấm áp của ánh mặt trời.

Bạc Băng bối rối, toàn bộ thể xác và tinh thần cô đều bị rối loạn.

Bên ngoài mưa to, Bạc Băng và Diệp Chính Thần cùng đội một chiếc áo để tránh mưa, cả hai chậm rãi tiến đến cửa thang máy, vừa bước vào thang máy Bạc Băng trở nên nghiêm trang, lui về sau vài bước, cô cố ý đứng xa Diệp Chính Thần ra một chút.

“Sao cậu về muộn vậy?” Bạc Băng điều chỉnh lại cảm xúc đang hỗn loạn trong cô, chủ động chào hỏi Tần Tuyết.

“Uhm, tớ ở phòng tự học viết báo cáo.” Tần Tuyết nhìn thoáng qua quần áo trên người Bạc Băng, rồi chuyển mắt nhìn sang Diệp Chính Thần đang đứng bên cạnh: “Hai người cũng vừa về sao?”

“Hai người” hai chữ này, Tần Tuyết đặc biệt phát âm rất rõ.

“Tớ đi hát karaoke cùng vài người bạn, vừa mới về.”

“Ồ!!”

Thang máy chậm rãi tiến tới lầu ba, Bạc Băng bước ra khỏi thang máy, trước khi cửa thang máy khép lại, cô quay đầu lại nhìn thoáng qua...

Đúng lúc, cô nhìn thấy Diệp Chính Thần và Tần Tuyết dùng ánh mắt sâu sắc nhìn nhau, cô nhìn mãi cho đến khi cửa thang máy khép lại. Ánh mắt họ giao nhau chỉ trong vài giây ngắn ngủi lại đào sâu vào lồng ngực cô, để lại một khoảng trống lớn.

Cả buổi tối, Bạc Băng đều nằm trong bồn tắm, dòng nước ấm áp đang quần lấy thân thể cô, xoa dịu sự rung động trong cơ thể cô.

Cả buổi tối, từ phòng sát vách một bài hát cứ vang lên rồi lặp đi lặp lại, bài hát với ca từ uyên thâm [Thiên Hương].

Bạc Băng tự nhắc nhở bản thân hết lần này đến lần khác, Diệp Chính Thần chỉ xem cô như một người em gái, cô cũng chỉ xem anh như một người anh trai, cô và anh không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng...

Sau đó, Bạc Băng lấy tay đè lên ngực mình, tại nơi đó truyền đến một cảm giác nhói đau, đó chính là đau lòng sao, rất đau, rất rất đau...!!!

9. Chương 9: Thừa Nhận Đã Yêu

Trong một buổi bình minh ấm áp của ngày xuân như thế này nhưng Bạc Băng lại khó có được mộng đẹp.

Trong giấc mơ, không khí mang theo hương thơm của cỏ xanh, cô mặc áo cưới trắng tinh đang bước đến bên cạnh một người đàn ông mặc bộ quân phục màu xanh, anh cầm lấy tay cô...

Cô cố gắng ngẩng đầu lên để nhìn rõ mặt của đối phương. Nhưng lúc ấy trong không gian bất chợt truyền đến một tiếng động với lực đập rất lớn, đủ kéo cô về với thực tại.

Bạc Băng lau lau nước bọt ở khóe miệng, đưa mắt nhìn về bốn phía, từ vách tường truyền đến hai tiếng gõ.

Đây là thói quen của cô, bởi vì lười biếng nên ngày thường khi có việc tìm Diệp Chính Thần, cô thường dùng cách gõ tường để khỏi phải chạy sang phòng sát vách gọi anh.

Một tiếng gõ: Cơm đã có, qua phòng em ăn cơm.

Hai tiếng gõ: Có việc cần anh giúp đỡ, anh có thể qua đây được không.

Ba tiếng gõ: có “Tiểu Cường”(1), cứu em với!

(1) Tiểu Cường: gián, con gián

Bốn tiếng hoặc hơn bốn tiếng: Xin lỗi, đang có việc gấp.

Người nào đó mới sáng sớm đã đập tường, lại đập những ba tiếng, nhất định là đang gặp chuyện khẩn cấp!

Chợt nhớ ra rằng anh đang bị thương, Bạc Băng bỗng nhiên tỉnh táo hẳn. Ngay cả quần áo vẫn chưa kịp thay, lập tức mặc nguyên bộ áo ngủ chạy thẳng sang phòng sát vách.

Vừa vào cửa, đập vào mắt cô là hình ảnh Diệp Chính Thần đang đứng dựa người vào vách tường. Bộ áo ngủ màu trắng làm tôn lên gương mặt hoàn mỹ của anh. Đặc biệt lúc này trông anh rất thoải mái, giống như cho người khác cảm giác anh đang tràn đầy nhiệt lượng để đón chào ngày mới vậy. Trên người anh còn tỏa ra mùi hương bạc hà thoang thoảng thơm ngát.

Bạc Băng gấp gáp chạy sang, đến mức không kịp thở, bây giờ cô lại bị bộ dạng đẹp trai của anh làm tâm hồn điên đảo, khiến cô càng thêm ngạt thở.

Bạc Băng dùng tay vỗ vỗ ngực, khó khăn lắm mới điều hòa lại được hơi thở, thầm nghĩ rằng nếu như bị gương mặt đẹp trai kia làm kinh động, hẳn là cô chết rất oan uổng.

“Gấp như vậy... Tìm em có việc gì?” Bạc Băng vừa thở gấp vừa nói.

“Tủ lạnh của anh chứa đầy thức ăn hết rồi, anh muốn để thêm mấy chai bia vào mà không được.”

Cô tức giận đến mức muốn tức thở một lần nữa, tiếp tục lấy tay vỗ vỗ ngực.

“Anh tìm em gấp như vậy chỉ vì việc này thôi sao? Diệp đại thiếu gia, chẳng lẽ anh không biết lấy ra vài thứ là có thể để bia vào à?”

“Anh có nói anh gấp sao?”

“Anh rõ ràng đã gõ vào tường ba tiếng...”

“À.” Anh nở nụ cười rồi nói: “Anh sợ em không nghe.”

“...” Bạc Băng tức muốn hộc máu.

Cô hít thật sâu, tự nói với chính mình: Bỏ đi, mình là bác sĩ tương lai, không nên chấp nhặt với bệnh nhân.

“Em còn không nhanh giúp anh xử lý chỗ này đi, nhìn lòi thối quá.”

Bạc Băng bước đến tủ lạnh, mở cửa ra liền thấy, bên trong toàn là trái cây. Trái cây này là do những người đến thăm bệnh Diệp Chính Thần mua, mấy ngày nay, cô luôn giúp anh “xử lý” chúng. Nhưng chỉ có điều là hình như mọi người đã quá nhiệt tình, sự nhiệt tình của họ vượt quá giới hạn tiêu thụ thức ăn cực tốt của cô.

Bạc Băng nhìn kĩ, xem ra quả đào vẫn còn tươi ngon, cô chọn được hai quả lớn nhất, rửa sạch rồi nhét vào tay Diệp Chính Thần.

“Ăn đi, đại thiếu gia ăn nhiều một chút, trái cây có thể làm giảm bớt sự nóng giận.”

“Ồ! Sao em hiểu anh quá vậy, mới nhìn qua đã biết anh đang nóng.”

Có lẽ cô đã quen với cách nói chuyện hai nghĩa của anh. Bạc Băng lạnh lùng liếc anh một cái: “Hừ!! Khi nào thì anh mới hết tức giận.”

“Cuối cùng cũng là...”

Bạc Băng hưng hăng cắn một miếng đào thật to. Hương vị của quả đào mát lạnh mềm mại, ngọt và mọng nước. Bạc Băng ngồi xuống giường, trong lúc đang mãi mê thưởng thức mùi vị của quả đào, tiếp tục món ăn ngon.

“Nha đầu...” Diệp Chính Thần cầm quả đào, cắn từng miếng nhỏ, chậm rãi ăn hết, sau đó mới tiếp tục nói: “Khi nào em rảnh, chúng ta cùng đi xem phim đi.”

Vừa mới ăn được một nửa quả đào, nghe được từ “phim”, bỗng nhiên người Bạc Băng trở nên cứng đờ. Trong đầu cô xuất hiện hình ảnh một người phụ nữ không mặc gì, hình ảnh thoáng qua đầu óc cô như đám mây đang trôi lơ lửng trên bầu trời.

Nước đào từ khoe miệng cô chảy xuống, chảy dọc theo cằm cô, vài giọt đọng lại trên thân áo...

Diệp Chính Thần cầm tờ khăn giấy lau nước đào ở khoe miệng cô, lại lau nước đào ở cằm cô...

Đợi đến khi cô hoàn hồn trở lại, thì trước mắt đã là một hình ảnh khiến cô không thể không khựng hoảng... Một gương mặt quen thuộc lại làm cô thất thần thêm một lần nữa. Anh đang ở rất gần cô, chiếc khăn trên tay đang nhẹ nhàng lướt qua cổ cô, dường như độ ẩm trên ngón tay anh có thể thấm thấu vào tận da thịt cô.

Không biết là do trong đầu cô vừa thoáng qua hình ảnh người phụ nữ không mặc áo quần hay là do độ ẩm trên ngón tay anh. Lúc này, Bạc Băng chỉ cảm thấy nhiệt huyết đang dâng trào trong thân thể cô, rồi sau đó dồn lên mặt, khiến cô có cảm giác nóng rát. Do khó thở, ngực của cô phập phồng dữ dội, vài giọt nước đào đang đọng trên áo ngay trước ngực cô, như nụ hoa đang thẹn thùng...

Ánh mắt anh dừng lại trên áo cô, ánh mắt không chuyển đi nơi khác mà cứ nhìn chằm chằm vào giọt nước đào đang đọng trên ngực áo, ngay lúc cô nghĩ anh sẽ hạ tay xuống thì bỗng nhiên anh dừng lại.

Tiếp theo, anh nắm chặt từng ngón tay của mình lại, cũng thu luôn chiếc khăn vào lòng bàn tay.

Bạc Băng có thể nhận ra đáy mắt anh hiện nay đang có một sự mâu thuẫn dữ dội và đấu tranh mãnh liệt.

Không khí bỗng nhiên thay đổi, Bạc Băng nghĩ cô nên nói gì đó để phá tan bầu không khí “gượng ngập” này.

Nhưng mà cô không biết nên nói gì.

A, cô nhanh nhẹn nói: “Bộ phim đó...”

Lời vừa thốt ra khỏi miệng, hình ảnh người phụ nữ không mặc quần áo lại lượn lờ trong đầu óc cô...

Bạc Băng chỉ hận là lúc này không thể cắt lưỡi của mình ngay lập tức, trong hoàn cảnh tế nhị này mà cô lại nhắc đến cái bộ phim “mát mẻ” kia.

“Hả?” Diệp Chính Thần hoảng hốt giương mắt nhìn cô. Ánh mắt này, đúng là có mang theo điện, nó khiến xương cốt cô trở nên tê dại.

“Bộ phim đó, anh đã xem rồi sao?” Bạc Băng nhẹ nhàng dịch người về một hướng khác, tạo một khoảng cách giữa anh và cô, sau đó lại nói: “À... Thứ em nói là tầm áp phích.”

Diệp Chính Thần nở một nụ cười phóng túng: “Không có, em đã thấy rồi à?”

“Vâng...” Bạc Băng lại từ từ dịch thân người về hướng khác: “Ngày hôm qua, em vô tình nhìn thấy... Không có gì thú vị hết.”

“Thật không?” Diệp Chính Thần ngồi xuống khoảng trống mà thân thể cô đang lặng lẽ dịch chuyển đến: “Trên đó có cái gì?”

Bạc Băng cúi đầu, tiếp tục ăn đào, trong tình cảnh này im lặng là vàng.

Diệp Chính Thần không hỏi cô nữa, ngắm nhìn gương mặt cô đang ăn đào, nhìn một cách chăm chú. Ánh mắt của anh lúc này so với tia X – quang lực xuyên thấu còn mạnh hơn, so với tia laser nhiệt độ còn cao hơn, có lẽ anh cũng đã nhận thấy từng đợt nhiệt huyết đang sôi sục trong lòng cô. Cuối cùng, Bạc Băng không chịu được ánh mắt của anh nữa, cô đưa tay lên che mặt.

“Đừng nhìn nữa, em vừa mới ngủ dậy, mặt vẫn chưa rửa, tóc cũng chưa chải.”

“Khó trách...”

Bạc Băng nghĩ tiếp theo anh sẽ nói: Khó trách xấu như vậy.

Nhưng kết quả, anh lại nói một câu cực kì mang thương hiệu Diệp Chính Thần: “Ngay cả nội y cũng chưa mặc.”

Trời ạ! Sao cô có thể quên điều quan trọng như vậy!

Bạc Băng dùng tốc độ nhanh nhất biến mất khỏi phòng anh, chạy về phòng trọ của cô, trực tiếp chui vào trong chăn, vùi gương mặt đang ửng đỏ vào gối.

Bạc Băng chưa bao giờ trải qua loại cảm giác như vậy, toàn thân nóng bỏng, tim đập dồn dập không thể khống chế được. Giờ đây tâm trí cô đang tràn đầy bóng dáng của một người, còn có hơi thở của người đó. Cô giận anh, cô ghét anh, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy ngọt ngào, khóe miệng không kiềm chế được mà cong lên, cười đến mức các mạch máu như đều co giãn.

Về sau, cô mới biết được, đây chính là cái được gọi là tình yêu.

Hỏi vì sao khi yêu một người, biết là đau khổ, nhưng vẫn cứ yêu...

Ngày hôm sau, Tần Tuyết chủ động mời cô đi ăn cơm trưa.

Cô ấy mặc một chiếc váy màu đỏ, chất liệu khá mỏng, tay áo rủ xuống, dịu dàng như hoa mai, thu hút ánh nhìn của mọi người xung quanh.

“Tiểu Băng...” Tần Tuyết nhẹ nhàng nâng tách trà lên, uống một ngụm, nhìn cô đang vùi đầu ăn, rồi nói: “Tớ và Diệp Chính Thần không phải như cậu nghĩ đâu, bọn tớ không có gì hết, chỉ là bạn bè bình thường thôi.”

“Tớ biết rồi. Nếu cậu và anh ấy có gì, anh ấy sẽ không...” Bạc Băng không nói tiếp về sau, Tần Tuyết buồn bã cười, nụ cười rất lạnh.

Nụ cười của Tần Tuyết làm Bạc Băng nhớ lại ngày đầu tiên cô gặp Diệp Chính Thần, cùng với đoạn đối thoại của hai người, khiến trái tim cô bất chợt cảm thấy lạnh lẽo.

Tần Tuyết nói: “Tiểu Băng, Diệp Chính Thần thay xe như thay áo, nhưng tốc độ thay phụ nữ còn nhanh hơn. Con người anh ấy, thích theo đuổi sự mới mẻ kích thích...”

Bạc Băng không biết tốc độ thay đổi phụ nữ của anh nhanh như thế nào, chỉ biết rằng tuy mới quen biết Diệp Chính Thần hơn năm tháng, nhưng anh đã thay đổi ba kiểu xe.

Tần Tuyết nở nụ cười lạnh: “Về sắc đẹp, phụ nữ có thể duy trì được tám đến mười năm nhưng cảm giác mới mẻ có thể duy trì được bao lâu? Một tháng hay hai tháng?”

Bạc Băng nói với Tần Tuyết: “Theo góc độ sinh lý học mà nói, cảm giác mới mẻ và kích thích chỉ có thể duy trì hơn mười phút.”

...

Bạc Băng và Tần Tuyết trò chuyện hơn một giờ ở căn tin, đây là lần đầu tiên Tần Tuyết nói nhiều đến thế. Chỉ trong vòng một giờ cô ấy nói còn nhiều hơn so với mấy tháng Bạc Băng và cô ấy quen biết.

Tần Tuyết nói cho cô biết: Lúc cô ấy vừa đến Nhật Bản, Diệp Chính Thần đối xử với cô ấy rất tốt, giúp cô ấy mua đồ, giúp cô ấy sửa sang lại phòng, giúp cô ấy sửa đồ điện gia dụng... Buổi sáng, anh chở cô ấy đến trường, buổi tối lại chở cô ấy về...

Lúc cô ấy bị đau đầu, dù là nửa đêm anh vẫn đi tìm thuốc cho cô ấy.

Có một lần, anh đi Hokkaido dự hội thảo, cũng mang Tần Tuyết theo, cả hai ở Hokkaido chơi đến nửa tháng, rất là vui vẻ...

Lúc Tần Tuyết đã yêu anh, thì anh lại không còn hứng thú với cô ấy nữa, đối với cô ấy, anh đã mất đi cảm giác mới mẻ.

Tần Tuyết càng cố gắng tìm anh, anh càng tìm cách lẩn tránh cô ấy. Anh đối xử với cô ấy ngày càng xa cách và lạnh nhạt. Tần Tuyết đổ bệnh vì anh, cô ấy nằm ở bệnh viện của trường suốt một tuần, thời gian đó Diệp Chính Thần và giáo sư thường xuyên đi kiểm tra các phòng bệnh, nhưng anh không hề ghé qua thăm cô ấy, dù chỉ một lần.

Ngày Tần Tuyết xuất viện, thấy anh lái một chiếc xe đời mới, chở một cô gái vụt ngang qua cô ấy. Người con gái bên cạnh anh có tóc màu vàng kim, mặc chiếc váy ngắn, hàng mi đậm, đôi mắt to, trông giống một búp bê Barbie

Có người nói cho Tần Tuyết biết đó là con gái của giáo sư Tanaka, cô ấy tên Tanaka Yuko. Về sau, Tần Tuyết nghĩ, có thể đối với Diệp Chính Thần sẽ không có người phụ nữ nào là cuối cùng...

Tần Tuyết hận anh, nhưng cô ấy cũng không quên được anh, dù sao cô ấy và anh cũng đã từng có với nhau những ngày tháng ngọt ngào.

Tần Tuyết nói với Bạc Băng, những điều cô ấy nói với cô hoàn toàn không có ý gì khác, chỉ là hy vọng Bạc Băng sẽ không đi theo vết xe đổ của cô ấy.

Bạc Băng đương nhiên hiểu được ý của Tần Tuyết.

Phụ nữ thường rất ngây thơ, biết rõ đó không phải là người đàn ông có thể dựa dẫm, dù đã thấy có rất nhiều người đi nhầm hướng, biết rõ anh là công tử đào hoa, quy tắc của anh là yêu chỉ có hôm nay, không có tương lai, không có hứa hẹn...

Phụ nữ thì luôn ngây thơ và mù quáng mà tin tưởng rằng mình sẽ là người phụ nữ cuối cùng của anh, cứ thế, họ như những con thiêu thân ngốc nghếch lao đầu vào lửa.

Nhưng họ không biết rằng, họ chẳng phải là điểm cuối của anh, nhưng anh... Lại chính là điểm cuối của họ!

Buổi chiều không có tiết học, Bạc Băng lại không muốn làm gì, cũng không muốn về nhà trọ, cô ngồi thẩn thờ một mình ở phòng nghiên cứu, suy nghĩ thật kĩ về những lời Tần Tuyết đã nói.

Bạc Băng hiểu, Diệp Chính Thần là một người đàn ông có sức cám dỗ hơn người. Ở gần một người đàn ông như vậy, muốn không bị anh hấp dẫn, e rằng sẽ rất khó. Nếu cô không muốn là thiêu thân lao đầu vào lửa, thì chỉ còn một cách duy nhất, đó là nhân lúc cô vẫn chưa lún sâu, phải nhanh chóng chạy thoát khỏi anh, tránh xa anh ra.

Nhưng mà, điều này đối với Diệp Chính Thần có công bằng không?

Anh nhiệt tình giúp đỡ cô, yêu thương cô như một người em gái, nếu cô trốn tránh anh, rời xa anh, anh sẽ nghĩ như thế nào?

Anh có cho rằng cô ích kỷ hay không... Cô thầm nghĩ, nếu như cô làm vậy thì quả thực cô đã hoàn toàn không nghĩ đến cảm nhận của anh.

Dù gì, hiện nay trên người anh vẫn đang bị thương, nếu không có cô, anh phải làm sao đây?

Mâu thuẫn trong suy nghĩ cứ thế dày vò cô. Đến sáu giờ, Bạc Băng giật mình vì cô còn phải đến cửa hàng tiện lợi làm thêm. Cơm còn chưa kịp ăn, cô đã vội vàng chạy thẳng đến cửa hàng tiện lợi.

Cả buổi làm, cô phạm phải rất nhiều lỗi. Cô quên mang sữa nóng cho khách, cô quên trả lại tiền lẻ cho khách, cô quên đưa khách túi đựng đồ, may mắn là những vị khách và ông chủ đều khoan dung mà nói với cô: “Không có gì, không có gì!”

Chín giờ năm mươi, Lý Khải đến thay ca cho cô. Bàn giao công việc xong, Bạc Băng đứng ngoài cửa, tâm trạng đầy chờ mong hình bóng của một người. Nhưng... Màn đêm vẫn tối như mực, không thấy bóng dáng một chiếc xe nào, làm lòng cô chua xót khôn nguôi.

Trong bóng tối bất chợt có một bóng người cao lớn đang đi về phía cô. Trong lúc tâm trạng như vừa được sống lại này, cô không thể kiềm được mà chạy tới vài bước.

Nhưng khi thấy rõ được mặt đối phương, nét tươi cười hiện có trên gương mặt bỗng nhiên cứng lại.

“Ồi!” Bạc Bểng hỏi Ngô Dương đang đứng trước mặt cô: “Sao anh lại ở đây?”

“Em về nhà trọ phải không? Anh đưa em về.”

Bạc Bểng không nói gì, như ngầm đồng ý. Đường phố nơi này khá tối, cô thật sự rất, rất cần một người đưa cô qua đoạn đường này. Nếu không, cô sợ rằng mình sẽ đi lạc hướng mất.

Bạc Bểng và Ngô Dương cùng nhau trở về nhà trọ, trên đường đi, anh ta hỏi cô: “Người hôm qua đến đón em, là bạn trai của em sao?”

Bạc Bểng không kiềm chế được mà nở nụ cười: “Đương nhiên là không phải, chẳng phải em đã nói với anh rồi sao, anh ấy là hàng xóm của em.”

“À...!!! Anh thấy dường như anh ta thích em.”

Lời nói của Ngô Dương làm Bạc Bểng sửng sốt.

Diệp Chính Thần thích cô, làm gì có chuyện đó!

“Tại sao anh lại nghĩ như vậy?” Bạc Bểng vừa lắc đầu vừa nói: “Anh ấy giống như anh trai của em vậy, anh ấy chỉ giúp đỡ em như một người em gái thôi.”

Ngô Dương trầm mặc một lát, đi tiếp một đoạn đường nữa nhưng anh ta vẫn không nói gì thêm, vài lần muốn nói lại thôi. Cho đến lúc đưa Bạc Bểng về đến cửa nhà trọ, anh ta định bước đi, nhưng cuối cùng dường như không nhịn được nữa, đành cất giọng hỏi.

“Em có thích anh ta không?” Ngô Dương chỉ tay về phía căn phòng của Diệp Chính Thần: “Ý anh là, người hàng xóm sát vách phòng em.”

Bạc Bểng trả lời: “Em xem anh ấy như một người anh trai.”

Bạc Bểng vẫn trả lời câu hỏi bằng một đáp án tiêu chuẩn, trước sau không thay đổi. Căn bản là không cần phải suy nghĩ nhiều, cô vẫn có thể trả lời.

Cô đã quên, trong chuyện tình cảm, hoàn toàn không có câu trả lời chính xác, càng không thể trả lời theo thói quen.

...

Bóng dáng Ngô Dương vừa mới biến mất khỏi cầu thang, cửa phòng sát vách đột nhiên mở ra, làm Bạc Bểng giật mình.

Diệp Chính Thần nhìn cô bằng ánh mắt như có như không: “Đừng nhìn nữa, người cũng đi rồi.”

“Ồ...” Cô hoàn toàn không biết Ngô Dương đã rời khỏi khi nào, ngay cả lời chào tạm biệt cô cũng chưa nói.

“Anh đã ăn cơm tối chưa?” Cô hỏi Diệp Chính Thần.

“Ăn, đừng nghĩ em không quan tâm đến anh, thì sẽ không có người quan tâm đến anh.” Diệp Chính Thần nói: “Chị Phùng vừa cho anh một ít bánh bao, rất ngon.”

Bạc Bểng chỉ nở nụ cười mà không nói gì, cô không nói cho anh biết, là cô đã điện thoại cho chị Phùng, nhờ chị ấy làm cơm tối cho anh ăn. Chị Phùng biết Diệp Chính Thần rất thích ăn bánh bao do chị ấy làm, nên chị đã nhờ anh Phùng đi mua ít thịt bò tươi về làm bánh.

Bạc Bểng đang mở túi lấy chìa khóa, chuẩn bị mở cửa thì Diệp Chính Thần đột nhiên giữ chặt lấy tay cô nói: “Chị Phùng làm bánh bao ngon lắm, em qua phòng anh ăn thử đi. Anh có để lại cho em hai cái, vẫn còn nóng...”

Vẫn chưa nói hết, Diệp Chính Thần đã kéo tay cô vào phòng anh. Anh dùng tay kia đặt bánh bao đã được bảo quản kỹ lưỡng để lên bàn, đưa đến trước mặt Bạc Băng, chờ xem biểu hiện vui mừng như trẻ con được tặng đồ chơi của cô.

Bạc Băng cầm chiếc bánh bao lên đưa vào miệng ngấu nghiến, cô sợ một khi dừng ăn thì cô sẽ khóc.

“Ngon lắm à?”

Miệng cô chứa đầy bánh bao nên không trả lời anh được, chỉ có thể gật đầu.

Bạc Băng không hề tham lam, thật sự không hề tham lam. Cô cũng không hề cầu mong người cô nương tựa suốt cuộc đời sẽ có ngoại hình hoàn hảo như Diệp Chính Thần, ưu tú được như anh. Cô chỉ hy vọng, người đó có thể đối xử với cô giống như Diệp Chính Thần đã đối với cô, quan tâm cô, giúp đỡ cô.

Sợ cô đói bụng lúc đêm khuya, anh đã giữ lại cho cô hai cái bánh bao nóng hổi.

Nếu như thế, cô nhất định sẽ trở thành một người phụ nữ hạnh phúc nhất thế giới.

10. Chương 10: Chìm Vào Giấc Mơ

Thấy Bạc Băng không nói gì mà chỉ cầm cúi ăn, Diệp Chính Thần đưa cho cô một ly nước trà, Bạc Băng giờ tay nhận lấy, uống một hơi hết sạch.

Thật ra, Diệp Chính Thần là một người ưa sạch sẽ, anh không thích tiếp xúc với nhiều người, đến nhà người khác thì anh thích dùng loại ly chỉ sử dụng một lần.

Không biết từ khi nào cả anh và cô đã hình thành thói quen: Anh dùng ly của cô một cách rất tự nhiên, mà cô cũng tùy ý dùng ly của anh không hề xấu hổ.

“Nha đầu, tại sao em lại thích quân nhân?”

Anh hỏi với vẻ mặt rất nghiêm túc, Bạc Băng cũng suy nghĩ thật lâu, mới nghiêm túc trả lời anh.

“Bởi vì, lúc những người đàn ông bình thường đang đắp chăn ngủ một cách ngon lành, thì họ phải chịu nắng chịu mưa vất vả tập luyện thể lực, lúc những người đàn ông khác thưởng thức những món ngon vật lạ, thì họ phải sinh tồn trong cái lạnh giá rét. Hàng đêm, những người đàn ông khác ăn chơi trụy lạc, hát hò reo vui... Còn bọn họ, ngay cả về nhà thăm vợ cũng phải chờ đến ngày nghỉ phép... Quân nhân không có tự do, không cần biết họ có đồng ý hay không, chỉ cần có quân lệnh, ngay lập tức họ phải tuân theo...”

Không biết vì điều gì, lúc này, ánh mắt Diệp Chính Thần nhìn cô trở nên sâu hun hút, bên trong ánh mắt ấy, dường như chứa đựng nhiều điều mong lung mà Bạc Băng không bao giờ hiểu ra được.

“Em nói sai gì sao?”

“Không có, em nói tiếp đi.”

“Họ thật sự rất kiên cường, không cần biết phải chịu bao nhiêu khổ cực, không cần biết phải chịu bao nhiêu cay đắng, khi họ đứng trước mặt người khác, khí chất của họ mãi mãi kiên cường, trang nghiêm bất khuất.”

“Em thật sự rất muốn kết hôn với một quân nhân, mặc dù không thể ở cạnh nhau mỗi buổi tối, nhưng em có thể mỗi ngày ở nhà chờ đợi anh ấy, chờ anh ấy trở về, giúp anh ấy cởi bộ quân trang, lại vì anh ấy làm một ít thức ăn ngon, sau đó, em sẽ cuộn mình nằm trong lòng anh ấy, nghe anh ấy kể về những công việc hàng ngày trong quân đội... Nếu một ngày, anh ấy cho em một sự bất ngờ bằng cách bất chợt trở về nhà sớm mà không báo trước, em sẽ chạy đến ôm lấy...”

Bạc Băng đắm chìm trong ảo tưởng đẹp nhất của đời cô, đây chính là thứ tình yêu lãng mạn mà cô luôn luôn ao ước, cô không mong thiên trường địa cửu, sớm tối có nhau, chỉ cần mỗi ngày có thể nhớ về nhau, thì đó cũng là một loại hạnh phúc.

Dường như ý thức được bản thân đã đi quá đà, Bạc Băng e thẹn dùng tay vỗ vỗ hai má đang ửng hồng của mình, cô nghĩ Diệp Chính Thần chắc chắn sẽ cười nhạo cô, nhưng anh hoàn toàn không có, ngược lại, anh hỏi cô: “Em không cảm thấy cô đơn sao? Lúc em bị bệnh, anh ta sẽ không ở bên cạnh để chăm sóc cho em,

vào những ngày nghỉ hiếm hoi, anh ta có thể sẽ nói với em trong quân đội có công việc cần đến anh ta, anh ta phải đi... Và có thể sẽ có một ngày đột nhiên anh ta biến mất, em không có tin tức gì về anh ta, không biết khi nào anh ta trở về. Nếu vậy, em có từ bỏ anh ta không?”

“Không.” Bạc Băng kiên định lắc đầu: “Em biết bản thân họ không muốn như thế! Bọn họ có trách nhiệm, có sứ mệnh... Nếu có thể lựa chọn, ai mà không mong muốn được ở bên cạnh người mình yêu thương... Nhưng chỉ là họ không có quyền lựa chọn, chỉ cần còn khoác bộ quân trang, họ sẽ vĩnh viễn tuyệt đối tuân theo quân lệnh.”

Diệp Chính Thần nhìn về phía cửa sổ, ngoài cửa cây hoa anh đào đang lặng lẽ vươn chồi nảy lộc.

Anh nói: “Anh hiểu rồi, em thật sự thích cậu ấy.”

“Anh đang nói Ngô Dương sao?” Cuối cùng Bạc Băng mới nhận ra rằng Ngô Dương không phải là người mà cô cần, thật sự không phải.

“Đêm nay, ở cửa hàng tiện lợi anh thấy em chạy về phía cậu ấy... Em biết không, khi đó nụ cười của em đặc biệt rất vui vẻ.”

“Đêm nay? Anh đến cửa hàng tiện lợi đón em sao?”

“Ừ, anh định cho em một sự bất ngờ...” Đôi mắt Diệp Chính Thần sụp xuống, anh nở nụ cười bình thản: “Nhưng, đã có một người có thể cho em một sự bất ngờ lớn hơn, bây giờ, anh chỉ là một người hàng xóm của em, lúc nào cũng làm phiền em.”

Nếu anh biết lúc cô chạy đến bên Ngô Dương, người trong lòng cô nghĩ đến lại là anh, không biết anh sẽ có cảm xúc như thế nào.

“Anh đã hỏi thăm rồi, Ngô Dương là một người tốt, bình thường biểu hiện của cậu ấy rất tốt, nhân phẩm cũng tốt.” Diệp Chính Thần vỗ vỗ đầu cô: “Nha đầu, nếu em thật sự thích một người, nửa năm không phải là quá ngắn, chỉ cần nửa năm em cũng có thể khiến cậu ấy yêu em một cách chân thành, chấp nhận ở bên cạnh em suốt đời.”

Lời nói của anh khiến lòng cô đau đớn, nước mắt dường như sắp tuôn ra. Bạc Băng cắn răng chịu đựng: “Sư huynh, anh có thể cho em mượn bờ vai một chút được không?”

“Em sẽ không khóc chứ?”

“Không đâu.”

“Thật sự không à?”

“Tuyệt đối sẽ không khóc.”

Thời điểm cô gạt đầu cam đoan với anh cô sẽ không khóc, anh bước đến trước mặt cô, để cô vùi đầu vào vai anh, bờ vai của anh rộng lớn và ấm áp hết như trong suy nghĩ của cô. Bạc Băng cắn răng cố nén cơn đau trong lòng, nhưng nước mắt cô vẫn không thể kiềm được mà lặng lẽ tuôn rơi.

Cô nói: “Sư huynh, em thật sự rất sợ. Em sợ rằng dù em trả giá vì yêu, nhưng em vẫn không nhận lại được gì. Em không sợ bị tổn thương, cũng không sợ lòng đau như ruột gan bị cắt thành từng đoạn, từng đoạn. Em chỉ sợ, sợ hạnh phúc hiện tại mà em đang có sẽ không còn nữa...”

“Em chưa từng thử qua, sao lại sợ bị tổn thương? Ngô Dương đối xử với em tốt như vậy...”

Bạc Băng không định nói cho anh biết, người mà cô đang nói đến không phải là Ngô Dương, mà người đó chính là anh, cô không dám để anh biết, cả đời cũng không dám mơ mộng.

“Chẳng phải anh nói đàn ông nào đối với phụ nữ trẻ tuổi và xinh đẹp đều có cảm tình hay sao?” Bạc Băng hỏi.

“Nha đầu ngốc, chỉ có sắc lang như anh đối với phụ nữ đẹp mới có cảm tình, Ngô Dương là quân nhân, quân nhân đương nhiên rất chính trực, quân nhân luôn một lòng một dạ, vì thế cậu ấy đương nhiên thích em thật lòng.”

“Anh ấy là quân lính vũ trang.” Bạc Bềng sửa lời anh.

Thân thể Diệp Chính Thần hơi rung động, Bạc Bềng biết anh đang cười, không cần nhìn cô cũng biết, nụ cười của anh lúc này quyến rũ như thế nào.

Tay anh bỗng nhiên khoác lên vai cô, nhẹ nhàng ôm lấy cô: “Nha đầu, em là một cô gái tốt, chắc chắn cậu ấy sẽ trân trọng em.”

“Nếu anh ấy vẫn không trân trọng thì em phải làm sao?”

“Anh sẽ thay em cho cậu ấy một bài học, dạy bảo đến khi nào cậu ấy biết trân trọng em mới thôi.”

Bạc Bềng cười, một giọt nước mắt của cô chảy xuống bờ vai của anh: “Sư huynh, anh đối xử với em thật tốt.”

“Anh chỉ là một người hàng xóm sát vách phòng em, làm sao có thể không đối xử tốt với em?”

Hàng xóm sát vách?!

Haizzz! Lòng dạ của người đàn ông này hẹp hòi thật.

Đêm hôm đó, Bạc Bềng và anh trò chuyện với nhau thật lâu, anh thật sự không hiểu cô đang nói gì và cô cũng thật sự không hiểu anh đang nói gì. Cả hai đều cười đùa rất vui vẻ, cười mãi không ngừng, cười đến mức trong lòng đau nhói, cười để giữ lại nước mắt đang chực trào ra, để nước mắt có thể xoa dịu vết thương tình cảm...

11. Chương 11: Khoảng Thời Gian Mơ Hồ

Gần đây, Bạc Bềng và Ngô Dương mỗi người đều bận rộn việc riêng của mình. Lúc thì Ngô Dương phải nhận nhiệm vụ huấn luyện, mỗi ngày đều phải luyện tập vất vả. Còn Bạc Bềng thì mỗi ngày đều ở trong phòng thí nghiệm, buổi tối còn phải đi làm thêm. Cả hai hầu như không có thời gian để gặp nhau. Tuy nhiên, đều đặn mỗi ngày, khi Bạc Bềng hết giờ làm việc, Ngô Dương đều đến đón cô, đưa cô về nhà trọ.

Ngô Dương kể cho cô nghe rất nhiều về công việc của anh ta, cô cũng lắng nghe hết sức chăm chú.

Sau một khoảng thời gian tìm hiểu, Bạc Bềng nhận thấy rằng con người Ngô Dương thật sự rất tốt. Anh ta được sinh ra ở một vùng thôn quê xa xôi, từ nhỏ đã có mơ ước trở thành quân nhân. Anh ta là một quân nhân có tinh thần bất khuất. Trong quân đội, tuy rằng không có cơ hội tiếp xúc với phụ nữ, nhưng cũng không ít người muốn làm quen với anh ta. Ngô Dương cũng đã từng kết bạn với một người, nhưng cuối cùng do quá bận rộn, người đó và anh ta quyết định chia tay.

Bạc Bềng cảm nhận được tâm trạng bất đắc dĩ của Ngô Dương nên cô lặng lẽ bước đi bên anh ta thật chậm rãi, cùng anh ta lắng nghe âm thanh của gió, nhẹ nhẹ thổi thoảng qua.

Hơn một giờ đi bộ cùng nhau, Bạc Bềng và Ngô Dương cuối cùng cũng đến nhà trọ. Lúc này, người nào đó đang ở nhà rất là buồn chán, sau khi Ngô Dương vừa đưa cô trở về phòng, Diệp Chính Thần lại nhón nháo cả lên, anh liên tục hỏi cô và Ngô Dương có nắm tay nhau không? Có ôm nhau không? Có hôn nhau không?

Thấy cô lắc đầu, anh bày ra vẻ mặt khinh thường Ngô Dương, mắng anh ta vài câu, nói rằng Ngô Dương hành động quá chậm, Bạc Bềng tức giận trừng mắt nhìn anh: “Anh tưởng ai cũng giống anh sao? Lúc nào cũng hành động nhanh như một sắc lang chính hiệu, ăn vụng xong liền chùi mép, rồi nhanh chóng thay người mới!”

Diệp Chính Thần vừa cười vừa vỗ vỗ vai của cô, sau đó trở về phòng mình.

Qua ngày hôm sau, Ngô Dương vẫn đưa cô về như thường lệ, khi anh ta vừa mới rời khỏi, Bạc Bềng còn chưa kịp vào cửa, thì người nào đó vẫn cực kì nhàn rãi lại chạy sang cửa phòng cô nhón nháo: “Đừng nói với anh, em và cậu ta vẫn chưa nắm tay nha.”

Bạc Bềng thuận miệng trả lời anh: “Nói cho anh biết một tin tốt lành, bọn em đã kiss rồi.”

Diệp Chính Thần bắt giác ngẩn người, ánh mắt anh như có tia lửa đang nhìn chăm chăm vào môi cô. Chỉ trong khoảnh khắc đó, Bạc Bểng tựa hồ cảm nhận được anh như muốn bỏ nhào đến bên cô, nuốt chửng đôi môi cô, nhưng... Không có. Qua vài giây sau, anh lại cười và nói: “Cảm giác như thế nào?”

Bạc Bểng nhìn thấy nụ cười lạnh nhạt trên môi anh, cô có chút hoảng hốt: “Sư huynh, tình cảm chân chính không phải như món mì ăn liền, năm phút là có thể ăn được đâu.”

“...” Diệp Chính Thần khẽ cắn môi, anh không nói gì thêm, nhanh chóng trở về phòng.

Bạc Bểng cũng lẳng lặng trở về phòng của mình, trong lòng cô thật sự đang rất băn khoăn. Cô hết đi tới rồi lại đi lui trong gian phòng nhỏ, cân nhắc ngược xuôi không biết nên giải thích như thế nào với anh đây. Lúc này nên nghiêm túc nói với anh câu “thật sự xin lỗi” hay là nên tùy tiện tìm chủ đề để mở đầu, hoặc có nên làm một bát mì Thành Đô cay nóng thơm lừng mang sang phòng anh, hỏi anh có đói không.

Bạc Bểng đang miên man suy nghĩ thì bỗng nhiên chuông cửa vang lên, cô vội vã ra mở cửa. Diệp Chính Thần đang đứng ngay trước mặt cô, anh trực tiếp đi vào câu hỏi: “Cậu ta thật sự hôn em?”

“A?” Câu hỏi mở đầu này nghe không chuẩn một chút nào nha.

“Cậu ấy thật sự đã hôn em?” Diệp Chính Thần hỏi lại một lần nữa.

“Không có, em lừa anh đấy.” Bạc Bểng nghiêm túc nói: “Bọn em vừa mới quen biết nhau thôi, còn cần nhiều thời gian để tìm hiểu thêm.”

“Ừ! Em nói rất đúng, tình cảm cần phải có nhiều thời gian để tìm hiểu.”

Nói xong, người nào đó lại quay trở về phòng, để mặc cô một mình đứng ngẩn ngơ không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Chẳng lẽ, anh đã nhận thấy mình sai sao?! Tốt thôi, nếu anh đã thừa nhận là mình sai rồi, thì cô quyết định bỏ qua cho anh.

Lại qua mấy ngày sau, trên đường đưa Bạc Bểng về nhà trọ, Ngô Dương bỗng nhiên hỏi cô một câu vô cùng kì lạ: “Anh nghe nói Diệp Chính Thần... Có thói phong lưu, chuyện này có thật không?”

“Ai nói?!”

Chỉ một câu trả lời lạnh nhạt và cứng rắn của cô như thế này thôi đã làm cho Ngô Dương giật mình sửng sốt: “Rất nhiều người đã nói như thế.”

Sự phẫn nộ trong lòng Bạc Bểng dường như đang dâng trào lên một cách mãnh liệt, nhưng cô cố gắng kìm nén cơn giận, trả lời bằng một giọng điệu vô cùng bình thản: “Không phải, con người anh ấy rất tốt.”

“Anh nghe người ta nói, em và Diệp Chính Thần có quan hệ rất tốt.”

Bạc Bểng cảm nhận được trong lời nói của Ngô Dương có ý thăm dò, cô vẫn thản nhiên đáp lại: “Đúng vậy! Rất tốt.”

Ngô Dương không nói thêm gì nữa, ánh mắt nghi ngờ của anh ta khiến Bạc Bểng không được thoải mái. Dọc theo đường đi, cô và Ngô Dương không ai nói thêm với ai câu nào nữa, vì thế rất nhanh sau đó, anh ta và cô đã đứng trước cửa nhà trọ. Bạc Bểng nhận ra rằng dường như Ngô Dương không có ý quay về ngay mà hơn nữa anh ta còn có điều gì đó muốn nói với cô, vì thế Bạc Bểng mới nói: “Anh có muốn vào phòng ngồi một lát không?”

Ngô Dương không từ chối, đi theo phía sau Bạc Bểng vào phòng trọ của cô.

Cả hai cùng ngồi yên lặng uống cà phê, có vài lần Ngô Dương muốn nói gì đó nhưng lại thôi, không nói gì cả. Đến cuối cùng, dường như anh ta lấy hết dũng khí đang có, cất giọng hỏi Bạc Bểng: “Em cảm thấy con người anh thế nào?”

Một vài giờ trước, trong mắt cô Ngô Dương rất tốt, nhưng hiện tại, cô không dám khẳng định điều đó nữa.

Bạc Băng đang không biết nên trả lời câu hỏi đó như thế nào, thì chuông cửa bất chợt vang lên. Cô vội vàng bước đến mở cửa thì thấy Diệp Chính Thần đang đứng ở bên ngoài, dường như anh không hề biết bên trong có người.

“Nha đầu, cuối cùng anh đã trở về, anh nhớ em sắp chết rồi đây này.”

Tình cảm mơ hồ trong lời nói của anh, dường như đã sớm trở thành thói quen đối với Bạc Băng. Nếu là ngày thường, cô nhất định sẽ chẳng hề để ý mà hỏi lại anh một câu: Anh lại muốn em hầu hạ gì đây?

“Sư huynh...” Bạc Băng vừa có ý định nói với anh rằng cô đang có khách, nhưng lời vẫn chưa kịp nói ra, anh lại tiện thể nói thêm câu nữa. Nhưng cũng chính câu nói này đã chính thức đẩy cô xuống vực sâu không đáy: “Anh muốn tắm, lát nữa em qua giúp anh nha.”

Vừa dứt lời, vẻ mặt của anh bỗng nhiên cứng lại: “Thật sự xin lỗi, anh không nghĩ đã khuya như vậy mà em vẫn tiếp bạn.”

Bạc Băng quay đầu nhìn lại, cô thấy Ngô Dương đang cầm tách cà phê từ bên trong đi ra. Nét mặt có chút tái xanh, anh ta buông tách cà phê xuống, cầm áo khoác lên vội vàng bước ra ngoài cửa: “Cũng khuya rồi, anh không làm phiền em nữa.”

Không cho cô lấy một cơ hội giải thích, Ngô Dương đã đi mất dạng. Trong khoảnh khắc đó, Bạc Băng đã hiểu. Tình yêu không phải là một câu hỏi có nhiều câu trả lời, càng không thể dùng các câu trả lời dự bị để lấp liếm sự thật. Đó không phải là một đáp án thích hợp. Nếu đã như vậy rồi thì cô nên tình nguyện buông tha cho sự lựa chọn thay thế của mình.

“Sao em không đuổi theo?” Diệp Chính Thần khẽ đẩy người cô khi thấy cô vẫn đứng bất động như thế: “Để anh đi giải thích với cậu ấy.”

“Có gì phải giải thích?” Bạc Băng giữ chặt tay anh: “Chúng ta vốn dĩ chẳng có gì mờ ám, hôm nay anh giải thích, về sau anh ta vẫn có thể hiểu lầm.”

Diệp Chính Thần không có ý đuổi theo Ngô Dương nữa, anh giơ tay vuốt nhẹ mái tóc cô. Tay anh dần dần nương theo làn tóc mà hạ xuống, xoa xoa chiếc cổ trắng ngần của cô. Lòng bàn tay anh nóng bỏng biết bao, nhẹ di chuyển trên da thịt cô. Một dòng nhiệt ấm áp từ bàn tay anh lan qua toàn thân, len lỏi vào từng động mạch trong cơ thể Bạc Băng. Vì anh mà mỗi tấc da thịt của cô càng trở nên khô nóng, khó chịu.

“Nha đầu...”

“Hử?”

Anh thu hồi bàn tay cười chua xót: “Em có muốn mượn bờ vai anh để dựa vào không?”

“Không cần, anh không phải nói là muốn tắm hay sao? Em giúp anh cởi quần áo.” Bạc Băng cười nói.

12. Chương 12: Đêm Dài Ấm Ướt

Kể từ ngày đó, Ngô Dương không gọi điện thoại cho Bạc Băng nữa. Cô và anh cũng không còn gặp lại nhau. Bạc Băng nghĩ có lẽ vấn đề tình cảm của cô và Ngô Dương đã trở thành quá khứ. Nhưng Bạc Băng lại không hề nghĩ rằng có một ngày cô và Tần Tuyết đang dùng cơm ở căn tin, thì từ phía sau lưng mình có hai bạn nữ khác đang bàn tán về cô.

“Cô gái này đúng là không biết xấu hổ.”

“Đúng rồi! Nấu cơm, giặt quần áo cho đàn ông, thậm chí còn tắm rửa rồi lên giường với người đó nữa chứ.”

“Tại sao cô ta không biết suy nghĩ nhỉ, Diệp Chính Thần là một công tử đào hoa, làm sao có thể thật tình với cô ta được chứ, chỉ là chơi đùa mà thôi.”

“Chính xác, một người phục vụ đa năng mà còn miễn phí thì ai mà chẳng muốn.”

Bạc Băng đứng dậy, đang muốn đi đến chỗ hai người bạn học kia để hỏi họ: Có phải chính mắt họ nhìn thấy cô lên giường với Diệp Chính Thần hay không, thì Tần Tuyết giữ chặt tay cô lại, khuyên nhủ cô: “Đừng làm lớn chuyện, cứ để mặc cho họ nói đi, cậu đừng làm người Nhật Bản chê cười chúng ta.”

Bạc Băng ngồi xuống, bực bội cúi đầu tiếp tục ăn cơm.

“Tiểu Băng, lời đồn về cậu và Diệp Chính Thần không phải mới ngày một ngày hai. Lần này chưa quá khó nghe đâu, lần trước tớ đã khuyên cậu, nhưng cậu không nghe...”

“Tớ và anh ấy thật sự là không có gì cả.” Bạc Băng cố ý nói lớn để mọi người có mặt ở đó cũng có thể nghe thấy: “Đúng, tớ thừa nhận tớ có nấu cơm cho anh ấy, giặt quần áo cho anh ấy, anh ấy bị thương, mỗi ngày tớ giúp đỡ anh ấy. Như vậy thì sao, chúng ta đều là người Trung Quốc, ở cùng một nhà trọ, giúp đỡ lẫn nhau thì có gì là sai. Có một hôm, tớ đã giúp đỡ một con chó đi lạc, đó là tình người với con vật, huống hồ gì anh ấy là một con người?!”

“Cậu cũng biết, Diệp Chính Thần nổi tiếng là phong lưu, cậu kết giao với anh ta như vậy, đương nhiên sẽ có người bàn tán. Theo tớ thấy, cậu nên tránh xa anh ta ra một chút, loại đàn ông như anh ta chính là độc dược đối với phụ nữ...”

“Ai thích thì cứ nói, tớ không quan tâm.”

Ngoài miệng tuy là nói không quan tâm, nhưng trên thực tế, có người phụ nữ nào lại không quan tâm đến danh dự của mình. Cả buổi chiều, Bạc Băng nhốt mình ở phòng nghiên cứu quan sát vi khuẩn. Cô cảm thấy rất sợ ánh mắt của mọi người xung quanh khi nhìn mình, cho dù đó đơn giản chỉ là một cái nhìn thoáng qua, cô cũng nghĩ rằng họ đang cười nhạo cô. Công việc quan sát vi khuẩn kết thúc, cô buồn bã lê tấm thân uể oải về phòng trọ, mệt mỏi và đói đến nhào ruột, ngay cả khóc mà cô cũng không còn sức lực.

Đi tới cửa phòng, Bạc Băng đang cúi đầu tìm chiếc chìa khóa, thì bất chợt Diệp Chính Thần xuất hiện sau lưng cô, anh bắt lấy tay cô: “Cuối cùng em cũng về rồi! Đi thôi, đi theo anh.”

Anh không nói gì mà kéo tay của cô chạy thẳng lên sân thượng.

Đứng trên sân thượng, thành phố về đêm đẹp rực rỡ ấy như được thu hết vào trong đáy mắt. Những ngọn đèn xanh trắng hệt như những vì sao lấp lánh trên bầu trời, lúc này, trời và đất, cùng nhau tỏa sáng.

Sân thượng rất sạch, giữa sân đặt một chiếc lò nướng, trong lò từng ngọn lửa nhỏ đua nhau bốc lên. Bạc Băng không thể tưởng tượng được, một người đang bị thương cánh tay lại có thể chuẩn bị tất cả mọi thứ rồi lại mang bày lên sân thượng thế này.

“Em chưa ăn cơm đúng không?” Anh cầm một xâu thịt bò đã được nướng chín đưa cho cô, mặt anh lộ rõ vẻ hài lòng: “Nếm thử tay nghề của đại thiếu gia này đi.”

Bạc Băng không nói gì mà ăn một miếng trong xâu thịt bò anh đưa, mũi cô bất chợt có cảm giác cay cay.

“Thế nào? Ngon không?” Anh khẩn trương chờ đợi phản ứng của cô: “Đây là lần đầu tiên anh xuống bếp vì phụ nữ, cho dù ăn không ngon cũng không được chê!”

Bạc Băng nuốt miếng thịt bò thơm ngon xuống, cuối cùng cô cũng không kiềm được nước mắt của mình nữa. Diệp Chính Thần vội vàng ôm cô.

“Anh biết anh làm rất khó ăn, em cứ nói ra đi, không cần phải khóc như vậy!”

Bạc Băng gục đầu lên vai anh, mạnh mẽ ôm lấy anh.

Vì một người đàn ông như vậy, có bị mọi người khinh thường thế nào đi chăng nữa, cô cũng tình nguyện chấp nhận tất cả.

“Nha đầu, lão già Phó giáo sư lại mắng em nữa à? Em đừng khóc, sớm muộn gì cũng có một ngày anh sẽ báo thù cho em.”

“Không phải!” Cô lắc đầu: “Em nhớ nhà, em muốn về nhà!”

“Được rồi! Anh và em sẽ cùng về nước, anh sẽ mở một bệnh viện, anh làm viện trưởng...”

“Có thật không?” Bạc Bằng đang tựa mặt vào ngực anh ngẩng đầu lên, ngấm nhìn gương mặt anh đang vẽ nên giấc mơ trong tương lai: “Em sẽ đi theo anh...”

“Được!” Anh lại tiếp tục dùng vẽ mặt nghiêm túc để vẽ tiếp giấc mơ: “Anh sẽ cho em làm viện trưởng phụ nhân!”

“Quá lắm mà!” Lại đùa với cô rồi, Bạc Bằng đẩy anh ra: “Không có một câu nào là đúng đắn.”

“Anh mà cưới người phụ nữ khác, thì em đừng có mà hối hận nhé!”

Bạc Bằng lau nước mắt, cúi đầu tiếp tục ăn miếng thịt bò.

“Nói cho anh biết, tại sao em lại khóc? Ai đã bắt nạt em?” Anh kéo vai của cô, xoay người cô đối mặt với anh. Ánh trăng sáng chiếu vào đáy mắt anh, ánh mắt chân tình như khe nói lên tình cảm chân thành của anh.

“Sư huynh, anh nghĩ giữa nam và nữ có tồn tại tình cảm trong sáng không?”

“Trong sáng?” Anh rơi vào trạng thái trầm tư. Thật lâu sau, anh mới trả lời cô: “Đương nhiên là có, anh và em trong lúc này không phải tình cảm trong sáng sao?”

Bạc Bằng nhẹ nhàng dụi mắt, nhìn anh, ánh mắt cô khe cong lên vì cười: “Có lời nói này của anh là đủ rồi, lại đây, em cho anh ăn cánh gà nướng!”

“Anh sắp chết đói rồi!”

Không cần biết trong lòng có bao nhiêu đau khổ, cô và anh vẫn đang cười, cùng nhau ăn cánh gà nướng, cùng nhau giành phần thịt của cánh gà.

Không gian yên tĩnh, không có ai làm phiền, cả hai cùng ngắm nhìn cảnh thành phố về đêm, cùng ăn món thịt nướng, cùng nhau trò chuyện...

Khi đó, cô đã thật sự nghĩ rằng, không có nỗi đau nào mà cô không vượt qua được, chỉ cần có anh ở bên cạnh, như vậy là đủ rồi.

Cô và anh đang ăn vui vẻ, bỗng nhiên điện thoại của anh vang lên.

Anh lấy điện thoại ra, khi nhìn thoáng qua dãy số, gương mặt anh bỗng nhiên trở nên lạnh lẽo, anh cầm điện thoại đi ra xa, sau đó mới nghe máy, hỏi bằng chất giọng lạnh lùng: “Có chuyện gì?”

Nghe giọng điệu hờ hững thế kia, tám phần là điện thoại của bạn gái gọi tới.

“Ừm, bạn rất nhiều việc.”

“...”

Diệp Chính Thần đứng dựa lưng vào vách tường, thuận chân đá tấm bảng xi măng trước mặt. Khi một người đang tập trung vào việc gì đó, đôi lúc không thể kiềm chế được hành động của mình.

“Được rồi, tháng sau tôi sẽ cố gắng sắp xếp thời gian để trở về.” Anh nói.

“...”

Anh dừng lại một chút, bất chợt bật người đứng thẳng: “Cái gì?!”

“...” Bạc Bằng không biết người trong điện thoại đã nói gì với anh. Chỉ biết gương mặt anh bỗng nhiên trở nên thâm trầm, càng nghe càng trở nên u ám.

“Không được! Tôi không đồng ý!”

“...”

Anh tức giận đến mức quát to với người trong điện thoại: “Ông đừng nghĩ ông là bố tôi thì có thể thay tôi quyết định tất cả!”

Bạc Bằng sợ đến mức choáng váng đầu óc! Thì ra người trong điện thoại là bố anh.

“...” Trong điện thoại lại phát ra tiếng nói.

Diệp Chính Thần bỗng nhiên xoay người, anh hung hăng ném mạnh chiếc điện thoại vào vách tường. Bởi vì dùng sức quá mạnh, tác động đến miệng vết thương, trên thái dương anh toát đầy mồ hôi lạnh.

Cô chưa bao giờ thấy anh nóng giận như vậy, hơn nữa người đó còn là bố của anh.

Bạc Băng vội vàng chạy đến bên anh: “Là bố của anh sao? Có chuyện gì xảy ra à?”

“Không có gì!” Anh giận đến mức hít thở nặng nề, ngực anh phập phồng một cách dữ dội. Anh chán nản vò vò đầu tóc mình, chắc chắn là anh rất nóng giận, chính vì thế anh không hề để ý đến dáng vẻ của mình lúc này.

“Có việc gì thì có thể từ từ nói, anh có nóng giận cũng không giải quyết được vấn đề gì!”

“Thật ra anh luôn muốn thương lượng mọi việc với ông ấy, nhưng ông ấy không bao giờ cho anh cơ hội để nói! Chuyện gì cũng tự mình quyết định thay anh, ông ấy hoàn toàn không hỏi anh có đồng ý hay không! Bây giờ, ngay cả...” Anh hít thở thật sâu, cố gắng điều hòa lại hơi thở, nhưng cũng không nói tiếp.

“Ông ấy cũng muốn tốt cho anh thôi! Bố anh sẽ không hại anh đâu.”

“...” Anh vẫn không nói lời nào.

Bạc Băng đi đến bên cạnh anh rồi ngồi xuống, lưng dựa vào vách tường: “Bố của em cũng giống như vậy, lúc trước em nói muốn học y, ông liền phản đối gay gắt. Ông nói phụ nữ không nên học y, làm bác sĩ rất vất vả, phải trực ca đêm... Hơn nữa, dù có khuya đến cỡ nào, nếu có người điện thoại...”

Anh ngồi sát bên cô, lắng lắng nghe cô nói tiếp. Bạc Băng kể với anh, lúc đó cô đã nói với ông, cô vẫn kiên trì muốn học ngành y, cô muốn chữa khỏi bệnh cho những bệnh nhân của mình, làm cho họ không phải đối mặt với những cơn đau nữa, cũng không phải sợ cái chết... Cô hy vọng có thể tiễn bệnh nhân khi họ xuất viện, nói với bọn họ rằng cô mãi mãi không muốn họ quay trở lại bệnh viện nữa.

Diệp Chính Thần nhìn về ngọn đèn phía xa xa: “Em và anh giống nhau, lúc nhỏ anh đã mơ ước được làm bác sĩ, anh muốn mở một bệnh viện, cố gắng hết sức để trị bệnh ọi người... Nhưng bố anh lại phản đối, anh và ông ấy cãi nhau suốt hai tháng, cuối cùng...”

“Anh vẫn được học y. Anh thắng.”

Anh cười cay đắng: “Thắng thì thế nào, vẫn là phải chịu sự điều khiển của ông ấy! Thật ra, anh không muốn đến Nhật Bản, là ông ấy đã ép anh đến đây.”

“Lần này ông ấy lại ép anh làm gì?”

Diệp Chính Thần giương mắt nhìn cô, anh muốn nói gì đó, nhưng lại thôi, anh lắc đầu: “Không có gì! Ông ấy già rồi nên hồ đồ... Đừng động đến ông ấy!”

Thời điểm anh nói câu cuối cùng, gương mặt anh lộ rõ vẻ bất lực, dường như anh không còn hướng đi nào khác, mà dường như cũng không còn sự lựa chọn nào khác. Dù sao thì ông ấy cũng là bố anh, có tranh cãi như thế nào, đối lập như thế nào, nhưng cũng không thể phủ nhận họ có cùng một dòng máu.

“Tiểu Băng, tối hôm qua suýt chút nữa Diệp Chính Thần và Ngô Dương đánh nhau, em có biết không?”

Lúc Bạc Băng nghe chị Phùng hỏi trong điện thoại, cô vừa tỉnh ngủ, đầu óc còn mơ mơ màng màng, ý nghĩ đầu tiên trong cô chính là chị Phùng đang nói đùa.

“Chị đừng nói đùa chứ.”

“Chị nói thật đấy. Tối hôm qua anh Phùng và Diệp Chính Thần đang trò chuyện vui vẻ, anh Phùng có nhắc đến về tin đồn của em và Diệp Chính Thần. Cậu ấy vừa nghe, thì nổi cơn nóng giận. Anh Phùng nói, anh ấy chưa từng thấy Diệp Chính Thần nóng giận như vậy, sau đó cậu ấy chạy đến đánh Ngô Dương một trận. Ngô Dương giải thích với Diệp Chính Thần là không có ý làm tổn thương em, chỉ là hôm đó uống quá say

nên lỗ lờ. Anh Phùng cũng cố gắng khuyên Diệp Chính Thần, nói tin đồn này mọi người nói sau lưng bọn em không phải mới ngày một ngày hai. Em biết cậu ấy nói như thế nào không?”

“Nói như thế nào?”

Cậu ấy nói: “Các người nói tôi và Bạc Băng đã có quan hệ với nhau, chính xác đấy... Tôi thích cô ấy, tôi theo đuổi cô ấy... Diệp Chính Thần tôi nếu không phải Bạc Băng thì sẽ không cưới...!!!”

Tựa như đang có một dòng nước ấm chảy vào người Bạc Băng, cô hết lần qua lại lần lại trên giường rồi đột ngột đứng lên, máu trong người cô như chảy ngược: “Anh ấy... Anh ấy nói như vậy thật sao?”

“Cậu ấy nói ở nhà của chị, chính tai anh Phùng nghe thấy mà. Lúc ấy cũng có nhiều người ở đây, đều nghe được hết.”

Bây giờ, trên diễn đàn của lưu học sinh trường đại học Osaka đều đang bàn luận về đề tài này.

Chuyện của cô bị bàn tán trên internet, thật là cô không còn mặt mũi nào mà ra khỏi phòng nữa, Bạc Băng nằm lăn trên giường, hận không thể đập đầu vào gối mà chết.

Dập điện thoại, Bạc Băng mất rất nhiều thời gian mới sắp xếp lại được tất cả các suy nghĩ trong đầu cô, cô vỗ vỗ đầu mình, cuối cùng cũng nghĩ thông suốt.

Diệp Chính Thần nhất định là sợ mọi người hiểu nhầm cô, sợ cô không thể đối mặt với những tin đồn ác mồm ấy, cho nên anh mới nói như vậy để mọi người đều nghĩ: Không phải là cô quá lấy anh, mà là anh đang theo đuổi cô

Một người đàn ông tốt như vậy, cô rất muốn lấy thân mình ra báo đáp anh cả vạn lần, đáng tiếc, người nào đó mà cô muốn báo đáp, lại không có cảm giác với cô.

13. Chương 13: Đoạt Hoa Đào

Những tin đồn như thế này, bạn càng che giấu, mọi người càng tò mò, lại càng khiến cho tin đồn ấy trở nên thú vị.

Nếu trong lời đồn thổi của mọi người, mối quan hệ của Bạc Băng và Diệp Chính Thần từ chỗ còn mơ hồ, cộng với việc anh tuyên bố rằng anh thích cô, theo đuổi cô, thì gian tình ấy chính thức trở thành sự thật, mọi người không còn hứng thú để bàn tán về đề tài này nữa.

Ví dụ như một hôm, thật lâu Bạc Băng mới có được một ngày nghỉ, cô không cần phải đến phòng thí nghiệm nuôi dưỡng tế bào, cô đứng trước ban công, hòa mình trong tiếng nhạc du dương của ca khúc [Yêu] đang được phát ra từ phòng sát vách.

Vết thương của Diệp Chính Thần gần như đã khỏi hẳn, anh đã được tháo băng vải, tay phải có thể tự do hoạt động.

Hơn nửa tháng qua, Diệp Chính Thần chỉ ăn những món ăn có nhiều rau, anh đi đến ban công, giọng nói tràn đầy hy vọng hỏi cô: “Để chúc mừng vết thương của anh gần như đã hồi phục hoàn toàn, em nên mời anh ăn lẩu cay đi chứ.”

Bạc Băng trả lời: “Được rồi, đúng lúc hôm nay em cũng được nghỉ, anh đi mua thức ăn đi.”

“Được!”

“Chờ đã, anh mua nhiều vào, nhân tiện em mời Lý Khải đến dùng luôn.”

“Tại sao phải mời hắn?”

“Công việc làm thêm ở cửa hàng tiện lợi là do anh ấy giới thiệu cho em, em trả ơn bằng cách mời anh ấy ăn lẩu”. Thấy vẻ mặt Diệp Chính Thần trở nên u ám, Bạc Băng lập tức sửa lời: “Nếu anh không thích thì thôi, em không gọi...”

Thấy vẻ mặt anh hơi dịu đi, cô bổ sung thêm về sau: “Hôm khác, một mình em sẽ mời anh ấy ăn vậy.”

Diệp Chính Thần suy tư một lát rồi nói: “Hay là mời mọi người cùng tới phòng em ăn đi, càng đông càng vui.”

“Cũng được!” Bạc Bềng phấn khởi nói: “Chúng ta chơi trò chơi giết người đi?!”

“Được rồi! để anh điện thoại hẹn bọn họ.”

Trò chơi giết người là trò chơi thịnh hành nhất ở nhà trọ của bọn họ. Mọi người tụ họp lại một chỗ, cùng nhau tham dự trò chơi, cùng nhau trò chuyện, kết nối tình bạn. Lúc vừa mới chuyển đến nhà trọ Bạc Bềng đã từng tham gia trò chơi này một lần, cô bị anh Phùng và mọi người làm cho cười suốt cả một buổi tối.

Chạng vạng, mười mấy người ngồi vây quanh một chỗ, vô cùng vui nhộn, tranh ăn giành uống hơn hai giờ đồng hồ, cuối cùng ai cũng no nê. Trò chơi bắt đầu, theo luật cũ, người thua phải uống một ly rượu đầy.

Không lâu sau, mọi người ai cũng say rượu, duy nhất chỉ có một mình Diệp Chính Thần là tỉnh táo, bởi anh có tư duy cực kì logic cùng với sự phán đoán hơn người, dù anh có làm sát thủ hay cảnh sát, cũng không bao giờ thua cuộc.

Có một ván, Bạc Bềng và Tần Tuyết không may bắt trúng phải làm sát thủ, Tần Tuyết bị cảnh sát phát hiện, Bạc Bềng căng thẳng nắm chặt quả đào đen trong tay. Đến lượt Diệp Chính Thần nói chuyện, anh dùng ánh mắt nghiên cứu, tìm tòi nhìn một lượt tất cả các gương mặt trong phòng, cuối cùng ánh mắt của anh dừng lại trên mặt Bạc Bềng...

Ánh mắt anh và cô giao nhau trong không trung, Bạc Bềng cố ý nở một nụ cười nhạt với anh, ý cười mang một chút e ngại, một chút tình cảm.

Anh nhìn cô, mỉm cười, ánh mắt thể hiện một chút tình cảm dịu dàng cùng với sự tin tưởng...

Quan tòa nổi giận: “Hai người các người sao lại liếc mắt đưa tình, nói chuyện nhanh lên!”

Anh giật mình, sau đó nhanh chóng khôi phục lại sự bình tĩnh, đưa mắt nhìn về phía mọi người, nói ra quan điểm của bản thân: “Nhất định không phải là Bạc Bềng...”

Bạc Bềng nở nụ cười đắc ý... Chiêu “mỹ nhân kế” rất là hiệu quả nha!

Vòng thứ hai bắt đầu. Quan tòa nói: “Mời sát thủ trợn mắt”. Bạc Bềng mở mắt thật to. Quan tòa lại nói: “Mời sát thủ giết người.”

Bạc Bềng giơ tay, chỉ về phía Diệp Chính Thần.

Quan tòa nói: “Trò chơi kết thúc, cảnh sát đã chết!”

Diệp Chính Thần mở to đôi mắt... Anh nhìn tay cô đang chỉ về mình, đôi mắt thông minh sắc xảo làm say lòng người.

“Tôi thua!” Anh thở dài một hơi.

Một cảnh sát khác nhìn anh với cặp mắt khinh bỉ: “Chết đến nơi mà còn thay sát thủ giấu diếm!? Cậu thương hoa tiếc ngọc, thì người ta cũng không nể tình mà nương tay đâu...”

“Cậu có chết cũng không oan! Uống rượu đi!” Anh Vu thừa cơ hội ăn hiếp Diệp Chính Thần.

Diệp Chính Thần nở nụ cười gượng gạo, anh cầm ly rượu đầy lên, sau đó chỉ một hơi đã uống cạn hết.

Anh Phùng nhìn về phía Diệp Chính Thần, sau đó nháy mắt với anh, nói một câu bằng giọng nói thật đáng yêu: “Buồn bực gì hả chàng trai trẻ? Chết dưới hoa mầu đơn, có thành quỷ cũng phong lưu mà!”

Mọi người đều cười, Bạc Bềng bị bọn họ cười đến mức ngượng ngùng.

“Mọi người đừng suy nghĩ phức tạp như vậy, em và sư huynh là mối quan hệ anh em trong sáng.” Lời nói này thốt ra, hoàn toàn không giống lời giải vây cho cô và Diệp Chính Thần một chút nào cả, ngược lại khiến mọi người càng trêu chọc nhiều hơn.

“Trong sáng?” Anh Phùng nở nụ cười vô cùng khoa trương: “Em hỏi Diệp sư huynh đẹp trai của em đi, hỏi xem cậu ấy có hiểu được hai chữ ‘trong sáng’ nghĩa là gì không?”

Diệp Chính Thần dựa lưng vào ghế ngồi, anh nhìn cô, khoe miệng khê cong lên, sau đó lại thêm vào một câu trêu chọc: “Không biết!”

Bạc Băng cúi đầu uống nước, sắc mặt cô lúc này còn nóng hơn nước đang sôi sùng sục trong nồi lẩu.

“Thật ra...” Diệp Chính Thần vắt chéo chân này lên chân kia, không nhanh không chậm mà nói: “Động cơ của em vẫn là... Vô cùng không trong sáng...”

Nước uống trong ly của Bạc Băng bắn lên.

Có người nhón nháo, có người mở to hai mắt chờ xem kịch vui.

Có người hỏi: “Rốt cuộc là có bao nhiêu phần không trong sáng? Nói ọi người nghe một chút đi!”

Lại có người hỏi: “Vậy có tính thổ lộ không?”

Thái độ này của anh mà gọi là thổ lộ ư, anh rõ ràng là...

Quan tòa nổi giận: “Đi đi! Hai người đi sang phòng sát vách tiếp tục ‘đoạn tình yêu mờ ám’ còn dở dang đi, đừng ở lại đây làm cản trở trò chơi giết người của bọn ta!”

Diệp Chính Thần đột nhiên đứng lên, sửa sang lại quần áo: “Tôi còn phải hoàn thành một bảng báo cáo, mọi người từ từ mà chơi đi!”

Bạc Băng cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm. Nhưng cô không ngờ là, trước khi đi, anh cố ý rảo bước đến bên cô, đặt hai tay lên vai cô, nghiêng người áp sát vào mặt cô, đem về “không trong sáng” biểu diễn vô cùng tinh tế: “Nha đầu, lát nữa đừng quên qua phòng giúp anh trải giường nhé!”

Mọi người kinh ngạc nhìn Bạc Băng bằng đôi mắt khả nghi. Cô muốn nói: “Tay anh chẳng phải đã khỏi hẳn rồi sao?” Nhưng sợ càng nói lại càng khiến mọi người hoài nghi, cô cố gắng giữ những lời đó lại trong lòng, ra sức véo đùi anh.

Anh tỏ vẻ hài lòng, rồi cầm ly nước của cô lên, uống hết một nửa còn lại, sau đó, quay người đi trở về phòng mình.

Những người có mặt trong phòng, không ai không biết Diệp Chính Thần có sở thích sạch sẽ. Bọn họ thấy anh uống hết ly nước của cô, trong mắt họ chẳng khác gì anh đang uống hết một bình Hạc Đỉnh Hồng(1), có người thì ngạc nhiên, có người thì thích thú!

(1) Hạc Đỉnh Hồng: là một loại rượu cực độc của Trung Quốc, uống vào là chết bất đắc kỳ tử, không thể cứu được. Ý đoạn này là Diệp Chính Thần xưa nay ưa sạch sẽ không ngờ lại uống cùng ly với Bạc Băng khiến mọi người vô cùng kinh ngạc.

Chủ tòa suýt chút nữa là làm rơi chiếc đĩa lên bàn, anh Phùng thì mở to miệng đến mức có thể bỏ vào đó cả một cái trứng gà.

Chỉ riêng Tần Tuyết, lúc này cô ấy đang cắn mạnh đôi môi, đôi mắt xinh đẹp của Tần Tuyết tràn ngập vẻ khó có thể tin những gì vừa xảy ra.

Không thể tưởng tượng được Bạc Băng làm sao để sống sót qua buổi tối ngày hôm đó.

Tiến mọi người ra về, Bạc Băng vội vã chạy đến phòng Diệp Chính Thần, nghiêm nghị đứng trước bàn học của anh, cô đập tay lên mặt bàn.

“Diệp Chính Thần, anh có ý gì đây?”

Anh từ tốn giữ nguyên điệu bộ đứng đưng viết nốt bảng báo cáo, sau đó gấp chiếc laptop lại, ngẩng đầu lên, cổ áo sơ mi của anh để hở một nửa lộ ra đường cong hoàn mỹ của chiếc cổ cùng với xương quai xanh...

“Em đến giúp anh trải giường sao?”

Ánh mắt Bạc Băng lộ ra nét buồn bã tràn ngập, cô ngây ngốc đứng yên tại chỗ, quên bẵng đi những lời cô vốn chuẩn bị sẵn để quát nạt anh.

Anh đứng lên, khi anh bước một bước về phía cô, Bạc Bẽng liền lùi về phía sau một bước, cho đến khi lưng cô chạm vào vách tường, không còn đường để lui nữa. Tay trái của anh chống vào tường, tay phải cầm lấy vài sợi tóc của cô, quấn quẩn những sợi tóc đó vào ngón tay mình: “Em hỏi anh hôm nay có ý gì sao?”

Bạc Bẽng gật đầu. Đúng là cô muốn hỏi điều này.

“Em biết anh muốn giúp em, chính vì thế mới nói như vậy trước mặt nhiều người... Sau này họ sẽ nhìn em bằng ánh mắt gì đây?” Giọng nói của cô vì sao lại như vậy chứ! Rõ ràng cô đã định bụng là phải hét thật to mà.

Anh dùng giọng điệu của một công tử đào hoa nói: “Anh muốn nói cho tất cả mọi người đều biết, em là của anh.”

“Anh đừng nói đùa nha. Em biết là anh muốn thay em giải thích rõ, nhưng mà anh không cần...”

“Không đúng, anh cần một người nấu cơm, giặt giũ, trải giường cho anh; Còn phải là một người phụ nữ không cần bất kỳ sự báo đáp nào.”

“Hả?!” Đầu óc Bạc Bẽng như ngừng hoạt động.

“Nếu có thể giúp anh ngủ luôn thì càng tốt.”

Ngoại trừ Diệp Chính Thần, không có một người đàn ông nào lại dám đem sự vô sỉ của mình nói ra một cách hùng hồn đến như vậy. Toàn thân Bạc Bẽng nóng lên như phát sốt, ít nhất cũng phải tới 50 độ.

“Muộn như thế này em còn ở đây, không phải em muốn...” Diệp Chính Thần nhìn chằm chằm vào đôi môi cô, mặt anh dần dần tiến sát vào.

Bạc Bẽng hoảng hốt đẩy anh ra: “Khuya rồi, em về đây!”

Chạy ra khỏi phòng anh, Bạc Bẽng ngửa mặt lên trời thở dài. Vì sao sát vách phòng cô lại có một tên sắc lang chính hiệu như vậy chứ!

Trời ạ! Cứu con với!

Trải qua một buổi tối suy đến đau đầu nghĩ đến nát óc, Bạc Bẽng vẫn không nghĩ ra, vì sao Diệp Chính Thần lại muốn mọi việc đi sai hướng, do anh quá thú tính, hay vì quá đói nên món gì cũng muốn ăn, hay là trong lòng anh thầm nghĩ muốn đùa giỡn với cô một chút.

Nghĩ thêm một lát, tâm trí của Bạc Bẽng càng trở nên rối loạn, thẳng thắn mà nói cô đã bị anh điều khiển, cái gì cũng không nghĩ được. Nếu anh có ý định đùa giỡn với cô, cô không đủ sức ngăn cản, nếu anh đã hạ quyết tâm phải “ăn” cô cho bằng được, cô cũng không đủ lực để can ngăn. Rất đơn giản chỉ cần anh đùa giỡn chán rồi thì sẽ dừng lại thôi.

Ngày hôm sau không có tiết học, Bạc Bẽng vẫn mẫu mực đúng mười hai giờ đến phòng thí nghiệm, cô và phó giáo sư thảo luận một số kế hoạch nghiên cứu tiếp theo. Vốn định đến phòng nuôi trồng vi khuẩn xem tế bào cô nuôi dưỡng như thế nào. Vừa đi đến cửa cô đã thấy tấm lưng quen thuộc kia... Quần áo trắng tinh khoác trên người nhẹ nhàng thanh thoát như áng mây.

Anh hơi nghiêng người, vẻ mặt ôn hòa nhu thuận như ngọc cùng áo quần trắng tinh khiết hiện ra trước mắt cô, khiến lòng Bạc Bẽng không khỏi rối loạn.

Mỗi khi Diệp Chính Thần mặc vào chiếc áo blouse trắng, mang theo một vài cuốn sách, anh bỗng nhiên biến thành một người khác, trong ánh mắt không còn vẻ khiêu khích, thay vào đó là sự nghiêm trang, đối với sinh mệnh anh vô cùng cẩn thận và quý trọng. Những lúc như thế này, khi đối mặt với anh, đôi khi cô có cảm giác: Đây mới chính là con người thật của anh.

Đi đến trước cửa, Bạc Bẽng len lén nhìn anh qua cửa kính, chớp mũi cô không tự giác mà chạm vào mặt kính mát rượi. Anh đang hướng dẫn ột sinh viên mới đến làm sao để phẫu thuật cắt bỏ buồng trứng của một con chuột bạch để hạn chế việc sinh sản của nó. Trong tay anh là dao phẫu thuật, những thao tác của

anh vô cùng nhẹ nhàng, ánh sáng màu bạc từ con dao mổ trong tay anh lóe từng tia sáng. Đây là lần đầu tiên cô phát hiện phòng phẫu thuật tràn ngập mùi máu tươi lại đẹp đến như vậy.

Thao tác cắt bỏ hoàn tất, anh thay một chiếc kim bạc khác, nhanh chóng khâu lại miệng vết thương cho con chuột. Hoàn thành tất cả, anh gập một miếng băng gạc màu trắng, nhẹ nhàng đặt bên người con chuột, trong mắt anh toát lên vẻ thương tiếc và áy náy. Ánh mắt đỏ của anh làm Bạc Băng ngẩn ngơ thật lâu, ngay đến khi Diệp Chính Thần bước ra, cô cũng không biết.

“Nha đầu? Tại sao em lại ở đây?” Anh có chút ngạc nhiên, tháo bao tay ra rồi bỏ chiếc khẩu trang trên mặt xuống. Động tác này... Thật sự rất có tính thử thách lòng kiên trì của cô nha.

“Nhìn xem anh tàn nhẫn đến mức nào!” Bạc Băng lắc đầu, dấu lại sự rung động trong lòng: “Haizzz! Anh không chỉ thích tàn phá phụ nữ, ngay cả động vật giống cái như con chuột này anh cũng không chừa! Đàn ông như anh, không có thuốc nào cứu được! Không có thuốc nào cứu được!”

Diệp Chính Thần nở nụ cười, lấy tay di di vào trán cô: “Nha đầu, em có thể sỉ nhục nhân cách của anh, nhưng tuyệt đối không được sỉ nhục đạo đức nghề nghiệp của anh. Anh là một bác sĩ, một bác sĩ cực kì có đạo đức nghề nghiệp.”

“Bác sĩ Diệp, em không làm phiền anh trị bệnh cứu người nữa, xin mời đi chăm sóc bệnh nhân đi!” Bạc Băng tạo tư thế mời anh đi, ý cô là anh nên đi làm việc nên làm đi, không cần ở đây trò chuyện với cô.

Diệp Chính Thần nhìn đồng hồ: “Cũng sắp đến giờ nghỉ trưa, anh và em đi ăn cơm trưa đi.”

“Được thôi!” Bạc Băng bày ra gương mặt vô tội nhìn anh: “Em hẹn Tần Tuyết.”

“Thôi quên đi! Anh trở về phòng nghiên cứu uống cà phê.”

“Uống cà phê không tốt cho dạ dày đâu!” Bạc Băng âm thầm thở dài, tự hận bản thân mình không nên quan tâm đến sức khỏe của anh, nhưng cô vẫn không kiềm chế được mà cứ quan tâm đến anh: “Được rồi, em có mang một ít thức ăn để trong tủ lạnh ở lầu hai, anh cầm lấy rồi dùng đi.”

Ánh mắt anh tỏ rõ sự vui sướng: “Vậy còn em?”

“Em không muốn ăn cơm thừa, nên sẽ đến căn tin ăn những món ngon hơn.”

“Cám ơn!”

...

Một người ngồi trong một góc căn tin, trước mặt là một bát mì nước, Bạc Băng lẳng lặng húp một ngụm nước dùng, vô cùng nhớ món đậu hũ nấu gà mà cô đã thức dậy từ lúc năm giờ sáng để làm.

Bạc Băng thở dài, Haizzz! Điều này có thể trách ai, không phải bản thân của cô ngu ngốc đến nỗi không thể nào ngăn cản sự mê hoặc của “sắc đẹp” à!

Khi Bạc Băng nhớ đến người nào đó, hít thở của cô dường như không thông, oán hận trong lòng liền bày ra trên mặt cô, giá mà mang được sự tức giận ấy để ở trong miệng rồi nghĩ nó như là người đàn ông vô lương tâm nào đó mà ra sức cắn nuốt. Miệng cô thâm mắng: “Diệp Chính Thần đáng chết, Diệp Chính Thần vô sỉ, Diệp Chính Thần đào hoa... Tất cả đều bị cô nhai ngấu nhai nghiền đến tan nát sau đó nuốt vào trong bụng.”

Bỗng nhiên, một chiếc hộp thực phẩm màu hồng đặt trước mặt cô, sao trông quen mắt quá nha, Bạc Băng nâng mắt lên, trước mặt cô là một gương mặt quen thuộc: “Chỉ ăn một hộp thức ăn của em thôi, không cần phải đem anh để vào miệng rồi nhai nát ra như vậy, sau đó còn nuốt vào bụng hả?”

Thấy cô phun thức ăn trong miệng ra, Diệp Chính Thần chậm rãi đưa cho cô ly nước. Bạc Băng nhanh nhẹn uống: “Sao anh lại tới đây?”

“Tần Tuyết mới đến tìm anh.”

“Hử?” Bạc Băng sững sốt: “Cậu ấy tìm anh làm gì?”

Anh không trả lời: “Đợi anh một lát, anh sẽ đi mua thức ăn ngon cho em.”

Không lâu sau, anh mang đến món gà rán mà cô thích nhất, còn có cá nướng, cơm bò hầm... Được bày ra trên chiếc bàn tròn. Anh cười xoa xoa đầu cô: “Ngoan, từ từ ăn, chậm rãi nhai, chậm rãi nhai! Coi chừng nghẹn!”

Trời ạ! Người đang ngủ sao?

14. Chương 14: Nụ Hôn Đầu Tiên Cuồng Nhiệt

Cũng như bao ngày khác, buổi chiều khi vừa tan học, Bạc Băng lại trực tiếp đi đến cửa hàng tiện lợi làm thêm. Tuy nhiên, hôm nay cô phải làm liên tục sáu giờ, để bù vào ngày nghỉ hôm qua. Làm đến tận khuya, kim đồng hồ điểm đúng mười một giờ năm mươi phút.

Chỉ còn năm phút nữa thôi là Bạc Băng hết giờ làm việc. Nhưng nghĩ đến việc lát nữa cô phải một mình cô đơn lê đôi chân mệt mỏi trở về nhà trọ thì cô thà ở lại cửa hàng tiện lợi thêm sáu tiếng nữa, có lẽ như thế còn tốt hơn nhiều.

Bốn lon bia Asahi được đặt lên bàn thu ngân, Bạc Băng vội vàng hạ tay xuống, tỏ thái độ lễ phép tươi cười chào hỏi khách hàng: “Xin chào quý khách.”

Khi Bạc Băng nhìn thấy gương mặt tuần tú trước mặt, cô nở nụ cười thật tươi: “Sư huynh?!”

“Đúng lúc anh đi ngang qua đây lại cảm thấy hơi khát.” Khi anh thanh toán tiền, thuận tay mở ra một lon bia, hông anh dựa vào quầy tính tiền, uống một hớp bia, tỏ vẻ như anh đang thật sự rất khát: “Khi nào em hết giờ làm?”

“Mười hai giờ.”

“Trùng hợp nhỉ? Cũng tiện đường, anh chở em về.”

“Cám ơn!” Bạc Băng lấy từ tủ bán hàng ra một con gà nướng mà anh vừa liếc nhìn trong ba giây trước, cô gói ghém kĩ lưỡng rồi đưa cho anh: “Em làm đây, cầm lấy rồi ném thử xem!”

Anh không khách sáo với cô, tiếp nhận gói thức ăn, rồi bước ra ngoài.

Bạc Băng vào trong thay quần áo, xõa mái tóc dài bước ra khỏi cửa hàng tiện lợi.

Diệp Chính Thần ngồi trên một chiếc xe thể thao màu xanh ngọc, nhìn cô ngoắc tay.

“Anh lại đổi xe đấy à?”

“Ừm! Hôm trước em nói xe anh xấu, nhìn kĩ lại thì anh thấy nó xấu thật.”

“Chỉ giỏi tìm cớ để bản thân được lãng phí.”

Anh nhíu đôi mày, tỏ ý không vừa lòng với lời nói của cô.

Trên đường về nhà trọ xe cộ trên phố qua lại không còn nhiều nhưng anh lại lái xe khá chậm.

Bạc Băng cuộn mình nằm trên ghế dựa được bọc da một cách thoải mái. Đứng làm việc suốt sáu giờ liền, chân cô vừa tê vừa mỏi. Giờ khắc này, ngay cả một chút sức lực cô cũng không còn. Nhắm mắt lại, cô cảm nhận được hơi thở của anh, cảm nhận được mùi hương bạc hà nhẹ nhàng khoan khoái trên người anh, Bạc Băng cảm thấy rất hài lòng với không gian này, nên cô nhắm mắt ngủ một lát.

“Em mệt à?” Diệp Chính Thần hỏi cô.

“...”

Bây giờ, ngay cả cái gật đầu nhẹ cô cũng lười biếng.

“Tội gì mà em phải làm khổ chính mình như vậy, tìm một người đàn ông tốt chăm sóc cho em là được rồi.”

Nhắc đến đàn ông tốt, Bạc Băng liền mở to đôi mắt. Gương mặt người nào đó mang ý nghĩ sâu xa đang ở gần ngay trước mắt cô. Ánh mắt anh lạnh lùng nhưng lại mang sự ấm áp của ánh mặt trời, Bạc Băng thích

nhất là ánh mắt của anh, ánh mắt đó khi khép hờ để lại sự mê hoặc trong cô, khi cười thì ánh mắt đó trong suốt, khi suy nghĩ sâu xa thì ánh mắt đó lại trở nên sâu thẳm.

Có thể nói một cách tổng quát rằng, người này nhìn qua rất là tuần tú, càng nhìn càng có hứng thú...

Bất ngờ thấy được ánh mắt nóng bỏng của anh đang nhìn chăm chăm vào mình, Bạc Băng vội vàng xoay mặt về hướng khác: “Lý Khải hẹn em cuối tuần này đi KTV...”

“Lý Khải? Cậu ta ngay cả bản thân còn chăm sóc không được, làm sao có thể chăm sóc em?”

“Thế còn anh Vu ở tầng dưới thì sao? Em cảm thấy anh ấy khá tốt, tính rất trầm ổn...”

“Em không nhầm chứ?! Anh ta có thể làm chủ của em đấy.”

“Anh có nói quá không vậy! Anh Vu chỉ hơn em bảy tuổi, chỉ là ngoại hình có chút già dặn.” Khả năng này sinh tình cảm rất thấp.

“Anh không tin là khi em nhìn thấy nếp nhăn ở khóe mắt anh ta, em sẽ không nhớ đến bố em.”

Bạc Băng méo máo, cô không thể không thừa nhận rằng lời anh nói khá đúng.

“Vậy anh thấy ai là người thích hợp?” Cô hỏi.

Diệp Chính Thần nở nụ cười, lộ ra hàm răng trắng đều. Nụ cười của anh luôn luôn xấu xa như vậy, rất hiếm thấy được trên nụ cười của anh tồn tại sự “trong sáng” và “chính trực”: “Em nên suy nghĩ đến anh đi.”

Anh?

Lại lấy cô ra làm trò đùa, Bạc Băng liếc mắt nhìn anh: “Làm ơn đi! Người sao hỏa còn nói: Tốc độ đổi xe của anh đã cực kì nhanh nhưng tốc độ thay phụ nữ của anh so với thay xe còn nhanh hơn nữa đó. Em là một cô gái ngây thơ như vậy, chịu không nổi sự tàn phá của công tử đào hoa như anh đâu.”

“Đó là do mọi người có thành kiến với anh nên mới nói như vậy.”

Bạc Băng cười nhạt: “Tần Tuyết cũng là một trong số những người có thành kiến với anh?!”

Nghe đến hai chữ Tần Tuyết, anh nhỏ giọng nói thầm một câu, Bạc Băng loáng thoáng nghe được là: “Shit!”

“Anh và Tần Tuyết không có gì cả! Không phải là em đang hiểu nhầm mối quan hệ giữa anh và cô ấy đấy chứ.”

“Vậy đó là quan hệ gì?”

“Nói chung, ngay cả ngón tay của Tần Tuyết anh cũng chưa chạm tới.”

“Hử!”

Một sắc lang và một cô gái xinh đẹp cùng nhau ở Hokkaido nửa tháng, ngay cả đầu ngón tay cũng chưa chạm đến, dùng ngón chân để nghĩ cũng không có khả năng nha!

Quá đau đầu, Bạc Băng không thèm tranh cãi với anh nữa, cô quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, đưa tay áp lên trán.

Xe chậm rãi chạy trên đường, đi qua vô số những căn nhà nhỏ. Trước mỗi cửa nhà, đều có rất nhiều hoa tươi được chủ nhân chăm sóc vô cùng tỉ mỉ.

Đang là đầu mùa xuân, mùi hương của các loài hoa quện lẫn vào nhau, ngào ngạt hương thơm thoang thoảng bay vào mũi.

Tại ngã rẽ của một con phố, Diệp Chính Thần đưa mắt nhìn vào khoảng trống trước căn nhà nhỏ không có ánh sáng, sau đó anh chạy xe đến đó và dừng xe lại.

“Có gì sao?” Bạc Băng tò mò hỏi anh.

Anh đưa hai tay đến trước mặt cô, để tay cô xuống, tay anh dịu dàng xoa huyết Thái Dương của cô.

Không hổ danh là học trò giỏi nhất của giáo sư Tanaka, tay nghề mát-xa của anh không phải bình thường, lực đạo và huyết vị được anh nắm bắt một cách chính xác.

Từng sợi dây thần kinh căng thẳng của cô dưới sự vỗ về của bàn tay anh dần dần được thả lỏng...

Toàn thân Bạc Băng buông lỏng, cô cảm thấy thoải mái và rất dễ chịu: “Cám ơn!”

Tay anh xoa xoa rồi chậm rãi tiến xuống phía dưới, ấn nhẹ vào xương cổ... Xương bả vai... lưng...

Biết rõ anh đang thừa cơ hội nhưng Bạc Băng vẫn để anh tiếp tục thực hiện thủ pháp mát-xa cao siêu của mình, tay anh từ từ thăm dò cơ thể cô...

“Nha đầu, hãy để anh chăm sóc cho em.”

“Anh vẫn luôn chăm sóc em mà.” Nếu không phải, vì sao đã gần mười hai giờ khuya anh lại chạy đến cửa hàng tiện lợi. Tắm lòng của anh cô hiểu, nhưng tắm lòng của cô, anh lại không hiểu...

Anh vươn một cách tay vòng qua trước người cô, đem cô ôm vào lòng, môi anh để sát vào tai cô thì thầm: “Đừng tin những lời người khác nói, hãy tin vào cảm giác của chính mình.”

Ánh trăng xuyên qua những tấm lá cây.

Ngọn đèn phát ra từ chiếc ghế thao đất tiền màu xanh lam.

Tất cả mọi thứ đều không thể nào cưỡng lại được tình cảm dịu dàng của anh, sự cảm dỗ của anh.

Trong bầu không khí êm dịu! Bạc Băng thẹn thùng dựa vào lòng anh, gương mặt ửng đỏ, cô hỏi: “Anh thật sự yêu em sao?”

Tình cảm của anh mãi mãi là một ẩn số đối với cô.

Bạc Băng đưa mắt lườm anh, đẩy anh ra: “Em cảm thấy anh đang lên cơn đói không kiềm chế được, đúng là quá thú tính, lấy em ra để làm con mồi, sau khi ăn cho thỏa thê thì vứt bỏ lại nơi hoang dã à!”

Người nào đó đang cực kì nóng giận nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Có lẽ anh nên đưa em đến bệnh viện kiểm tra tổng quát tất cả cơ quan cảm giác của em.”

“Đề nghị của anh em sẽ suy xét kĩ lại, Bác sĩ Diệp!” Cô nói thêm: “Khuya rồi, em muốn về nhà.”

Vào lúc nửa đêm, trên con phố không người, nói chuyện yêu đương không phải là sự lựa chọn sáng suốt.

...

Diệp Chính Thần đỗ xe ở một khu dưới lầu nhà trọ, sau đó anh và Bạc Băng cùng trở về phòng.

Bạc Băng vừa đi đến cửa phòng, thấy cô mở cửa, lòng dạ đen tối của người nào đó vẫn chưa được dập tắt nay lại dấy lên. Anh “chân thành” đến mức không thể nào “chân thành” hơn nữa mà thỉnh cầu cô: “Món gà nguội lạnh hết rồi, em giúp anh quay nóng lại đi.”

“Trở về phòng anh lấy lò vi ba mà quay.”

“Lò vi ba của anh bị hỏng rồi.”

“Vậy thì dùng lò nướng.”

“Cũng hỏng rồi!”

Bạc Băng thật sự không tin, lò vi sóng và cả lò nướng tám trăm năm mới sử dụng một lần của phòng anh lại đồng loạt hỏng cùng một lúc, đúng là nói nhảm nha.

Nhưng mà... Bạc Băng vẫn không thể kháng cự lại sự cảm dỗ từ ánh mắt chân thành, tràn ngập chờ mong đó của anh, Bạc Băng mềm lòng nói: “Vào đi.”

Lúc đó, Bạc Băng không thể ngờ là cô đang dẫn sói vào nhà.

Vừa vào phòng, anh tự nhiên cứ như là phòng của mình, anh mở máy vi tính lên, nhanh nhẹn gõ vào mật mã. Anh mở ra ca khúc quen thuộc mà anh thường xuyên nghe, rất biết cách kích động tình ái nha, cái con người này thật là!

Bạc Băng bước lại gần anh, không chút do dự mà tắt ngay ca khúc đang được hát du dương, cô nhanh chóng mở một ca khúc của Châu Kiệt Luân.

Thật là không có tư tưởng thưởng thức âm nhạc mà! Chỉ toàn “gào gào thét thét”, đình tai nhức óc.

“Ăn đi, ăn nhanh lên! Em muốn đi ngủ!”

Thừa lúc Bạc Băng đi quay nóng món gà, anh lại mở ca khúc lúc đầu một lần nữa. Anh ngồi trên giường của cô, nhẹ nhàng mở nắp lon bia, một mình tự rót tự biên tự diễn, nhìn rất là an nhàn thoải mái.

Bạc Băng thấy anh tự nhiên như đang ở phòng của mình, cô đang tức giận cũng phải bật cười: “Diệp đại thiếu gia à, anh đêm nay không phải định ngủ ở đây chứ?”

Diệp Chính Thần gương cao đôi mi, anh không phủ nhận, mở một lon bia đưa cho cô, cười nói: “Ngồi xuống uống chút bia với anh đi.”

“Anh biết em không uống bia mà.”

“Cho nên mới bảo em uống.” Nghe được câu này, cô mới nhận thấy rằng anh chính là bậc thầy của loại đàn ông vô liêm sỉ.

“Nếu em uống bia vào lại phá rồi thì sao?”

Anh trả lời một cách dứt khoát: “Anh trông chừng em.”

Hơ! Anh sẽ trông chừng em? Đây là câu nói hài hước nhất thế kỉ nha.

“Đến đây ngồi với anh một lát đi”. Thấy Bạc Băng tỏ thái độ kiên quyết, anh chỉ tay về phía vị trí kế bên: “Ngày mai anh phải về nước rồi.”

“Gì?” Bạc Băng nghĩ là cô nghe nhầm, hỏi lại một lần nữa: “Anh nói gì?”

“Anh có việc gấp, ngày mai phải trở về nước.”

“Chuyện gì mà gấp đến như vậy?” Bạc Băng hỏi.

“Chuyện nhà.” Anh trả lời ngắn gọn bằng hai từ, có thể thấy rằng là anh không muốn đề cập nhiều đến chuyện này.

“Khi nào anh trở lại đây?”

“Ít nhất là nửa tháng, trong thời gian anh đi, anh sẽ không mở điện thoại. Em không cần gọi điện thoại cho anh.”

“À!” Bạc Băng bước tới ngồi bệt xuống đất, lưng cô dựa vào giường, đầu thì tựa vào tấm nệm mềm mại.

Âm nhạc du dương lúc này đúng là rất biết cách kích động tình cảm.

Mỗi một nốt nhạc đều chăm ngời cho từng sợi dây thần kinh yếu đuối trong cô...

Bạc Băng cảm thấy cô đơn, cô như không có nơi để dựa dẫm. Trong lúc vô thức nhất, cô cầm lon bia lên uống một hơi.

Vị đắng chát của bia vào miệng lại trở nên lạnh như băng mà chảy vào thân thể.

Một giọt bia vàng óng đọng lại trên khóe miệng cô, anh chậm rãi đưa tay đến, giúp cô lau đi giọt nước...

Thời điểm ngón tay anh chạm vào môi cô, Bạc Băng không thể không thừa nhận, cô có cảm giác... Rất mãnh liệt...

Bạc Băng hoảng hốt, vội vàng ngăn tay anh lại, muốn cách xa anh một chút.

Cô không ngờ rằng anh lại gạt bỏ hết tất cả tác phong thường ngày. Ôm cổ cô, đè mạnh cô xuống giường, đặt cô nằm cố định giữa hai tay anh.

Đầu óc Bạc Bằng như bị chạm điện, nhất thời hỏi một câu cực kì ngây ngô: “Anh muốn làm gì?”

“Để đề phòng trong khoảng thời gian anh đi vắng sẽ có người xen vào, anh quyết định đem gạo nấu thành cơm...”

Bạc Bằng chỉ tay về hướng bếp: “Nồi cơm điện ở bên kia!”

Diệp Chính Thần lắc đầu, tay anh nắm chặt lấy cổ tay cô, đặt ra sau lưng: “Chờ cho đến khi anh nấu chín em rồi, giành làm của riêng. Như vậy nửa phần đời còn lại anh không lo ăn, không lo uống, không lo không có người giúp anh đi ngủ...”

Sắc lang này nói chuyện cũng không cần phải thực tế như vậy chứ, còn không chuyển đề tài thì cô chết chắc rồi!

“Anh vào nhà giam cũng có thể không lo ăn, không lo uống.”

Sự uy hiếp của Bạc Bằng dường như không đủ đẳng cấp để hù dọa một sắc lang đang lên cơn đói như Diệp Chính Thần. Người nào đó dường như hoàn toàn không để tâm đến lời cô nói: “Em yên tâm đi, anh không ép buộc em đâu, anh sẽ làm cho em cam tâm tình nguyện...”

Thấy gương mặt anh đang tiến gần đến mặt mình, Bạc Bằng xoay đầu tránh né, môi anh dừng lại phía sau tai cô.

Toàn thân cô như có một luồng điện chạy qua khiến cả người trở nên tê dại.

“Sư huynh, không phải anh nói sẽ xem em như em gái sao?”

“Anh đổi ý rồi.”

Cô xem ra đã quá ngốc nghếch rồi!

“Anh rất muốn nếm thử, mùi vị của em...” Lúc này, ánh mắt nóng bỏng của anh nói cho cô biết, anh không hề nói đùa, những điều anh nói hoàn toàn là sự thật.

Nhưng mà, cô vẫn chưa bao giờ nghĩ đến tình huống này, ít nhất anh cũng phải cho cô năm phút để cô cân nhắc những ưu, khuyết điểm của chuyện sắp phát sinh chứ.

Nhưng rõ ràng, sắc lang nào đó hoàn toàn không muốn cho cô thời gian để suy nghĩ, môi anh nhẹ nhàng di chuyển từ vành tai đến chiếc gáy nhỏ nhắn của cô, sau đó lại chuyển đến cằm cô...

Bạc Bằng cố gắng rút hai tay đang bị anh nắm chặt. Thế nhưng cô hoàn toàn không thể kháng cự lại được hành động mạnh mẽ của anh. Lúc này, có vùng vẫy cũng chỉ là uống phí sức lực của cô mà thôi.

Nếu như vậy mà gọi là “không ép buộc” thì cái gì sẽ được gọi là... Cam tâm tình nguyện đây?

Môi anh lướt một đường rồi hôn đến môi cô, bờ môi ẩm ướt mềm mại, có thêm một chút hương cà phê của loại bia mà anh vừa uống.

Thân thể Bạc Bằng run lên một cách mạnh mẽ, một dòng khoái cảm mãnh liệt cùng với sự kích thích từ đôi môi cô truyền đến đại não.

“Dừng...” Câu nói kế tiếp cô vẫn chưa kịp nói, và dường như cô cũng không muốn nói nữa.

Môi và môi va chạm vào nhau, nhẹ nhàng kết hợp, linh hồn rơi vào dòng lửa nóng, sôi sục mạnh mẽ như dung nham, thân thể tựa như ngâm mình trong bể trầm luân của cuộc sống, khó lòng có thể thoát khỏi...

15. Chương 15: Châm Ngòi Lửa Tình Yêu

Anh hôn Bạc Bằng cực kì dịu dàng nhưng lại không kém phần bá đạo, anh gần như muốn hòa nhập cơ thể cô vào người anh qua đôi môi, môi chạm môi, lúc nóng lúc lạnh, môi anh mạnh bạo cắn vào môi cô. Sự ngứa

ngứa ở đôi môi làm cô tê dại, tràn ngập khiêu khích cùng với thú vị. Thân thể Bạc Bểng dần dần yếu ớt, buông lỏng ở trong lòng anh, thừa nhận khí lực từ anh đang lan tỏa vây lấy toàn cơ thể cô.

Thừa nhận, anh đang kích thích ngọn lửa dục tình trong cô.

Rất đẹp! Rất ngọt ngào! Làm say mê lòng người.

Cảnh sắc trước mắt Bạc Bểng như một bức rèm màu đen bỗng nhiên lại có sắc đỏ cuộn cuộn nổi lên trên nền đen ấy, ngoài trời hoa anh đào từng cánh, từng cánh trắng muốt đang rơi lả tả xuống mặt hồ xanh biếc...

Một nụ hôn triền miên kéo dài, nụ hôn ấy dường như chứa đựng sự đợi chờ của cả anh và cô đã từ rất lâu.

Bạc Bểng không hề phản kháng, cô đang chấp nhận, dù tình sử phong lưu của anh có thể viết thành sách, cô cũng chấp nhận là một cái tên trên trang sách đó, bởi vì anh là Diệp Chính Thần, bởi vì trái tim cô đã sớm rơi vào bể tình của anh.

Bất kể phải trả giá như thế nào, kết quả như thế nào, cô cũng chấp nhận. Điều cô cần, chỉ là một quá trình lãng mạn mà cô từng mơ ước...

Cảm nhận được cơ thể cô đã ngoan ngoãn nghe theo lời mình, anh buông tay cô ra, bàn tay anh chậm rãi nâng cằm cô lên, khiến cho nụ hôn của anh càng sâu, càng hoàn mỹ, càng trọn vẹn...

Lưỡi anh linh hoạt mà thăm dò trong khoang miệng cô, Bạc Bểng đã không cự tuyệt, mà chính bản thân cô lại càng không muốn cự tuyệt, cô từ từ hé mở đôi môi, khiến sự xâm nhập của anh hoàn toàn thuận lợi.

Môi và lưỡi quấn lấy nhau, tình cảm dâng trào, sự cọ xát ngày càng mãnh liệt, thì ra đây chính là hôn, thì ra đây chính là yêu... Bạc Bểng nhắm mắt lại, hai tay đặt lên vai anh, ôm vòng lấy cổ anh, đáp lại sự quấn quýt si mê của anh, cũng đáp lại tình yêu của anh.

Hai người cứ thế quấn lấy nhau, tay anh dịch chuyển chậm chạp từ cổ của cô rồi thăm dò đến ngực...

Từng đợt, từng đợt sóng tê dại và căng tràn tác động vào thần kinh cô, Bạc Bểng không kiềm chế được mà hít vào thật sâu, hít vào chính hơi thở của anh, mùi vị của anh khiến toàn thân cô càng trở nên bủn rủn.

Không biết quá trình diễn ra như thế nào, những cơn choáng váng qua đi, Bạc Bểng ngửi được mùi hương hoa nhài của nước xả quần áo, lúc này, cô mới phát hiện ra thân thể mình đang nằm trên chiếc giường mềm mại.

Khẽ mở đôi mắt đang mơ màng, cô thấy đáy mắt anh đang hiện rõ vẻ hài lòng.

Anh đương nhiên hài lòng rồi.

Bất kì là dạng phụ nữ nào, ở trước mặt anh đều là món mĩ ăn liền, chỉ cần anh muốn, năm phút là có thể.

Bạc Bểng nhắm mắt lại một lần nữa, từng cúc áo của cô được cởi ra, một cơn gió lạnh thổi qua làm dịu bớt nhiệt nóng trên cơ thể mỏng manh của cô. Môi anh lần theo từng cúc áo đã được mở, trượt xuống phía dưới mà thăm dò. Lửa nóng từ đầu lưỡi của anh mơn trớn trên từng tác da thịt cô...

Bạc Bểng thở dốc, cố gắng hít sâu bổ sung phần dưỡng khí mà đại não đang thiếu.

“Em muốn không?” Giọng nói anh tràn ngập sự dụ dỗ.

Bạc Bểng xoay gương mặt ửng đỏ sang hướng khác, cô không dám đối diện với ánh nhìn chăm chú của anh.

Bạc Bểng nhớ lại, thời đại học, trong một lần cùng nhau ngồi trò chuyện, tất cả mọi người đều nhất trí cho rằng không nên nói chuyện yêu thương với bác sĩ vì việc đó rất là bất lợi.

Bởi vì, môn sinh lý học và thần kinh học là những môn học bắt buộc, việc khiến cho phụ nữ không thể kháng cự vào thời điểm mấu chốt, bọn họ nhắm mắt vẫn có thể tìm được những điểm mẫn cảm nhất...

Bọn họ muốn khóa bạn ở trên giường cũng giống như trị chứng cảm sốt cho bệnh nhân, dễ như trở bàn tay.

Lúc đó, Bạc Bểng hoàn toàn không tin, một cô gái trong sáng như cô chỉ cười nhạt: Phụ nữ mà không muốn, cho dù đàn ông có khiêu khích đến đâu cũng không được.

Cho đến hiện tại, cô thật sự đã tin!

Diệp Chính Thần chỉ cần dùng một nụ hôn dịu dàng và cuồng nhiệt là có thể khiến cô ngoan ngoãn vâng theo lời anh, không cần gì khác?

Từng ngón tay mát lạnh của anh theo vạt áo cô mà đi vào, chợt ấm chợt lạnh, lần đến xương sườn cô, rồi đến ngực...

Bạc Băng biết chuyện gì sắp xảy ra, một chút khấn trương, một chút chờ đợi, tay cô vúi chặt vào drap giường.

“Thích không?” Anh cười nhạt, nụ cười đầy xấu xa. Đồng thời, từng ngón tay của anh như có như không dần dà lần đến làn váy của cô, mơn trớn trên đùi cô. Toàn thân Bạc Băng nóng rực, cô nhanh chóng cắn mạnh môi dưới để không phát ra tiếng rên rỉ.

“Hử!” một tiếng hừ mỏng manh nhưng lại rất rõ ràng, từ khoang mũi cô phát ra.

Nụ cười của anh càng đậm, khi thân thể anh đang hoàn toàn áp chế trên người Bạc Băng...

Tại thời điểm mấu chốt...

Bạc Băng nói với anh: “Tần Tuyết!”

Anh giật nhẹ khóe miệng đùa cợt: “Đổi một phương pháp sáng tạo hơn để đánh lạc hướng sự tập trung của anh đi.”

Bạc Băng giãy dụa, giường giương chiếc cầm đến phía cửa sổ: “Thật đó, em không lừa anh đâu, hình như cậu ấy đang đến đây.”

Anh nửa tin nửa ngờ, quay đầu nhìn ra phía ngoài cửa sổ, nơi đó không có người, quay đầu lại vừa có ý định cởi nốt cúc áo cuối cùng của cô thì lúc này chuông cửa vang lên.

Tiếng chuông chói tai vang lên trong màn đêm tĩnh lặng, nhiệt huyết trong người Bạc Băng chợt trở nên nguội lạnh, tứ chi cũng khôi phục lại khí lực.

Cô ấy đến... Rất là đúng lúc!

Có cảm giác bị người khác bắt quả tang đang mây mưa ở trên giường, trong lúc ngượng ngùng, Bạc Băng vội vàng vùng ra khỏi vòng tay anh, chạy đến hướng cửa: “Ai vậy?”

“Tớ là Tần Tuyết...”

Bạc Băng sửa sang lại quần áo, cài lại những cúc áo bị sắc lang nào đó cởi bỏ, lau lau đôi môi ẩm ướt đến ửng đỏ, mở cửa ra, nở nụ cười: “Có việc gì à?”

“Máy tính của tớ bị treo, tớ muốn mượn đĩa khởi động của cậu, tớ thấy phòng cậu còn sang đèn, tớ không làm phiền giấc ngủ của cậu đâu chứ?”

Haizzz! Ai lại nửa đêm chạy đi mượn cái đĩa khởi động thế này chứ!

“Không! Tớ vừa mới về, cậu chờ tớ một chút, để tớ lấy cho cậu.”

Bạc Băng không mời Tần Tuyết vào phòng ngủ, không phải là cô sợ, mà thật sự là cô không đành lòng để Tần Tuyết đối mặt với tình cảnh trong lúc này.

Bạc Băng vội vàng đi lấy đĩa khởi động, cô thấy Tần Tuyết ngẩn người nhìn đôi giày nam trước cửa phòng cô, đôi tay nhận chiếc đĩa khởi động trở nên trắng nhợt, tim Bạc Băng bắt chợt đau đớn vì Tần Tuyết và cũng vì chính cô!

“Nồi cơm điện của tớ bị hỏng, tớ nhờ anh ta sang phòng sửa hộ tớ.”

Tần Tuyết gật đầu, nở một nụ cười miễn cưỡng: “Sở trường của anh ấy là chuyên giúp người khác sửa đồ mà.”

Tần Tuyết xoay người định rời đi, do dự một lát, rồi lại xoay người lại hỏi cô: “Tớ có vài câu muốn nói với anh ta, có được không?”

“A!” Bạc Bềng xoay người trở vào phòng, cô thấy Diệp Chính Thần đang để trần nửa thân trên, vô sỉ mà nằm trên giường của cô, một cơn giận vô cớ lập tức ập đến.

Bạc Bềng dùng hết sức lực đá vào cẳng chân của Diệp Chính Thần, nhỏ giọng nói: “Đi kia! Rảnh rồi thì đi mà ôn lại chuyện xưa với người tình cũ của anh đi, xử lý công bằng vào để cô ấy khỏi phải trở lại nữa.”

Diệp Chính Thần cắn răng ấn vào cẳng chân, cố gắng nói bằng giọng đau đớn: “Phụ nữ luôn không phân biệt được chuyện nào đúng, chuyện nào sai!”

“Nếu không đi, em dùng nôi cơm điện đập vỡ đầu anh đấy.”

...

Diệp Chính Thần mặc áo vào, cài lại cúc áo, sau đó bước ra cửa.

Bạc Bềng nghe được giọng nói rất nhẹ của Tần Tuyết: “Làm phiền hai người rồi?”

“Tôi đã nói với cô rất rõ ràng, tôi không thích cô...”

“Vậy anh thích cô ấy sao?”

Diệp Chính Thần trả lời một cách lạnh nhạt: “Tôi thích ai, không liên quan đến cô.”

“Anh thích cô ấy?!” Tần Tuyết cười mỉa mai, cô ấy nói bằng chất giọng khá to: “Anh biết thích là như thế nào không? Anh chỉ là muốn chơi đùa thôi, chơi chán thì vứt bỏ! Diệp Chính Thần, anh có dám nói anh một lòng một dạ yêu cô ấy không, anh có dám nói nếu không phải cô ấy anh sẽ không cưới ai làm vợ không?!”

“Tần Tuyết, cô là một cô gái thông minh, đừng ngu xuẩn mà làm tổn thương người khác và bản thân mình nữa. Ok?!” Diệp Chính Thần nói bằng giọng điệu lạnh lùng, lạnh đến mức toàn thân phát rét.

Có một ngày, anh cũng sẽ đối xử với cô như vậy sao?!

Bạc Bềng cảm lon bia mà Diệp Chính Thần uống hết một nửa, môi cô đặt vào dấu môi nơi anh vừa uống, lạnh lẽo, chua xót!

“Anh có thể tổn thương bất kì người nào, nhưng tôi chỉ không muốn anh tổn thương Tiểu Bềng!” Tần Tuyết lớn tiếng nói: “Diệp Chính Thần, nếu tôi nhớ không nhầm, anh đã từng nói rằng, năm năm anh sống ở Nhật Bản sẽ không yêu bất kì một người phụ nữ nào, phát sinh quan hệ với một người nào đó, chẳng qua đối với anh chỉ là chơi đùa mà thôi.”

Diệp Chính Thần không phủ nhận.

Lúc này, Bạc Bềng chỉ có thể nghe được âm thanh cây hoa anh đào đang lay động nhẹ nhàng trong gió.

Cô biết, Tần Tuyết đang cố ý nói cho cô nghe. Nhưng Bạc Bềng không muốn nghe, bởi vì cô biết tất cả, cô biết quy tắc trò chơi của công tử đào hoa. Con đường này là do cô chọn, cô không cần người khác nhắc nhở cô.

Đêm đó, Diệp Chính Thần không quay trở lại nữa, cô tắt đèn, dưới ánh sáng của ánh trăng, Bạc Bềng thu dọn mọi thứ, sau đó cô một mình lên giường dần dần chìm vào giấc ngủ.

16. Chương 16: Chia Tay

Vừa tỉnh ngủ, trời còn chưa sáng, Diệp Chính Thần đã đến chào từ biệt cô, anh vuốt nhẹ mái tóc cô và nói: “Đừng có nhớ anh.”

“Chờ một chút, em đưa anh đến sân bay.” Bạc Bềng rửa mặt, chải đầu bằng tốc độ nhanh nhất, theo anh ra sân bay.

Xe buýt chạy rất nhanh trên đường cao tốc dọc theo bờ biển, trên xe chỉ có vài người ngồi rải rác. Diệp Chính Thần cố ý tránh né sự chú ý của người khác, anh kéo Bạc Bềng ngồi ở hàng ghế cuối cùng của xe.

Trong toa hành khách, ngoại trừ một số tiếng nói khe khẽ, chỉ còn lại âm thanh phát ra từ động cơ máy và giọng nói của biên tập viên đọc bản tin đang được phát trên TV.

Bạc Băng cuộn mình ngồi ở chiếc ghế cạnh cửa sổ, cô có rất nhiều điều muốn nói với anh, nhưng cô không biết nên nói gì, ngăn người nhìn ra ngoài cửa sổ.

Hôm nay không có gió, những tia nắng ban mai đang lóe lên trên mặt biển từ phía xa xa.

Thỉnh thoảng, có thể bắt gặp vài cặp tình nhân đang tản bộ trên bãi biển, những dấu chân in trên bờ cát liên tiếp và kéo dài rất xa...

Diệp Chính Thần cầm lấy tay trái của cô, Bạc Băng cúi xuống thì thấy một chiếc đồng hồ chói lóa đang được đặt trên cổ tay của mình, tay cô lập tức cảm nhận được sức nặng của chiếc đồng hồ giống như đang có một sợi dây xích trói chặt tay cô lại.

Anh nắm tay cô, trên cổ tay anh cũng là một chiếc đồng hồ nam đồng kiểu, những hạt kim cương được đính rất công phu trên mặt đồng hồ đang phát sáng đến chói mắt.

Bạc Băng nhú mày.

“Em không thích à?” Thấy cô nhú mày, anh lập tức nói: “Trước tiên thì em cứ mang chiếc này đi, chờ anh về, chúng ta sẽ đi chọn kiểu mà em thích.”

“Em thích nhãn hiệu Hải Âu, mặt đồng hồ màu trắng, dây cũng màu trắng...” Cô nói.

Diệp Chính Thần thoáng chút ngạc nhiên, nở nụ cười tươi, nắm chặt tay cô: “Được rồi, anh về nước sẽ mua một đôi.”

Bạc Băng gật đầu.

Cô nhớ trước đây, bố cô đã từng đưa cho mẹ cô một đôi đồng hồ, mẹ cô cất giữ vô cùng kỹ lưỡng, ngay cả sờ cũng không dám cho cô sờ, nhưng cô vẫn thừa lúc mẹ không chú ý mà lấy đeo trên tay mình, trái một chiếc, phải một chiếc.

Diệp Chính Thần vòng tay qua sau lưng cô, khoác tay lên vai cô, Bạc Băng không từ chối, cô nhẹ nhàng tựa đầu vào vai anh.

Không có bày tỏ chính thức, cũng không xác định quan hệ một cách nghiêm túc, mọi việc cứ đến vô cùng tự nhiên, cô và anh nương tựa vào nhau. Bạc Băng rất thích cảm giác này, không cần nói nhưng vẫn hiểu ý nhau...

“Sư huynh...”

“Hử?” Giọng cô gọi anh rất nhỏ, anh không nghe rõ nên áp tai mình tiến đến gần môi cô.

Bạc Băng nói: “Em không mong anh sẽ hứa hẹn gì với em, vì em biết anh sẽ không làm được, nhưng lúc anh ở bên cạnh em, em mong rằng anh đừng qua lại với bất kì một người phụ nữ nào khác. Anh không thích em, hoặc đã thích người khác, anh hãy trực tiếp nói cho em biết, em muốn chúng ta chia tay trong hòa bình... Em hận nhất là bị người khác lừa dối.”

Anh nắm chặt tay cô, ánh mắt anh lúc này kiên định một cách kì lạ: “Anh đối với em là thật lòng!”

“Em cũng vậy.” Bạc Băng cúi đầu mỉm cười: “Từ lúc sinh ra đến nay, đối với mọi chuyện em đều thật lòng.”

“Anh thì khác em, anh chỉ thật lòng với em!” Biết rõ anh đang vỗ về cô, nhưng trong lòng cô vẫn cảm thấy thật ngọt ngào.

“...”

...

Môi anh tiến gần đến bên cô, dịu dàng đặt lên môi cô.

Bạc Băng nhắm mắt lại, dựa sát vào lòng anh.

Trong một góc trên xe buýt, không ai chú ý đến nơi ấy, cô và anh hôn nhau, trò chuyện, lại hôn nhau, rồi lại trò chuyện...

Tiếng cười, tiếng nói lưu luyến, ngay cả nhịp thở không ổn định cũng cùng nói tiếp lẫn nhau.

Lộ trình dài hai giờ trên xe buýt đến sân bay là quá ngắn đối với cả anh và cô lúc này!

Khi đó, cô kể cho anh nghe những chuyện trước đây, về tình yêu ám áp của bố mẹ cô, về những tháng năm đã qua, dù tình yêu của họ rất giản dị nhưng lại làm rung động lòng người.

Anh chăm chú lắng nghe.

Cô hỏi về tuổi thơ của anh. Anh suy nghĩ thật lâu, mới nói cho cô biết: “Theo như anh nhớ, bố anh rất bận rộn, mỗi tuần ông chỉ về nhà có ba lần, ông không quan tâm đến những chuyện trong gia đình. Sức khỏe mẹ anh thì không được tốt, vừa phải làm việc vừa phải lo cho gia đình, còn phải chăm sóc cho anh, chăm sóc cho bố mẹ chồng đã lớn tuổi, thật sự rất vất vả.

Bà là một người phụ nữ rất kiên cường, dù sức khỏe không tốt nhưng bà cũng không nói với bất kì ai, một mình cắn răng chịu đựng.”

Năm đó Diệp Chính Thần bảy tuổi, mẹ anh bị viêm ruột thừa cấp tính. Anh nhìn thấy hình ảnh mẹ anh ở trong phòng tràn đầy mồ hôi, gương mặt trắng bệch, lúc đó, anh sợ đến mức cảm thấy choáng váng, một tay anh cầm điện thoại gọi cho bố, một tay nắm lấy tay mẹ, miệng không ngừng nói: “Mẹ ơi, mẹ không được chết, mẹ không được chết...”

Rất nhanh sau đó, xe cứu thương đến, hai vị bác sĩ mặc áo blouse trắng nâng người mẹ anh lên đưa đến bệnh viện.

Kể từ ngày đó, Diệp Chính Thần bắt đầu yêu thích màu áo trắng, quyết chí trở thành bác sĩ...

Cô yên lặng nhìn người trước mắt, có lẽ anh thật sự không muốn đề cập đến quá khứ đã qua của mình, mỗi một câu chuyện anh kể cô nghe, anh phải trầm tư suy nghĩ thật lâu mới nói. Cô thật sự không hiểu tại sao anh lại giấu kín về bản thân như vậy, nhưng cô tin rằng, anh làm vậy tuyệt đối là có nguyên nhân.

Hoàn tất thủ tục chuyển bay, Diệp Chính Thần chẳng mấy may để ý đến những người xung quanh mà ôm cô vào lòng, có lẽ do vẫn chưa quen việc thân mật với anh trước mặt mọi người, nên Bạc Băng vội vàng đẩy anh ra.

Anh cũng không ép cô, khẽ nói: “Chờ anh trở lại, chúng ta tiếp tục chuyện còn dở dang tối hôm qua...”

Bạc Băng im lặng.

Xem nhưng ngẫm đồng ý!

Diệp Chính Thần đi rồi, cô không buồn nhiều như mình nghĩ, chỉ là lúc về, cô lên nhầm xe buýt, may mắn là tài xế phát hiện kịp thời.

Những ngày đầu anh đi cô không cảm thấy gì, Bạc Băng vội vội vàng vàng đi học, làm bài tập, thảo luận cùng giáo sư, rồi đi làm thêm... Dường như cô không có thời gian để nhớ đến một người. Chỉ đến khi cô về nhà trọ, thấy cái tên trên cửa phòng sát vách, nội tâm cô giống như mặt hồ nước phía đối diện khu nhà trọ, luôn gợn sóng nhẹ, ngọt ngào nhưng cũng đầy chua xót.

Mười ngày sau, Bạc Băng phấn khởi mà đếm từng ngày, chỉ còn năm ngày, bốn ngày, ba ngày, hai ngày, một ngày...

Đã hơn hai mươi ngày trôi qua, Diệp Chính Thần vẫn chưa trở về, điện thoại anh vẫn tắt máy, Bạc Băng bắt đầu lo sợ. Cô thường xuyên nằm mơ thấy anh gặp việc không may, hoặc là trong nhà xảy ra chuyện, khiến anh không thể trở lại Nhật Bản nữa. Sự lo sợ của cô cũng giống như cỏ dại mùa xuân, đâm chồi nảy lộc rất nhanh, chẳng mấy chốc đã lan đầy khắp mọi nơi.

Cuối cùng Bạc Băng cũng không thể khống chế cảm xúc được nữa, trong lúc học thì cô không tập trung, lúc làm thêm cô cũng buồn bã không chú ý, cơm cũng lười nấu, khi đói thì ăn quà vặt cho qua bữa.

Biết rõ điện thoại anh không mở máy nhưng cô vẫn thử gọi đến vài lần, cô vẫn hy vọng kỳ tích sẽ xuất hiện, thế nhưng kỳ tích vẫn không xảy ra, điều mà cô chỉ có thể làm lúc này là nhắn tin cho anh.

“Hôm nay, em nấu món mỳ cay Thành Đô, rất là ngon! Em có nấu cho anh một phần... Tuy rằng anh không ở đây.”

“Cây anh đào trước cửa sổ sắp nở hoa rồi, em đã bảo nó phải chờ anh thêm một chút, chờ anh về rồi cùng ngắm hoa đào với em.”

“Tế bào em nuôi không chết, nó rất kiên cường, có lẽ là nó đang đợi anh trở về!”

“Em đang nghe ca khúc [Yêu]...”

“Anh có nhớ em không? Nói đi, không cần phải ngượng!”

“Hôm nay, có một anh chàng đẹp trai mời em đi Tokyo, nếu anh không trở về, em sẽ đi với người ta đó!”

Bạc Băng hy vọng anh sẽ trả lời tin nhắn của cô, cô không cần anh nói gì, cô chỉ cần xác định anh vẫn tốt là đã mãn nguyện rồi.

Nhưng... Từ đầu đến cuối anh vẫn không hề trả lời cô.

Đêm khuya, Bạc Băng một mình bước trên con đường vắng vẻ về nhà trọ, cô lặng lẽ ngẩng đầu lên, thoáng giật mình phát hiện đã có vài khóm hoa trên cây anh đào đã nở, đẹp quá!

Bạc Băng gửi tin nhắn cho anh: “Hoa anh đào nở rồi, đẹp quá!”

Chờ rất lâu, vẫn không có hồi âm.

...

Bạc Băng thở dài, cô đi qua dãy hành lang trống trải, đứng trước cửa, vừa định lấy chìa khóa mở cửa phòng, thì tay cô chợt run lên, chiếc chìa khóa rơi xuống đất.

Bởi vì, phòng sát vách đang mở đèn!

Bạc Băng vui mừng đến nỗi muốn nhảy lên, chạy hai bước đến trước cửa phòng anh, mở cửa phòng. Anh khóa cửa, cô gấp gấp ấn chuông cửa, tiếng chuông dồn dập kèm theo sự vui mừng không thể tả của cô.

Chờ hơn một thế kỷ, cửa phòng mới mở ra, vừa thấy bóng hình cô chờ đợi đã lâu đang đứng trước mắt, cô đem sự rụt rè thường ngày ném lên chính tầng mây, mừng rỡ nhào đến ôm lấy anh: “Cuối cùng anh cũng về rồi! Em còn nghĩ anh sẽ không trở lại chứ!”

Tay anh đặt lên vai cô, do dự một chút, nhẹ nhàng đẩy ra, sau đó trầm mặc trở về phòng, ngồi xuống bàn học.

“Anh về lúc nào vậy?” Bạc Băng vẫn đang đắm chìm trong sự vui sướng, hoàn toàn không nhận ra sự lãnh đạm của anh.

“Tối hôm qua!”

“Tối hôm qua?” Cô lắc đầu cười: “Anh đừng gạt em, nếu anh trở về sao không đến tìm em?”

Bạc Băng liếc nhìn chiếc điện thoại di động đang đặt trên bàn anh, điện thoại đang mở, cô có phần mơ hồ. Vài phút trước, cô đã nhắn tin cho anh, vì sao anh không trả lời?

Bạc Băng nhìn quanh phòng anh, tất cả đã được thu dọn rất sạch sẽ, chiếc vali cũng không thấy đâu.

“Anh không lừa em.” Diệp Chính Thần trả lời, lời nói của anh không mang chút âm hưởng ầm áp nào cả, khiến Bạc Băng hoảng sợ.

“Vậy tại sao anh lại không gọi điện thoại cho em? Cũng không tìm em?” Cô thăm dò ý anh, ánh mắt chăm chú theo dõi từng phản ứng của anh.

Một dự cảm xấu đột nhiên nảy sinh trong lòng cô!

Anh đi đến chiếc cửa sổ sát đất nhìn ra ngoài ban công, vén bức màn lên.

“Chúng ta chia tay đi!”

Bạc Băng giống như bị ai đó tát thật mạnh vào mặt, đầu cô choáng váng, mắt cô chỉ nhìn thấy toàn đom đóm lập lòe, cô lui về sau từng bước. Thật lâu sau, cô mới lấy lại tinh thần.

Nụ hoa anh đào đã nở thành những bông hoa đẹp rực rỡ, bóng lưng anh thẳng tắp như quân nhân, còn vết thương trong trái tim cô vẫn đang âm thầm rỉ máu, từng đường kim từng mũi chỉ vẫn đang khâu lần theo vết thương chí mạng đó.

Bạc Băng mơ hồ hiểu ra sự việc, nhưng bản thân cô vẫn không dám tin. Cô cười, nụ cười tươi thật sự rất khó để cô duy trì lâu: “Anh đùa không vui tí nào!”

“Anh nói thật đấy. Chúng ta dừng lại ở đây đi.”

Chỉ cần một câu nói vô cùng nhẹ nhàng và bình tĩnh, mọi chuyện đều có thể xóa bỏ. Đây đúng là Diệp Chính Thần, phong cách của anh vốn dĩ là sẽ không cho bất kì một phụ nữ nào có cơ hội tự lừa mình dối người.

Cô nghĩ cô nên bước đến đánh anh, mắng anh, hoặc là khóc lóc hỏi anh rằng: “Tại sao? Tại sao lại đối xử với em như vậy?”

Nhưng để làm gì? Cần gì phải hỏi một vấn đề khi đã biết đáp án.

“Đã không còn mới mẻ và thú vị nữa phải không?” Bạc Băng hỏi bằng giọng điệu bình tĩnh.

Anh vẫn không nói lời nào.

“Hay đã tìm được niềm vui mới?”

Anh trầm tư thật lâu, sau đó mới trả lời: “Anh không muốn làm tổn thương em.”

Ý của anh đã rõ, không cần phải hỏi nữa, đáp án sẽ chỉ làm cô càng bị tổn thương mà thôi. Bạc Băng dùng sức lau đi nước mắt đang chảy dài trên má, tháo chiếc đồng hồ nặng trĩu trên cổ tay xuống, đặt trên bàn anh, cô nói bằng ngữ điệu thoải mái nhưng vẫn không kiềm chế được phần run rẩy: “Không sao cả! Dù sao em cũng không phải thật sự thích anh, chúng ta vẫn có thể là bạn.”

Anh xoay người, nhìn chiếc đồng hồ bằng vàng đặt trên bàn, trong mắt anh hiện rõ từng tơ máu đỏ rực cùng với đôi đồng tử đen sâu thẳm chứa đầy sự áy náy.

Bạc Băng cố gắng nở một nụ cười đáng yêu trước mặt anh: “Anh đã ăn cơm tối chưa? Em đi nấu cho anh ăn!”

“Nha đầu...” Anh gọi bằng chất giọng khàn khàn: “Thật sự xin lỗi em!”

Cô lao nhanh ra khỏi phòng anh không dừng một bước. Trở về phòng mình, cô đóng chặt cửa, những giọt nước mắt lặng lẽ rơi, từng giọt, từng giọt, từng dòng, từng dòng...

Cô ngồi bệt xuống ngay sau cửa phòng, vùi mặt vào đầu gối, cắn chặt môi, không cho bản thân phát ra bất kì âm thanh yếu đuối nào.

Bạc Băng sợ phòng sát vách sẽ nghe được...

Cô luôn đoán được sẽ có kết cục như thế này, nhưng cô không nghĩ... Nó lại đến nhanh như thế!

17. Chương 17: Không Còn Sự Lựa Chọn

Món mì cay Thành Đô được Bạc Băng nấu thiếu tiêu chuẩn, vừa mặn vừa cay. Diệp Chính Thần không ngừng uống nước, hết ly này đến ly khác.

“Mì hơi mặn phải không?” Bạc Băng đã rất tập trung để nấu một bát mì thật ngon, lúc nấu cô cũng đã ném qua rất nhiều lần. Nhưng mà bây giờ dường như cô chẳng phân biệt được hương vị nào nữa cả, đầu lưỡi cô nếm món nào cũng chỉ có đắng và chất.

Anh lắc đầu, sau đó cúi đầu tiếp tục ăn, ăn chậm rãi, từng miếng, từng miếng.

“Không ăn được thì cũng đừng cố gắng.” Cô bước qua giật lấy bát mì, anh phản xạ có điều kiện chặn tay cô lại, tay cô va vào chiếc bát đặt bên cạnh, bát mì lớn đổ nghiêng, nước súp nóng đổ chảy tràn trên mặt bàn, một màu hồng rực, có vài giọt chảy vào người anh.

“Thật xin lỗi!” Bạc Bằng hoảng sợ vì mình vụng về, cô vội vàng chạy đi lấy khăn giấy để lau chỗ bẩn cho anh, nhưng vì quá lúng túng, cô vấp phải chân bàn, suýt chút nữa là té ngã.

Bạc Bằng không hiểu rốt cuộc cô đang làm gì nữa, đầu óc thì cứ mơ mơ hồ hồ. Cô rõ ràng đang rất muốn bản thân biểu hiện phải thật bình tĩnh, không để anh thấy sự yếu đuối của bản thân, nhưng cuối cùng thì sao, càng cố gắng bình tĩnh cô càng nôn nóng, càng thất lễ, càng lúng túng.

Diệp Chính Thần bắt lấy tay cô: “Em đừng như vậy.”

Bạc Bằng hít thật sâu, cười nói: “Em không sao, em ổn lắm...”

Tay anh siết chặt hơn, chặt đến mức xương cổ tay cô đau như bị cắt đứt, Bạc Bằng cố gắng kiềm chế những giọt nước mắt đang sắp tràn ra, nhưng hốc mắt của cô dường như không nhận được nữa, đáy mắt đọng đầy nước.

“Muốn khóc thì khóc đi, đừng cố gắng chịu đựng.”

“Ai nói em cố gắng chịu đựng?!” Bạc Bằng vùng khỏi tay anh, thân người cô có chút chao đảo, phải dựa vào chiếc ghế bên cạnh cô mới đứng vững: “Em thật sự không sao cả.”

Diệp Chính Thần nhìn cô, ánh mắt sắc bén và sâu sắc của anh có thể nhìn rõ tất cả mọi thứ. Dưới cái nhìn chăm chú của anh, cuối cùng cô cũng không chống chọi được nữa, hốc mắt ngóc ngách của cô ướt đầm.

Bạc Bằng cúi đầu, từng giọt nước mắt của cô rơi trên mặt bàn, giống như những hạt mưa nhỏ...

“Cũng khuya rồi, anh nghỉ ngơi đi, em không làm phiền anh nữa.” Bạc Bằng muốn trốn chạy, không muốn anh thấy cô đau khổ, nhưng anh chặn cô lại, kéo cánh tay của cô.

“Nha đầu, mọi chuyện rồi sẽ qua thôi.”

“Em biết rồi.” Bạc Bằng gật đầu: “Em biết...”

Nhưng hiện tại trái tim cô đau nhói, đau đến mức không thể chịu đựng nổi!

Cô phải làm sao bây giờ?

“Em đánh anh đi, mắng anh cũng được. Đánh thật mạnh! Mắng tổ tiên mười tám đời nhà anh cũng được!”

Bạc Bằng nở nụ cười, lắc đầu: “Sư huynh, em nên cảm ơn anh, ít nhất anh đã không chơi đùa chán rồi mới vứt bỏ!” Anh nói anh không hề chạm vào Tần Tuyết, lúc ấy cô đã không tin, nhưng bây giờ, cô tin. Có lẽ đến bây giờ anh vẫn chưa từng chạm vào cô ấy!

Anh theo đuổi, khiến người ta có tình cảm với anh, đưa người ta lên tận mây xanh rồi sau đó lại đẩy xuống vực thẳm, thêm vào đó lại thốt ra một câu lạnh như băng: Anh không muốn tổn thương em! Tính sao bây giờ?! Anh là người chính trực? Tất cả là do người ta mơ mộng, tự mình chấp nhận làm người hạ lưu?!

Bạc Bằng mạnh mẽ hất tay anh ra, muốn vùng khỏi cánh tay ấy, nhưng anh lại dùng sức lôi cô, ôm cô vào lòng, vòng tay của anh vẫn ấm áp như vậy.

“Nha đầu, anh nên làm sao với em bây giờ...” Anh ôm cô, rất chặt, chặt đến mức xương sườn cô như vỡ vụn đau đớn.

Cô nghĩ anh sẽ nói gì đó với cô, giữ cô lại hoặc là giải thích, nhưng anh không nói gì hết, chỉ ôm cô thật lâu.

Từ trước đến nay, Bạc Bằng chưa từng yêu ai, đương nhiên cô sẽ không biết chia tay là như thế nào, cô không biết khi chia tay người khác có đưa ra lý do hay không, cô càng không biết khi chia tay người khác có biểu hiện quyến luyến tình cảm hay không.

Nhưng cô dám khẳng định, những người khác khi chia tay nhau ắt hẳn sẽ không cần dùng đến loại biểu hiện so với tình yêu sâu sắc còn mãnh liệt hơn, rồi còn cả một cái ôm, càng ôm càng chặt.

Bạc Băng không biết có phải là cô bị ảo giác hay không, lúc Diệp Chính Thần trầm lặng ôm cô, cô lại cảm nhận được từ anh toát ra một loại tình yêu mà tình yêu đó so với trước đây càng chân thật hơn càng nồng đậm hơn.

Con người nếu như không gặp rủi ro, cuộc sống dường như không thuận.

Ngày hôm sau, Bạc Băng mang đôi mắt thâm quầng đến phòng nghiên cứu, cô phát hiện, vi khuẩn mà cô cố công nuôi dưỡng bấy lâu nay đã đồng loạt bỏ cô ra đi.

Phó giáo sư phê bình cô một lát, nói cô không chịu cố gắng, muốn cô về sau phải chú tâm nhiều hơn vào nghiên cứu, đừng chỉ nghĩ đến việc đi làm thêm kiếm tiền.

Trong lòng Bạc Băng đầy chua xót nhưng không thể nói được lời nào, cô chỉ có thể giải thích với giáo sư: “Loại vi khuẩn này yêu cầu môi trường rất hà khắc, có vẻ rất khó nuôi trồng.”

Phó giáo sư lại nổi cáu, thanh âm của ông làm chấn động cả phòng nuôi trồng tế bào: “Em không chịu xem nhiều tư liệu! Không tìm hiểu trước tập tính của những loại nấm này!”

Cô đương nhiên đã từng tìm hiểu qua, vấn đề là tư liệu về loại nấm này quá ít, hơn nữa toàn bộ tư liệu lại là tiếng Nhật, với trình độ tiếng Nhật của cô hiện nay, nhìn vào đồng tư liệu đó quả thật không phải câu nào cô cũng hiểu.

“Xem không hiểu thì phải đi hỏi tiền bối, hoặc là tìm tôi thảo luận!” Giáo sư nóng giận rời khỏi phòng nghiên cứu.

Trong gian phòng trống trải, ngoại trừ bầu không khí bập bênh, không còn điều gì khác. Nếu vi khuẩn đã muốn bỏ cô, cô cũng không cần trang phục bảo hộ nữa. Bạc Băng tháo khẩu trang trên mặt và bao tay plastic trên tay xuống.

Cô ngồi người nhìn khoảng không trong phòng nghiên cứu.

Hơn nửa năm nay, Bạc Băng không phân biệt ngày cũng như đêm, ngày học cũng như ngày nghỉ cô vẫn đến phòng nghiên cứu quan sát vi khuẩn, sự sinh trưởng, sinh sản của chúng, cô cẩn thận viết từng bài báo cáo nghiên cứu. Nhưng mà, ngoại trừ Diệp Chính Thần ra, không ai nhìn thấy sự nỗ lực của cô, khẳng định những cố gắng của cô cả.

Bạc Băng bỗng nhiên rất muốn được trông thấy Diệp Chính Thần, nghĩ tới thời điểm xảy ra việc này, cô sẽ dùng tay áo của anh để lau nước mắt, miệng thì mắng chửi: “Phó giáo sư thì có gì là giỏi? Còn không phải là phó sao... Lớn tuổi đến mức sắp phải về nhà ôm cháu... Ông ấy mà cứ như thế thì mãi cũng không lên được chức giáo sư, tuổi này về hưu được rồi... Bọn quý(1) Nhật Bản chết tiệt! Kiêu ngạo cái gì chứ, văn hóa của bọn họ đều học từ thời nhà Đường của chúng ta, bọn họ bị quân đội Mĩ chiếm đóng, văn tự của bọn họ chỉ là tiếng Hán thêm một nửa tiếng Anh, tiền tệ của họ thực chất đều là của người Trung Quốc. TNND(2), bọn họ ngoại trừ kỹ nữ và A*V(3) còn có được cái gì a?! Chúng ta chỉ là không so đo chuyện trước kia, bọn họ lại nghĩ chúng ta sợ bọn họ, nghĩ là chúng ta đã quên bọn họ từng xâm lược Trung Quốc... Nằm mơ đi! Nằm gai nếm mật(4) bọn họ có biết không? Trung Quốc đang phát triển... Chờ chúng ta trở thành cường quốc rồi, sẽ đem quốc gia của bọn họ cho nổ tung!”

(1) Bọn quý: được đề cập ở đây là ý chỉ quân xâm lược

(2) TNND: một câu chửi thông dụng của người Trung Quốc có nghĩa tương tự như con bà nó, hoặc bà nó chửi.

(3) A*V: film 18+

(4) Nằm gai nếm mật: ý nói cuộc sống đang có những khó khăn vất vả và đòi hỏi sự chịu đựng để chờ ngày tươi sáng sẽ đến.

Bạc Băng khóc, nước mắt giàn dụa trên gương mặt cô, nhưng Diệp Chính Thần lại cười.

Bạc Băng bày ra vẻ mặt đáng thương nhìn anh: “Sư huynh, anh có thể đồng tình với em một chút được không, muốn cười cũng phải kiên nhẫn một chút chứ.”

Anh vỗ vỗ bả vai cô, an ủi cô: “Anh không cười em, em làm anh nhớ đến trước đây... Anh cũng từng tức giận như em.”

“Thật không?” Sao cô không thấy anh nóng giận gì cả vậy? Anh mới đến Nhật Bản được hai năm, nhưng từng lời nói và cử chỉ của anh hoàn toàn phù hợp với văn hóa Nhật Bản.

“Lúc anh còn nhỏ, anh từng thề độc: Nếu không phải là chiến tranh, anh nhất định sẽ không bao giờ đến Nhật Bản!”

“Vậy tại sao anh lại đến đây? Chẳng lẽ anh cũng giống em, vì muốn cứu vãn sự nghiệp y học Trung Quốc.”

Anh cười đến mức khiến cô cảm thấy mất thể diện, cười đến mức thở không ra hơi: “Nha đầu ngốc!”

Cô nhìn anh đang cười tươi vui vẻ, lúc này anh cực kì đẹp trai, cô quyết định không nói cho anh biết: Câu này chỉ để gạt bỏ cô mà thôi.

Thật ra là cô đến Nhật Bản là vì muốn đào hôn!

Cười xong, anh nói cho cô biết: “Anh đã học được một điều ở người Nhật Bản.”

“Điều gì?” Bạc Băng nháy mắt tò mò.

“Khom lưng!” Anh nói tiếp: “Khom lưng không có nghĩa là cung kính, nhận lỗi không có nghĩa là chịu khuất phục... Có thù hận hay oán giận cũng phải để ở trong lòng, không cần phải bày ra trên mặt!”

...

Nhớ đến Diệp Chính Thần, miệng cô không nhin được mà mỉm cười, nước mắt lại như thác nước không kiềm chế được mà tuôn ra, rơi vào dụng cụ nuôi dưỡng vi khuẩn.

Bạc Băng ngồi xổm trên nền đất, gục lên đầu gối, trong căn phòng trống trải chỉ còn lại tiếng khóc nức nở...

Khóc đến mức không còn sức lực, Bạc Băng vịn vào cạnh bàn đứng lên, cô hơi chao đảo, đột nhiên có một bàn tay đỡ lấy cánh tay của cô.

Một giây tiếp theo, một lon CocaCola mát lạnh được đặt vào lòng bàn tay của cô.

“Khóc như thế sẽ tổn hại đến sức khỏe, em nên bổ sung năng lượng đi.” Diệp Chính Thần nhẹ nhàng nói.

Bạc Băng rất muốn lau nước mắt trên mặt, nhưng không kịp nữa, vì thế cô đành xấu hổ xoa xoa khóe mắt ẩm ướt, nói: “Vi khuẩn em nuôi lại chết rồi, em khóc thương cho bọn chúng một chút, để bọn chúng ra đi cũng an lòng.”

“Anh biết, chúng nó sẽ nhớ đến em.”

Bạc Băng cố gắng gạt nhẹ khóe miệng, nở một nụ cười: “Cám ơn!”

Cô ở trong phòng nghiên cứu một mình, trên tay là một lon nước ngọt đã bị cô bóp đến biến dạng, chất lỏng màu nâu tràn ra ướt sũng bàn tay cô...

Cô đổ hết CocaCola đi, vứt luôn vỏ lon vào thùng rác.

Lúc này, điều cô cần không phải là một lon CocaCola ngon miệng và mát lạnh cổ họng như thế này!

Buổi tối, cô mang theo tâm trạng suy sụp đi làm thêm.

Chín giờ tối, cô ngăn người nhìn ra ngoài màn đêm, có một vị khách Nhật Bản ghé vào cửa hàng, người đó khoảng ba mươi tuổi, ăn mặc chỉnh tề.

“Xin chào quý khách!” Bạc Băng lễ phép chào hỏi.

Bạc Băng không nghĩ tới vị khách người Nhật đó lại khiến cô phải há hốc mồm, anh ta hiên ngang dùng một trăm yên Nhật mua một quyển tạp chí khiêu dâm.

“Không bán!” Bạc Băng lạnh lùng trả lời.

“Tôi xin cô!” Anh ta kiên trì muốn mua.

“Đồ ngốc! Sắc lang!” Vốn tiếng Nhật của Bạc Bểng không được tốt, cô chỉ biết mắng hai từ này: “Anh đi nhanh đi! Nếu không tôi sẽ báo cảnh sát đấy!”

“Xin cô giúp tôi, xin cô!”

“Biến thái! Người Nhật Bản các anh toàn là loại người biến thái!” Bạc Bểng tức giận đến mức nói bừa: “Không có tiền để phóng túng cũng đừng nên xem tạp chí khiêu dâm, tìm một chỗ mổ bụng tự sát đi!”

Đột nhiên anh ta nhìn cô cười, dường như rất vui vẻ!

Tiếng Nhật không có từ ngữ mắng người, họ rõ ràng đã sửa từ tiếng Trung Quốc mà, Bạc Bểng không cần biết anh ta có hiểu hay không, cô dùng vốn từ mắng chửi từ trước đến nay cô biết được đem ra sử dụng một lần, chào hỏi tổ tiên chín đời của anh ta.

Anh ta sống chết cũng không chịu đi.

Bạc Bểng cũng hết cách, cô lấy một trăm yên của anh ta rồi bù thêm tiền của mình vào, thanh toán quyển tạp chí rồi đưa cho anh ta cầm đi.

Cô lại không nghĩ tới, chưa được một giờ, anh ta đã quay lại, trên tay cầm một quyển tạp chí khiêu dâm khác nhìn cô mỉm cười.

Buổi tối không người, đối mặt với một gã điên người Nhật Bản, cô có chút sợ hãi. Nhất thời lo sợ, cô không tự chủ được mà lấy di động ra gọi cho Diệp Chính Thần.

Điện thoại đổ chuông khá lâu, anh mới nhận cuộc gọi, từ điện thoại truyền đến một chất giọng lạnh lùng: “Có việc gì sao?”

Mùi cô cay nồng, vô cùng hồi hận vì đã gọi cho anh.

“Thật sự xin lỗi!” Bạc Bểng cố gắng kiềm chế tiếng hít thở không thông của mình: “Em gọi nhầm số!”

Người đàn ông Nhật Bản thấy cô không để ý đến hắn, cầm quyển tạp chí lắc lư trước mặt cô, miệng hắn ta lẩm bẩm một câu tiếng Nhật, Bạc Bểng nghe mà chỉ hiểu lơ mơ: “Tôi thích... Nhìn được lắm... Từng này tiền có đủ không?”

Bạc Bểng vừa định nói chuyện, di động bên kia đã dập máy.

Tại một quốc gia xa lạ, không có ai để cô có thể dựa dẫm. Bạc Bểng khẽ cắn môi, cô giật lấy quyển tạp chí trên tay tên biến thái, hung hăng đập vào đầu hắn: “Cút đi, đồ ngu ngốc, đồ lưu manh. Nếu anh không đi, tôi sẽ báo cảnh sát!”

Hắn vẫn không đi, ôm đầu chạy khắp nơi trong cửa hàng, đem hàng hóa trong cửa hàng vứt vơ vãi khắp nơi...

Hắn làm loạn một lát, Bạc Bểng đang có ý định gọi điện thoại cho cảnh sát, thì bỗng nhiên một tiếng mở cửa cực lớn vang lên, một bóng đen cao to đem theo luồng khí mạnh mẽ chạy sộc vào.

Bạc Bểng ổn định lại tinh thần, lúc này cô mới nhìn rõ người đang nổi cơn thịnh nộ trước mặt chính là Diệp Chính Thần.

“Sư huynh, hắn...”

Không đợi cô nói hết, Diệp Chính Thần mạnh mẽ kéo cổ áo người đàn ông biến thái Nhật Bản lôi ra ngoài. Bạc Bểng đuổi theo, thì nhìn thấy người đàn ông Nhật Bản đó đang ôm bộ phận quan trọng nhất trên cơ thể, đau đớn nằm trên mặt đất lăn lộn, rên rỉ nhận lỗi, cầu xin tha thứ.

Quen biết Diệp Chính Thần lâu như vậy, phong cách của anh luôn luôn tao nhã, lịch sự, Bạc Bểng chưa bao giờ nhìn thấy một khía cạnh khác của con người anh như lúc này, mạnh mẽ như dã thú, con người sắc bén, cô sợ đến mức không dám đến gần anh.

Diệp Chính Thần thấy cô bước ra cửa, anh sửa sang lại quần áo một chút, đi tới, cầm khăn giấy đưa cho cô...

“Không cần!” Bạc Bềng ngẩng đầu lên, cố gắng không để nước mắt rơi xuống: “Sao anh lại đến đây?”

“...” Anh xoay mặt nhìn về nơi khác, ánh trắng màu trắng chiếu sáng sự chịu đựng cùng áp lực của anh.

“Quên đi, coi như em chưa hỏi gì!”

Bạc Bềng trở về cửa hàng tiện lợi, nhìn ra phía cửa, cô thấy anh tức giận xoay người, hung hăng nện một đá vào tên biến thái. Sau đó, kéo gã đó vào trong xe, lái xe đi mất.

Sau đó cô nghe nói, anh tìm một khoa thần kinh tốt nhất, đưa gã biến thái đó đi làm kiểm tra, sau đó trực tiếp đưa hắn đến bệnh viện tâm thần.

Bạc Bềng thu dọn những món hàng đang rơi rải đầy trên sàn, trong lòng cô lúc này còn lộn xộn hơn mớ hàng hóa đó.

Kể từ ngày đó, trừ khi giáo sư tìm cô, cô tuyệt đối không đến phòng nghiên cứu, không có tiết học thì cô đến thư viện, hay ở nơi nào đó lên mạng, đọc sách, hoặc làm bài tập. Vì không muốn đối diện với đêm dài khó ngủ, cô xin ông chủ cửa hàng tiện lợi để cô làm hai ca, từ sáu giờ đến chín giờ cô làm thức ăn, từ chín giờ đến mười hai giờ làm thu ngân. Lý Khải vì nhường cho cô, đổi ca từ sáu giờ đến chín giờ làm thu ngân.

Cứ như vậy, mỗi buổi sáng thật sớm cô rời khỏi phòng, mỗi buổi tối hơn mười hai giờ cô mới về đến nhà trọ. Phòng của cô, đã lâu lắm rồi không có mùi vị khói lửa của thức ăn.

Buổi sáng, Bạc Bềng thường ngồi nghỉ ngơi ở vườn trường uống ly sữa nóng, ăn cơm ở căn tin hoặc là ăn một chút thức ăn nhanh gần hết hạn của cửa hàng tiện lợi, buổi tối ở cửa hàng cô vừa làm vừa ăn món gà hoặc vài món ăn khác.

18. Chương 18: Lửa Pháo Hoa

Cứ thế, mặc dù Diệp Chính Thần cũng cố ý lảng tránh cô, hai người vẫn thường chạm mặt nhau. Đôi khi là ở căn tin, đôi khi ở con đường nhỏ đầy hoa anh đào, hoặc khi ở cổng viện y học... Họ thường xuyên không hẹn mà gặp.

Bạc Bềng vẫn mỉm cười chào hỏi anh: “Sư huynh, trùng hợp quá nhỉ!”

Anh dừng bước chân vội vàng lại, nở nụ cười nhẹ đầy xa cách: “Em bận nhiều việc lắm sao? Gần đây lúc nào cũng gần sáng mới thấy em về phòng.”

Mỗi ngày trở về phòng, đều trông thấy đèn phòng của anh đã tắt, cô luôn nghĩ là anh sẽ không biết cô về khi nào.

Thì ra anh vẫn còn quan tâm đến cô, lòng cô đột nhiên ấm lại: “Vâng, em rất bận, chờ khi nào em có thời gian rảnh, em sẽ mời anh ăn lẩu.”

“Được...” Âm cuối của anh kéo thật dài.

Cô nghĩ cô và anh chắc đang có cùng một suy nghĩ, cả hai đều không xác định được “thời gian rảnh” đó khi nào mới có.

Không có nhiều thời gian để trò chuyện, cô và anh chỉ gặp nhau trong thoáng chốc...

Dùng tay ấn chặt lên trái tim gần như tê liệt trong lồng ngực, Bạc Bềng tự nói với chính mình: Mọi chuyện rồi sẽ qua thôi, thời gian sẽ xoa dịu tất cả, chỉ cần có thời gian.

...

Dĩ nhiên, cũng có những lúc cô nhớ anh, muốn gặp anh đến phát điên, lý trí không thể kiềm chế được.

Mỗi lần cô không khống chế được bản thân, cô sẽ đi đến phòng thí nghiệm vô khuẩn để tìm anh.

Anh mặc một chiếc áo blouse trắng, đứng cạnh vách tường xem gì đó trong điện thoại, anh xem rất chăm chú, so với việc học còn chăm chú hơn.

“Sư huynh.” Cô bước vào phòng, đặt món chân gà cô làm cho anh lên bàn: “Em làm món này ở cửa hàng tiện lợi, anh nếm thử đi!”

Anh gập chiếc điện thoại lại, nắm chặt trong lòng bàn tay, Bạc Băng phảng phất có thể nghe được âm thanh “ken két” phát ra từ điện thoại.

“Cám ơn!”

Anh đứng bất động, không tiến đến bên cô dù chỉ một bước. Thời khắc đó, cô biết mình có nói gì cũng chỉ là dư thừa mà thôi, điều cô có thể làm là lễ phép cúi người chào anh, rồi lui ra ngoài.

Sự nhung nhở của cô đều bị sự lạnh lùng của anh nghiền đến nát vụn.

Bạc Băng rời khỏi, bước đi từng bước không ngừng!

Bạc Băng tin rằng sau khi chia tay, anh và cô vẫn có thể làm bạn.

Nếu trái tim không bị rạn vỡ, nếu không nhìn thấy trong mắt đối phương vẫn có thứ tình cảm đang cố gắng che giấu, không nói thành lời, nếu không cảm nhận được đối phương đang có nỗi niềm khó nói...

Cho nên, cô và Diệp Chính Thần không có khả năng trở thành bạn.

Trốn tránh để không phải gặp nhau là phương pháp tốt nhất.

Sau ngày đó, cơ hội gặp mặt giữa cô và anh càng ngày càng ít, lúc đầu, ba đến năm ngày họ vô tình gặp nhau một lần, sau đó nửa tháng gặp nhau một lần, gần đây đã hơn một tháng họ cũng chưa gặp mặt. Bạc Băng đã từng nghĩ rằng, không có anh, một ngày trôi qua sẽ rất khó khăn, nhưng trên thực tế... Ngày lại qua ngày, chẳng qua là con đường về nhà trở nên dài hơn, mệt mỏi hơn.

Học kì mới lại bắt đầu, rất nhiều sinh viên cũ ra trường, và nhiều sinh viên mới lại đến.

Tầng trên, ngay phòng Diệp Chính Thần có một người bạn nữ vừa chuyển đến, cô ấy có gương mặt trái xoan, vẻ đẹp tao nhã hiếm có, khi nói chuyện luôn tạo cho người đối diện một cảm giác rất thoải mái.

Lần đầu tiên Bạc Băng gặp cô bạn đó là vào một buổi tối, cô vừa từ cửa hàng tiện lợi trở về, đúng lúc gặp cô ấy đang đứng trước cửa thang máy ôm chiếc laptop. Cô ấy có mái tóc dài màu đen được buộc cao, mặc quần bò, áo thun trắng, dáng người trông rất khỏe khoắn, thấy Bạc Băng cô ấy liền nở nụ cười: “Hi!”

Những ngày lạnh, con gái thường không mặc quần bò, nguyên nhân là không có ai lại có đôi chân dài và đẹp như cô ấy, khi mặc quần bò trông cô ấy vẫn gợi cảm và quyến rũ.

Bạc Băng thử hỏi cô: “Cậu là người Trung Quốc?”

Cô ấy nở nụ cười ngọt ngào: “Xin chào, tớ tên Bạch Lăng Lăng, mới đến ngày hôm qua.”

“Tớ tên Bạc Băng, ở phòng 322, còn cậu?”

“421.” Tầng trên Diệp Chính Thần, cô định nhắc nhở cô bạn Lăng Lăng, nên chú ý sắc lang dưới lầu, nhưng vì không muốn gây hiểu lầm nên đành nhịn lại.

Lăng Lăng cũng học tiến sĩ, đến Nhật Bản không lâu, tranh thủ mấy ngày nghỉ cô ấy xin chuyển đến nhà trọ dành cho sinh viên trường đại học Osaka, khi biết phòng trọ của Lăng Lăng không kết nối được internet, mỗi ngày cô ấy phải ở phòng tự học lên mạng đến khuya, Bạc Băng liền ghi tài khoản và mật khẩu internet của Diệp Chính Thần đưa cho Lăng Lăng dùng, dù sao cũng là một nguồn tài nguyên nhỏ của Nhật Bản, không cần giúp anh tiết kiệm.

Bạc Băng và Lăng Lăng khá hợp tính nhau, chỉ trong một thời gian ngắn cả hai đã trở nên thân thiết. Lăng Lăng là một cô gái rất đặc biệt, có lúc cô ấy rất thông minh, có lúc lại rất mơ màng, bình thường rất thích nói cười, nhưng mỗi buổi tối cô ấy thường ngắt người, ngồi trước chiếc laptop, nhìn biểu tượng đầu hói trên mạng chat QQ.

Vào một ngày mưa, đúng lúc vào ngày nghỉ, Bạc Bểng hẹn Lăng Lăng đi Kyoto ngắm hoa anh đào. Trời đang mưa phùn, khắp bầu trời Kyoto đều là hoa anh đào đang bay lượn trong gió, khác với sự phồn hoa vào cuối mùa thu năm trước – khắp nơi đều là màu lá đỏ.

Lăng Lăng nhìn về phương xa, một giọt nước mắt lặng lẽ chảy trên gương mặt trắng nõn của cô bạn.

Bạc Bểng lặng lẽ đứng yên, bất chợt nhớ đến kỷ niệm của cô vào năm trước, lúc ấy Diệp Chính Thần nắm tay cô chạy qua Togetsukyo, cánh rừng trúc màu tím...

“Cậu đang suy nghĩ gì vậy?” Cô hỏi Lăng Lăng.

Lăng Lăng ngẩn ngơ nhìn về phương xa: “Nhớ đến một người, không biết anh ấy sống có tốt không.”

Bạc Bểng cũng vừa thất tình, cho nên cô cảm thấy ánh mắt bất lực và không hồi tiếc của Lăng Lăng lúc này rất quen thuộc. Bạc Bểng tin rằng, nhất định người đàn ông đó có làm cho Lăng Lăng đau đến trăm ngàn lần đi chăng nữa, cô ấy vẫn không oán hận, càng không hồi tiếc.

Bạc Bểng ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, cô hít thở thật sâu để cảm nhận được bầu không khí ẩm ướt và mát lạnh, cô không biết là cô đang nói với chính mình hay là nói với Lăng Lăng: “Mọi chuyện sẽ tốt thôi, tất cả rồi sẽ trở thành quá khứ.”

Lăng lăng cười, lau khô nước mắt.

Bạc Bểng nắm lấy tay Lăng Lăng, chạy qua chiếc cầu: “Đi thôi, tớ sẽ dẫn cậu đi xem thơ của nhà Lý chúng ta, rất đẹp!”

Trên tấm bia đá, chữ viết Trung Quốc được khắc rất tinh tế:

“Nhân gian vạn vật chân lý

Dữ cầu dữ mơ hồ

Mơ hồ trung ngẫu nhiên kiến trú nhất điểm quang minh

Chân dữ giác kiều nghiêng.”

Bạc Bểng còn nhớ khoảng nửa năm trước, Diệp Chính Thần đã đứng ở nơi này, anh nói lúc anh vừa đến Nhật Bản, cũng không quen lối sống ở đây, rồi đã có người nói với anh: Nhà Lý có một câu nói được đặt ở Arashiyama, lúc mọi chuyện không được như ý, vua nhà Lý chưa bao giờ từ bỏ ý chí kiên cường và sự khát vọng, Trung Hoa vẫn có thể vùng dậy.

Bạc Bểng không có tin thần trách nhiệm cao thượng như vậy đối với dân tộc, nhưng cô biết công tử đào hoa như Diệp Chính Thần có thể có, cô không biết vì điều gì, mỗi khi nhắc đến hai từ “dân tộc” thì tình thần anh luôn hăng hái, gương mặt tuấn tú của anh lại trở nên càng hút hồn.

Diệp Chính Thần không tham gia quân đội, đúng là tổn thất lớn nhất của quốc gia!

“Cậu cười gì thế?” Lăng Lăng không hiểu tại sao Bạc Bểng lại cười.

“Tớ đang nhớ đến một người, không biết hiện nay anh ấy sống có tốt không?” Bạc Bểng đang ngồi ở hàng ghế dài đối diện với tấm bia đá, xúc động nói: “Haizzz! Thật sự rất muốn biết hiện nay anh ấy đang sống như thế nào, tiếc là, cách nhau quá xa.”

“Xa lắm à? Cách một Thái Bình Dương? Hay là một bờ biển Nhật Bản?”

“Cách một vách tường...”

Lăng Lăng chớp mắt vài cái, ánh mắt ngỡ ngàng.

“Đi thôi, tớ dẫn cậu đi ăn sushi, tớ mời.”

Trong cửa hàng sushi, Bạc Bểng không quan tâm đến nguyên liệu làm sushi là loại cá nào, thức ăn trước mắt cô, cô sẽ không buông tha. Cô chọn rất nhiều loại sushi, chỉ trong chớp mắt, trên bàn đã bày ra hàng loạt đĩa ăn giống nhau, chất chồng cao như ngọn núi nhỏ, Bạc Bểng không ngừng ăn sushi.

Nếu Lãng Lãng không kiên quyết kéo cô ra khỏi nhà hàng sushi, chắc cô không chỉ đơn giản ở toilet nôn cả một buổi tối mà bị đau dạ dày suốt ba ngày là ít.

Đêm đó, Lãng Lãng ngồi trên thành bồn tắm, nhìn gương mặt đang xám xịt của cô: “Tội gì cậu phải tra tấn mình như thế này? Cậu trở thành như vậy, người đàn ông đó cũng đâu có thấy.”

Bạc Băng nhìn Lãng Lãng rồi ra sức xua tay, cô đặt ngón trỏ lên môi: “Nói nhỏ một chút! Nói nhỏ một chút!”

“Tại sao?”

Bạc Băng chỉ chỉ vào vách tường: “Cách âm không tốt.”

Lãng Lãng bước ra khỏi toilet, đến máy vi tính bật nhạc với chế độ lớn nhất.

“Trong lúc lòng em rối như tơ vò thì nghe thấy những đau đớn của anh.

Em bắt lực, chỉ có thể khóc theo lời anh kể...

Có trời mới biết được, em trong anh quan trọng đến nhường nào.

Có trời mới biết được, anh yêu em chân thành biết bao nhiêu...”

Ca khúc được phát rất lớn, Bạc Băng ngồi trong toilet, nôn chết đi sống lại, cô muốn nôn ra cả trái tim đang bị tổn thương của mình.

Bạc Băng nằm trên giường suốt ba ngày, ôm tư liệu tiếng Nhật đọc, đầu giường cô chất đầy những lọ thuốc. Học y thật là tốt, bệnh có nghiêm trọng đến mức nào cũng không cần đến bệnh viện, có thể tự mình giải quyết. Mỗi ngày Lãng Lãng đều đến thăm cô, trò chuyện với cô. Anh Phùng và chị Phùng cũng ghé thăm Bạc Băng vài lần, cầm lọ thuốc Nhật Bản đọc cho cô nghe, nói là công dụng rất tốt. Thuốc đó thật sự rất hiệu quả, cô chỉ uống hai viên, dạ dày không còn đau nữa. Ngày thứ ba, Tần Tuyết cũng đến thăm Bạc Băng, khuyên cô nên nghỉ ngơi vài ngày, mọi chuyện rồi sẽ qua thôi, giọng điệu của Tần Tuyết còn giống bác sĩ hơn cả cô.

Bạc Băng dựa vào tường, cười nói: “Dạ dày tớ đau là bởi vì ăn quá nhiều cá sống.”

Ngày thứ tư, dạ dày không còn làm khó cô nhiều nữa, Bạc Băng rời khỏi giường chải đầu, đánh một lớp phấn mỏng che đi gương mặt tái xanh của cô, tô một chút son môi, chuẩn bị ra khỏi phòng trọ. Trên đường đi, đúng lúc cô gặp được anh Phùng và Lãng Lãng.

Anh Phùng phe phẩy túi đựng đồ trước mặt cô: “Chị dâu của em hôm nay làm bánh bao, buổi trưa chúng ta sẽ ăn liên hoan ở căn tin, anh sẽ ọi người ném thử tay nghề của bà xã nhà anh.”

Nhắc đến bánh bao, dạ dày Bạc Băng quặn đau, không phụ lòng tốt của anh Phùng, cô miễn cưỡng gật đầu: “Được rồi, buổi trưa em sẽ liên lạc.”

Hơn mười một giờ, anh Phùng gửi tin MSN đồng loạt: “Bánh bao ngon nhất ngày hôm nay, ai tới trước thì có, đi trễ sẽ không còn phần. Địa điểm là căn tin của Viện y học.”

Ở căn tin, rất nhiều người đã phản hồi tin nhắn của anh Phùng, tranh giành chỗ ngồi quyết liệt, rất náo nhiệt. Lãng Lãng ngồi ở hàng ghế đầu gọi Bạc Băng, nói là đến rất sớm giành chỗ ngồi cho cô, Bạc Băng nhìn qua rất lần những người phản hồi tin nhắn, khi xác định rõ là không có Diệp Chính Thần, cô mới thu dọn tài liệu đến căn tin.

Tại căn tin, tám chín người ngồi vây quanh chiếc bàn liên hoan, trên bàn bày đủ các món ăn, trông mọi người vô cùng phấn khởi, trong số đó còn có cả Ngô Dương đang mặc quân phục. Bạc Băng vừa định xoay người đi, thì Lãng Lãng vẫy tay gọi cô: “Tiểu Băng, lại đây.”

Biết không thể thoát, Bạc Băng bước đến, nhìn Ngô Dương gật đầu, lúc đó cả Lãng Lãng và Ngô Dương vẫn chưa ngồi xuống.

“Hi.” Ngô Dương mở lời chào hỏi Bạc Băng.

“Hi, đã lâu không gặp.”

“Mấy hôm trước anh đi Kyoto tập huấn.”

“À!”

Ngô Dương cầm chiếc bánh bao đưa cho Bạc Bể, cô giơ tay nhận lấy, ánh mắt cô dừng lại ở cửa, tay bắt đầu run.

Một người, đẩy cửa bước vào, sự náo nhiệt đột nhiên biến mất, thay vào đó bầu không khí trở nên yên lặng, không một tiếng động, hai mắt Bạc Bể nhất thời không nhìn thấy gì cả, đến tai cũng hoàn toàn không nghe được âm thanh nào.

Diệp Chính Thần nhìn cô, sau đó lại nhìn Ngô Dương bên cạnh, gương mặt anh trước sau hoàn toàn không có biểu hiện gì, anh đi tới, ánh mắt anh xa lạ như không hề quen biết cô. Bạc Bể vốn định chào hỏi anh, nhưng khi thấy vẻ mặt này, tiếng “Hi” ở trong cổ họng cô không thể nào phát ra được.

Diệp Chính Thần cũng không chào hỏi Bạc Bể, ngồi xuống ở một vị trí cách xa cô.

Có vài cặp mắt tò mò nhìn về phía cô và Diệp Chính Thần, ánh mắt cứ di chuyển tới lui trên gương mặt của hai người, cuối cùng Bạc Bể cũng không chịu nổi nữa, đứng lên: “Tôi đi lấy trà ọi người uống.”

“Tớ cùng đi với cậu.” Lãng Lãng nói.

Ở khu phục vụ, Bạc Bể lấy chín cái ly, Lãng Lãng đếm qua một lượt, nói với cô là thiếu một cái, sau đó vội vàng đi lấy nhưng Bạc Bể ngăn lại: “Đủ rồi.”

Lãng Lãng cho rằng cô không muốn uống nước, nên cũng không hỏi thêm.

Đem nước trà trở lại bàn, mọi người ai cũng giơ tay tiếp nhận ly của mình, duy nhất chỉ có Diệp Chính Thần là không hề có ý tiếp nhận.

Đúng lúc Lãng Lãng đứng cạnh Diệp Chính Thần, xuất phát từ sự lễ phép, Lãng Lãng cầm một ly đưa cho anh, dường như không muốn cự tuyệt lòng tốt của người đẹp, Diệp Chính Thần đứng dậy định nhận, ly nước vừa đưa đến tay anh được một nửa thì Bạc Bể trực tiếp giật ly nước trên tay Lãng Lãng, đưa cho anh Phùng.

Không khí có phần khó xử.

Để làm dịu đi bầu không khí đang căng thẳng, Bạc Bể cố gắng nở một nụ cười: “Sư huynh không uống đầu... Anh ấy không bao giờ dùng ly của căn tin.”

“À.” Lãng Lãng bưng tỉnh, ánh mắt dừng lại trên tay trái của Bạc Bể.

Tay trái Bạc Bể đang cầm một chai nước tinh khiết, bên ngoài vỏ còn đọng lại những giọt nước ngưng tụ do độ lạnh, vỏ plastic của chai nước không chịu được sức cầm của Bạc Bể mà biến dạng.

“Đây, cho anh.” Bạc Bể đặt chai nước tinh khiết lên bàn, trước mặt Diệp Chính Thần.

“Cám ơn!”

Anh nói lời cảm ơn với cô.

Cô nấu canh cho anh, giúp anh thay quần áo, giúp anh gội đầu, anh chưa bao giờ nói với cô một câu “cám ơn”. Hôm nay, chỉ một chai nước tinh khiết giá một trăm yên Nhật, cô đổi lại được một câu ‘cám ơn’ đầy khách sáo của anh.

Bạc Bể cười đến mức lòng khô khốc: “Không cần khách sáo!”

Cả buổi liên hoan, Diệp Chính Thần dường như không ăn gì, anh cũng không uống nước, một lát sau, khi ánh mắt cô vô tình chạm vào chai nước trên bàn, thì thấy nó đã khôi phục lại hình dạng đẹp đẽ như ban đầu.

Một cái chai đã bị bóp éo mó vẫn có thể khôi phục lại hình dáng ban đầu, vì sao cô và anh, không thể trở về khoảng thời gian tình cảm trong sáng đó.

“Tuần này chúng ta sẽ có ba ngày nghỉ, anh Phùng, chúng ta tổ chức hoạt động gì đi.” Có người cất giọng đề nghị.

“Nghe nói Kyoto rất đẹp, có nhiều ngôi chùa cổ xưa đẹp nhất Nhật Bản.” Ngô Dương nói.

Diệp Chính Thần nhìn về phía Bạc Băng, bởi vì cô đã từng nói: “Ngôi chùa lụp sụp thế này mà bảo là cổ tự nổi tiếng, Nhật Bản nhất định là chưa thấy qua Thiếu Lâm Tự của Trung Quốc.”

Diệp Chính Thần nói: “Bọn họ đã thấy rồi, đáng tiếc bọn họ không có thì chỉ biết ghen tị thôi, lòng ghen tị trần trụi của con người ấy mà”.

“Vườn bách thú Kobe cũng rất nổi tiếng, hình như còn có cả khu bảo tồn gấu trúc.” Lại có thêm một lời đề nghị.

Nhắc đến gấu trúc, Bạc Băng lặng lẽ nhìn Diệp Chính Thần. Lần trước, lúc cô và anh đi vườn bách thú Kobe, cô đã vô cùng buồn bã kéo tay áo anh: “Sư huynh, chúng ta viết thư gửi Bộ ngoại giao đi, bảo họ đem hai con gấu trúc đáng thương này trở về đi, nếu không, sớm muộn gì bọn chúng cũng chết ở cái vườn bách thú lụp sụp này.”

Diệp Chính Thần nói: “Đi, về phòng anh viết ngay.”

Ngày hôm sau gặp anh, anh nói cho cô biết: “Người của Bộ ngoại giao nói, hai chú gấu trúc đó không phải của quốc gia chúng ta, chúng đã nhập quốc tịch Nhật Bản rồi.”

Bộ dạng nói đùa của anh đặc biệt rất nghiêm túc, làm cô cười đến mức phun cả nước bọt ra.

...

“Hay là chúng ta đến núi Rokko ở Kobe đi, tắm suối nước nóng.” Anh Phùng đề nghị.

Anh Phùng nổi tiếng giỏi nhất trong việc kêu gọi mọi người, tất cả đều đồng ý, cuối cùng quyết định kỳ nghỉ của tuần này đi núi Rokko ở Kobe, dùng cơm dã ngoại, sau đó tắm suối nước nóng.

“Hai huynh muội các người thì sao? Có đi không?” Anh Phùng nhìn Bạc Băng và Diệp Chính Thần. Bạc Băng chưa từng đi suối nước nóng, Diệp Chính Thần đã từng đề nghị cô đi với anh một lần, nhưng cô kiên quyết từ chối, bởi vì cô nghe nói suối nước nóng ở Nhật Bản không có phòng tắm phân biệt nam nữ.

Bạc Băng không nói lời nào, cô chờ Diệp Chính Thần trả lời trước.

“Tuần này em phải viết báo cáo, chắc là không có thời gian...”

Bạc Băng nói: “Em thì không bận gì, em đi!”

Bạc Băng vừa dứt lời, Diệp Chính Thần liền bổ sung về sau: “Em sẽ cố gắng tranh thủ thời gian.”

Bạc Băng khẽ cắn răng, người này khi nói chuyện, tại sao không đem điều quan trọng nói trước nhỉ.

Ăn uống xong, mọi người nhanh chóng rời khỏi, Diệp Chính Thần đi mua Haagen-Dazs(1) ọi người ăn trắng miệng, ai cũng có một phần, duy nhất chỉ mình Bạc Băng là không có.

(1) Một thương hiệu kem cao cấp của Mỹ, giá khá đắt. Kem này có câu Slogan rất hay ‘If you love her, take her to Haagen-Dazs’ – Nếu bạn yêu cô ấy hãy đưa cô ấy đến Haagen-Dazs.

Dạ dày Bạc Băng quặn đau, cô với lấy ly nước trà nóng uống vào để nén cơn đau. Ngô Dương thấy Bạc Băng bị đối xử lạnh nhạt, dường như không đành lòng, vì thế anh ta đẩy phần Haagen-Dazs của mình đến trước mặt cô: “Anh không thích đồ ngọt, em dùng đi.”

“Cô ấy bị đau dạ dày, không thể dùng thức ăn lạnh được.” Diệp Chính Thần nói bằng ngữ điệu tiêu chuẩn của một vị bác sĩ.

Vừa nghe lời này, dạ dày của Bạc Băng nóng như lửa đốt. Vài hôm trước, Cô đã cố gắng làm cho bản thân tin rằng Diệp Chính Thần nhất định không biết cô bị bệnh, nếu anh biết, bất luận như thế nào cũng sẽ đến thăm cô một lần, sẽ mua một ít trái cây, hỏi thăm sức khỏe của cô.

Dù sao, cô và anh cũng là bạn bè. Dù sao, cô và anh cũng là hàng xóm.

“Cám ơn!” Bạc Bểng cười với Ngô Dương, sau đó cầm hũ Haagen-Dazs lên, ăn từng miếng, từng miếng một. Một dòng kem lạnh như băng chảy qua cổ họng cô từ từ xuống dạ dày, lạnh nóng xen lẫn, dạ dày Bạc Bểng bắt đầu co rút, trán cô lấm tấm mồ hôi, Bạc Bểng cố gắng nén cơn đau tiếp tục ăn.

Sau khi ăn xong, Bạc Bểng phát hiện Lắng Lắng ngồi ngẩn người nhìn hũ Haagen-Dazs đã bị tan hết một nửa, trên lông mi vẫn còn đọng lại một giọt nước.

“Lắng Lắng, sao cậu không ăn?”

“Tớ giảm béo.” Lắng Lắng nở nụ cười ngọt ngào.

“Vậy đừng lãng phí, để tớ ăn hộ cậu.” Bạc Bểng lại lấy hũ Haagen-Dazs của Lắng Lắng, cúi đầu ăn, mùi chocolate, rất ngon.

Bạc Bểng đang ăn thật chuyên tâm, Diệp Chính Thần đột nhiên đứng lên, anh thu dọn vài thứ trên bàn, cầm chai nước tinh khiết lên: “Em phải về viết báo cáo, mọi người ở lại trò chuyện vui vẻ.”

Bạc Bểng ngẩng đầu, thấy trên bàn anh là một hũ Haagen-Dazs hương vị trà, đó là hương vị mà cô thích nhất, ngọt nhưng không ngán.

Bất ngờ, Diệp Chính Thần vừa thấy ánh mắt của cô, trực tiếp cầm hũ Haagen-Dazs của anh lên, đi đến phía thùng rác, vứt thẳng hũ kem vào trong thùng.

Đúng là phá gia chi tử!

Anh đã quên, khi vứt rác còn phải phân loại ra nữa chứ...

Ngày nghỉ, thời tiết đẹp, bầu trời trong veo không gợn chút mây, rất thích hợp để đi du lịch. Bạc Bểng thức dậy rất sớm, mặc trang phục thể thao, đội nón che nắng, lưng cô mang một chiếc ba lô lớn đựng thức ăn vặt.

Cùng mọi người tập hợp.

Rất xa, trong đám người, chỉ cần nhìn thoáng qua, bóng dáng anh tuần đó lại một lần nữa như châm vào lòng cô, từng đường từng mũi, khiến máu trong lòng cô không ngừng rỉ rả.

Không phải ngày mai anh sẽ nộp báo cáo sao? Không phải anh bận rộn rất nhiều việc sao? không phải anh luôn tránh né cô sao?

Tại sao lại đến đây?

Có anh, trong lòng cô sẽ không thoải mái đi leo núi và tắm suối nước nóng với mọi người.

“Tiểu Bểng, ở đây!” Chị Phùng thấy Bạc Bểng xuống lầu, vẫy tay với cô.

“Chờ đã, em quên mang đồ dùng.” Bạc Bểng chạy về phòng trọ, cô đánh một lớp phấn để che đi đôi mắt đang thâm quầng của mình, dùng lực vỗ vỗ hai má, làm cho gương mặt trở nên hồng hào hơn. Cô ngắm mình trong gương, xác định vẻ mặt đã ổn, cô mới rời khỏi phòng.

Lần thứ hai cô chạy xuống lầu là đúng tám giờ, mọi người đã tập hợp đầy đủ, tất cả đi đến nhà ga. Các bạn nam cầm la bàn và bản đồ đi trước, Bạc Bểng và Lắng Lắng đi sau, chị Phùng và Tần Tuyết là đi cuối cùng.

Bạc Bểng kéo cánh tay Lắng Lắng, cùng cô bạn trò chuyện vui vẻ, nhưng căn bản, cô thực chất không biết họ đang nói về chủ đề gì.

Mới đến cổng lớn, trước mắt mọi người là hình ảnh một cặp tình nhân vô cùng ngọt ngào, tay nắm tay. Bọn họ thấy Diệp Chính Thần liền tươi cười vui vẻ, cô gái chạy đến vài bước, nhiệt tình chào hỏi anh. Trông cô gái rất đẹp, tóc cô ấy màu vàng, mặc chiếc váy ngắn để lộ đôi chân hoàn hảo, nhìn qua cô gái xinh như búp bê Barbie. Còn người con trai đứng bên cạnh cô ấy vóc dáng không mấy cao, thanh thanh tú tú, nhìn vào có thể nhận ra là một sinh viên nhỏ tuổi người Nhật Bản.

Tần Tuyết nhỏ giọng hỏi chị Phùng: “Chị Phùng, đó không phải là Tanaka Yuko sao?”

“Ừm!”

19. Chương 19: Trong Đêm Mưa Lớn

Nghe đến cái tên ấy, Bạc Băng vội vàng bước nhanh hơn, đến gần hơn một chút, cô nghe thấy Tanaka Yuko nói: “Anh Chính Thần, em đã đến Viện y học tìm anh rất nhiều lần, nhưng lần nào cũng không gặp được anh.”

Phụ nữ Nhật Bản ít khi xưng hô với đàn ông như vậy, chỉ trừ khi quan hệ của họ đặc biệt thân mật.

Diệp Chính Thần mỉm cười đáp: “Gần đây anh rất bận, tìm anh có việc gì sao?”

“Vâng.” Cô gái lấy từ trong chiếc túi xách ra một chiếc túi gấm nhỏ có thêu hoa văn tinh xảo màu đỏ: “Đây là lá bùa mà em đã đến chùa Kiyomizu để xin giúp anh, anh hãy tặng cho cô ấy, cô ấy sẽ hạnh phúc suốt đời...”

“Cám ơn” Diệp Chính Thần giơ tay nhận lấy chiếc túi, quay lại nhìn cô, sau đó lại cất chiếc túi đi.

“Ryou đã vào được trường đại học Kyoto, bố của em cũng đã chấp nhận để em và anh ấy qua lại, anh Chính Thần, cảm ơn anh!”

“Đừng quên mời anh uống rượu mừng nhé.”

“Đương nhiên.”

Nam sinh viên trẻ tuổi tên Ryou cúi đầu chào Diệp Chính Thần, cung kính cúi người hơn 90 độ: “Cám ơn”

“Không cần cảm ơn tôi, cậu đối xử tốt với Yuko là được rồi, cô ấy đã vì cậu mà rơi không biết bao nhiêu nước mắt...”

Nam sinh viên trẻ tuổi không ngừng cúi đầu: “Em biết rồi, em sẽ đối xử tốt với cô ấy.”

...

Trên đường đi, Bạc Băng nghe chị Phùng và một số bạn nữ nói chuyện mới hiểu rõ sự việc.

Thì ra, giáo sư Tanaka rất thích Diệp Chính Thần, ông ấy muốn giới thiệu con gái của ông cho anh. Tanaka Yuko đã có bạn trai được hai năm, giáo sư Tanaka ép buộc bọn họ chia tay, muốn cô ấy tìm hiểu Diệp Chính Thần.

Sau khi Diệp Chính Thần biết chuyện này, hôm đi Tokyo với Tanaka Yuko, anh đã âm thầm hẹn Ryou, để cả hai có cơ hội và thời gian để thổ lộ hết tình cảm của mình, anh còn nói với giáo sư Tanaka là anh đã có bạn gái, tình cảm hiện nay rất tốt.

Bạc Băng lặng lẽ nhìn Tần Tuyết, lúc này, cô ấy đang nhìn cảnh vật đang lướt qua như bay ngoài cửa sổ, sắc mặt càng ngày càng trắng, trắng bệch!

“Giáo sư Tanaka tại sao lại như vậy chứ.” Lặng Lặng nói.

“Em đừng nghĩ Diệp Chính Thần là một đại thiếu gia bình thường, chị nghe anh Phùng nói, thân thể cậu ấy không phải là một người đơn giản, mới đến Nhật Bản được hai năm, nhưng rất có thể lực ở Nhật Bản, hội người Hoa ở khu phố Shinjuku đặc biệt rất nể mặt cậu ấy... Em phải biết rằng, hội người Hoa ở Shinjuku không dễ đụng đến, tổ chức Yamaguchi ở Nhật Bản có thể lực lớn như vậy, từ trước đến nay hai bang hội nước sông không phạm nước giếng.”

“Không phải chứ, thân thể của anh ta là gì vậy?”

“Không biết, cậu ấy chưa bao giờ nói. Nhưng khẳng định là rất quyền thế.”

“Vậy tại sao anh ta lại học y ở đây?”

“Có lẽ là do sở thích cá nhân, cậu ấy nói ở đây chơi đùa năm năm, sau đó trở về làm việc đại sự.”

Bạc Băng lén nhìn về phía Diệp Chính Thần, cuối cùng anh là người như thế nào, có đến mấy tháng ở cùng nhau nhưng vì sao cô vẫn không hiểu về anh một chút nào.

Dãy núi Rokko ở Kobe, nổi tiếng đã lâu, được xưng là cảnh đêm vịnh Kobe đáng giá “Mười triệu đô”.

Vừa đi được ba mươi phút, cả đoàn đã leo được hơn nửa đường lên đỉnh núi, Lăng Lăng nói: “Cái này mà cũng gọi là núi? Cao không bằng một nửa núi Thái Sơn.”

Bạc Băng lau mồ hôi trên trán: “Đừng nói núi Thái Sơn, lấy bất cứ ngọn núi nào ở Tứ Xuyên ra so sánh cũng đều cao hơn nó...”

Chị Phùng quay đầu lại: “Chúng ta nên thông cảm cho nguồn tài nguyên thiên nhiên ít ỏi của người Nhật. Mỗi ngày biển đều lấn phần đất liền, có thể giữ lại một ngọn núi cho chúng ta xem cảnh đêm, là đã tốt lắm rồi.”

Bạc Băng và Lăng Lăng cùng nhau gật đầu, quốc gia người ta đã thiếu tự tin, mình cũng không nên xem thường người ta.

Đi tiếp vài bước, Lăng Lăng bỗng nhiên ở phía sau giật nhẹ vạt áo Bạc Băng: “Anh chàng đẹp trai sát vách phòng cậu đang nhìn cậu kìa.”

Bạc Băng ngẩng đầu, núi non uốn lượn, cây cối dày đặc, nhưng chỉ cần nhìn thoáng qua, cô đã thấy Diệp Chính Thần.

Anh đang đứng ở một chỗ cao, vạt áo sơ mi của anh bay phấp phới trong gió, cô có thể đọc được vẻ mặt của anh lúc này, nhưng điều mà cô cảm nhận được chỉ là sự hờ hững của anh mà thôi.

“Tiểu Băng, anh ta nhất định rất thích cậu.” Lăng Lăng khẽ nói.

“Anh ấy không thích tớ đâu.”

“Dọc đường đi, anh ta đã lén nhìn cậu rất nhiều lần. Khi áo của cậu vương trên nhánh cây, khi cậu khẽ kêu, anh ta lập tức quay đầu nhìn cậu...”

Bạc Băng cười, đối với việc này cô không biết nên nói thế nào.

“Tiểu Băng.” Lăng Lăng cười đẩy đẩy người cô: “Lấy kinh nghiệm nhiều năm yêu đơn phương của tớ ra để nói với cậu, anh ta chắc chắn thầm thích cậu.”

“Cậu đã từng thầm thích một người à? Tại sao chưa bao giờ nghe cậu nhắc đến.”

Lăng Lăng cười, nụ cười gượng gạo có phần cô đơn: “Anh ấy là giáo sư của tớ.”

“Tình cảm thầy trò? Rất lãng mạn nha!”

“Đúng vậy, rất lãng mạn...” Lăng Lăng không nói nhiều, rồi cố tình chuyển sang chủ đề còn dang dở: “Cho người ta một cơ hội đi, ngàn năm một lần mới gặp được người đàn ông như vậy, bỏ lỡ sẽ rất tiếc.”

“Tớ và anh ấy đã từng... Nhưng bây giờ, bọn tớ chia tay rồi.”

Xác định được vẻ mặt Bạc Băng không phải là nói đùa, Lăng Lăng ngạc nhiên nói: “Không phải chứ, hai người... Chia tay? Cãi nhau sao?”

Bạc Băng lắc đầu: “Không có, bỗng nhiên một ngày, anh ấy nói với tớ: ‘Chúng ta chia tay đi.’ Sau đó thì chia tay luôn.”

“Cậu có lý do gì không?”

Bạc Băng thở dài: “Anh ấy không muốn nói, nhưng tớ biết chắc chắn là anh ấy có lý do riêng.”

Bạc Băng không ngốc, cô nhận ra được sự quan tâm của anh, cô biết anh có nỗi khổ riêng, nhưng mà, suy cho cùng anh vẫn là không yêu cô, nếu thật sự yêu một người, dẫu trời có sập xuống, cũng sẽ không bao giờ buông tay!

Leo lên đến đỉnh núi, cả nhóm cùng đi tắm suối nước nóng, suối nước nóng rất lớn, đã có từ rất lâu đời, đó là một trong ba suối nước nóng nổi tiếng nhất Nhật Bản. Mặc dù, đối với dãy núi nổi danh ở Nhật Bản này, Bạc Băng có hơi thất vọng, nhưng ít ra ở đây có suối nước nóng, có rất nhiều ngọn núi xung quanh, và có nhiều cây anh đào tạo thành một dãy rừng, dòng suối nóng lặng lẽ, êm đềm chảy xuôi, đây tuyệt đối là một nơi nghỉ dưỡng tốt nhất khu vực này.

Diệp Chính Thần chi trả toàn bộ các khoảng chi phí đã ngoại cuối tuần ọi người trong đoàn, anh chọn khách sạn có suối nước nóng tốt nhất, dừng lại nghỉ ngơi ở đó. Dù sao anh cũng vô cùng khá giả, có rất nhiều tiền, mọi người cũng không khách sáo, mỗi người chọn một gian phòng.

Leo núi suốt một ngày, mọi người ai cũng mệt mỏi, ăn uống no nê, lại đi ngâm mình thư giãn trong suối nước nóng. Ai ai cũng cảm nhận cuộc sống tươi đẹp rồi dần dần say giấc nồng. Duy nhất chỉ có mình Bạc Băng, một mình nằm trên giường, cô nhớ đến thật nhiều kỷ ức trong mấy tháng qua, không tài nào ngủ được.

Đêm khuya, một mình Bạc Băng đi đến suối nước nóng, ngồi trên thành suối, cô cởi bỏ chiếc áo tơ tằm khoác hờ trên người xuống, nằm ngâm mình trong suối nước đầy những bông hoa màu trắng.

Đầu cô gối lên tảng khoáng thạch phía sau, sự mệt mỏi trong thể xác lẫn tinh thần đều hòa vào dòng nước ấm áp, từ từ tan biến, không bao lâu sau cô ngủ thiếp đi.

Trong cơn mơ màng không biết mình đã ngâm người ở đây qua bao lâu rồi, Bạc Băng mở to đôi mắt, cô sờ sờ chiếc áo bên cạnh mình.

Chợt có một bàn tay mang chiếc áo đưa đến tay cô.

“Cám ơn.”

Vừa nói xong lời cảm ơn, Bạc Băng đột nhiên cảm thấy hoảng sợ, cô quay đầu nhìn về phía sau. Vừa nhìn thấy gương mặt kia, ngực cô như bị một vật nặng đập mạnh vào, thở không ra hơi.

“Anh, anh... Anh...” Bạc Băng nhìn thấy Diệp Chính Thần, cô ngỡ người nói vấp liên tục, đơn giản là cô nói không nên lời câu tiếp theo.

“Em có để bụng không nếu anh ngồi đây một lát?” Anh nở nụ cười mơ hồ, trên gương mặt anh, đây là nụ cười đầu tiên không mang vẻ xấu xa.

“Em nói để bụng anh sẽ đi sao?”

Anh ngồi xuống bên thành suối, bàn tay anh phớt nhẹ trong hồ nước nóng, từng dòng nước di chuyển trên tay anh.

Giây phút này, sự trầm tư của anh tựa như dòng suối, không giới hạn mà bao quanh lấy cô như thể muốn ăn tươi nuốt sống lấy cô.

Bạc Băng rút thân mình trầm vào nước nóng, làm cho nước ngập qua vai cô. Lưỡng lự một chút, cô lại ngồi thẳng lưng, khiến cho bờ vai trần của cô lộ ra dưới làn nước: “Đúng lúc cùng ngâm nước nóng, nếu anh không ngại, chúng ta cùng nhau tắm đi.”

Diệp Chính Thần giương mắt nhìn cô, dường như anh không tin vào những gì tai anh vừa nghe được, một hồi lâu sau, miệng anh giật nhẹ một chút, đùa cợt nói: “Hay là thôi đi, anh không tin tưởng vào sự tự chủ của bản thân cho lắm.”

Bạc Băng quay mặt, nhìn về phía xa, ngoài kia, ngoài trừ màn đêm âm u vô tận, hoàn toàn không nhìn thấy gì nữa.

Thời gian trôi qua tưởng chừng hơn một thế kỷ, anh mới mở miệng hỏi: “Em hận anh sao?”

“Không hận.”

Yêu quá nhiều, đau cũng quá nhiều, nhưng cô vẫn không hận anh.

Anh nở nụ cười: “Chúng ta có thể làm bạn bè tốt được không?”

“Chúng ta chẳng phải đang là bạn bè sao?”

Khoảng cách của cô và anh rất gần, chỉ cần đưa tay là có thể chạm vào tay đối phương, dường như Bạc Băng bị một lực hút thật lớn mê hoặc, cô chậm rãi vươn tay, khi tay cô sắp chạm vào tay anh, anh nói: “Nha đầu.”

“Hử?” Bạc Băng giương mắt nhìn anh.

“Em về phòng đi, buổi tối trời lạnh lắm, cẩn thận nếu không sẽ cảm lạnh đấy.”

“Cám ơn!” Bạc Băng chống tay vào tảng đá bên cạnh suối nước nóng từ từ đứng lên, ngay lập tức Diệp Chính Thần cũng xoay người, chính nhân quân tử bây giờ cũng không đủ kiềm chế để làm chính nhân quân tử nữa rồi.

Bạc Băng nở nụ cười chua xót, cô khoác áo lên người, đi chân trần trở về phòng.

Cô không quay đầu nhìn lại, nhưng cô có thể cảm nhận được ánh mắt của anh vẫn đang dõi theo cô.

Trở về phòng, tâm trạng vẫn chưa kịp ổn định, lòng bàn chân cô lại truyền đến cơn đau kịch liệt. Bạc Băng ngồi xuống, nương theo ánh đèn màu vàng, cô thấy lòng bàn chân cô có rất nhiều vết thương nhỏ, rải rác. Ngâm mình trong suối nước nóng hai giờ, trên lối đi qua con đường nhỏ có rất nhiều mảnh khoáng thạch bén nhọn, nằm rải rác trên mặt đường, chắc là chân cô đã bị những mảnh đá bén nhọn đó cắt phải.

Bạc Băng cố gắng chịu đau đi đến chiếc ba lô, cô muốn tìm một chiếc khăn ướt để lau miệng vết thương, thì thật bất ngờ cô nhìn thấy trong một ngăn nhỏ được che khuất bằng hai lớp vải của ba lô, có một vật gì đó, cô lấy ra thì thấy đó là chiếc túi gấm màu đỏ, mặt trên túi có thêu một chữ Hán “Yêu”. Bạc Băng mở túi gấm ra xem, bên trong là một lá bùa, bên trên có rất nhiều văn tự mà cô không thể hiểu được nghĩa.

Nếu cô nhớ không lầm, đây rõ ràng là lá bùa tình yêu ở các ngôi chùa.

Bạc Băng bất chợt nhớ đến chiếc túi Tanaka Yuko đã đưa cho Diệp Chính Thần, cô còn nhớ rõ câu nói của cô ấy: “Đây là lá bùa mà em đã đến chùa Kiyomizu để xin giúp anh, anh hãy tặng cho cô ấy, cô ấy sẽ hạnh phúc suốt đời...”

Cuối cùng Diệp Chính Thần lại đưa lá bùa ấy cho cô.....

Cô cầm lá bùa tình yêu màu đỏ tươi trên tay, khóc không thành tiếng.

Cô rất hận anh, hận không thể ngay lập tức cầm lấy tay anh rồi lay mạnh, nói cho anh biết: “Yêu em, tại sao không thừa nhận, làm thế nào lại có thể cư xử như vậy? Dù có trầm luân cùng em ông trời vẫn không sập xuống kia mà!”

Cho dù ông trời có sập xuống, vẫn còn tốt hơn là việc chúng ta tra tấn nhau như thế này.

Có thể anh không có cảm nhận như cô, anh hy vọng cô có thể quên anh, hy vọng cô có thể một lần nữa tìm được một tình yêu chân chính đầy hạnh phúc.

Khi đối với anh cô đã hoàn toàn không còn hy vọng gì nữa, Bạc Băng thầm nghĩ cuộc sống của cô sẽ trở về quỹ đạo như cũ, nhưng cô lại không ngờ rằng, tất cả những điều đó thay đổi chỉ trong một phút. Hôm đó, bên ngoài mưa rất to, cô đang làm thêm ở cửa hàng tiện lợi, đang cẩn thận sắp xếp lại những hàng hóa trên quầy.

Thừa lúc không có khách. Lý Khải hỏi cô: “Tiểu Băng, ngày mai em có rảnh không?”

“Ngày mai? Anh muốn em đi ca với anh à?” Bạc Băng thoáng nhìn qua lịch ngày, ngày mai là sinh nhật Diệp Chính Thần, không biết cô có nên xin nghỉ một ngày hay không.

“Không phải!” Lý Khải nói: “Anh Phùng nói ngày mai là sinh nhật Diệp Chính Thần, mọi người muốn mời cậu ấy một bữa cơm, hát karaoke, chúc mừng sinh nhật cho cậu ấy.”

“À.”

“Em muốn tham gia hay không?”

“Ngày mai em bận rồi.” Lần trước, trước mặt mọi người, anh đã biến mối quan hệ của cô và anh trở nên mờ ám. Bây giờ, mối quan hệ của hai người lại trở thành thế này, làm sao cô và anh có thể ngồi cùng bàn dùng cơm với mọi người được?

“Tiểu Băng, em và Diệp Chính Thần...”

Không đợi Lý Khải nói, cô nhanh chóng cắt đứt lời anh ta vẫn chưa kịp thốt ra: “Tiểu Lý, anh ăn cơm chưa?”

“Vẫn chưa ăn?”

“Anh muốn ăn gì? Em sẽ làm cho anh.”

Lý Khải cũng không khách sáo, nói: “Gà rán đi, vị cay.”

“Được rồi!” Bạc Băng trốn vào phòng sau, nấu nướng rất lâu, rán vài cái chân gà, trông rất ngon.

Bạc Băng mang ra cho Lý Khải, cô mở nắp đậy món gà ra, mùi hương thơm từ món gà rán phảng phất khắp cửa hàng: “Anh lại đằng kia ngồi ăn đi, em tiếp khách giúp anh.”

“Cám ơn!” Lý Khải tiếp nhận món gà, quét thẻ thanh toán, sau đó ngồi vào một góc ở cửa hàng tiện lợi từ từ thưởng thức.

...

Cửa mở ra, tiếng chuông vang lên lạnh lạnh.

Bạc Băng cúi đầu, dùng tiếng Nhật chào hỏi.

“Xin chào...” Cô khựng lại một giây, người đứng thẳng cứng đờ, sau đó mới nói tiếp về sau: “Quý khách.”

Diệp Chính Thần bước vào, trên mặt anh đầy nước mưa, đôi đồng tử đen lầy của anh dừng lại trên người Bạc Băng, cô hoàn toàn không nhìn thấu ý vị xa xa trong ánh mắt đó.

Bạc Băng lặng lẽ cuộn chặt hai nắm tay, nở nụ cười chuyên nghiệp, dùng tiếng Trung hỏi anh: “Anh cần gì?”

Anh đứng đối diện cô, nhìn đồng hồ trên tay, sau đó đưa mắt nhìn xung quanh...

Cuối cùng, anh thấy Lý Khải đang cầm cúi ăn: “Món kia, còn không?”

“Thật sự xin lỗi, món đó hôm nay đã hết rồi.” Bạc Băng nói: “Anh có gấp không? Em sẽ làm một phần cho anh...”

“Không cần, em tùy ý chọn một món khác là được.”

Bạc Băng ra quầy lấy một cái hộp, lại chạy tới lấy cho anh hai lon bia hương cà phê mà anh thích nhất, cùng ít thức ăn, đồng thời gói vào trong túi, dùng hai tay đưa cho anh. Thấy anh lấy ví tiền ra, cô cười nói: “Không cần trả tiền, em mời anh!”

Anh giật mình, dường như tay anh đang run, đầu ngón tay anh vô tình lướt qua lưng cô, tay Bạc Băng run lên, đồng thời cô cũng cảm nhận được tay anh đang khẽ run rẩy...

Bạc Băng giương mắt lên, ánh mắt cô và anh giao nhau, hồn phách như tê dại, cảm giác ấy chưa bao giờ thay đổi...

Anh hắng giọng, lại nhìn thoáng qua đồng hồ: “Khi nào em hết giờ làm việc?”

Cuối cùng Bạc Băng cũng hiểu vì sao anh lại nhìn đồng hồ: “Mười hai giờ.”

“À!”

...

Ngày hôm đó, anh đỗ xe đứng trước cửa hàng tiện lợi, đứng thật lâu.

Ngoại trừ lúc đón khách, khoảng thời gian còn lại Bạc Bằng liên tiếp nhìn đồng hồ, cô nôn nóng chỉ mong sao cho thời gian trôi qua thật nhanh, cô biết, anh đang đợi cô.

Đêm khuya, Bạc Bằng bước ra khỏi cửa hàng tiện lợi, trời đang mưa lớn, cô mở chiếc ô, đi vào trong mưa.

Những bông hoa màu trắng ướt nước mưa rơi trên chiếc ô của cô, tạo nên âm thanh lộp độp hỗn độn...

Cũng giống như nỗi lòng của cô.

Bạc Bằng cúi đầu bước ngang qua xe anh, lê đôi chân mệt mỏi đi về nhà trọ.

Cửa xe mở ra, Diệp Chính Thần bước xuống.

Rất nhiều lần, Bạc Bằng tự nhắc nhở bản thân không được bước đến, nhưng hai chân vẫn không nghe lời cô, bước đến hướng anh đang đứng.

“Lại đi ngang qua sao?” Cô lạnh lùng hỏi.

“Ừm.” Anh mở cửa xe: “Lên xe đi.”

“Cám ơn! Không cần.” Cô xoay người, tiếp tục bước trên con đường giành cho người đi bộ, gió thổi mạnh vào làm lay động chiếc ô của cô.

“Nha đầu...” Anh đuổi theo, giữ chặt cổ tay cô, chặt đến nỗi tay cô đau nhức, chiếc ô cầm trên tay rơi xuống mặt đất.

May mắn là có mưa, anh không nhìn thấy những giọt nước mắt của cô.

“Lên xe!”

“Em không lên!”

“Đã khuya như vậy, lại mưa rất to, em đi một mình rất nguy hiểm.”

“Hôm nay anh có thể đón em, về sau anh có thể đón em không? Nếu nói không thể, thì hôm nay anh không cần lo lắng cho em.”

Thấy thái độ kiên quyết của cô, anh mạnh mẽ kéo tay cô, đưa cô đến trước cửa xe, mở cửa, đẩy mạnh cô vào bên trong.

“Cuối cùng thì anh muốn gì?” Bạc Bằng nóng giận: “Nếu anh đã chia tay với em, thì cũng đừng giả vờ quan tâm đến em! Anh đã quên anh từng nói gì với em à, anh cũng đã quên trước kia anh nói gì với Tần Tuyết sao?!”

“Em và cô ấy không giống nhau.”

“Không giống ở điểm nào?”

Thấy anh im lặng, cô lại nổi nóng: “Em đang nói chuyện với anh đấy! Tại sao anh không chịu nói rõ ràng mọi chuyện?!”

“Em nghĩ rằng anh không muốn nói sao?” Anh dùng tay đập mạnh lên vô lăng, tiếng còi vang lên chói tai: “Anh không muốn lừa dối em!”

Bạc Bằng trực tiếp mở cửa bước xuống xe, nhưng bị hai tay của anh vòng qua thắt lưng cô, ôm cô trở lại.

Áo quần của Bạc Bằng bị nước mưa làm ướt, dán chặt vào người cô, không ngăn được ánh mắt anh đang nhìn chăm chú trên người cô, càng nhìn càng sâu.

Ánh mắt anh làm Bạc Bằng sợ đến mức co rúm người lại: “Buông tay ra, nếu anh không buông tay, đừng trách em không lễ phép!”

“Buông tay!” Bạc Bằng hét lớn, anh vẫn không hề rời lỏng vòng tay, cô tức giận đến mức không ngừng đâm vào người anh: “Diệp Chính Thần, chúng ta đã chia tay rồi, anh còn muốn thế nào nữa?”

Cô càng giãy dụa, vòng tay anh siết càng chặt, cánh tay mạnh mẽ đem cô đè xuống ghế dựa, hai tay nắm chặt cổ tay cô.

Bạc Bổng thở gấp, nói năng có chút lộn xộn: “Có phải anh muốn nghe em nói: em hận anh, hận anh ngay cả lý do chia tay cũng không nói thì đã vội vàng vứt bỏ em, hận anh khiến cuộc sống của em một bước lên đến thiên đường, rồi cũng chỉ một bước liền rơi xuống địa ngục...”

Bất chợt, anh cúi xuống hôn cô.

Nụ hôn này, có nghĩa là tình cảm kiềm nén bao lâu nay không thể cứu vãn, có nghĩa là lý trí lại bị trầm luân, có nghĩa là muốn cùng cô mang việc chưa làm xong lần trước nhất định phải làm cho xong!

...

Diệp Chính Thần hôn cô còn mãnh liệt hơn cả bão tố, tựa như sự kiềm nén bấy lâu nay bỗng nhiên tìm được nơi phát tiết, như nước lớn vỡ đê, như cơn lửa cháy mạnh lan tràn mọi nẻo.

Bạc Bổng dùng toàn bộ sức lực để phản kháng, nhưng lực của anh quá mạnh, cô càng giãy dựa chỉ càng làm đau đớn cổ tay của mình mà thôi, ngoài ra không có tác dụng gì khác.

Mưa to và bóng đêm làm cho hình dáng anh tuấn của anh trở nên mơ hồ, nhưng ánh mắt của anh lúc này khiến cô không bao giờ quên được, ánh mắt lưu chuyển giữa sự khát vọng và tuyệt vọng...

Đúng, chính là sự tuyệt vọng!

Bạc Bổng biết Diệp Chính Thần là người rất quyết đoán, là một người đàn ông không bao giờ buông tha những gì mà anh muốn, khi anh quyết định chấm dứt tình cảm với cô trong lúc đó, chắc chắn là do anh không còn sự lựa chọn nào khác.

Cho nên anh mới có thể nói với cô: Anh không muốn tổn thương cô, anh không muốn lừa dối cô.

Vì thế, ngày chia tay hôm đó, anh đã để lại cho cô một cái ôm chứa đựng tình cảm sâu đậm nhất, một cái ôm có thể nói cho cô biết hết tất cả mọi việc.

Sau khi chia tay, khi anh nghe được tên biến thái người Nhật gây rối với cô, thì chưa đến năm phút anh đã có mặt. Cô nghĩ, hôm anh đứng ở phòng thí nghiệm thứ anh chăm chú xem... Đó chính là những tin nhắn của cô đã gửi cho anh.

Đêm nay, anh tới đón cô, có lẽ cũng không có ý gì khác.

Anh cũng giống như cô, muốn lui một bước trong mối quan hệ để cả hai có thể trở lại vị trí là bạn tốt, có thể như trước kia cùng nhau đứng trên ban công, chậm rãi trò chuyện, cùng nhau ăn một bát mì cay Thành Đô.

Đáng tiếc, cô và anh đều không thể quay trở lại...

Củi khô và lửa nóng gần nhau, sớm muộn gì cũng sẽ bốc cháy!

Hơn nữa, tại đây, lúc này, bên ngoài là màn đêm cùng với mưa lớn, cô và anh lại ở trong không gian riêng được ngăn cách với trời đất.

...

Diệp Chính Thần ôm cô, trên người anh phả phát hương vị cà phê của bia, đây là mùi hương trong trí nhớ của cô. Sự cứng rắn từ sâu thẳm trong lòng cô bỗng trở nên mềm nhũn, Bạc Bổng nhắm mắt lại, thả lỏng đôi môi đang mím chặt của mình.

Đầu lưỡi trong chớp mắt va chạm vào nhau, anh lại thêm cuồng dã tìm kiếm, giống như hôm nay chính là ngày tận thế, không có ngày mai...

Sự nhớ nhung trong những ngày vừa qua được anh kích thích đến long trời lở đất, Bạc Bổng quên hẳn cô đang ở đâu, cô không tự khống chế được mà vươn hai tay lên vòng qua cổ anh, ngón tay nhẹ nhàng luồn vào mái tóc anh.

Trời và đất, chỉ còn lại âm thanh của những giọt mưa rơi vội vã.

Toàn bộ ý thức của Bạc Bổng bị sự cuồng nhiệt của anh chiếm giữ, nhiệt lưu trong cơ thể cô từng đợt, từng đợt cuộn cuộn dâng tràn.

Đã đi đến bước này Bạc Bể không muốn lo lắng nghĩ đến ngày mai. Chỉ cần người đàn ông trước mắt cô là Diệp Chính Thần, chỉ cần anh yêu cô, cô cũng yêu anh, nhưng vậy là quá đủ!

Bạc Bể mạnh dạn hôn trả anh, nghênh đón sự kích tình của anh.

Thời điểm môi lưỡi dây dưa, thân thể cũng cọ sát thật mạnh mẽ.

Hành động nghênh đón của cô càng làm anh không tự chủ được, bàn tay nóng bỏng của anh lần đến trước ngực cô, đặt lên vị trí mềm mại nhất. Khí lạnh trên người cô hòa vào sự nóng bỏng của anh, thân thể Bạc Bể run lên, không tự giác được mà ôm chặt lấy cánh tay của anh.

Khí thế của anh càng trở nên mạnh mẽ hơn bao giờ hết, hơi thở tràn ngập sự nam tính, bộ phận đàn ông của anh đang hưng phấn một cách rõ rệt, khiến toàn thân Bạc Bể trở nên rã rời, mỗi một sợi dây thần kinh đều bị kéo căng vì sự hưng phấn.

Anh thăm dò, anh tìm kiếm, anh chiếm giữ.

Bạc Bể hoàn toàn không có ý cự tuyệt.

...

Từng hạt mưa rơi xuống tạo thành một bức màn mờ ảo nơi ngọn đèn đường, như sương lại như khói.

Hoa anh đào tung bay trong gió, uốn lượn trong không trung, dao động như mây bay.

20. Chương 20: Như Cánh Hoa Rơi

Anh hôn càng ngày càng mãnh liệt và không thể khống chế được, tay anh hấp tấp xé vạt áo cô, một chiếc cúc áo văng ra ngoài. Ngay sau đó, anh vén nội y của cô lên, bầu ngực mềm mại của cô lộ ra hoàn toàn trước mắt anh, anh nhanh chóng tóm lấy nơi mềm mại nhất, đầu ngón tay bắt đầu xâm chiếm, vuốt ve.

Trong không gian nhỏ hẹp, tràn ngập sự khô nóng, Bạc Bể như được hòa quyện vào không khí, cô cật lực thở dốc...

Môi lưỡi anh dịu dàng mơn trớn trên da thịt cô, ngọn lửa trong cô cứ theo đó mà bốc cháy, cật lực thiêu đốt cô...

Cả người cô như bị tan ra.

Bạc Bể không biết Diệp Chính Thần đã ấn vào nút gì trên ghế ngồi, cơ thể cô bỗng nhiên hạ xuống, thân thể cũng chậm rãi nằm dài trên ghế dựa. Không cho cô lấy một cơ hội để hít thở, anh chuyển người sang ghế của cô, đặt thân thể của anh lên người cô, thân thể cô nằm trọn dưới người anh.

Như bị màn đêm mê hoặc, đại não Bạc Bể gần như tê liệt, nhất thời nảy sinh ra một suy nghĩ, cô muốn trao lần đầu tiên của mình cho người đàn ông trước mắt, không cần để tâm đến hậu quả, cũng không cần anh hứa hẹn, chỉ cần thân thể tươi trẻ của cô giống như cây anh đào nở rộ trước mặt anh, làm cho cảm xúc mãnh liệt ngấn ngái này khắc vào trong người cô, khắc vào trí nhớ của anh, ít nhất cô cũng không trở thành ham muốn nhất thời của anh, ít nhất không tan biến đến nỗi chẳng để lại một chút dấu vết...

Đem lần đầu tiên của người con gái trao cho người đàn ông mà cô yêu nhất, cô cũng không có gì nuối tiếc...

Sau này ngẫm lại, lúc ấy cô thật sự rất ngốc nghếch và buồn cười.

Có lẽ khi yêu một người, luôn luôn ngu ngốc ít nhất là một lần như vậy!

Tay của cô lần vào trong áo sơ mi của anh, da thịt của anh so với suy nghĩ của cô còn nhẵn bóng, ấm áp và đàn hồi hơn gấp mười lần.

Áo từ từ lướt xuống bả vai...

Bạc Bể ngẩng đầu lên, cô nghe thấy tiếng khóa thắt lưng va chạm leng keng.

Bên ngoài bầu trời trở nên bừng sáng.

Qua ô vuông trên cửa sổ, Bạc Bềng nhìn thấy bầu trời lúc đó, rất đẹp! Cô thấy được những ngôi sao nhỏ lung lay, dao động...

Đêm mưa sao lại có sao?

Đêm đó quả thực cô đã thấy được sao sáng trong đêm mưa, rất đẹp! Rất sáng!

Cởi bỏ chướng ngại vật cuối cùng còn che đậy trên người Bạc Bềng xuống, Diệp Chính Thần lấy khuỷu tay nâng một chân của cô lên. Hoàn toàn không một chút do dự, vật cứng nóng bỏng như nham thạch có sức mạnh như vũ bão của anh bỗng nhiên xông thẳng vào người cô, mạnh mẽ xâm chiếm như không gì có thể ngăn cản được...

Nhánh anh đào tung bay trong gió, thổi từng đóa hoa...

Đây là số mệnh của cây anh đào, lúc xinh đẹp nhất lại chính là lúc kết thúc...

Cơn đau mạnh mẽ lan truyền toàn thân cô, quét qua những dây thần kinh mẫn cảm của cô. Bạc Bềng đau đến mức toàn thân cứng đờ, cô cắn môi, cố gắng không phát ra tiếng rên rỉ đau đớn.

Nước mắt từ khóe mi rơi xuống, sự khác biệt lớn nhất giữa nước mắt và mưa là nước mắt rất nóng bỏng.

Anh hoảng hốt đến ngất người, dùng ánh mắt khó tin nhìn cô. Có lẽ anh cảm thấy, một cô gái có ngoại hình cũng không tệ lắm, cho dù lúc này vẫn chưa quen ai, cũng phải nên từng kết giao với bạn trai. Hai mươi ba tuổi, cô vẫn là trinh nữ, có thể anh chưa từng gặp qua bao giờ.

“Anh yên tâm đi, em sẽ không bắt anh chịu trách nhiệm đâu.” Lời nói của Bạc Bềng có phần giận dỗi, giọng điệu cô lạnh như băng: “Là em tự nguyện...”

Sau vài giây thất thần, ánh mắt anh bỗng nhiên trở nên kiên định, giống như chỉ trong vài giây ngắn ngủi vừa qua, anh đã đưa ra một quyết định vô cùng quan trọng.

Anh hít một hơi thật sâu, thở ra thật dài. Dùng đầu ngón tay lau nước mắt trên mặt cô, vuốt ve vàng trán đang ướt đầm mồ hôi của cô, anh cẩn thận chạm vào, giọng điệu tràn ngập sự chịu đựng: “Rất đau à?”

Bạc Bềng không thể kháng lại sự dịu dàng của anh, hơn nữa tại thời điểm này, thân thể của cô và anh không còn khoảng cách.

Ngữ khí của cô trở nên êm dịu: “Không sao.”

“Em có muốn tiếp tục không?”

Đã đến bước này, anh hỏi cô có muốn tiếp tục không.

Bạc Bềng nuốt chút nữa là chán nản rồi.

“Ý anh là, em có muốn đổi một nơi khác thoải mái hơn không?”

Bạc Bềng lắc đầu.

Cô thích nơi này, mưa bụi, hoa rơi, không gian dao động, cửa kính chống nhìn trộm, đúng là một nơi kích thích hoàn hảo nhất...

“Em thả lỏng chút đi, đưa tay cho anh.” Anh nhẹ giọng nói.

Bạc Bềng đưa tay vào lòng bàn tay anh, khiến anh có thể nắm chặt, để anh ngồi lên ghế.

Anh điều chỉnh tư thế của cô một chút, chậm rãi rút ra, lại thông thả tiến vào. Nhận thấy cô đã thích ứng được với nhịp điệu của anh, toàn thân thả lỏng, anh mới dần dà tiếp tục...

Khó trách có nhiều người si mê đến như vậy, quá trình này thật sự rất đẹp.

Hơn nữa, khi phối hợp với anh, đã biết rõ đáp án nhưng lại khiến cho người khác không thể giải đáp vấn đề.

Năm phút sau, anh hỏi: “Còn đau không?”

“...” Đã không còn đau, nhưng có một loại cảm giác tê dại so với đau đớn càng khó thừa nhận hơn.

...

Mười phút sau, anh hỏi: “Có sâu quá không?”

“...” Rất sâu, sâu đến nỗi khiến lòng cô trở nên mềm mại.

Hai mươi phút sau: “Có nhanh quá không?”

“...” Rất nhanh, tốc độ của sự hạnh phúc!

Ba mươi phút sau: “Em có thích tư thế này không?”

Khi anh hỏi vấn đề này thì anh đang nằm trên ghế, đặt cô trên người anh. Bạc Bềng lắc đầu, xấu hổ đến mức muốn chui xuống đất.

Trời đất lay động, anh đỡ thất lưng cô, hướng thụ về mặt mê ly của cô: “Em thích không?”

“...”

...

“Em biết không, bây giờ, em... Rất đẹp.”

Trước mắt của cô, ánh sáng chói chang lưu chuyển, những cánh hoa anh đào rụng rã.

Sự hạnh phúc cũng như thủy triều lên xuống, không ngừng ập đến, từng đợt từng đợt sóng càng dâng càng cao, khó có thể kiềm chế...

Không rõ đã qua bao lâu.

“Em có biết sau câu ‘Phi vật áo thủy dục hà cầu’ là gì không?”

“...” còn có câu tiếp theo sao?

“Tình liên ti y nhậm quân du...”⁽¹⁾

(1) Câu này có nghĩa là “Tình ý triền miên với chồng...”

“...”

Người đàn ông này! Nếu nói là vô sỉ, trên đời này chắc chẳng ai bằng.

Thế nhưng, cô lại thích anh!

Bầu không khí trở nên yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng thở dốc nặng nề của cô và anh.

Thời điểm chấm dứt tất cả, mười ngón tay của anh và cô đan vào nhau, lòng bàn tay ẩm ướt: “Nha đầu, thật sự xin lỗi em!”

“Anh không cần xin lỗi, cũng không phải là anh ép buộc em!”

Bạc Bềng không hối hận khi trao mình cho anh, hiện tại không hối hận, sau này cũng sẽ không hối hận.

“Thật sự xin lỗi... Anh không nên buông tay em.” Hai tay anh đỡ bờ vai cô, ôm cô vào ngực, để gương mặt cô chôn vào hõm vai anh: “Không cần biết là đã xảy ra chuyện gì, anh cũng không nên đưa ra lời chia tay. Cho dù chia tay, cũng phải là em nói trước...”

Nếu cô đoán không lầm, lời nói này của anh có rất nhiều ý nghĩa, trong đó bao gồm cả suy nghĩ của anh.

“Đã qua hết rồi.” Bạc Bềng thở dài.

“Em có thể tha thứ cho anh không?”

“Không thể!” Anh nói chia tay thì chia tay, anh nói quay lại thì quay lại, làm cô thật là mất mặt!

Nhưng, mặt mũi vẫn không quan trọng bằng hạnh phúc, Bạc Bềng do dự một chút lại nói: “Trừ phi... Anh giải thích rõ ràng với em, để em xem lý do của anh có đáng để tha thứ hay không.”

“Thật sự là anh có việc không thể nói.” Anh bày ra vẻ mặt khó xử, suy nghĩ thật lâu, sau đó mới nói: “Anh chỉ có thể nói cho em biết: Anh ở Nhật Bản năm năm này, sẽ không có tự do... Cuộc sống của anh, phải chịu sự sắp xếp của người khác.”

“Ai? Bố anh sao?”

“Có thể cho là như vậy.”

“Anh phải nghe lời ông ấy?”

“Phải!” Anh vô cùng kiên quyết, chuyện này thật đúng là không thể nghi ngờ.

“Vì điều gì?”

Anh thở dài, nói: “Sau này anh sẽ nói cho em biết.”

Anh vẫn không cho cô biết nguyên nhân, rất nhiều năm sau, cô vẫn không thể nào nghĩ ra, loại uy hiếp nào lại có thể tước đoạt sự tự do của một người đàn ông, có thể làm cho Diệp Chính Thần chấp nhận sự sắp đặt như vậy.

Bạc Băng lại hỏi: “Ông ấy bảo anh chia tay với em sao?”

“Em có thể hiểu như vậy.” Anh trả lời có chút mơ hồ.

“Vậy tại sao anh vẫn muốn ở bên cạnh em?”

Anh nở nụ cười, nói bằng giọng điệu thờ ơ quen thuộc: “Cùng lắm thì thịt nát xương tan, vạn kiếp bất phục! Chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu!”

“Anh nha, còn sống cũng là một sắc... Quỷ... A...”

Anh hôn cô, dùng hết sức lực hôn cô triền miên không dứt khiến cô không thể phản kháng.

Được rồi!

Vì một câu nói của anh: “Cùng lắm thì tan xương nát thịt, vạn kiếp bất phục” lời nói hùng hồn như vậy, cô quyết định tha thứ cho anh!

Chấm dứt nụ hôn nồng nhiệt triền miên, anh hỏi cô: “Nha đầu, em có thấy đói bụng không?”

Cuối cùng, anh cũng hỏi một câu có nhân tính.

“Em đói suýt chết!” Cô cũng chưa ăn cơm tối, lại vừa vận động mạnh như vậy, có thể không đói sao!

“Em muốn ăn gì, anh đưa em đi ăn.”

“Anh muốn ăn gì?”

Vẻ mặt anh chờ đợi nhìn cô: “Anh muốn ăn mỳ em nấu!”

Nghe anh nhắc đến, cô cũng thấy thèm món mỳ Thành Đô vừa nóng vừa cay.

“Được rồi!”

Anh giúp cô sửa sang lại quần áo, xử lý nhanh mớ hỗn độn trên xe, cả hai quay về nhà trọ...

Phòng trọ của cô lại một lần nữa dấy lên mùi khói lửa của thức ăn!

Bạc Băng và Diệp Chính Thần ngồi bên cửa sổ, ca từ âm trầm sâu sắc của ca khúc [Yêu] được hát đi hát lại, anh ôm vai cô, cả hai cùng ăn một bát mỳ.

Đây là bát mỳ ngon nhất từ trước đến nay mà cô được thưởng thức.

Mùi vị nồng đậm của thức ăn vẫn chưa tan hết, thì phòng của Bạc Băng lại có thêm mùi xà phòng hương hoa hồng...

Bạc Băng mặc một chiếc áo ngủ khá kín đáo bước ra khỏi phòng tắm, Diệp Chính Thần vẫn đang ngồi trước máy vi tính chăm chú sửa bản báo cáo, hàng mi dày của anh cụp xuống, che khuất một nửa ánh mắt suy tư và con ngươi đen vô cùng thâm thúy.

Dường như anh đã trở về phòng mình tắm rửa, anh đã thay một chiếc quần thường và một chiếc áo sơ mi bằng chất liệu vải khá mềm mại. Lúc này, trông anh rất nhân nhã, mái tóc ướt sáng bóng, cổ áo hơi mở rộng một cách thoải mái, tay áo sơ mi được xắn đến khuỷu tay, khiến Bạc Băng không thể không nhớ đến cánh tay nhẵn bóng tạo xúc cảm mãnh liệt lúc này...

Thấy anh không có ý định rời khỏi phòng mình, Bạc Băng đỏ mặt bước qua, khéo léo nhắc nhở anh: “Đã muộn thế này, anh còn bận à?”

Ánh mắt anh vẫn nhìn chằm chằm vào màn hình vi tính, nói một cách tự nhiên: “Anh sẽ viết xong nhanh thôi, em đi ngủ đi.”

“Vậy còn anh?” Ý của Bạc Băng là cô muốn ngủ, anh không phải là cũng nên về phòng mình hay sao.

Anh nghe vậy, liền đóng bản báo cáo bệnh trạng và màn hình máy tính.

Bạc Băng âm thầm khen ngợi anh, không ngờ anh lại nói một câu: “Anh sẽ ngủ cùng em!”

Bạc Băng ngây người!

Tuy rằng cô và anh vừa mới chấm dứt một trận kích tình mãnh liệt, mạch máu dâng trào, nhưng cô vẫn chưa thích ứng kịp với sự thay đổi đột ngột của anh.

“Không cần.” Tay Bạc Băng âm thầm kéo vạt áo ngủ, nhỏ giọng nói.

“À.” Anh gật gật đầu: “Vậy em theo ngủ cùng anh là được.”

“...”

“Đúng rồi!” Anh cầm lấy chiếc hộp màu trắng đặt trên bàn, đến trước mặt cô từ từ mở ra, anh hỏi với giọng điệu dè dặt: “Em thích không?”

Chiếc đồng hồ đeo tay màu trắng thuần khiết, thánh thiện là nhãn hiệu Hải Âu, mặt đồng hồ mỏng thuần một màu trắng như cánh chim hải âu, dây đeo bằng thép được phủ một lớp sứ trắng sáng bóng, ở móc khóa đồng hồ có khắc một chữ “Thần”.

Bạc Băng kinh ngạc mở ra, đầu ngón tay cô vuốt ve biểu tượng hải âu và cái tên được khắc trên đó, thật đẹp!

Đây chính là chiếc đồng hồ mà cô mơ ước được người yêu tặng.

Chiếc đồng hồ được đeo lên cổ tay cô, môi anh hôn nhẹ lên trán cô, dần dần chuyển xuống gò má cô.

...

Đèn tắt, chiếc chăn mỏng đắp lên người anh và cô.

Anh ôm cô từ phía sau, nhỏ giọng hỏi: “Nha đầu, khi ngủ em thích mặc quần áo lấm sao?”

“Ừm!” Trước kia, cô không có thói quen này, từ ngày chính mắt thấy anh chỉ mất ba giây để nhảy qua ban công sang phòng cô, cô liền hình thành thói quen mặc quần áo khi ngủ: “Sát vách có một sắc lang, khi ngủ mặc quần áo mới có cảm giác an toàn.”

“Cảm giác an toàn.” Bên tai cô anh nói khẽ, ngón tay lần thao vạt áo đi vào thăm dò: “Anh sẽ cho em biết cái gì được gọi là cảm giác an toàn...”

Một luồng ánh sáng mỏng xuyên qua những tầng mây dày đặc, những tia nắng ban mai chiếu sáng những giọt mưa, làm cho bầu trời màu xanh nhạt như một tấm lụa mỏng hỗn độn.

Tiếng sột soạt của quần áo cọ xát với tấm chăn mỏng ngấm nói lên sự rụt rè của cô và cố chấp của anh.

“Đừng ồn ào, trời sắp sáng rồi kìa.” Bạc Băng thầm nói, đối với kiến trúc có cách âm không tốt này cô có một chút lo lắng.

“Nhưng mà anh muốn ôm em ngủ, chứ không phải là ôm quần áo.”

“...”

Cuối cùng, sự yếu ớt của cô không kháng cự được sự kiên trì của anh, từng mảnh quần áo vô tội bay ra ngoài theo đường parabol.

Không còn sự cản trở của quần áo, làn da trắng mịn của cô và nhẵn bóng của anh chạm vào nhau, lúc này, cô mới phát hiện thân thể của anh rất ấm, làn da lạnh lẽo của cô dán lên da thịt của anh khiến cô cảm thấy vô cùng thoải mái, cơ thể cô theo phản xạ tự nhiên mà rúc vào lòng anh...

Ngón tay anh nhẹ nhàng lướt qua cổ cô, dịu dàng vuốt ve, lại theo lưng cô chậm rãi đi xuống...

Cảm nhận được cơ thể của anh đang phản ứng, dư âm của cơn đau lúc nãy vẫn còn, cơ thể của cô bắt đầu run rẩy.

“Đừng, em mệt quá...”

Môi anh đang dán ở phía sau vành tai cô, dừng lại một chút, rồi thở nhẹ như ra dấu hiệu rút quân.

“Ngủ đi.” Anh nhẹ giọng nói, sau đó chuyển một cánh tay lên gối của cô, để cô gối lên cánh tay anh, tay kia vòng từ sau lưng đến trước ngực cô, nắm lấy tay của cô, đem cả người cô ôm gọn vào thân hình to lớn của anh.

Từng đường cong trên thân thể tiếp hợp chặt chẽ, Bạc Băng trước sau không có dũng khí xoay người để đối mặt với anh...

Bầu không khí bất chợt im lặng, yên tĩnh đến mức có thể nghe được tiếng hoa anh đào rơi xuống đất, có thể ngửi được hương thơm nhàn nhạt, còn có thể cảm giác được nhịp tim anh đang dần dần ổn định.

Toàn thân Bạc Băng đồng thời thả lỏng, mệt mỏi cả ngày cùng với cơn buồn ngủ mãnh liệt kéo đến, thối vào người cô.

Cô nặng nề nhắm mắt lại, cảm nhận được nhiệt độ của hai cơ thể đang hòa quyện vào nhau, nhịp tim hòa cùng nhịp tim, hô hấp quyện cùng hô hấp...

Đến Nhật Bản đã lâu, cô chưa từng có cảm giác an toàn và yên ổn như vậy.

Đây thật sự gọi là cảm giác an toàn sao?

Cô yên tâm giao bản thân mình cho anh, nằm im trong lòng anh ngủ.

Bạc Băng giống như được trở về thời thơ ấu, nằm im trong lòng mẹ, lắng nghe khúc hát đồng dao.

Hô hấp của cô dần dần ổn định, chìm vào giấc ngủ, không có mộng mị.

...

Không biết đã ngủ được bao nhiêu giờ đồng hồ, Bạc Băng tỉnh dậy, ánh nắng ấm áp mênh mông chiếu vào người cô và anh.

Bạc Băng chớp mắt, thấy cánh tay cô và anh để bên ngoài chăn, tay anh vẫn nắm lấy bàn tay cô, trên cổ tay cả hai là cặp đồng hồ nhãn hiệu Hải Âu, một đen, một trắng.

Trên chiếc đồng hồ của anh cũng khắc dòng chữ: Nha đầu!

Trong lòng Bạc Băng dâng lên một loại cảm xúc mà cô chưa bao giờ có.

Nhất là khi thấy chiếc đồng hồ trên cổ tay của anh, nó đẹp mắt tựa như mặt trăng cũng tựa như con người của anh vậy. Anh thật sự là của cô sao? Hoàn toàn thuộc về cô sao?

Cô biết là không, cô chỉ là một vị khách qua đường bất chợt xuất hiện ngang qua cuộc đời anh, tạm thời bổ sung vào chỗ trống tăm tối trong lòng anh...

Nhưng trong khoảng thời gian yêu nhau này, cô sẽ chân chân chính chính mà chiếm lấy anh, như vậy là đủ rồi, điều gì cũng không còn quan trọng nữa!

Xem đồng hồ, chỉ hơn sáu giờ, Bạc Bểng tham luyện sự ngọt ngào, cho phép bản thân ngủ thêm một chút nữa, cô nhắm mắt lại một lần nữa, mang nụ cười đi vào giấc ngủ...

Khi tỉnh giấc lần thứ hai, ánh nắng mặt trời đã làm chói mắt cô, cô nhìn đồng hồ. Chín giờ!

Tiết học bệnh lý của cô! Vấn đề ở chỗ, đây là môn học bắt buộc nha! Cô chết chắc rồi!

Vội vàng ngồi dậy, cô đang muốn quần chần lên người để đi lấy quần áo...

Một cánh tay vòng qua ôm lấy thắt lưng của cô, kéo cô lại trên giường, một lần nữa kéo chần đắp lên người cô.

“Em phải đi học.”

“Ừm!” Anh nhắm mắt lại lên tiếng, lực ôm trên thắt lưng cô không hề nới lỏng.

“Môn này rất khó thông qua.” Bạc Bểng nói.

“Ừ, anh biết.” Anh gác chân mình lên đùi cô.

“Nếu em không qua, giáo sư sẽ mắng em đấy.”

Thân thể anh hơi chuyển động, Bạc Bểng nghĩ cuối cùng anh cũng còn chút lương tâm, không ngờ là anh trực tiếp đè lên người cô, cười tủm tỉm nhìn cô: “Hay là em mời anh dạy kèm cho em đi, anh đảm bảo em sẽ qua được.”

“Thật không?!” Tại sao cô không nghĩ đến?

“Trước tiên chúng ta thỏa thuận về khoản học phí đi. Anh thu phí rất phải chăng, một lần... Một chương...” Nói xong tay anh hướng về phía ngực của cô, nơi mềm mại nhất nhanh chóng bị anh giữ lấy, ngữ điệu của anh hiện giờ rõ ràng là đang muốn cô dùng xác thịt của mình để “đóng học phí” cho anh.

Cô đẩy bàn tay gian tà của anh ra.

“Nếu em không qua thì sao?” Chẳng phải em lỗ vốn sao.

“Anh sẽ trả lại cho em... Một chương, hai lần.”

“Anh đùa giỡn... Lừa bịp... A...”

Câu nói tiếp theo, cô vẫn chưa kịp nói...

Bạc Bểng bỗng nhiên nhớ đến một vấn đề cực kì quan trọng, đẩy anh ra: Hôm nay ngày mười bảy, cô giờ tay ngâm tính xem những ngày này có phải là kì an toàn của cô hay không.

“Em không cần tính, là kì an toàn!” Diệp Chính Thần nói với vẻ vô cùng chắc chắn.

“Tại sao anh biết?!” Bạc Bểng kinh ngạc.

“Anh đã tính rồi.” Câu trả lời của anh rất trơn chu, nhưng lại khiến sắc mặt Bạc Bểng trở nên tái nhợt.

Tất cả đều không lừa được y thuật cao siêu của anh.

“Kì an toàn cũng không phải tuyệt đối an toàn, nếu lỡ xảy ra chuyện ngoài ý muốn...”

“Anh sẽ chịu trách nhiệm.”

“...”

Anh lại hôn cô một lần nữa.

Mọi thứ cô định thoát ra dường như bị anh nuốt hết, lửa nóng trong anh vây hãm lấy cô như muốn chiếm giữ và hòa vào cơ thể cô, khiến cô rơi vào sự mộng ảo ẩm ướt.

Hôm nay, so với đêm qua anh càng dịu dàng và tinh tế hơn, anh từng bước từng bước dìu cô đi vào thiên đường tình yêu...

Sự âu yếm cùng với sự khiêu khích đùa giỡn của anh, cô cảm nhận được thân thể của mình đang dần bị anh thuần phục.

Đúng theo phương thức anh muốn, khát vọng, rên rỉ, chờ đợi, đồng thời cũng vô cùng hạnh phúc...

Sự e thẹn của Bạc Bểng hoàn toàn tan vỡ, hiện giờ, cô toàn tâm toàn ý chờ đợi anh cùng cô hưởng thụ sự khát vọng của tình yêu và cả những thử thách. Một lần nữa anh tiến vào cơ thể cô thăm dò, một chút tê dại và đau đớn khiến Bạc Bểng nhíu mày, mặt hơi nhẩn lại, anh lập tức dừng lại, hôn nhẹ lên vành tai cô, cổ cô... Anh kiên nhẫn chờ đợi sự đau đớn của cô được thay thế bằng cảm giác tê dại, chờ ngọn lửa tình rực cháy chôn vùi bản năng kháng cự của cô, anh mới tiếp tục, mãi cho đến lúc cô hoàn toàn thừa nhận vật vã dại của anh đã ở nơi sâu nhất trong cơ thể của cô.

So với hôm qua, yêu nhau trong không gian nhỏ hẹp trên xe còn bên ngoài là trời mưa lớn, thì lúc này, trong không gian tràn ngập ánh mặt trời xán lạn, trên chiếc giường mềm mại như tơ, thì rõ ràng hôm qua không thể so sánh được.

Dưới ánh nắng sự kích tình không có chỗ ẩn nấp đều được phơi bày.

Tất cả những nơi kín đáo nhất cùng với tư thế hiện tại hoàn toàn lộ ra trước mắt cô, Bạc Bểng cảm thấy hoảng hốt, ngay cả đóa hoa hồng cùng dịch mật của cô đang kết hợp chặt chẽ với anh, hoàn toàn bị anh thu hình vào đáy mắt...

Nếu không, hô hấp của anh sẽ không trở nên khàn khàn như vậy, phản ứng sinh lý sẽ không dâng trào mạnh mẽ như vậy, thậm chí lý trí trong anh gần như mất đi nhường chỗ cho cảm xúc tình yêu mạnh mẽ tuôn tràn...

...

Vô số những nụ hôn môi đan xen tiến tới, vô số tiếng thở dốc cùng với rên rỉ, vô số lần mạnh mẽ trối buộc cùng giãy dụa, vô số lần cảm xúc thăng hoa lên đến đỉnh mây mù lại rơi vào trần thế...

Đến gần giữa trưa, sự khoái cảm triền miên của cô và anh đạt đến cao trào mới dần dần chấm dứt.

Anh cẩn thận giúp cô xử lý tốt tất cả, sau đó ghé vào ngực cô mà hưởng thụ an bình.

Nghỉ ngơi trong một lát, Bạc Bểng đưa tay về phía đầu giường sờ soạng tìm bút, vươn đến mép giường, vạch một đường thẳng đứng. Sau đó lại nhớ đến lần hôm qua, vì thế lại vẽ thêm một đường nằm ngang nhỏ.

“Em vẽ gì vậy?” Anh tò mò nhìn lên chữ “Chính”(2) đang được viết một nửa trên tường.

(2) Chữ “Chính” — tiếng hoa “ ”: mỗi nét là một gạch, người ta thường dùng chữ này để đánh dấu khi cần ghi nhớ 1 số lượng nào đó.

“Đánh dấu số lần học kèm, không cho anh cơ hội quỵt nợ!”

Anh cười to, đoạt lấy bút trong tay cô, lại vạch thêm hai nét, rồi kéo cô trở lại trong lòng anh.

“Anh?”

“Nha đầu, em yên tâm, anh nhất định cho em thấy lịch sử huy hoàng của chúng ta tràn ngập khắp mặt tường...”

“...”

“...”

“Anh có chắc chắn là công việc của anh chỉ là bác sĩ thôi không?”

Anh nhìn cô thật lâu, một giọt mồ hôi nóng bỏng rơi xuống giữa trán cô: “Tại sao em lại hỏi như vậy?”

21. Chương 21: Tình Yêu Nồng Nàng

“Anh không kiềm luôn chúc kabuki(1) đó chứ?”

(1) Kabuki (tiếng Nhật: 歌舞伎, Hán-Việt: ca vũ kỹ) là một loại hình sân khấu truyền thống của Nhật Bản. Nhà hát Kabuki được biết đến với sự cách điệu hóa trong kịch nghệ và sự phức tạp trong việc trang điểm cho người biểu diễn. Nghệ sĩ trình diễn kabuki được gọi là kabuki nữ và kabuki nam.

Anh nở nụ cười: “Em không nên kỳ vọng cao ở bọn họ như vậy! Bọn họ một lần phục vụ không biết uống bao nhiêu thuốc kích thích!”

“ ... ”

“ ... ”

Nhưng Bạc Bềng cảm thấy nếu chỉ đơn thuần là bác sỹ thì sẽ không thể có được thân hình cường tráng, mạnh mẽ, sức chịu đựng bền bỉ và thể lực như vậy.”

...

Nếu anh Phùng không gọi điện thoại đến đúng lúc, nhắc nhở Diệp Chính Thần hôm nay là sinh nhật anh, đồng thời thông báo mọi người sẽ tổ chức tiệc mừng và bảo anh nhất định phải đến, thì chắc chắn Bạc Bềng sẽ chết trên giường của anh”.

Không phải! Là cô chết ở trên giường của chính mình mới đúng!

Bạc Bềng thật sự bị anh dày vò đến mức mơ mơ màng màng, đừng nói là ở trên giường, ngay khi bị thân hình của anh áp xuống, hai cơ thể quấn quýt triền miên không rời như hòa quyện lẫn vào nhau khiến cô không thể phân biệt được đâu là anh và đâu là cô nữa. Lúc ấy, dù sao thì tất cả mọi thứ điều không nghe theo sự sai khiến của cô nữa!

Anh ngắt điện thoại, rút khỏi cơ thể cô, ngay lập tức Bạc Bềng cảm nhận được toàn thân cô đều rệu rã, xương cốt như vụn nát phân tán rải rác ở trên giường, đừng nói đến việc thu dọn một mớ hỗn độn dính nhớp để lại trên giường từ cuộc triền miên này, mà thậm chí ngay cả việc cử động mấy ngón tay để kéo chiếc chăn mềm phủ lên trên người mà cô cũng không còn sức lực.

Bạc Bềng không khỏi thở dài trong lòng: Học phí dạy kèm này quả thực rất cao!

Cô lại thầm so sánh, so với khoản học phí kèch sù của Nhật Bản coi như vẫn còn nhân đạo, so với khoản 800 yên Nhật mỗi giờ làm thêm ở cửa hàng tiện lợi thì giá cả cũng rất phải chăng!

Về sau, cô sẽ không bao giờ oán hận cuộc sống gian khổ nữa!

Đáng giận nhất là, Diệp Chính Thần với vẻ mặt vô cùng cảm thú đang nằm cạnh cô mặc sức mà cười tự mãn, anh ung dung, thoải mái duỗi thẳng người phô bày ra một thân hình nam tính tràn đầy vẻ đẹp khó cưỡng lại.

Nếu như không trông thấy những đường cong mạnh mẽ ngạo nghễ kia trên thân hình anh có một lớp mỡ hơi mỏng bao phủ làm sáng bóng làn da trơn nhẵn, thì cô sẽ hoài nghi rằng không biết người đàn ông trước mắt có phải là người vừa cùng cô trải qua một cuộc vận động kịch liệt hay không nữa.

Trời ơi! Người đàn ông này, cô sớm muộn gì cũng sẽ chết thảm trong tay anh!

Diệp Chính Thần đỡ cô lên, anh dùng tay phải nâng trọn lấy bả vai của cô, Bạc Bềng cố gắng dùng chút sức lực cuối cùng còn sót lại, tìm một tư thế thoải mái nhất, ghé đầu vào ngực anh, để mặt cô vùi vào hõm vai anh.

“Sinh nhật vui vẻ...” Bạc Bềng dùng thêm một từ nghi vấn: “Không?”

“Ừ! Rất tuyệt vời!” Anh nhìn mái tóc rối tung của cô, hôn lên đó: “Sớm biết em cởi bỏ quần áo lại trở nên mê người như vậy, anh nhất định sẽ không chờ đến tận ngày hôm nay.”

“Sớm biết anh cởi bỏ quần áo lại trở nên cảm thú như vậy, em nhất định sẽ không để cho anh tận dụng cơ hội!”

Anh vuốt ve chân mày cô, nở nụ cười. Sau đó lại cầm tay cô đặt lên trên ngực anh.

Dưới lòng bàn tay, cô cảm nhận được nhịp tim của anh vô cùng mạnh mẽ và lửa bên trong vẫn đang rực cháy.

Hai chiếc đồng hồ với kim khảm trên đó gần như hoàn toàn nhảy cùng một nhịp, không lệch một chút nào.

Ánh nắng chiếu vào, làm cho cái tên khắc nơi móc khóa lấp lánh phát sáng:

Thần

Nha đầu

“Tại sao trên đồng hồ của anh lại khắc chữ ‘Nha đầu’? Tại sao anh không khắc tên của em?” Tuy rằng Bạc Bằng thấy hai chữ “Nha đầu” nhìn qua cũng rất ấm áp, nhưng chữ “Bằng” và chữ “Thần” kết hợp lại sẽ hợp lý hơn.

“Nếu một ngày nào đó anh đổi bạn gái, phải xóa tên của em rồi đổi thành tên người khác. Như vậy rất phiền phức!” Anh hồ hững nói cho cô biết: “Chữ ‘Nha đầu’ rất hay! Nghìn lần như một, dù là ai cũng không cần phải thay đổi...”

Bạc Bằng thật sự không còn chút sức lực nào, nếu như còn dù chỉ một tí thôi, cô cũng sẽ lấy nôi cơm điện đập lên đầu anh, quát to với anh: “Anh chết đi cho em nhờ!”

May mà lưỡi của cô vẫn còn chút sức lực, cho nên cô cũng hồ hững mà khen ngợi anh: “Sư huynh, anh đúng là biết nhìn xa trông rộng! Khi anh đem chiếc đồng hồ trên tay em tặng lại cho người khác thì đừng quên nói với các cô gái ấy rằng nó là vật đã qua tay nhiều lần!”

Anh thở dài, tay anh xoa xoa hai má của cô: “Em đúng là chết đến nơi mà vẫn còn cứng miệng!”

“...”

Cứng rắn cũng có lợi ích gì, chẳng phải đã bị anh nấu chín rồi sao!

“Trên đời này, ngoài em ra thì có rất nhiều người phụ nữ khác tên ‘Bằng’, nhưng ‘Nha đầu’ của anh thì chỉ có một! Độc nhất vô nhị!”

...

Trong thời gian cô và anh sống cùng nhau, chữ “Chính” được viết đầy lên tường như một bức tranh rực rỡ, tiếng cười cùng nước mắt tràn ngập cả căn phòng, nhưng mà câu nói buồn nôn nhưng vô cùng chân thành này anh chỉ nói một đúng một lần, vào ngày hôm đó! Về sau, mỗi lần cô nhớ về thời khắc ấy, đều rất xúc động!

Trong lúc cô cảm động đến bối rối thì anh lại nói ra một câu lập tức kết thúc phong cảnh thơ mộng của cô: “Nha đầu, anh đói bụng!”

Cô thật muốn lấy sợi mỳ mà siết chết anh!

Bạc Bằng cố nén sự đau nhức toàn thân mà bước xuống giường, cô khoác chiếc áo ngủ đi vào phòng tắm, tắm xong, cô lấy trong tủ lạnh ra những nguyên liệu làm bánh ngọt đã mua sẵn từ hôm trước, chăm chú xem sách hướng dẫn, làm một chiếc bánh ga tô.

Nướng bánh ngọt xong, cô mở ngăn kéo lấy ra một bao nền sinh nhật mà cô đã phải đi hết hàng trăm cửa hàng tiện lợi mới tìm thấy một nơi bán.

Diệp Chính Thần tắm xong, anh bước ra. Bạc Bằng đang bận rộn với công việc quấy bơ, anh bước đến ôm lấy cô từ phía sau, hít một hơi thật sâu hương bánh ga tô sữa.

“Nha đầu! Ba năm sau, làm vợ anh nhé!” Anh nói nửa thật nửa đùa.

Lòng Bạc Bằng đột nhiên run lên.

Ba năm sau, anh có thể khôi phục lại sự tự do.

Câu nói này xem như hứa hẹn sao?

Vì điều gì câu nói hứa hẹn của Diệp Chính Thần nghe lại hư vô và mờ mịt như vậy.

Bạc Băng sợ hãi và thất vọng, cho nên cô không cho phép chính mình có bất kì hy vọng nào.

Cô giả vờ như không có việc gì, lườm anh một cái: “Người muốn cưới em làm vợ rất nhiều, xếp hàng đi!”

“Đừng có mà khoác lác! Hai mươi ba tuổi vẫn còn là một trinh nữ, chỉ có anh mới không chê em.”

“Anh!” Bạc Băng đỏ mặt.

Diệp Chính Thần thì lại vô cùng đắc ý!

Anh kéo ngón trỏ của cô quết một chút bơ, sau đó đưa vào trong miệng, lưỡi anh chậm rãi quần lấy ngón tay cô, mút phần bơ trên đó.

“Rất ngọt!” Anh tiến đến sát bên cô, mập mờ nói: “Anh nghĩ đến việc đem nó phết lên toàn thân em...”

Sự tê dại từ đầu ngón tay nhanh chóng lan truyền khắp toàn thân, mặt của cô càng đỏ hơn.

Khẳng định toàn diện – Anh đích thực là gã đàn ông phong nhã khoác áo cảm thú, khoác áo sắc lang.

Diệp Chính Thần không chút nhượng bộ mà yêu cầu cô phải có mặt trong tiệc sinh nhật của anh, nên Bạc Băng đành phải đổi ca với người khác, cô đứng trước tủ quần áo, chọn đi chọn lại, cuối cùng cô cũng tìm được một chiếc áo sơ mi cao cổ có thể che kín các dấu vết yêu đương trên người, mặc dù ánh nắng bên ngoài đang cực kì chói chang như muốn chiếu rọi hết thấy ánh sáng lên người cô.

Không còn cách nào khác, ai bảo toàn thân cô từ trên xuống dưới đều là vết cắn của cảm thú kia chứ, xanh có, tím cũng có.

Bạc Băng rửa mặt, chải đầu qua loa, cô không trang điểm, chỉ thoa một ít son môi, che giấu đôi môi có chút sưng đỏ của mình.

Đáng tiếc vẫn chưa xuống xe thì son môi đã bị người nào đó ăn sạch sẽ!

...

Diệp Chính Thần nắm tay Bạc Băng đi vào một nhà hàng kiểu Trung Hoa khá nhỏ, sảnh trước của nhà hàng không lớn lắm, hai mươi mấy người cùng ngồi có vẻ vô cùng chật chội.

Bạc Băng thử vài lần rút tay về, nhưng không lần nào thành công.

Quan hệ của cô và anh trước mặt mọi người, cứ thế mà công khai.

Anh Phùng nhìn chiếc áo sơ mi cao cổ Bạc Băng đang mặc, sau đó nghịch ngợm nháy mắt với Diệp Chính Thần: “Ồ!! Thu phục rồi à?!”

Diệp Chính Thần trả lời bằng ánh mắt: “Biết rồi mà còn hỏi.”

Mọi người xung quanh vừa nghe được lời ấy ngay lập tức bưng tỉnh!

Có thể nói rằng, đối với những người có kinh nghiệm sống khá phong phú, thì chiếc áo sơ mi cao cổ của cô lại chính là vật phản chủ theo kiểu giấu đầu hở đuôi.

Lý Khải thì chỉ chăm chú xem thực đơn.

Bạc Băng cố gắng muốn thấy rõ biểu cảm của Tần Tuyết, nhưng từ đầu đến cuối chỉ thấy cô ấy cúi đầu, khiến người khác không thể thấy được đằng sau hàng mi đang rủ xuống của cô ấy ẩn giấu điều gì.

Là thương hại, cảm phần, bức tức? Hay vẫn cho rằng Bạc Băng đã phản bội cô ấy...

Bạc Băng thật sự rất muốn biết.

...

Thức ăn vừa được mang lên, là món ăn Quảng Đông, Diệp Chính Thần vừa gấp một miếng thịt gà đặt vào bát cô, thì điện thoại của anh bắt chợt vang lên.

Anh lấy điện thoại ra, nhìn thoáng qua dãy số trên màn hình, Bạc Bể cũng thuận mắt liếc qua một chút, là số điện thoại trong nội thành Osaka.

Hiển nhiên, Diệp Chính Thần nhận thấy cuộc điện thoại này gọi đến từ một số lạ, thời điểm nhận điện thoại, anh đã dùng một lời chào vô cùng lễ độ bằng tiếng Nhật: “Kon’nichiwa”(2)

(2) : phát âm là Kon’nichiwa nghĩa là xin chào.

“Sinh nhật vui vẻ!” âm thanh phát ra là giọng của một phụ nữ.

Là tiếng phổ thông cực kỳ chuẩn.

Có phụ nữ gọi điện thoại chúc anh sinh nhật vui vẻ, Bạc Bể không lấy gì làm ngạc nhiên.

Nhưng phản ứng của anh lại làm cho cô vô cùng thất vọng.

Vào thời điểm điện thoại phát ra âm thanh, anh nhanh nhẹn lấy tay che điện thoại lại, vội vàng bước ra ngoài cửa.

Bạc Bể dùng ống hút khuấy đều nước đá trong ly cocacola của cô, một lần rồi lại một lần, chất lỏng màu đen nhanh chóng trở thành cơn lốc nhỏ xoay tròn trong ly. Tâm của cô cũng như viên đá lạnh trong đó, dần dần tiến vào trung tâm của cơn lốc xoáy đen ngòm.

Quen biết anh ngày đầu tiên, đã biết anh là mẫu người như thế nào.

Đến khi yêu anh, càng biết càng tường tận anh là người như thế nào.

Cô đã nói với chính mình, tốt nhất là đừng nên để ý mọi việc, nhưng sao có thể không để ý chứ.

Dù sao thì tình yêu cũng không phải là dùng miệng để nói.

Diệp Chính Thần bước ra khỏi cửa, đi đến bãi đậu xe vắng vẻ phía sau nhà hàng.

Lần đầu tiên Bạc Bể cảm thấy ngưỡng mộ sở thích sạch sẽ của người Nhật Bản, bởi vì trên cửa sổ thủy tinh kia, được lau chùi rất sạch sẽ, sạch đến mức cô có thể thấy mỗi một động tác rất nhỏ, thậm chí là ánh mắt của anh cũng nhìn được một cách rõ ràng...

Bạc Bể từng nghĩ Diệp Chính Thần là con người hai mặt, một mặt là khi anh khoác chiếc áo blouse trắng thì toát lên vẻ trang nghiêm bất khả xâm phạm, còn mặt thứ hai là khi cởi áo blouse trắng ra, toàn thân anh lại toát ra một vẻ kiêu ngạo pha chút phù phiếm, hư không.

Đến hôm nay, cô mới biết con người anh vẫn còn một mặt khác...

Đó là yên tĩnh lạnh lẽo tựa như đêm tối.

Diệp Chính Thần nói chuyện điện thoại rất lâu nhưng từ đầu đến cuối biểu cảm trên gương mặt của anh vẫn lạnh như băng.

Khóe miệng anh, ngay cả nửa ý cười cũng không có.

Hơn một nửa thời gian của cuộc điện thoại anh chỉ trầm tư, không nói nhiều lắm, ngón tay anh thỉnh thoảng gõ nhẹ lên lan can màu trắng ở bãi đỗ xe, chậm chậm nhưng có tiết tấu, trước kia cô cũng không biết anh có thói quen này.

...

Diệp Chính Thần đã quay trở lại bữa tiệc.

Bạc Bể vẫn đang uống cocacola còn chưa kịp hỏi gì.

Anh lại chủ động giải thích với cô: “Cô ấy chỉ là bạn bè bình thường của anh thôi.”

“Vâng!” Cô biết.

Anh và tình nhân nói chuyện điện thoại, biểu hiện của anh sẽ không lạnh băng như vậy.

“Cô ấy gặp ít việc rắc rối, muốn anh giúp đỡ.” Anh cẩn thận nghiên cứu phản ứng của cô.

“À!”

Thấy anh nhìn thoáng qua đồng hồ, Bạc Băng nói: “Anh đi đi, đừng để người ta chờ.”

“Em đi cùng anh đi.”

Bạc Băng lắc đầu, nhìn anh nở nụ cười: “Em ở đây chờ anh!”

“Cũng được!” Anh nói với mọi người vài tiếng rồi vội vàng rời đi.

Thật ra, nếu anh kiên trì một chút, có thể cô sẽ đi cùng anh.

Bởi vì, đối với người phụ nữ trong điện thoại cô rất tò mò, cô rất muốn biết, rốt cuộc người đó là mẫu phụ nữ thế nào lại có thể khiến cho Diệp Chính Thần thu hồi sự bá đạo mà nghiêm chỉnh tiếp đón.

Người phụ nữ này, nhất định là rất quan trọng đối với anh!

Sắc trời càng ngày càng tối, bên ngoài đường phố đã lên đèn, và đèn xe cũng đã được bật sáng.

Ở Osaka, đèn đường nhiều bao nhiêu thì xe cộ ít bấy nhiêu, thành phố khá vắng vẻ và yên tĩnh.

Duy nhất chỉ có nhà hàng hiện nay cô đang ngồi, không khí vô cùng náo nhiệt.

Ra nước ngoài mới biết: Nơi nào có người Trung Quốc, thì nơi đó có tiếng cười, có mùi vị tình cảm!

Trong nhà hàng, toàn bộ đèn đã được bật sáng, ngọn đèn màu xanh nhạt chiếu vào làn da trắng và đôi má hồng hào của Tần Tuyết, có lẽ là cô ấy đã uống vài ly bia Asahi, khi cười Tần Tuyết vô cùng quyến rũ, xinh đẹp tỏa sáng như ánh sao tứ hướng.

Từ lúc Diệp Chính Thần rời đi, tâm trạng của Tần Tuyết dường như tốt hơn, cô ấy không ngừng nói cười, đùa giỡn cùng các bạn nam, mọi việc đều thuận lợi.

Lúc trước, Tần Tuyết không thích cười đùa với đàn ông, nhiều lúc nghe người khác kể chuyện cười, Bạc Băng thì cười đến mức ngã tới ngã lui, còn Tần Tuyết nhiều lắm là che miệng cười khẽ, lộ vẻ là người phụ nữ rụt rè.

Không biết từ khi nào, Tần Tuyết thay đổi, cô ấy trở nên không hề giống với Tần Tuyết trước đây nữa...

Bạc Băng nhìn thoáng qua chỗ trống bên cạnh, trong bát của cô thức ăn vẫn còn nguyên, lúc này cô mới hoảng hốt phát hiện chính mình cũng thay đổi, trở nên không hề giống cô...

Bạc Băng cầm đĩa lên, gấp trong bát một ít thức ăn đã nguội lạnh đưa lên miệng, ăn từng chút, từng chút một.

Cô uống khá nhiều cocacola, sự mệt mỏi biểu hiện trên gương mặt cô cùng với một chút lạnh lẽo xuyên qua xương cốt.

Thức ăn vẫn chưa nuốt xuống, anh Phùng có vẻ đã say cầm một lon bia đến ngồi bên cạnh Bạc Băng, không hỏi ý kiến của cô, anh Phùng đã trực tiếp bật nắp, rót bia vào ly của cô.

“Em dâu, anh mời em một ly.” Một câu “em dâu” khiến cho cả người của cô rung động.

Bạc Băng vẫn chưa kịp nói chuyện, thì người có quan hệ tốt nhất với anh Phùng là Lâm Duệ, cũng chính là “Quan tòa” trong trò chơi giết người, lớn tiếng la hét: “Lão Phùng, cậu lại thừa dịp bà xã không có ở đây mà trêu chọc mỹ nữ! Cậu hãy chờ xem bà nhà cậu đến đây xử lý cậu thế nào!”

“Cùng lắm thì về nhà quỳ gối trên tấm băng giặt đồ, ngày nào tôi không quỳ thì ngày nó cả người cảm thấy không thoải mái.” Anh Phùng nói bằng vẻ mặt oai phong凛凛 liệt.

Bạn gái của Lâm Duệ cười hỏi: “Anh Phùng, chị nhà anh mua băng giặt đồ ở đâu vậy? Tại sao em tìm mua mãi mà không có?”

Anh Phùng nói: “Bà xã của anh đem từ Trung Quốc sang, đến mười mấy cái, em cần không? Anh cho em hai cái!”

Lâm Duệ lập tức nói: “Lòng tốt của cậu, tôi không dám nhận, vẫn là để lại cho cậu, từ từ mà dùng.”

Bạc Băng cuối cùng cũng bị bọn họ chọc cười, nhất là khi cô nghe anh Phùng luôn miệng nói “cám bã(3) nhà tôi.”

(3) Cám bã: một loại thức ăn thời xưa của những nhà nghèo.

Thực ra, tình cảm của anh Phùng và chị Phùng rất tốt, cùng học đại học, sau khi tốt nghiệp cả hai đi đăng kí kết hôn, cuộc sống không xe, không nhà riêng, không áo cưới, nhưng may mắn là họ rất hạnh phúc với cuộc sống “khổ(4) hôn”.

(4) Khổ ỉ đây có nghĩa là k có gì, trống rỗng, ý là dù không kết hôn rầm họ nhưng họ vẫn sống hạnh phúc.

Chị Phùng là một người phụ nữ đặc biệt, chị hiểu được yêu là phải trả giá. Sau khi anh Phùng học xong thạc sĩ, anh muốn xuất ngoại học lên tiến sĩ, chị đã từ bỏ công việc có mức lương khá cao để cùng anh Phùng sang Nhật Bản.

Chị không hề trách anh Phùng, ngược lại còn chăm sóc cho cuộc sống hằng ngày của anh, nấu ăn và đến xưởng để làm thêm kiếm tiền, hy vọng sẽ có một ngày đủ tiền mua một căn nhà nhỏ.

Phòng trọ của hai anh chị không có những vật dụng xa hoa, đầu giường đầy những con búp bê đáng yêu, trên tường dán bức ảnh chụp đám cưới.

Trên ảnh, chị Phùng ăn mặc khá đơn giản, một chiếc áo thun và một chiếc váy, anh Phùng mặc một bộ Âu phục, cả hai cùng đứng trang nghiêm trước Quốc huy mà tuyên thệ...

Đáng yêu như thế, tốt đẹp như thế!

Nhắc đến chị Phùng, gương mặt anh Phùng luôn luôn hớn hở: “Cám bã nhà tôi... Cám bã nhà tôi...”

Cách xưng hô này chan chứa yêu thương đến mức nào, mọi người không thể biết được!

“Em dâu...” anh Phùng cầm ly bia của Bạc Băng lên đưa đến tay cô, tỏ thái độ yêu mến: “Anh mời em một ly! Anh uống hết, em uống bao nhiêu tùy ý em.”

Anh Phùng nâng ly uống cạn, đàn ông phương Bắc rất phóng khoáng.

Từ lần đầu tiên tụ họp cùng nhau, khi thấy Bạc Băng không nể mặt Diệp Chính Thần không chịu uống rượu, thì mọi người đều hiểu cô không biết uống.

Hiện nay, mọi người đều chờ xem phản ứng của cô, xem cô có nể mặt anh Phùng hay không.

Cảm kích khoảng thời gian nửa năm giúp đỡ của anh Phùng, Bạc Băng không thể để anh ta xấu hổ trước mặt mọi người được.

Bạc Băng khẽ cắn môi, nâng ly bia đặt lên miệng.

Bia của Nhật Bản có mùi vị khá dễ uống, nhưng nó vẫn khiến cô cảm thấy rất khổ sở, Bạc Băng nhắm mắt lại, uống một hơi.

Cô đặt ly bia đã cạn sạch lên bàn trước mặt mọi người.

Anh Phùng lập tức ngồi thẳng lưng, lộ rõ vẻ hài lòng.

Đàn ông trên bàn rượu, luôn luôn có sự hồn nhiên đáng yêu.

Anh Phùng lại rót đầy bia vào ly của mình, sau đó vỗ vỗ bả vai của Bạc Băng: “Anh rất khâm phục em, anh đã từng nghĩ trên đời này không có phụ nữ nào có thể thu phục được Diệp Chính Thần!”

Là Diệp Chính Thần thu phục cô mới đúng chứ?!

Bạc Băng xoa đầu đang choáng váng: “Chắc là em ở gần quan nên được ban lộc.”

“Anh nói cho em một bí mật.” Anh Phùng nói nhỏ bên tai cô: “Tối hôm qua, anh nói với Diệp Chính Thần, em và Ngô Dương đã chính thức qua lại.”

“Cái gì?” điều này đúng là sai sự thật nha.

“Anh không nói như vậy, liệu cậu ấy có đi tìm em không?” Anh Phùng nói: “Khi cậu ấy nghe tin đó, không ngừng uống rượu, không ngừng nhìn mưa ngoài cửa sổ. Anh hỏi cậu ấy nhìn cái gì? Cậu ấy lại hỏi anh: “Anh Phùng, lúc trước nếu như anh chia tay với chị Phùng, bây giờ anh sẽ thế nào?” Anh nói: “Nhớ cô ấy! Nhớ suốt cuộc đời!”

Anh Phùng dừng lại một chút, lại nâng ly bia uống hết, sau đó tiếp tục nói: “Sau đó, cậu ấy không nói gì, chạy ra cửa, anh đuổi theo, hỏi cậu ấy đi đâu? Cậu ấy nói: “Em không thể để cho bản thân cả đời nhớ cô ấy...”

Bạc Băng lấy lon bia bên cạnh, mở ra, rót đầy ly của chính mình, tay của cô liên tục run rẩy, bọt bia màu trắng tràn ra.

Bạc Băng cầm ly bia, ngẩng đầu lên, bia lạnh như băng chảy qua lưỡi, qua yết hầu của cô...

Nước mắt nóng bỏng của cô tự nhiên rơi xuống, làm ướt tóc...

Vì anh Phùng, vì Diệp Chính Thần, vì đàn ông đơn giản nhất lại yêu dứt khoát nhất!

Nếu như bạn không có khả năng gặp được loại tình yêu thiên trường địa cửu, cũng đừng nên phủ nhận trên đời sẽ không có loại tình yêu đó.

Bạn có thể lựa chọn ngồi trong xe BMW mà khóc, cũng có thể lựa chọn ôm củi gạo, muối, dầu... Ngồi trên chiếc xe đạp cùng anh cười mơ ước về tương lai!

Bạn có thể lựa chọn một người có thể cùng bạn mỗi ngày ăn những món hải sản, cũng có thể lựa chọn một người sẵn lòng đem một con tôm cuối cùng bóc vỏ bỏ vào bát của bạn.

Tin tưởng vào cuộc sống, là vẫn tin tưởng vào tình yêu.

Lựa chọn như thế nào là quyết định của bạn.

Cũng được quyết định bởi sự tin tưởng trong lựa chọn của chính mình!

...

22. Chương 22: Người Đẹp Say Rượu

Mọi người ai cũng bắt đầu trò chuyện theo đề tài, chỉ có anh Phùng và Bạc Băng là cùng nhau nói chuyện phiếm, thao thao bất tuyệt.

Anh Phùng nói với cô:

“Háo sắc chính là bản tính trời sinh của đàn ông!”

“Đàn ông lúc nào cũng thích phụ nữ đẹp! Cái gì đẹp ai mà không thích?”

“Nhưng mà Trương Bá Chi dù rất xinh đẹp cũng chỉ có thể để ngắm thôi...”

“Người phụ nữ mà đàn ông thực sự muốn kết hôn, vẫn là người có thể cùng mình khóc, cùng mình cười...”

“Cho anh mười người đẹp, cũng không bằng cảm bà nhà anh... Phụ nữ đẹp ở đâu cũng có, nhưng cô ấy chỉ có một, đánh mất rồi sẽ không bao giờ tìm lại được...”

Bạc Băng gật đầu liên tục: “Anh sẽ không bao giờ tìm được một người phụ nữ nào tốt với anh được như chị Phùng!”

Anh Phùng còn nói:

“Rất nhiều người nói Diệp Chính Thần đào hoa, gặp người nào cũng yêu. Anh quen cậu ấy đã hơn hai năm. Thật sự là anh có thấy cậu ấy thường xuyên giúp phụ nữ sửa chữa đồ gia dụng, mời phụ nữ ăn cơm, chở phụ nữ trên đường...”

Bạc Băng lại liên tục gật đầu: “Em biết!”

Anh Phùng lắc đầu: “Em vẫn không biết: Lúc anh đến Nhật Bản là vào mùa đông, một câu tiếng Nhật cũng không biết nói, đường đi cũng không biết rõ, một sinh viên lớp dưới đưa anh đến nhà trọ. Hôm đó anh gặp được Diệp Chính Thần, cậu ấy đưa cho anh một chiếc điện thoại cũ, bảo anh khi gặp khó khăn thì gọi cho cậu ấy. Cậu ấy giúp anh mang hành lý vào, thấy trong phòng anh chỉ có tấm chiếu trải giường, cậu ấy liền về phòng lấy cho anh một tấm thảm lông. Cậu ấy giúp anh mua vật dụng hằng ngày, giúp anh mua thức ăn. Cậu ấy còn lái xe đưa anh đi đây đi đó, chỉ dẫn cho anh biết những nơi có thể mua được đồ điện giá rẻ, nơi nào có thể mua được thức ăn ngon, nơi nào là trung tâm mua sắm, nơi nào là chính quyền trung ương... Cậu ấy cho anh ID card, giúp anh làm thủ tục cấp visa cho chị Phùng...”

“Khi bà xã của anh đến Nhật Bản, cậu ấy mời bọn anh ăn cơm... Không có việc gì cũng chạy đến phòng bọn anh dùng bữa.”

“Anh ngã bị thương ở chân, cậu ấy mỗi ngày đều đến công anh đi học, công anh đi bệnh viện kiểm tra...”

Chất men có nhiệt độ mát lạnh như lon bia Bạc Băng đang cầm trên tay chuyển thành nóng bỏng lan truyền toàn thân, máu trong người cô sôi sùng sục, từng mạch máu như muốn vỡ tung ra!

Anh Phùng giữu cột nhìn thoáng qua hướng của Tần Tuyết: “Chẳng lẽ cậu ấy thích anh?! Bọn anh có cùng chân?!”

“...” Bạc Băng gượng cười.

“Đôi khi, đánh giá đàn ông không nên nhìn vẻ bề ngoài, đừng nên tin người đó nói gì, càng không nên tin lời người khác nói.” Anh Phùng nói: “Cậu ấy không cần biết mọi người đánh giá cậu ấy như thế nào, chỉ hy vọng... Em biết cậu ấy là dạng người gì!”

Bạc Băng say, chính cô tự uống bia làm mình say khướt!

May mắn là khả năng uống bia của cô không tốt, chất lượng bia như thế nào đối với cô cũng không thành vấn đề.

Bạc Băng không khóc cũng không gây rối, cô chỉ nhìn anh Phùng cười ngây ngô rồi liên tục gật đầu.

Lúc Diệp Chính Thần trở về, Bạc Băng vẫn đang cười một cách vô tư, cô cầm ly bia lên nói: “Anh Phùng, tới đây! Em và anh uống một ly!”

Diệp Chính Thần vung tay lên, giật lấy ly bia trong tay cô: “Anh uống thay em!”

Bạc Băng mơ màng chớp mắt, gương mặt khá giận dữ của Diệp Chính Thần lúc ẩn lúc hiện trước mắt cô, làm đầu óc cô choáng váng.

Cô nắm lấy vạt áo anh, ngốc nghếch cho rằng như vậy hình ảnh của anh sẽ không lắc lư nữa: “Anh về rồi à?”

Diệp Chính Thần không để ý đến cô, dùng tiếng Nhật nói với nhân viên phục vụ: “Lấy thêm năm bình sake và mười lon bia!”

Lâm Duệ chỉ vào anh Phùng, cười hả hê khi thấy anh Phùng gặp họa: “A, cậu chết chắc rồi!”

Sau đó chuyện gì xảy ra Bạc Băng không nhớ rõ lắm.

Cô mơ hồ nhớ được vài đoạn, cô chỉ nhớ anh Phùng uống quá nhiều, ngã gục trên bàn không thể đứng dậy.

Cô kiên trì nắm lấy rồi lay mạnh anh Phùng: “Anh Phùng, đừng ngủ mà, chúng ta phải trò chuyện thêm một lát nữa.”

Sau đó, Lâm Duệ công anh Phùng đi mất.

Diệp Chính Thần muốn dẫn cô đi, cô vẫn ngồi ở bàn đùa nghịch: “Em không đi! Anh Phùng... Anh đừng đi, em và anh còn chưa nói hết mà! Sau khi anh ngã bị thương thì thế nào? Anh nói thêm một chút nữa đi...”

Những việc xảy ra sau đó, Bạc Băng nhớ rõ ràng nhất chính là.

Cô ghé vào lưng Diệp Chính Thần, liên tục căn nhắc: “Anh là người tốt, anh đối xử với ai cũng tốt... Có người hiểu anh, có người không hiểu anh... Không sao... Em hiểu... Em hiểu là được rồi!”

“Sư huynh, sao anh không ra xe?”

“À! Đúng rồi, uống rượu không thể lái xe!”

Trên đường đi anh không nói chuyện, có thể đoán rằng anh đang cảm thấy cô rất phiền!

Cô nói không ngừng:

“Sư huynh, có cơ hội anh mượn một bộ quân phục mặc đi.”

“Em muốn cởi từng cúc áo cho anh, từng cúc, từng cúc, cởi cho anh...”

“Em muốn cởi quân phục cho anh, cởi bỏ sự trang nghiêm thiêng liêng của nó...”

“À, thật sự là lúc anh mặc áo blouse trắng trông cũng rất thiêng liêng... Có cơ hội em cũng muốn thử xem...”

Cuối cùng anh cũng không thể nhịn được nữa: “Em im lặng chút đi.”

Cô vùi đầu vào hõm vai anh khóc, nước mắt thấm ướt cổ anh.

“Sư huynh, em thật sự rất thích anh! Nếu có một ngày em và anh chia tay, có lẽ em sẽ rất nhớ anh, nhớ anh cả đời!”

Anh vẫn không nói lời nào, cô nói tiếp: “Anh đừng bao giờ nhớ em! So với em, phụ nữ xinh đẹp nơi nào cũng có...”

...

Cuối cùng trong ký ức, rất mơ hồ...

Cô ngờ ngợ nhớ, anh mang cô về phòng, đặt cô lên giường, đưa vào miệng cô rất nhiều thứ nước chua chua nồng nồng.

Uống xong, dạ dày đang quặn đau của cô cũng cảm thấy dễ chịu hơn.

Sau đó, anh điên cuồng xé rách quần áo của cô, cô cũng kéo quần áo anh...

Anh điên cuồng cắn lên cổ cô, lên ngực cô, lên đùi cô. Cô cũng cắn vào bờ vai của anh, vào cánh tay anh, vào cả xương sườn anh...

Anh điên cuồng xông vào cơ thể cô...

Bạc Băng ngẩng đầu lên, thân người cô uốn cong như hình cánh cung, tiếng rên rỉ vang khắp màn đêm.

Cô và anh cứ làm đi làm lại làm đến long trời lở đất, bên ngoài cửa sổ, cây anh đào dao động, rơi rụng nhưng lại đẹp rực rỡ.

Chất cồn làm tê liệt toàn bộ tri giác của cô, toàn thân cô bủn rủn, mệt mỏi để anh dày vò thân thể hết lần này đến lần khác, cô xoay người, đầu óc choáng váng.

Bạc Băng cười rồi khóc...

Cô nói: Sư huynh, em yêu anh!

Cô đã yêu một người không bằng cảm thú!

...

Cả đời Bạc Băng uống rượu không quá ba lần.

Lần đầu tiên, là hôm tốt nghiệp đại học, trong buổi tiệc chia tay, cô say, ôm bạn cùng phòng khóc một trận.

Ngày hôm sau đầu đau như muốn vỡ ra, Bạc Băng thì sẽ không bao giờ uống rượu nữa.

Đây là lần thứ hai, cảm nhận được khắc sâu vào tâm trí cô chính là: Đời người đôi lúc không chịu được một lần say mê!

Cô tình nguyện mỗi ngày say mê chết trong lòng anh, không cần tỉnh lại!

Lần thứ ba...

So với đêm nay, anh còn điên cuồng hơn, cũng cầm thú như thế mà đặt cô lên giường.

Dem cô cắn thành những mảnh vụn.

Bạc Băng không còn sức lực để phản kháng anh, cô nhìn anh, nhìn xem anh không bằng cầm thú như thế nào.

Anh thật sự như thế.

Tay anh mạnh mẽ đặt lên đầu gối cô, nhanh chóng tách hai chân cô ra...

Rất đau, so với lần đầu tiên còn đau hơn!

Thế giới đang lay động của cô đột nhiên trầm xuống, chìm vào đáy biển, không còn cảm giác, cô cảm nhận được từ nay cô sẽ bị chết chìm trong cái thế giới đó.

Từ đó về sau, cô cai rượu triệt để!

Không bao giờ uống rượu nữa!!!

Hoan lạc, phóng túng cùng với say rượu, sau khi tỉnh lại cảm nhận duy nhất của Bạc Băng là đầu đau như muốn vỡ ra, dạ dày co thắt, ngoài ra cô cảm thấy như xương cốt không còn tồn tại trong cơ thể mình nữa, cả người ề ảm mệt mỏi.

Cô ần ần huyết Thái Dương mở mắt ra, hình ảnh đầu tiên đập vào mắt cô là bức rèm màu xanh nhạt được kéo kín, hoàn toàn không có một khe hở.

Một cảm giác lo lắng dần hình thành từ đáy lòng Bạc Băng. Bởi vì chỉ có phòng của Diệp Chính Thần mới có bức rèm màu xanh nhạt như thế này, cho dù là đêm hay ngày, không ngờ là nhanh đến thế.

Bạc Băng nhớ lúc anh bị thương, cô giúp anh quét dọn phòng, thuận tay vén bức rèm lên, để ánh nắng chiều gay gắt chiếu vào phòng anh.

Anh lập tức kéo bức màn lại, che kín không còn khe hở.

Cô hỏi anh tại sao.

“Thói quen.” Anh nói.

“Thói quen không thấy ánh sáng?”

Anh nở nụ cười, đôi mắt híp lại thành một đường hẹp dài, khiến trong lòng người khác không khỏi lo sợ mà liên tưởng đến nụ cười đen tối phóng túng: “Thói quen làm những chuyện không có ánh sáng à?”

Nếu như lúc đó không phải anh đang bị thương một tay, có lẽ cô sẽ sợ đến mức tung cửa mà tháo chạy.

Lúc ấy, cô chưa từng nghĩ sẽ có một ngày cô sẽ tỉnh giấc trong phòng của anh...

Nhìn xung quanh phòng, cô thấy Diệp Chính Thần đang ngồi trước laptop chăm chú xem tư liệu tiếng Nhật.

Tay phải anh đặt lên con chuột, ngón tay anh không trượt bánh xe trên đó, mà nhẹ nhàng click chuột, thông thả nhưng có tiết tấu...

Bạc Băng chống hai tay lên giường ngồi dậy, cố gắng không phát ra tiếng làm kinh động đến Diệp Chính Thần đang ngồi trước máy vi tính.

Bắt đầu từ tháng tư, sau khi khai giảng học kì mới, giáo sư Tanaka tạo áp lực cho anh rất lớn, nào là thực tập lâm sàng, xem tư liệu, viết bài phát biểu... Những công việc này cứ quần lầy anh, làm anh cực kì mệt mỏi.

Nhưng anh vẫn không hề than phiền, cũng không hề bực bội, không cần biết giáo sư giao cho anh bao nhiêu việc, anh đều cố gắng hoàn thành tốt nhất, hoàn mĩ nhất.

Chỉ có Bạc Băng biết, anh thật sự rất mệt.

Cô kéo nhẹ tấm chăn, tiếng ma sát rất nhỏ vang lên kinh động Diệp Chính Thần.

“Tỉnh rồi à.” Diệp Chính Thần thấy cô thức dậy, lấy ly trà xanh trên bàn mang đến cho cô, xoa xoa trán của cô: “Em có đau đầu không? Có thấy chỗ nào không thoải mái không?”

Bạc Băng kéo cao chiếc chăn lên, che đậy phần lớn cơ thể, chỉ để lộ đôi vai: “Đau, toàn thân em đều đau.”

“Uống một chút đi.” Anh đưa ly trà lên miệng cô.

Bạc Băng uống một hớp, nước trà có mùi vị chua chát, bằng nhiều năm kinh nghiệm học y, cô biết đây không phải là nước trà bình thường: “Thuốc à?”

“Ừ, thuốc giải rượu và làm dịu cơn đau. Ngoan nào, uống đi.”

Anh đối xử với cô như một đứa trẻ, dùng lời nói dịu dàng để dỗ dành cô, sự dịu dàng của anh có thể ghìm chết cô.

Bạc Băng khẽ cắn răng, cố gắng nuốt hết phần thuốc.

Làm bệnh nhân của anh, đừng nói thuốc đắng, uống chất arsenic(1) cô cũng chấp nhận.

(1) Arsenic: một chất có trong thiên nhiên, dùng nhiều có thể gây ra bệnh ung thư, thậm chí là tử vong.

Anh tỏ vẻ rất hài lòng với biểu hiện ngoan ngoãn của cô, anh khen thưởng cô bằng một nụ hôn lên trán. Đúng lúc đang ngọt ngào nhất, điện thoại của anh vang lên, anh nhìn thoáng qua màn hình điện thoại.

“Anh nói chuyện điện thoại một lát.” Diệp Chính Thần cầm điện thoại bước ra ban công, mặc dù anh nói rất ít, nhưng vẻ mặt của anh lại vô cùng chăm chú, lúc này so với vẻ mặt thường ngày, anh như một con người khác.

Rất nhanh sau đó anh trở lại, vội vàng thu dọn một số đồ dùng: “Nha đầu, anh có việc gấp, phải đi Tokyo một chuyến.”

“Ồ, khi nào anh đi?”

“Bây giờ.” Anh cầm đồ dùng vừa thu dọn bước vội đến cửa, không nán lại dù chỉ một phút.

“Gấp như vậy... Anh ăn sáng xong hẵng đi.”

“Không được.” Anh đi đến cửa, sau đó lại quay lại, hôn nhẹ vào trán cô: “Anh sẽ trở về nhanh thôi.”

Anh không cho cô biết anh đi vì việc gì, Bạc Băng cũng không hỏi. Nếu anh muốn nói, thì tự nhiên anh sẽ nói, nếu anh không muốn nói, cô hỏi chỉ làm anh khó xử. Cô thu dọn phòng hộ anh, khóa kỹ cửa, sau đó đến phòng nghiên cứu, làm những công việc phải làm.

Cứ nghĩ anh sẽ trở về sớm, nhưng không ngờ là đã hơn ba ngày vẫn không thấy anh đâu. Bạc Băng điện thoại cho anh, anh cũng không nhận máy, thỉnh thoảng còn tắt máy, cô có một cảm giác mơ hồ như có việc gì đó đang xảy ra.

Những lúc tâm trạng cô khẩn trương, chu kì kinh nguyệt luôn bị rối loạn, không sớm thì trễ, lần này cô có sớm một tuần.

Một mình cô ở phòng trọ, bụng dưới râm rỉ đau đớn, cô không để tâm đến mà vẫn xem tư liệu, ôm máy tính ngồi trên giường xem lướt qua một số trang web.

Đang chăm chú xem dự báo thời tiết trên trang web Yahoo, Bạc Băng vô tình thấy trong mục bản tin mới trên báo Yahoo có một tin nói rằng ba ngày trước, tại khu phố Shinjuku của Tokyo phát hiện hai xác chết,

vẫn chưa xác định được thân phận, chỉ biết họ đều là người Trung Quốc, giới tính nam, visa đã quá thời hạn, trước mắt thi thể sẽ được giao cho đại sứ quán Trung Quốc xử lý.

Trong bản tin còn nói thêm, sự việc lần này rất có khả năng là do các bang phái ở Shinjuku tranh giành quyền lực.

Nghĩ đến Diệp Chính Thần đang ở Tokyo, Bạc Băng không khỏi lo lắng, cô điện thoại cho anh một lần nữa, rất lâu sau anh mới nhận cuộc gọi, đầu dây bên kia rất ồn ào, có tiếng khóc chói tai của phụ nữ, nghe qua rất lạnh lẽo.

Từ huyệt Thái Dương của cô truyền đến một cơn đau kịch liệt, Bạc Băng nhăn nheo không hỏi người phụ nữ đó là ai.

“Anh đang ở đâu vậy?” Cô cố gắng để âm thanh phát ra thật bình tĩnh.

“Bây giờ anh có chút việc, lát nữa anh sẽ điện thoại lại cho em.” Nói xong anh cúp máy, hoàn toàn không giải thích gì thêm.

Bạc Băng cảm thấy khó chịu, cô bực bội tắt luôn nguồn điện thoại, quyết không quan tâm đến anh nữa.

Xem tư liệu được một lát, Bạc Băng nhìn đồng hồ đã hơn mười một giờ tối, cảm thấy đói bụng, cô ngồi dậy đun nước sôi, muốn uống cà phê để tinh thần tỉnh táo hơn.

Cà phê vừa được pha xong, cô đang chuẩn bị uống thì nghe thấy bên ngoài ban công vang lên tiếng động, chưa kịp quay đầu lại, thì đèn bỗng nhiên tắt, phòng cô trở nên tối om. Thị giác của cô vẫn chưa kịp thích ứng với sự bao trùm bất ngờ của bóng tối, thì ngay tức khắc có một luồng khí lạnh xông vào người cô, ngay sau đó có một người ôm cô từ phía sau, quần áo người đó lạnh như băng, có một vài nơi bốc lên mùi máu tanh nồng đậm...

“Á!” hai tiếng cứu mạng vẫn chưa kịp thét lên thì miệng của cô đã bị người đó bịt lại.

Chưa bao giờ Bạc Băng gặp phải chuyện như thế này, cô hoảng sợ đến mức toàn thân mềm nhũn, đầu óc trống rỗng, tất cả các cơ quan cảm giác như bị đình chỉ hoạt động, cô chỉ còn lại một bản năng duy nhất là cố gắng giãy dụa trong bóng tối, kéo xé. Nhưng sức lực của đối phương vượt xa sức cô, một tay ôm lấy cô ném lên giường.

Bạc Băng hoảng sợ đến mức đầu óc choáng váng, cô cố gắng giữ bình tĩnh, người đó lập tức đè lên người cô, xé rách áo ngủ của cô...

Một cảm giác lạnh lẽo nhanh chóng lan truyền trên phần da thịt đang để trần, rồi chạy dọc trên cơ thể xuống lòng bàn chân cô, Bạc Băng như rơi vào cơn ác mộng, cô gấp gáp đến mức ngay cả kêu cũng không ra tiếng. Bàn tay lạnh lẽo đang mơn trớn trên da thịt cô, đôi môi điên cuồng áp lên môi cô...

Lúc hương vị và hơi thở quen thuộc tràn ngập trong khoang miệng cô, Bạc Băng mới bừng tỉnh từ cơn hoảng sợ, cô khôi phục lại sự bình tĩnh.

Người đàn ông đáng ghét này, điện thoại thì không chịu nói chuyện, bỗng nhiên xuất hiện như vậy để hù dọa người ta.

Bạc Băng tức giận đến mức đập mạnh vào ngực Diệp Chính Thần, sau đó lại mạnh mẽ ôm lấy anh, hôn trả anh một cách nhiệt tình, hôn đến mức ngạt thở, cô và anh mới quyền luyến tách môi.

“Anh còn biết trở về à? Em tưởng anh đang bận rộn chơi đùa với người phụ nữ khác, sớm quên em không còn một chút nào rồi chứ.”

“Em còn nợ anh học phí bố tức vẫn chưa trả, làm sao anh có thể quên được?” Môi anh trượt xuống phía dưới, hôn lên ngực của cô, môi lưỡi anh mút lên nơi mẫn cảm nhất trên cơ thể cô. Một luồng nhiệt chạy dọc theo người cô, suýt chút nữa cô không khống chế được bản thân.

“Nhớ anh không?” Anh hỏi bằng chất giọng khàn khàn.

“Nhớ. Nhưng mà...” Tay cô nắm lấy bàn tay đang chuẩn bị xé rách phần còn lại của chiếc áo ngủ trên người cô, trong bóng tối, bàn tay còn lại của cô đang lần trên những đường nét mờ hồ trên cơ thể anh: “Không được... Hôm nay em có ‘người quen’ đến thăm.”

“Người quen? Người quen nào?” Anh nhất thời vẫn chưa hiểu ra vấn đề, bàn tay anh lần xuống phía dưới tìm kiếm, đồng thời cũng khiêu khích tâm trí đang dao động của cô, suýt chút nữa cô không thể khống chế được bản thân.

Lúc gần đến khu vườn u mật của cô, tay anh lần vào giữa đùi cô, khi anh chạm vào miếng băng vệ sinh dày cộm, bàn tay anh bất chợt cứng lại.

Cuối cùng anh đã hiểu được, tay anh rút ra, bất đắc dĩ mà hỏi cô về “người quen”: “Không phải vài ngày nữa mới đến sao?”

“Không phải lúc nào cũng đúng. Lần này sớm vài ngày.”

Anh buông tay, thở dài: “Anh đi tắm nước lạnh đây.”

Khi Diệp Chính Thần tắm xong bước ra, Bạc Bể đã thay quần áo khác, nấu cho anh một bát mì cay Thành Đô. Nhìn anh đang ăn như hổ đói, bao nhiêu buồn bực trong lòng Bạc Bể đều tan biến hết, nếu một người không bận đến mức tối mịt thì không thể nào để bản thân đối diện như vậy.

“Anh ăn từ từ thôi.” Cô đưa ly nước cho anh: “Rốt cuộc là anh đi Tokyo, hay là đi Ethiopia?”

Anh vẫn đang cầm cúi ăn, đương nhiên đối với loại đề tài này anh sẽ không muốn trả lời.

Bạc Bể chuyển sang một chủ đề khác hay hơn: “Em xem tin tức, nói là ở khu Shinjuku Tokyo có hai người Trung Quốc chết, anh có nghe nói không?”

Trên mặt anh vẫn không có biểu hiện gì, nhưng mí được kẹp trên dũa thì rơi xuống: “Ừ, anh có nghe nói.”

“Là hội người Hoa ở Nhật Bản báo thù sao?”

Diệp Chính Thần giương mắt nhìn cô, rất hiếm khi thấy được ánh mắt xa xa như vậy của anh: “Em nghe ai nói?”

“Tin tức Yahoo nói.”

“À, đều là tin đồn, cụ thể là chuyện gì đó xảy ra, anh cũng không rành lắm.” Trực giác của phụ nữ nói cho Bạc Bể biết, Diệp Chính Thần nhất định có chuyện giấu cô, nhất định là có.

Ăn xong, cô cởi áo và trèo lên giường, anh bước đến đứng bên cạnh giường, kéo chăn đắp kín người cô: “Lát nữa anh sẽ trở về ngủ cùng em.”

“Đừng đi.” Tay cô nắm chặt tay anh, dùng vẻ mặt đáng thương mà nhìn anh: “Em nhớ anh...”

Anh thở dài một hơi, xốc chăn lên vào nằm cạnh cô.

Bạc Bể nhanh chóng co người vào lòng anh, để mùi hương của anh vây lấy người cô. Có một vài thứ khi đã nếm qua thì sẽ nghiện và không thể từ bỏ...

Anh không nói lời nào, nhanh chóng vòng tay ôm cô, hương vị của anh bao quanh người cô, cảm giác này đặc biệt rất an toàn.

Cô nhẹ nhàng đưa tay sờ lên mặt anh, xương gò má anh đang gồ lên: “Sư huynh, anh làm sao vậy? Tâm trạng anh không được tốt à?”

“Không có.” Anh trả lời một cách qua loa.

Anh không muốn nói, Bạc Bể cũng không muốn truy hỏi. Cô nhắm mắt lại.

Hai thân thể cọ sát, từng đường cong hoàn mỹ trên cơ thể cô hòa vào những đường cong gập ghềnh trên cơ thể anh. Áp sát, gần sát, tay anh tìm đến ngực cô, tiếp theo môi anh lại bao trùm lên ngực cô, tiếp đó... Người anh đè lên người cô.

Hơn mười phút sau, cả hai ngồi dậy, cố gắng hồi phục lại hô hấp đang rối loạn...

Anh lại xuống giường.

“Anh đi đâu vậy?” Cô hỏi.

“Tắm.”

Bạc Băng lau lau bầu ngực đang ươn ướt, là đêm đầu mùa hạ, không khí rất khô nóng sao. Cô nhớ không rõ anh đã tắm đến lần thứ mấy rồi trở về, anh ngồi cách xa giường cô: “Vi khuẩn em nuôi thể nào rồi?”

“Đừng hỏi nữa, lại chết nữa rồi, em chưa bao giờ thấy loại vi khuẩn nào khó nuôi như vậy.”

“Là loại vi khuẩn nào?”

“Phó giáo sư nói đây là nghiên cứu mới của bọn họ chế tạo ra một loại vi khuẩn ức chế tế bào ung thư.” Cô cũng không biết là loại vi khuẩn nào, tóm lại rất khó nuôi dưỡng, cô đã cố gắng làm theo tất cả sự chỉ dạy của giáo sư để tạo ra môi trường sống tốt nhất, nhưng vẫn không thể nuôi dưỡng được.”

“Em lấy bài viết thực nghiệm đưa anh xem.”

“À.” Bạc Băng bò xuống giường lấy máy vi tính đưa cho anh, cẩn thận thuật lại quá trình thực nghiệm cho anh nghe.

Đêm không ngủ, cô và anh ngồi ở trên giường thảo luận vấn đề học tập. Không biết trời sáng từ khi nào, một vài tia nắng ban mai đang phát ra ánh sáng hư ảo...

Bạc Băng lẳng lặng co người ngủ trong lòng anh, nửa đêm, anh bỗng nhiên nắm lấy tay cô, mồ hôi lạnh trên trán anh toát ra liên tục.

“Cậu cố gắng kiên trì một chút...” Anh vẫn nhắm mắt, nói lời mê man vì nằm mộng.

Bạc Băng ngồi dậy, đẩy người anh: “Sư huynh, anh làm sao vậy?”

Diệp Chính Thần cau mặt, nhíu chặt đôi mi, anh vẫn chưa tỉnh lại, miệng anh cứ lặp đi lặp lại một câu.

“Nha đầu, em phải tin anh!”

“Em tin anh, em vẫn luôn tin.”

Nghe câu trả lời của cô, anh bình tĩnh trở lại, buông tay cô ra.

Bạc Băng dựa sát vào lòng anh, gối đầu lên bờ vai anh, tay đặt lên ngực anh, cảm nhận nhịp đập nặng nề của trái tim anh.

Cô tin anh, nhưng có thể anh không tin cô, bất kì điều gì anh cũng không nói với cô!

Tình yêu mà không có sự tin tưởng, những hứa hẹn sẽ như lâu đài được xây bằng cát, dù rất xa hoa, nhưng sớm hay muộn cũng sẽ sụp đổ, chỉ là sớm hay muộn mà thôi.

23. Chương 23: Lòng Của Phụ Nữ

Sau khi chính thức công bố yêu nhau. Quan hệ của Bạc Băng và Diệp Chính Thần ngoại trừ việc ngủ cùng một giường thì dường như không có gì thay đổi so với trước kia. Hằng ngày, anh vẫn đến phòng nghiên cứu bằng siêu xe BMW, trong khi cô thì vẫn dùng chiếc xe đạp còn mới 80%, mỗi ngày mồ hôi đổ như mưa đập xe đến trường học và đi làm thêm ở cửa hàng tiện lợi. Không phải là Diệp Chính Thần không quan tâm đến cô, cũng không phải là cô khác người. Đôi lúc anh muốn đưa cô đến trường, đương nhiên cô sẽ cảm thấy rất thích, nhưng suy nghĩ kĩ lại, anh và cô ai cũng bận rộn, thời gian nghỉ ngơi lại khác nhau, muốn cùng đi, rồi cùng về, thì phải thay đổi thời gian đã sắp xếp trước đó. Bạc Băng là người có thói quen độc lập, không thích bị trói buộc, cô lại càng không thích trói buộc người khác.

Cũng có lần đi ngang qua một cửa hàng xe, Diệp Chính Thần chỉ vào một chiếc Mercedes màu rượu đỏ, hỏi cô có thích hay không, giọng nói của anh lúc đó còn thoải mái hơn cả khi anh tặng cho cô chiếc đồng hồ tình nhân, còn cô thì vô cùng thành thật trả lời anh là: “Em không biết lái xe.”

“Anh sẽ đưa em đi học.”

“Anh tha cho em đi!” Cô nói: “Em rất ngốc về đường xá, đến nay vẫn không rõ các con đường, chạy xe đạp ở công viên trường đại học Osaka mà em còn bị lạc.”

Không đợi anh phản đối, cô lại tiếp tục nói: “Chạy xe đạp không có gì là không tốt, chẳng những bảo vệ môi trường, lại không lo lắng bị kẹt xe, rèn luyện thể lực, còn không phải sợ vóc dáng bị phát phì.”

Còn có thể được về cùng với anh Phùng và Lăng Lăng, trên đường vừa nói vừa cười, tự do thoải mái.

...

Xe đạp đúng là có rất nhiều ưu điểm, ngoại trừ những ngày mưa.

Mà Nhật Bản lại là một hòn đảo, thường xuyên được những trận mưa to chiếu cố.

Vài ngày sau, trên đường trở về nhà trọ Bạc Băng gặp cơn mưa lớn có sấm chớp đùng đùng, cô nghĩ có lẽ mưa đến nhanh, cũng sẽ nhanh tạnh, nên ghé vào một cửa hàng bên đường trú mưa.

Bạc Băng run rẩy trốn vào một góc tránh gió, oán hận thời tiết Nhật Bản, nhanh chóng bị nhấn chìm trong nước biển, nhân viên phục vụ trong cửa hàng đi ra, cực kì lịch sự hỏi cô có muốn trú mưa không, Bạc Băng cúi đầu nhìn đôi giày đang ướt sũng nước mưa của mình, lại nhìn vào bên trong cửa hàng sau lớp cửa kính thủy tinh, thấy được khắp sàn trải toàn thảm đỏ, cô vội vàng cúi đầu: “Rất cảm ơn! Tôi ở đây được rồi.”

Nhìn theo người nhân viên đi vào cửa hàng, Bạc Băng lại thấy chiếc xe ô tô màu đỏ mà hôm trước Diệp Chính Thần đã chỉ cho cô, thân xe được phủ một lớp nước sơn sáng bóng, nhẹ nhàng chuyển động, nhìn vào bảng giá được niêm yết, thì không thể đếm hết được các con số.

Haizzz! Được ánh sáng ngọn đèn rực rỡ trong cửa hàng tô điểm, thật sự so với chiếc xe đạp còn mới 80% của cô, thì đúng là nó có xinh đẹp hơn một chút.

...

Mưa liên tục mấy giờ liền cũng không có dấu hiệu ngừng, ngược lại mưa càng ngày càng lớn, mang theo tiếng gió gào thét khắp bầu trời.

Nước mưa chảy xuôi trên đường, bên ngoài đường lớn không một bóng người, tất cả các xe ô tô đều đã giảm tốc độ.

Bạc Băng nhìn về màn mưa tối tăm trước mắt.

Chẳng lẽ sự nguyện rửa của cô đã thật sự linh nghiệm?

Vậy hãy để bão táp tới mãnh liệt thêm chút nữa đi!

Đợi thêm mười phút nữa, Bạc Băng nghĩ có lẽ cơn mưa to này không có khả năng tạnh một chút nào, cô lấy điện thoại ra gọi cho Diệp Chính Thần, hỏi anh trong lúc cấp bách này có thể trích một chút thời gian để làm “anh hùng cứu mỹ nhân” hay không.

Vừa lấy điện thoại ra, Bạc Băng thấy trên màn hình hiển thị mười mấy cuộc gọi nhỡ, đều là số máy của anh.

Cô gọi cho anh, điện thoại vừa chuyển thông cô vẫn chưa kịp lên tiếng, anh đã hỏi: “Em đang ở đâu vậy?”

“Em đang ở trên đường có cửa hàng xe ô tô hôm trước.” Vì không muốn anh hiểu lầm cô muốn mua xe, nên bổ sung thêm một câu: “Trú mưa.”

“Ồ đó đợi anh, anh đến ngay.”

Không lâu sau, một chiếc xe BMW đang chạy như bay dừng trước mặt cô, Diệp Chính Thần cầm chiếc áo khoác của cô bước xuống xe, anh mang một đôi giày Leisure Gucci bóng loáng không vương một hạt bụi giẫm lên nước mưa trên mặt đường, đi về phía cô.

Bạc Băng cúi đầu nhìn đôi giày thể thao Adidas của mình đã bị mưa làm ướt sũng, trông rất thảm hại.

Hai đôi giày đứng cùng một chỗ, mũi giày và mũi giày chạm vào nhau không chút khoảng cách, trông rất buồn cười.

“Mưa lớn như vậy, đứng ngây ngốc ở đây làm gì? Sao em không chạy chiếc xe đạp bảo vệ môi trường và rèn luyện thể lực của em về nhà đi?” Giọng nói mang theo ý cười của anh bao quanh đầu cô.

Bạc Băng quay đầu nhìn chiếc xe đạp được nước mưa rửa sạch không còn một hạt bụi, sau đó ngẩng đầu lên nhìn Diệp Chính Thần thề lưỡi: “Không tệ, chỉ là thiếu một chút chức năng chống ngấm nước mà thôi.”

“Thiếu một chút? Em vẫn rất khiêm tốn.” Anh nở nụ cười, ý cười trong mắt anh cũng lộ rõ sự vui vẻ: “Vậy thì bây giờ, em định ngồi xe BMW mà khóc? Hay là vẫn tiếp tục chạy xe đạp của em mà cười?”

Cô phân tích tình hình hiện nay, cân nhắc nói: “Sư huynh, em có thể ngồi trong xe BMW của anh mà cười một lát được không?”

Tay anh vuốt mái tóc cô, trong mắt lộ rõ vẻ nuông chiều.

“Cười đi, muốn cười bao lâu cũng được.” Áo len được anh khoác lên người cô, anh dùng sự dịu dàng ấm áp của mình để bao bọc cô. Anh ôm vai cô đi đến xe, mở cửa để cô lên xe. Sau đó, lại đem chiếc xe đạp của cô nhét vào cốp xe sau, Bạc Băng đoán là, có bán tám lần chiếc xe đạp của cô cũng không đủ tiền để tẩy sạch chiếc thảm lông xa xỉ trong cốp sau xe của anh...

Cô kéo chiếc áo len vào sát người mình, nở nụ cười ngọt ngào, cười đến mức suýt chút nữa trật khớp xương hàm.

Thông thường, phụ nữ yêu cầu vật chất càng ít thì hưởng thụ sự ấm áp từ đàn ông càng nhiều.

Diệp Chính Thần thường nói: Nha đầu, anh vẫn chưa làm được gì cho em hết.

Thật sự anh đã làm cho cô rất nhiều, mỗi một ngày mưa, từng giọt mưa rơi xuống đều ngưng tụ thành sự ấm áp, mỗi một giọt nước mắt đều ngưng tụ thành viên ngọc ngàn năm màu hổ phách, tất cả được kết hợp thành một loại hạnh phúc.

Đương nhiên, nếu có thể lựa chọn lại một lần nữa, cô sẽ lấy sự ấm áp của Diệp Chính Thần đổi thành một chiếc xe xa xỉ, ít nhất, cô có thể đổi nó thành đồng nhân dân tệ, mà báo hiệu với bố mẹ cô.

Lúc ấy, đúng là rất khờ! Ngay thơ theo đuổi một thứ tình yêu chỉ có trong tiểu thuyết.

...

Cho rằng yêu anh, không nên dựa vào sự huy hoàng rực rỡ của anh, càng không muốn mượn hào quang của anh để khoe khoang bản thân mình.

Cho rằng yêu anh, cô và anh cũng sẽ như hai cây đại thụ, rễ quấn lấy nhau trong lòng đất, lá chạm vào nhau trên các đám mây...

Cho rằng...

Đầu mùa hạ, hoa ngọc lan nở đầy các nhánh cây, toàn bộ được bao trùm bởi một màu trắng.

Bạc Băng đang đứng trong cửa hàng tiện lợi một mặt xem đồng hồ, một mặt cô nhìn ra bên ngoài cửa sổ, chờ Diệp Chính Thần đến đón cô. Tiếng mở cửa vang lên, một vị khách vô cùng xinh đẹp bước vào. Bỗng nhiên, Bạc Băng cảm thấy trước mắt sáng ngời, ngay cả câu nói chuyên nghiệp “Xin chào quý khách” cô cũng quên nói, ánh mắt hoàn toàn không tự chủ được mà cứ mãi nhìn theo cô gái có gương mặt trong sáng thuần khiết hơn ánh trăng.

Cô gái này không chỉ có một vẻ đẹp hơn người, mà còn có dáng người cao gầy, hoạt bát, tư chất lại mang vẻ thanh thuần, thoát tục.

Sự thanh cao bẩm sinh này, e rằng ngay cả Tần Tuyết khi gặp cũng phải khen ngợi mà thôi.

Phong cách tao nhã như thế, cho dù không mặc váy áo Chanel đắt tiền, thì cũng có thể nhìn ra được xuất thân cao quý của cô ta.

Bạc Băng đang đoán vì sao một cô gái xinh đẹp hoàn hảo như vậy lại đến một cửa hàng tiện lợi nhỏ như ở đây, cô ta chọn một ít thức ăn, mấy thứ vật dụng hằng ngày, lại lấy một vài lon bia Asahi hương vị cà phê, đi đến quầy tính tiền.

Bạc Băng lập tức khom người, cung kính nói: “Xin chào quý khách. Rất vui được phục vụ quý khách.”

Cô gái mỉm cười gật đầu, cô ta không dùng sự lễ phép của phụ nữ Nhật Bản. Ở Nhật Bản, dù là người có thân phận cao quý đến đâu cũng không bao giờ quên mất lễ tiết.

Bạc Băng đang cảm thấy khó hiểu, thì cô gái lại chỉ vào bảng tên trước ngực cô.

“Bạc?” Cô ấy phát âm tiếng Nhật không chuẩn hỏi Bạc Băng: “Cô họ Bạc?”

“Vâng.” Bạc Băng dùng tiếng Nhật đáp: “Tôi là người Trung Quốc.”

Khóe môi cô gái cong lên, nụ cười ấm áp như gió xuân hiện lên trên gương mặt.

“Tôi cũng vậy!” Giọng nói của cô gái so với sự tưởng tượng của Bạc Băng có phần hoàn hảo hơn, giọng nói chậm rãi bằng tiếng phổ thông rất chuẩn.

Bởi vì đã đoán được trước đó, nên Bạc Băng cũng không ngạc nhiên, dùng động tác thông thạo thanh toán tiền cho cô gái.

“Đây là cô làm sao?” Cô gái chỉ vào tủ thủy tinh đang trưng bày món gà nướng.

“Vâng. Tôi vừa mới làm xong.” Bạc Băng hỏi: “Cô muốn lấy một phần không?”

Cô gái suy nghĩ một chút: “Hai phần đi.”

“Được ạ.” Bạc Băng lấy từ tủ ra hai phần mới nhất, đặt vào một chiếc túi to: “Cám ơn, sáu ngàn một trăm Yên.”

Cô gái mở chiếc túi xách Hermes, tìm kiếm một lát, khá chăm chú, sau đó vẻ mặt như có lỗi nhìn cô: “Thật sự xin lỗi, tôi quên mang theo ví tiền.”

“Không sao!” Bạc Băng vẫn đưa túi đồ dùng cho cô gái: “Lần sau trả tiền cho tôi cũng được.”

“Nhưng mà...”

Bạc Băng nhìn cô gái gật đầu mỉm cười: “Đừng để bạn trai cô chờ lâu.”

Cô gái khẽ giật mình, lập tức buông ánh mắt xuống, nở nụ cười: “Cám ơn! Lát nữa tôi sẽ mang tiền đến trả cho cô.”

“Không cần vội vậy đâu.” Bằng trực giác của phụ nữ, Bạc Băng nghĩ rằng cô ấy sẽ trở lại.

Cô ấy đi rồi, mùi hương của cô ấy vẫn thoang thoảng không phai, Bạc Băng thích nhất mùi nước hoa J’adore này.

Một giờ sau, quả nhiên cô gái ấy trở lại.

Cô ta mở ví tiền hiệu Gucci, rút ra một tờ trong một xấp dày những đồng mang tiền trị giá lớn.

“Không cần thôi lại.”

Giọng điệu của cô gái và Diệp Chính Thần giống nhau như đúc, giống như sợ mấy đồng tiền lẻ Nhật Bản sẽ làm rách ví tiền hàng hiệu của họ.

Bạc Băng biết không cần thay người khác thương xót, cô trực tiếp cầm tiền lẻ trong tay bỏ vào thùng tiền lẻ bên cạnh.

Đây là nội quy của cửa tiệm, nhân viên không được nhận tiền bo, nếu khách hàng không nhận tiền thối thì phải bỏ phần tiền đó vào thùng tiền lẻ, để ông chủ xử lý.

Cô gái thản nhiên liếc nhìn Bạc Băng một cái, nở nụ cười nhợt nhạt.

Bạc Băng khom người cúi chào: “Hẹn gặp lại quý khách.”

...

Bạc Băng cứ nghĩ cô gái đó sẽ không đến nữa.

Nhưng không nghĩ rằng, hầu như vào ngày thứ hai mỗi tuần cô gái đều đến. Có khi mua thức ăn, vật dụng hàng ngày, có khi cô gái mua một vài món đồ dùng cho đàn ông. Cô gái chọn đồ dùng một cách tùy ý, duy nhất chỉ khi chọn đồ dùng cho đàn ông là cô lại rất tỉ mỉ, ngay cả quần lót cô cũng cẩn thận nghiên cứu tờ hướng dẫn sử dụng, có khi còn nhờ Bạc Băng tư vấn, hỏi ý kiến của cô.

Không bao lâu sau cô ta và Bạc Băng trở nên quen thuộc. Thông qua sự quan sát thường ngày và những câu bắt chuyện đơn giản, Bạc Băng biết cô ta tên Dụ Nhân, vừa đến Nhật Bản hơn một tháng, thuê một căn nhà nhỏ gần đây sống cùng với một người đàn ông.

Người đàn ông đó rất bận rộn, mỗi tháng chỉ có thể trích ra một hai ngày để đưa cô ta đi dạo và đến trung tâm mua sắm. Dụ Nhân lại không rảnh đường ở Nhật Bản, cho nên khi mua được đồ dùng cần thiết ở cửa hàng tiện lợi này, cô ta không cần phải đi nơi khác.

Có một lần, Dụ Nhân trình trọng mời cô: “Bạc Băng, khi nào cô rảnh tới nhà của tôi một lúc đi.”

“Tôi?” Bạc Băng cảm thấy cô và Dụ Nhân vẫn chưa thân quen cho lắm.

“Ừ, cô là người bạn duy nhất của tôi ở Nhật Bản.”

Bạc Băng có chút e dè với sự thân thiện của Dụ Nhân dành cho cô, vừa muốn trả lời, cửa hàng tiện lợi vang lên tiếng mở cửa.

Bạc Băng ngẩng đầu lên, Diệp Chính Thần đang bước vào.

Ngày mùa hạ sau mười hai giờ, ánh nắng mặt trời vô cùng gay gắt.

Diệp Chính Thần đẩy cửa ra, một vài tia nắng mặt trời theo cửa ùa vào trong phòng, bóng mát hạ xuống mặt anh, vẻ mặt có chút thoải mái.

Ánh mắt anh dừng lại trên mặt Dụ Nhân, sắc mặt khó nén được sự kinh ngạc.

Bạc Băng nghĩ anh bị vẻ đẹp trước mắt làm kinh động, sớm đã quên sự tồn tại của cô, không ngờ là chỉ một giây sau, anh liền chuyển ánh mắt sang gương mặt cô, trực tiếp nhìn cô.

“Anh đến rồi à?” Bạc Băng không kiềm được sự hạnh phúc trên gương mặt mình, cô mỉm cười nói: “Đợi em một lát, Lý Khải có chút việc, tối nay đến muộn một chút.”

“Không sao.” Anh bước đến chỗ cô, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh, mỉm cười: “Anh không vội.”

Dụ Nhân nhìn thoáng qua Diệp Chính Thần, đúng lúc anh cũng nhìn về phía cô ta, ánh mắt hai người giao nhau trong không trung, nhưng rất nhanh sau đó lại chuyển về hướng khác.

Xuất phát từ một ít hiểu biết về mối nguy hiểm của phụ nữ, Bạc Băng đặc biệt chú ý đến biểu hiện của anh và Dụ Nhân, rất nhạt, rất lạnh, hoàn toàn không có một chút nhiệt khí.

“Bạn trai cô à?” Dụ Nhân cười hỏi, chân mày giãn ra: “Rất tuần tú nha!”

Nghe Dụ Nhân hỏi, Bạc Băng có phần thẹn thùng, mặt cô nóng lên: “Đây là bạn trai tôi, Diệp Chính Thần.”

Cô lại hướng về phía Diệp Chính Thần giới thiệu: “Cô ấy tên là Dụ Nhân, là người Trung Quốc. Ở gần đây, là khách quen của cửa hàng.”

Diệp Chính Thần nhìn về phía Dụ Nhân, cúi người một chút, nho nhã lễ độ hiếm thấy: “Xin chào!”

“Xin chào!” Dụ Nhân nở nụ cười trang nhã lễ phép, chủ động giơ tay.

Diệp Chính Thần giơ tay cầm lấy mấy đầu ngón tay của Dụ Nhân, sau đó lập tức buông ra, chính nhân quân tử đến mức không thể chính nhân quân tử hơn được.

Vâng! Cô thật vừa lòng!

“Em có mệt không?” Lúc Diệp Chính Thần hỏi cô, lòng bàn tay anh nhẹ nhàng đặt lên tay cô đang để trên quầy, hai chiếc đồng hồ, một đen một trắng đặt cùng một chỗ, kim đồng hồ dịch chuyển cùng một nhịp.

Cô giương mắt đón nhận ánh mắt tràn ngập tình cảm nồng nàn của anh, một dòng nước ấm từ lòng bàn chân chảy ngược lên đỉnh đầu: “Em khỏe, chỉ là chân em hơi đau.”

“Khi về tắm nước ấm, anh sẽ mát xa cho em...” Anh cố ý kéo dài giọng nói, tỏ ra sự hứng thú.

Bạc Băng lặng lẽ vòng tay qua, len lén nhéo tay anh một cái, ý bảo anh trước mặt người khác nên kiềm chế một chút tính “vô sỉ” của anh.

Người xưa có câu: Là cầm thú cũng không sao, quan trọng là dù thế nào cũng phải giả thành mặt người nhưng dạ thú, đúng không?

Anh không hề chú ý lời cô mà sờ sờ chân mày, nghiêm nhiên tuyên bố với mọi người: Anh là lưu manh, sợ ai chứ!

Dụ Nhân là một cô gái có giáo dục, vừa nghe lời tán tỉnh trắng trợn của anh, vẻ mặt nhanh chóng chở nên mất tự nhiên.

“Tôi không làm phiền hai người nữa.” Dụ Nhân cười gượng, nhận gói đồ dùng vừa mua từ trong tay Bạc Băng: “Khi nào rảnh chúng ta sẽ trò chuyện tiếp.”

Ngón tay cô ta rất đẹp, rất mềm mại, tiếc là có chút lạnh lẽo.

Lạnh giá! Lạnh buốt!

24. Chương 24: Trong Tình Yêu Cuồng Nhiệt

Ngón tay của Dụ Nhân rất đẹp, rất mềm, đáng tiếc lại rất lạnh.

Lạnh buốt.

Khi đi lướt qua người Diệp Chính Thần, Dụ Nhân hơi ngẩng đầu, im lặng liếc nhìn anh.

“Tạm biệt.”

Dụ Nhân nghiêng chặt răng khi nói ra hai từ kia.

“Tạm biệt.”

Hai từ giống nhau, nhưng khi thoát ra từ miệng Diệp Chính Thần lại vô cùng thờ ơ.

Sau khi Dụ Nhân đi, Bạc Băng vừa xấu hổ vừa bực mình đẩy tay Diệp Chính Thần ra: “Đáng ghét. Anh chẳng biết giữ ý trước mặt người ngoài gì cả, anh nói xem người ta sẽ nhìn em thế nào, nghĩ về em thế nào đây.”

“Mặc kệ cô ta nghĩ thế nào thì nghĩ.” Diệp Chính Thần suy nghĩ một lát, rồi bổ sung thêm một câu: “Chúng ta yêu đương quang minh chính đại, cũng chẳng phải vụng trộm.”

Anh nói cũng đúng, nếu khi Diệp Chính Thần nhìn thấy Dụ Nhân lại lập tức đẩy cô ra cả nghìn kilomet, lúc đó mới đáng để cô phải lo lắng.

Có khách vào cửa hàng, cửa hàng có quy định, trong thời gian làm việc nhân viên không thể trò chuyện với bạn bè.

“Em phải làm việc. Anh ra ngoài đợi em nhé.”

“Ừm, em làm việc của em đi. Anh đi dạo xung quanh.”

Bạc Băng vội vàng ra chào khách, Diệp Chính Thần nhàn nhã đi xem các sản phẩm bày bán trong cửa hàng tiện lợi, có lẽ là vì muốn giết thời gian, anh đứng trước quầy trưng bày sản phẩm, mỗi mặt hàng đều nhìn rất kĩ...

Lý Khải đến, Bạc Bểng giao ca xong, Diệp Chính Thần hình như đang rất hứng thú với một tập giấy ghi chú, tập giấy ghi chú này giống hệt như lá cây thật, nó có màu xanh nhạt, giữa tờ giấy có một đường mảnh màu vàng chính là gân lá, thoạt trông khá đơn giản nhưng lại rất đẹp.

Dụ Nhân cũng rất thích loại giấy ghi chú này, cô ấy đã mua rất nhiều tập.

Thật ra Bạc Bểng cũng thích, có vài lần cô cũng muốn mua nhưng vì giá của nó quá đắt nên thôi.

“Tập giấy ghi chú này rất đẹp đúng không? Những nơi khác không có đâu, bạn của ông chủ chúng em chuyên cung cấp mặt hàng này cho cửa hàng.”

Có thể là vì nghe thấy sự thích thú từ ngữ điệu của cô, Diệp Chính Thần cầm lấy hai tập giấy đi đến quầy tính tiền, một tập cho cô, còn một tập đút vào túi anh.

Tập giấy ghi chú đó Bạc Bểng tiếc không dùng, nhưng trên sách và tài liệu của Diệp Chính Thần lại dán đầy chúng.

...

Sau khi lên xe, Bạc Bểng cầm tập giấy anh đưa cho cô, cài dây an toàn xong, không kiềm được bản tính nhỏ nhen bẩm sinh của phụ nữ mà hỏi Diệp Chính Thần: “Anh thấy Dụ Nhân có đẹp không?”

“Dụ Nhân...” Anh lặp lại cái tên Dụ Nhân, ngữ điệu vẫn rất thờ ơ, giống như không thể nhớ ra cái tên xa lạ này là của ai.

Cô nhắc anh: “Chính là người đẹp mà hôm nay anh gặp ở cửa hàng tiện lợi ấy.”

“Ồ?” Anh bưng tỉnh: “Không quan tâm.”

“Nói dối, rõ ràng anh nhìn người ta tận hai lần.” Hơn nữa lần đầu tiên còn vô cùng kinh ngạc.

Anh cứng lưỡi không cười được nữa, trầm tư một lát, rồi lắc đầu: “Không đẹp.”

“Gạt người! Dối trá!” Đến người cạnh thị cả vạ đi ốp cũng nhìn ra Dụ Nhân rất xinh đẹp, hướng hồ thị lực của anh tận 5.2.

“Được rồi, cô ấy rất đẹp.” Nhân lúc dừng đèn đỏ, anh quay sang hôn lên má cô.

“Nhưng cho dù cô ấy có đẹp cỡ nào, trong mắt anh, em vẫn đẹp hơn.”

“Thật không?” Biết rõ rằng anh đang dỗ dành mình nhưng cô vẫn vui đến không khép miệng lại được.

Diệp Chính Thần im lặng nhìn Bạc Bểng, rồi bật cười. Mọi thứ trước mắt cô dường như dừng lại vĩnh viễn, hô hấp của cô cũng dừng lại.

Lời nói của đàn ông là thật hay là giả cũng không còn quan trọng nữa.

Không cần tự mình là thông minh, đi bóc mẽ cái lớp vỏ giả dối hoa lệ ấy, bởi có một sự thật trần trụi rằng nó mang đến cho bạn niềm vui, hạnh phúc, ngược lại, nó cũng có thể phá vỡ giấc mơ đẹp mà bạn đã tự xây ình.

Anh ta nói điều bạn muốn nghe, bạn tin lời anh ta nói.

Anh ta dỗ bạn vui, bạn cười cho anh ta xem.

Ngọt ngào của hai người, cũng chỉ đơn giản như thế thôi.

Không biết từ lúc nào, ngón tay anh đã chạm lên má cô, đầu ngón tay lướt qua khóe miệng đang giương lên của cô.

“Anh...”

Đột nhiên anh im bất, tầm mắt dừng lại trên chiếc xe ngoài cửa.

Bạc Bểng nhìn theo tầm mắt của anh, bên đường là một cửa hàng ô tô, rất nhiều loại xe nổi tiếng được đưa ra trưng bày, trên mặt kính chắn gió dán đủ loại thông số kỹ thuật và giá tiền của những hãng xe nổi tiếng.

“Sao vậy?” Bạc Bềng hỏi.

Diệp Chính Thần không trả lời cô, đèn xanh bật sáng, xe phía sau nhả còi thúc giục.

Anh như đang nghĩ gì đó, ngón trỏ và ngón giữa gõ nhẹ lên tay lái.

“Anh thích cái xe đó à?” Cô lại hỏi

“Hả?” Cuối cùng thần trí của anh cũng quay lại. “Ừ, thích.”

Hiển nhiên, anh vốn không nghe thấy chuyện cô hỏi anh.

Trước khi yêu nhau, Bạc Bềng luôn cho rằng Diệp Chính Thần làm việc rất trình tự, tỉ mỉ và cẩn thận. Nhưng sau khi yêu nhau, cô mới nhận ra không phải lúc nào anh cũng tỉ mỉ, cẩn thận như vậy, anh làm rất nhiều việc khiến người khác khó hiểu, ví dụ như: Anh thường xuyên lỡ hẹn, tắt máy, để cô ngây ngốc ngồi đợi ở quán cà phê cả tiếng đồng hồ. Đến khi cô tìm được anh, anh lại nói không nhớ đã hẹn với cô.

Còn có một lần, rõ ràng anh đã nói đưa cô đi chơi, thế mà chỉ vài phút sau, anh bỗng nhiên lại nói có việc bận rồi hủy kế hoạch đi chơi của hai người.

Dường như anh còn bị suy nhược tinh thần, rất nhiều lần anh tỉnh lại từ trong mơ, sau đó ôm chặt cô vào lòng, mạnh mẽ hôn cô.

Lặng Lặng nói: “Điều này giống như là dấu hiệu xuất hiện của kẻ thứ ba, cậu phải cẩn thận đấy.”

Bạc Bềng nói: “Không đâu. Nếu như anh ấy có người phụ nữ khác, nhất định sẽ nói với tớ!”

Cô tin anh, vẫn luôn luôn tin.

Do dự một lúc, Diệp Chính Thần chuyển hướng xe, tiến vào bãi đỗ của cửa hàng ô tô, xe vừa dừng lại, một cậu nhân viên trẻ tuổi vội vàng chạy đến, mở cửa xe cho Bạc Bềng, sau đó cung kính cúi người, nói bằng tiếng Nhật: “Hân hạnh được đón tiếp, cậu chủ Diệp.”

“Xin chào.” Diệp Chính Thần rút thẻ ngân hàng trong ví tiền ra, chỉ vào chiếc xe thể thao màu trắng ở nơi trưng bày: “Tôi thích chiếc xe này, làm thủ tục giúp tôi.”

Bạc Bềng lau mồ hôi, cô mua cái trắng ở siêu thị thôi còn phải chọn đi chọn lại, thế mà anh mua xe lại chỉ thoáng nhìn qua có một lần.

Cậu nhân viên trẻ tuổi dường như đã sớm không còn lúng lúng với việc này nữa, vui vẻ kính trọng nhận lấy tấm thẻ ngân hàng: “Tôi sẽ lập tức đi làm.”

Cậu nhân viên đi thẳng vào bên trong cánh cửa kính của phòng trưng bày, qua bức tường kính trong suốt, Bạc Bềng nhìn thấy một người đàn ông trẻ tuổi mặc bộ Âu phục màu tím, anh ta đang nói chuyện với khách, cậu nhân viên bước vào nói với anh ta vài câu, rồi chỉ về phía cô và Diệp Chính Thần đang đứng, người đàn ông gật đầu, bước ra chào.

Ánh nắng giữa trưa cực kì chói chang, nhưng cũng không thể chói bằng chiếc hoa tai và chiếc áo sơ mi anh ta đang mặc.

Đợi anh ta đến gần, híp nửa mắt chào hỏi cô, cô mới nhìn rõ dáng vẻ của anh ta. Trai đẹp Nhật Bản điển hình, dáng vóc cao gầy quyến rũ, da trắng, mi mắt tinh tế.

Mắt anh ta rất sáng, so với đá quý còn tỏa sáng hơn, ánh mắt như lan tỏa ra cả tứ phương.

“Hi!” Anh ta chào cô, rất tự nhiên.

“Anh ta là Inoue, ông chủ ở đây.” Diệp Chính Thần không dùng kính ngữ, trong ấn tượng của cô, Diệp Chính Thần rất ít khi không dùng kính ngữ với người Nhật: “Cô ấy là bạn gái tôi, Bạc Bềng.”

Bạc Bềng cúi người, dùng tiếng Nhật thật lưu loát chào hỏi anh ta: “Lần đầu gặp, xin chỉ bảo nhiều hơn.”

Không ngờ Inoue bước lên phía trước một bước, vươn tay bắt tay với cô, nói bằng tiếng trung: “Rất vui được gặp, rất vui được gặp. Có thể gặp được bạn gái của Diệp Chính Thần, là phúc ba đời của tôi.”

Anh ta phát âm rất chuẩn, ngữ điệu cũng rất uyển chuyển, thậm chí còn có chút ý cười.

“Tiếng Trung của anh rất tốt.”

“Tôi là người Trung Quốc, Inoue là họ của cha dượng tôi.”

“Ồ?” Hóa ra là người Trung Quốc bị văn hóa Nhật Bản đồng hóa.

“Em thích mẫu xe nào, tôi tặng em.” Nghe thấy lời này của Inoue, Bạc Bể lại lau mồ hôi, người này mở miệng tặng xe cũng nhẹ y như tặng cái trắng vậy.

Diệp Chính Thần cũng không khách khí: “Em thích mẫu xe nào cứ nói, không phải khách khí với anh ta đâu.”

Tôi rất thành thực trả lời: “Không có.”

“Vậy em thích xe gì, anh có thể đặt cho em, thiết kế riêng cũng được.”

“Xe đạp được không? Tốt nhất là nên có đề(1).”

(1) Đề là một bộ phận gắn thêm vào xe đạp có tác dụng trợ lực tăng tốc cho xe.

Inoue cười trao đổi ánh mắt với Diệp Chính Thần, Diệp Chính Thần giải thích nói: “Cô ấy đùa đấy, anh đừng tưởng thật... Chúng ta đi xem xe thôi.”

“Ok.”

Hai người không nói gì nữa, đi thẳng về phía quầy trưng bày chiếc xe trắng kia, khoan đã, giữa bọn họ có sự thông hiểu ngầm khó có thể diễn tả bằng lời, Diệp Chính Thần không cần phải nói, Inoue đã biết anh đang nghĩ gì.

Trực giác nói cho Bạc Bể biết, bọn họ rất thân nhau, không phải là dạng thân quen giữa ông chủ và khách hàng, cũng không phải dạng thân quen kiểu tâm đầu ý hợp, nhưng là dạng nào, cô lại không nghĩ ra được.

Xem xe xong, ngón tay Inoue gõ lên trên cửa xe, tiết tấu hai nhịp một, Diệp Chính Thần liếc ngón tay anh ta một cái, đi đến ôm lấy vai cô, nói: “Anh vào làm thủ tục, em đợi anh một lát.”

“Em đi với anh.”

“Không cần đâu, em ở đây nói chuyện với Inoue một lúc nhé.” Không cho Bạc Bể cơ hội từ chối, anh vội vàng đi vào phòng làm thủ tục.

“Em thấy chiếc xe này thế nào?” Inoue không biết từ lúc nào đi đến sau lưng cô.

Bạc Bể không hiểu về xe cho lắm: “Rất đẹp, sư huynh thích nhất là mấy mẫu xe kiểu này.”

“Em sai rồi, cậu ấy không thích.”

Cô hơi ngạc nhiên, Inoue nhìn cô nở nụ cười sâu xa: “Trong tất cả các loại xe ở đây, cậu ấy thích nhất là việt dã.”

“Việt dã?”

“Có một lần cậu ấy bảo anh đặt một chiếc Land Rover từ Anh, ai ngờ cậu ấy mới dùng có ba ngày đã mang trả. Em đoán xem tại sao?”

Đột nhiên Bạc Bể nhớ ra một hôm, cô thức suốt cả một đêm, vừa nằm xuống, Diệp Chính Thần hưng phấn kéo cô xuống tầng nói muốn cho cô xem chiếc xe việt dã anh mới mua, Bạc Bể không thèm nhìn. Thuận miệng nói một câu: “Xấu chết đi được!” Sau đó quay về phòng ngủ tiếp.

Không lâu sau anh ta đổi xe.

“Bởi vì em nói chiếc xe ấy quá xấu.” Inoue thu lại ý cười, thay bằng vẻ mặt nghiêm túc.

“Cậu ấy rất xem trọng cách nhìn của em, mà em thì không hiểu cậu ấy.”

Ánh nắng chói chang như muốn xuyên qua mắt cô, đau, xót, Bạc Bể hơi nghiêng người, tránh ánh nắng trực tiếp của mặt trời, cô thấy Diệp Chính Thần đứng sau cửa kính, dõi theo cô.

“Rời khỏi cậu ấy đi, điều đó tốt cho cả hai người.”

Bạc Băng kinh ngạc quay mặt lại nhìn Inoue.

“Anh nói gì?”

“Anh chỉ muốn tốt cho em...”

Cô bật cười thành tiếng.

“Được thôi, nếu Inoue-kun đã yêu anh ấy mất rồi.”

Inoue không nhận được cũng cười, không nói gì nữa.

Trên đường, Diệp Chính Thần hỏi cô đã nói chuyện gì với Inoue, Bạc Băng kể lại cuộc đối thoại giữa cô và Inoue, Diệp Chính Thần cười rất lâu.

“Tại sao Inoue lại bảo em rời khỏi anh?” Cô hỏi.

“Có lẽ, anh ta đã yêu anh mất rồi.”

“Rốt cuộc là tại sao? Không được gạt em, nếu không em sẽ vĩnh viễn không tha thứ cho anh.”

Bạc Băng không nghĩ lời của mình có tính uy hiếp nhiều đến thế, anh thu lại ý cười, chăm chú nhìn vào mắt cô.

“Anh ta sợ một khi anh yêu em quá sâu đậm, sẽ bị em tổn thương.”

“Em sẽ tổn thương anh?!” Cô hừ lạnh: “Anh ta mới không hiểu anh ý.”

Diệp Chính Thần thờ ơ nhìn về phía xa, “Đúng rồi, sắc lang đi đến đâu thì lưu tình đến đó, giống như anh, làm sao có thể bị phụ nữ tổn thương!”

Anh hạ giọng thật thấp lại khiến cô không hiểu vì sao tim mình lại nhói đau, Bạc Băng bất chợt nhớ đến lời Inoue.

“Cậu ấy rất xem trọng cách nhìn của em, mà em thì không hiểu cậu ấy.”

Cẩn thận suy xét, quả thực cô hiểu anh rất ít, Bạc Băng im lặng tựa vào vai anh.

“Em không biết người con gái khác có tổn thương anh không, nhưng em nhất định sẽ không.”

Anh nắm chặt tay cô, không nói gì nữa.

Trời chiều, chạng vạng.

Phòng tắm, hơi nước mênh mang, thoang thoảng mùi lavender.

Bạc Băng nằm trong bồn tắm, để nước ấm bao phủ toàn thân, xua tan tất cả những mệt mỏi trong cơ thể.

Diệp Chính Thần ngồi bên thành bồn tắm, cẩn thận nâng chân cô lên, dùng khăn ướt, chậm rãi ấn nhẹ lên lòng bàn chân đứng suốt sáu giờ của cô.

Nhìn đôi mi đang sụp xuống của anh, miệng Bạc Băng cười nhạt dịu dàng, cảm nhận lực ấn vừa phải của anh trên mỗi tác da, mát xa mỗi tác da thịt mệt mỏi, đó là một loại hưởng thụ thiên đường của nhân gian.

Đáng! Ba lần cuồng nhiệt đổi lấy một lần hưởng thụ như vậy, rất đáng!

Anh xoa xoa, lòng bàn chân được anh xoa nhẹ, bàn tay nóng bỏng từ từ ấn nhẹ trở thành vuốt ve, sự ấm nóng tê dại lại một lần nữa len lỏi vào lí trí của Bạc Băng.

“Này!” Cô vùng chân, đá anh một cái: “Anh chuyên nghiệp chút đi, không được chiếm dụng giây phút thư giãn của em.”

Hừ! Anh tưởng cô chưa học mát xa, tưởng cô không biết mát xa và khiêu khích khác nhau chỗ nào hả?!

Anh bắt đầu dĩ lắc đầu, bắt đầu ấn huyết cho cô, khi ngón cái vừa dùng lực, một cơn đau từ bắp chân truyền thẳng tới trung ương thần kinh.

“Á!” Bạc Bằng không nhịn được thét to

Anh đau lòng nhìn cô, thở dài, lấy khăn ướt phủ lên chân cô, ngón tay cái của anh cách một lần khăn ướt bấm huyết cho cô.

“Nha đầu...” Anh dịu dàng gọi cô, giọng nói anh khàn khàn.

“Em thôi việc đi, công việc mệt mỏi như vậy, làm lâu rất dễ mắc bệnh về xương.”

“Thôi việc em biết dựa vào gì để sống, dựa vào cái gì để trả học phí?!”

“Học phí kì sau anh nộp giúp em, đừng làm thêm nữa.”

Cô khoác tay lên thành bồn tắm, chống má đưa tình với anh: “Xin lỗi, tiểu nữ chỉ bán nghệ, không bán thân!”

Anh nâng mắt, cười giễu cợt nhìn cô.

“Dựa vào tí ‘kỹ thuật’ của em, còn dám bán nghệ sao?”

Bạc Bằng nuốt nửa hộc máu.

Anh nhìn ngực cô, có chút hứng thú cười: “May mà em còn có điều kiện độc đáo trời ban...”

“Anh?!” Cô nóng giận hất nước lên người anh, chả mấy chốc áo sơ mi của anh đã ướt đầm, cơ bụng sáu múi trắng kiết lấp ló sau làn áo xám nhạt gần như trong suốt.

Trước kia Bạc Bằng vẫn nghi ngờ rằng cơ bụng sáu múi này của anh có được là nhờ vào sự luyện tập hàng ngày ở trên giường với phụ nữ, sau đó anh nói với cô là thể lực của cô quá kém, mỗi tuần ba lần đưa cô tới phòng tập thể hình, Bạc Bằng mới biết đáng anh đẹp như thế là do tập thể hình mà ra.

“Sao? Không phục?!” Anh cười nắm lấy tay cô, kéo cô ra khỏi bồn tắm, đặt cô ngồi lên chân anh.

Hai tay ôm lấy eo cô, cách một lớp áo sơ mi mỏng manh ẩm ướt, cô có thể cảm nhận rất rõ lửa nóng trên người anh.

Hơi thở của anh từ bờ vai tràn lan dần đến hõm cổ cô, vừa tê vừa ngứa: “Có muốn thảo luận ‘kỹ thuật’ một lúc với anh không?”

“Anh mơ à!” Bạc Bằng bực bội nói: “Ấn bả vai cho em, đau.”

Anh lại thở dài lần nữa, nhẫn nại ấn vai cho cô.

...

Một lúc sau, anh vẫn không từ bỏ ý định thuyết phục cô: “Nha đầu, nghe lời, thôi việc đi. Anh không muốn tới lúc em già, mỗi ngày anh phải đẩy xe lăn đưa em đi ngắm hoàng hôn đâu...”

“Ai cần anh đẩy...” Bạc Bằng bất chợt nhận ra thâm ý trong lời anh.

“Anh nói gì?” Cô quay người lại, nắm chặt tay áo anh: “Anh nói lại lần nữa đi.”

“Anh không muốn tới lúc em già, mỗi ngày anh phải đẩy xe lăn cho em... Anh hy vọng em có thể nắm tay anh, cùng anh đi khắp thế giới...”

Sẽ có sao? Sẽ có một ngày như thế sao?

Cô và anh sẽ nhìn khuôn mặt phủ kín nếp nhăn của nhau, vuốt ve mái tóc hoa râm của nhau, những ngón tay đan vào nhau, đồng hồ đôi một đen một trắng vẫn đeo trên cổ tay của hai người – Nó cũng già đi cùng cô và anh.

Bạc Bằng chưa từng cảm động như thế, nếu có thể có một ngày như thế, cô nguyện ý đánh đổi tất cả.

“Thật sao?” Cô hỏi: “Anh nói thật chứ?”

“Thật.” Anh nói với cô: “Đồng ý với anh, cho dù xảy ra chuyện gì, đều phải ở bên cạnh anh... Ba năm sau, anh nhất định sẽ cưới em.”

Mùi lavender thoang thoảng, vờn quanh hơi nước menh mông.

Cô hôn anh, toàn tâm toàn ý.

Tòa nhà trong cô, càng xây càng cao, cô biết rõ lúc nó sụp đổ, cô sẽ khó lòng mà chạy thoát, nhưng cô vẫn lựa chính bản thân mình chìm đắm sâu vào giấc mộng đẹp anh tạo ra cho cô.

Đôi môi cọ xát như gần như xa, nhẹ nhàng như cánh hoa bị gió lùa rơi, lướt qua mặt hồ, lay động trên từng gợn nước lăn tăn.

Bạc Băng thấp giọng thì thầm: “Em sẽ không rời xa anh...”

Làn hơi nước trắng đục menh mông lan tỏa trong nửa không gian, mơ hồ mà ấm áp, lộ ra tiếng thở dốc âm ỉ của hai người.

Xuất phát từ việc bị Diệp Chính Thần khinh bỉ kỹ thuật trên giường, Bạc Băng đoạt lấy quyền chủ động của anh, ngón tay trượt xuống phía dưới, cho đến khi dừng lại trước ngực anh.

Anh khẽ nhíu mày, không thể nhìn ra cảm giác của anh là khó chịu, hay là thích thú. Cô cúi mặt xuống, đầu lưỡi khéo léo liếm qua chiếc cổ trắng mịn, xương quai xanh, hơi thở nóng rực chạy theo từng tắc da thịt anh...

Anh hít một hơi thật sâu, yết hầu trong cơ hứng phấn run rẩy từng trận.

Bạc Băng khẽ hôn lên ngực anh, cẩn thận cảm thụ từng rung động mãnh cảm và vẻ đẹp ở từng nơi kín đáo trên cơ thể anh.

Hơi thở của anh càng lúc càng dồn dập, tay anh luồn vào tóc cô...

Cả người cô nóng bừng, người cô như rơi vào sương mù dày đặc, mơ mơ hồ hồ, hai tay vuốt ve trên cơ thể anh đã loạn nhịp, ngay cả hôn cũng loạn cả lên.

“Muốn em không?” Cô thì thầm bên tai anh, bắt chước anh, ngữ điệu mềm mại, vẫn vương. “Hửm?”

Anh ôm chặt lấy cô, hưng hăng ngấu nghiến hôn môi cô, như hận không thể ăn tươi nuốt sống cô.

Khi anh mạnh mẽ mà bá đạo tiến vào, xuyên đến nơi sâu nhất, hai tiếng rên rỉ phát ra, trong phòng bùng lên trận mây mưa kịch liệt.

...

Lúc cô và anh mới ở bên nhau, cho dù đang cuộn mình trong lòng đối phương, vẫn muốn ôm chặt hơn một chút, cho dù mỗi ngày mở mắt ra đều có thể nhìn thấy nhau, vẫn cảm thấy không đủ, tình yêu của cô và anh cũng giống như ngọn lửa trên Hỏa Diệm Sơn, mãnh liệt mà bùng cháy.

Khi tất cả kết thúc, Bạc Băng dường như đã bị anh thiêu rụi thành tro, hai tay ôm lấy cánh tay anh mới chống đỡ nổi thân thể lung lay sắp đổ.

“Đau không em?” Anh vuốt ve cô.

Bạc Băng gượng cười, đối với sự nhiệt tình như ngọn lửa dữ dội của anh, cô đã sớm quen rồi.

Anh ôm cô ngồi vào bồn tắm, dùng nước ấm xả tóc cho cô, khắp người cô đâu đâu cũng là vết tích do anh để lại, vào những lúc như thế này, anh luôn luôn trở nên rất dịu dàng, giống như một phút trước kẻ cầm thú cắn nuốt cô không phải là anh vậy.

Tắm xong, cô và anh ôm nhau ngủ, cho dù bất cứ khi nào tỉnh lại từ trong mơ, Bạc Băng đều có thể nhìn thấy cô và anh đang nắm tay nhau, hai chiếc đồng hồ đôi một đen một trắng yên lặng chạy.

Bạc Băng tin, anh yêu cô, cho dù tình yêu này kéo dài được bao lâu cũng không quan trọng, cô chỉ biết hiện tại tình yêu ấy vẫn đang tồn tại vậy là đã đủ rồi!

25. Chương 25: Gió Bắt Đầu Thổi

Từ khi đến Nhật Bản, Bạc Băng rất hiếm thấy được giáo sư Fujiko, ông bận rộn rất nhiều việc, ngoại trừ việc đi họp, xin kinh phí, thì toàn bộ thời gian còn lại ông đều ở phòng nghiên cứu, ông không giành thời gian để chỉ dạy cho các học trò. Cho nên, khi giáo sư Fujiko bảo người gọi cô đến văn phòng của ông, Bạc Băng cảm thấy rất kỳ lạ.

Bạc Băng nghĩ, khó có được cơ hội để trình bày với giáo sư Fujiko về kết quả nghiên cứu, nên Bạc Băng đã mang theo những tư liệu mà thời gian sắp tới phải nghiên cứu, cô gõ cửa, mở lời bằng câu nói: “Làm phiền giáo sư.”

“Mời vào.”

Giáo sư Fujiko ngồi trước bàn tiếp khách, ông mặc một bộ Âu phục màu đen, làm dáng người ông trở nên nhỏ gầy khô khan. Từ chông tư liệu chất cao như núi, ông ngẩng đầu lên, một ánh mắt thâm trầm ẩn sau gọng kính màu tối, khẽ nhìn cô, rồi đánh giá. Trên gương mặt ông có nhiều nếp nhăn, tóc bạc trắng, nhìn qua hoàn toàn không giống một người năm mươi chín tuổi, mà giống chín mươi lăm tuổi hơn.

“Giáo sư tìm em có việc gì ạ?” Bạc Băng cung kính chào, mặc dù trình độ giao tiếp bằng tiếng Nhật thông thường của cô khá tốt, nhưng Bạc Băng vẫn lựa chọn nói tiếng Anh – ngoại ngữ sở trường của cô.

“Ngồi đi.” Giáo sư Fujiko cũng dùng tiếng anh đáp lời cô.

Văn phòng của ông vô cùng lộn xộn, tư liệu bày rải rác khắp nơi, khó khăn lắm Bạc Băng mới tìm được một chiếc ghế dựa không có tư liệu, cô kéo ghế đến trước bàn tiếp khách, ngồi xuống.

“Đây là học bổng của công ty Ikeda cấp cho em.” Ông cầm một bảng thỏa thuận học bổng Ikeda đưa cho cô, cũng nói cho cô biết: “Em xem có vấn đề gì hay không, nếu không có gì thì ký tên, ghi số tài khoản ngân hàng của em vào, số tiền học bổng hai tháng sẽ được họ gửi vào tài khoản của em.”

Bạc Băng cảm thấy khó tin cầm lấy bảng thỏa thuận nhìn kỹ một lần nữa, trên đó ghi vô cùng rõ ràng, mỗi một tháng cô sẽ nhận được hai mươi lăm vạn Yên, đã ấn định tháng cấp học bổng, phía trên còn viết tên cô, tiêu mục số tài khoản thì vẫn còn để trống.

“Giáo sư, thầy có nhầm không ạ? Em chưa từng xin học bổng Ikeda.” Lúc vừa khai giảng, Bạc Băng có xin vài học bổng, nhưng do thành tích của cô không tốt, lại không có thành quả nghiên cứu, nên bị gạt bỏ. Hơn nữa, cô đã từng xem qua yêu cầu để nhận được học bổng Ikeda, học bổng này có yêu cầu vô cùng hà khắc, không chỉ phải có thành tích học tập tốt, mà đối với tiếng Anh, tiếng Nhật, khả năng hoạt động xã hội, tố chất cá nhân... Yêu cầu rất nhiều phương diện đều phải hoàn hảo. Ngay cả mẹ Bạc Băng cũng không dám nghĩ đến.

Giáo sư Fujiko nghe cô nói vậy có phần ngạc nhiên, ông cầm bản thảo nhìn kỹ, rồi điện thoại đến văn phòng xác nhận.

Văn phòng cũng không rõ sự việc, họ xác định lại một lát, sau đó mới trả lời cho ông.

Dập điện thoại, giáo sư Fujiko nói cho Bạc Băng biết: “Không nhầm. Học bổng Ikeda chỉ định cấp cho em. Họ bảo em xem kỹ trong phần nội dung bản thỏa thuận, nhất là điều thứ mười.”

Bạc Băng lật đến trang thứ hai, tìm điều thứ mười, trên đó viết rõ ràng: Khi nhận được học bổng này, cấm sinh viên đi làm thêm.

Cuối cùng cô cũng hiểu. Diệp Chính Thần đúng là rất hao tổn tâm huyết.

Trong ấn tượng của cô. Nhật Bản không giống với những quốc gia khác, quốc gia của bọn họ có quy tắc vô cùng chặt chẽ, tất cả đều có thói quen tuân thủ nội quy cực kỳ cứng nhắc, bao gồm cả quy định cấp học bổng. Đặc biệt là việc cấp học bổng cho cá nhân, việc xin được là vô cùng khó khăn, không phải chỉ mấy trăm vạn Yên là có thể giải quyết.

Bạc Băng rung động vì sự hao tổn tâm huyết của Diệp Chính Thần, đồng thời, cô cũng bị chấn động vì thế lực của Diệp Chính Thần ở Nhật Bản.

Một lưu học sinh Viện y học ở Nhật Bản, lại có thể khai thông tất cả các mối quan hệ trên dưới, khó có thể tưởng tượng được.

“Còn có vấn đề gì sao?” Giáo sư hỏi cô.

“Không có ạ.” Nếu Diệp Chính Thần đã làm đến bước này vì cô, cô cũng không nên tỏ ra cao thượng khác người nữa, cô cầm bút kí tên, lấy trong túi xách ra chiếc thẻ ngân hàng, ghi số tài khoản vào chỗ trống.

Sau khi hoàn tất bảng thỏa thuận cấp học bổng, giáo sư nói ông không còn việc gì khác.

Bạc Băng nghĩ, khó có được cơ hội gặp mặt giáo sư Fujiko, cô nên cùng ông thảo luận một số vấn đề quan trọng.

“Giáo sư, thầy có thời gian không ạ? Đề tài của em làm gặp một số khó khăn, em muốn thảo luận với thầy một chút.”

Vừa nghe hai chữ đề tài, đôi mắt thâm xám của ông bỗng nhiên phát sáng: “Có thể, có thể.”

Suốt một giờ, Bạc Băng đem kết quả nghiên cứu trong nửa năm của mình trình bày một lần cho giáo sư Fujiko nghe, cô cũng nói ra những vấn đề cô gặp khó khăn cho ông nghe. Giáo sư nghe xong, cẩn thận hỏi cô rất nhiều chi tiết, cô cũng tỉ mỉ trả lời từng câu.

Về mặt của giáo sư vô cùng hài lòng, khen cô quan sát rất cẩn thận, cũng rất có ý tưởng.

“Nhưng mà em không tìm được các tư liệu liên quan, nếu như vậy mục đích thử nghiệm của em coi như là lãng phí thời gian, lãng phí tài nguyên phòng nghiên cứu.” Bạc Băng không quên khen ông vài câu: “Giáo sư, thầy có vốn hiểu biết phong phú, đối với đặc tính của loại vi khuẩn này chắc sẽ hiểu biết một ít, thầy có thể chỉ dạy cho em một lần được không ạ?”

Cô nói với ông, loại vi khuẩn này tốc độ phân bào đặc biệt rất nhanh, nhưng xác suất sống lại rất thấp, cơ bản là không thể sinh trưởng trong hoàn cảnh môi trường theo cơ thể sống được.

Cô còn nói với ông, tất cả các phương pháp nuôi cấy cô đã đều thử, nhưng vẫn không thích hợp với nó.

Ông suy nghĩ thật lâu, đi vào phòng trong.

Rất lâu sau, ông mới run rẩy cầm vài tờ giấy đưa cho cô: “Đây là một bài luận văn tốt nghiệp của một tiến sĩ bộ phận khác, giải thích trong quá trình nghiên cứu quan sát đặc tính vi khuẩn, em về tham khảo một chút, có thể nó sẽ giúp được em.”

Bạc Băng nhận lấy xấp tư liệu, ông nghiêm túc phủi phủi tư liệu: “Đề tài này đang trong giai đoạn nghiên cứu, chúng tôi vẫn chưa công bố, tạm thời cũng không có dự định công bố, em hiểu ý tôi chứ?”

“Em hiểu rồi.” Bạc Băng nói: “Em sẽ giữ bí mật vì thầy.”

“Không phải vì tôi, mà vì phòng nghiên cứu của chúng ta.”

Bạc Băng trịnh trọng gật đầu.

Trong lòng thầm mừng: Quý Nhật Bản đúng là thông minh, có phát hiện mới thì giấu ở ngăn tủ không cho người khác xem, làm gần 80% suy nghĩ của người khác.

Bước ra khỏi văn phòng giáo sư thì đã hơn ba giờ chiều, Bạc Băng đến cửa hàng tiện lợi cảm ơn sự giúp đỡ của ông chủ, rồi xin thôi việc.

Diệp Chính Thần nói anh có việc bận, buổi tối sẽ không về ăn cơm, Bạc Băng cũng lười làm thức ăn, cô ăn đồ ăn vặt, rồi vui đầu đọc tư liệu.

Nội dung chỉ vài trang giấy, cô đọc ba bốn lần, hóa ra loại vi khuẩn này thích hợp sinh trưởng trong nhiệt độ 25 – 30 độ, điều này nói lên việc tế bào này không thể hình thành sinh trưởng trong cơ thể sống của con người, khó trách tế bào cô nuôi dưỡng không sống nổi.

Diệp Chính Thần đến, không đợi anh kịp nói lời nào mà kéo anh đến trước bàn học: “Sư huynh, anh xem giúp em, loại tế bào ung thư này sao khó hiểu như vậy.”

Giáo sư Fujiko, không phải cô không giúp ông giữ bí mật, mà đây chính là cô đang giúp ông tìm cao thủ phân tích, vẫn nên có thù lao nhĩ!

Diệp Chính Thần cởi áo khoác, cầm lấy tư liệu nhìn nhìn, hỏi cô: “Đây là loại vi khuẩn gì?”

“Phó giáo sư nói đây là loại vi khuẩn mới nghiên cứu, còn chưa có tên, có thể ức chế tế bào gây bệnh ung thư...”

“Ức chế tế bào ung thư?” Diệp Chính Thần ngồi lên giường, cẩn thận đọc phần tư liệu, mười phút, một giờ, hai giờ.

Anh xem càng ngày càng chăm chú, càng ngày biểu hiện càng lắng sâu.

“Sư huynh, anh xem có hiểu không?” Xem không hiểu thì nói, cô cũng sẽ không cười nhạo anh, không cần phải nhăn nhó mặt mày như vậy.

Anh hoàn toàn không quan tâm đến lời cô, đi đến bàn lấy cây bút, đánh dấu nhiều chỗ trên tư liệu của cô.

Bạc Băng rảnh rỗi nên cảm thấy buồn chán, ngồi trước máy vi tính xem tin tức. Xem đến tin một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp cùng một vị giáo sư đi dùng cơm, chuyện xấu bị phanh phui, cô nhất thời cảm thấy tò mò mở bản tin ra xem, ảnh chụp chỉ thấy một bên mặt của vị giáo sư, ngồi đối diện với cô gái xinh đẹp, không có bất kì động tác mờ ám nào.

Wow! Người đàn ông này rất đẹp trai, rất có phong độ, dáng ngồi như vậy, động tác uống nước như thế...

Phóng viên nào đó mắt có vấn đề, vừa nhìn đã biết không phải là giáo sư đại học, giáo sư đại học trường cô đâu có phong độ như thế này.

Đây rõ ràng là đời thứ hai của một dòng dõi quý tộc.

Không! Là đời thứ ba, bởi vì để được là một dòng dõi quý tộc chân chính cần phải qua ba đời.

Bạc Băng nhìn anh chàng đẹp trai trong máy vi tính mà chảy cả nước bọt...

Diệp Chính Thần không chút khách sáo kéo cô đứng lên khỏi ghế: “Anh dùng máy tính.”

Bạc Băng lưu luyến liếc nhìn màn hình máy vi tính một lần nữa rồi đứng lên. Vốn định chờ Diệp Chính Thần xem xong tư liệu, cô sẽ tiếp tục ngắm anh chàng đẹp trai, nhưng không ngờ là một khi anh ngồi xuống thì cả đêm cũng không đứng dậy.

Cô không biết trên vài trang giấy đó có điều gì cuốn hút Diệp Chính Thần đến thế, khiến cho anh không ăn không ngủ tìm kiếm tư liệu.

Cô đợi anh đến lúc ngủ quên, khi tỉnh lại, anh vẫn còn ngồi trước máy vi tính chăm chú viết gì đó, vẻ mặt lộ rõ sự mệt mỏi.

Bạc Băng cảm thấy đau lòng, cô bước đến ôm anh từ phía sau lưng, khẽ nói với anh: “Đừng xem nữa, anh nghỉ ngơi một lát đi.”

“Chờ anh một chút!”

Một lát sau, anh đánh xong tờ tiếng Trung cuối cùng, anh xem lại một lần nữa, rồi xoay người ôm cô đặt lên đùi anh, chỉ vào chữ viết trên màn hình nói với cô: “Đây là phần tổng kết tư liệu anh làm cho em về loại vi khuẩn này, em dựa theo đó mà nuôi dưỡng thử một lần nữa, nếu không có chuyện ngoài ý muốn xảy ra, chắc là sẽ thành công.”

“Anh tìm được tư liệu rồi à?”

“Ừm. Bacillus Anthraci.” Anh nói: “Chúng có tính lây bệnh rất cao. Từng được quân đội Mỹ áp dụng gây tử vong trong chiến tranh, sau đó thì có lệnh cưỡng chế giết hết.”

“Cái gì? Gây tử vong trong chiến tranh? Người Nhật Bản còn muốn nuôi sống nó?”

Anh lưỡng lự một chút, rồi xoa xoa trán: “Trong khoảng thời gian gần đây, có một số nghiên cứu phát hiện Bacillus Anthraci sau khi biến dị có thể ức chế các tế bào ung thư. Đối chiếu với tư liệu phân tích đặc tính,

thì vi khuẩn em nuôi dưỡng không thuần túy là *Bacillus Anthraci*, chắc là một loại tế bào tương quan biến dị khác.”

“À!” Cô đã yên tâm hơn, Bạc Bểng cứ lo Quỷ Nhật Bản muốn tiến hành nuôi dưỡng loại vi khuẩn gây chiến này chứ.

“Nha đầu.” Anh cẩn thận dặn dò cô: “Những hạng mục công việc anh đã viết cho em, em phải xem thật kĩ. Loại vi khuẩn này có đặc tính lây bệnh rất mạnh thông qua da, cả hô hấp đều có thể lây nhiễm, một khi đã nhiễm bệnh, mà phát hiện trễ...”

Anh nhìn cô, chậm rãi nói: “99% là sống không quá một tháng.”

Khủng khiếp như vậy, thảo nào phòng nuôi dưỡng tế bào lại cao cấp như thế, có chuyên gia khử trùng, phó giáo sư nhiều lần nhắc nhở cô phải cẩn thận.

“Sư huynh, anh không phải học lâm sàng sao? Tại sao anh lại hiểu biết về loại vi khuẩn này như thế?”

Bạc Bểng vừa định biểu đạt một chút sự ngưỡng mộ với anh như nước sông chảy không ngừng thì thấy anh nhìn đồng hồ, thản nhiên nói: “Mười bốn giờ đồng hồ. Nay, em lại nợ anh mười bốn tiết học...”

Cô ngất! Lần này là mười bốn tiết học, vậy là cô đã nợ anh hai mươi mấy lần...

Mỗi ngày, rõ ràng là Bạc Bểng đều rất cố gắng, trên tường cũng vạch đầy chữ “Chính”, tại sao mà cô vẫn trả nợ hoài không hết?

Bạc Bểng nở nụ cười tươi: “Sư huynh, anh thật là tốt với em, em rất là tôn sùng anh! Em...”

Anh cười lạnh: “Vô ích thôi, nợ anh, một lần cũng không cho thiếu.”

Vi khuẩn *Bacillus Anthraci*, đã hạ độc chết cô rồi!

Từ ngày Bạc Bểng thôi việc ở cửa hàng tiện lợi, cô không gặp lại Dụ Nhân. Tình cờ, Bạc Bểng gọi điện thoại cho cô ấy hỏi thăm cuộc sống gần đây, giọng nói của Dụ Nhân rất vui vẻ, cô ấy cùng Bạc Bểng nói chuyện điện thoại rất lâu mới ngừng. Nhưng không biết vì điều gì, Dụ Nhân lại chưa bao giờ chủ động gọi điện thoại cho cô.

Bạc Bểng nghĩ có lẽ sẽ không gặp lại Dụ Nhân nữa, nhưng cô không ngờ là một tháng sau, vào một buổi tối cô lại gặp được cô ấy.

Ngày đó, Diệp Chính Thần nói là sẽ chờ cô về ăn cơm tối, Bạc Bểng cố gắng đạp xe thật nhanh về nhà trọ.

Đến một ngã tư đường, đèn xanh vừa chuyển sang đèn đỏ, Bạc Bểng vừa chạy đến ngã tư, định tranh thủ khoảng thời gian giữa đèn xanh chuyển sang đỏ, cô cố gắng đẩy nhanh tốc độ, tiến lên phía trước.

Vừa đạp đến một nửa, thì trên đường ngang đèn đỏ đã chuyển sang đèn xanh. Một chiếc xe hơi màu trắng đỗ ở vị trí đầu tiên, có lẽ là không nhìn thấy cô, bỗng nhiên khởi động, lao nhanh về phía cô. Vừa đụng vào cô thì người lái xe phanh lại, đầu xe chuyển về hướng khác.

Mọi chuyện diễn ra quá nhanh, Bạc Bểng vẫn chưa kịp phản ứng gì, chiếc xe đất tiền đã đụng vào xe đạp của cô. Mặc dù xung lực va chạm không lớn, Bạc Bểng và xe đạp vẫn thuận thế ngã xa hai thước.

Bạc Bểng mơ hồ, thấy một bóng người chạy về phía cô, cô còn nghĩ thiên thần đến đón cô đi, sợ đến mức cả người phát run.

Cô vẫn chưa sống đủ, còn nợ Diệp Chính Thần học phí bổ túc hai mươi mấy lần chưa trả...

Liệu anh có đuổi theo cô xuống địa ngục đòi nợ không?

26. Chương 26: Khó Có Thể Tin Tưởng

Trong xe cứu thương, Dụ Nhân kéo tay Bạc Bểng liên tục nói lời xin lỗi, rằng cô ấy vừa mới biết lái xe nên không tập trung tinh thần, nên không trông thấy Bạc Bểng.

Nương theo ánh đèn của xe cứu thương, Bạc Bểng thấy rõ gương mặt tái nhợt của Dụ Nhân, đôi mắt sưng đỏ của cô ấy vẫn còn ướt đẫm nước mắt.

Bạc Bểng lật tay lại, khẽ nắm bàn tay lạnh lẽo của Dụ Nhân: “Sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì sao?”

Dụ Nhân nhìn cô cười gượng, ánh mắt cô ấy thể hiện rõ sự đau buồn, ưu thương nào đó.

Hóa ra một người phụ nữ hoàn mỹ như cô ấy, cũng có thể có chuyện không vui.

Là ai đã gây ra tổn thương sâu sắc cho cô ấy như thế, người đàn ông đó sao?

Rất lâu sau, Dụ Nhân nói: “Anh ấy có người phụ nữ khác.”

“Cô đã xác định kĩ chưa? Có lẽ cô hiểu nhầm anh ta cũng không chừng.”

Dụ Nhân lắc đầu: “Chính mắt tôi đã nhìn thấy.”

“Chính mắt nhìn thấy đôi khi cũng không đúng sự thật.”

“Chính miệng anh ấy thừa nhận.”

Bạc Bểng thở dài, một người phụ nữ xinh đẹp như Dụ Nhân mà vẫn không có được trái tim của người đàn ông, rốt cuộc thế giới này là gì vậy.

Rơi vào trạng thái trầm lặng một lúc, bỗng Dụ Nhân hỏi cô: “Nếu cô là tôi, cô sẽ làm như thế nào?”

“Đàn ông như hạt cát trong tay, nếu giữ không được, thì hãy để cho nó bay đi!”

Dụ Nhân nhìn Bạc Bểng, đèn đường chiếu rọi lên gương mặt cô ấy, lúc sáng lúc tối: “Bạc Bểng, có đôi lúc, tôi rất ngưỡng mộ cô... Sống rất đơn thuần, lạc quan...”

Nếu là bệnh viện ở Trung Quốc, đối với vết thương của Bạc Bểng, bác sĩ cùng lắm là lấy cồn khử trùng miệng những vết thương nghiêm trọng, băng bó qua loa, tiêm vài mũi thuốc phòng uốn ván rồi cho cô về nhà. Nhưng ở Nhật Bản thì khác, có lẽ do bác sĩ khá nhàn rỗi, không có việc gì làm, từ đầu đến cuối, kiểm tra một cách cẩn thận. Nào là xác định xem cô có bị nội thương hay không, có gãy xương hay không, não có chấn động hay không, còn đề nghị cô nên nằm viện theo dõi vài ngày.

Nhìn vị nam bác sĩ mặc áo blouse trắng trước mặt, Bạc Bểng không khỏi nhớ đến Diệp Chính Thần, càng làm lòng cô nóng như lửa đốt, cô không ngừng xem đồng hồ, thậm chí cầu nguyện rằng anh sẽ có chút kiên nhẫn...

Nhưng ông trời lại không nghe thấy lời cầu nguyện của cô, điện thoại của cô vang lên.

Bác sĩ vẫn đang xử lí vết thương cho cô, Bạc Bểng không tiện cử động, cô lo lắng nhìn chằm chằm vào túi xách của mình.

Dụ Nhân nhìn thấy được sự lo lắng của cô, liền buông bàn tay đang nắm tay của Bạc Bểng ra, cô ta lấy chiếc điện thoại trong túi xách Bạc Bểng ra, rồi nhìn thoáng qua màn hình: “Là bạn trai của cô, tôi giúp cô nhận điện thoại nhé.”

Bạc Bểng nhớ rõ, danh bạ cô lưu số Diệp Chính Thần là hai chữ “Sư huynh”, Dụ Nhân lại có thể đoán được là bạn trai của cô.

Lợi hại thật!

“Đừng nói tôi bị thương.” Bạc Bểng vội vàng nói: “Cô giúp tôi nói với anh ấy, tôi có việc nên không tiện nhận điện thoại, lát nữa sẽ gọi lại cho anh ấy.”

“Được.” Dụ Nhân nhận điện thoại, bệnh viện lúc này rất yên tĩnh, không có tiếng ồn nên Bạc Bểng rõ ràng nghe thấy tiếng cười của Diệp Chính Thần.

“Anh gia hạn cho em trong vòng nửa giờ nữa phải về tối, nếu không, đừng trách anh không bằng cảm thú...”

Cô toát mồ hôi lạnh! Có bạn trai loại này, đúng là sự sỉ nhục rất lớn với cô nha.

Mặt Bạc Bềng nóng lên, lúc này nhất định có thể sánh ngang với quả ớt.

Bạc Bềng đoán là, cho đến hiện tại, Dự Nhân chưa bao giờ nghe qua lời nói nào hạ lưu đến như vậy nên mặt cô ấy hoảng sợ đến mức trắng bệch. Nhưng, dù sao cô ta cũng là tiểu thư con nhà gia giáo, Dự Nhân nhanh chóng khôi phục lại sự rụt rè vốn có, dịu dàng nói: “Xin chào.”

“...”

Đầu dây bên kia rơi vào trạng thái trầm lặng.

Có lẽ sắc lang nào đó ở bên kia đang đắm ngực, dậm chân cộng thêm sự xấu hổ không thể chịu được. Cô nghĩ là anh nên sớm dập điện thoại, đến tủ lạnh lấy miếng đậu hũ, đập chết chính mình.

Âm thanh của Dự Nhân vô cùng trong trẻo, cô ta dùng chất giọng thật êm dịu nói: “Xin chào, tôi là Dự Nhân, là bạn của Bạc Bềng.”

“Cô ấy đâu?” Diệp Chính Thần hỏi, âm thanh của anh không có một chút sự xấu hổ nào, thậm chí còn thêm phần lạnh lùng: “Bảo cô ấy nhận điện thoại.”

“Cô ấy hiện giờ đang có chút việc, không tiện nhận điện thoại, lát nữa tôi sẽ nói cô ấy sẽ gọi lại cho anh.”

“Bảo cô ấy nhận điện thoại, ngay bây giờ.”

Giọng nói của anh không chỉ lạnh, hơn nữa lại còn rất quả quyết, hoàn toàn không cho người khác có cơ hội phản bác lại. Bạc Bềng chưa bao giờ nghe anh dùng ngữ khí như vậy để nói chuyện với người khác. Đột nhiên cô cảm thấy thật xa lạ cùng với một chút hoảng sợ.

Hành động của Bạc Bềng giống như phản xạ có điều kiện, cô chạy tới, nhận lấy điện thoại từ trong tay Dự Nhân.

“Sư huynh...” Bạc Bềng nhỏ giọng nói: “Hiện giờ em có chút việc, em sẽ quay về ngay thôi.”

“Em đang ở đâu?” Vừa nghe thấy giọng nói của Bạc Bềng, thanh âm của anh đã tăng lên thêm mười độ: “Em không phải nói là sẽ trở về ngay sao, tại sao lại ở cùng với cô ấy?”

Tuy rằng giọng nói của anh ngay sau đó đã dịu hơn rất nhiều, nhưng khi nhớ lại lửa giận trong giọng nói của anh lúc này, Bạc Bềng vẫn còn sợ hãi, cô thật thà khai nhận: “Em vượt đèn đỏ, xảy ra sự cố ngoài ý muốn.”

Bạc Bềng sợ anh lo lắng, nên cô bổ sung thêm: “Em bị thương không nặng, chỉ là xây xước ngoài da thôi...”

Không chờ cô nói hết, anh lập tức hỏi: “Em đang ở bệnh viện nào?”

“Bệnh viện Đông Y.” Bạc Bềng ngoan ngoãn trả lời.

“Chờ anh.”

Không hề nói thêm lời nào nữa, anh lập tức dập điện thoại.

Bệnh viện Đông Y rất gần khu nhà trọ lưu sinh viên, Bạc Bềng nghĩ có lẽ mười phút nữa anh sẽ đến. Nhưng kết quả là chỉ vừa đúng bảy phút sau, anh đã bước vào phòng cấp cứu.

Anh vừa bước vào cửa, việc đầu tiên là dùng ánh mắt kiểm tra Bạc Bềng từ trên xuống dưới, sau đó mới kiểm tra vết thương của cô, rồi hỏi thăm bác sĩ về vết thương của cô.

Nói chuyện với bác sĩ xong, anh mới bước đến hỏi cô: “Tại sao lại bị thương?”

Lúc anh hỏi cô, anh nhìn thoáng qua Dự Nhân, dường như đã dự định trước là việc này chắc chắn có liên quan đến cô ấy.

“Chuyện này không liên quan đến Dự Nhân. Em vượt đèn đỏ, may mắn là cô ấy phanh xe lại kịp thời, không đụng vào em.” Sợ anh đau lòng, Bạc Bềng cố ý cười nói: “Nếu không thì học phí dạy kèm em thiếu anh, chắc phải chờ đến kiếp sau mới có thể trả.”

Anh đang muốn nói gì đó, định mở miệng ra nhưng lại thôi, sau đó bồng ôm cô vào lòng.

Anh ôm rất chặt, đè lên miệng vết thương của cô, nhưng cô không cảm thấy đau một chút nào, chỉ cảm thấy bản thân thật sự rất hạnh phúc.

Dụ Nhân đứng nhìn cô và anh, không có bất kì biểu hiện nào. Cô ta giống như một tiên nữ đứng ở phía chân trời, cô đơn đôi xuống trần gian ngắm nhìn cảnh tượng yêu đương, hờn giận, oán than của những đôi nam nữ.

Bạc Băng đoán, Dụ Nhân nhất định đang nhớ đến người đàn ông kia, bởi vì trong ánh mắt của cô ấy lúc đó lóe lên ánh nhìn ngân ngấn nước.

...

Diệp Chính Thần và Dụ Nhân cùng nhất trí quyết định bắt Bạc Băng nằm viện theo dõi vài ngày, cũng thuận tiện nghỉ ngơi chữa lành vết thương. Ngoại trừ phí bảo hiểm y tế, tiền viện phí đều do Dụ Nhân thanh toán. Bạc Băng muốn nói với Diệp Chính Thần là sự việc lần này xảy ra ngoài ý muốn, không phải lỗi của Dụ Nhân, cô muốn anh giúp cô trả tiền lại cho cô ta.

Anh chỉ lạnh lùng đáp một tiếng: “Ừ”.

Nằm viện nhiều ngày, Bạc Băng phát hiện ra rằng Diệp Chính Thần và Dụ Nhân có rất nhiều điểm không hợp nhau. Nói chính xác hơn là Dụ Nhân có điểm kiêng kị Diệp Chính Thần. Cô ta ngày nào cũng đến thăm cô, chăm sóc cô, cô và Dụ Nhân nói chuyện rất vui vẻ. Nhưng chỉ cần Diệp Chính Thần đến, cô ta liền mượn cớ rời đi, làm Bạc Băng không thể hiểu việc gì đã xảy ra.

Có một lần, cô hỏi Diệp Chính Thần: “Anh thật sự không thích Dụ Nhân sao?”

Diệp Chính Thần đang thổi phần sữa nóng trong ly, những làn hơi nóng bay lên khiến cô không thể nhìn thấy rõ ánh mắt của anh: “Không phải.”

“Vậy tại sao anh lại đối xử lạnh nhạt với Dụ Nhân như vậy?”

Anh cười xoa xoa mặt cô: “Anh sợ em hoài nghi anh và cô ấy có gian tình mờ ám.”

“Nói bừa.” Bạc Băng khinh thường bĩu môi: “Em không phải là dạng phụ nữ có lòng dạ hẹp hòi như vậy đâu.”

“Ừm.” Diệp Chính Thần gật đầu liên tục: “Không biết ai không ngừng hỏi anh, Dụ Nhân có xinh đẹp không...”

Bạc Băng nhìn trời, nhìn đất, sau đó mới băng quơ nhìn ly sữa nóng: “Sư huynh, sữa nguội chưa?”

Anh đưa sữa đến miệng cô, chậm rãi cho cô uống.

Bạc Băng vừa uống hai hộp sữa, thì Dụ Nhân đến, cô ta thấy Diệp Chính Thần trong phòng, gật đầu chào hỏi, đặt trái cây trong tay xuống.

Dụ Nhân lấy trong túi trái cây ra hai quả đào mật rất tươi: “Tôi đi rửa đào.”

Quả đào mật có màu hồng phấn mê người, Bạc Băng không kiềm được mà quan sát rất kĩ. Do nhìn quá kĩ nên cô chú ý đến một bàn tay của Dụ Nhân đang cầm hai quả đào cực lớn, cầm chỉ bằng một bàn tay.

Bạc Băng đang suy nghĩ vì sao Dụ Nhân không dùng hai tay để cầm hai quả đào, thì cô thấy, khi Dụ Nhân bước qua người Diệp Chính Thần, cổ ý nghiêng thân trên một chút, gập ngón trỏ và ngón giữa lại nhẹ nhàng gõ vào phía sau bả vai anh hai cái.

Tương tự với động tác nhỏ này, cô đã thấy Diệp Chính Thần làm vài lần, khá giống nhau, vì vậy Bạc Băng có ấn tượng rất sâu sắc.

Diệp Chính Thần không hề có bất kì phản ứng nào, cầm tờ khăn giấy lau khóe miệng của cô.

Bạc Băng cũng không nhắc nhở anh, tiếp tục uống sữa.

Vài phút sau, điện thoại Diệp Chính Thần vang lên.

Phòng bệnh ở Nhật Bản có quy định không được nhận điện thoại, Diệp Chính Thần vội vàng đứng dậy: “Anh ra ngoài nhận điện thoại một lát.”

Sau đó anh đi ra ngoài, Bạc Băng mơ hồ cảm thấy bất an.

Bạc Băng không phải là một người phụ nữ nhạy cảm, nhưng trực giác của phụ nữ nói cho cô biết rằng đang có chuyện gì đó xảy ra...

Bạc Băng xuống giường mang dép vào, bước đi khập khiễng đến cửa.

Không thể diễn tả được nỗi bất an này đến như thế nào, nhưng đúng là không ngoài dự kiến của cô, quả nhiên Diệp Chính Thần đang nói chuyện với Dụ Nhân.

Dụ Nhân đứng xoay lưng về phía cô, ngẩng đầu nhìn anh, Bạc Băng không thấy được biểu hiện trên gương mặt của cô ta. Mà cùng lúc này, Diệp Chính Thần đang đứng đối diện với chỗ cô, về mặt của anh hoàn toàn không có một chút biểu cảm nào cả.

Bạc Băng vừa định đến gần thêm một chút, cố ý muốn nghe xem họ đang nói gì, thì Diệp Chính Thần nhìn thấy cô. Anh không có chút phản ứng bối rối, thông thả lấy tiền trong ví ra, cầm tờ chi phiếu đưa cho Dụ Nhân, nói gì đó.

Cô do dự một lát, sau đó mới chậm rãi bước tới: “Hai người đang nói gì vậy?”

Dụ Nhân nghe được giọng nói của cô, lập tức xoay mặt, xoa xoa hai má, Bạc Băng thấy một giọt nước rơi xuống, rất nhẹ, nhưng cũng rất nặng.

“Không có gì, anh trả lại tiền viện phí cho cô ấy.” Diệp Chính Thần nói.

Dụ Nhân nhận tấm chi phiếu, quay đầu nở nụ cười, đôi mắt vẫn đượm chút màu hồng: “Thật sự xin lỗi, tôi có việc bận phải đi trước.”

Dụ Nhân vội vàng chạy thẳng đến thang máy.

“Tại sao cô ấy lại khóc?”

Bạc Băng hỏi như vậy, bởi vì cô quá tin tưởng anh, cô không hy vọng có bất kì hiểu lầm nào khiến cô và anh đánh mất nhau.

Sự thật chứng minh rằng, không nên có ý tốt để cho đàn ông có cơ hội giải thích hiểu lầm. Bởi đó chính là đang ép bọn họ lần lượt dùng lời nói dối này để lấp liếm cho lời nói dối khác.

Anh nhíu chặt đôi mày, dường như không muốn nói.

“Quên đi, anh không muốn nói thì thôi.” Bạc Băng lạnh lùng xoay người.

Mỗi một bước đi, cô cảm thấy lòng mình như rơi xuống một bậc của vực thẳm, liên tục không ngừng rơi xuống, mà vực thẳm ấy không sao nhìn thấy đáy...

“Cô ấy hy vọng anh có thể tha thứ cho cô ấy.” Anh vội vàng đuổi theo cô, đứng chặn trước mặt cô: “Cô ấy nói lúc đó trời rất tối, xe đạp của em lại không bật đèn, cô ấy hoàn toàn không nhìn thấy em...”

Bạc Băng nhớ rất rõ, xe đạp của cô có mở đèn. Trời tối mà xe đạp không bật đèn là vi phạm luật giao thông, cô đã từng bị cảnh sát giao thông chặn đường một lần, dạy bảo hơn mười phút, cho nên cô cũng không dám quên nữa.

Bạc Băng không biết là Dụ Nhân thật sự không thấy cô, hay là đang viện cớ thoái thác cho chính mình, nhưng điều này không còn quan trọng nữa.

Quan trọng là Diệp Chính Thần và cô ấy rốt cuộc có quan hệ gì.

Cô quay mặt lại hỏi anh: “Vậy anh nói thế nào?”

“Anh bảo cô ấy cút đi, cút xa một chút.”

Thật lâu sau Bạc Băng mới nói: “Tại sao anh lại nói nặng lời với người ta như vậy? Không hề giống với tác phong của anh chút nào.”

“Cô ấy suýt chút nữa là đâm chết em!” Cảm xúc của anh dường như có phần kích động, giận dữ nói: “Chẳng lẽ em bảo anh cười nói với cô ấy: Không sao, đâm chết cũng không sao!”

Bạc Băng nghe anh trả lời như vậy không biết nên nói thêm câu gì nữa, cuối cùng cô nhin không được mà nở nụ cười.

“Trên đời này có nhiều phụ nữ như vậy, đâm chết em, anh cũng sẽ tìm được một người khác thôi.”

Diệp Chính Thần nắm tay cô, ngọn đèn màu xanh chiếu thẳng vào chiếc đồng hồ màu đen của anh, trên móc khóa hiện rõ hai chữ: Nha đầu.

Sau đó, anh vô cùng nghiêm túc hỏi cô: “Nha đầu, em thật sự chạy xe quên bật đèn sao?”

“Đúng, em quên.” Bạc Băng nói: “Sư huynh, nếu anh có chút phong độ, thì đi nói lời xin lỗi với người ta đi.”

“Được”

...

Ngày hôm sau, lúc Dự Nhân đến, Diệp Chính Thần chủ động đưa chiếc ghế dựa cho cô ấy.

Dự Nhân ngẩn người, vội vàng nói: “Cảm ơn.”

Bạc Băng nhìn anh chớp chớp mắt, bất đắc dĩ mà gật đầu với anh, lại nhìn sang Dự Nhân miễn cưỡng nở nụ cười tươi: “Thật sự xin lỗi, tôi không nên trách cô... Lại càng không nên nói với cô những lời như vậy.

“Không sao.” Dự Nhân mỉm cười nhìn Bạc Băng: “Tôi hiểu được, Bạc Băng đối với anh mà nói... Rất quan trọng.”

Một khắc đó, Bạc Băng phát hiện Dự Nhân thật sự rất đẹp.

Chỉ mặc một bộ quần áo màu xám, mái tóc dài màu nâu hạt dẻ, khí chất thanh cao tao nhã, khi mỉm cười trên gương mặt cô ta phát ra thứ ánh sáng vô cùng rực rỡ.

Kể từ ngày đó, quan hệ của Diệp Chính Thần và Dự Nhân cải thiện rất nhiều, thỉnh thoảng họ cùng nhau nói chuyện một chút, chào hỏi nhau vài câu.

Sau khi xuất viện, Bạc Băng mời Dự Nhân đến phòng trọ của cô ăn cơm, cô ấy tinh tế nghiên cứu xung quanh phòng của Bạc Băng, đương nhiên bao gồm cả việc không gấp chăn vào buổi sáng và chữ “Chính” tràn ngập trên mặt tường.

“Đây là sổ lần sư huynh dạy tôi học phụ đạo, chỉ viết đùa thôi.” Bạc Băng vừa xếp chăn, vừa ngượng ngùng giải thích.

“Tình cảm của hai người tốt thật.”

“Khá tốt.” Bạc Băng thuận miệng nói: “Cô nhìn thì thấy như thế đấy, nhưng tôi và anh ấy ở cùng nhau chưa đến ba tháng.”

“Ba tháng, đó là thời kì cuồng nhiệt nhất của tình yêu.”

“Đúng vậy, ba tháng là thời kì nồng cháy nhất của tình yêu, tình yêu một khi đã qua thời kì tươi đẹp ấy, không biết sẽ phát sinh những chuyện gì.”

Dự Nhân không nói gì thêm, nhìn mặt tường viết đầy chữ “Chính” của cô.

Vài ngày sau, Dự Nhân cũng mời cô đến nhà của mình, Bạc Băng vui vẻ nhận lời.

Dự Nhân lái xe đến đón Bạc Băng, trên đường đến nhà cô ta, xe đi qua rất nhiều cửa hàng tiện lợi, bất kì người nào đều cũng có thể nhận ra rằng, những cửa hàng tiện lợi đó gần nhà cô ta hơn cửa hàng tiện lợi mà Bạc Băng đã từng làm.

Căn nhà của Dự Nhân khá giống với tưởng tượng của Bạc Băng, hàng rào màu trắng, vườn hoa nhỏ có rất nhiều hoa tulip vàng.

Xe của Dụ Nhân chạy qua một con đường nhỏ màu đỏ, rồi dừng lại trước cửa nhà của cô ta, cửa gỗ được sơn màu trắng, phía trên có treo một chiếc chuông gió.

Dụ Nhân mở cửa ra, tiếng chuông gió reo vang, một cơn gió thoảng qua, mang theo một chút hương thơm mơ mộng.

Hóa ra, phía đối diện cửa là một cửa sổ sát đất, cửa sổ treo một chiếc màn cửa hoa văn màu xanh nhạt, được kéo chặt không có bất kì một khe hở nào.

Một cơn gió thoảng qua, bức rèm tung bay đón gió, bóng râm màu xanh trải đầy trên nền đất...

Dụ Nhân nói: “Ngại quá, anh ấy luôn không thích vén màn.”

Bức màn màu xanh nhạt, quanh năm không được vén lên.

Điều này làm Bạc Băng không tự chủ được mà nghĩ đến một căn phòng khác – phòng trọ sát vách phòng cô.

Diệp Chính Thần luôn có thói quen xấu này, mà cô thì không có. Trái ngược với anh, cô thích ánh nắng ban mai vào mỗi buổi sáng chiếu vào phòng, để căn phòng nhận được sự ấm áp.

Mỗi ngày cô bước xuống giường, điều đầu tiên cô làm chính là vén bức màn màu hồng lên, để ánh nắng ban mai chiếu vào giường. Anh đã từng giận dữ nhiều lần về thói quen này của cô, hỏi cô có thể sáng sớm đừng vén màn lên hay không.

Cô trả lời anh: “Em không làm chuyện gì không thể lộ ra ánh sáng.”

Anh không có ý kiến gì nữa, kéo cao chăn qua đầu, lăn qua lộn lại, cuối cùng không ngủ được, tức giận kéo cô lên giường hung hăng cắn cô một trận...

...

Bạc Băng liếc nhìn bức màn trước mắt một lần nữa, sau đó cô âm thầm quay đầu nhìn về nơi khác, cố gắng để bản thân không liên tưởng đến những chuyện không hề liên quan đến nhau.

“Mời vào.”

Dụ Nhân cầm một đôi dép lê đặt gần chân của Bạc Băng, cô ta thì lại mang một đôi dép lê nam màu xanh.

Bạc Băng mang dép vào, bước đi trên sàn gỗ có hoa văn màu tối, như vậy là Dụ Nhân đặc biệt thích hoa văn màu tối, ngay cả hai đôi dép lê cũng như thế.

Trước tiên, Dụ Nhân đưa cô đi tham quan khắp nhà cô ta.

Tầng một là phòng khách và phòng bếp, trong phòng bếp tất cả vật dụng đều có một đôi, chỉ một đôi duy nhất. Một đôi tách cà phê bằng sứ mạ vàng, một đôi chén ngọc lưu ly trong suốt, hai đôi đĩa màu trắng...

Ngay cả bàn ăn, hai bên chỉ có hai chiếc ghế dựa bằng gỗ lim.

Rất dễ nhận thấy rằng, đây là không gian chỉ dành cho hai người.

Bạc Băng đã từng học qua một ít môn tâm lý học, tất cả điều này đã nói lên rằng: Chủ nhân căn nhà này có một ám chỉ rất mãnh liệt, đó là không muốn người ngoài can thiệp vào thế giới riêng của bọn họ.

...

Đi theo phía sau Dụ Nhân, Bạc Băng được cô ta dẫn lên tầng hai, không gian tầng hai được chia thành hai phòng ngủ. Một gian phòng tatami⁽¹⁾ theo kiểu truyền thống của Nhật Bản, một gian phòng được thiết kế theo kiểu dáng Tây Âu. Trong căn phòng được trang trí trang nhã, chỉ có một chiếc giường nhỏ, cửa sổ được treo một chiếc màn bằng trúc, che kín quang cảnh bên ngoài, ngoài ra không có vật dụng gì khác, đủ thấy chủ nhân không thường xuyên sử dụng căn phòng này.

(1) Tatami: là một loại sản phẩm (tạm gọi là tấm nệm) được dùng để lát mặt sàn nhà truyền thống của Nhật Bản. Phòng được lát sàn bằng tatami được gọi là phòng tatami. Phòng tatami có mặt sàn được tạo ra bằng

cách xếp chặt các tấm nệm hình chữ nhật có kích cỡ thống nhất lại với nhau. Mỗi tấm nệm (waratoko) này thường có chiều dài bằng hai lần chiều rộng. Kích cỡ chuẩn truyền thống là 910mm×1820mm, dày 55mm.

Gian phòng thiết kế theo kiểu dáng Tây Âu được trang trí rất tỉ mỉ, trên bàn trang điểm chất đầy những đồ dùng trang điểm hàng hiệu, một chiếc giường đôi mềm mại giành cho hai người, drap giường màu xanh nhạt được trải thẳng không một chút nếp nhăn.

Phía trên drap giường có nhiều hoa văn màu tối, sạch như mới.

“Cô thích màu xanh sao?” Bạc Băng hỏi Dụ Nhân.

Dụ Nhân nở nụ cười, không có sự kiêu ngạo và rụt rè: “Không, là anh ấy thích.”

Bạc Băng lặng lẽ nhìn chiếc giường đôi lãng mạn kia, khóe miệng dường như bị đông cứng lại, nhưng vẫn mỉm cười: “Sư huynh cũng thích màu xanh, nhưng tôi không thích, tôi thích màu hồng nhạt.”

Drap giường của cô là do Diệp Chính Thần chọn.

Khi đó, hai mẫu hoa văn làm cho Bạc Băng rất khó xử. Trong đó, một mẫu màu xanh nhạt trông rất tự nhiên, cô đoán Diệp Chính Thần rất thích, mẫu còn lại, trông cũng rất xinh đẹp.

“Anh nói em nên chọn cái nào?” Cô hỏi ý kiến anh.

Anh chỉ vào mẫu drap còn lại, màu tím ngọt ngào cùng với những bông hoa nhỏ màu hồng, là phong cách điển hình của phụ nữ.

“Anh không thấy trông rất ngây thơ sao?”

Tay anh sờ sờ lên những bông hoa nhỏ trên tấm drap: “Có một chút, nhưng... Màu hồng nhạt này làm anh nhớ đến em, sau đó, anh còn cảm thấy rất kích thích khi nằm ngủ trên đó...”

Bạc Băng đỏ mặt, cười trộm bỏ một bộ drap vào giỏ mua sắm.

Đứng trong phòng ngủ của Dụ Nhân, Bạc Băng âm thầm cảm thấy mình may mắn: May mắn là Diệp Chính Thần không hề thích chiếc drap màu xanh, màu xanh rất chói mắt, màu xanh lúc này dường như xuyên qua mắt cô, làm cô đau đớn.

Cô nghĩ cô sẽ nói với Dụ Nhân: “Con người, vĩnh viễn sẽ không thích một màu sắc đơn điệu. Anh ấy sẽ thay đổi, mãi cho đến lúc anh ấy có thể gặp được người thay đổi sở thích của anh ấy.”

Do dự một lát, cô quyết định tự nói với chính mình: “Người và người không giống nhau, Diệp Chính Thần và bạn trai của Dụ Nhân cũng không giống nhau.”

Tham quan phòng ngủ xong, Dụ Nhân lại đưa cô đến phòng sách. Giá sách trong phòng dường như không có sách, chỉ có một vài quyển sách tiếng Nhật.

Trong đó có một quyển [Bệnh Lý Lâm Sàng].

“A? Cô học y à?” Bạc Băng có chút tò mò.

“Đúng vậy, tôi học chuyên ngành lâm sàng.”

“Trùng hợp vậy sao, sư huynh cũng học lâm sàng...” Nói xong, Bạc Băng cầm cuốn [Bệnh Lý Lâm Sàng] lên, tùy tiện lật vài trang, nhìn thoáng qua, sau đó cô lập tức khép lại, trả lại lên giá sách.

Bạc Băng hít sâu nói: “Thật xin lỗi, tôi muốn đi toilet một chút.”

“Ồ bên kia.”

Dụ Nhân chỉ về phía cuối hành lang, Bạc Băng vội vàng bước nhanh về hướng Dụ Nhân chỉ.

Đứng trong phòng vệ sinh, Bạc Băng dựa lưng vào cửa, hai chân cô run run. Tầm mắt nhìn về một chỗ, một bộ dụng cụ rửa mặt được đặt chính tề phía bên phải, khăn mặt được vắt khô, được treo ngay ngắn một bên...

Đây cũng là thói quen của Diệp Chính Thần, sau khi cô và anh sống cùng nhau, ngoại trừ đồ trang điểm của cô để bữa bãi, thì vị trí bên phải thuộc về anh. Anh đặt đồ dùng cá nhân của mình rất chỉnh tề ở một chỗ, khăn mặt được vắt khô cũng treo sang một bên, cô không được động đến.

Đúng vậy, thói quen này cô có thể cho rằng là trùng hợp, nhưng chữ viết trong cuốn sách đó tuyệt đối không phải là trùng hợp.

Chữ viết sắc sảo đó rất quen thuộc đối với cô.

Bạc Băng rửa mặt, ép chính mình phải tỉnh táo trở lại.

Cô cầm tờ khăn giấy lau mặt, bước ra cửa.

Dụ Nhân đứng ở cuối hành lang chờ cô, ánh mặt trời chiếu vào lưng cô ta, hình dáng bóng râm làm cho người khác không khỏi liên tưởng đến một người mẫu nào đó của Đài Loan, đôi chân gợi cảm, khí chất tao nhã hiền lành, còn có giọng nói rất điềm tĩnh.

Nếu cô là đàn ông, cô cũng sẽ động tâm, cũng sẽ muốn chinh phục...

Nhưng mà, có thể cất giấu một người phụ nữ như vậy trong một căn nhà xa hoa, thì không phải là việc mà bất kỳ một người đàn ông bình thường nào cũng có thể làm được.

Bạc Băng tự nói với chính mình, người đàn ông đó chắc chắn không phải Diệp Chính Thần, Diệp Chính Thần không có sức hấp dẫn như vậy.

...

Bạc Băng cùng uống trà và trò chuyện với Dụ Nhân đến trưa.

Hai người đã nói những gì cô hoàn toàn không nhớ rõ. Chỉ nhớ là trà rất đắng, Bạc Băng đoán rằng Dụ Nhân đã để hoàng liên(2) vào trà.

(2) Hoàng liên: một vị thuốc đông y, có vị rất đắng, có tác dụng kháng viêm, kháng khuẩn, trị tâm hỏa, can hỏa...và rất nhiều tác dụng khác.

...

Sau khi về phòng trọ, cô uống rất nhiều nước, nhưng miệng vẫn cảm thấy đắng, cô ngồi lên giường, ngơ ngác nhìn chữ “Chính” tràn ngập trên mặt tường, nhìn thật lâu.

27. Chương 27: Nhìn Thấu Lời Nói Dối

Diệp Chính Thần gọi điện thoại báo cho Bạc Băng biết rằng tối nay anh sẽ về ăn cơm. Vì thế cô rửa mặt thật sạch, vào bếp làm vài món ăn anh thích nhất, đều là những món cay Tứ Xuyên, làm xong, vừa dọn thức ăn lên bàn thì anh cũng vừa về đến.

Trong lúc ăn cơm, Bạc Băng gấp một miếng thịt gà để vào bát của anh, cười nói: “Hôm nay em đến nhà Dụ Nhân uống trà.”

“Hử?” Diệp Chính Thần dừng đưa một lát, sau đó lại gấp miếng thịt gà, chậm rãi ăn.

“Nhà của cô ấy rất ấm áp.”

Anh nuốt xuống phần thức ăn trong miệng: “Thật không? Có ấm áp giống như nhà chúng ta không?”

Bạc Băng nhìn xung quanh phòng cô một lúc, cảm thấy nó quả thật rất đơn sơ, đơn sơ đến mức ngay cả tường cũng không có cách âm.

Cô lắc đầu: “Không có, vì nhà của cô ấy không có anh...”

Diệp Chính Thần bỗng nhiên ngẩng đầu lên, con ngươi trong mắt anh trở nên sâu thẳm, anh lập tức nở nụ cười, khóe miệng chứa đựng hương vị trêu chọc: “Nhà của cô ấy cũng không có em...”

Bạc Băng cũng khẽ nhướn miệng, nhìn anh cười ngọt ngào.

Diệp Chính Thần không nên làm bác sĩ, mà anh nên làm diễn viên mới đúng. Với vẻ ngoài hoàn hảo, diễn xuất tuyệt vời, nói không chừng anh còn có thể trở thành một ảnh đế. Trên một phương diện nào đó, năng lực của anh luôn vượt trội hơn so với người khác, muốn không nổi tiếng e rằng cũng hơi khó.

Ăn cơm xong, Bạc Băng thu dọn phòng, sau đó cô đi tắm, nằm trong bồn tắm hơn bốn mươi phút. Cô choàng khăn tắm bước ra thì thấy Diệp Chính Thần đang ngồi trước máy vi tính xem tư liệu, màn cửa đã được anh khép lại.

Hương vị thức ăn và khói lửa đã tan hết, hương thơm khoan khoái nhẹ nhàng của hoa lavender hòa cùng với một mùi hương thoang thoảng khác, nhưng không phải là mùi hương cỏ xanh ngoài cửa sổ.

Mùi hương thoang thoảng khác chính là hương thơm của nước hoa J'adore.

Nước hoa Pháp có một ưu điểm lớn nhất, đó chính là mùi hương dịu nhưng rất lâu tan, lâu đến không ngờ.

Có lẽ trời sinh phụ nữ có cùng sở thích về mùi hương, nên đối với mùi hương, Bạc Băng cực kì mẫn cảm.

Cô nhẹ bước đến gần Diệp Chính Thần, ôm thắt lưng anh từ phía sau. Có lẽ anh vừa mới tắm, hương thơm trên người anh cực kì mát mẻ.

Bạc Băng thoáng nhìn lên xấp tư liệu anh đang xem, nếu cô đoán không nhầm, thì đó chính là nơi mà mùi hương kia phát ra...

Cô cảm thấy trong lòng có một chút xót xa. Rằng cho dù Diệp Chính Thần có cố gắng che giấu cẩn thận tất cả mọi chuyện đến đâu đi chăng nữa, cuối cùng cũng không bằng phụ nữ hiểu lòng phụ nữ, cũng không bằng suy nghĩ độc đáo của Dụ Nhân.

Bạc Băng cắn mạnh vào bên phải cổ của Diệp Chính Thần, anh bị cắn bất ngờ, vội vàng né tránh.

Một người cắn, một người né tránh, ngược lại càng khiến cho dấu răng càng sâu, một vệt máu hồng chảy ra.

Anh sờ sờ dấu răng, xoay người bỏ nhào về phía cô, gỡ bỏ chiếc khăn tắm đang quấn trên người cô...

Trong lúc đó, trên giường đang vô cùng bừa bộn.

Lại là một màn thử dốc cùng rên rỉ quen thuộc, thân thể và thân thể quấn lấy nhau.

Trong suốt quá trình ấy, cô cắn mạnh vào người của anh, cô hận mình không thể lưu lại những vết cắn vĩnh viễn cũng không phai mờ ở những nơi kín đáo nhất trên cơ thể của anh, khiến anh sau này cho dù là bất kỳ cuộc hoan ái nào của anh cùng người phụ nữ khác đều phải nhớ đến vết cắn của cô hôm nay.

Anh nói hiếm khi thấy được cô cuồng nhiệt như vậy, điều đó thật sự là làm cho anh vừa mừng lại vừa lo, cho nên anh sẽ phá lệ dịu dàng cùng cô một lần, phá lệ đồng cảm cùng cô một lần.

Thực ra, lần triền miên này đối với anh mà nói là muôn vàn tình cảm dịu dàng, là cảm xúc mãnh liệt, là niềm đam mê vô tận, nhưng đối với cô mà nói, lần này chắc chắn là lần xúc phạm nhục thể lớn nhất.

Trong suốt quá trình kích tình, Bạc Băng lúc nào cũng cảm thấy rất lạnh, những nơi mẫn cảm trên cơ thể của cô mỗi lần bị tay và lưỡi anh mơn trớn đều lạnh đến mức khiến toàn thân cô run rẩy.

Khi lưỡi anh tiến vào trong khoang miệng cô, hút vào, xoay vòng rồi lại chạm vào đầu lưỡi cô, cô không ngừng quay đầu tránh né...

Đặc biệt là những lần anh mạnh mẽ đi vào cơ thể cô, là từng ấy lần cô đau đớn đến mức suýt chết...

Bạc Băng cố gắng kiềm nén những giọt nước mắt, cô ép chính bản thân mình không được nghĩ đến bất kỳ điều gì, nhưng thử hỏi làm sao có thể không nghĩ được chứ?

Cô làm sao có thể xóa đi hình ảnh viễn tưởng trong đầu – Dụ Nhân xinh đẹp cao quý nằm dưới thân người anh. Cô làm sao mới có thể làm mờ đi hình ảnh rõ ràng đó trong tâm trí được.

May mắn là cuối cùng anh không kiềm chế được sự hưng phấn nữa, tốc độ đạt đến nhanh nhất, vật đàn ông của anh kích sâu vào thân thể cô, trời đất quay cuồng, khiến cho não bộ và toàn thân cô trở nên rối rắm liệt.

Lửa được châm ngòi trong bóng đêm, cũng giống như đêm mưa vào ngày hôm đó, trời đất chao nghiêng, cây anh đào vi vu trong gió.

Toàn bộ lý trí của cô đều bị thiêu đốt, hóa thành tro bụi.

Trong lúc khoái cảm đang dần dâng đến đỉnh điểm, Bạc Bẽng cong thân người lên, cùng anh rơi vào vòng xoáy trầm luân...

Thật lâu sau khi quá trình kết thúc, anh vẫn không rời khỏi cơ thể của cô, anh nói cô rất ấm.

Bạc Bẽng cố gắng nở một nụ cười thật tươi: “Vậy anh đừng rời khỏi.”

Anh vén phần tóc đang lòa xòa trên mặt cô, cô giơ tay chạm vào vầng trán đang ướt đẫm mồ hôi của anh. Đầu ngón tay cô nhẹ nhàng men theo những góc cạnh trên gương mặt anh, đường cong viền môi anh.

Bạc Bẽng biết, đây là đêm cuối cùng của cô và anh. Mặc dù không đẹp như dự đoán của cô, không hòa nhập như mong đợi của cô, nhưng như vậy cũng đủ rồi.

Mọi tình đầu tuyệt đẹp của cô sẽ dừng lại ở đây, cô cũng không đòi hỏi thêm gì nữa.

...

Nghỉ ngơi một lát, anh lại bắt đầu hôn cô.

Thân thể của cô dần dần trở nên căng phồng một lần nữa.

Bạc Bẽng co rút thân thể, có ý kháng cự, nhưng cô nhanh chóng cảm nhận được thân thể mình đang căng lên, tránh cũng không thể tránh nữa.

Cô đành chấp nhận mà nhắm mắt lại.

Được rồi! Cứ theo ý muốn của anh đi, anh muốn bao nhiêu cũng được, dù sao đây cũng là đêm cuối cùng...

Sáng sớm, Bạc Bẽng vén màn cửa lên, Diệp Chính Thần đang ngủ say lập tức giơ tay che nắng, tỉnh giấc.

“Em thức sớm vậy sao?” Anh hỏi.

“Hôm nay em sẽ đi Kobe.”

“Đi Kobe?” Anh ngồi dậy.

“Lần trước không phải em đã nói với anh rồi à, em có một cô bạn học ở trường đại học Kobe, cô ấy hẹn em đến đó chơi...”

“Anh đưa em đi.”

“Buổi tối em sẽ ở lại chỗ cô ấy, ngày mai em mới về.” Bạc Bẽng thật sự có một cô bạn học ở đại học Kobe, cô ấy đã từng đến Osaka chơi một lần, Diệp Chính Thần cũng đã từng gặp qua cô ấy.

Anh suy nghĩ một lát, có một chút do dự nói: “Ngày mai anh phải nộp một bài báo cáo.”

“Phụ nữ gặp mặt nhau, anh đi cũng không tiện cho lắm.”

Thấy cô không có ý muốn anh đi, anh cũng không cố chấp. Ăn sáng xong, Bạc Bẽng thay một bộ quần áo thể thao, mang giày thể thao, trên lưng đeo một chiếc ba lô, còn mang theo một bình nước lớn.

Lúc gần đi, Diệp Chính Thần đội mũ cho cô, mỉm cười rồi vỗ vỗ đầu cô: “Sớm trở về nhé.”

“Ừm!” Bạc Bẽng đi được hai bước, đứng lại, xoay người chạy về phía anh, kiễng chân hôn lên môi anh.

Cô thật sự rất lưu luyến, lưu luyến hương vị mềm mại của anh...

Hoàng hôn khuất bóng, màn đêm lặng lẽ buông xuống.

Bạc Bẽng ngẩng đầu lên, nhìn những bông hoa Ngọc Lan màu trắng trên đỉnh đầu cô, mỗi cành có một khóm hoa, vô cùng xinh đẹp.

Mỗi khi nghe tiếng xe chạy đến gần, hay đi xa, cô đều kiễng chân, lặng lẽ đưa mắt nhìn ra phía bức tường che phía sau, nhìn về hướng một ngôi nhà nhỏ ở góc đường. Diệp Chính Thần vẫn chưa đến, anh vẫn chưa đến.

Bạc Băng lấy ra bình nước còn một nửa uống một hớp, trong lòng cô âm ỉ mừng thầm. Có lẽ là cô đoán sai rồi, có lẽ là cô quá nhạy cảm, có lẽ tất cả không hề như sự tưởng tượng của cô, có lẽ... Cô phác họa ra rất nhiều điều “có lẽ” tốt đẹp, và trong lòng không ngừng vui mừng vì điều đó. Thậm chí cô còn có ý định rời khỏi chỗ này quay về nấu cho Diệp Chính Thần một bát mì cay Thành Đô.

Một tiếng phanh xe nhỏ vang lên, cắt đứt sự mừng vui đang âm thầm lặng lẽ nhen nhóm trong lòng cô.

Bạc Băng đưa mắt nhìn, là xe của Diệp Chính Thần đang tiến vào sân nhà của Dụ Nhân, đỗ ở phía trước gara.

Cửa xe mở ra, một bóng người cao ngất bước xuống xe, trên tay cầm một chiếc chìa khóa, đi đến cửa tra chìa khóa vào ổ. Khóa cửa bật ra, anh mở cửa, Dụ Nhân nở nụ cười đứng trước cửa, trông cô ta vô cùng quyến rũ, Diệp Chính Thần nhìn Dụ Nhân một chút, sau đó bước vào nhà theo cô ta, anh tự nhiên cứ như nhà của mình.

Bạc Băng nường theo ánh trắng nhìn đồng hồ trên tay mình. Mười giờ, một người đàn ông mười giờ tối đến nhà một người phụ nữ, để làm gì, chắc là ai cũng có thể đoán ra được.

Đoán mò là một chuyện, sự thật hoàn toàn được bày ra trước mắt lại là một chuyện khác.

Một giây đó, cô đau đớn cắn mạnh vào mu bàn tay mình, nước mắt không ngừng tuôn ra, từng giọt, từng giọt nối tiếp nhau.

Bạc Băng có chút căm ghét bản thân mình, tại sao cô lại không đi Kobe, tại sao lại ở đây chờ, tại sao cô lại bắt bản thân mình phải tận mắt chứng kiến điều mà trong lòng cô đã sớm biết được đó là sự thật? Tại sao? Tại sao?

Bây giờ đã tận mắt chứng kiến được tất cả, ngoại trừ làm cho bản thân đau khổ hơn, hoàn toàn không còn ý nghĩa gì hết!

Bạc Băng lặng người đứng dưới tàng cây, hoa Ngọc Lan tung bay trong gió.

Cô nhớ đến rất nhiều việc, nhớ đến lần đầu tiên Dụ Nhân đến cửa hàng tiện lợi, nhớ đến nụ cười lạnh nhạt của cô ta, nhớ đến lần chạm mặt đầu tiên của Diệp Chính Thần và Dụ Nhân ở cửa hàng tiện lợi, một cái bắt tay chào hỏi lễ phép...

Bạc Băng lại nhớ đến đêm hôm đó, Dụ Nhân lái xe nhắm thẳng về phía cô... Đại khái là cô ta nhìn thấy cô, thậm chí thấy rất rõ. Cô còn nhớ bàn tay lạnh như băng của cô ta nắm lấy ngón tay của cô, nói rằng cô ta rất ngưỡng mộ sự đơn thuần của cô...

Bạc Băng bước đến vài bước, đứng ở phía đối diện, nhìn căn nhà của họ.

Cô đứng trong bóng tối, ngọn đèn trong phòng phản chiếu hai bóng người lên bức màn. Cô đang do dự có nên bước tới hay không, có nên đối mặt với sự thật phũ phàng này hay không, bỗng nhiên cửa bật mở, Diệp Chính Thần bước ra.

Cô không nghĩ anh lại quay ra nhanh đến như vậy, một chút lúng túng khiến cô đứng yên tại chỗ.

Từ phía sau Dụ Nhân đuổi theo, giữ chặt tay anh: “Khuya rồi, đêm nay anh đừng về.”

Diệp Chính Thần trầm tĩnh trả lời: “Dụ Nhân, cô nên làm tốt việc của cô đi, việc của tôi không cần cô phải quan tâm.”

Anh mở cửa xe ra, đang muốn lên xe, thì Dụ Nhân bỗng nhiên nở nụ cười.

“Anh sợ sao?” Ánh trắng dừng lại trên mặt Dụ Nhân, nụ cười của cô ta làm cho người khác phải sởn gai ốc: “Anh sợ cô ấy biết quan hệ của em và anh sao?”

Diệp Chính Thần không trả lời.

Ý cười của Dự Nhân càng trở nên sâu hơn nữa: “Anh không phải nói cô ấy yêu anh, tin tưởng anh, dù anh có làm gì, cô ấy vẫn sẽ quyết tâm đi theo anh sao... Vậy thì anh sợ cái gì?”

Diệp Chính Thần gần từng chữ một: “Tôi cảnh cáo cô, cô không được làm chuyện gì tổn thương đến cô ấy.”

Bạc Băng chợt cảm thấy lạnh lẽo, từng cơn gió lạnh thổi ùa vào tấm lưng cô.

Hai chân của cô đang run rẩy kịch liệt. Hình ảnh trước mắt bỗng nhiên trở nên hư ảo. Lúc này cô mới chợt nhớ ra cả ngày nay cô vẫn chưa ăn gì, sớm biết sẽ đau lòng đến mức tổn hao sức khỏe như thế, cô nên ăn nhiều một chút!

“Anh sợ em làm tổn thương cô ấy, hay là sợ cô ấy rời khỏi anh?” Dự Nhân vén vén mái tóc, bước đến gần Diệp Chính Thần: “Em tiếp cận cô ấy, không có mục đích gì khác, chẳng qua em chỉ muốn biết, cô ấy là dạng phụ nữ như thế nào. Hiện giờ thì em đã biết, cô ấy là người ngay thẳng, có lòng tự trọng và tự ái...”

Diệp Chính Thần lạnh lùng cắt đứt lời nói của Dự Nhân: “Cô muốn gì?”

“Em muốn đánh cược với anh.” Dự Nhân bình thản nói: “Nếu cô ấy biết quan hệ của em và anh, cô ấy nhất định sẽ rời khỏi anh!”

Bạc Băng cố gắng đứng vững, muốn nghe được, hiểu được ý nghĩa kín đáo cất giấu trong lời nói của họ. Nhưng cô thật sự không hiểu, họ rõ ràng không có tranh cãi, nhưng trong từng câu từng chữ họ thốt ra lại có sự đối chọi ngầm rất gay gắt.

Vì đang ở trong đêm tối nên Bạc Băng không thấy rõ biểu cảm trên gương mặt của Diệp Chính Thần, nhưng cô có thể cảm nhận được một phong thái khiến người khác phải sợ hãi của anh: “Cô đang uy hiếp tôi?!”

Dự Nhân lắc đầu, giọng nói có phần cầu xin.

“Em chỉ muốn anh ở lại bên em...”

Diệp Chính Thần nhìn Dự Nhân thật lâu, anh không lên xe. Anh dùng lực, đóng mạnh cửa xe.

Chứng kiến những cảnh tượng như vậy, Bạc Băng cuối cùng cũng không chống đỡ được nữa, hai chân cô mềm nhũn, cả người ngồi bệt xuống mặt đất. Diệp Chính Thần bị tiếng động cực nhỏ của cô kinh động, anh nhìn về phía cô. Cô cũng nhìn anh, rõ ràng cô và anh chỉ cách nhau có vài mét, nhưng vì sao cô lại cảm thấy anh xa cách như vậy, xa đến mức dường như không thể nào chạm đến được...

Bạc Băng cố gắng dựa thân mình vào thân cây bên cạnh, từ từ đứng lên, chậm rãi bước về phía anh. Phía trước là một vườn hoa xinh đẹp, nhưng cô lại cảm thấy bản thân giống như đang tiến đến một vách núi đen như mực, từng bước, từng bước mà tiến đến vách núi đó.

“Anh thích cô ấy sao?” Cô hỏi.

Diệp Chính Thần sững sốt, vội vàng giải thích: “Em đừng hiểu lầm, anh và Dự Nhân không có gì hết.”

Dự Nhân nở nụ cười, ý cười thật sự vui vẻ: “Chuyện đã tới bước này anh còn muốn lừa dối cô ấy.”

“Cô im miệng cho tôi!” Diệp Chính Thần không hề nhìn Dự Nhân dù chỉ một lần, hai tay anh căng thẳng nắm lấy cổ tay Bạc Băng, giống như sợ cô chạy mất. Dự Nhân thật sự im lặng, sau đó cô ta hoàn toàn không nói gì thêm.

Ánh mắt Bạc Băng xuyên qua sự trầm mặc của anh, rồi nhìn về phía Dự Nhân. Dự Nhân cũng nhìn cô và Diệp Chính Thần bằng ánh nhìn trầm tĩnh, trên mặt cô ta không biểu hiện bất kì cảm xúc vui, buồn hay tức giận nào.

Bạc Băng bỗng nhiên sợ hãi, cực kì sợ giây phút này, bởi vì cô có cảm giác, Dự Nhân không có kinh ngạc, cũng không có lo sợ.

Dường như từ đầu đến cuối cô ta đều như chỉ đang chờ đợi, chờ đợi tất cả mọi việc cứ xảy ra như thế này.

Bạc Băng ngây ngốc nhìn vẻ mặt xinh đẹp của Dự Nhân, cô thật sự, thật sự muốn thấy rõ sau khi tháo bỏ chiếc mặt nạ xinh đẹp kia xuống, gương mặt thật của cô ta sẽ như thế nào.

Diệp Chính Thần hỏi cô: “Em có tin anh không?”

Cô đương nhiên tin anh, cho dù bị bất ngờ khi thấy chiếc rèm cửa trong nhà Dụ Nhân, thấy chữ viết của anh trong quyển sách, cho dù ngửi được mùi nước hoa J'adore trên xấp tư liệu của anh. Nhưng cho dù là như vậy đi chăng nữa cô vẫn luôn có niềm hy vọng, vẫn không thể chấp nhận sự thật mà ngồi ở đây cả ngày chỉ để xác nhận sự thật.

Nhưng mà, hiện tại... Lời nói dối cũng như chiếc áo khoác ngoài lỏng lẻo, cuối cùng cũng bị cởi bỏ, hoàn toàn phơi bày trước mắt cô. So với tưởng tượng của cô thì sự thật này có phần xấu xa hơn.

Cô còn có thể tin anh sao?

Bạc Băng lau nước mắt, nhìn anh nói: “Em tin anh, cho nên anh đừng lừa dối em, anh nói thật với em đi, anh và cô ấy rốt cuộc là có quan hệ như thế nào?”

Anh vẫn kiên định trả lời cô: “Không có quan hệ gì hết!”

“Vậy thì tại sao anh có chìa khóa nhà của cô ấy? Tại sao trước mặt em anh tỏ ra không hề quen biết cô ấy? Tại sao cô ấy lại cam tâm tình nguyện phối hợp che giấu sự thật với anh? Tại sao cô ấy lại muốn anh ở lại bên cạnh cô ấy?”

Diệp Chính Thần nắm tay cô, nắm chặt lòng bàn tay cô.

Anh nói: “Anh đã từng nói với em, anh không có tự do... Tất cả những việc xảy ra, anh không thể nào kiểm soát được...”

Anh nói: “Em đã nói, dù có bất kì điều gì xảy ra, em cũng đều tin anh.”

Anh nói: “Hiện tại, anh chỉ muốn hỏi em một câu, em có tin anh không? Tin lời nói của anh, thì em đừng hỏi thêm điều gì nữa.”

Đừng hỏi thêm điều gì nữa sao... Cô không làm được, cô không có được sự khoan dung như Dụ Nhân.

Bạc Băng chậm rãi rút tay về, cố gắng gạt đôi tay đang nắm lấy cổ tay của cô. Trước mắt cô, hình ảnh của anh dần tối lại, tay của cô không ngừng run rẩy.

“Nha đầu?”

Bạc Băng cởi chiếc đồng hồ trên tay cô ra, để vào trong tay của anh, nói một câu cuối cùng: “Thật sự xin lỗi, em không có được sự ‘khoan dung’ mà anh muốn, chúng ta chia tay đi.”

Anh đã từng nói, chia tay là quyền lợi của cô. Mà cô, ngoại trừ quyền lợi này ra, hoàn toàn không còn điều gì khác. Bạc Băng bước đi, ngẩng đầu lên, cô nhìn lên bầu trời, cố gắng để nước mắt không rơi xuống.

Anh không đuổi theo. Cô và anh đã kết thúc, hoàn toàn kết thúc.

Cô và anh kết thúc như vậy sao?

Cứ nghĩ đến mọi việc đã kết thúc, chân của cô trở nên yếu đuối hẳn, giống như không thể chống đỡ nổi sức nặng của chính mình.

Bạc Băng bước đi nhanh hơn, cô muốn nhanh chóng thoát khỏi nơi này, bỗng nhiên cô thấy trời đất quay tròn...

Cô thật sự đã không còn chống đỡ được nữa, thân thể chao đảo ngã xuống, bỗng nhiên được một đôi tay mạnh mẽ nâng đỡ.

Sau đó, cô không biết gì nữa.

...

Trong lúc hôn mê, Bạc Băng cảm giác được có người đang hôn cô, đầu lưỡi trắng mịn, cổ chấp xâm nhập vào khoang miệng cô, một dòng sữa nóng chảy qua mặt lưỡi cô, làm mềm đi cổ họng đang khô khốc của cô.

Dạ dày trống rỗng đã bắt đầu khát vọng hương vị ngọt ngào ấy, cô mơ mơ màng màng nuốt xuống phần sữa, dòng sữa ấm nóng chảy vào dạ dày, mang lại một cảm giác vô cùng dễ chịu.

Một lần rồi lại một lần, cô muốn mở mắt ra xem người đó là ai, có phải là Diệp Chính Thần hay không, nhưng mi mắt cô nặng trĩu, nặng đến nỗi không tài nào mở ra được.

Sau đó, cô nặng nề đi vào giấc ngủ.

28. Chương 28: Giấc Mơng Tan Biến

Khi vừa tỉnh lại, Bạc Băng thấy cô đang nằm trên giường của mình, Diệp Chính Thần đang ngồi bên cạnh giường cô.

Thấy cô tỉnh lại, anh lấy ly sữa trên bàn đưa cho cô.

Bạc Băng ngồi dậy, cười nhạt: “Hiện giờ mới tỏ ra ân cần, anh không biết là đã quá muộn rồi sao?”

“Em uống sữa trước đi, sau đó anh sẽ nói chuyện với em.”

“Chúng ta nói rõ mọi chuyện đi, Diệp Chính Thần, anh muốn em giống như Dụ Nhân, giả vờ như không biết gì, không quan tâm đến mọi chuyện ư? Xin lỗi em thật sự không làm được.”

Thấy cô không chịu uống sữa, anh cầm ly sữa lên uống một hớp, Bạc Băng sững sốt một lúc, đợi đến khi cô muốn phản ứng thì đã quá trễ. Trong vài giây cô còn ngây người anh đã nhẹ nhàng nâng gáy cô lên, cương quyết cúi xuống hôn cô.

Sữa chảy vào khoang miệng cô, ngọt ngào đến mê người, cô cắn chặt răng không chịu tiếp nhận.

Anh đặt ly sữa xuống, hai tay nắm lấy cổ tay đang phản kháng của cô, hoàn toàn khống chế cơ thể cô...

Hôn không ngừng nghỉ, hôn đến mức hít thở không thông, cô đành chịu khuất phục, không thể không nuốt xuống phần sữa kia!

Diệp Chính Thần đã đạt được mục đích, lại cầm ly sữa lên, anh dùng ánh mắt khiêu khích nhìn cô. Anh là một người đàn ông không ngại biểu lộ sự vô lại của mình, cô tuyệt nhiên không có biện pháp nào để đối kháng với anh.

Bạc Băng không còn sự lựa chọn nào khác đành nhận ly sữa trong tay anh, tự mình uống.

Sau khi uống xong, cô cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, có thể thấy là ly sữa này đã được thêm “chất phụ gia” thuần khiết

...

Anh ngồi gần cô hơn một chút, chậm rãi nói.

“Thật sự xin lỗi, chuyện của Dụ Nhân, anh không nên giấu em.”

“Chuyện cũng đã xảy ra rồi, nói lời xin lỗi cũng không còn ý nghĩa gì nữa.”

Cô và anh đã kết thúc, Bạc Băng một lần nữa tự nhắc nhở chính mình như vậy, bởi cô sợ bản thân mình quên mất điều đó.

“Quan hệ của anh và Dụ Nhân không như em nghĩ đâu.” Ánh mắt anh vô cùng chân thành và kiên định, mà sự kiên định đó làm cho người khác không thể kháng cự được mà lại tin tưởng anh: “Bố của Dụ Nhân và bố anh là bạn thân, anh và Dụ Nhân học cùng một trường đại học.”

Bạc Băng hoảng hốt: “Anh và cô ấy đã biết nhau từ lâu rồi?!”

“Ừ, quen biết nhau đã hơn mười năm.”

“Thanh mai trúc mã?” Bạc Băng chợt cười châm biếm. Lòng bàn tay cô lặng lẽ nắm chặt chiếc ly trống rỗng, chờ đợi anh nói tiếp.

“Không phải, anh thừa nhận Dụ Nhân là một người con gái tốt, bố mẹ anh rất thích cô ấy. Nhưng em biết mà, anh rất ghét cuộc sống bị người khác sắp đặt, có lẽ do vậy nên anh cũng có ác cảm với Dụ Nhân. Từ lúc anh và Dụ Nhân đỗ cùng một trường đại học, anh đối xử với cô ấy rất lạnh nhạt.”

Bạc Băng bỗng nhiên nhớ đến Ân Chung Thiêm, nhớ đến mẹ cô không lúc nào không ngớt la rầy cô, Bạc Băng không thể không thừa nhận, áp lực từ phía gia đình thật sự khiến cô ngạt thở nhưng vẫn không còn cách nào khác.

“Hai năm trước, họ muốn Dụ Nhân đến Nhật Bản du học cùng với anh, anh kiên quyết từ chối... Nhưng mà, họ vẫn sắp xếp để cô ấy đến Nhật Bản. Em có nhớ ngày sinh nhật của anh, có một người phụ nữ đã điện thoại cho anh không?”

Cô gật đầu, chăm chú lắng nghe.

“Hôm đó, Dụ Nhân vừa đến Nhật Bản, ở sân bay điện thoại cho anh, tuy rằng anh không thích cô ấy, nhưng anh không thể mặc kệ để cô ấy một mình ở sân bay. Hôm đó, anh thu xếp giúp cô ấy một chút, lẽ ra anh định trở về bàn bạc với em, hỏi ý kiến của em phải làm như thế nào. Nhưng em uống say, luôn miệng nói: ‘Có một ngày chúng ta chia tay...’”

“Lúc đó, anh mới biết em hoàn toàn không tin anh, đối với anh, em có rất nhiều việc hiểu lầm.” Diệp Chính Thần thở dài, có chút xúc động: “Dù sao, em và anh chỉ mới tìm hiểu nhau, tình cảm vẫn chưa ổn định. Anh sợ là em vẫn chưa tiếp nhận được sự tồn tại của Dụ Nhân, rồi rời xa anh... Nên trước tiên anh phải giấu em, giúp cô ấy thuê một căn nhà, tiếp tục dàn xếp mọi việc.”

Anh nhẹ nhàng lật nhẹ tấm chăn bao quanh người cô, tiếp tục nói: “Anh định chờ em tin tưởng anh hơn một chút, chờ Dụ Nhân quen với cuộc sống ở đây, lúc đó... Anh mới nói rõ với em. Sau đó, anh lại quá bận rộn, cũng không quan tâm đến chuyện này nữa. Anh không nghĩ em sẽ gặp được Dụ Nhân, ngày đó, trong cửa hàng tiện lợi, anh thấy em và cô ấy trò chuyện như đã rất thân thuộc, anh càng không biết nên giải thích với em như thế nào.”

Bạc Băng đã hiểu được suy nghĩ của anh, nhưng cô lại không thể không vạch ra một sự việc nào đó quan trọng mà dường như anh đã quên nói.

“Cô ấy thích anh, đúng không?”

“Đúng, loại quan hệ này càng khiến anh khó xử.” Anh cười khổ: “Anh biết em sẽ không dễ dàng tha thứ cho hành động anh quan tâm và giúp đỡ một người phụ nữ thích anh, cho nên hôm đó ở cửa hàng tiện lợi anh đã giả vờ như không quen biết cô ấy.”

“Anh thật sự không thích cô ấy, dù chỉ một chút sao?”

“Nếu anh thích cô ấy, hai năm trước đã chấp nhận để cô ấy đến Nhật Bản cùng anh, tại sao phải đợi đến lúc gặp được em anh mới để cô ấy đến đây.” Anh thở dài: “Nha đầu, chúng ta ở gần nhau lâu như vậy, tấm lòng của anh, chắc là em hiểu được... Nếu anh muốn sống với Dụ Nhân, anh sẽ trực tiếp nói rõ với em, không cần phải lừa dối em...”

Nếu những lời anh nói là sự thật, vậy thì những sai lầm anh đã phạm phải cũng không đến nỗi không thể tha thứ.

Nhưng Dụ Nhân đã nói, nếu cô biết quan hệ của bọn họ, cô nhất định sẽ rời xa anh.

Mà Diệp Chính Thần, dường như cũng có nhược điểm gì đó đã bị người khác nắm bắt được.

Bạc Băng mơ hồ cảm thấy anh vẫn còn điều gì đó giấu cô, đó lại là điều quan trọng nhất.

“Vậy... Hai người đã từng ngủ cùng chưa?”

Bạc Băng chờ câu trả lời của anh, quên cả hô hấp, quên luôn chớp mắt, thậm chí tim cũng quên đập, lòng bàn tay cô đầy mồ hôi. Cô rất sợ anh sẽ gật đầu, vô cùng sợ.

“Em cho anh là loại đàn ông gì?! Anh không thích cô ấy, làm sao có thể chạm vào cô ấy được?” Diệp Chính Thần chính thức phủ nhận.

Lòng của Bạc Băng như được nói lỏng, có thể nghĩ Diệp Chính Thần và Dụ Nhân không có bất kỳ mối quan hệ ám muội nào, cô vẫn cảm thấy có gì đó không đúng. Cô không xác định được mà hỏi lại một lần nữa: “Thật sự không có sao? Lúc uống rượu hoặc thời điểm nào đó không kiềm chế được, hoặc là cô ấy...”

Không hề do dự, anh trực tiếp cắt đứt lời cô: “Không có, một lần cũng không có.”

Không bị phản bội về tinh thần, mà thân thể cũng không, Bạc Bểng không tìm được lý do gì để oán trách anh, ngoại trừ ý tốt giấu diếm sự thật. Bạc Bểng lại mơ hồ nhận thấy một chút sự giấu diếm trong lời giải thích hoàn toàn hợp lý của anh, bởi vì sự hợp lý ấy hoàn toàn phù hợp với những việc nên làm, nếu tất cả sự việc phát triển theo phương hướng đó, vậy thì anh không cần phải lo lắng, không cần phải giấu diếm, càng không chịu sự uy hiếp của Dụ Nhân...

Bạc Bểng suy nghĩ thật kỹ, một người đàn ông không yêu một người phụ nữ, vẫn duy trì việc qua lại với cô ta, bọn họ nhất định có quan hệ gì đó. Ngay tức khắc cô nghĩ đến một vấn đề quan trọng.

“Anh và cô ấy có hôn ước sao?”

Cô nhìn kỹ phản ứng của anh, muốn nắm bắt biểu hiện trong ánh mắt của anh lúc này, anh sẽ phủ nhận, anh sẽ gạt cô. Trên thực tế, điều đó không xảy ra, Diệp Chính Thần hoàn toàn không có ý định giấu cô. Anh im lặng, cúi mặt xuống, né tránh ánh mắt tìm tòi của cô.

Đây chính là đáp án, nhiệt huyết của sự chờ mong đáp án đến khi được giải đáp thì sự mong chờ của cô lại trở nên nguội lạnh, tư duy cũng bị đóng băng trở nên lạnh lẽo.

“Khó trách... Khó trách khi anh mới từ Trung Quốc về liền đòi chia tay với em.” Một người đàn ông bị gia đình ép buộc đính hôn với một người phụ nữ mình không yêu, giờ lại gặp được một người mình yêu, anh muốn đấu tranh, cũng đã từng mâu thuẫn, cuối cùng tình cảm chiến thắng lý trí, vứt bỏ lời đính ước của chính mình.

Cô không tìm được lý do để trách anh.

Suy cho cùng, một người đàn ông yêu phải một người mình không nên yêu, dù anh có làm việc gì đều có lý do, đều có thể lý giải, ít nhất cô cũng có thể bỏ qua, còn về Dụ Nhân... Bạc Bểng không biết, cô không thể lý giải được sự im lặng trong thời gian vừa qua của cô ta, càng không thể hiểu nụ cười lạnh nhạt của cô ta đối với cô. Dù sao, nếu đổi lại cô là Dụ Nhân, Bạc Bểng đã sớm lựa chọn sự buông tay.

Hai tay Bạc Bểng nắm lấy tấm chăn, cố gắng đè nén những cơn sóng đang dâng trào mãnh liệt cùng với sự chua xót đau đớn trong lòng cô: “Anh đi đi.”

Anh ngẩng đầu nhìn cô: “Em... Vẫn không thể tha thứ cho anh?”

“Em không trách anh.” Cô nhìn anh cười, có lẽ lúc này mặt cô rất khó coi: “Anh nên cầu xin sự tha thứ của cô ấy, chứ không phải em.”

Anh có chút nóng giận, vội vã nói như chờ mong sự đồng ý của cô: “Em hãy cho anh thời gian, anh chắc chắn có thể xử lý tốt chuyện này.”

“Anh định xử lý thế nào?”

“Em hãy cho anh ba năm, ba năm sau, anh nhất định...”

Một sự nóng giận chợt lan tỏa khắp người cô, tay của cô nhanh hơn cả tư duy của bản thân, đánh thẳng vào mặt anh: “Diệp Chính Thần, anh cho em là loại người gì? Là người thứ ba à?!”

“Anh biết là điều này đối với em rất oan ức, nhưng mà, tình thế bây giờ, anh cũng không còn cách nào khác.”

Câu không còn cách nào khác, thật là hay!

Bạc Bểng chạy đến toilet, bên trong vẫn còn bày biện đồ dùng của anh. Cô mở nước lạnh với mức độ mạnh nhất, ra sức dùng nước lạnh rửa mặt, ép buộc bản thân mình phải bình tĩnh.

Cô quá thất vọng, ở trong mắt anh, cô chỉ là một người phụ nữ không có lòng tự trọng.

Nước trên mặt cô không ngừng chảy xuống, cô thì vẫn không ngừng dùng nước lạnh vỗ vào mặt mình...

Trên tấm gương đối diện, cô thấy anh đang đứng sau lưng mình, dường như anh có điều gì đó muốn nói với cô, nhưng không tài nào mở lời được.

“Đi đi!” Cô cầm mọi thứ đồ dùng của anh, ném lên người anh: “Cầm hết đồ dùng của anh, rồi đi đi!”

Anh vẫn không động đậy, những thứ đồ dùng văng vãi trên nền đất, tiếng rơi nặng nề liên tục nối tiếp nhau không ngừng...

“Em không muốn thấy anh nữa.” Cô nói.

Anh đi rồi, tiếng cửa phòng cô nhẹ nhàng khép lại.

Bóng lưng cô đơn một lần nữa như mũi kim xuyên vào lòng cô, từng đường từng mũi khâu vào tim cô.

Vòi nước không ngừng chảy, làm tràn cả bồn rửa mặt, chảy trên nền đất. Bạc Bẽng dựa vào vách tường, chậm rãi ngồi xổm trên nền đất, cô nhặt từng món đồ dùng đang bị cuốn theo dòng nước, bàn chải đánh răng, khăn mặt, mảnh vỡ của ly thủy tinh... Từng món, từng món bỏ vào thùng rác.

Cô thật sự hy vọng dòng nước có thể cuốn trôi cô, chôn vùi nhịp đập của trái tim cô, như vậy, trái tim cô mới không còn nghĩ đến anh nữa.

29. Chương 29: Tình Yêu Sớm Kết Thúc

Kể từ ngày đó, Bạc Bẽng không gặp lại Diệp Chính Thần.

Anh lặng lẽ biến mất khỏi cuộc sống của cô, như chưa từng xuất hiện.

Cho dù là ngày thường hay ngày nghỉ, Bạc Bẽng không thềm quan tâm đến mọi chuyện mà vẫn chuyên tâm đi học, chuyên tâm ghi chép bài, chuyên tâm xem tư liệu ở phòng nghiên cứu, dốc lòng nuôi dưỡng vi khuẩn của mình.

Bảng tổng kết mà Diệp Chính Thần đã viết cho cô, cô cũng chăm chú đọc, mỗi câu anh đều ghi chú rất cẩn thận, số lần ngắt câu nhiều vô số do đánh dấu những ký hiệu quan trọng.

Đối với cô mà nói, dấu chấm than mà anh viết cũng vô cùng quan trọng.

Nuôi dưỡng vi khuẩn đến những ngày quan trọng, Bạc Bẽng mang cả đệm chăn đến phòng nghiên cứu để qua đêm ở đó, cứ cách ba giờ là cô mặc trang phục phòng hộ vào quan sát chúng một lần. Có một lần Phó giáo sư đến phòng nghiên cứu sớm, thấy cô thu dọn đệm chăn, ông cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Bạc Bẽng giải thích với ông, cô đang nuôi dưỡng vi khuẩn, lúc nào cũng phải để ý đến bọn chúng. Phó giáo sư thay đổi thái độ với cô, ngày càng trở nên thân thiết, còn nói với cô những lời vô cùng giả dối: “Phải chú ý nghỉ ngơi.”

Cô cũng giả dối nói với ông: “Cám ơn.”

Ở Nhật Bản lâu ngày, con người càng ngày càng trở nên dối trá.

Bạc Bẽng vui cười trò chuyện với bạn bè, hăng hái mời Lãng Lãng đi dạo phố, cô muốn cho người khác thấy cô đang sống tốt, nhưng thực ra, mỗi lần cô nằm trên giường, quần tằm chăn lên người mà cô hoàn toàn không cảm nhận được độ ấm, cô nhớ đến Diệp Chính Thần, nhớ đến mỗi ngày cô đều gối đầu lên vai anh, nhớ đến lúc cô và anh nằm cùng một chiếc gối, bàn tay của hai người đan chặt vào nhau.

Khi mất ngủ, trong bóng tối anh và cô nhìn chăm chăm vào chữ “Chính” trên tường, từng nét bút, từng nét vạch của cả hai rồi cùng chậm rãi đếm.

Đôi khi, phòng sát vách truyền đến tiếng hát, ca khúc [Yêu] du dương làm rung động lòng người.

“Có trời mới biết được, em quan trọng đến nhường nào...”

Có trời mới biết được, anh yêu em chân thành bao nhiêu...”

Bạc Bẽng cắn mu bàn tay của mình, cô lặng lẽ khóc, ngay cả tiếng khóc cô cũng không muốn để người ở phòng sát vách nghe được...

Có một lần, cô nấu một nồi mì to, thật muốn mang sang cho anh một ít... Nhưng lại cố gắng mà kiềm lòng không đi.

Bạc Băng gọi điện thoại cho Tần Tuyết, cô ấy nói đã ăn rồi, sau đó lại gọi cho Lăng Lăng, Lăng Lăng nói đang bận làm thí nghiệm.

Cô đành ăn một mình, ăn sạch hết phần mỳ mình nấu.

Lúc Lăng Lăng trở về tìm cô, cô cũng vừa ăn xong, ánh mắt ửng hồng nhìn cô ấy cười cười.

Lăng Lăng thở dài, thở thật dài.

Bạc Băng còn giả dối nói: “Tớ không sao.”

“Cậu và Diệp Chính Thần cãi nhau à?”

Cô liên tục lắc đầu: “Không phải cãi nhau, mà là chia tay.”

Lăng Lăng không kinh ngạc, nhìn cô nở nụ cười trên choker: “Lại chia tay à?”

“Lăng Lăng...” Bạc Băng nhìn Lăng Lăng: “Nếu bỗng nhiên, người yêu của cậu có một vị hôn thê, cậu sẽ làm như thế nào?”

Lăng Lăng không cười, cô ấy đi đến ban công, nhìn về rừng cây anh đào đối diện, những bông hoa tươi thắm đã không còn trên các cành cây nữa, thay vào đó toàn là lá xanh.

“Vậy thì xem anh ấy muốn thế nào?”

“Nếu anh ấy bảo cậu chờ thì sao?”

“Anh ấy...” Nhắc đến người đó, ánh mắt Lăng Lăng mang đậm vẻ đau thương không thể che giấu. Bạc Băng nghĩ, có lẽ Lăng Lăng rất yêu người đó: “Nếu anh ấy muốn chờ, tớ sẽ chờ anh ấy, bao lâu tớ cũng chờ...”

Bạc Băng không biết “anh ấy” mà Lăng Lăng nói là ai, nhưng cô tin rằng người đó nhất định là một người đàn ông rất đáng để chờ đợi.

Lăng Lăng lặng lẽ thở dài: “Bởi vì, có một dạng người, một khi cậu đã yêu phải, thì cậu sẽ không thể nào yêu một người nào khác...”

“Anh ấy đã có vị hôn thê, người phụ nữ đó phải làm sao bây giờ?”

Lăng Lăng nói: “Yêu một người, tại sao lại muốn nhường người đó ột phụ nữ khác? Là vị hôn thê của anh ấy thì sao? Chẳng phải là chưa kết hôn sao?”

Lăng Lăng đi rồi, Bạc Băng đứng ở ban công, cả đêm không ngủ.

Cô tự nói với chính mình: Có một vài người, khi đã yêu phải thì không có cách nào để yêu một người khác! So với việc cả đời phải tiếc nuối thì ba năm chờ đợi cũng không phải là dài...

Nhưng khi cô nhớ đến vẻ mặt của Dự Nhân, Bạc Băng không tài nào thuyết phục được chính mình, thật sự cô không có biện pháp nào cả.

Một đêm không ngủ, Bạc Băng vừa rửa mặt xong, chuẩn bị tinh thần đến trường, thì anh Phùng ở đâu chạy đến gõ cửa phòng cô, hỏi cô có gặp Diệp Chính Thần không.

Bạc Băng trả lời anh Phùng: “Hai mươi mấy ngày rồi em không gặp anh ấy.”

Anh Phùng nói, tối hôm qua mọi người ngồi ở căn tin tán gẫu có nhắc đến Diệp Chính Thần, ai cũng nói đã lâu rồi không thấy anh, ngay cả Tiểu Lâm học cùng khoa y học với anh cũng nói gần đây không trông thấy anh.

Tối hôm qua, anh Phùng có gọi điện thoại cho anh nhưng điện thoại của anh lại tắt nguồn.

Bạc Băng bất chợt nhớ đến phòng sát vách truyền đến tiếng hát, bay bổng nhẹ nhàng như âm thanh đến từ thiên đường...

Bầu trời u ám, mây bay mù mịt, hành lang dưới chân cô như sụp đổ, Bạc Băng vội vàng vịn vào rào chắn, cố gắng đứng vững.

Giây tiếp theo, cả giấy cô cũng chưa mang, chạy như bay đến trước cửa phòng Diệp Chính Thần, dùng hết sức ấn chuông cửa, một tay ấn, một tay đập cửa phòng anh.

“Sư huynh, sư huynh! Anh có đó không? Anh mở cửa ra đi.”

Bên trong không trả lời, không có âm thanh.

Bạc Băng bắt đầu phá cửa, cô như phát điên mà đập cửa phòng anh: “Diệp Chính Thần, em biết anh ở bên trong, anh mở cửa ra đi!”

Anh vẫn không trả lời.

Máu trong người cô nhưng đông lại thành băng, bàn tay lạnh lẽo mạnh mẽ đập lên cửa, giọng nói cô thay đổi âm điệu: “Anh đừng làm em sợ, anh mở ra cửa đi, mở cửa nhanh lên...”

Anh Phùng kéo cô sang một bên, mạnh mẽ dùng chân đạp vào cửa, anh Phùng hét to: “Diệp Chính Thần, cậu mở cửa ra đi...”

Bên trong vẫn yên lặng.

Bạc Băng sợ đến mức lui về phía sau, lúc này, cô giống như rơi vào vách núi đen sâu thẳm, rơi xuống đến thịt nát xương tan.

“Em chờ anh một lát, anh xuống dưới văn phòng mượn chìa khóa.” Anh Phùng nói.

Bạc Băng ngây ngốc gật đầu, căn bản là cô không nghe rõ anh Phùng nói gì.

Anh Phùng chạy xuống lầu, cô thì một giây cũng không thể chờ, cô muốn biết anh bị gì, cô không thể nào chờ được...

Lảo đảo chạy về phòng mình, Bạc Băng kéo chiếc ghế dựa chạy đến ban công, đứng lên ghế dựa rồi trèo lên tấm ván cao hai mét.

Cô cũng không biết làm thế nào mà cô có thể trèo lên được, chỉ cảm thấy phía sau như có một lực rất lớn đỡ giúp lưng cô, cô nhanh chóng trèo lên.

Cho đến khi thân thể nằm trên tấm ván, nhìn lại khoảng cách hai mét phía dưới, đầu óc cô mới choáng váng.

Phòng Diệp Chính Thần, màn cửa màu xanh vẫn được kéo kín, không thể nhìn thấy bên trong.

Bạc Băng cắn chặt răng, rồi nhắm mắt nhảy xuống.

Thân thể lảo đảo rơi xuống, cả người cô ngã trên nền đất. Cô không lo lắng cơn đau trên người, bằng tốc độ nhanh nhất có thể, cô mở chiếc cửa sổ sát đất ở ban công, chạy lao vào bên trong.

...

Diệp Chính Thần mà cô biết luôn có lối sống sạch sẽ và ngăn nắp, gương mặt luôn tươi cười như ánh nắng mặt trời.

Cô chưa bao giờ nghĩ đến một ngày, gương mặt anh không còn một chút máu nằm trên mặt đất, bất động giống như một người chết...

Căn phòng anh luôn sạch sẽ, giờ đây rẫy những lon bia nằm rải rác trên nền đất.

Trong phòng nồng nặc mùi rượu làm mũi cô cay xè.

Đây không phải là Diệp Chính Thần mà cô quen biết, không phải...

Anh sẽ không yếu đuối như vậy!

Cô lao về phía trước ôm lấy anh, thân thể anh vẫn mềm mại, vẫn còn hơi ấm. Bạc Băng như tìm lại được chút sức lực, ra sức lay người anh: “Rất cuộc là anh đang làm gì vậy, rất cuộc anh muốn thế nào!”

Sau đó cô nằm trên người anh, khóc thật lớn, cô không muốn làm gì cả, chỉ muốn khóc...

Anh Phùng và người ở văn phòng nhà trọ từ bên ngoài mở cửa chạy vào. Anh Phùng có chút bất ngờ khi thấy Bạc Bểng đã ở trong phòng, sau đó lại nhìn cửa sổ được mở, hiểu ra sự việc.

Anh Phùng không nói gì mà lập tức cổng Diệp Chính Thần chạy đến bệnh viện Đông Y.

Anh Phùng không xem Diệp Chính Thần còn sống hay đã chết, không hỏi cô Diệp Chính Thần thế nào, cũng không gọi xe cứu thương, anh Phùng cũng không hoảng hốt lo sợ, dường như đã đoán chắc là Diệp Chính Thần sẽ qua cơn nguy hiểm này...

Lúc đó, đầu óc Bạc Bểng hoàn toàn rối loạn, não bộ trống rỗng, cũng không nhớ đến việc gọi xe cứu thương, chỉ biết chạy theo sau anh Phùng...

...

Trong bệnh viện, Diệp Chính Thần được đưa vào phòng cấp cứu, bác sĩ khẩn cấp truyền dịch cho anh, vừa truyền dịch vừa kiểm tra.

Bạc Bểng đuổi theo phía sau vị bác sĩ hỏi: “Bác sĩ, anh ấy thế nào? Có nguy hiểm đến tính mạng không?”

Bác sĩ nói: “Không sao, còn cứu được. Cô ra bên ngoài chờ đi...”

Nghe được mấy lời ấy, Bạc Bểng mới nhẹ nhàng thở ra, ngồi xuống hàng ghế bên ngoài, xoa xoa mắt cá chân đang sưng đỏ.

Anh Phùng theo cô ra ngoài, lau lau mồ hôi trên trán, vừa thở gấp vừa nói: “Hai đứa ở cùng một chỗ, giận dỗi, cãi nhau, những cái này thì bình thường, nhưng sao lại hành hạ nhau đến nỗi trở thành như thế này?”

Bạc Bểng không nói lời nào, không còn ngôn ngữ nào có thể biểu đạt tâm trạng của cô lúc này.

Anh Phùng nổi nóng, tức giận đến mức xoay người vài vòng.

“Em, haizzz! Anh chưa thấy người phụ nữ nào có lòng dạ sắt đá như em, cậu ấy đã như vậy, em còn không thể tha thứ cho cậu ấy...”

“...”

Lúc đó, đầu óc cô cứ rối tung lên. Về sau, khi nhớ đến chuyện này, Bạc Bểng đặc biệt bội phục năng lực suy luận của anh Phùng, chỉ cần nhìn qua, liền biết cô và Diệp Chính Thần giận dỗi, có thể đoán được cô không chịu tha thứ cho Diệp Chính Thần. Đàn ông học ngành kỹ thuật, đúng là tư duy vô cùng logic.

Anh Phùng thấy Bạc Bểng vẫn không nói gì, nén giận ngồi xuống cạnh cô: “Em hãy nghĩ kỹ lại xem, nếu hôm nay anh không đi tìm cậu ấy, nếu nhờ cậu ấy thật sự chết... Em không hối hận một chút nào sao...”

“Anh đừng nói nữa.”

Bạc Bểng bất chợt cảm thấy hối hận, nghĩ đến nếu lúc đó Diệp Chính Thần chết trong lòng cô, cô sẽ ôm anh rồi nhảy xuống lầu...

Cô thật sự không nghĩ tới việc anh sẽ như vậy!

Bình thường, nhìn qua anh không yếu đuối như thế.

“Haizzz!” Anh Phùng thở dài đưa khăn giấy cho cô: “Anh không biết là hai đứa đã xảy ra chuyện gì, nhưng anh biết cậu ấy đối với em là thật lòng...”

Lúc Diệp Chính Thần tỉnh lại, thấy cô bên cạnh liền mỉm cười, anh chậm rãi đưa tay về phía cô.

Bạc Bểng buông tay xuống giường, nhẹ nhàng nói với anh: “Sau này anh đừng làm chuyện ngốc nghếch như vậy nữa.”

Anh nói: “Anh không làm gì ngốc nghếch cả, anh chỉ là không muốn ra khỏi phòng... Không muốn gặp bất kỳ ai, không muốn làm chuyện gì.”

Cô nói: “Em đi trước đây, không phiền anh nghỉ ngơi nữa.”

Bạc Băng đứng lên, anh lập tức dùng cánh tay đang truyền dịch kéo tay áo cô, không dùng sức mà cũng có thể là không đủ sức lực.

Cô bị anh kéo tay, sự bình tĩnh vốn có dần dần biến mất: “Em đi gọi điện thoại cho Dụ Nhân, bảo cô ấy đến chăm sóc cho anh.”

Anh nói lỏng tay, nở nụ cười chua xốt: “Quên đi, em muốn đi thì đi đi.”

Bạc Băng muốn đi, nhưng dưới chân như mọc rễ, không thể di chuyển.

Anh hỏi cô: “Em có biết cảm giác mất tự do là như thế nào không?”

“...” Cô không biết.

“Không biết bắt đầu từ lúc nào, anh trở thành một người sống trong một chiếc lồng... Không phải vì muốn trốn tránh sự thật, mà chính là bị người khác khóa ở bên trong...”

Bị lời nói của anh hấp dẫn, cô không tự chủ được mà ngồi xuống...

30. Chương 30: Không Thể Quyết Định

Diệp Chính Thần giải thích cho cô biết rằng, anh đã từng là kiểu người không thích sự trói buộc của bất kì ai. Cho đến một ngày, có một chiếc lồng khóa anh lại.

Người khác bảo anh đứng, anh sẽ không được ngồi; Người khác bảo anh ngồi, anh càng không được đứng.

Không chỉ có hành động của anh bị trói buộc, tư tưởng của anh cũng bị giam cầm. Không cần biết người khác bảo anh làm những gì, anh chỉ có thể có một lựa chọn duy nhất là nghe theo, không có quyền nói ra một chữ “Không”.

Ngày tháng lâu dài bị trói buộc, khiến cho anh không thể nhẫn nhịn chịu đựng được nữa, đã nhiều lúc anh muốn trốn thoát khỏi chiếc lồng kia, nhưng anh lại không làm được.

“Tại sao anh không làm được?” Cô hỏi anh.

“Vì trách nhiệm, vì...”

Đến đây anh không nói tiếp nữa, mà lại chuyển sang chủ đề khác.

...

Anh kể rằng: “Vào một ngày cuối thu, anh gặp được một người con gái, cô ấy dường như đang gặp một chút khó khăn nào đó nên đang đứng ven đường. Anh thường hay quan tâm giúp đỡ những người đang gặp chuyện khó, không phải anh cần sự mang ơn của người khác đối với mình. Nhưng người con gái này thật sự rất cảm kích anh, ngờ ý muốn mời anh ăn một buổi tối ngon miệng.

Cô ấy gọi anh: “Sư huynh”. Giọng nói vô cùng ngây thơ, giống như đang gọi anh trai của mình vậy.

Anh rất thích cách xưng hô như thế, cho nên, anh gọi cô ấy: “Nha đầu.”

Từ đó cô ấy chính thức trở thành em gái của anh.

Ngày tháng dần qua, càng lúc anh càng cảm thấy thích cô em gái đó, thích căn phòng ấm áp tràn ngập hương vị thơm nóng của thức ăn.

Mỗi lần cảm thấy mệt mỏi, anh đều muốn sang phòng cô ngồi một lát.

Có một hôm, trong bệnh viện y học có một bệnh nhân tử vong đó là một cô bé mười hai tuổi.

Cô bé là người Nhật Bản, rất đáng yêu. Tuy cô bé không biết tiếng Trung, nhưng mỗi lần thấy anh, đều dùng tiếng Trung một cách cứng nhắc nói: “Anh trai”. Sau đó che miệng cười.

Cô bé chết, anh ngồi ở bên cạnh giường bệnh của cô bé đến tận khuya. Sau đó anh mới lê thân thể mệt mỏi của mình về nhà trọ.

Anh muốn tìm một ai đó ở bên cạnh mình, nhưng lúc này đây anh lại không biết phải tìm đến ai. Lê chân bước một cách vô hồn trên hành lang dài, sau đó anh mới đứng trước cửa phòng sát vách suy nghĩ thật lâu.

Đêm đã khuya như thế này, nếu gõ cửa phòng một người con gái còn độc thân đúng là đã mạo phạm đến cô ấy.

Do dự một lúc, cuối cùng anh vẫn quyết định ấn chuông cửa phòng cô ấy.

Cô ấy biết được là anh nên mở cửa rất nhanh, trên người chỉ mặc một chiếc áo ngủ mỏng manh, tay thì còn đang bận dụi dụi đôi mắt ngáy thơ của mình.

“Đã mấy giờ rồi mà còn ấn chuông thế? Em nói cho anh biết nhé, đừng thấy em là khuê nữ mà tự tiện sai bảo nha!” Cô ấy bĩu đôi môi mềm mại màu hồng nhạt, cái miệng nhỏ nhắn thăm oán trách anh, khoe miệng và ánh mắt lại mang theo ý cười rục rờ.

Ngay thời khắc đó anh rất muốn ôm cô ấy, rất muốn, thật sự rất muốn...

Thậm chí, anh còn nảy sinh ra một cảm xúc kích động, muốn vùng vẫy, muốn thoát khỏi sự trói buộc để vươn tay bắt lấy cô ấy, để cô ấy mãi mãi ở bên cạnh anh, mãi mãi...

Cô ấy dịu dàng đưa khăn cho anh lau mặt, nấu một bát mì nóng hổi cho anh...

Anh len lén nhìn tấm drap giường màu hồng nhạt và tấm chăn đang bị nhàu trên giường cô ấy, dường như rất ấm áp, được ngủ trên đó nhất định sẽ rất thoải mái...

Anh cho rằng, bản thân mình vốn bị xiềng xích lâu năm, nên mới có thể sinh ra loại cảm xúc muốn thoát khỏi sự trói buộc mãnh liệt đến như thế.

Cứ mãi như thế cho đến một ngày mưa lớn, anh chạy đi đón cô ấy về nhà trọ.

Anh ngồi trên xe, thấy một người đàn ông đã thăm mền cô ấy từ lâu, một tay đang nắm lấy tay cô ấy, một tay còn lại ôm thắt lưng cô ấy, mà cô ấy thì không có một chút phản kháng nào, chỉ khẽ nhìn người đàn ông đó. Anh cảm thấy mình chưa bao giờ nảy sinh ra loại cảm xúc phần nộ mãnh liệt như lúc đó. Anh hận bản thân không thể ngay lập tức bước ra hắt cánh tay của người đàn ông kia ra khỏi người cô, để tay anh thế vào đôi tay đó, ôm cô ấy vào lòng, đồng thời không bao giờ muốn cho bất kì một người đàn ông nào khác có cơ hội chạm vào cô ấy nữa.

Trong giây phút đó, anh đã biết rằng, anh biết mình đã yêu cô ấy mất rồi.

Nước mưa làm ướt sũng quần áo của cô ấy, khiến anh dường như có thể nhìn thấu được những đường cong hoàn mỹ bên trong. Chính điều đó làm gợi lên sự ham muốn nguyên thủy nhất của một người đàn ông...

Đúng vậy, là ham muốn! Bởi anh thật sự rất muốn đem cô ấy đặt dưới thân thể anh, rất muốn bản thân được chôn vùi trong cơ thể của cô ấy, rất muốn thấy đôi mắt quyến rũ như tơ, rất muốn được nghe tiếng rên rỉ du dương của cô ấy...

Anh biết, anh không thể đem lòng yêu bất kì một cô gái nào. Bởi anh ngay cả quyền tự do yêu đương lấy một người cũng chẳng được.

Anh đã từng đấu tranh cũng đã từng vứt bỏ. Nhưng cuối cùng vào một đêm mưa to gió lớn khi anh uống rượu lại nghe được cô ấy khóc và nói: Anh khiến cuộc sống của em một bước lên đến thiên đường, rồi một bước liền rơi xuống địa ngục.

Ngay từ đầu, anh biết là mình đã sai, anh có thể sẽ làm tổn thương cô ấy, nhưng anh vẫn không thể không chế được chính mình...”

Nghe xong chuyện anh kể, Bạc Bằng hoàn toàn không thể nói gì thêm được nữa.

Cô thật sự không hề biết rằng, một người đàn ông có nụ cười phóng túng ngang ngạnh như anh, một người đàn ông vung tay tiêu tiền như nước như anh, lại có một cuộc sống khổ sở như vậy...

Ngay lúc này đây cô muốn ôm anh, mang lại cho anh sự ấm áp, cho anh sự tự do và nói với anh rằng: Cho dù chúng ta có một bước lên đến thiên đường, rồi một bước tiếp theo liền rơi xuống địa ngục...

Cho dù có bị ngã đến thịt nát xương tan, cho dù cơ thể có vỡ vụn ra đến thế nào đi chăng nữa, thì cô và anh cũng sẽ mãi mãi ở bên cạnh nhau.

...

Bạc Băng cắn răng chịu đựng cơn đau ở mắt cá chân để cố gắng đứng lên, đi đến phía cửa.

Cô nghe anh nói: “Nha đầu, anh rất nhớ em...”

Cô cắn răng, cắn thật chặt hàm răng của mình, nhưng trong lòng thì vẫn không ngừng gào thét: Không được! Không được! Anh ấy là người đã có vị hôn thê rồi! Anh ấy đã có vị hôn thê rồi!

Nhưng miệng cô thì vẫn nói:

“Nhớ cái gì mà nhớ, em đi nấu canh cho anh!”

Lời nói vừa mới thốt ra, Bạc Băng chỉ hận lúc này không thể tát vào mặt mình. Cô thật không có chút tiền đồ! Thật sự là không còn thuốc nào chữa được!

“Anh muốn uống canh bí đao, cho thêm nhiều sườn lợn.” Giọng nói anh trở nên trong vắt lạ thường.

“Biết rồi.”

Haizzz! Chắc là kiếp trước cô đã thiếu nợ anh rồi.

...

Trời đã vào hạ, ánh nắng đặc biệt vô cùng oi bức.

Bạc Băng chạy xe đạp đến siêu thị, mồ hôi tứa ra ồ ạt như tắm, mua thật nhiều sườn lợn, thịt bò... Còn có các loại rau tươi và trái cây mang về phòng trọ rồi bận rộn nấu canh trong bếp.

Nước trong nồi đang chậm rãi sôi trong khi Bạc Băng vẫn thất thần nhìn chăm chăm vào làn hơi nước nghi ngút bốc lên từ trong nồi, bọt khí từng vòng, từng vòng sôi trào lên.

Bạc Băng không biết cô làm như vậy là có đúng hay không. Cô cũng không biết rõ trong lòng Diệp Chính Thần, cô và Dụ Nhân có vị trí như thế nào.

Cô chỉ là một con người bình thường, không phải thần thánh. Chính mắt nhìn thấy người đàn ông mình yêu thương tự tra tấn bản thân đến mức ngất đi, khi tỉnh lại còn nói ra rất nhiều lời giải thích chân thành thì làm sao cô có thể không cảm động? Làm sao cô có thể tiếp tục dối trá mà nói với anh: Em không muốn ở bên cạnh anh nữa?

Tuy nhiên, tình cảm có thể chấp nhận không có nghĩa là lý trí cũng có thể chấp nhận. Dù sao đi nữa anh cũng có một vị hôn thê danh chính ngôn thuận, tồn tại một cách chân thật và rõ ràng ngăn cách giữa cô và anh.

Trước đây, cô bị mê muội nên trốn tránh cũng đúng thôi.

Nhưng hiện tại, sự thật đã phơi bày ra trước mắt, chính cô mới là người phụ nữ không thể đưa ra ánh sáng, cô làm sao có thể đối mặt với Dụ Nhân – Vị hôn thê chính thức của Diệp Chính Thần?

Có lẽ con người chúng ta càng sợ đối mặt với chuyện gì, thì chuyện đó càng đến sớm hơn!

Vào lúc giữa trưa, Bạc Băng mang món canh được giữ nóng cẩn thận vào phòng bệnh, đúng lúc gặp được Dụ Nhân cũng đang có mặt ở đó.

Sống cho đến tận bây giờ, thật sự cô chưa bao giờ gặp qua tình huống nào xấu hổ như lúc này.

Ba người cùng đứng ngoài ánh sáng, mà họ lại là vợ chồng chưa cưới chính thức của nhau, hơn nữa họ quen biết nhau đã hơn mười năm... Mà cô, ngay lúc này chỉ hận không thể đem mặt mình chôn giấu ở một nơi nào đó để không ai có thể nhìn thấy.

Thấy cô bước vào, Dụ Nhân đang ngồi trên chiếc ghế cạnh giường bệnh, chỉnh chu lại chiếc váy của mình, nở ra nụ cười tao nhã lạnh lẽo nhưng dường như phía sau lưng lại ẩn giấu sự chế nhạo.

Bạc Băng muốn tìm một khe hở để chui xuống, nhưng cũng không kịp nữa, đành phải kiên trì cúi đầu đi đến chiếc bàn, đặt món canh lên đó.

“Sư huynh, canh vẫn còn nóng nên anh tranh thủ uống... Ồ... Ngày mai em sẽ đến thăm anh.” Nói xong, Bạc Băng vội vàng đi đến phía cửa.

“Nha đầu.” Diệp Chính Thần gọi cô.

Cô nhẹ nhàng quay đầu lại, nở ra một nụ cười cứng nhắc, nhìn anh rồi lại nhìn Dự Nhân, cười đến mức cả gương mặt đều cảm thấy tê liệt.

“Hai người từ từ trò chuyện đi, tôi không quấy rầy nữa.”

Ra đến cửa, cô còn vô cùng lễ phép giúp bọn họ đóng cửa lại.

Đây là cảm giác làm người thứ ba đây sao? Thật là TNND đê tiện.

Tâm trạng đang buồn bực đến cực điểm nên Bạc Băng không để ý, chân cô vô thức đá mạnh vào vách tường trên hành lang. Một cơn đau khủng khiếp ập vào xung thần kinh cô, cô ôm lấy mắt cá nhân của mình, nhảy toáng lên, trên mặt thì nước mắt chảy ra giàn giụa

May mắn là không có người nhìn thấy bộ dáng của cô lúc này, bằng không cô càng không có mặt mũi nào để nhìn người khác nữa.

Lê từng bước chân khập khiễng ra khỏi bệnh viện, cô trở về phòng trọ của mình, trong phòng còn lưu lại mùi thơm của món canh bí đao. Bạc Băng sức nhớ cô vẫn còn chưa ăn cơm trưa, cô mới mở nồi, đổ phần canh xương còn sót lại ra rồi từng thìa, từng thìa uống hết. Đến xương cô cũng cố gắng nhai nát vụn rồi nuốt xuống... Trên sách nói ăn như thế sẽ rất bổ dưỡng.

Uống canh xong, cô lấy hộp thuốc mà bố cô đã cố ý chuẩn bị cho cô, tìm lọ dầu cây rum(1) tự xoa mắt cá chân.

(1) Dầu cây rum: một loại dầu có nước màu vàng, công dụng xoa bóp khớp xương đau.

Một bên cô xoa, một bên cô lại thầm mắng: Diệp Chính Thần chết tiệt, Diệp Chính Thần lòng lang dạ sói, tại sao anh không chết đi!

Đang mắng hăng say, điện thoại vang lên, cô dùng một chân còn lại nhảy lò cò đi lấy điện thoại. Vừa thấy cái tên trên màn hình, đúng là người đàn ông lòng lang dạ sói nào đó mà cô vừa mắng.

Bạc Băng nóng giận đến mức không thèm tranh cãi, cô xiết chặt chiếc ghế dựa rồi ngồi xuống, nhận điện thoại: “A lô”

“Canh xương lợn em nấu ngon lắm.” Anh nói: “Buổi tối có không?”

“Có, canh hoa tâm củ cải nấu với lòng lang dạ sói.”

Anh nở nụ cười, tiếng cười trong sáng trong điện thoại vô cùng êm tai, như một dòng suối mát lạnh, Bạc Băng nghe được thì có chút si mê: “Có cần đến chỗ anh lấy nguyên liệu không?”

“Vị hôn thê xinh đẹp tao nhả và khoan dung của anh đâu rồi?”

“Đi rồi, sau này cũng không đến nữa.”

“...” Bạc Băng không nói gì thêm nữa, cúi đầu chậm rãi dùng dầu cây rum xoa nắn mắt cá chân.

Thấy cô không nói lời nào, anh mới nghiêm túc giải thích: “Nha đầu, thật sự xin lỗi em, anh cam đoan sẽ không bao giờ xảy ra tình huống như ngày hôm nay nữa.”

“Vâng.” Bạc Băng khẽ hít vào một hơi. Anh có bản lĩnh đuổi Dự Nhân đi, có bản lĩnh khiến ới quan hệ xấu hổ của ba người không lộ ra ánh sáng, nhưng cũng không có nghĩa là Dự Nhân không tồn tại. Cô ta vĩnh viễn tồn tại trong cuộc sống, giống như một loại bệ tắc đang chắn ngang giữa tình yêu của cô và Diệp Chính Thần.

“Em không tin à?”

Bạc Băng im lặng lắc đầu: “Buổi tối em mang cơm đến cho anh.”

Dập điện thoại, cô tiếp tục xoa xoa mắt cá chân đang đau nhức của mình.

...

Buổi tối, Bạc Băng nấu canh cà chua thịt bò, còn chuẩn bị phần ăn hai người mang đến bệnh viện.

Trước khi vào phòng, Bạc Băng đặc biệt nhìn bên trong, Diệp Chính Thần đang ngồi trên giường bệnh xem sách chuyên ngành, thỉnh thoảng nhìn đồng hồ. Trạng thái tinh thần của anh hình như tốt hơn sáng nay, xem ra công lao của canh bí đao xương lợn rất lớn. Bạc Băng nhìn kĩ xung quanh, xác định xem có Dự Nhân trong phòng hay không.

Cô đẩy cửa bước vào, cố gắng chịu đựng cơn đau ở mắt cá chân bước đi vững vàng. Diệp Chính Thần vừa thấy cô, gương mặt anh bỗng nhiên sáng ngời.

Bạc Băng vừa ngồi xuống, Diệp Chính Thần ngạc nhiên liền ghé sát vào người cô ngửi ngửi, nhìn cô đánh giá từ trên xuống dưới, ánh mắt anh dừng lại trên mắt cá chân sưng đỏ của cô: “Chân em bị thương à?”

Cô đúng là ngu ngốc, tại sao lại quên anh là bác sĩ nhỉ, cô không nên dùng dầu cây rum, cô cũng không nên mặc váy.

Bạc Băng làm như không có việc gì, ngồi xuống: “Không sao, mắt cá chân của em bị trật nhẹ thôi.”

Anh dịch thân mình sang một bên, kéo tấm chăn ra, vỗ vỗ vị trí trống bên cạnh: “Lên đây ngồi, đưa chân anh xem.”

Thấy bệnh nhân nào đó nghiêm chỉnh bày ra dáng vẻ của một bác sĩ, Bạc Băng liền ngoan ngoãn nghe lời ngồi lên giường anh, cởi giày, để chân bị thương lên giường. Anh nhẹ nhàng xoa bóp nơi bị sưng đỏ, cảm giác đau đớn ở chân làm cô không khỏi run lên.

Anh giương mắt nhìn cô, chau mày: “Tại sao em lại bị thương?”

“Buổi sáng đi ra ban công, không cẩn thận nên bị trật chân.” Cô không nói cho anh biết là vì cô đã đá mạnh lên tường một cái.

Hai lòng bàn tay anh bao bọc mắt cá chân của cô, như có một dòng nước ấm bao quanh trên bề mặt chỗ đau nhức. Nhìn thấy gương mặt tái nhợt của anh, ánh mắt tự trách, cô hoàn toàn có thể cảm nhận được sự quan tâm và yêu thương của anh.

Cô tin rằng, tất cả mọi thứ đều có thể giả, nhưng tình cảm của anh dành cho cô nhất định là thật. Cho dù sự tin tưởng giống như bức tường được xây trên cát, lúc bão tố đến có thể sụp đổ, cô vẫn không ngừng ra sức củng cố bức tường của chính mình!

“Ngày mai em đừng tới nữa, cứ ở nhà trọ nghỉ ngơi cho tốt. Nhớ kỹ là ba ngày tới không được đi bộ, một tháng không được chạy xe đạp.” Anh vừa mát xa, vừa dặn dò cô.

“Có người khác đưa cơm cho anh à?”

Anh vuốt vuốt mái tóc cô, lộ vẻ nuông chiều mà nói: “Nha đầu ngốc.”

Bạc Băng tình nguyện để chính mình là một nha đầu ngốc, ngốc nghếch mà nắm lấy hạnh phúc của chính mình, không cần biết gì hết.

Anh lấy chiếc đồng hồ hiệu Hải Âu dưới gối nằm ra, một lần nữa đặt lên cổ tay của cô, nhanh nhẹn cài móc khóa.

Bạc Băng nhìn kim đồng hồ đang dịch chuyển trên cổ tay của mình, cô không rõ cảm giác hiện tại của bản thân, dường như bên trong ngực cô trống rỗng, bao nhiêu đồ đạc vật thể gì cũng không thể lấp đầy.

Tay anh chậm rãi dịch chuyển đến mặt cô, nâng mặt cô lên, môi anh dần gần đến gần...

Lúc môi anh gần sát môi cô, hình ảnh Dự Nhân tức khắc lại xuất hiện trong đầu cô, ngực cô truyền đến một cảm giác đau đớn tê liệt. Bạc Băng vô ý xoay mặt, lảng tránh nụ hôn của anh.

“Còn giận anh à?” Anh hỏi thăm dò cô.

Bạc Băng lắc đầu, im lặng bước xuống giường anh, đổ ra từng chút, từng chút nước canh cho anh uống.

Hai ngày sau, Diệp Chính Thần xuất viện. Trong phòng anh, Bạc Băng đang vén tấm màn lên, căn phòng đã sớm được cô thu dọn sạch sẽ, ném hết những lon bia, rửa sạch nền nhà, drap giường và quần áo cô đều giặt sạch như mới.

Anh ôm cô đang ngồi trên ghế, để xuống giường: “Không phải anh bảo em ở nhà nghỉ ngơi sao, không được lộn xộn, sao lại trèo cao như vậy?”

“Được rồi, bác sĩ Diệp.” Cô giả vờ đẩy ra anh: “Anh đi tắm nhanh đi, quần áo em đã để sẵn trong nhà tắm.”

Vừa nghe nói đến tắm rửa, ánh mắt của anh sáng ngời, đi thẳng đến phòng tắm.

Vài phút sau, anh tắm rửa sạch sẽ bước ra, nhìn thoáng qua rèm cửa đã được kéo kín, im lặng bước đến ôm cô từ phía sau, đặt người cô dựa sát vào vách tường, sức lực mạnh mẽ đến mức làm cô ngạc nhiên.

Cái này, cái này...

Tại sao anh lại khôi phục sức khỏe nhanh như vậy?! Nếu bác sĩ không nói anh có thể chất đặc biệt, năng lực khôi phục mạnh mẽ, nếu cô không học qua vài năm y học, biết ngày đó sắc mặt tái nhợt và mạch đập yếu ớt của anh không thể giả vờ, thì có lẽ cô đã hoài nghi anh giả bệnh gạt cô.

“Nha đầu...” Môi anh dán vào vành tai cô, dùng tiếng nói nhẹ nhàng tình cảm hỏi cô: “Nhớ anh không?”

Bạc Băng lạnh lùng đẩy anh, cúi mặt xuống: “Đừng gây rối nào.”

Anh nhìn cô thật kỹ, khi phát hiện trên mặt cô không có một chút dấu hiệu “nhớ anh”, anh không miễn cưỡng nữa, lập tức nói lỏng vòng tay đặt bên hông cô.

Có lẽ trời sinh cô không phải làm người thứ ba! Cô sẽ không thể nào cướp đi hạnh phúc của người khác, sẽ không lừa mình dối người, sẽ không quên một người phụ nữ khác cũng vô tội như thế...

Cho nên, lúc này cô chỉ tự dần vật chính mình, dần vật anh.

Sau ngày đó, cô và anh vẫn cùng nhau ăn cơm, trò chuyện, thảo luận để phát triển đề tài nghiên cứu của cô.

Diệp Chính Thần càng ngày càng bận, những đề tài của anh đang trong giai đoạn quan trọng, giáo sư tạo cho anh áp lực rất lớn. Bạc Băng cũng bận rộn, giáo sư Fujiko giao cho cô đề tài chính thức, mục tiêu nghiên cứu là làm sao để tiêu diệt hay giảm bớt tế bào ung thư phổi trong cơ thể người. Xem ra giáo sư Fujiko rất xem trọng đề tài này, mỗi một tuần đều yêu cầu cô và Phó giáo sư báo cáo kết quả mới nhất về nghiên cứu cho ông, thảo luận về kế hoạch nghiên cứu.

Mỗi buổi tối, cô và anh thường xuyên không hẹn mà gặp cùng nhau đứng ở ban công. Cả hai cùng day trán, sau đó, anh nhìn cô cười, cô cũng nhìn anh cười. Bạc Băng có ảo tưởng, như cô và anh đang xuyên không trở về quá khứ, trở lại khoảng thời gian cô và anh vẫn chưa yêu nhau, phục hồi lại thứ tình cảm trong sáng mà cô và anh đã từng trải qua.

Đương nhiên, đôi khi anh cũng muốn cùng cô phát triển tình cảm lên một bậc mới, nhưng anh vẫn chưa bao giờ miễn cưỡng cô. Đôi lúc anh tình cờ chạm vào tay cô cũng có khi cố ý chạm vào thân thể cô nhưng thấy cô không có phản ứng gì, anh cũng không hề có ý định vượt xa hơn nữa.

Bạc Băng biết, anh sợ chọc giận cô, sợ cô lại nói với anh “đi đi”, cho nên anh đành phải kiên nhẫn chờ cô tập quen dần, thích ứng với mối quan hệ xấu hổ của cô và anh hiện nay.

Thật sự, đôi khi cô cũng muốn anh cứng rắn và mạnh mẽ một chút, giống như trước kia điên cuồng hôn cô, xé rách quần áo của cô, không cho cô có đường phản kháng mà tìm tòi và xâm chiếm... Cô rất muốn biết, tình yêu cuồng nhiệt như vậy có thể hòa tan sự lạnh lẽo trong lòng cô hay không, nhóm lên nhiệt huyết trong cô hay không, có thể khiến cô có cảm giác tình yêu của cô dành cho anh vẫn sôi nổi như ngày nào hay không...

Nhưng anh không hề hành động như vậy, một lần cũng không.

Ngay cả lúc cô ngủ trưa, anh cũng chỉ lặng lẽ ngồi bên giường của cô, vuốt ve mái tóc cô, đầu ngón tay như quuyền luyến mà chạm một chút đến môi cô.

Cô tỉnh giấc, mở to mắt nhìn anh, anh lập tức lui lại tạo khoảng cách nhất định, nói với cô rằng: “Đoạn phim báo cáo của em anh đã làm giúp em rồi, thuyết minh rất hay, anh đã ký hiệu bằng màu đỏ ở những nơi quan trọng. Còn có những câu hỏi của giáo sư anh cũng đã sửa đáp án hoàn chỉnh lại giúp em, em có thể tham khảo lại một chút.”

“Sư huynh...” Bạc Băng cũng không biết nên biểu đạt như thế nào sự cảm động và chua xót trong lòng cô: “Cám ơn.”

Anh vuốt mái tóc cô, lại xoa xoa gương mặt cô: “Em cứ cảm ơn anh mãi.”

Cô không trốn tránh cũng không đề phòng anh: “Anh thật sự thích em?”

“Em có thể dừng hỏi câu hỏi tầm thường như vậy hay không?”

“Là do em xinh đẹp sao?”

“Lại càng tầm thường hơn.”

Bạc Băng chăm chú suy nghĩ một chút: “Anh có nhà không? Có xe không? Gia đình anh có bao nhiêu tiền?”

Anh nở nụ cười, tiếng cười trong sáng vô cùng êm tai.

Bạc Băng nói với anh: “Em chờ anh!”

Tiếng cười líu lo của anh đột nhiên dừng lại.

“Em không phải bảo anh vứt bỏ cô ấy, chỉ là em chờ anh, chờ cho đến khi anh có thể tự mình quyết định tất cả.”

Diệp Chính Thần nhẹ nhàng nâng mặt cô lên, lòng bàn tay của anh vẫn ấm áp như trong trí nhớ của cô, vô cùng ấm áp.

Bạc Băng khẽ cười: “Ba năm, cũng không phải là quá lâu.”

Diệp Chính Thần bất chợt buông tay xuống, đứng dậy đi ra ngoài.

“Anh đi đâu vậy?”

“Anh đi tìm Dụ Nhân.” Anh kiên định nói: “Không cần biết là dùng phương pháp gì, anh phải làm cho cô ta về Trung Quốc... Anh không muốn em chịu oan ức.”

“Sư huynh?”

Bạc Băng muốn cản anh, nhưng thái độ của anh vô cùng kiên quyết: “Chuyện của anh, anh nhất định có thể giải quyết.”

Cô biết anh không giải quyết được, nếu có thể giải quyết, anh cũng sẽ không đợi đến ngày hôm nay.

Cả một buổi chiều Bạc Băng thấp thỏm lo lắng, cho đến khi Dụ Nhân gọi điện thoại cho cô, giọng nói của cô ta vô cùng thành khẩn mong muốn được nói chuyện với cô, hẹn gặp cô ở quán cà phê Starbucks gần trường.

Bạc Băng mơ hồ có thể đoán ra sự việc, quả nhiên, hơn mười phút sau, Diệp Chính Thần trở lại, anh nói Dụ Nhân đã mua vé máy bay, chuyến bay là vào sáng ngày mốt.

Bạc Băng hiểu, Dụ Nhân sẽ không bao giờ buông tha cho cô, hay là cô ta sẽ mang theo axit sunfuric hắt vào cô, tiểu thuyết ngôn tình đều viết như vậy.

31. Chương 31: Ảo Mộng Vụt Tắt

So với quán cà phê Starbucks ở khu thương mại thì quán cà phê ở khu vườn trường tương đối yên tĩnh hơn một chút. Khách đến cũng không nhiều, tuy rằng có khá nhiều sinh viên đang ngồi đọc sách, lên mạng, viết báo cáo, nhưng đa số họ đều im lặng làm việc của mình.

Bạc Băng và Dự Nhân gọi hai tách Latte và chọn một vị trí ở gần cửa sổ, ngồi xuống.

Trên gương mặt của Dự Nhân vẫn mang theo nụ cười nhạt nhẽo, ánh mắt cô ta dừng lại trên chiếc đồng hồ trên tay Bạc Băng. Biểu hiện của cô ta không mừng, không lo, mà cũng không giận. Bạc Băng cúi đầu uống cà phê, không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của Dự Nhân.

“Có lúc tôi rất phục anh ấy...” Dự Nhân nói bằng chất giọng có phần khâm phục: “Không cần biết là dạng phụ nữ gì, anh ấy đều có thể nắm ở trong lòng bàn tay.”

Những lời này nói ra thật sự rất tuyệt vời, nếu không phải cô ta nói cho cô nghe, Bạc Băng nhất định sẽ vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

Đủ khôn ngoan, đủ cay độc, chỉ cần một câu nói có thể xuyên qua trái tim người khác, làm trái tim của người đó tan vỡ.

Bạc Băng thầm nghĩ sẽ trả lời Dự Nhân một câu: Diệp Chính Thần nắm bao nhiêu cô gái trong lòng bàn tay cô không rõ lắm, bởi vì lúc anh ở bên cạnh cô thì không có tâm tư nào để nghĩ đến người phụ nữ khác nữa.

Nhưng nghĩ kỹ lại thân phận của mình hiện nay chỉ là người thứ ba, làm người nên biết cao thấp, Bạc Băng cụp mi mắt, thuận miệng nói: “Thật sự xin lỗi, tôi chính là một trong những người phụ nữ ngu xuẩn đó, còn đại đột đến mức ngay cả anh ấy đã có vị hôn thê mà bản thân mình vẫn không biết.”

“Vị hôn thê?” Dự Nhân nghe được ba chữ này, bỗng nhiên nở nụ cười: “Vị hôn thê? Anh ấy nói với cô như vậy à?”

Bạc Băng kinh ngạc ngẩng đầu: “Không phải sao?”

Dự Nhân không trả lời, nhưng nụ cười khinh miệt châm biếm của cô ta nói cho cô biết: Đương nhiên là không phải.

Cô trở nên ngây ngốc. Chẳng lẽ Diệp Chính Thần lại gạt cô ư?

Không, anh sẽ không gạt cô, lần này nhất định sẽ không.

Dự Nhân hỏi Bạc Băng: “Có phải anh ấy nói với cô, cho đến giờ anh vẫn không yêu tôi, hôn ước là do gia đình thay anh ấy quyết định, anh ấy bắt buộc dĩ không thể không chấp nhận. Anh ấy còn nói với cô là tôi thích anh ấy, là tôi đến làm phiền anh ấy.”

Bạc Băng gật đầu. Chẳng lẽ đây không phải là sự thật sao?

“Cô tin sao?” Dự Nhân kinh ngạc nhìn cô, như là đang nhìn một người ngu ngốc: “Cô tin là anh ấy không yêu tôi mà lại muốn đính hôn với tôi sao? Cô cũng tin là tôi biết rõ anh ấy không yêu tôi, biết rõ người anh ấy yêu là cô, mà vẫn vô sỉ quần lấy anh ấy... Cô không thấy là lời nói dối này rất vớ vẩn sao?”

“Tôi tin anh ấy, anh ấy sẽ không lừa dối tôi.”

Nụ cười của Dự Nhân càng ngày càng mang theo ý đùa cợt, cô ta cười đến mức khiến lòng Bạc Băng càng thêm phần bối rối: “Cô biết không, anh ấy không những học khoa lâm sàng, mà còn học luôn khoa tâm lý chuyên nghiệp. Anh ấy không chỉ đọc được thế giới nội tâm của người khác qua lời nói và cử chỉ, mà anh ấy cũng có thể tùy ý khống chế biểu hiện và cử chỉ của chính mình, khiến cho người khác không thể không dao động vì vẻ mặt và cảm xúc chân thật của anh ấy. Anh ấy còn có thể dùng lời nói dối này, biện hộ cho lời nói dối khác một cách vô cùng tự nhiên, hoàn toàn khiến người khác không thể phát hiện...”

Bạc Băng ngây người, cô đang xác định Dự Nhân đang nói về Diệp Chính Thần hay là đang nói về thần thánh?

Mùi cà phê hòa quyện với sữa, tràn ngập khắp khoang mũi cô.

Lăng Lăng đã từng nói Latte không đắng, Bạc Bềng cúi đầu uống một hớp, nhưng sự thật thì nó vô cùng đắng...

Nhưng cô lại thích vị đắng này, nó có thể làm cho tinh thần cô phấn chấn hơn.

Cô chẳng phải cũng đã từng học qua tâm lý học sao, sao cô lại không biết cái gì gọi là “tâm lý ám chỉ”, sao lại không rõ loại người như Dự Nhân lợi hại như thế nào.

Bạc Bềng đặt tách cà phê xuống, trong hơi thở của cô phảng phất hương cà phê: “Anh ấy có khả năng che giấu giỏi như thế, vậy anh ấy còn phải nói dối để làm gì?”

Không biết trong lời nói trước đó của Dự Nhân có bao nhiêu phần là thật, bao nhiêu phần là giả, cứ coi như tất cả những gì cô ta nói đều là thật, suy cho cùng lời nói dối ấy cũng chỉ là một công cụ mà thôi, nó không mang lại cảm giác yêu, không mang lại cảm giác đau, lại càng không mang lại cảm giác ấm áp khi được anh ôm ấp.

Cô không phải là một công cụ, cô cũng là con người, cô cũng có cảm giác.

Dự Nhân cong cong môi, lại nở nụ cười như có như không: “Nếu cô tin tưởng anh ấy, tôi cũng không còn gì để nói...”

Bạc Bềng cũng không muốn tiếp tục chơi trò chơi tâm lý như thế này với Dự Nhân nữa: “Như vậy, tôi có thể hỏi cô một vấn đề không?”

“Cô hỏi đi.”

“Diệp Chính Thần lừa dối tôi, tôi có thể hiểu được...” Vì không muốn tổn thương Dự Nhân, Bạc Bềng bỏ đi vế sau của câu nói: Bởi vì anh ấy không muốn mất tôi, anh ấy quan tâm tôi.

“Nhưng tại sao cô phải giúp anh ấy giấu diếm? Cô hoàn toàn có thể hỏi tội tôi ngay từ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau ở cửa hàng tiện lợi, nói cho tôi biết cô là vị hôn thê của Diệp Chính Thần, bảo tôi phải rời xa anh ấy... Tại sao cô lại không nói?”

“...” Dự Nhân hoảng sợ run rẩy một chút, sau đó trầm tĩnh thở dài.

“Cho tới bây giờ, tôi vẫn luôn xem cô là bạn... Nhưng tôi biết cô không nghĩ vậy, cô đến cửa hàng tiện lợi mua đồ dùng, cô lái xe lao vào tôi, đến bệnh viện chăm sóc tôi, dẫn tôi đến nhà cô uống trà... Tất cả những việc này đều không phải ngẫu nhiên.” Bạc Bềng cố kéo dài lời nói, đợi cho bản thân bình tĩnh hơn mới tiếp tục: “Tại sao đường lớn có ánh sáng cô lại không đi, mà lại muốn đi con đường nhỏ tăm tối?”

Dự Nhân cúi đầu uống một hớp cà phê, tay cô ta hướng đếp hộp đường... Bỏ từng thìa, từng thìa đường vào tách cà phê, Bạc Bềng không đếm được cô ta đã bỏ vào bao nhiêu thìa, cho đến khi cô nghĩ Dự Nhân sẽ không trả lời vấn đề này, thì cô ta cất giọng nói: “Anh ta dường như mất đi lý trí, nếu tôi nói với cô quan hệ của hai chúng tôi, anh ta và tôi...”

Dự Nhân dừng lại một lát, cũng không nói đầy đủ: “Lúc trước tôi chọn anh ấy, tôi cũng biết anh ấy là dạng người gì, cũng đoán được sẽ có ngày hôm nay... Tôi yêu anh ấy, không muốn ép buộc anh ấy.”

Câu trả lời của Dự Nhân, ngoài sự tưởng tượng của Bạc Bềng, mà về ngoài cô đơn, đau buồn của cô ta, lại càng làm cho sự bình tĩnh vốn có trong lòng Bạc Bềng bỗng chốc trở nên hư ảo.

Bạc Bềng nghĩ thật lâu, mới nói ra một câu vô cùng tầm thường: “Có một số việc, không thể miễn cưỡng được.”

Dự Nhân nở ra nụ cười lạnh như băng, lấy một túi hồ sơ đặt trước mặt cô.

Bạc Bềng nhìn hồ sơ, dường như cô đang nhìn một quả bom hẹn giờ có thể phát nổ bất kỳ lúc nào. Cô đã chuẩn bị tâm lý thật tốt, tin tưởng tuyệt đối rằng bản thân mình dù có thấy bất kỳ điều gì cũng có thể bình tĩnh, nhưng mọi việc đều nằm ngoài dự đoán của cô, khi vừa mở túi hồ sơ ra, vào giây phút trông thấy tờ giấy kết hôn đỏ tươi, tay cô run rẩy kịch liệt, nhìn lướt qua tờ giấy đó.

Còn có các loại văn kiện visa, giấy thỏa thuận ngân hàng, giấy thỏa thuận điện thoại... Những trang giấy tràn ngập từ “quan hệ vợ chồng” rơi lả tả.

Bạc Băng đỡ đầu dựa lưng vào ghế, đầu óc cô cảm thấy như trời đất sụp đổ, tất cả đều bị hủy diệt, chỉ còn lại là một đồng hoang tàn, đổ nát.

Không có nước mắt cũng không có phần nộ, con người khi đau khổ nhất, lại trở nên chết lặng.

Một đôi giày cao gót màu tím xuất hiện trước mắt cô, đôi chân thon dài chậm rãi ngồi xuống, nhặt từng tờ văn kiện lên, bỏ vào trong túi hồ sơ. Bạc Băng hé miệng, cô muốn nói nhưng phải thử rất nhiều lần mới phát ra được âm thanh: “Những thứ này cũng không phải là thật, tôi sẽ không tin đâu.”

“Nếu nghĩ vậy có thể khiến cô cảm thấy dễ chịu hơn, thì cô cứ tiếp tục tin anh ấy đi.” Dụ Nhân nhặt mọi thứ xong, đứng lên.

Bạc Băng giương mắt, mơ mơ màng màng nhìn thấy Dụ Nhân, không biết có phải ảo giác của cô hay không, cô thấy Dụ Nhân đang cười. Trước khi đi, cô ta còn để lại một câu.

“Tôi biết anh ấy thích cô, vì cô chuyện gì anh ấy cũng dám làm. Nhưng tôi sẽ không ly hôn với anh ấy, tôi tin một ngày nào đó anh ấy sẽ quay đầu lại...”

Bạc Băng không rõ đã qua bao lâu, cô mới bước ra khỏi quán cà phê.

Hoàng hôn đã buông xuống, trước mắt cô tất cả đều trở nên đen tối...

Điện thoại vang lên, Bạc Băng tìm trong túi xách thật lâu mới thấy chiếc điện thoại. Là Diệp Chính Thần gọi cho cô, anh nói sẽ đưa cô đi ăn cơm tối.

Cô không trả lời anh.

Anh nghĩ như cô đã ngẫm đồng ý, nói tiếp: “Anh chờ em ở dưới lầu.”

...

Trước cổng viện y học, một thân người dáng thẳng tắp đang đứng dưới tàng cây bạch quả, so với thân cây, dáng đứng của người ấy còn thẳng hơn.

Ánh mắt anh nhìn chằm chằm vào người cô, gió đêm dường như không thể lay động nổi con người anh, chỉ có thể lay nhẹ vạt áo của anh.

Chỉ cần nhìn lướt qua, cô cũng có thể biết người đó là ai.

Bạc Băng đi đến bên anh, đứng trước mặt anh. Trong ánh sáng mờ ảo, hình dáng của anh rất mơ hồ.

Ngực cô truyền đến một sự đau đớn kịch liệt, cô vươn hai tay, ôm lấy anh.

Mặt cô chôn vùi trong vòm ngực ấm áp của anh...

Sau một giây kinh ngạc, tay anh nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng cô: “Sao vậy? Phó giáo sư lại mắng em à?”

Dụ Nhân nói không sai, đúng là anh có thể hiểu rõ được nội tâm của người khác, đàn ông tâm lý như vậy không có người phụ nữ nào có thể phản kháng.

Bạc Băng ở trong lòng anh ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng lắc đầu.

Anh thử thăm dò khẽ chạm vào môi cô, mềm mại, Bạc Băng khẽ hé môi, không có ý tránh né...

Hương thơm của cây bạch quả ngào ngạt, anh ôm cô vào trong lòng, hôn nhẹ lên trán cô...

Ánh trắng màu trắng chiếu sáng nụ cười tươi của anh, tràn đầy sự hưng phấn chờ mong.

Bạc Băng cười, cảm thấy vẫn chưa đủ, lại cười tươi: “Trên đường trở về, em không ngừng hỏi chính mình. Em yêu anh ở điểm nào...”

Anh dường như không hiểu cô đang nói gì, chỉ chuyển tâm lắng nghe.

“Anh có vị hôn thê, em có thể tha thứ, vẫn có thể chờ anh... Anh ngủ cùng giường với cô ấy, em cũng có thể cho rằng anh chỉ là nhất thời bị kích động... Cho dù anh có yêu cô ấy, em nghĩ em cũng sẽ không trách anh. Chỉ có một điều, em không thể tha thứ.”

Bạc Băng sợ anh không nghe rõ, cô nói thật chậm rãi: “Đó là anh đã là chồng của người phụ nữ khác!”

Nụ cười của anh trở nên nhợt nhạt, gương mặt anh cũng trở nên trắng bệch, không biết là do ánh trăng hay là do sắc mặt của anh nữa.

Cô chờ anh giải thích, chờ anh vô cùng kiên định nói: Anh và Dụ Nhân không có gì hết.

Nhưng lúc này đây, anh lặng im.

Lúc cô hy vọng anh lừa dối cô nhất, ngược lại, anh lại không hành động như vậy...

“Tại sao anh không nói gì?” Cô nhìn anh, nắm chặt tay anh: “Nói cho em biết đây không phải là sự thật đi, nói cho em biết là hai người vẫn chưa kết hôn đi.”

Chỉ cần anh nói, cô sẽ tin.

Cô có thể tin tờ giấy kết hôn kia là giả tạo, tất cả các bản thỏa thuận đều giả tạo.

Chỉ cần anh nói một câu: “Anh vẫn chưa kết hôn.”

Cô sẽ thật sự tin...

“Em đã gặp Dụ Nhân sao?”

Đêm tối, trước mắt cô trời đất như sụp đổ.

“Tại sao lại lừa dối em?” Bạc Băng buông tay ra, chao đảo lui về phía sau vài bước: “Anh đã khiến cho em tin tưởng anh, tin tưởng tuyệt đối...”

Anh nhẹ nhàng lắc đầu: “Anh thừa nhận anh giấu em rất nhiều chuyện, nhưng anh không lừa dối em.”

“Có gì khác sao?”

Anh cúi đầu, trầm ngâm thật lâu, sau đó mới ngẩng đầu lên nhìn cô: “Có phải bây giờ anh có nói gì, làm gì, cũng không thể bù đắp lại cho em đúng không?”

“Không thể bù đắp. Như thế nào cũng không thể bù đắp.” Cho dù cô yêu anh, cô cũng không thể làm người thứ ba, phá hoại gia đình của người khác.

“Thật sự xin lỗi, là anh sai... Anh nên sớm nghĩ đến sẽ có tình trạng ngày hôm nay.” Giọng nói anh trở nên trầm thấp khàn khàn: “Anh không nên đánh cược trong lúc này...”

“Đừng nói gì nữa.” Hiện giờ cô không muốn nghe anh nói gì nữa, thật sự không muốn.

Cô cứ nghĩ rằng, tận mắt chứng kiến cảnh anh bước vào nhà Dụ Nhân, đã là nhìn thấy rõ sự tàn nhẫn nhất, nhưng đau khổ nhất vẫn là lúc này đây.

Sau đó, anh nói cho cô biết, mà không, là chính cô nghĩ Dụ Nhân là vị hôn thê của anh. Ngực cô đau đớn tựa như vỡ thành những mảnh nhỏ nhưng cũng không đau bằng lúc này.

Nhưng mà, cô đã đánh giá anh quá thấp, so với lời nói này, những lời nói lúc trước hoàn toàn không được gọi là “đau khổ”...

Thật sự là không so sánh với trước đây, so với người mà mình yêu nhất, người đàn ông mà cô tin tưởng nhất luôn miệng nói chỉ yêu cô, nhưng cô lại không thể ở bên cạnh người đó, còn có điều gì đau khổ hơn.

Bạc Băng lặng lẽ bước đi, anh cũng không vắn vương hay giữ lại, chỉ hỏi cô một câu cuối cùng: “Em có thể tha thứ cho anh không?”

“Có thể.” Cô trả lời cho anh: “Chỉ khi nào anh chết đi.”

Đoạn tình cảm đáng xấu hổ của cô đã hoàn toàn kết thúc.

Bạc Băng không thể cười nổi, khóc cũng không được.

Có đôi khi, cô thật sự hy vọng bản thân mình có thể khóc lớn một lần để phát tiết tất cả mọi sự căm phẫn trong lòng. Nhưng bây giờ nước mắt cô dường như đã khô cạn, không thể rơi dù chỉ một giọt.

Diệp Chính Thần cũng không đến tìm cô.

Nhưng đôi lúc cô nhận được email từ một địa chỉ lạ, không có từ ngữ, không có kí tên, chỉ có đính kèm tư liệu về đề tài nghiên cứu mới của cô, có người nào đó đã đánh dấu đỏ những điểm quan trọng.

Cô tải xuống, chăm chú đọc.

Đôi lúc, cô còn nhận được bưu kiện đến từ Tokyo, trong đó là chocolate Leonidas của Bỉ, trên bưu kiện không có tên người gửi.

Hương vị ca cao vẫn nồng đậm mềm mại, nhưng khi cô thưởng thức lại không còn hương vị ngọt như trước nữa.

Có một lần, trên đường về nhà trọ, xe đạp của cô bị đứt dây sên, cô phải dẫn bộ xe về nhà trọ, mất hết một giờ.

Ngày hôm sau, cô hỏi mọi người chỗ sửa xe ở đâu, đang chuẩn bị dẫn xe đạp đi sửa, thì phát hiện xe cô đã được ai đó sửa rồi. Ngay cả phanh xe lúc trước không nhạy bây giờ cũng được sửa lại tốt hơn, rất nhiều chỗ ma sát được tra thêm dầu bôi trơn...

...

Hôm đó, cô đứng trong phòng nuôi dưỡng quan sát vi khuẩn, cả người như bưng tỉnh, quên mất thời gian. Bạc Băng đương nhiên biết là ai làm, chỉ là không rõ vì sao anh phải làm như vậy, muốn vẫn hồi, muốn bù đắp, hay vẫn là có thói quen đối xử tốt với cô, tựa như cô cũng có thói quen nhận lòng tốt đó?

Cho đến khi cô phát hiện đèn lầu đối diện đã tắt, Bạc Băng mới nhìn đồng hồ, thế nhưng trời đã bước sang ngày mới.

Cô bước ra khỏi phòng thí nghiệm, cởi trang phục phòng hộ, đứng trước cửa thang máy...

Toàn bộ không gian đều trở nên vắng lặng yên tĩnh, thỉnh thoảng lại xộc lên mũi mùi thuốc khử trùng.

Bạc Băng khoanh tròn hai tay trước ngực, sau lưng cô dường như có một cơn gió lạnh lẽo ứa đến.

Thang máy tới, cửa mở ra, cô vội vàng bước về trước vài bước, sau đó lại lập tức lùi lại đứng vào chỗ cũ. Bởi vì cô thấy Diệp Chính Thần đang mặc áo blouse trắng đứng bên trong, áo trắng được khoác lên người anh, vĩnh viễn vẫn thiêng liêng như vậy, so với sự u ám của đêm tối, hoàn toàn không hợp nhau.

Bạc Băng nhìn anh thật lâu, cô chưa bao giờ nghĩ rằng khi vô cùng nhớ một người, rõ ràng người đó đang đứng rất gần, chỉ cần tiến lên vài bước là có thể đứng bên cạnh người đó, mà tại sao cô chỉ có thể nhìn anh từ xa...

Trong một giây cửa thang máy khép lại, anh nhanh nhẹn ấn nút “Open door”, ánh mắt anh nhìn cô chờ mong.

Bạc Băng đứng im bất động, anh cũng vậy, cô và anh cứ duy trì tư thế chờ đợi.

32. Chương 32: Đoạn Tuyệt Ân Tình

Bạc Băng nhìn đồng hồ trên tay Diệp Chính Thần, chiếc đồng hồ Hải Âu màu đen với chiếc kim giây đang dịch chuyển từng nhịp, từng nhịp.

Cô lặng lẽ đưa tay ra phía sau, kéo tay áo xuống...

Thời gian cứ trôi qua như thế, cho đến khi âm thanh sắc bén thông báo thang máy bắt đầu khởi động, năm tiếng, mười tiếng, từng tiếng vang lên vô cùng chói tai... Anh buông lỏng tay ra. Cánh cửa nặng nề từ từ khép lại trước mắt cô, tựa như sự nặng nề của vận mệnh, cửa đóng lại sẽ không bao giờ mở ra nữa.

Nước mắt cô cuối cùng cũng rơi xuống, Bạc Bằng che mặt, nước mắt như dề vờ tràn qua kẽ tay cô. Không phải cô không muốn bước vào, cô sợ khi cô vào trong, cô sẽ không khống chế được bản thân mà nói với anh: Em nhớ anh!

Cô muốn ôm anh, cho dù chỉ là một giây cũng được.

Thang máy mở ra một lần nữa, Bạc Bằng buông bàn tay đang che mặt xuống, bước vào trong...

Chờ cho đến khi cô thấy anh đứng trong thang máy, thì đã không kịp nữa rồi, không kịp bước ra ngoài, không kịp lau nước mắt, càng không kịp dùng tay áo che khuất chiếc đồng hồ màu trắng trên cổ tay. Bạc Bằng lùi người sâu vào bên trong, cúi đầu, đứng trong một góc.

Thang máy dần dần đi xuống, tim của cô cũng rơi xuống theo, rơi xuống đến một vực sâu không nhìn thấy đáy.

“Chân của em còn đau không?” Anh hỏi bằng chất giọng không có một chút biểu cảm.

“Hết đau rồi.” Bạc Bằng đáp, giọng nói của cô cũng không hề có chút biểu cảm nào.

Cửa thang máy mở ra, Bạc Bằng chạy ra bằng tốc độ nhanh nhất, anh đuổi theo: “Muộn rồi, để anh đưa em về.”

“Không cần.”

“Nếu lỡ...”

“Anh yên tâm đi, sẽ không gặp được người nào tệ hơn anh đâu.” Cô lướt qua anh, đi đến cửa lớn.

Phản chiếu trong cửa kính, cô có thể thấy thấp thoáng được bóng dáng của anh, anh vẫn còn đứng ở đó, nhìn theo bóng dáng của cô.

Cô và anh đứng đối mặt với nhau, khoảng cách chỉ là hai mét.

“Nha đầu.” Giọng nói Diệp Chính Thần ấm áp như gió mùa hạ thoảng qua, nhẹ nhàng gọi cô.

Bạc Bằng cắn răng, tay nắm thành quyền, cô không nhịn được mà quay đầu.

“Em có thể cho anh một cơ hội nữa không?”

“Cơ hội?” Bạc Bằng cười khổ, anh là một người đàn ông đã có gia đình, anh còn muốn cô cho anh cơ hội: “Cơ hội yêu đương vụng trộm? Anh vụng trộm vẫn chưa đủ sao?”

Diệp Chính Thần không trả lời được câu hỏi của cô.

Cô nói với anh: “Anh thật sự vẫn chưa thỏa mãn ư, nếu đổi lại là em, em sẽ cảm thấy không còn hứng thú với chuyện này nữa.”

Bạc Bằng vừa muốn đi, Diệp Chính Thần đã bước vội đến, bắt lấy tay cô: “Quan hệ của anh và Dụ Nhân không như em nghĩ đâu.”

“Vậy đó là gì?”

Nhìn vẻ mặt muốn nói rồi lại thôi của anh, cô như có chút chờ mong, cô thật sự hy vọng anh có thể nói với cô là tất cả đều không phải là sự thật, chỉ cần anh nói, cô sẽ tin, nhưng câu nói đầu tiên anh phát ra từ miệng lại là: “Anh ly hôn với cô ấy được không?”

“Ly hôn.” Hai chữ này từ miệng anh nói ra, nhạt như gió lạnh. Bạc Bằng nhìn người đàn ông trước mắt, cô phát hiện anh rất xa lạ, dường như cô không hề quen biết anh.

“Diệp Chính Thần, ai mà làm vợ của anh, cuộc đời này coi như bị hủy.”

Nói xong, cô đẩy cửa ra, chạy vào đêm tối.

Đêm đó, cô chạy xe đạp phía trước, xe của anh vẫn theo phía sau cô.

Cô đạp xe rất chậm, có vài lần không kiềm chế được cảm xúc cô suýt chút nữa là nhảy xuống xe đạp, chạy đến hỏi anh: “Anh có thể ly hôn với cô ấy sao?”

Thật sự, rất nhiều lần! Sau đó, cô lại vô cùng khinh bỉ chính mình: Cô nhất định là yêu anh đến phát điên rồi.

Nhưng có một vài suy nghĩ, một khi đã ở trong đầu, một ngày nào đó cũng sẽ đâm chồi, sẽ nảy mầm, sau đó sẽ khỏe mạnh mà nở rộ. Sau khi trở về phòng trọ, Bạc Băng mất ngủ, trong đêm tối cô say sưa nhìn bức tường đầy chữ chính, sau đó lại như điên muốn chạy qua phòng sát vách hỏi anh: “Anh có thể ly hôn với cô ấy sao? Có thể sao...”

Đầu óc cô cứ nóng lên, ngu ngốc lên trang web Tianya(1) post một bài viết, trưng cầu ý của mọi người.

(1) Tianya.cn: một trang web cộng đồng lớn ở Trung Quốc.

“Tôi yêu phải một người đàn ông, anh ấy đã có vợ, anh ấy nói sẽ ly hôn với vợ anh ấy và sống cùng tôi, tôi nên làm gì bây giờ?”

Có thể tưởng tượng, Bạc Băng bị vô số lời phản hồi mắng đến thê thảm.

“Đồ đê tiện.” Hai chữ này mắng rất có hàm súc khéo léo, điều khiến cô buồn bực nhất là làm liên lụy đến Diệp Chính Thần, anh cũng bị mắng, những lời mắng đặc biệt rất khó nghe, cô lại như điên thay anh giải thích, nói anh đối xử với cô rất tốt...

Kết quả, mọi người đã làm cho kiến thức văn học Trung Quốc của cô trở nên vô cùng uyên bác.

Xem bài post đến mức đau dạ dày suốt cả đêm, Bạc Băng ôm chăn ép vào dạ dày lui vào một góc giường. Cô biết Diệp Chính Thần suốt đêm cũng không ngủ, bởi vì cô có thể nghe thấy rõ ràng âm thanh gõ bàn phím từ phòng sát vách, từng tiếng gõ rất nhẹ, cho đến lúc bình minh.

Hơn chín giờ sáng, điện thoại anh vang lên.

Không biết là ai gọi đến, anh đáp lại rất ngắn gọn: “Tôi bận rất nhiều việc, không có thời gian.”

Nói xong anh liền tắt máy.

Đến giữa trưa, Dụ Nhân đến nhà trọ, đương nhiên không phải là đến phòng của cô, mà là đến phòng Diệp Chính Thần.

Từ vách tường cách âm cực kì không tốt, Bạc Băng nghe được âm thanh của Dụ Nhân, cô ta nói cô ta mua được gia vị của món lẩu cay Tứ Xuyên tại một cửa hàng ở Trung Quốc, cô ta còn mua được thịt trâu ở Kobe, còn có thịt cừu non nhập khẩu từ Mông Cổ.

Một cảnh tượng vô cùng cảm động và áp ám, tình cảm vợ chồng nồng nàn! Cho dù đã cách một vách tường, nhưng cô vẫn cảm thấy bản thân mình thật dư thừa.

Dạ dày của cô đột nhiên không đau nữa, tinh thần đột nhiên phấn chấn gấp trăm lần, Bạc Băng đứng lên, rửa mặt, chải đầu, trang điểm rồi khỏi phòng.

Cô đi dạo ở trung tâm mua sắm, đi dạo ở cửa hàng bán thuốc, đi dạo ở cửa hàng bán đồ thể thao... Đến lúc hai chân cô mệt mỏi rã rời, thì chỉ mới sáu giờ tối, vẫn không muốn về nhà. Vì thế, cô chạy đến một cửa tiệm nhỏ uống rượu. Trên TV, cô thấy khi thất tình người ta thường hay uống rượu, cô nghe nói cần có thể làm tê liệt sự đau khổ, không biết có hiệu quả hay không, cho nên cô muốn uống thử.

Đúng là rất hiệu quả, cô chỉ mới uống hết một bình rượu mơ, tâm trạng đã trở nên tốt hơn, cứ nghĩ đến Diệp Chính Thần và Dụ Nhân đang ở nhà trọ cùng nhau ăn món lẩu nóng hổi, cô liền nằm úp lên bàn không ngừng cười. Cô thậm chí còn nghĩ không biết Dụ Nhân buổi tối có ngủ lại phòng của anh hay không... Điều đó thật sự rất buồn cười!

Nghĩ đến điều đó có thể xảy ra, Bạc Băng uống thêm một bình rượu mơ nữa. Cô vừa uống vừa suy nghĩ đến vách tường không cách âm...

Haha! Haha! Điều này càng buồn cười hơn, Bạc Bểng cười đến mức nước mắt không ngừng rơi.

Uống đến hơn chín giờ tối, hai bình rượu mơ đã cạn, Bạc Bểng vẫn chưa muốn về nhà, vì thế cô đi tìm Lăng Lăng, nhưng trong phòng của Lăng Lăng không có người, lúc này cô mới nhớ đến cô ấy đã đi Tokyo dự hội nghị, cô buồn bực nắm chặt tóc.

Bạc Bểng cảm thấy như mình đang bay lơ lửng, sàn nhà dưới chân chỗ thấp chỗ cao, cô bước đi khắp khiêng trở về phòng.

Bước ngang qua cửa phòng Diệp Chính Thần, trong lúc vô tình cô thoáng nhìn vào bên trong cửa sổ, bức màn màu xanh nhạt được kéo kín, phản chiếu hình ảnh một nửa thân trên của hai bóng người chồng lên nhau.

Hình ảnh rất hài hòa, Bạc Bểng nhìn ngây ngốc, một lát sau, cô mới vịn vào vách tường, đi đến cửa phòng của mình.

Cô đưa tay vào trong túi xách tìm kiếm chìa khóa, tìm mãi mà không thấy đâu, cô tức giận trút tất cả đồ đạc ra nền đất, quỳ gối trên mặt đất mà tìm...

Cuối cùng cũng tìm được, cô lắc lư chao đảo dựa vào vách tường đứng lên, đang muốn mở cửa...

Cửa phòng sát vách bỗng nhiên mở ra, Diệp Chính Thần đứng trước cửa nhìn cô. Bạc Bểng vội vàng giả vờ ngồi xổm xuống tìm kiếm món đồ gì đó, rất ấu trĩ, nếu cô không uống rượu, cô sẽ không làm những chuyện ấu trĩ như vậy.

“Em lại uống rượu?” Giọng nói của anh có chút u ám, như đang nổi giận.

Bạc Bểng ngẩng đầu, muốn nhìn rõ vẻ mặt anh, nhưng trước mắt cô mọi thứ trở nên mơ màng, cô dụi dụi mắt, chạm vào một giọt chất lỏng.

Sau đó, cô lại ấu trĩ giả vờ mở cửa.

Chiếc chìa khóa trong tay cô đang run run, cô thử rất nhiều lần nhưng không tài nào tra chìa khóa vào ổ được, cô càng nóng vội, càng không thể nào tra vào.

Một lực mạnh hướng đến gần cô, anh giật lấy chiếc chìa khóa trong tay cô, giúp cô mở cửa.

“Cám...”

Cô vẫn chưa nói xong, anh đã trực tiếp đẩy mạnh cô vào trong, xoay người khóa cửa

Đêm đó, cô chỉ mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng rộng thùng thình, bên trong là một chiếc áo lót tơ tằm, phía dưới là một chiếc váy ngắn sọc ca rô, cùng với một đôi tất mỏng. Do kéo đẩy, quần áo cô trở nên lộn xộn, cổ áo lộ ra một nửa bờ vai, váy trượt đến thắt lưng, hai chiếc đùi nõn nà của cô hoàn toàn lộ ra ngoài.

“Nha đầu...”

Trong phòng không bật đèn, anh gọi cô vô cùng yêu thương. Chất cồn đã làm lòng cô tê liệt, giờ đây lại có một cảm giác mãnh liệt ủa đến.

Bạc Bểng dựa vào vách tường chậm rãi lui về một góc, cô từ từ ngồi xổm xuống nền đất, đầu gối để trước ngực.

Có những câu, nếu cô không uống rượu, nhất định cô sẽ không nói, có chết cũng không nói. Nhưng khi đã uống rượu, men say làm ngôn ngữ của cô trở nên rối loạn.

“Sư huynh, em xin anh, anh đừng để cô ấy ở đây qua đêm... Em không chịu nổi...” Bạc Bểng ấn ngực, lui vào trong góc phòng: “Rất đau, đau đến mức không chịu nổi...”

Diệp Chính Thần ngồi xổm trước mặt cô, tay anh đặt lên đầu cô, không nhẹ không nặng, lòng bàn tay áp áp xuyên qua từng sợi tóc của cô: “Anh có thể làm gì cho em?”

Giọng nói của anh mang theo sự run rẩy, so với cô dường như còn run hơn.

Bạc Bểng cắn môi, lắc đầu, anh đã làm cho cô quá nhiều.

Anh đã muốn buông tay, không hề cố gắng vẫn hồi tình cảm với cô, không hề dùng danh nghĩa vẫn còn yêu mà làm phiền cô, cũng không hề yêu cầu sự tha thứ của cô. Anh không hề quấy rầy cô, vì muốn để cho cô có thể mau chóng quên anh đi.

Đây không phải là điều cô muốn sao? Nhưng mà cô càng hy vọng... Anh có thể lại ôm cô một lần nữa.

Theo cách đơn thuần nhất, chân thành nhất mà ôm cô một lần.

Giống như trước kia...

Bạc Băng ngẩng đầu nhìn anh, không biết có phải là do sự khát vọng sâu kín tận đáy lòng cô biểu hiện ra hay không, anh thở dài một hơi trầm lắng, tay anh chậm rãi vươn đến vai cô, sau vài giây do dự, anh ôm cô vào vòng tay ấm áp...

Hỗn hợp cồn nóng hổi xông vào não cô, phòng tuyến tâm lý của cô nhanh chóng bị sụp đổ.

Tình cảm như nước vỡ đê tràn ra, phá vỡ lý trí cô...

Cô ôm thất lưng anh, tham lam mà hít mùi hương trên người anh, lưu luyến cảm giác ấm áp khi được anh ôm mà đã lâu cô không có được.

“Sư huynh.” Nước mắt nóng bỏng của cô lặng lẽ rơi trên cổ anh: “Ngày mai em phải đi tìm nhà trọ khác, em phải dọn đi...”

“Anh không cho phép em dọn đi.”

“Anh có tư cách gì mà quản lý em? Em cũng không phải vợ anh.”

“Em!” Diệp Chính Thần hít một hơi thật sâu, nhìn ánh mắt kiềm nén của cô, chờ đến khi cô ý thức được anh muốn làm gì, thì đã quá muộn. Anh nâng mặt cô lên, không cho cô cơ hội phản ứng, hôn vào môi cô.

Lúc môi anh chạm vào môi cô, dày vò đến long trời lở đất, cô đang kinh ngạc khê nhếch miệng, đầu lưỡi anh cố chấp mạnh mẽ thừa cơ hội xâm nhập, làm chủ khoang miệng cô.

Nụ hôn của anh cuồng nhiệt như thể anh đang mang toàn bộ sự kiềm nén và nhiệt huyết trong suốt thời gian vừa qua mà phát tiết ra ngoài.

“Đừng, không...” Bạc Băng yếu ớt cự tuyệt, đầu lưỡi cô đẩy đầu lưỡi anh, ngược lại trở nên xoay tròn.

Cô muốn đẩy anh ra, nhưng cánh tay bủn rủn vô lực của cô để trên ngực anh, lại giống như vuốt ve.

Vì thế, anh lại càng không kiêng nể gì, trong mắt anh chợt hiện ra sự ham muốn nóng bỏng, môi anh cuồng nhiệt cướp đoạt, tay anh cũng lần đến cổ áo cô.

Một tiếng “xoạt xoạt” vang lên, vạt áo bị xé phanh ra, da thịt trắng nõn của cô lộ ra dưới ngón tay anh.

Vạt áo bị mở rộng, đôi môi mỏng manh của anh di chuyển xuống, nhẹ nhàng lướt qua, để lại trên từng tấc da thịt trắng như tuyết của cô là những dấu vết màu đỏ...

Khiếp sợ cộng với thần kinh đang bị tê liệt, Bạc Băng giống như người bị điểm huyết, trở nên lơ mơ.

“Không được!” Cuối cùng cô cũng có phản ứng, không ngừng lắc đầu, nhỏ giọng cầu xin anh: “Đừng, Dụ Nhân đang ở sát vách, vợ của anh đang ở phòng sát vách...”

Động tác anh dừng lại một chút, nhân lúc anh do dự cô bắt đầu giãy dụa, vừa đứng lên, anh bắt được chân của cô, nhanh chóng kéo váy của cô xuống, xé rách tất chân của cô.

“Diệp Chính Thần!” Một nửa quần áo đã bị xé rách của cô còn vương lại trên người, hoàn toàn không thể ngăn cản được bàn tay đang tham lam thăm dò của anh, Bạc Băng tức giận đến mức cả người cô run rẩy: “Anh có biết anh đang làm gì không?”

Anh kiên định trả lời cô: “Anh không biết!”

“Anh đúng là không bằng cầm thú!”

“Cũng không phải hôm nay em mới biết được điều đó!”

Đây là Diệp Chính Thần mà cô quen biết.

Ngoài nội tâm cảm thú, trên thân thể anh còn có một loại khí phách bức người, lông mày hình kiếm nhếch lên, con ngươi sâu sắc kiên định... Toàn thân anh toát ra một loại kiêu ngạo và bá đạo không ai sánh nổi...

Anh đặt cô trên nền đất, đè xuống.

Mặt đất cứng nhắc. Áp lực nặng đang đặt trên người cô, ngay cả một khắc cũng không ngừng đè ép, tủy sống của cô sắp bị anh ép đến mức muốn bắn ra ngoài.

Bạc Băng cắn môi dưới, nuốt xuống lời kêu cứu, từ đầu đến cuối ánh mắt cô luôn nhìn về phía vách tường.

Mùi máu tươi nhàn nhạt chảy vào kẽ răng.

Tất cả nhanh chóng xảy ra như vậy, anh ôm cô đến giường, áp mạnh lên thân thể giãy dụa của cô, cởi ra từng mảnh áo đã bị xé rách.

Toàn thân Bạc Băng bủn rủn không còn chút sức lực, cô chỉ cảm nhận được anh đang dùng lực áp chế đầu gối cô, tách hai chân đang khép chặt của cô... Thắt lưng anh mạnh mẽ ập xuống.

Một dòng lửa nóng cùng đau đớn xâm nhập vào cơ thể cô, anh hưng phấn than nhẹ, cả người cô và anh kết hợp vô cùng chặt chẽ, hoàn toàn không có một khe hở nào.

Bạc Băng không cất tiếng, hàm răng cô khảm thật mạnh vào môi đến rớm máu, mùi máu tươi tràn ngập trong khoang miệng.

Nếu có người hỏi cô, cả đời này chuyện gì trải qua làm cô khó quên nhất.

Cô sẽ nói với người đó, điều đó chính là bị người đàn ông mà mình yêu thương nhất cưỡng bức.

Trong lòng cô tràn ngập sự căm hận, thân thể thì đang bị lửa nóng lấp đầy, thân người cô mềm nhũn mặc cho sự lay động trầm luân cùng anh đang diễn ra đến trời đất quay cuồng.

Lục phủ ngũ tạng như bị xé thành những mảnh nhỏ, vỡ nát vụn vặt, nhưng mỗi một khung cảnh đều khiến Bạc Băng không ngừng lo nghĩ...

Điều xót xa nhất đó chính là các giác quan của cô đều bị thuận phục, khoái cảm cực hạn mỗi lần anh mạnh mẽ xâm nhập, cô mất đi lý trí ôm anh khóc, cầu xin anh dừng lại...

Nhưng anh không có dừng lại, mà lại đưa cô đến đỉnh cao nhất.

Tuyệt vọng cùng với thù hận trong tình yêu cuối cùng hóa thành sự triền miên, vô số lần yêu và hận đan xen vào nhau, vô số lần đau đớn và thiên đường trùng hợp.

Thời điểm sắp kết thúc, vật đàn ông của anh trong cơ thể cô không kiêng nể gì mà mạnh bạo thúc sâu vào thân thể cô, Bạc Băng bất chợt thức tỉnh, dùng sức đẩy anh: “Dừng, không phải kì an toàn...”

Anh bắt lấy hai tay cô đặt sau hông: “Vậy thì sinh cho anh một đứa bé đi.”

“Anh điên rồi!? Ra ngoài ngay!”

Không hề quan tâm đến sự cự tuyệt của cô, anh tiến vào nơi sâu nhất trong cơ thể cô, phóng thích dục vọng đè nén bấy lâu...

Khi tất cả chấm dứt, Bạc Băng nằm ở trên giường, quần áo bị xé rách, mái tóc cô rối bời, anh rút khỏi cơ thể cô. Bạc Băng chưa bao giờ có cảm giác trống trải như thế, thân thể trống trải, tâm hồn cũng trống trải.

“Đi đi!” Trừ câu nói đó ra, cô không tìm được từ ngữ nào khác để nói.

Anh ngồi dậy, nhưng lại không có ý định rời đi: “Nha đầu, anh phải làm gì em mới chấp nhận tha thứ cho anh? Bất kể em muốn gì anh đều có thể làm.”

“Mãi mãi đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa, anh làm được không?”

Anh kéo tay trái của cô, giơ lên, trên hai cổ tay là hai chiếc đồng hồ một đen, một trắng. Mỗi một nhịp nhảy của kim giây như kích động lòng vào tự trọng của cô.

Thật ra, cô rất muốn ở bên cạnh anh, nhưng đạo đức và luật pháp không cho phép cô làm điều đó.

Đó là quyền lợi của Dự Nhân...

“Chúng ta đừng tra tấn nhau nữa.” Anh ôm vai cô, vô cùng kiên định ôm cô vào ngực, chóp mũi anh chậm rãi cọ vào vành tai cô: “Ở lại bên anh đi.”

“Làm tình nhân của anh?”

“Anh nhất định sẽ cưới em làm vợ.”

33. Chương 33: Hận Ly Biệt

Trước mắt cô hiện nay chính là cảnh tượng quần áo nằm rải rác lung tung trên giường.

Loại sự việc này, nếu như đã thuận ý lần đầu thì sẽ có lần thứ hai, rồi đến lần thứ ba... Thói quen lâu dần sẽ làm mất đi sự tôn nghiêm của con người, rồi cuối cùng quên hẳn đi như thế nào mới được gọi là đạo đức.

Người thứ ba ban đầu lúc nào cũng đều rất kiên quyết, nhưng càng về sau, lại càng không hề quan tâm đến bất kì suy nghĩ nào, sau đó sẽ dễ dàng chấp nhận chịu khuất phục trước sự khát vọng mạnh mẽ của nội tâm.

Bạc Băng muốn khuất phục, lập tức sẽ khuất phục.

Ngay tại lúc phòng tuyến của đạo đức trong cô lung lay sắp sụp đổ thì cô lại nhớ đến những hình ảnh trong bệnh viện:

Dự Nhân ngồi ngay ngắn trên ghế, chậm rãi chỉnh chu lại làn váy của mình.

Diệp Chính Thần nằm trên giường, lẳng lặng nhìn.

Cô thì đang vô cùng xấu hổ cầm bình giữ nhiệt...

Hỗn hợp cồn như dòng máu nóng giận xông thẳng lên não cô, đầu Bạc Băng nóng lên, cô đẩy mạnh anh ra, chạy đến phòng bếp cầm một con dao nhọn lên: “Đi đi! Nếu anh không đi, tôi sẽ giết anh!”

Anh nhìn thoáng qua con dao trong tay cô: “Ngay cả dao em còn cầm không chắc, làm sao có thể giết người?”

“Anh đừng bức tôi.”

“Anh không tin em sẽ giết anh.” Anh bước từng bước đến gần cô, mũi dao trên tay cô lùi lại từng chút một, anh nở nụ cười: “Em không nở à.”

Cô nhìn anh, hai tay cô nắm chặt cán dao.

Anh từng bước từng bước đến gần người cô, anh đang ý lại vào sự yêu thương của cô dành cho anh, ý lại vào sự không nở của cô.

Mũi dao trên tay của cô lui dần, đến lúc không còn chỗ để lui nữa, trong lòng Bạc Băng đang vô cùng rối loạn. Cô quay mũi dao nhọn lại hướng về chính mình: “Nếu anh không đi, tôi...”

Nhìn mũi dao nhọn cách cổ cô chỉ mấy li, sắc mặt Diệp Chính Thần liền thay đổi: “Đừng làm vậy.”

“Tôi...”

Bạc Băng vừa mở miệng, chỉ không chú tâm trong một giây thì thoáng qua trước mắt, cổ tay cô bị anh nắm chặt. Hành động của anh vô cùng nhanh nhẹn.

“Anh biết em hận anh, anh đã bức em đi đến đường cùng.” Anh dùng một tay nắm cổ tay đang cầm dao của cô, mũi dao bén nhọn hướng đến ngực anh: “Nếu đâm anh một nhát khiến em cảm thấy dễ chịu hơn, vậy thì em đâm đi.”

Bạc Băng nghĩ anh chỉ nói thế, nhưng không ngờ rằng...

Bàn tay anh đang nắm cổ tay của cô thúc nhẹ về phía trước, mũi dao chỉ nhận được một chút lực cản yếu ớt từ cô, anh lại dùng thêm một chút lực nữa...

Thế giới như ngừng chuyển động.

Máu tươi từ nơi mũi dao chạm phải da thịt chảy ra.

“Dừng!”

Bạc Băng dùng hết sức lực rút tay về, con dao rơi tự do xuống mặt đất.

Một giọt máu tươi còn đọng lại trên lưỡi dao...

Bạc Băng hoảng hốt chạy đi tìm hòm thuốc, lấy một cuộn băng gạc xả rồi lung tung.

Cô như quên hết tất cả các phương pháp cấp cứu mình đã học qua trước đây. Tay cô lấy một đoạn băng gạc đặt trên miệng vết thương của anh, nhịp tim của anh đang đập một cách nặng nề dưới lòng bàn tay cô. Một cơn đau nhói từ lòng bàn tay truyền khắp toàn thân của Bạc Băng, nỗi đau hệt như nhát dao ấy đâm vào người cô vậy.

“Còn hận anh không?” Anh hỏi cô.

Bạc Băng khóc lắc đầu: “Anh biết là em không muốn anh bị thương...”

“Cho anh một cơ hội nữa, hãy chờ anh ba năm...”

Máu anh lan ra làm ướt cả miếng băng gạc, máu đỏ như màu lửa.

Máu là từ nơi nào chảy ra?

...

Qua ngày hôm sau, Bạc Băng cố gắng kiên cường đứng lên, cô tắm rửa, thu dọn mọi thứ. Đang định đi học, thì bất ngờ nhận được điện thoại của Ấn Chung Thiêm.

Cô nhớ rất rõ lúc vừa đến Nhật Bản, Ấn Chung Thiêm thường xuyên gọi cho cô, hoặc là để lại lời nhắn trên mạng.

Từ khi cô nói với Ấn Chung Thiêm cô đã có bạn trai thì anh ta không còn liên lạc với cô nữa.

Không biết hôm nay vì chuyện gì anh ta lại chủ động gọi cho cô, Bạc Băng do dự một lát, mới nhận điện thoại.

“Hi!” Ngoài từ đó ra, cô không biết nên nói gì.

“Tiểu Băng.” Giọng nói của Ấn Chung Thiêm có vẻ nghiêm túc: “Em ở Nhật Bản có bạn lắm không?”

“Vẫn tốt, gần đây em khá bận.”

“Em có thể thu xếp thời gian để về nước một chuyến không?”

Yêu cầu này của Ấn Chung Thiêm làm cô có phần bất ngờ, nếu đổi lại là người khác cô có thể nghĩ đó là chuyện bình thường, nhưng mà Ấn Chung Thiêm luôn là người rất chú trọng từ lời nói cho đến việc làm. Nếu anh ta đã đưa ra yêu cầu bất ngờ như vậy, chắc chắn là có lý do nào đó.

“Đã xảy ra việc gì à?” Bạc Băng vội vàng hỏi.

“Chú Bạc, vừa mới giải phẫu xong...”

Bạc Băng cảm thấy máu trong người cô như đông cứng, cô ngã người ngồi xuống trên giường.

Trong khoảng thời gian gần đây, mỗi lần cô gọi về nhà, bố và mẹ cô nói chuyện với cô rất bình thường. Đơn giản hỏi cô về cuộc sống gần đây rồi dập máy.

Bởi vì tâm trạng cô đang không tốt cho nên cô cũng không suy nghĩ sâu xa.

“Bố em bị bệnh gì?” Bạc Băng vội vàng hỏi.

Ấn Chung Thiêm im lặng một lát: “Em về đi rồi nói.”

Nếu là bệnh bình thường, mẹ cô sẽ không giấu cô, Ấn Chung Thiêm cũng sẽ không gọi cô về.

“Có nguy hiểm đến tính mạng không?” Bạc Băng không ngừng nói với lòng mình: Không có, không có, nhất định không có.

“Cuộc giải phẫu thành công, bác sĩ nói... Tạm thời, sẽ không có gì.”

Câu nói “Tạm thời sẽ không có gì” của Ấn Chung Thiêm giống như tiếng chuông từ địa ngục vang lên: “Em sẽ mua vé máy bay ngay bây giờ.”

Bạc Băng nhanh chóng dập điện thoại, tay chân cô run rẩy tra danh bạ, tìm số điện thoại của công ty hàng không, trước mắt cô tất cả đều trở nên mơ hồ.

Cô đã mua vé chuyến bay sớm nhất, vào lúc mười giờ sáng ngày mai.

Lại một đêm nữa Bạc Băng không ngủ, cô thu dọn hành lý, mang theo những đồ dùng quan trọng.

Bước đến trước cửa phòng Diệp Chính Thần, Bạc Băng nhìn thoáng qua cái tên trên cửa, cô nghĩ bản thân mình còn nợ anh một câu trả lời.

Bạc Băng đặt hành lý xuống, cô vươn tay ấn vào chuông cửa.

Cửa mở ra, Dụ Nhân đang mặc một chiếc áo ngủ màu đỏ đứng trước cửa.

Chiếc áo ngủ của Dụ Nhân có màu đỏ chói, đỏ hơn cả màu máu của Diệp Chính Thần.

“Có việc gì sao?” Vẫn là nụ cười lạnh lẽo.

Bốn giờ sáng, bầu trời đã tờ mờ, sương mù dày đặc phía xa xa, tất cả đều trở nên mờ lung.

Cây cối cũng mịt mờ, hồ nước cũng mịt mờ theo.

Cô ngồi ở hàng ghế đầu tiên trên xe buýt đi đến sân bay quốc tế.

Quốc gia này, thành phố này, nhà trọ này, cô nghĩ cô sẽ không còn quay lại nữa...

Lúc làm thủ tục đăng kí, nhân viên phụ trách nhắc nhở cô: “Chị không làm thủ tục tái nhập cảnh, sau khi rời khỏi đây, chị phải xin lại visa một lần nữa.”

“Tôi hiểu, không sao.”

...

Còn hai tiếng nữa là đến giờ phải đi, cô ngồi trên hàng ghế chờ, gọi điện thoại, báo tin cô phải về nước cho Lăng Lăng, Tàn Tuyết, anh Phùng, Lý Khải...

Cuộc điện thoại cuối cùng, cô gọi cho Diệp Chính Thần.

Điện thoại vang lên một tiếng, cô liền cảm thấy hối hận, đang muốn cắt đứt ngay cuộc gọi, thì đầu dây bên kia đã nhận máy.

“Nha đầu?” Âm thanh bên kia thật im lặng, giọng nói của anh cũng được nói với mức nhỏ nhất.

Bạc Băng hít một hơi thật sâu mới mở lời: “Anh hãy đối xử tốt với Dụ Nhân, cho dù anh có yêu cô ấy hay không, anh đều phải gánh vác trách nhiệm của mình.”

“...”

“Em phải đi rồi...” Bạc Băng dùng tiếng Nhật để nói: “Sayonara!”

Tiếng Nhật có nghĩa là “Hẹn gặp lại”. Người Nhật chỉ dùng câu nói này khi họ xác định chắc chắn rằng hai người vĩnh viễn sẽ không bao giờ gặp lại nữa.

Không đợi anh hỏi bất cứ điều gì, cô vội vàng dập điện thoại.

Câu nói cuối cùng mà cô nghe được từ anh là: “Chờ anh...”

Cô đương nhiên sẽ không chờ anh.

Đến giờ lên máy bay, cô đi đến cửa kiểm soát, khi nhân viên hải quan đang kiểm tra hộ chiếu của cô, thì anh đến...

Cô nhìn thoáng qua anh một lần cuối cùng. Về sau, rất nhiều lần trong đêm, cô thường hay mơ đến dáng vẻ của anh lúc đó...

Anh chen qua đám đông, anh mặc bộ trang phục màu trắng, trên chiếc áo sơ mi... Có một vùng thâm ướm máu đỏ.

Anh gọi tên cô, không phải là Nha đầu.

“Bạc Băng, Bạc Băng...” Đây là lần đầu tiên cô nghe thấy anh gọi tên cô, giờ đây cô mới phát hiện thì ra tên của cô lại lạnh lẽo đến như vậy.

Bạc Băng nhận hộ chiếu của mình từ nhân viên hải quan, bước vào cửa khẩu.

Anh đuổi theo cô, bị nhân viên hải quan đang công tác ngăn lại.

“Bạc Băng!” Anh không quan tâm đến ánh mắt của người khác, nôn nóng la to: “Em chờ anh một chút, anh có lời rất quan trọng muốn nói với em! Rất quan trọng, thật sự rất quan trọng!”

Hành lý trong tay cô như tảng đá nặng ngàn cân, cô kéo theo nó, lê từng bước khó khăn.

“Nha đầu, anh yêu em!”

Bạc Băng đứng bất động, nước mắt cô bắt giác tuôn rơi.

“Em hãy cho anh ba phút, anh sẽ nói với em sự thật... Ba phút thôi, chỉ cần ba phút.”

Đây là yêu cầu cuối cùng của anh.

Mà cô, lại không thể cho anh được.

Cô dùng lời nói chỉ có thể chính mình nghe được, nói: “Sư huynh, em phải đi rồi. Hãy tin em, về sau chúng ta sẽ không bao giờ phải chịu những tổn thương như vậy nữa...”

Về sau, cô thường hay nhớ lại cảnh tượng ngày hôm nay, nếu cô cho anh ba phút, anh sẽ nói với cô những gì.

Là một lời nói thật, hay vẫn là một lời nói dối chân thật?

Tiếng bánh xe máy bay gào thét lẫn trên đường băng vang lên, Osaka – Nơi đã cho cô nếm rất nhiều mùi vị ngọt ngào cùng với đau khổ, dưới chân cô, mọi thứ dần dần trở nên nhỏ bé, được chôn dấu trong đại dương mênh mông dưới những áng mây xanh biếc.

Sau đó, đại dương mênh mông trước mắt cô càng ngày càng trở nên mờ nhạt, hoàn toàn chìm ngập trong nước mắt.

Không phải cô không muốn cho anh ba phút, chỉ là cô sợ nếu cho anh ba phút, cô sẽ không có dũng khí để rời khỏi thành phố này, rời khỏi anh...

Cô có thể không rời khỏi sao?

Không thể, cho nên cô đã lựa chọn không cho anh ba phút xa xỉ đó.

...

Máy bay hạ cánh, Bạc Băng kéo hành lý đi đến lối ra. Hình ảnh đầu tiên ập vào mắt cô là Ấn Chung Thiêm đang đứng ngay tại lối ra. Anh ta trong trí nhớ của cô hoàn toàn giống nhau, mặc một bộ Âu phục, mang một đôi giày da bóng loáng. Vừa nhìn thấy Ấn Chung Thiêm, Bạc Băng liền kéo hành lý đến: “Bố của em sao rồi?”

Ấn Chung Thiêm nhìn thoáng qua đôi mắt đang sưng đỏ của cô, trước tiên đón nhận chiếc valy trong tay cô kéo đi. Đã hơn một năm không gặp, so với trước kia, con người anh ta có vẻ trầm ổn hơn.

“Cuối cùng là bố em bị bệnh gì?” Cổ họng của cô khàn đặc dường như không thể phát ra âm thanh.

“Anh đưa em đến bệnh viện, trên đường đi mình nói sau.”

Trên đường từ sân bay đến bệnh viện, Ấn Chung Thiêm nói cho cô biết, bố của cô bị ung thư hạch Bạch Huyết(1), kết quả xét nghiệm vừa có. Căn bệnh đang ở giai đoạn II, Ấn Chung Thiêm đưa kết quả xét nghiệm cho cô xem, nói là các tế bào ung thư vẫn chưa di căn đến những bộ phận khác, trị liệu bằng phóng xạ hoặc hóa chất, khả năng khỏi bệnh sẽ khá cao.

(1) Ung thư hạch bạch huyết (Lymphoma): là ung thư có nguồn gốc từ hệ bạch huyết. Ung thư hạch bạch huyết gồm hai loại chính: Hodgkin và Không – Hodgkin. Hệ thống bạch huyết là một phần trong hệ thống miễn dịch của cơ thể. Hệ thống miễn dịch này có nhiệm vụ chống lại các bệnh lý nhiễm trùng cùng các loại bệnh lý khác.

Đối với chứng bệnh ung thư này Bạc Bằng biết rõ, khả năng trị khỏi bệnh khá cao, nhưng xác suất tái phát lại cũng rất cao. Mặc phải căn bệnh này, không ai có thể xác định chính xác người bệnh có thể sống được bao lâu.

Trong bệnh viện, Bạc Bằng nhìn thấy bố và mẹ của cô. Bố cô gầy đi rất nhiều, xương gò má nhô lên, mẹ của cô còn tiều tụy hơn nữa, tóc bạc trắng, vừa nhìn thấy cô liền khóc không thành tiếng... Bạc Bằng cũng muốn khóc, nhưng nước mắt cô dường như đã khô cạn, ngực cô dường như đau đến mức không thể hô hấp được. Cô đứng dựa vào thành giường cố gắng hít thở, nhưng cô vẫn không tài nào khóc được.

Giây tiếp theo, trước mắt của cô trời đất như quay cuồng, tất cả đều đen tối.

Cô nghe thấy có người gọi tên cô: Tiểu Bằng.

Và còn có một âm thanh khác như cũng đang gọi cô: Nha đầu...

Bạc Bằng cố gắng giơ tay lên để nắm lấy, muốn nắm lấy một thứ gì đó, nhưng thứ cô nhận được toàn là bóng tối.

Lúc Bạc Bằng tỉnh lại, cô đang nằm trên giường bệnh, đang truyền dịch. Chất lỏng lạnh như băng đang chảy vào máu cô, Bạc Bằng nhìn, một giọt lại một giọt, giống như những giọt nước mắt, chậm rãi hòa vào máu cô.

Ấn Chung Thiêm ngồi ở bên cạnh giường hỏi cô: “Em muốn ăn gì?”

“Mỳ cay Thành Đô.” Bạc Bằng bị hạ đường huyết, sau đó cô dùng chút sức lực yêu cầu: “Em muốn một bát thật lớn.”

Ngày đó, Bạc Bằng ăn một bát mỳ cay Thành Đô thật ngon lành, ngay cả nước súp cô cũng uống sạch.

Ấn Chung Thiêm hỏi cô: “Tại sao em lại gầy đến như vậy?”

Bạc Bằng cố gắng bày ra bộ mặt tươi cười, nói với anh ta: “Nhật Bản không phải là một nơi để người ta ở lại, muốn ăn cũng không ăn được, muốn uống cũng không uống được, Phó giáo sư còn áp bức em, em có thể không gầy sao! Vẫn là Chủ nghĩa xã hội của Trung Quốc là tốt nhất.”

Cô không thể đoán được bố của cô còn lại bao nhiêu thời gian, cho nên cô phải tranh thủ lúc này báo hiếu với ông ấy.

Sau này, Bạc Bằng không quay lại Nhật Bản nữa. Anh Phùng giúp cô làm thủ tục thôi học, giúp cô xử lý mọi việc. Cô cũng không hỏi Diệp Chính Thần thế nào, anh Phùng cũng không nói, chỉ nói nếu có thời gian rảnh anh ta sẽ liên lạc với cô.

Sau đó, bố cô nhờ người đưa cô vào làm việc tại một bệnh viện chuyên khoa u – Đây là một nơi khi người bệnh bước vào, dường như rất khó trở ra.

Bạc Băng đã đưa tiễn vô số bệnh nhân, đưa họ đến thiên đường, cô cũng cứu rất nhiều người, nhìn dáng vẻ phần khởi của họ khi được xuất viện, cô mới cảm thấy sinh tồn là điều quan trọng nhất.

Bình minh vào một ngày mùa đông, mẹ cô kéo tay bố đi dạo trên một con đường nhỏ, ánh nắng ban mai chiếu sáng trên người của họ.

Mỗi lần nhìn thấy họ bên nhau, Bạc Băng đều cười... Mặc dù đang sử dụng phương thức trị bệnh bằng hóa chất, nhưng cơ thể bố cô vẫn rất suy yếu. Cũng may là tâm trạng bố cô rất tốt, mẹ cô lại luôn ở bên cạnh chăm sóc cho ông, cho nên sức khỏe ông cũng dần dần hồi phục.

“Con có gặp được người đàn ông nào vừa ý chưa?” Câu hỏi này mẹ cô đã hỏi cô rất nhiều lần.

Bạc Băng lắc đầu. Cô đã từng tiếp xúc với khá nhiều đàn ông, nhưng cô vẫn chưa gặp được ai có thể làm trái tim cô rung động.

Mẹ cô lại khuyên cô: “Tuổi của con cũng không còn nhỏ nữa, đừng quá khó tính... Tìm một người đàn ông thật lòng với con là được.”

Bạc Băng cúi đầu nhìn chiếc đồng hồ trên cổ tay cô, nhẹ nhàng dùng khăn lau cái tên được khắc trên đó.

Chữ “Thần” chưa bao giờ mờ đi.

Cô thừa nhận cô rất khó tính, thế giới này dù sao đi nữa cũng chỉ có một Diệp Chính Thần mà thôi. Vì thế, cô cười cười: “Người chung sống cả một cuộc đời, khó tính một chút cũng không sao?!”

Mỗi lần nghe cô nói như vậy, mẹ cô không buồn nhắc lại nữa.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Có độc giả nói nữ chính khác người, có độc giả lại nói nam chính thật đáng giận.

Ta cũng muốn nói ra cách nhìn của tôi:

Như vậy có gì không tốt? Trong tiểu thuyết, nữ chính đều nhỏ bé đáng yêu, nam chính đều thần thánh thiêng liêng.

Kiến thức mở mang vì được viết qua rất nhiều dạng nam chính, làm sao có thể bảo thủ đi theo lối cũ được.

Khi nữ chính bị suy sụp về mặt tình cảm, làm sao có thể lý trí như mọi người đang đọc truyện.

Có người hiểu được nỗi khổ của nữ chính, có người không hiểu, có người yêu thích nam chính si tình, có người không thích.

Không sao, điều này chứng minh bọn họ không phải là bạn, mà cũng không phải là tôi.

Bởi vì, hiện thực rất khắc nghiệt, quá khứ và tương lai đều bị phá hủy, tuyệt đối sẽ không lựa chọn tiếp tục một đoạn tình yêu đau khổ!

Đây là tôi giải thích ọi người nghe chuyện xưa, tôi muốn nói về tình yêu – tình yêu giữa đàn ông không có lý trí và phụ nữ không có trí thông minh, đối với những người yêu nhau, không có gì là không thể!

34. Chương 34: Khi Gặp Lại

Đêm mùa đông, một đêm vô cùng lạnh lẽo, Bạc Băng vừa hà hà hơi thở của mình vào bàn tay để làm ấm, vừa xem thành tựu nghiên cứu mới của nước ngoài về căn bệnh ung thư.

Trong lúc vô tình, QQ của cô phát ra âm báo nhắc nhở, không gian của Tần Tuyết vừa cập nhật hình ảnh mới, đột nhiên Bạc Băng cảm thấy trào dâng một nỗi xúc động lạ lùng. Cô mở ra xem, trong ảnh là bạn bè ở nhà trọ cùng nhau chụp ảnh lưu niệm.

Anh Phùng và chị Phùng vẫn tình cảm đầm thắm như xưa, hai người đều béo ra, giống như một cặp đôi trẻ con, hạnh phúc.

Bên cạnh Lãng Lãng có một người đàn ông, cô ấy đang ngắm nhìn rất nhiều lá phong, người đàn ông đó lãng lãng lấy chiếc lá rụng còn vương trên tóc Lãng Lãng xuống...

Tần Tuyết đã có bạn trai, trông rất tuần tú. Theo góc độ nhìn của Bạc Bềng, anh ta có điểm giống Diệp Chính Thần, vì thế cô ngồi thần thờ như người mất hồn khá lâu.

Bức ảnh tiếp theo hé ra, Bạc Bềng thấy Diệp Chính Thần... Trái tim cô thất lại. Nhưng chưa đầy một giây sau, cô nhận ra Dự Nhân đang ngồi bên cạnh anh. Những gì cô nhận thức được trước đó bỗng chốc đều tan biến hết...

Bạc Bềng chết lặng khi những bức ảnh tiếp theo được mở ra.

Tay cô trở nên cứng đờ...

Trên màn hình của máy vi tính là một bức ảnh tuyệt đẹp, bối cảnh là nơi ở của Dự Nhân, ngôi nhà vô cùng ấm áp, khắp nơi đều đầy hoa tươi.

Có bảy ngọn nến đủ màu phát sáng trên một ổ bánh ga-tô dâu tây. Mọi người vây quanh bên một chiếc bàn cùng nhau hát ca khúc sinh nhật, duy nhất chỉ có Diệp Chính Thần, môi anh cong lên và dán trên viền tai của Dự Nhân. Tay anh đặt lên bàn, trên cổ tay là một chiếc đồng hồ được sản xuất với số lượng có hạn...

Dự Nhân đang ôm trong lòng một bó hoa hồng xinh đẹp...

Trên khoe miệng Diệp Chính Thần là một nụ cười xấu xa...

Bạc Bềng nhìn chằm chằm vào bức ảnh chụp trên màn hình rất lâu. Trong chớp mắt cô dường như đã quên đi tất cả, ánh mắt trở nên khô khốc đầy đau đớn.

Đúng lúc Tần Tuyết vừa online, Bạc Bềng gửi tin nhắn cho Tần Tuyết: [Gần đây cậu khỏe không?]

Rất nhanh, cô nhận được tin nhắn phản hồi của Tần Tuyết: [Đã lâu lắm không thấy cậu rồi!]

[Vừa xem xong ảnh trong không gian của cậu, bạn trai của cậu rất tuần tú]

[Cũng được, học ngành y.]

Dòng chữ học ngành y trước mắt cô, bỗng nhiên xoay tròn. Tay của Bạc Bềng đang đặt trên bàn phím, đầu óc cô hoàn toàn trống rỗng, đến lúc tin nhắn được gửi đi cô mới phát hiện, trên màn hình là một dòng chữ: [Diệp Chính Thần khỏe không?]

Muốn thu hồi lại thì cũng đã quá muộn rồi!

Tần Tuyết nói cho Bạc Bềng biết: Sau khi cô rời khỏi Nhật Bản không lâu, Diệp Chính Thần chuyển đến sống cùng một người phụ nữ tên Dự Nhân. Chính là người phụ nữ trong ảnh, cô ta chẳng những xinh đẹp mà còn rất có khí chất, xuất thân lại cao quý. Dường như, hiện nay Diệp Chính Thần rất thật lòng đối với cô ta.

Tần Tuyết còn nói thêm với Bạc Bềng: Họ thường xuyên đi cùng nhau ở vườn trường, siêu thị, hoặc cùng đến thư viện... Còn nghe người khác nói rằng họ đã kết hôn.

Nhìn những lời kể trên màn hình máy tính, Bạc Bềng như bị xả hết nước trong cơ thể! Thật sự cô rất muốn khóc, nhưng lại không thể rơi được một giọt nước mắt nào.

Đêm đó, Bạc Bềng mơ thấy một giấc mơ rất đáng sợ, cô thấy mình quay về nhà trọ ở Nhật Bản, dựa vào vách tường...

Vách bên kia...

Dự Nhân đang rên rỉ một cách thỏa thích, mỗi một tiếng thở dốc kích tình đều vô cùng rõ ràng.

Mỗi một lần cô ta đều gọi tên của anh: “Thần...”

Bạc Bềng dùng đầu ngón tay cào những chữ viết trên tường, hết lần này đến lần khác, cào đến mức máu từ móng tay cô chảy ra...

Ngày hôm sau khi tỉnh lại, Bạc Bềng gọi điện thoại cho Lãng Lãng.

Cô xác nhận mọi chuyện một lần nữa, Lăng Lăng nói với cô: “Tần Tuyết nói đúng, anh ta đã có bạn gái... Hai người đã sống chung lâu rồi.”

“Ừ.” Trừ lời đó ra, Bạc Bằng không thể nói thêm được gì cả.

Lăng Lăng khuyên cô rất nhiều nhưng một chữ Bạc Bằng cũng không nghe rõ.

Dập điện thoại, Bạc Bằng như người mất hồn, bước ra khỏi cửa.

Mùa đông, cô chỉ mặc chiếc áo sơ mi mỏng manh ngồi dưới tàng cây Du già, nhưng cô không cảm thấy lạnh một chút nào. Mọi người đi qua đều nhìn cô bằng ánh mắt như đang nhìn một người điên.

Bạc Bằng cũng biết bản thân mình điên mất rồi, nếu không thì làm sao cô vẫn còn ảo tưởng với Diệp Chính Thần? Bị lừa dối nhiều lần như vậy, cô còn ảo tưởng tình cảm anh dành cho cô là thật, lời hứa hẹn ba năm kia là thật...

Cho đến khi tim cô lạnh buốt, thì chợt có một chiếc áo, khoác lên người cô, Ân Chung Thiêm ngồi xuống bên cạnh cô.

“Chú Bạc nói sáng sớm em đã ra khỏi nhà, bệnh viện thì nói em không đi làm... Anh đoán là em đang ở đây.”

Bạc Bằng muốn mở miệng nói chuyện, nhưng môi cô chỉ cảm thấy tê dại.

“Từ nhỏ em đã như vậy, tâm trạng không tốt thì chạy đến chỗ này...” Bàn tay rộng lượng của Ân Chung Thiêm áp lên bàn tay của cô, xoa xoa: “Vì người đàn ông đó, có đúng không?”

Bạc Bằng lắc đầu, giọng nói cô run rẩy vì lạnh: “Anh ta không đáng.”

Ân Chung Thiêm tiếp tục xoa bàn tay của cô: “Bây giờ em biết cũng chưa muộn.”

“Tình yêu là dối người, khắc cốt ghi tâm cũng là dối người...”

Cuối cùng Bạc Bằng cũng đã tỉnh ngộ. Lá phong đỏ tươi kia rồi cũng sẽ phai màu theo thời gian, nước mắt rơi mãi rồi cũng sẽ dần khô cạn, tình cảm mãnh liệt đến dường nào đương nhiên cũng sẽ theo thời gian mà dần tan biến. Hết thấy đến cuối cùng đều sẽ bị vùi chôn trong một loại định mệnh buồn tẻ.

Có lẽ, nhiều năm sau, cô cũng sẽ không thể nào nhớ nổi dáng vẻ của anh, thậm chí cả cái tên. Cho dù có gặp thoáng qua trên đường, khi đó anh cũng chỉ như là một người xa lạ mà thôi...

“Thề non hẹn biển, khắc cốt ghi tâm, cũng chỉ là một lúc tạm thời bị kích thích và cuốn hút... Tình cảm mãnh liệt đến rất nhanh, đi cũng sẽ rất vội.”

Cô biết là nhanh, nhưng không nghĩ là sẽ nhanh đến như vậy, chỉ mới vài tháng ngắn ngủi mà thôi...

Ân Chung Thiêm nói: “Có một thứ tình cảm vô cùng chân thật đó là – Tình thân.”

Bạc Bằng gật đầu, bố mẹ là người duy nhất sẽ không lừa dối chúng ta.

“Tình yêu không phải dựa vào sự lãng mạn và mãnh liệt mới duy trì được...” Ân Chung Thiêm khoác tay lên bả vai cô, vỗ vỗ: “Giống như bố mẹ chúng ta, bọn họ trở thành bạn thân rồi chăm sóc lẫn nhau, quan tâm nhau, như vậy cảm tình mới ổn định, lâu dài.”

“...” Vòng tay của Ân Chung Thiêm rất an toàn, không giống như người kia, có loại nhiệt huyết luôn luôn tràn đầy khiến cho người khác hít thở không thông.

...

Thời gian chậm rãi trôi qua, Bạc Bằng đã chứng kiến rất nhiều đôi vợ chồng cùng nhau đối mặt với sinh tử, hoặc đau buồn, hoặc bình thản... Cô dần dần hiểu được lời nói của Ân Chung Thiêm.

Gia đình mới chính là chỗ dựa thân tình và gắn bó nhất.

Tình yêu ở trong con người thật sự cũng chỉ có thể duy trì được một năm. Khi một năm qua đi, tình cảm mãnh liệt không còn, nhiệt huyết cũng không còn, chỉ khi tình yêu đó đã biến thành tình thân thì càng ngày càng trở nên sâu sắc.

Cô nghĩ, đây chính là nguyên nhân Dự Nhân dung túng cho Diệp Chính Thần, tuy không có tình cảm mãnh liệt nhưng giữa bọn họ còn có tình thân.

Khi khoảng thời gian ba năm được một người nhắc đến, Bạc Băng nghĩ cuối cùng thời gian sẽ rất dài. Kim đồng hồ lại dịch chuyển một vòng, nhìn ngày được biểu thị trên đồng hồ đeo tay của mình, hóa ra, cũng không dài cho lắm, chỉ chớp mắt, cô về Trung Quốc đã được ba năm một tháng.

Kiệt sức bước ra khỏi phòng bệnh, Bạc Băng dựa vào vách tường để đứng vững. Ngoại trừ sự mệt mỏi thì vẫn chỉ là sự mỏi mệt mà thôi. Trong khoảng thời gian vừa qua, bệnh tình của bố cô không mấy lạc quan, nhiều lần xuất hiện tình trạng suy tim. Đối với căn bệnh ung thư, tinh thần của bệnh nhân đặc biệt rất nhạy cảm, một khi cơ thể có biểu hiện khác thường, cảm xúc sẽ căng thẳng. Bố cô nhiều lúc hoài nghi gia đình giấu diếm bệnh tình của ông, cả đêm không ngủ được, cứ nhắc đi nhắc lại bảo Bạc Băng phải chăm sóc tốt ẹ cô, chăm sóc tốt cho chính mình, nhanh chóng tìm một chỗ dựa tốt...

Thật ra, bệnh ung thư không phải là một căn bệnh không thể trị khỏi. Bạc Băng đã từng gặp qua rất nhiều bệnh nhân, tế bào ung thư rõ ràng không hề di căn sang những bộ phận khác, nhưng họ lại tự hù dọa chính mình.

Trước mắt, tinh thần và trạng thái của bố cô chẳng những bất lợi cho quả tim, mà còn có khả năng làm khuếch tán nhanh các tế bào ung thư.

“Chúng ta kết hôn đi.” Lời nói không có một chút lãng mạn nào vang lên ngoài cửa phòng bệnh, Ân Chung Thiêm bỗng nhiên nắm lấy tay của Bạc Băng, không có thổ lộ xúc động, chỉ là một câu nói vô cùng đơn giản.

Bạc Băng bất ngờ bị lời cầu hôn làm kinh ngạc đến ngất người. Người đàn ông trước mắt cô, đối với cô, anh là người thân quen nhất, tình cảm cô dành cho anh vô cùng thuần khiết, không hề có bất kì một tạp niệm nào: “Chung Thiêm...”

Từ túi của mình, anh lấy ra một chiếc nhẫn: “Anh đã chuẩn bị rất lâu rồi... Tuy hiện giờ anh đang lợi dụng lúc người khác đang khó khăn, nhưng anh rất thật lòng. Nếu không có sự lựa chọn nào tốt hơn, em hãy cho anh một cơ hội đi.”

“Sự lựa chọn tốt hơn?” Bạc Băng gượng cười, cô còn có sự lựa chọn nào tốt hơn sao?

Chiếc nhẫn lạnh lẽo được đeo vào ngón tay cô, cổ nhẫn vừa khít tay cô.

Chiếc nhẫn trên tay cô, không có nhịp đập mạnh mẽ của trái tim, lại tựa như thứ tình thân cứng nhắc đặt vào tay, rất bình yên.

Khi còn trẻ, khát vọng về tình yêu, hy vọng một người nào đó có thể khiến ình yêu đến mức ruột gan đứt thành từng đoạn, muốn ngừng mà không ngừng được. Cho đến khi chứng kiến qua nhiều cảnh tượng sinh ly tử biệt, tình người ấm lạnh, Bạc Băng mới nhìn thấu cái thế giới phù phiếm này.

Cô không có tuổi trẻ, không vì yêu mà ruột gan đứt thành từng đoạn, cũng không hề hối hận tuổi trẻ đã từng trải qua.

Có yêu, đã từng đau khổ, rồi quên đi người đó.

Sau đó, cuộc sống sẽ bình thản trở lại.

Qua lại cùng với Ân Chung Thiêm, mọi chuyện dường như diễn ra đúng với kế hoạch, từng bước, từng bước tiến hành, như đính hôn, mua nhà, trang hoàng nhà cửa.

Cuối tuần, Ân Chung Thiêm hẹn cô chín giờ đi xem đồ trang trí nội thất. Đúng giờ hẹn, Bạc Băng thay quần áo chỉnh tề, xuống tầng dưới. Không ngoài dự kiến của cô, xe của anh ta đã đỗ sẵn dưới lầu, Ân Chung Thiêm đang ngồi trong xe tập trung nghiên cứu bản đồ, có lẽ anh ta đang xem lộ trình cho ngày hôm nay.

Ấn Chung Thiêm là thư kí của phó thị trưởng, có lẽ là do thói quen nghề nghiệp, mỗi lần anh ta hẹn hò với cô đều làm chủ sắp xếp lịch trình ngày hẹn, nhưng anh ta lại tuyệt đối tôn trọng thời gian và ý kiến của cô, sắp xếp mọi việc rất gọn gàng.

Bạc Băng cũng không lo lắng có việc xảy ra đột xuất, bởi vì Ấn Chung Thiêm luôn sắp xếp mọi chuyện một cách tỉ mỉ và chu đáo.

Thấy cô mang vẻ mặt mỉm cười ngồi vào trong xe, Ấn Chung Thiêm buông tấm bản đồ được ghi chú nhiều điểm xuống: “Em đang nghĩ gì thế? Tâm trạng dường như đang tốt lắm.”

“Em đang suy nghĩ, một người đàn ông giỏi về việc lập kế hoạch như anh, nhất định sẽ không có việc bất chợt xuất hiện một người bạn gái sống chung, vị hôn thê, hoặc là vợ.”

Ấn Chung Thiêm ngơ ngàng, suy nghĩ một lát rồi nói: “Trừ em ra, ở bên ngoài anh không có ai cả.”

Bạc Băng tin tưởng, tin tưởng không hề có một chút nghi ngờ nào.

Ấn Chung Thiêm cũng không hề nói những lời không cần thiết.

Trước khi thốt ra một câu nói, Ấn Chung Thiêm luôn cân nhắc thật kĩ, nếu làm không được anh ta sẽ không nói, không xác định kĩ càng anh ta cũng sẽ không nói.

Con người của Ấn Chung Thiêm trong miêu tả của bố mẹ cô nhiều không kể hết: Trầm ổn, cẩn thận, lời nói và cử chỉ khéo léo, đối xử với mọi người chân thành... Trong đó cô đồng ý nhất với lời khen: Anh ta là một người đàn ông đáng để phụ nữ tin cậy nhất.

Tựa lưng vào ghế ngồi, Bạc Băng chờ Ấn Chung Thiêm chậm rãi lái xe vào con đường lớn.

Ngã tư đường quen thuộc lướt qua, Bạc Băng nở nụ cười nhàn nhạt, trong lòng cô thì đang nhớ đến bệnh nhân xuất viện ngày hôm nay.

Lúc cô ấy gần đi, chồng của cô ấy giúp cô ấy thay quần áo, đỡ cô ấy bước ra cửa, cô ấy mỉm cười nói với Bạc Băng: Tạm biệt.

Có một số người, một khi đã nói lời tạm biệt rồi thì kiếp này mãi mãi sẽ không còn có cơ hội gặp lại nữa.

Tựa như người đó...

Bởi vì Ấn Chung Thiêm đã xem qua trước tất cả, cho nên anh ta và cô nhanh chóng chọn được một chiếc quầy và chiếc cửa kéo bằng thủy tinh. Thấy thời gian còn sớm, Bạc Băng và Ấn Chung Thiêm thuận tiện xem qua màn cửa. Có rất nhiều kiểu màn, làm cho người xem hoa cả mắt, có kiểu dáng Hàn Quốc ấm áp, có kiểu dáng Châu Âu lộng lẫy, còn có kiểu dáng đơn giản theo phong cách cổ xưa...

“Em thích nhất kiểu nào?” Ấn Chung Thiêm từ trước đến nay vẫn luôn tôn trọng ý kiến của cô.

Bạc Băng nhìn qua một vòng, cô cẩn thận nhìn từng kiểu dáng, chỉ vào một mẫu trong đó: “Ngoại trừ cái màu xanh này, tất cả đều được.”

“Kiểu dáng màu xám đỏ thế nào?” Ấn Chung Thiêm chỉ vào bức màn bên phải màu xám hỏi cô.

Bạc Băng nhìn thoáng qua, đúng là phong cách của Ấn Chung Thiêm, thanh lịch, trầm tĩnh.

Không biết vì điều gì, ánh mắt của Bạc Băng như không tự giác mà chuyển qua bức màn bên trái. Bức màn màu xanh nhạt, chất liệu là lụa mỏng không có một khe hở nhỏ, chiếc màn được trưng bày dài chấm đất, một màu xanh lục được trải dài, buông thẳng xuống.

Có người mở cửa bước vào, mang theo một cơn gió, lụa mỏng khẽ dao động, chiếc màn được treo thẳng bập bênh. Hai chữ, xinh đẹp!

“Tiểu Băng?”

“Hửm?” Bạc Băng chợt bừng tỉnh: “Đẹp! Rất đẹp.”

“Vây lấy kiểu này đi.”

Bạc Bắg suy nghĩ một lát, rồi chỉ vào kiểu màn màu xanh lục hỏi người bán hàng: “Kiểu dáng bức màn này có màu khác hay không?”

“Chị muốn màu gì ạ?”

“Ngoại trừ màu xanh lục, màu nào cũng được...”

Người bán hàng lập tức đưa cho cô xem một cuốn catalogue: “Có màu tím và màu xanh biếc, cái này... Màu hồng nhạt cũng rất đẹp.”

Trên tập catalogue, các màu sắc đều rất tầm thường, kiểu dáng cũng tầm thường, hoàn toàn không làm cho người khác có cảm giác tuyệt đẹp.

“Cám ơn!” Bạc Bắg trả tập catalogue lại cho người bán hàng: “Lấy cái màu xám bên kia đi.”

Thanh toán tiền, Bạc Bắg lại đưa mắt nhìn bức màn màu xanh lục một lần nữa, lúc nào cũng được kéo kín, luôn luôn được kéo kín.

Làm cho người khác không khỏi bất ngờ vì vẻ ngoài tuyệt đẹp của nó

Đã từng nghĩ phía trước cửa sổ, bức màn vĩnh viễn sẽ được đóng kín.

Ăn cơm trưa xong, Ân Chung Thiêm nhận được điện thoại của một người bạn ở cửa hàng áo cưới, bạn anh ta nói cửa hàng vừa mới chuyển về một kiện áo cưới mới, bảo cô và Ân Chung Thiêm sang bên ấy xem thử.

Lễ kết hôn còn chưa được định ngày, Bạc Bắg không muốn đặt áo cưới sớm như vậy, nhưng ông chủ cửa hàng áo cưới cứ nhiệt tình mời cô và Ân Chung Thiêm đến xem mẫu, nói là hiện nay đang là mùa ít khách, ông sẽ giảm giá 30%. Đã nói như vậy, cô và Ân Chung Thiêm không thể nào không nể tình, vì thế thuận đường ghé qua xem.

“Tha hồ mà lựa chọn, giảm giá 30%. Bình thường chúng tôi chỉ giảm nhiều nhất có 8%, đây là tình cảm bạn bè chân thành...”

“Ngày kết hôn của tôi và anh ấy vẫn chưa định, hiện giờ đặt áo cưới có vẻ hơi sớm.” Bạc Bắg nói.

Ông chủ cửa hàng cứ theo cô nói đùa: “Áo cưới không giống những loại áo khác, sớm muộn gì cũng mặc, không lấy Chung Thiêm, thì em cũng lấy người khác...”

Ân Chung Thiêm tức giận đấm ông chủ đó một đấm, không dùng sức. Bạc Bắg nghe thấy tiếng đũa giỡn rất nhỏ của hai người, có thể thấy rằng quan hệ giữa Ân Chung Thiêm và ông chủ cửa hàng này khá tốt.

“Đây là mẫu áo cưới kiểu dáng Châu Âu thịnh hành nhất năm nay.” Ông chủ chỉ vào tủ kính trưng bày áo cưới: “Nhất định sẽ rất thích hợp với em, không tin em thử xem.”

Ân Chung Thiêm cẩn thận sờ sờ vạt áo: “Vây thì, em thử thử xem.”

Không đợi Bạc Bắg trả lời, ông chủ trực tiếp đẩy cô vào phòng thay đồ, rồi nói với nhân viên cửa hàng: “Lấy chiếc áo cưới này cho cô ấy thử.”

Nhân viên cửa hàng ôm áo cưới vào phòng thay đồ, đầu tiên nhìn Bạc Bắg tán thưởng: “Chị mặc chiếc áo cưới này bước đến chỗ vị hôn phu của chị đang đứng ngoài kia, em đảm bảo là anh ta sẽ không đợi được mà muốn ngay ngày mai phải cưới chị về nhà... Em đảm bảo, ngày chị kết hôn, sẽ có khối đàn ông hối hận, hận vì chồng của chị lại không phải chính là bọn họ...” Nữ nhân viên này vừa nhìn thấy cô liền bày ra một đồng lời lẽ chuyên nghiệp đã được huấn luyện. Thật sự, những lời nói làm Bạc Bắg choáng váng, cô nghĩ là chiếc áo cưới này có phép thuật gì đó, không thử thì thật có lỗi với bản thân.

Áo cưới Châu Âu luôn được thiết kế một cách đơn giản, kiểu dáng thấp ngực, làn váy rủ xuống, nhân viên trang điểm làm việc rất hiệu quả, mang cho cô một đôi giày cao gót ba tấc, uốn xoắn mái tóc mềm mại dài đến thắt lưng của cô, có một vài sợi tóc buông xõa xuống gương mặt.

Tổ chức chuyên nghiệp của nhân viên cửa hàng lại bắt đầu nổi lên, thao thao bất tuyệt nói: “Chị hãy nhìn xem, em nói không sai...”

Xoay người, Bạc Bằng nhìn vào trong tấm gương, trong gương là một gương mặt xa lạ. Đây là cô sao? Tại sao trang điểm đậm như vậy, mà cô vẫn cảm thấy gương mặt mình tái nhợt...

Bạc Bằng không hề tự tin bước ra khỏi phòng thay quần áo, ánh mắt Ấn Chung Thiêm dừng lại trên người cô, giật mình thất thần...

Bạc Bằng ngượng ngùng tránh đi ánh mắt nhìn chăm chú của Ấn Chung Thiêm, xoay mặt nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Vào giữa trưa ngày hè, ánh nắng mặt trời xuyên cửa kính chiếu vào.

Bên ngoài cửa, một bóng dáng anh tuấn đứng im lặng, cả người mặc một bộ quân phục màu xanh đậm.

Trong lúc vô tình Bạc Bằng nhìn thoáng qua, ngực cô như bị va chạm mãnh liệt.

Chờ cô chớp mắt vài lần, xác định đó có phải là bóng dáng cô thường thấy trong giấc mộng mỗi đêm hay vẫn là ảo giác, thì người đó đã xoay người, để lại trong cô là bóng lưng rất giống với một người.

Rất giống, biết rõ không phải anh, cô còn lặng lẽ bước đến cửa, ngẩng nhìn rất nhiều lần...

Khí chất trầm lắng, được phối với bộ quân phục màu xanh, hơn nữa trên vai mơ hồ còn có dấu sao và đường gạch thẳng.

Không cần thấy khuôn mặt, chỉ với bóng dáng ấy cũng đủ nói lên rằng người đàn ông đó có sức hấp dẫn lớn đến thế nào.

...

Khi ly biệt, bên cạnh anh có một người vợ, là anh có nỗi khổ tâm không thể nói thành lời...

Khi gặp lại, anh thấy cô mặc một chiếc áo cưới trắng tinh khôi và bên cạnh còn có một người đàn ông khác...

Cô có biết nguyên nhân gì khiến cô và anh đã từng đánh mất nhau không??

Có cơ hội, anh sẽ nói cho cô biết!

Ngoại truyện 1: Ba năm sauPark 1:

Dưới ánh nắng mặt trời chói chang, Diệp Chính Thần nghiêm trang đứng vững, anh nhắm mắt bên phải, xác định trúng mục tiêu, sau đó bóp cò súng, bắn liên tục mười phát.

Máy tính tự động thông báo điểm số – Chín mươi chín điểm.

Anh tháo chiếc tai phone xuống, buông khẩu súng trong tay ra, khẽ nhíu mày.

“Thế nào? Tâm trạng không tốt à?” Trịnh Vỹ bên cạnh có phần kinh ngạc.

Diệp Chính Thần tùy tiện trả lời một tiếng: “Vâng!”, rồi ngồi xuống ngay chiếc ghế sofa bên cạnh ở khu nghỉ ngơi, tay anh xoa xoa huyệt thái dương đang đau nhức.

Diệp Chính Thần nghĩ là do tính tình của anh không tốt, nhưng thật sự là tâm trạng của anh đang rất tệ. Cứ nghĩ rằng đến trường bắn chơi đùa một chút có thể giảm bớt sự khó chịu trong lòng, nhưng anh không hề nghĩ đến rằng ngay cả khi nhắm bắn, anh cũng không thể tập trung tinh thần.

Trịnh Vỹ lấy hai ly nước, một ly đặt lên bàn trước mặt Diệp Chính Thần, sau đó ngồi lên ghế sofa đối diện: “Lại cãi nhau với bố cậu à?”

“Không có. Một tháng rồi em không về nhà.”

Một vài cô gái trẻ tuổi bước qua, ánh mắt dừng lại trên hai người đàn ông có diện mạo hơn người. Họ lập tức nở nụ cười duyên dáng, cố ý tỏ vẻ đồng cảm, phô bày ra dáng người hấp dẫn của mình.

Trịnh Vỹ ngẩng đầu ngẩng nhìn các cô gái vài lần, Diệp Chính Thần bên cạnh thì cầm cốc nước lên, uống một hớp nhưng từ đầu đến cuối không hề giương mắt nhìn qua, dù chỉ một lần.

Phụ nữ ư? Khi còn trẻ, lúc nhàn rồi anh còn có thể chơi đùa vô vị với bọn họ một chút để tìm chút thú vui giải tỏa sự cô đơn trong lòng.

Nhưng hiện giờ, có lẽ chỉ có một người phụ nữ duy nhất mới có thể khiến anh có hứng thú mỗi khi nhắc đến.

Nhớ đến người phụ nữ đó, Diệp Chính Thần bắt giắc xoa xoa hai má của mình, anh uống một ngụm nước. Tính cách của cô vẫn không hề thay đổi, vẫn luôn nóng nảy như vậy!

“Đi thôi, anh với cậu đi uống một chút đi. Anh nghe nói có một nhà hàng làm món cay Tứ Xuyên rất ngon, còn món mì cay Thành Đô hương vị cũng khá tuyệt!”

Diệp Chính Thần không nói gì chỉ đứng dậy rời khỏi trường bắn, Trịnh Vỹ ngẩn ngơ không hiểu gì, bước vội đuổi theo Diệp Chính Thần.

Trịnh Vỹ nghĩ Diệp Chính Thần sẽ trực tiếp lái xe đến nhà hàng vừa nói, nhưng không ngờ Diệp Chính Thần lại lái xe đến một ngã ba ở một con phố nhỏ, rồi dừng lại.

“Vụ án ở Nam Châu điều tra đến đâu rồi?” Diệp Chính Thần hỏi.

“Không có gì mới. Gã họ Ấn kia đã khai ra toàn bộ, họ Lưu tham ô, số tiền tham ô vẫn chưa điều tra đến, nhưng tra ra là hắn ta ở Bắc Kinh và Thượng Hải có vài khu nhà cao cấp... Còn có một số của cải khác, chứng cứ vô cùng xác thực, đã bắt người rồi.” Họ Ấn trong lời nói của Trịnh Vỹ là Ấn Chung Thiêm, còn gã họ Lưu còn lại là Phó thị trưởng thành phố Nam Châu.

“Hắn ta có thể bị phán bao nhiêu năm?”

“Hắn không tham dự việc chia số tiền tham ô, lại chủ động khai báo những chứng cứ vô cùng xác thực, xem như cũng có biểu hiện lập công. Nếu hiểu rõ về tội trạng của hắn, chắc là sẽ không phán lâu lắm, có thể sẽ hoãn thi hành án phạt.” Trịnh Vỹ nhìn Diệp Chính Thần đang trầm tư, cuối cùng cũng hiểu từ xưa đến nay Diệp Chính Thần như rồng hiện đầu chứ không hiện đuôi, luôn luôn bận rộn nhưng vì nguyên nhân gì lại trích ra một ít thời gian đến trường bắn với mình.

Thì ra là vì vụ án ở Nam Châu.

“Thế nào, tình cũ của cậu mở miệng cầu xin cậu giúp đỡ à?” Trịnh Vỹ cười nói.

“Ừ.” Diệp Chính Thần nhìn về phía ngoài cửa sổ. Hầu như ai đi ngang qua cũng nhìn chiếc xe của anh vài lần, sau đó lại liếc nhìn biển số xe, cuối cùng còn ngoái đầu nhìn chiếc xe một lần nữa.

Thỉnh thoảng có một vài cô gái đẹp lướt qua, tò mò liếc mắt nhìn một vài lần vào cửa kính tối om của xe, muốn xác định xem chủ nhân của chiếc xe này là người như thế nào.

Bỗng nhiên anh rất muốn biết, nếu cô đi qua xe của anh, biểu tình sẽ như thế nào, có bày ra vẻ mặt khinh thường mà nói: “Xấu chết đi được” hay không.

Trịnh Vỹ nói: “Xem ra những tin tức anh tung ra đã có hiệu quả, phụ nữ cuối cùng vẫn thiếu kiên nhẫn!”

“Vị hôn phu đang gặp phải chuyện nguy hiểm đến tính mạng, không có người phụ nữ nào có thể bình tĩnh được.” Diệp Chính Thần đã sớm đoán được cô sẽ lo lắng đến mức không chịu nổi, muốn tìm cách để cứu người. Chỉ là anh không nghĩ tới, năm đó cô dùng lí trí để dứt khoát, gần như khiến anh phát điên, vẫn luôn kiên trì giữ vững lập trường...

Bây giờ, cô lại vì Ấn Chung Thiêm mà chuyện gì cũng chấp nhận làm, ngay cả việc lên giường với đàn ông cũng chấp nhận.

Yêu là như thế nào, lại có thể khiến cho cô đánh mất lý trí, buông bỏ toàn bộ nguyên tắc và lòng tự trọng của bản thân!

...

Nhìn thấy một bóng dáng xinh đẹp đang đi tới, Diệp Chính Thần ngồi thẳng, ánh mắt anh chăm chú nhìn thân ảnh đang bước đi của cô.

Cô đã thay một bộ áo váy màu đen, đoan trang nhưng cũng không kém phần thanh lịch. Nhưng mà lớp trang điểm mỏng vẫn không thể nào che giấu được gương mặt đang tái nhợt và tiêu tụy của cô.

Ánh mắt hoảng hốt của cô không thể giấu được vẻ mệt mỏi. Nhìn thấy cô, trái tim anh bỗng nhiên lại âm ỉ đau đớn rồi co rút từng trận...

Nếu hôm qua anh thấy được vẻ mặt hốc hác này của cô, anh chỉ sợ, cho dù như thế nào, anh cũng không thể xuống tay được!

Diệp Chính Thần nhất thời thất thần, không cẩn thận ấn trúng còi xe.

Theo phản xạ, cô quay đầu về hướng phát ra tiếng còi, nhìn về phía anh, chỉ một ánh nhìn ngẩn ngui, sau đó cô nhanh chóng quay đầu sang hướng khác...

Anh như lại được nhìn thấy đã thật lâu thật lâu trước kia, vào một ngày đông ẩm áp.

Có một cô gái mặc một chiếc áo ngủ mỏng manh màu hồng nhạt, đứng ở ban công. Làn da cô ấy trắng như tuyết, gương mặt rạng rỡ như pháo hoa. Áo ngủ mỏng manh tung bay, dáng người lung linh lúc ẩn lúc hiện...

Cô duỗi thẳng hai tay, mỉm cười đón lấy những tia nắng mặt trời ẩm áp.

“Nha đầu!” Anh gọi cô.

Cô chợt quay đầu lại, gương mặt tươi cười vui vẻ ấy của cô vẫn còn hằn sâu trong trí nhớ của anh...

“Sư huynh, chào!”

Tình yêu năm đó, lưu lại cho anh rất nhiều kỷ ức khó có thể quên, trong đó đương nhiên bao gồm...

Lúc anh mạnh mẽ mà tiến sâu vào cơ thể cô, khoái cảm long trời lở đất khiến anh hoàn toàn chìm vào bể trầm luân. Khi đó, cô đau đớn ngẩng đầu, mạnh mẽ cắn môi dưới, mái tóc đen huyền trải dài trên da thịt cô, nước mắt chảy xuống hai má...

Nhưng mà, điều mà anh nhớ rõ nhất, vẫn là nụ cười ngọt ngào và câu nói ẩm áp nhất: “Sư huynh, chào!”

Nếu anh sớm biết rằng bản thân mình không thể kiềm chế được, càng ngày càng lún sâu thì anh nhất định sẽ không vì bất kì một nguyên nhân nào mà cố ý đến gần cô...

Park 2:

Diệp Chính Thần thất thần nhìn vào con đường nhỏ dành cho người đi bộ cách đó không xa lắm. Tay anh vô thức để trên vô lăng không ngừng siết chặt, giống như đang cố gắng hết sức để khống chế sự kích động của bản thân không cho phép mình đuổi theo cô gái đó.

Hai mươi mấy năm qua trong trí nhớ của Trịnh Vỹ, anh chỉ thấy phụ nữ bên cạnh Diệp Chính Thần như những chiếc lồng đèn kéo quân, làm người khác hoa cả mắt. Chứ chưa bao giờ nhìn thấy cậu ấy chỉ đứng ở xa ngẩn nhìn một người phụ nữ như vậy, mong muốn mà không thể có được.

Nhìn theo ánh mắt của Diệp Chính Thần, không ngoài dự đoán của Trịnh Vỹ, anh thấy được một người con gái xinh đẹp mang nét u buồn. Về ngoài thuần khiết, trang điểm nhẹ nhàng, đôi mắt tuyệt đẹp, gương mặt cô ấy có ba phần hốc hác, bảy phần mang nét đẹp lạnh lùng. Nếu Trịnh Vỹ nhớ không lầm, người con gái này chính là Bạc Băng – Mối tình đầu của Diệp Chính Thần, hay nói cách khác đây là cô gái đầu tiên Diệp Chính Thần chính thức tuyên bố thừa nhận là bạn gái cậu ấy.

Trịnh Vỹ chợt nhớ về một ngày đầu mùa xuân của ba năm trước.

Lúc đó anh đang tán tỉnh phụ nữ đến thời khắc quan trọng, thì Diệp Chính Thần điện thoại cho anh, không hỏi anh có đang rảnh rồi hay không mà vội vàng nói: “Em đang ở khách sạn X, thuê phòng lớn số Y, anh đến đây làm vài ly với em...”

Chết tiệt! Trịnh Vỹ không nhịn được mà thầm nguyền rủa một tiếng. Sau đó, anh không chần chừ mà bỏ lại cô gái xinh đẹp nào đó ở cửa khách sạn, vội vàng lái xe đi.

Anh nhớ không rõ mình đã vượt qua bao nhiêu cột đèn đỏ, lái ngược chiều mấy ngã tư đường, Trịnh Vũ lái xe bằng tốc độ kỳ tích, xe lao như “gió bão” lập tức chạy đến khách sạn Diệp Chính Thần vừa nói.

Trong phòng lớn của khách sạn, ngoại trừ Diệp Chính Thần chưa thấy mặt đâu, còn vài người bạn khác, đều là anh em chơi thân với nhau từ nhỏ. Mọi người đã vào bàn, duy nhất chỉ có chỗ ngồi của Diệp Chính Thần là vẫn còn trống.

Thức ăn đã được chuẩn bị xong, mọi người vẫn chưa cầm đũa, vẫn đang còn chờ cậu ấy.

Trịnh Vũ vừa thấy Diệp Chính Thần, cơn tức giận của anh dâng lên, đi đến bên cạnh đấm một đấm vào cậu ấy, dùng lực đến chín phần, Diệp Chính Thần không hề né tránh, bờ vai rắn chắc bị trúng một quyền.

Sau khi đấm xong, Trịnh Vũ không hề thương tình chút nào mà bổ sung thêm một câu: “Cậu còn mặt mũi mà trở về à, chết ở bên ngoài cũng được!”

Diệp Chính Thần chỉ nở nụ cười mà không nói gì cả, dường như đã quá quen với sự tiếp đãi long trọng kiểu này.

Trịnh Vũ và Diệp Chính Thần quen biết nhau từ nhỏ, cùng lớn lên trong một đại viện, đã từng cùng nhau mặc chung một chiếc quần, cùng nhau chơi đùa, cùng nhau tán gái, cùng nhau trộm súng, đương nhiên kết quả là cũng cùng nhau bị phạt... Tóm lại, ngoại trừ không cùng cưới một cô vợ, còn mọi việc khác họ đều cùng nhau làm.

Một năm sau khi Diệp Chính Thần tốt nghiệp đại học, bỗng nhiên cậu ấy nói, bố cậu ấy chấp nhận cho cậu ấy đi đào tạo chuyên sâu, muốn có một tấm bằng bác sĩ cho vui. Sau đó thì cậu ấy biến mất hoàn toàn, điện thoại cũng không mở máy.

Từ đó về sau, Trịnh Vũ đều có thói quen, hai mươi tư giờ đều mở điện thoại.

Vì nghĩ rằng Diệp Chính Thần có thể gọi cho anh bất cứ lúc nào.

Nói đến người nào đó thì không ai có thể so sánh được. Gọi điện thoại cho anh cũng không thêm hỏi anh đang làm gì, có thời gian hay không, chỉ nói ngắn gọn vài câu: “Em đã trở về, đã định nơi ăn chơi, không say không về!”

Trịnh Vũ đương nhiên phải mắng cho cậu ấy một trận rồi, mắng đủ rồi ngay sau đó anh lại lập tức gạt tất cả các công việc quan trọng sang một bên, tìm một nhà hàng có món cay Tứ Xuyên, cùng Diệp Chính Thần uống say đến mức không còn biết gì mới hài lòng.

Cũng giống như hôm nay.

Trịnh Vũ vừa ngồi xuống, uống một hơi những ba ly rượu trắng cùng Diệp Chính Thần, tâm trạng nhất thời sảng khoái hẳn lên nói: “Không biết vì sao hôm nay cậu lại rảnh mà hiện ra mời mọi người tụ họp?” Trịnh Vũ hỏi.

“Không phải em mời.” Diệp Chính Thần đồng ý nói: “Anh Ngũ kết hôn không báo cho em biết, nên em cho anh ta cơ hội nâng ly để đền bù cho em.”

“Cậu còn không biết xấu hổ, cậu là người đầu tiên mà tôi điện thoại, nhưng cậu lại không mở máy!” Nhắc tới điều này, anh Ngũ liền cầm ly rượu lên: “Năm năm nay, mỗi ngày tôi đều ngủ không yên, luôn trông mong khi nào cậu mới mở máy, để còn bổ sung tiền mừng cho tôi!”

“Tiền mừng?” Diệp Chính Thần nhanh nhóng hiểu: “Nói đi, cái gì của em làm cho anh ngày đêm nhớ thương đến mức ngủ không yên?”

Đôi mắt của anh Ngũ đột nhiên sáng lên: “Còn hỏi nữa sao, đương nhiên là biển số xe của cậu.”

Mọi người đều thán phục: “Thực là TMD(1), cái biển số xe đó có dùng bao nhiêu tiền cũng không mua được. Nơi khác không nói, nhưng nếu chạy ở Trung Quốc, tuyệt đối sẽ không có một cảnh sát giao thông nào dám chặn đường!”

(1) TMD: Một câu chữ tục tùy tình cảnh có nghĩa tương tự như con bà nó, con mẹ nó, mẹ nội nó

“Được!” Diệp Chính Thần nói một cách hùng hồn: “Anh lấy xe của em chạy đi, thủ tục làm rất đơn giản!”

“Tôi không khách khí đâu nha.”

Chuyện này như ngầm nhắc nhở Trịnh Vỹ, anh nhân cơ hội nói: “Để đề phòng khi anh kết hôn không tìm thấy cậu, giờ cậu thanh toán tiền mừng trước đi, khỏi phải để anh nhớ thương.”

Diệp Chính Thần lạnh lùng liếc anh một cái: “Tìm không thấy em thì đừng kết hôn! Khi nào tìm được em thì hẵng kết hôn!”

Trịnh Vỹ không nói được gì, cùng là anh em, vì sao lại có sự chênh lệch lớn như vậy chứ!

...

Chỉ chưa đến một giờ mà vài bình rượu trắng đã hết sạch.

Mọi người ai cũng ngà ngà say, sau đó lại hào hứng kể về những câu chuyện lạ hoặc thú vị mà họ biết. Diệp Chính Thần thì chỉ im lặng lắng nghe, thường xuyên nhìn thoáng qua chiếc đồng hồ trên tay của mình.

“Có việc gấp sao?” Trịnh Vỹ ghé sát vào người Diệp Chính Thần hỏi.

“Không có.” Cậu ấy buông cổ tay xuống, nói muốn ăn mỳ cay Thành Đô, nhất định phải ăn một bát.

Mới ăn được một miếng, cậu ấy lại đẩy bát mỳ sang một bên, ra vẻ không hợp khẩu vị.

Trịnh Vỹ nghiên cứu kĩ cậu bạn thân đang có điểm khác thường của mình, trong lúc vô tình, anh thấy ví tiền của cậu ấy hé ra một nửa. Tiền trong ví không được sắp xếp ngăn nắp, đa số đã nhàu thành nếp, một góc ví đã bị bạc màu.

Ví tiền này là quà mà Trịnh Vỹ đã tặng Diệp Chính Thần nhân dịp cậu ấy đỗ vào Viện y học mấy năm trước. Tính ra cũng đã được bảy năm, nếu so với bản tính phá gia chi tử của Diệp Chính Thần, bảy năm không đổi ví tiền đúng là một kỳ tích.

Trong lòng Trịnh Vỹ cảm thấy nóng lên, thuận tay rút ví tiền trong túi Diệp Chính Thần ra, lật đi lật lại nhìn, sau đó mở ra.

Điều làm cho Trịnh Vỹ bất ngờ nhất là trong ví tiền của Diệp Chính Thần lại hé ra bức ảnh chụp của một cô gái. Hơn nữa bức ảnh có vẻ như là được chụp lên.

Trong ảnh, cô gái đó nghiêng người đứng trên cầu Togetsukyo, đang say sưa nhìn về phía đồi núi phủ đầy lá phong. Mái tóc xoăn nhẹ màu nâu hạt dẻ tung bay trong gió, ánh mắt trong suốt tựa như một dòng nước màu xanh biếc...

Trịnh Vỹ thường thức phụ nữ luôn luôn bắt đầu từ dáng người.

Cô gái trong ảnh mặc một bộ váy ngắn theo phong cách ngày lạnh, khoác thêm một chiếc áo gió màu vàng bên ngoài. Một làn gió thổi qua, vẽ ra những đường cong cực kì gợi cảm của cô ấy. Đôi tất chân màu đen lại càng làm nổi bật đôi chân thon dài cân đối. Ngắm nhìn dáng người xong, Trịnh Vỹ lại thường thức đến diện mạo, gương mặt xinh đẹp, tỏa sáng rạng rỡ trong nắng, khung xương tinh tế, làm cho người khác có một loại cảm xúc không thể nói nên lời.

“Cô gái này không tệ nha! Giới thiệu cho anh đi!” Trịnh Vỹ vừa thấy phụ nữ đẹp, giọng nói vô cùng nhẹ nhàng.

“Miễn đi!” Diệp Chính Thần giật lại ví tiền, vuốt ve bức ảnh trong lòng bàn tay: “Đây là bạn gái của em.”

Bỗng chốc, không khí sôi nổi trong bàn tiệc bỗng nhiên không có một tiếng động, tiết mục ngắn của anh Ngưu cũng phải tạm hoãn lại một nửa.

Ánh mắt mọi người đồng loạt lướt qua, dường như đang xác định câu nói nghiêm túc ngốc nghếch vừa rồi có đúng là chính miệng Diệp Chính Thần nói ra hay không.

Để thỏa mãn lòng hiếu kì của mọi người, Trịnh Vỹ có lòng tốt hỏi lại một lần nữa: “Cậu nói gì thế? Cô gái này là... Bạn gái của cậu?”

“Vâng!” Để chứng minh với mọi người đầu óc của mình không chỉ ngốc nghếch thôi, mà thật sự còn bị phá hủy, Diệp Chính Thần tiếp tục nói: “Anh có biết cửa hàng nào bán đồng hồ thương hiệu Hải Âu không? Em định đặt họ một cặp đồng hồ tình nhân, càng nhanh càng tốt.”

“Hải Âu?” Trịnh Vỹ như suy nghĩ nửa ngày, mới nhớ ra là thương hiệu đồng hồ này đã vô cùng lỗi thời: “Thương hiệu này vẫn còn sao?”

“Có, hôm nay em có đến cửa hàng tổng hợp để xem, nhưng không có kiểu dáng nào vừa ý.”

Có người hỏi: “Đại thiếu gia Diệp, cậu đang đùa với chúng tôi đấy à?”

Diệp Chính Thần nghiêm túc trả lời: “Em nói thật đấy.”

Yên lặng được một lát, mọi người bỗng phá lên cười to, giống như vừa nghe được một mẩu chuyện cười vô cùng thú vị.

Bản thân Trịnh Vỹ cũng cảm thấy chuyện này rất buồn cười.

Ai cũng biết con người của Diệp Chính Thần, dẫu có tàn phá muôn ngàn đóa hoa, thì ngay cả cánh hoa cũng không dính được vào người cậu ấy. Phụ nữ trong mắt cậu ấy, chỉ đơn thuần là phụ nữ, ngoài ra không là gì khác.

Cho dù thấy cậu ấy đứng cùng một người phụ nữ ở cửa phòng bệnh viện phụ sản, cậu ấy cũng sẽ bình tĩnh đến mức không thể nào bình tĩnh hơn nữa mà nói rằng: Họ không có quan hệ gì hết.

Trong lời miêu tả của Dụ Nhân: Diệp Chính Thần đã từng trải qua vô số lần yêu đương với phụ nữ, nhưng chưa bao giờ thật lòng yêu bất kì một người phụ nữ nào.

Nhớ đến Dụ Nhân, Trịnh Vỹ không nhịn được mà cảm thán trong lòng.

Có thể nói Dụ Nhân và Diệp Chính Thần là đôi kim đồng ngọc nữ, rất nhiều người quen biết đều mong rằng “Lương duyên vàng ngọc” này sẽ sớm được thành đôi.

Đáng tiếc, dường như cậu ấy đều dính với tất cả các cô gái đẹp nhất nhì trong viện y học, ít nhất một lần, chỉ ngoại trừ Dụ Nhân...

Không ai biết vị công tử phong lưu này đã dùng phương thức nào để khiến Dụ Nhân từ đầu đến cuối đều tin chắc rằng: “Em sẽ là trạm dừng cuối cùng của anh.”

...

Nửa đêm, Trịnh Vỹ lái xe đưa Diệp Chính Thần về nhà.

Xe phóng cực nhanh, tiếng gió gào thét xuyên thấu mang tai.

Nhìn về phía trước, ngoại trừ những ngọn đèn nhỏ, hoàn toàn không nhìn thấy gì nữa.

Uống say được tám phần, Diệp Chính Thần lại lấy ví tiền để thanh toán, vừa mở ra, khoe miệng lại lộ ra một chút sự dụi dằm mà không ai có thể phát hiện được.

Trịnh Vỹ vừa nhìn thoáng qua, suy nghĩ bỗng nhiên trầm xuống, có rất nhiều việc anh nghĩ mà không hiểu, suy nghĩ mãi mà vẫn không thông...

Suy nghĩ cẩn thận, anh mới mở miệng hỏi: “Togetsukyo, được đúc bằng xi măng cốt thép, chiếc cầu bằng gỗ, đứng ở trên cầu có thể tha hồ mà ngắm lá phong ở Arashiyama... Anh đã từng đến đó một lần, có ấn tượng rất sâu sắc.”

Diệp Chính Thần bất ngờ, cơ thể bỗng nhiên đông cứng.

Trịnh Vỹ lắc đầu, xúc động nói: “Hong nhan, quả nhiên... Họa thủy!”

Park 3:

Một âm thanh rất lớn của tiếng chuông di động vang lên, kéo Trịnh Vỹ đang suy nghĩ miên man về với thực tại, rồi dần chuyển sự chú ý sang người bên cạnh.

Diệp Chính Thần lấy điện thoại ra, nhìn thoáng qua cái tên hiển thị trên màn hình, gương mặt không chút biểu cảm nào trả điện thoại về chỗ cũ.

Sau một phút tạm dừng, tiếng chuông điện thoại lại vang lên lần thứ hai, trong không gian nhỏ hẹp, tiếng chuông vô cùng lớn, Trịnh Vỹ không thể nhịn được mà xoa lỗ tai đề nghị: “Nếu cậu không nhận điện thoại, chắc lỗ tai tôi điếc mất.”

Diệp Chính Thần lạnh lùng liếc Trịnh Vỹ một cái, ngón tay đặt trên màn hình trượt nhẹ, đặt điện thoại bên tai: “Có việc gì sao?”

“Ngày mai là sinh nhật bố em.” Phong cách nói chuyện của Dụ Nhân trước giờ vẫn như vậy, cô chỉ nói một nửa, một nửa còn lại hiển nhiên là cô ta muốn người nghe tự hiểu.

Day day trán, suy tư một lúc, Diệp Chính Thần nói: “Ngày mai tôi có việc bận rồi, không có thời gian rảnh.”

“Quà tặng...”

“Tôi biết rồi.”

Diệp Chính Thần nghĩ Dụ Nhân đang nhắc nhở mình, sau đó Dụ Nhân còn nói: “Bố em nói ông ấy rất thích uống rượu được ngâm ba mươi năm của ông Bạch, anh có biết nơi nào bán không?”

“Ừm.”

“Buổi tối em qua lấy.”

“Cũng được.”

Không có lấy một câu nói thừa Diệp Chính Thần lập tức dập điện thoại.

Mặc dù chỉ vô tình nghe trộm, nhưng vì không gian đóng kín khiến cho cuộc đối thoại rất dễ lọt vào lỗ tai có khả năng nghe cực tốt của Trịnh Vỹ.

“Ba mươi năm của Ông Bạch? Bố vợ cậu thật khó hầu hạ!” Trịnh Vỹ cố ý nói hai chữ “bố vợ” vô cùng rõ ràng.

Diệp Chính Thần lạnh lùng liếc Trịnh Vỹ một cái, không nói gì, ánh mắt chuyển hướng nhìn về nơi có bóng hình xinh đẹp sắp biến mất ở góc đường.

Không đạt được hiệu quả như mong muốn, Trịnh Vỹ tiếp tục trêu chọc người nào đó: “Khi nào cậu có thời gian rảnh thì mang Diệp phu nhân theo hợp mặt đi, đã lâu rồi anh không gặp cô ấy, cứ tưởng cô ấy...”

Một ánh mắt lạnh lẽo chiếu vào người Trịnh Vỹ, còn lạnh hơn cả tảng băng ngàn năm.

“Anh còn nói thêm một chữ nào nữa, em sẽ ném anh xuống xe.”

“Anh đây chỉ là vô cùng tò mò, không biết bọn họ đã dùng phương pháp gì để khiến cho cậu ký tên vào bản thỏa thuận hôn nhân...”

Trịnh Vỹ không chỉ đơn thuần trêu chọc người nào đó nữa, mà anh còn hy vọng có thể nghe được đáp án từ miệng Diệp Chính Thần, hoặc đúng hoặc không.

Mà cậu ấy, thà chết cũng không nói nửa lời.

Đối với vấn đề này, Trịnh Vỹ quả thực đã suy nghĩ cả trăm lần cũng không thể nào lý giải được. Làm anh em đã hơn hai mươi năm, tính cách của Diệp Chính Thần anh hiểu rõ nhất, thà chết chứ không chịu khuất phục. Có thể khiến cho cậu ấy cưới một người phụ nữ cậu ấy không yêu, ngoại trừ việc đem cậu ấy ra đánh thành kẻ ngốc.

Đạp ga thật mạnh, chiếc xe dừng猛然 tăng tốc, lao thẳng về phía trước.

Lo lắng cho bản thân vì dù sao cũng là con trai độc nhất trong gia đình, vẫn chưa cưới vợ, có con nối dõi, Trịnh Vỹ đành phải dừng lại đúng lúc, thay đổi đề tài: “Vị hôn phu của người tình cũ, cậu muốn anh xử lý thế nào?”

Dễ nhận thấy, đề tài này rất có sức hấp dẫn, Diệp Chính Thần lập tức nói: “Anh tung ra một chút tin tức, nói rằng hần đã thừa nhận có tham gia chia số tiền tham ô, ít nhất cũng sẽ bị phán sáu hoặc bảy năm tù.”

“Sáu hoặc bảy năm?” Trịnh Vỹ như hiểu ra ý đồ sâu xa của Diệp Chính Thần: “Cậu muốn cô ấy đến cầu xin cậu?”

Khóe môi Diệp Chính Thần giật nhẹ, nói một câu có hàm ý rất sâu xa: “Đương nhiên, một lần làm sao đủ...”

Hơn tám giờ tối, Diệp Chính Thần cầm hai bình rượu trở về nơi ở cũ.

Lúc vừa mới về nước, việc cần làm rất nhiều, không có thời gian để tìm nhà mới cho nên trước khi xuất ngoại, bố anh tạm thời mua cho anh một căn hộ. Lúc đó, trong phạm vi xung quanh, đây là căn nhà cao tầng đồ sộ nằm lẻ loi một mình, nhưng chỉ trong một thời gian ngắn, nơi đây đã chìm ngập trong vô số tòa nhà cao tầng xung quanh.

Anh bước vào cửa, buông chìa khóa xuống, bật đèn, thuận tay đặt hai bình rượu cạnh góc cửa, cởi áo khoác ngoài, treo lên.

Ba căn phòng trong một không gian, mặc dù được thiết kế theo phong cách cổ xưa, có chút đơn điệu, nhưng căn phòng của anh vẫn sạch sẽ như cũ, đó là thói quen nhiều năm không thay đổi được.

Đi đến bên cửa sổ, một dãy ánh sáng nhiều màu sắc thu vào tầm mắt anh. Có lẽ là ở nước ngoài đã lâu, dù lớn lên ở thành phố này nhưng anh vẫn cảm thấy có chút xa lạ, không còn nhìn thấy đại viện thâm trầm năm xưa, cũng không còn nhìn thấy những vùng lớn màu xanh lá cây sống động

Rất nhiều ký ức đã bị vùi lấp trong trí nhớ lại hiện ra.

Anh bỗng nhiên nhớ đến căn nhà trọ thấp bé ở Osaka, nhớ đến rất nhiều người bạn tốt, còn có cây anh đào lãng mạn ngoài ban công...

Khi có gió, hoa anh đào lại rơi rải đầy trên ban công...

Một năm đó, cũng vào mùa đó... Cánh hoa bị gió mưa thổi tung bay, còn có một người, có tình yêu dù ngăn ngủ nhưng lại vô cùng rực rỡ.

Ba năm qua, anh mỗi ngày đều chờ mong thời gian trôi qua thật nhanh, chờ mong giây phút anh được khôi phục

35. Chương 35: Gặp Lại Anh

Người đàn ông mặc quân trang vừa rời băng qua lối đi bộ, đi đến một chiếc xe SUV màu trắng đỗ bên đường, biển số xe cũng màu trắng. Bên cạnh xe rõ ràng có một biển báo: Cấm đỗ xe.

Đây vốn không phải là tác phong thường thấy ở một quân nhân.

Sau khi người đàn ông ấy lên xe, xe khởi động máy đã được một lúc nhưng vẫn không chạy đi. Thời gian giống như dừng lại, mọi sự việc ở trước mắt cũng trở nên bất động.

Không biết từ lúc nào, Ân Chung Thiêm đã bước đến bên cạnh Bạc Băng, nhìn dõi theo ánh mắt của cô.

“Em đang nhìn gì vậy?” Tay Ân Chung Thiêm nhẹ nhàng khoác lên bờ vai trần trắng nõn của cô, giọng nói so với ngày thường có phần dịu dàng hơn.

“Không có gì, chiếc xe đang đỗ bên kia đẹp quá.”

Bạc Băng vừa dứt lời bỗng nhiên chiếc xe bên đường khởi động, tăng tốc hòa nhập vào làn đường, chạy nhanh về phía ngã tư. Đúng lúc giao lộ bật sang đèn đỏ, cảnh sát cũng đang đứng chỉ huy giao thông.

Chiếc xe đó tăng tốc chạy vọt qua, toàn bộ xe đang lưu thông phanh lại khẩn cấp, hoàn toàn không hiểu việc gì đang diễn ra mà cứ đứng yên tại chỗ.

Cảnh sát giao thông ngày thường tỏ ra vênh váo, đến giờ phút này cũng sững sờ đứng yên tại chỗ, trơ mắt nhìn chiếc xe chạy nhanh như bay vọt qua.

Haizzz! Xe quân đội cũng dừng quá kiêu ngạo như vậy chứ!

Đi dạo suốt cả một ngày, buổi tối lại phải trực ca đêm ở bệnh viện.

Vừa mặc chiếc áo blouse trắng vào, Bạc Băng vẫn chưa kịp ngồi nghỉ ngơi thì ngay lập tức đã có người đến gõ cửa phòng trực ban. Cô mở cửa, thấy trước mắt là một người phụ nữ mang vẻ mặt tối sầm, nước mắt đang tuôn rơi, trong lòng cô không kiềm được mà thở dài ra một hơi.

Chồng của cô ấy là một bệnh nhân của bệnh viện, nơi Bạc Băng đang làm, bị ung thư gan giai đoạn cuối. Tế bào ung thư đã khuếch tán sang phổi và thực quản, hiện nay đã xuất hiện tình trạng xuất huyết ở đường tiêu hóa, không thể cứu chữa được nữa. Ngày hôm qua, chủ nhiệm khoa đã thông báo cho người nhà bệnh nhân biết để chuẩn bị tâm lý trước mà lo liệu hậu sự, nói rằng bệnh nhân có khả năng sẽ không qua khỏi được đêm nay.

“Bác sĩ Bạc, xin bác sĩ hãy cứu anh ấy.” Người phụ nữ nắm lấy tay áo của Bạc Băng, vừa khóc vừa cầu xin cô: “Xin cô hãy nghĩ biện pháp gì đó, không cần cứu sống anh ấy, chỉ cần để anh ấy có thể sống thêm hai ngày nữa thôi cũng tốt rồi.”

“Chị yên tâm đi, tôi sẽ cố gắng hết sức.” Khi Bạc Băng vội vã đi đến phòng bệnh, thì bệnh nhân đã nói không ra hơi, vừa thấy cô đến, anh ta đang thoi thóp... Dường như anh ta muốn nói cho cô biết rằng anh ta còn luyến tiếc đứa con gái hai tuổi, không cam lòng ra đi như vậy.

Thấy người thân và bạn bè của anh ta đã ngồi đến chật cả phòng bệnh, Bạc Băng mới hạ giọng nói với người nhà bệnh nhân: “Có thể bảo họ ra ngoài hành lang không, bệnh nhân hiện giờ rất cần sự yên tĩnh.”

Mọi người lần lượt rời đi, Bạc Băng bảo y tá tiêm cho bệnh nhân một mũi thuốc giảm đau. Cô không thể xác định được bệnh nhân có còn nghe được hay không nhưng vẫn ghé sát vào tai anh ta nói: “Đây là loại thuốc mới chống ung thư của Mỹ, rất hiệu quả.”

Bệnh nhân dường như đã bình tĩnh lại, nhìn cô bằng ánh mắt cầu xin.

“Phải kiên trì một chút, ngày mai tôi sẽ sắp xếp để phẫu thuật lần thứ hai cho anh, chúng tôi sẽ mời chuyên gia giỏi nhất trong nước đến...”

Anh ta gật gù đầu, dùng bàn tay khô ráp khê nắm lấy cổ tay của cô.

Bạc Băng biết cô không thể nào cứu được anh ta, điều duy nhất cô có thể làm được bây giờ chính là cho bệnh nhân một chút hy vọng, giúp họ vượt qua nỗi đau trong giờ phút sinh ly tử biệt cuối cùng vào đêm tối yên bình.

Chỉ khoảng một giờ sau, hơi thở của bệnh nhân dần dần trở nên khó khăn, dốc hết toàn lực hít thở oxy.

Bạc Băng cười an ủi anh ta: “Đừng căng thẳng. Bố của tôi ba năm trước cũng bị bệnh ung thư bạch huyết, bệnh ung thư là loại bệnh dễ bị khuếch tán nhất... Ông từng nói, điều mà ông hối tiếc lớn nhất chính là không kịp thấy tôi lập gia đình... Hiện giờ, ông ấy còn đang sống rất khỏe mạnh... Đang chờ ôm cháu ngoại mập mạp... Bệnh ung thư không phải căn bệnh bất trị, anh đừng bao giờ từ nản chí.”

Anh ta cố gắng hít thở, từ đầu đến cuối đều gắng gượng mà kiên trì.

Phát hiện nhịp tim bệnh nhân đang dần đập yếu ớt, Bạc Băng gọi lớn y tá: “Trợ tim.”

“Bác sĩ Bạc?”

“Nhanh lên!”

Biết rõ rằng dù bây giờ có làm tất cả chỉ là phí hoài công sức, nhưng Bạc Bểng vẫn muốn cố gắng tin tưởng một lần, vì họ mà cô tranh thủ từng giây từng phút...

Anh bệnh nhân nắm lấy cổ tay cô, ánh mắt tuyệt vọng trọn to, Bạc Bểng lấy ống dưỡng khí trên mặt anh ta xuống: “Anh còn gì muốn nói gì sao?”

Anh ta gật đầu, nhìn người vợ đang sắp khóc của mình, nói ra hai chữ là tên của con gái anh ta, vô cùng rõ ràng.

Anh ta đi rồi, cuối cùng, vợ anh ta lại không thể khóc nổi, ngồi bệt xuống đất thì thào: “Tôi phải làm sao bây giờ? Sau này tôi phải làm sao bây giờ...”

Câu nói này Bạc Bểng đã từng nghe qua rất nhiều lần nhưng đáp án thì chỉ có một: “Vì bố mẹ, vì đứa bé, vẫn phải sống, phải sống thật tốt.”

Dù là gian nan, hay là cực khổ nhưng so với rất nhiều người đã chết đi, thì ít nhất bạn vẫn còn được sống!

Tâm trạng sa sút tới cực điểm, Bạc Bểng mệt mỏi rời khỏi phòng bệnh, đúng lúc nghe thấy cuộc trò chuyện của hai cô y tá.

“Cậu thấy ai đẹp trai hơn? Tại sao tớ lại không thấy chứ?”

“Đúng là đứng ở hành lang mà, vô cùng đẹp trai, cực kì lạnh lùng, so với thư kí Ấn còn lạnh lùng hơn...” một cô y tá khác có vẻ mặt phờ phờ nói: “Ánh mắt kia...”

Bạc Bểng không biết nên nói gì vào lúc này nữa.

Chứng kiến quá nhiều cảnh sinh ly tử biệt đã khiến những người ở đây dần trở nên chai sạn, có lẽ qua một thời gian nữa cô cũng sẽ như vậy, cho nên cô không muốn trách móc ai hết.

“Thật không? Tớ bận việc gấp bên trong.” Một cô y tá nói.

Một cô y tá khác vừa đi đưa thuốc trở về, vừa nghe đến đề tài này, lập tức tham gia: “Các cậu đang nói đến người đàn ông đứng ở cửa phòng bệnh số bảy phải không? Rất có ngoại hình nha, anh ta không phải đồng nghiệp của bệnh nhân sao?”

“Không phải, anh ta đến tìm...”

Cô y tá chỉ nói được một nửa thì nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng của Bạc Bểng, lập tức ngừng chủ đề đang bàn tán lại, nói: “Bác sĩ Bạc.”

“Ừm.” Bạc Bểng gật đầu, cố gắng để cho giọng nói của mình thật bình tĩnh: “Không giao ban sao?”

“Một lát nữa sẽ giao ban ạ.”

Cô y tá do dự một chút, dường như có gì muốn hỏi cô, nhưng lại ngượng ngùng không mở miệng.

Suốt cả đêm Bạc Bểng không ngủ được, đầu óc cô cứ choáng váng khó chịu, cũng chẳng có tâm trạng để nói chuyện phiếm với mọi người. Thế nên cô vội vàng thay quần áo rồi bước ra khỏi cổng bệnh viện.

Ngực Bạc Bểng bỗng nghẹn lại như thiếu dưỡng khí. Cô rất muốn khóc, thật sự rất muốn được khóc lớn lên một lần nhưng lại không thể nào khóc được... Ba năm, kể từ ngày cô rời khỏi Osaka, cô vẫn không khóc được.

Bạc Bểng ngồi vào trong xe, hạ cửa xe xuống, cố gắng hít hít thở, muốn để khí oxy làm lòng cô trở nên bình thản hơn.

Vốn chỉ định tựa lưng vào ghế ngồi nghỉ ngơi một lát, nhưng khi vừa nhắm mắt lại cô đã nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Trong mộng, có một người mạnh mẽ nắm lấy cổ tay cô, cô nhìn không rõ mặt người đó, chỉ có thể nghe thấy một âm thanh vụn vặt gọi cô: “Nha đầu... Nha đầu...”

Bạc Bểng khó chịu đến mức tay cô run rẩy, muốn vùng vẫy thoát khỏi, nhưng lại không thể động đậy được.

Sự tủi thân cùng với buồn bực tích tụ bấy lâu nay, dồn nén đến cực độ, thật sự cần được trút ra tất cả, thế là Bạc Bểng khóc. Từng giọt nước mắt như đê vỡ rơi xuống, những buồn bực trong lòng đều được trút hết ra bên ngoài.

Sau khi tỉnh lại, cô giơ tay sờ vào đôi mắt đang ướt át của mình, chiếc nhẫn đính hôn lạnh lẽo suýt chút nữa đã làm tổn thương đến mắt cô.

Bạc Bểng lại sờ sờ trên cổ tay của mình, nơi bệnh nhân đã nắm chặt lúc này đã gây ra một vết bầm tím...

Đột nhiên cô nhớ đến một việc rất quan trọng.

Hai tuần trước, có một người nhà bệnh nhân trong lúc không kiểm chế được cảm xúc, đã đẩy cô ngã. Đồng hồ của cô va vào thanh sắt, mặt đồng hồ vỡ nát.

Bạc Bểng đem đồng hồ đến cửa hàng để sửa, chủ cửa hàng nói là linh kiện đồng hồ bị va chạm mạnh nên đã bị hỏng. Họ không có linh kiện để thay, bảo cô nên tìm đến cửa hàng chuyên mua bán đồng hồ thương hiệu Hải Âu để sửa. Sau đó, cô đem đồng hồ đến cửa hàng chuyên kinh doanh nhãn hiệu Hải Âu, nhân viên cửa hàng vừa nhìn thấy chiếc đồng hồ lại tỏ vẻ vô cùng kinh ngạc, có vẻ như loại đồng hồ này họ chưa từng bán qua.

Bạc Bểng nói chiếc đồng hồ này đối với cô rất quan trọng, chỉ cần có thể sửa được thì bao nhiêu tiền cô cũng chấp nhận.

Nhân viên cửa hàng gọi điện thoại hỏi công xưởng. Người làm trong công xưởng nói cần giữ lại để xem xét, nhân viên cửa hàng hẹn cô nửa tháng sau đến lấy. Nhớ đến chiếc đồng hồ đó, Bạc Bểng không thể chần chờ thêm được nữa, cô vội vàng lái xe đến cửa hàng sửa chữa.

Bước vào cửa hàng, Bạc Bểng đi thẳng đến tủ trưng bày đồng hồ Hải Âu, hỏi nhân viên bán hàng: “Lần trước tôi có gửi sửa một chiếc đồng hồ, đã sửa được chưa ạ?”

“Xin hỏi kiểu dáng đồng hồ của chị như thế nào?”

“Đồng hồ tình nhân, màu trắng. Cô bảo tôi nửa tháng sau đến lấy, còn nói cần đem đến công xưởng để kiểm nghiệm thật giả...”

Nhân viên cửa hàng nhớ ra: “Xin chờ một chút.”

Không bao lâu sau, quản lý cầm ra một chiếc hộp tinh xảo.

“Đã sửa được rồi à?” Bạc Bểng vội vàng hỏi.

“Thật sự xin lỗi!” Quản lý cửa hàng đẩy chiếc đồng hồ về phía cô: “Xưởng chúng tôi không có linh kiện.”

Bạc Bểng khó hiểu: “Nó chẳng phải là thương hiệu Hải Âu sao?”

“Đúng. Người ở công xưởng nói chiếc đồng hồ này là cấp trên chỉ định sản xuất, khách hàng vô cùng khó tính, lại rất gấp. Cho nên, chiếc đồng hồ này ngoại trừ mặt trên là mang thương hiệu Hải Âu, tất cả còn lại đều là linh kiện lắp ráp được nhập khẩu từ một thương hiệu đồng hồ của Thụy Sĩ.”

Khó trách mặt ngoài của nó vừa va chạm đã vỡ nát như vậy, thì ra chỉ có mặt trên là của thương hiệu Hải Âu.

“Thật sự xin lỗi.” Về mặt người quản lý vô cùng áy náy: “Không phải chúng tôi không phụ trách sửa chữa, nhưng là kiểu dáng đồng hồ này chúng tôi chỉ làm có một cặp, thật sự là không có linh kiện để sửa chữa cho cô...”

“Tôi hiểu rồi.” Bạc Bểng lại hỏi: “Nếu tôi bằng lòng trả thêm tiền thì sao?”

“Động cơ máy là của Jaeger, có độ chính xác cao nhất, giá cả vô cùng đắt. Nếu chiếc đồng hồ này rất quan trọng đối với cô, hay là cô giữ lại làm kỷ niệm...”

Bạc Bểng gượng cười, vì sao anh không để lại cho cô một thứ gì đó đồng nhất. Ngay cả chiếc đồng hồ này cũng là Jaeger khoắc vẽ ngoài của thương hiệu Hải Âu, thật sự rất buồn cười!

Bước ra khỏi cửa hàng, Bạc Bể đi đến trước một thùng rác, cô nhìn thoáng qua chiếc đồng hồ đã hỏng trong tay lần cuối cùng. Xem ra cô thật sự không có năng lực để khiến nó hiện hữu trong cuộc sống của mình nữa.

Chiếc đồng hồ bị cô ném vào thùng rác. Sau đó, một tiếng va chạm mạnh vang lên, đó là vật mà ba năm nay không phút giây nào cô có thể rời xa nó được, nhưng cuối cùng cũng không còn có thể giữ lại được nữa.

Anh từng nói: “Trên đời này trừ em ra, có rất nhiều người phụ nữ khác tên “Bể”, mà “Nha đầu” của anh thì chỉ có một! Là độc nhất vô nhị!”

Hiện tại, chiếc đồng hồ độc nhất vô nhị kia, người độc nhất vô nhị kia, cũng không còn nữa rồi.

Cô và anh, từ đây về sau sẽ không còn bất cứ một mối liên hệ nào nữa.

Trước mắt cô, mọi thứ dần trở nên mơ hồ. Cô không nhìn thấy gì hết. Theo bản năng, Bạc Bể dựa thân mình vào một chiếc xe màu trắng ở bên cạnh. Sau khi có thể đứng vững trở lại, khẩu khí trở lại bình thường, cô mới phát hiện ra chiếc xe này chính là chiếc SUV màu trắng ngày hôm qua, cũng là biển số màu trắng ấy.

Nhớ đến người quân nhân kiêu ngạo kia, Bạc Bể không khỏi sợ hãi, vội vàng cách xa xa chiếc xe một chút.

Nếu không may làm anh ta kích động lên, không chừng sẽ lái xe đâm chết cô!

...

Mãi lâu thật lâu về sau, vào một ngày đẹp trời, có người nào đó nói với cô: Lúc đó anh thật sự rất muốn lái xe đâm vào em, khiến em sẽ trở thành người thực vật, sau đó sẽ đặt em lên giường.

Cô hỏi: Anh hận em như vậy à? Hận đến nỗi muốn em sống cũng không được, chết cũng không xong ư?!

Anh nói: Không phải hận mà là yêu. Đêm đó khi đứng trước cửa phòng bệnh, anh đã nói với chính mình: Người phụ nữ này... Là của tôi. Không cần biết dùng bất cứ phương pháp gì, hay thủ đoạn như thế nào, cho dù chỉ là thể xác thôi cũng được, nhưng tôi cũng nhất định phải mang em trở về bên cạnh tôi...

Nếu những lời nói này được phát ra từ miệng một người đàn ông khác, cô sẽ không ngần ngại mà mắng rằng đúng là “mơ mộng hảo huyền”.

Nhưng những lời này lại thốt ra từ chính miệng của Diệp Chính Thần, vì thế tất cả đã trở nên thật khác biệt.

Bởi... Anh chính là số kiếp của cô!

Số mệnh dường như sẽ không bỏ qua bất kì cơ hội nào để trêu đùa cô, cô giống như một chiếc thuyền nhỏ muốn an toàn trốn trong một bến cảng, nó cũng dùng gió mạnh để đánh bật cô ra khỏi đó.

Do dính líu đến một vụ tham ô nên Án Chung Thiêm bị cấp trên của tổ chuyên án phái một nhóm đặc biệt đến bắt đi, lúc Bạc Bể nghe được tin tức này cũng là lúc vừa bước ra khỏi phòng phẫu thuật. Cô hoàn toàn không tin vào sự thật, trước nay Án Chung Thiêm luôn làm việc một cách cẩn thận dè dặt, sẽ không thể nào nhận số tiền tham ô đó. Huống chi, nếu anh ta thật sự có tham ô thì đâu đến mức phải để gia đình hai bên phải cùng nhau góp tiền mua căn hộ cho hai người bọn họ kia chứ?

Nhưng mà, sự thật ở trước mắt, Bạc Bể không thể không tin.

Cô đã nghĩ hết mọi biện pháp để hỏi thăm tin tức của Án Chung Thiêm, không ai biết vì sao bỗng nhiên anh ta bị cách ly thẩm vấn, cũng như không ai biết kết quả thẩm vấn như thế nào.

Đã hơn ba ngày, bố của cô cũng quên uống thuốc. Mỗi ngày đều ngồi bên cạnh chiếc điện thoại, không phải là gọi điện thoại cho Án Chung Thiêm, mà chính là chờ để tiếp điện thoại. Mẹ cô thì cứ lặng lẽ khóc nhiều lần, tuy rằng không khóc trước mặt cô, nhưng lúc nào cô cũng thấy đầy mắt bà ngân ngấn nước.

Bố mẹ Ấn Chung Thiêm thì không cần phải nói, chỉ mới ba ngày mà họ đã trở nên ủ rũ và già đi trông thấy. Khi vừa trông thấy Bạc Bằng đến cả hai đều khóc và nói với cô rằng: “Chung Thiêm bị oan ức, Chung Thiêm sẽ không tham ô đâu... Con hãy cố gắng tìm ra biện pháp, phải có biện pháp...”

Ngay tại thời điểm khó khăn nhất, Bạc Bằng nhận được điện thoại của một người bạn làm việc tại Viện kiểm sát. Anh ta nói vừa mới nghe được tin tức về Ấn Chung Thiêm, nói rằng anh ta đã cúi đầu nhận tội, có lẽ sẽ bị tử hình, khó có đường sống.

Bạc Bằng vẫn chưa kịp dập điện thoại, mẹ cô đã gấp đến mức dùng đôi tay đang run rẩy của bà nắm lấy tay áo của cô: “Bạn con nói thế nào? Chung Thiêm có bị làm sao không?”

Bạc Bằng nhìn mẹ mình, lại nhìn bố cô vừa từ trong phòng bước ra, ông như đang ngừng thở chỉ để chờ đợi câu trả lời của cô.

Bạc Bằng cười nói: “Không sao, không sao cả! Vụ án sắp được điều tra rõ rồi, Chung Thiêm sẽ nhanh chóng được thả ra thôi.”

Hai đầu lông mày đang nhíu chặt của bố cô cuối cùng cũng giãn ra, ông vội vàng nói: “Con mau gọi cho bố mẹ Chung Thiêm... À, để bố gọi, con nên đi ngủ một lát đi.”

“Vâng!”

Trở về phòng, Bạc Bằng khóa trái cửa lại, lúc này cô mới dám gỡ bỏ gương mặt tươi cười của mình xuống. Nhưng nụ cười miễn cưỡng này có thể ngụy tạo được bao lâu, giấy không thể nào gói được lửa.

Vì Ấn Chung Thiêm, Bạc Bằng quyết định đến Bắc Kinh. Nhưng cô lại không ngờ đến, người mà cô nghĩ sẽ không bao giờ có cơ hội gặp mặt nữa, lại đột nhiên xuất hiện.

Tại phòng tổng thống của khách sạn Quốc Tế, khi gương mặt lạnh giá như tảng băng ngàn năm của Diệp Chính Thần xuất hiện trước mắt thì toàn bộ dây thần kinh bị siết chặt của cô như hoàn toàn bị cắt đứt.

Phản ứng đầu tiên của Bạc Bằng lúc này chính là chạy trốn. Cô ước rằng mình có thể chạy đến một nơi mà cô không thể nhìn thấy anh. Bởi cô sợ rằng nếu bản thân mình trốn chạy chậm một chút, cô sẽ không thể thoát được nữa.

“Nha đầu...” Đây là tiếng gọi mà cô thường hay nghe được trong những giấc mơ: “Nha đầu, chúng ta nói chuyện đi...”

“Tôi không có gì để nói với anh.” Ba năm trước, cô và anh đã trở thành người xa lạ, cô nghĩ hiện tại giữa cô và anh không còn gì để nói.

“Anh có, anh...”

“Anh hãy thức tỉnh đi, cho dù anh có nói gì đi nữa thì một chữ tôi cũng sẽ không tin!”

Cô dùng sức đẩy mạnh anh ra, vừa có ý định mở cửa thì đột nhiên giọng nói bình thản của anh truyền đến: “Em không muốn cứu vị hôn phu của mình sao?”

Khi nghe anh nói: “Ngoại trừ anh, không ai có thể cứu hân ta.”

Xương cốt của Bạc Bằng lạnh đến phát run.

Chứng kiến quá nhiều cái chết, cũng đã từng gặp qua rất nhiều cảnh gia đình đổ vỡ nhưng so sánh với cái chết, sự lãng nhục như thế này quả thật rất nhỏ bé, không đáng kể.

Chỉ cần có thể cứu được Ấn Chung Thiêm, Bạc Bằng có thể chấp nhận bất kì sự trả giá nào. Ngay cả việc tiến hành một cuộc giao dịch dơ bẩn giữa quyền và sắc, bị người đàn ông mình hận nhất đặt ở trên giường, mặc sức mà chiếm đoạt.

Toàn bộ quá trình, Bạc Bằng đều nhắm chặt đôi mắt. Cô không dám mở mắt nhìn khuôn mặt anh, cô sợ rằng khi vừa nhìn thấy gương mặt anh, cô sẽ bị anh mê hoặc. Nhưng sau đó, anh mạnh mẽ ôm cô, hôn cô một cách triền miên và nói với cô: “Nha đầu, anh rất nhớ em!”

Cuối cùng, cô không thể nào chống cự lại nỗi nhớ nhung bấy lâu trong lòng mình nữa, mặt cô dán vào lồng ngực ấm áp của anh. Bởi vì anh không ngừng dùng ham muốn mạnh mẽ lấp đầy vào thân thể hư không của cô.

Cuối cùng, anh gần như muốn cô đến điên cuồng, Bạc Băng như mất phương hướng ngã vào vực sâu của dục vọng và tình yêu mãnh liệt.

Chờ cho đến khi tỉnh lại từ trận kích tình cực hạn, cô mới phát hiện chính mình đang ôm vai anh, toàn tâm toàn ý mà hôn anh...

Thật ra Bạc Băng không hề hối hận dù chỉ một chút!

Cô chỉ hận một điều, không phải hận anh không bằng cảm thú, mà hận chính bản thân mình “kìm lòng không đậu”.

Lê tấm thân đau đớn và mệt mỏi, cô trở về khách sạn nhỏ mà mình đang ở, sau khi tắm xong, cô đứng trước cửa sổ của phòng mình, đón cơn gió đêm ẩm ướt thổi vào.

Trên người cô, đầy rẫy những dấu hôn màu xanh tím, dù có dùng bao nhiêu nước cũng không thể rửa được những dấu vết phản bội của cô với Ân Chung Thiêm.

Dưới tàng cây Du già, chiếc xe Hummer nào đó vẫn chưa rời khỏi, ống khói của xe vẫn còn thổi ra từng đợt khói bụi nhẹ nhẹ, mất dần trong đêm tối...

Bạc Băng đóng cửa sổ lại, kéo kín bức rèm cửa, sau đó cô mới gọi điện thoại cho bố mẹ mình, báo cho họ biết mọi việc đều yên ổn cả rồi. Cô nói: “Bố mẹ đừng tin những lời đồn đại bên ngoài, người ta nói năng lung tung đấy. Một người bạn ở Bắc Kinh đã hỏi giúp con cấp trên của tổ chuyên án, Chung Thiêm chẳng qua chỉ là phối hợp điều tra thôi.”

Lòng bố và mẹ cô trở nên nhẹ nhàng hẳn.

Dập máy, Bạc Băng cầm lấy điện thoại của mình lên, nhìn thoáng qua tin nhắn trên màn hình: “Thật là đói! Rất muốn ăn một bát mì em nấu.”

Không muốn dây dưa với anh nữa, cô xóa đi tin nhắn, chỉ chờ lại số điện thoại, đề phòng khi cần đến.

Bạc Băng lo lắng chờ đợi ba ngày, vụ án ở Nam Châu cuối cùng cũng có tin tức, tổ chuyên án đã tra ra khoản tiền không rõ lai lịch của phó thị trưởng. Trong quá trình thẩm tra, phó thị trưởng bị đột phát bệnh tim, được khẩn cấp đưa đến bệnh viện cấp cứu, trước mắt vẫn còn đang được giám sát trong phòng bệnh.

Hiện nay, người dân Nam Châu đang hoảng sợ, ai ai cũng cảm thấy bất an.

Tình trạng này khiến cho Bạc Băng có chút nôn nóng, cô vẫn không thể xác định tình trạng trước mắt có lợi cho Ân Chung Thiêm, cũng không biết rốt cuộc anh có bị phán tội hay không. Hơn nữa, Diệp Chính Thần là một bác sĩ du học ở Nhật, cuối cùng có đủ năng lực hay không cô cũng chưa thể xác định được.

Bạc Băng hỏi thăm người quen ở Bắc Kinh, anh ta chỉ bảo cô nên chờ tin tức, không cần phải nóng vội.

Làm sao cô có thể không gấp và lo lắng cho được, Bạc Băng một thân một mình lang thang không mục đích trên đường phố Bắc Kinh. Một chiếc xe taxi dừng lại bên cạnh, hỏi cô muốn đi đâu.

Bạc Băng nhất thời kích động nói: “Ủy ban.”

Vốn có ý định đến ủy ban để khiếu nại, nhưng khi thấy cánh cổng trang nghiêm ở phía xa xa, nhìn đi nhìn lại vẻ mặt nghiêm túc của các anh quân lính, cô lại không dám vượt qua Lôi Trì nửa bước.

Đang do dự đứng trước cửa, thì một chiếc xe Hummer màu đen dừng lại ở cổng lớn, cách không xa nơi cô đang đứng.

Một anh quân lính vừa thấy biển số xe, lập tức vội vàng chạy đến, cung kính lễ độ cúi chào theo nghi thức quân đội.

Người lái xe mở cửa xe, một người quân nhân còn trẻ tuổi cao lớn bước xuống, khom thân người mở cửa xe sau, tay đặt trên đầu xe...

Một người đàn ông từ trên xe bước xuống.

Bạc Băng đã thấy qua nhiều quân nhân, nhưng cô chưa thấy ai có được khí thế như vậy. Không cần làm ra vẻ, chỉ cần giơ tay nhắc chân một cách tự nhiên cũng tạo cho người khác cảm giác được nét lãnh đạo của mình.

Người quân lính lui ra phía sau vài bước, vẫn cúi chào theo nghi lễ quân đội, dịch thân người sang một bên, ra hiệu sẽ có người bước vào...

Nhưng người đàn ông đó không đi vào mà xoay người, nhìn về phía cô...

Với vẻ trang trọng và nghiêm túc trước cổng ủy ban, anh xoay người một chút, ánh mắt trời thần nhiên chiếu vào gương mặt tuần tú, con người đen như tỏa sáng của anh dừng dừng lại trên người cô...

Bạc Băng lùi lại vài bước, chỉ cảm thấy ánh mắt trời khiến cô hoa mắt choáng váng, những chiếc cúc áo màu vàng được đính trên bộ quân trang màu xanh lục khiến cô không thể nào mở mắt ra được...

36. Chương 36: Lộ Chân Tướng

Bạc Băng không bao giờ nghĩ đến, người đàn ông đó chính là...

Diệp Chính Thần!

Cô hoàn toàn không thể tin vào mắt mình, Bạc Băng dụi dụi mắt. Nhưng thật sự là cô không nhìn nhầm, người đàn ông đang đứng trước mặt cô với bộ quân trang trên vai có hai gạch ba sao chính là Diệp Chính Thần!

Điều này có nghĩa gì? Anh là quân nhân sao?

Bạc Băng nhớ rất rõ, anh đã từng nói anh không phải quân nhân, cũng chưa từng nhập ngũ, hơn nữa bố anh lại là thương nhân...

Một bác sĩ vừa đi du học trở về thì làm sao có thể nhanh chóng biến thành một quân nhân có khí thế trên vạn người.

Chẳng lẽ đây chính là nguyên nhân khiến anh phải cưới Dụ Nhân, dùng một cuộc hôn nhân không tình yêu để đổi lấy thời khắc huy hoàng ngày hôm nay sao?!

Hay là, trong ba năm vừa qua, đã xảy ra việc gì mà cô không biết?

Bạc Băng dùng ánh mắt phân vân trần trở để nhìn anh. Ánh mắt sắc bén của anh vẫn không hề rời khỏi gương mặt của cô, dường như anh đang chờ xem phản ứng của cô.

Đầu óc Bạc Băng trở nên rối loạn, trong lúc nhất thời cô không biết mình nên làm gì cho đúng. Cô không tự giác mà khom người, xem như đang chào hỏi anh.

Diệp Chính Thần giật nhẹ khóe môi, đang muốn dùng cách thức tương tự để đáp lễ cô nhưng anh bỗng nhớ đến điều gì đó, chợt đứng thẳng người, xoay ngược lại nói nhỏ với người lái xe lúc này hai câu rồi bước chân vững vàng tiến đến cổng lớn.

Quân nhân lạnh lùng, quân nhân tuyên thệ không cúi đầu, quân nhân chính khí nghiêm nghị – Diệp Chính Thần hiện giờ đối với cô rất xa lạ. Thế nên hiện nay cô không biết nên đối mặt với anh như thế nào.

Bạc Băng cố gắng kiềm nén sự kích động để không đuổi theo anh mà hỏi cho rõ về những chuyện đã xảy ra. Trong lúc cô đang muốn rời đi, thì người lái xe lúc này đến chặn trước mặt cô.

Không có Diệp Chính Thần khí thế khiến cho người khác khiếp sợ, trước mắt cô hiện giờ là một người đàn ông trẻ tuổi, khá đẹp trai, cao lớn cũng có loại khí thế bức người. Bạc Băng chú ý nhìn vai chàng trai một chút, anh chàng này là sĩ quan, có thể là lính cần vụ của Diệp Chính Thần.

“Cô Bạc, xin chào!” Chàng trai cung kính nói: “Tham mưu trưởng muốn mời cô dùng cơm trưa.” .

Hoàn toàn là một giọng điệu sắp đặt, không hề cho cô một con đường từ chối.

“Thật sự xin lỗi, tôi còn có việc.” Bạc Băng dùng lời nói dịu dàng từ chối. Một bữa ăn xã giao bình thường thì sẽ không có gì hết, nhưng dùng cơm với Diệp Chính Thần thì khác. Không cần phải nói nhiều, hôm gặp nhau ở khách sạn Quốc Tế cô đã nhận thức rõ được một điều đó chính là không có việc gì mà anh không dám làm.

Người đàn ông nguy hiểm như vậy có lẽ nên tránh càng xa càng tốt.

Bạc Băng vẫn chưa kịp xoay người đi thì anh lính cần vụ trẻ tuổi lại một lần nữa đã chắn trước mặt cô: “Cô Bạc, xin dừng bước.”

“Có việc gì sao?”

Chàng trai nói như đinh đóng cột: “Lời nói của Tham mưu trưởng chính là quân lệnh.”

“Tôi không phải quân nhân.”

“Đối với cô cũng không ngoại lệ!”

Vẻ nghiêm túc của chàng trai như ngọn núi cao đứng sừng sững trước mắt cô, kiên quyết không hề dao động.

Đối với anh chàng lính cần vụ đang quấy phá này, Bạc Băng có chút cảm giác ngưỡng mộ.

Thấy cô do dự, chàng trai nhanh nhẹn bày ra tư thế mời: “Xin mời lên xe. Tham mưu trưởng vào trong hồi thăm chút việc, sẽ ra nhanh thôi.”

Nghe chàng trai nói như vậy, Bạc Băng có thể đoán được Diệp Chính Thần đến đây vì vụ án của Ân Chung Thiêm nên cô không từ chối nữa.

Đi đến trước chiếc xe Hummer, cửa kính xe là loại không thấy được bên trong, Bạc Băng tức khắc nhớ lại chiếc xe SUV mà cô đã thấy gần đây.

Vào một đêm cách đây ba ngày, chiếc xe này đã đậu dưới khách sạn nơi cô ở, không tắt máy cũng không rời đi.

Cảnh vật trước mắt Bạc Băng giống như bị một lực mạnh mẽ va vào, lắc lư chao đảo, cũng giống như bị một lực mạnh xé rách, biến thành những mảnh nhỏ vụn vặt. Nếu có thể, cô sẽ thành tâm nắm lấy tay áo anh mà hỏi anh rằng: Cuối cùng anh muốn thế nào?

Chao đảo bước vào trong xe, Bạc Băng ngồi ở ghế sau, một mùi hương quen thuộc thoảng qua mũi cô. Đây là loại mùi hương độc nhất của anh, mặc dù rất nhạt nhưng cô vẫn có thể nhận ra được.

Anh lính cần vụ trẻ tuổi nhanh nhẹn dùng hai tay đưa cho Bạc Băng một tờ báo.

“Cám ơn!” Bạc Băng nhận lấy, cô ép bản thân mình không được suy nghĩ đến chuyện gì khác, kiên trì xem báo. Xem được nửa giờ, anh lính cần vụ mở cửa xe ra.

Diệp Chính Thần đứng bên ngoài vô tình nhìn thoáng qua cô, bước vào trong xe, ngồi chỗ trống bên cạnh cô.

Mùi hương oliu cuộn cuộn pha trộn cùng với hơi thở quen thuộc của anh, xâm nhập và lấp đầy đầu óc cô. Bạc Băng cúi đầu né tránh hơi thở của người bên cạnh, cố gắng tạo khoảng cách với anh, dường như hô hấp của cô đến nửa ngày sau mới có thể trở lại bình thường.

Dọc theo đường đi, Diệp Chính Thần đặc biệt trầm lặng, cô thì chăm chú xem báo, chữ viết trên tờ báo cùng với thân xe dao động nhẹ, Bạc Băng cẩn thận nhìn kỹ tờ báo, hơn nửa ngày cô mới đọc xong một chữ.

“Không có vấn đề gì muốn hỏi anh sao?” Cuối cùng Diệp Chính Thần cũng mở miệng, giọng nói của anh bình tĩnh lạnh lùng nhưng lại không mang một chút vẻ xem thường nào.

Đương nhiên là có rồi! Bạc Bềng liếc mắt nhìn sang bộ trang phục trắng tấp trên người anh, tại sao anh lại mặc bộ quần áo này? Tại sao anh lại đeo quân hàm? Tại sao anh lại dùng địa vị như thế này để bước vào cuộc sống của cô?

Nhưng mà, đây không phải là những điều cô nên quan tâm. Anh của quá khứ, hay anh của hiện tại, kể từ lúc cô rời khỏi Nhật Bản, giữa cô và anh đã không còn quan hệ gì nữa. Hiện nay, điều cô nên quan tâm nhất chính là vụ án của Án Chung Thiêm.

Bạc Bềng hắng giọng, nói: “Vụ án vị hôn phu của tôi tiến triển như thế nào rồi?”

Một cảm giác mát lạnh tràn vào da thịt cô.

Bạc Bềng cố gắng bình phục một chút rồi rầm vừa phát sinh trong lòng mình, ngẩng đầu nhìn ánh mắt lạnh lẽo của anh, chờ anh trả lời: “Vụ án còn đang tập trung điều tra, tạm thời vẫn chưa có kết quả.”

“Anh ấy nhận tội sao?”

Diệp Chính Thần suy nghĩ một chút: “Cho dù anh ta có nhận tội hay không, cũng không thoát được tội danh liên quan đến vụ án này.”

“Điều này tôi hiểu được.” Là thư kí của Phó thị trưởng, cho dù Án Chung Thiêm không có ý thông đồng gây tội, nhưng anh ta biết rõ tình hình, lại không báo. Tình hình hiện nay, Diệp Chính Thần có thể đảm bảo được mạng sống cho anh ta đã là tốt lắm rồi, không còn cầu mong gì hơn.

“Tôi muốn gặp anh ấy, được không?” Bạc Bềng thăm dò hỏi.

Anh hít một hơi thật sâu, có thể đoán được là chiếc cúc nơi cổ áo khá chặt, khiến anh cảm thấy khó thở: “Chờ đến khi có kết quả, họ sẽ cho em gặp anh ta.”

“Đại khái là phải chờ bao lâu?” Bạc Bềng lại thăm dò hỏi, cô không vội, cô chỉ sợ bố cô không chờ được.

Diệp Chính Thần không trả lời, giật tờ báo trong tay cô, suốt cả quãng đường còn lại, anh chỉ chăm chú đọc báo, không hề quan tâm đến cô. Anh lính cần vụ lái xe phía trước nhìn cô rất nhiều lần từ kính chiếu hậu, ánh mắt tò mò tìm hiểu.

Bạc Bềng nhìn vào cửa kính xe, cửa kính bằng thủy tinh phẳng phất bóng dáng của anh một cách mơ hồ. Cả người anh hiện rõ vẻ trang trọng và trang nghiêm không thể xâm phạm, đúng theo khí phách nghiêm minh của một người quân nhân.

Nếu không phải gương mặt kia có hóa thành tro cô cũng nhận ra được, thì Bạc Bềng thật sự hoài nghi bản thân mình đang nhận nhầm người.

Xe chạy đến một vùng ngoại ô, đứng dưới lầu của một khu nhà ở đất tiền, Bạc Bềng đưa mắt nhìn về bốn phía, không có bất kì một khách sạn nào.

Toàn thân Bạc Bềng cứng đờ, phân vân nhìn xung quanh tòa nhà cao cấp ấy: “Không phải là ăn cơm trưa sao?”

Diệp Chính Thần nhìn thoáng qua cô, thấy vẻ mặt cô đang khấn trương, trong con ngươi tối đen của anh hiện lên một chút ý cười: “Đúng là nơi này có một quán ăn rất ngon.”

Đúng lúc anh lính cần vụ mở cửa xuống xe, Diệp Chính Thần đến gần cô một chút, giọng nói anh bình tĩnh đến mức không thể bình tĩnh hơn: “Không cần lo lắng, anh mặc bộ quần áo này, sẽ không dám làm gì đâu.”

Nhìn thấy bộ dáng mặt người dạ thú của anh, Bạc Bềng không thể không nhắc nhở: “Chuyện nên làm và không nên làm... Anh cũng đều đã làm rồi.”

Cửa xe được mở ra, Diệp Chính Thần xuống xe, anh cố gắng mím chặt đôi môi mỏng, kiềm nén nụ cười ở khóe miệng.

Anh lính cần vụ đến trước cửa lầu dưới, nhấn chuông, trước khi cô và anh đến trước cửa, thì cánh cửa đã mở ra.

Diệp Chính Thần dẫn cô lên lầu hai, có một cô nhân viên phục vụ chừng mười bảy tuổi bước đến nghênh tiếp, nét mặt tươi cười: “Tham mưu Diệp, mời ngài vào!”

Cho đến khi thấy Bạc Băng, vẻ mặt tươi vui của cô nhân viên phục vụ nhanh chóng biến mất.

Nhân viên phục vụ đưa Bạc Băng và Diệp Chính Thần đến một gian phòng nhỏ. Nơi này được trang trí không giống với những nhà hàng khác, căn phòng được thiết kế rất thanh lịch, không hề lưu lại một chút mùi rượu và khói thuốc nào. Ngược lại, nơi này còn có chút hương vị ấm áp của gia đình.

“Xin chờ một lát, tôi đi pha trà.”

Trước khi cô nhân viên phục vụ lui ra ngoài, vẫn liếc mắt nhìn Diệp Chính Thần lần cuối, Bạc Băng rất muốn châm chọc anh một câu: “Tham mưu Diệp, không phải là anh đã quên nói cho người ta biết là anh đã kết hôn rồi chứ?”

Nhưng nghĩ kỹ lại, tốt nhất vẫn là nên quên đi.

Không lâu sau, nữ nhân viên phục vụ đã đem hai bình trà Quan Âm thượng hạng vào cửa, rót trà cho cô và anh, sau đó cầm lấy thực đơn, thấy Diệp Chính Thần hất cằm về phía Bạc Băng, nữ nhân viên nhanh chóng đưa thực đơn cho cô.

Bạc Băng nhận lấy, vừa mở ra xem thì thấy tất cả đều là món ăn Tứ Xuyên.

“Nơi này là quán ăn chuyên món cay Tứ Xuyên à?”

“Không phải, các món ăn Trung Quốc và Phương Tây đều có. Nhưng...” Cô nhân viên liếc nhìn Diệp Chính Thần một cái, ánh mắt tràn ngập nét gợi lên mối tình thâm kín: “Tham mưu Diệp chỉ ăn những món cay Tứ Xuyên.”

Trong lúc nhất thời, Bạc Băng không diễn tả được cảm giác của mình. Tuy thức ăn vẫn chưa vào miệng nhưng cảm giác chua cay đã tràn đầy trong lòng cô.

Đôi tay đặt dưới bàn của Bạc Băng bắt giác siết chặt, các ngón tay đều có cảm giác mệt mỏi.

“Món nào cũng được.” Bạc Băng đưa thực đơn trả lại cho cô nhân viên phục vụ.

Cô gái nhìn về phía Diệp Chính Thần, anh gật đầu: “Cứ như vậy đi.”

Nhân viên phục vụ lui ra ngoài, cô và anh lại một lần nữa ngồi đối mặt nhau, rất gần, nhưng cũng lại rất xa.

Gian phòng vô cùng yên tĩnh, yên tĩnh đến nỗi có thể nghe được cả tiếng hô hấp của đối phương, Bạc Băng chỉ biết lặng lẽ cúi đầu uống trà, nỗi lòng cô bây giờ cũng như những lá trà đang hòa tan trong nước ấm, dần dần bị dòng nước nóng bỏng làm cho khô héo.

Diệp Chính Thần lại mở miệng, Bạc Băng không hiểu sao giọng nói và biểu cảm của anh vẫn có thể bình tĩnh như vậy: “Em không hỏi anh vì sao lại mặc trang phục này à?”

Tách trà trong tay Bạc Băng run lên, nước trà chảy qua ngón tay cô, nóng bỏng.

Anh thổi nhẹ bọt trà đang bập bênh trên tách, chậm rãi nói: “Bố của anh là quân nhân, anh lớn lên trong một đại viện của quân khu. Năm anh mười tám tuổi, anh muốn vào Viện y học, nhưng bố anh lại khiến cho anh đỗ vào học viện không quân, anh và ông ấy căng thẳng với nhau mấy tháng... Cuối cùng, mỗi người nhường một bước, anh được tuyển vào Học viện quân y.”

Nhớ đến việc anh nói dối hết lần này đến lần khác, Bạc Băng bắt giác bật cười: “Còn điểm nào của anh là giả nữa? Hay nói cách khác, câu nào của anh mới là thật?”

Anh như có phần bất đắc dĩ lắc đầu, tiếp tục nói: “Sau khi tốt nghiệp đại học, anh bị đưa đi huấn luyện, anh muốn sau khi hoàn thành khóa huấn luyện sẽ tiếp tục đào tạo chuyên sâu. Ông ấy lại muốn anh đến làm ở cơ quan của quân khu, anh và ông ấy căng thẳng một năm rưỡi, sau đó mỗi người lại nhường nhau một bước... Anh được đi Nhật Bản học y.”

Bạc Băng có chút không hiểu, hiện giờ là thời đại hòa bình, quân y có thể làm thủ tục xuất ngoại để đào tạo chuyên sâu một cách bình thường, vậy thì tại sao anh lại phải giấu diếm thân phận?

Ngoại trừ anh có mục đích khác!

“Tại sao anh lại đi Nhật Bản?”

“Thật sự xin lỗi, đây là vấn đề cơ mật quân sự.” Diệp Chính Thần ngồi thẳng, bình tĩnh thổi nước trà trong tách.

Bạc Băng bình tĩnh nhìn anh, trong lúc nhất thời tất cả những ký ức đã được cô cất giấu kĩ lưỡng bỗng chốc như dòng dung nham nóng rực phun trào.

Phòng của anh vô cùng sạch sẽ, tài năng của anh hơn người, anh chưa bao giờ vén bức rèm cửa, đối với vi khuẩn anh vô cùng “hứng thú”...

Anh đã từng nói: Anh có thói quen làm việc không thể để lộ ra ánh sáng.

Anh đã từng nói: Anh bị khóa trong một chiếc lồng, mất đi sự tự do... Anh đã bị ràng buộc rất lâu, vô cùng khát vọng có lại được sự tự do như ban đầu...

Anh đã từng nói: Vì “trách nhiệm”!

Anh đã từng nói: Muốn cô tin tưởng anh, muốn cô chờ anh ba năm... Ba năm sau, cô muốn bất kì điều gì anh cũng có thể cho cô!

Anh đã từng nói rất nhiều, rất nhiều, mà cô thì tin rất ít, vô cùng ít!

“Đều là giả...” Bạc Băng tự thì thào.

“Đúng vậy, tất cả đều là giả...” Ánh mắt sắc bén của anh nhìn thẳng vào cô, giống như đang muốn tìm kiếm một chút gì đó trên gương mặt của cô.

Ngoại trừ sự lúng túng, lúc này Bạc Băng không biết nên phản ứng thế nào? Lại một lời nói dối chân thật bị mở ra, lại một sự thật đáng sợ đang xảy ra trước mắt cô. Cô rất muốn hỏi anh, hôn nhân của anh và Dụ Nhân có phải cũng là giả hay không. Nhưng cô không dám hỏi, Bạc Băng sợ nghe được đáp án.

Sợ anh nói: Không đúng!

Càng sợ anh trả lời: Đúng!

Bọn họ sống cùng nhau ba năm, còn cô hiện nay cũng đã có Ân Chung Thiêm. Cô và anh không thể quay về quá khứ được nữa, càng không thể cứu vãn những chuyện đã trở thành sự thật. Là thật, hay là giả, ngoại trừ những tổn thương sâu sắc và sự tiếc nuối mà tình yêu đã để lại, tất cả bây giờ đều đã không còn ý nghĩa nữa!

“Nha đầu...” Lại là giọng gọi này, cô như bị lạc vào cơn mơ mộng.

Bạc Băng hoảng hốt cắt đứt lời nói của anh: “Dụ Nhân... Cô ấy có khỏe không?”

Có lẽ do cô hỏi quá bất ngờ, con người đen thâm thúy của Diệp Chính Thần trở nên trầm lắng, cẩn thận quan sát biểu cảm của cô.

“Nghe nói tình cảm vợ chồng của anh và cô ấy rất tốt, chúc mừng!”

Diệp Chính Thần hơi sửng sốt, nhanh chóng giải thích rõ: “Thật ra anh và cô ta chưa từng kết hôn! Lúc đó là tình thế bất buộc, anh không có sự lựa chọn nào khác...”

Diệp Chính Thần nhìn về phía ngoài cửa sổ, một lát sau, anh quay mặt nhìn cô: “Anh và cô ta chỉ là mối quan hệ cộng tác trong công việc, ngoại trừ công việc ra hoàn toàn không có gì cả.”

Hoàn toàn không có gì cả... Bên tai Bạc Băng như có một tiếng nổ vang cực lớn.

Nếu ba năm trước đây cô có thể nghe được câu nói này, thì thật hay biết mấy...

Đáng tiếc, lúc đó anh lại không nói bất kì điều gì, chỉ trơ mắt nhìn cô đau khổ suýt chết, dùng lời nói dối này để lấp liếm cho lời nói dối khác. Hiện giờ anh mới nói ra sự thật, cô phải trả lời như thế nào đây? Cô và anh đã đi đến bước này, còn có thể quay trở lại sao?!

Bạc Băng hoàn toàn không biết, cái gì cô cũng không biết!

Anh nhìn theo ánh mắt của cô rồi lại nhìn ngón tay đang đeo nhẫn của cô. Ngọn đèn màu lam lạnh lẽo đang chiếu sáng gương mặt của cả hai, muôn màu muôn vẻ. Bạc Băng không hiểu, tại sao một viên đá được tích tụ hơn nghìn năm lại đẹp như vậy.

À, đúng rồi! Nó đã phải trải qua hàng nghìn lần mài dũa công phu.

Cho nên nó đại diện cho sự vĩnh hằng, là lời hứa hẹn suốt cả cuộc đời.

Dùng xong buổi cơm trưa vô vị, Diệp Chính Thần đưa cô trở về chỗ ở, suốt quãng đường đi cô và anh không hề nói chuyện. Trước khi rời đi, bỗng nhiên anh nắm chặt tay cô, chiếc nhẫn đính hôn làm đau tay cô, cũng có thể làm đau tay anh.

Cuối cùng, anh cũng buông tay cô ra: “Em đừng lo lắng, chuyện vị hôn phu của em, anh sẽ nghĩ cách.”

“Cám ơn.”

Trở về phòng trọ, Bạc Băng nằm trên giường, cô nhìn lên trần nhà, cẩn thận nhớ lại đoạn hội thoại của cô và anh, nhớ lại những biểu cảm dù chỉ nhỏ nhất của anh.

Anh nói, giữa anh và Dụ Nhân ngoại trừ quan hệ công việc, không có gì khác. Thật sự không có gì khác sao? Lời nói của anh, cô có nên tin tưởng nữa không?

Trái tim của Bạc Băng bắt đầu dao động. Haizzz, nơi nào có Diệp Chính Thần, tường thành ở nơi đó hoàn toàn không vững chắc mặc dù tường thành kia đã được trái tim cô xây dựng ba năm.

Tiếng gõ cửa vang lên làm Bạc Băng hốt hoảng.

Cứ nghĩ là người phục vụ quét dọn vệ sinh, Bạc Băng vội vàng bước ra mở cửa.

Nhưng Bạc Băng không ngờ là người đến lại là Dụ Nhân.

Ba năm không gặp, cô ta dường như đẹp hơn lúc trước. Đôi mày tinh tế đẹp như điêu khắc, khuôn mặt trang điểm rất cẩn thận, đôi má hồng nhạt, son môi mỏng bóng...

“Chào!” Bạc Băng cười chào hỏi, cô bỗng nhiên cảm thấy rất khâm phục bản thân mình, lúc này mà lại có thể mỉm cười.

“Tôi có thể vào không?”

“Đương nhiên là có thể.” Bạc Băng tránh sang một bên, đợi Dụ Nhân vào, sau đó mới khép cửa lại, chờ cô ta “khởi binh hồi tội”.

Dụ Nhân quả đúng là Dụ Nhân, cô ta không làm Bạc Băng thất vọng.

Chỉ mới câu đầu tiên mở miệng, lại có thể nói trúng tim đen của người khác.

“Nghe nói cô vì cứu vị hôn phu của mình, mà đến cầu xin Diệp Chính Thần...”

Nửa câu sau Dụ Nhân vẫn chưa nói xong, nhưng ánh mắt lạnh như băng của cô ta đã biểu đạt ý câu nói một cách rõ ràng.

Ở trước mặt Dụ Nhân, Bạc Băng cũng không cần phải giả vờ thanh cao: “Đúng”

“Cô làm như vậy, đối với anh ấy công bằng sao?”

Câu hỏi này rất hay.

Cũng may... Cô cũng đang muốn hỏi!

“Dụ tiểu thư, lúc trước cô tạo cho tôi nhiều sự hiểu lầm như vậy, khiến anh ấy không thể giải bày được, điều này đối với anh ấy công bằng sao?”

Về mặt Dụ Nhân vẫn không hề có chút thay đổi, vô cùng bình tĩnh mà trả lời cô: “Đó là việc mà tôi nên làm, đó là trách nhiệm của tôi.”

Người phụ nữ này, Bạc Băng tức giận đến mức như hít vào toàn khí lạnh.

Dụ Nhân diễn kịch trước mặt cô, đem cô và Diệp Chính Thần ra xoay vòng đùa giỡn. Bây giờ lại có thể trở tráo đồng dạng nói cho cô biết: Đây là trách nhiệm của cô ta.

Bạc Băng cố gắng kiềm nén cơn giận đang dâng trào, học hỏi nụ cười lạnh nhạt của Dụ Nhân: “Vậy hôm nay cô đến đây, lại muốn thực hiện trách nhiệm gì nữa.”

Con người đen thẳm thẳm của Dụ Nhân dừng lại ở đôi mắt cô: “Tôi muốn hỏi cô một câu: Người cô thích là Diệp Chính Thần, hay là vị hôn phu của cô?”

Dụ Nhân đúng là người phụ nữ biết dùng kim châm vào nỗi đau thầm kín của người khác.

Giống như cô ta không ngừng nhắc nhở cô: Cô vì một người đàn ông lại lên giường cùng với một người đàn ông khác. Giữa hai người đàn ông cho dù cô buông tha cho ai thì cô cũng là người có lỗi.

Một người phụ nữ lợi hại như vậy, Bạc Băng vô cùng muốn biết những ngày qua Diệp Chính Thần làm cách nào mà có thể chung sống hòa thuận cùng với cô ta.

Bạc Băng không kiềm nén được mà thông cảm cho anh.

Vốn dĩ cô có thể không trả lời, nhưng đối với bản thân, cô không cam tâm nhiều lần thua dưới tay Dụ Nhân như vậy, lần nào cũng bị cô ta nói đến mức không trả lời được.

“Tôi thích ai không quan trọng!” Bạc Băng cố tình khiến cho lời nói của cô thêm phần mập mờ: “Quan trọng là Diệp Chính Thần thích ai... Cô quen biết anh ấy đã hơn mười năm, cho nên so với tôi, cô càng phải hiểu rằng anh ta không... bằng... cảm... thú...”

Sắc mặt Dụ Nhân thay đổi, lúc đỏ lúc trắng, cuối cùng, cô ta cố nói bằng chất giọng mềm mại nhất: “Tôi đến tìm cô không có ý gì khác, tôi chỉ muốn biết cô sẽ nghĩ như thế nào khi biết người Diệp Chính Thần thật sự yêu là cô. Vì cô điều gì anh ấy cũng có thể làm... Nếu cô không yêu anh ấy, cô cũng đừng trêu đùa anh ta, cô đã từng làm tổn thương anh ấy một lần, đừng làm tổn thương anh ta lần thứ hai.”

Bạc Băng tức giận đến mức từ đôi môi đến cả người đều phát lạnh, cô cố gắng kiềm chế sự xúc động để không lao đến bóp chết Dụ Nhân mà cố duy trì nụ cười: “Từ trước đến nay, tôi chưa bao giờ bông đùa với anh ấy. Tôi chỉ mong anh ấy cũng đừng bông đùa với tôi, như vậy là đủ rồi.”

Dụ Nhân gượng cười, đi đến phía cửa: “Cô hoàn toàn không hiểu anh ấy.”

Bạc Băng không phủ nhận, hai giờ trước, cô thậm chí không hề biết Diệp Chính Thần là quân nhân.

Tại sao cô không có đủ khả năng hiểu anh!

Tiền Dụ Nhân, Bạc Băng giống như vừa bước ra từ một cuộc chiến, vô cùng mệt mỏi, sức cùng lực kiệt.

Chiến tranh giữa phụ nữ xưa nay không có thắng thua, chỉ có hai bên cùng bị tổn thương mà thôi.

Vừa định nghỉ ngơi một chút, điện thoại Bạc Băng lại vang lên, trên màn hình hiện lên số của mẹ cô. Bạc Băng nhận điện, vừa muốn nói chuyện, đã nghe thấy giọng nói đứt quãng từ đầu dây bên kia.

“Mẹ?”

“Tim của bố con có vấn đề, đang ở phòng cấp cứu...”

Bạc Băng cảm thấy như tất cả các dây thần kinh đều đứt đoạn, trước mắt cô là một màu tối đen.

“Bạn của bố con ở viện kiểm sát nói, nói, Chung Thiêm có khả năng ngồi tù ít nhất là sáu, bảy năm... Ngay lập tức bố con...” Bên kia chỉ còn tiếng khóc.

Cô không thể sụp đổ, không thể. Bạc Bểng cố gắng dùng chút sức lực còn lại, an ủi mẹ cô: “Mẹ, mẹ đừng khóc, Chung Thiêm sẽ không có gì đâu, bố cũng sẽ không có gì, con sẽ về ngay.”

Lên máy bay, sau đó lại ngồi ô tô, đêm đó hơn mười một giờ Bạc Bểng mới đến bệnh viện. Bố cô vừa mới ngủ, mẹ cô đang ngồi bên cạnh trông coi ông, vừa thấy Bạc Bểng, ánh mắt bà lại đỏ lên.

Bố cô dường như nghe được tiếng động, mở to mắt, đôi môi ông run run, giờ bàn tay ra.

Bạc Bểng hiểu được ý của bố, cô nắm lấy tay ông: “Bố, bố đừng nghe người khác nói lung tung, bạn con ở Bắc Kinh nói... Chung Thiêm không có tội, anh ấy sẽ được thả nhanh thôi.”

“Có thật không?” Mẹ cô vội hỏi.

“Thật, thật đó.” Bạc Bểng ngồi xuống, nói khẽ: “Bạn của con là thượng tá quân khu, anh ta đã đến ủy ban. Cấp trên nói rằng, Án Chung Thiêm không liên quan đến vụ án này...”

“Thượng tá quân khu Bắc Kinh? Chúc vị cao thế ư.”

“Đúng vậy, rất cao. Anh ta nói không sao, thì chắc chắn là không sao.”

Bố cô yên tâm ngủ, mẹ cô thì ngủ cạnh giường ông, Bạc Bểng ngồi ở hàng ghế dài trong bệnh viện, chờ đến bình minh.

Ngoại truyện 2: Ai là định mệnh của ai...Yêu một người, cũng giống như trải qua một kiếp người.

Dụ Nhân biết rõ, Diệp Chính Thần là tai vạ khó tránh trong định mệnh đã định của cô. Nhưng định mệnh của Diệp Chính Thần lại không phải là cô, mà một người phụ nữ khác mới chính là vận mệnh suốt đời suốt kiếp của anh...

Diệp Chính Thần – Ba chữ này khi phát âm rõ ràng là rất bình thường, nhưng khi truyền đến tai Dụ Nhân, lại khiến cho cô có một cảm giác dao động mạnh mẽ.

Không hiểu sao, thời đại học, tần suất của ba chữ này lại xuất hiện cực kì cao trong phòng trọ của cô.

“Nghe nói Diệp Chính Thần lại đổi bạn gái mới, là Trần Tất khoa bệnh lý học...”

Âm thanh gió thổi sà sạt, lặp đi lặp lại rất nhẹ nhàng.

“Có phải là cô nàng đẹp nhất trường không? Đặc biệt rất thích làm nũng với người yêu?”

“Đúng là cô ta.”

Nghe đến đó, Dụ Nhân chỉ im lặng khép sách lại, cô bật máy vi tính lên rồi lướt web. Đối với loại đề tài này, từ ngữ dường như chưa bao giờ có điểm dừng.

“Thật là ngưỡng mộ Trần Tất...”, đang nói chuyện là nhóm nhiều nữ sinh đã say đắm Diệp Chính Thần hai năm nay.

“Có gì mà ngưỡng mộ, lại chỉ là chuyện tình cảm nam nữ bình thường thôi mà.”

“Ai mà không biết là tình cảm nam nữ cơ chứ, nhưng mà chỉ cần từng có được...”

Sau khi ăn xong, nhóm tám chuyện nhàm chán lại bắt đầu, tin đồn mà các nữ sinh nói cứ như là chuyện lạ, người không biết tình hình thật sự sẽ cho rằng Diệp Chính Thần và Trần Tất có chuyện gì đó không thể cho ai biết. Còn người hiểu biết tình hình thật sự, cũng lười giải thích hộ anh.

Là ai có thể khiến cho những câu chuyện tình yêu của Diệp Chính Thần có thể viết thành cả một quyển sách kia chứ.

Có người nói: Thường hay thấy anh tán tỉnh phụ nữ đẹp ở quán ăn đêm.

Có người nói: Thấy anh dẫn một cô gái đến khoa phụ sản để siêu âm.

Cũng có người nói: Chính mắt thấy anh mang một cô gái vào khách sạn ở gần trường...

Nhưng Dụ Nhân là người rõ nhất, đó chỉ là tin đồn, chỉ là tin đồn mà thôi...

Bởi vì cô cũng đã từng gặp được Diệp Chính Thần ở quán ăn đêm. Anh cùng với một cô gái ăn mặc lẳng lơ nào đó trò chuyện rất mờ ám. Nhưng sau khi lắng nghe Dụ Nhân mới biết được là cô gái đó muốn quyến rũ anh, mà anh thì vòng vo tìm cách để từ chối...

Dụ Nhân còn gặp được Diệp Chính Thần mang một cô gái đến khoa phụ sản làm siêu âm.

Cô gái mang phiếu siêu âm bước ra từ phòng khám, sắc mặt nhợt nhạt nắm lấy tay áo của anh khóc nức nở, anh dùng lời nói dịu dàng để khuyên cô gái ấy.

Gặp được cảnh tượng này, dạ dày vốn dĩ rất tốt của Dụ Nhân đột nhiên co rúm, khiến cô cảm thấy buồn nôn.

Cô gái hoảng hốt rời đi, trước khi đi còn nói câu “Cám ơn!”

Dụ Nhân cảm thấy ngạc nhiên, đuổi theo cô gái để hỏi, hóa ra trên đường cô ta suýt chút nữa thì ngã, đúng lúc Diệp Chính Thần đi qua, đưa cô ta đến bệnh viện.

Về phần Diệp Chính Thần có mang một cô gái say rượu đến khách sạn hay không? Có lẽ, là không.

Để xác định rõ ràng mọi thứ, thì có thể dùng câu nói của Trịnh Vỹ: “Cái nào cũng có khả năng là thật, ngoại trừ lên giường. Ai chẳng biết Diệp đại công tử nổi tiếng sạch sẽ, không bao giờ ngủ trên giường người khác, không phải khách sạn năm sao thì không ngủ, không phải gái ‘sạch’ thì không dùng...”

Diệp Chính Thần chỉ thản nhiên đáp lại: “Tại sao em lại không biết nhỉ?”

Trịnh Vỹ vỗ vỗ vai anh: “Hiện giờ biết được cũng không muộn!”

“Vâng, biết rồi.”

...

Dụ Nhân không thể không cười, cô đã quen biết Diệp Chính Thần được mười năm, cô biết rất rõ con người của anh. Anh thích giúp đỡ người khác, lại không thích giải thích về hành động của mình. Lâu ngày, hiểu lầm của mọi người đối với anh ngày càng lớn, ngay cả những người phụ nữ được anh giúp đỡ cũng hiểu lầm là anh có ý đồ khác.

Ban đầu, đối với tin đồn Diệp Chính Thần chỉ cười trừ, lâu ngày, anh cũng chế giễu thêm vài câu, đem một hình tượng công tử phong lưu ra biểu diễn vô cùng tinh tế.

Có một loại đàn ông, chỉ cần bạn tin tưởng nhân phẩm của anh ta, không quan tâm người khác nói thế nào, càng không thể tin vào hai mắt của mình.

Cho nên, nếu thật sự yêu anh ta, nhất định phải tin tưởng anh ta, nếu không, câu nói “em yêu anh” sẽ không còn ý nghĩa gì nữa!

Máy bay đáp xuống sân bay quốc tế Osaka.

Dụ Nhân cố ý không mở sim điện thoại vừa mua, mà dùng điện thoại công cộng gọi cho Diệp Chính Thần.

“Sinh nhật vui vẻ!” Vì muốn đến Nhật Bản vào ngày đặc biệt này mà Dụ Nhân đến sớm hơn thời hạn đã định, cô nghĩ là Diệp Chính Thần chắc chắn sẽ rất cảm động.

Nhưng nhận điện thoại đã lâu, anh mới nói chuyện, giọng nói vẫn lạnh lùng như trước: “Cô đang ở đâu?”

“Sân bay quốc tế Kansai.” Dụ Nhân trả lời, cố gắng không biểu lộ sự chờ mong của bản thân.

“Không phải nói tháng sau mới đến sao?”

“Tạm thời có sự thay đổi.”

“...”

“Có phải em đến hơi sớm phải không?”

“Ừ, tôi còn một số việc vẫn chưa xử lý xong.”

Đã từng gặp phải sự nhắc nhở nhẹ nhàng trước đó, nên Dự Nhân đã cố gắng không để công việc và việc riêng vướng víu vào nhau, cô dùng rất nhiều ám ngữ để nói chuyện cùng cấp trên.

Đoạn đối thoại này, nghe như lời tán gẫu bình thường của một cặp vợ chồng mà thôi.

“Tôi hiểu rồi.” Diệp Chính Thần hoàn toàn hiểu được ý của cô: “Cô ở sân bay chờ tôi, tôi sẽ qua đón cô.”

“Được”

...

Ánh đèn rực rỡ được thấp lên, gió biển đang thổi nhẹ nhàng.

Chiếc xe thể thao đang chạy nhanh trên đường cao tốc, Dự Nhân ở trong xe nhìn người đàn ông bên cạnh mình.

Không hề nghi ngờ, Diệp Chính Thần có một gương mặt tuấn tú không thể lẫn với bất kỳ ai. Nhưng sức hấp dẫn thật sự của anh không chỉ có ở gương mặt.

Trên người của anh lại có một sức hấp dẫn khiến cho người khác không thể nào nắm giữ được...

Khi anh mặc quân trang trông anh vô cùng nghiêm túc. Vẻ mặt trang nghiêm, giống như một bộ máy nhà nước – Không thể xâm phạm

Khi anh mặc áo blouse trắng, tao nhã và bình thản, có nét thiêng liêng tựa như thiên thần.

Khi anh cùng uống rượu với bạn bè trong một quán ăn đêm, thật sự không thể hình dung nổi, nói năng thô lỗ, nụ cười đen tối, đúng đáng vẻ của một công tử đào hoa.

Khi ở cùng cô, Diệp Chính Thần như biến thành một người khác, nho nhã lễ độ, vô cùng ít nói...

Hôm nay anh lại khác với thường ngày, mặc một chiếc áo sơ mi màu đen, cởi hai cúc áo, vừa phẳng phất nét lơ đãng vừa quyến rũ vô cùng.

Không biết anh đang nhớ đến điều gì, vầng trán có chút dao động, ánh mắt cuốn hút tựa như yêu ma...

Tâm trạng Dự Nhân không khỏi xao động, ánh mắt cô chuyển về hướng khác, nhìn phong cảnh bên ngoài.

Dọc theo đường đi, anh chuyên tâm lái xe, cô thì nhìn phong cảnh.

Mỗi lần cô cố gắng tìm đề tài bắt chuyện, anh đều dùng ngôn ngữ không thể ngắn gọn hơn để trả lời.

Tuy rằng cô là vợ của anh, nhưng giữa cô và anh vẫn là khoảng cách xa muôn trùng điệp...

Phong cảnh bên ngoài khiến Dự Nhân không khỏi nhớ lại nhiều tháng trước.

Diệp Chính Thần đề nghị với tổ chức, vì nhiệm vụ học tiến sĩ của anh quá nặng, anh không có thời gian làm việc. Anh muốn tổ chức sắp xếp ột cô gái có thể giúp anh viết báo cáo, sưu tầm tư liệu. Ngoài ra, anh nói tuổi anh cũng không còn nhỏ, cần một người phụ nữ giúp anh lo việc ăn uống trong cuộc sống hằng ngày.

Tổ chức cứ mãi lo lắng, từ chối thỉnh cầu của anh. Lý do rất đơn giản: Bên cạnh có một người phụ nữ quan hệ thân mật, sẽ rất dễ lộ thân phận.

Vì chuyện này mà Diệp Chính Thần đã về nước, quá trình cụ thể như thế nào Dự Nhân không biết rõ lắm, cuối cùng cấp trên đồng ý phái một cô gái đến giúp anh, với thân phận là vợ hợp pháp...

Dự Nhân cho rằng đó là một cơ hội hiếm có.

Cô nam quả nữ, chung sống cùng nhau ba năm, cho dù tâm có vững như thế nào đi nữa, cũng sẽ khó thoát khỏi “mưa dầm thấm đất”.

Với địa vị ở quân khu của bố mình, cơ hội này nhanh chóng được Dự Nhân tận dụng.

Hội nghị diễn ra trong căn phòng bí mật, lãnh đạo cấp trên thay mặt tổ chức tuyên bố với cô và anh.

Diệp Chính Thần bỗng nhiên đứng dậy, đồng dục nói hai chữ: “Không được!”

Đối với kỷ luật của quân đội, quân lệnh như ngọn núi, đây là hai chữ cấm kỵ.

Lãnh đạo cấp trên sững sốt với thái độ của anh: “Cậu nói cái gì?”

“Tôi không đồng ý, tôi kết hôn với ai là tự do của tôi.”

“Đây là quyết định của tổ chức.” Lãnh đạo cấp trên trước tiên phải suy nghĩ đến công việc: “Lo lắng cho thân phận của cậu...”

Diệp Chính Thần lạnh lùng cắt đứt lời nói phía sau của vị lãnh đạo: “Đây là quyết định của tổ chức, hay là quyết định của Tư lệnh Diệp?”

Sắc mặt của vị lãnh đạo cấp trên biến đổi, tức giận đến mức đập mạnh văn kiện lên bàn.

“Ký tên! Đây là quân lệnh!”

Trên văn kiện, là một dòng chữ rõ ràng: “Đơn xin đăng kí kết hôn”, còn có nội dung đã được điền đầy đủ, chỉ cần ký tên.

Hai chữ “quân lệnh” vừa nói xong, Diệp Chính Thần như không còn đường phản bác. Anh cầm bút lên...

Chữ viết chưa dừng trên giấy, cây bút trên tay anh đã bị gãy vụn.

“Tôi không ký!” Anh quăng cây bút đi, đứng thẳng người, tư thế đứng của sự độc lập: “Ông đưa ra tòa án quân sự đi.”

“Cậu!”

Nếu là người khác nói ra lời nói điên cuồng như vậy, sẽ sớm bị đưa đi trị tội rồi, nhưng Diệp Chính Thần là ngoại lệ!

Vị lãnh đạo cấp trên lại là cấp dưới của bố anh.

Vị lãnh đạo cấp trên như không có biện pháp nào khác, giọng nói của ông trở nên chậm rãi: “Cậu có thể không chấp nhận cuộc hôn nhân này, nhưng mà, cậu cũng đừng quên! Đừng quên, cậu là quân nhân, cậu là người phải gánh vác trách nhiệm!”

Một gánh nặng về trách nhiệm đè lên vai anh, Diệp Chính Thần bắt giác trầm mặc.

Tuy rằng anh không ký tên, nhưng giấy kết hôn vẫn được gửi đi, anh và cô chính thức trở thành vợ chồng hợp pháp.

Cầm lấy tờ giấy kết hôn, Diệp Chính Thần nhìn Dụ Nhân, vô cùng nghiêm túc: “Cho dù là hợp pháp, tôi cũng sẽ không thừa nhận cuộc hôn nhân này.”

Cô cười nói: “Em hiểu.”

Rồi sẽ có một ngày, anh phải thừa nhận.

Nhưng ba năm, hơn một ngàn ngày đêm, cũng không đủ làm anh thừa nhận.

...

Sau khi hoàn hồn trở về từ hồi ức, thì Diệp Chính Thần đã chạy xe vào gara của một căn nhà nhỏ.

Anh đưa cô đi qua một bãi cỏ, vào cửa, bật đèn.

Ngọn đèn chiếu vào bức rèm màu xanh nhạt, căn phòng vô cùng sạch sẽ, thoáng mát.

Dụ Nhân nhìn thoáng qua căn phòng một chút, trong phòng được trang trí ngăn nắp đơn giản, lộ rõ vẻ mạnh mẽ nam tính.

“Đây là nhà của anh à?” Dụ Nhân hỏi.

“Ừ, tôi mua khi vừa đến Nhật Bản.” Anh nói: “Một năm trước tôi đã dọn đến nhà trọ của sinh viên, có việc cần mới đến đây, thỉnh thoảng mới ở lại.”

Diệp Chính Thần đưa Dự Nhân xem qua các căn phòng, vừa xem anh vừa giới thiệu: “Tầng một là phòng khách và phòng bếp, nhà vệ sinh nằm ở trong cùng tầng hai, có hai phòng ngủ, một căn phòng dành cho hai người, và một phòng cho khách... Trong ngăn kéo có vài xấp tài liệu hướng dẫn sử dụng đồ điện trong nhà... Không hiểu được thì điện thoại cho tôi, điện thoại ở phòng khách tầng một... Còn có, chiều thứ sáu mỗi tuần sẽ có một người đến quét dọn nhà, cô đừng để người đó vào thư phòng.”

“Em biết rồi.”

Cuối cùng, Diệp Chính Thần đưa Dự Nhân vào thư phòng, lấy từ ngăn kéo ra một chiếc chìa khóa đưa cho cô: “Cái này cho cô, về sau cô cứ ở lại nơi này.”

“Em nên ở phòng nào.”

“Tùy cô.” Anh bổ sung thêm một câu: “Tôi ở nhà trọ của trường.”

Diệp Chính Thần lấy một quyển sách từ giá sách đưa cho cô: “Trước tiên cô hãy xem quyển sách này đi. Có thời gian tôi sẽ đem tư liệu đến cho cô xem, để cô biết về những đề tài nghiên cứu của tôi.”

Sau khi nói xong, anh nhìn đồng hồ. Chiếc đồng hồ không phải hiệu Gaeger, cũng không phải Rolex, trên mặt đồng hồ là logo Hải Âu. Dự Nhân cũng không biết thương hiệu đồng hồ nào lại có logo này.

“Tôi còn có việc, phải đi trước.”

Thấy anh thật sự vội vàng, Dự Nhân cố gắng chịu đựng cơn đói đang âm ỉ trong bụng, gật đầu: “Vâng, anh đi đi.”

Diệp Chính Thần đi rồi, trong căn phòng xa lạ chỉ còn lại một mình cô.

Thu xếp hành lý, Dự Nhân đang do dự có nên ra ngoài đi dạo và mua cái gì đó để ăn hay không.

Căn phòng vang lên tiếng chuông lanh lảnh, cô vén bức rèm cửa lên, thì thấy trong tay Diệp Chính Thần xách theo một túi đồ bước vào cửa.

Thì ra trước cửa nhà anh có trang bị chuông báo động, có người bước vào chuông sẽ vang lên.

Dự Nhân đi tới cửa, Diệp Chính Thần đã dùng chìa khóa mở cửa.

“Tôi mua chút thức ăn cho cô.” Anh đưa cho cô túi thức ăn đang cầm, lại lấy một xấp tiền Nhật trong ví ra: “Cái này cho cô, ra khỏi cửa, đi năm trăm mét rồi rẽ phải sẽ có một cửa hàng tiện lợi. Cần gì, cô có thể mua... Qua đường nhớ nhìn tín hiệu đèn giao thông...”

Tuy rằng chỉ vài câu dặn dò đơn giản, nhưng cô cũng cảm nhận được sự quan tâm xuất phát từ đáy lòng anh.

“Cám ơn!”

“Đừng khách sáo. À, cô không cần lo lắng. Nhật Bản rất an toàn.”

“Được.”

Dự Nhân biết anh lạnh lùng và không hòa đồng với cô không phải là anh không thích cô, chỉ là anh không thích bị bố anh sắp xếp cuộc sống, nhất là hôn nhân.

Cho nên, cô đến đây, để chính thức cho anh một cơ hội quen biết cô và hiểu về cô...

Chạng vạng ngày tiếp theo, Diệp Chính Thần trở lại đưa tư liệu cho cô. Dự Nhân cố ý chuẩn bị thật nhiều món ăn ngon, mời anh ở lại dùng cơm chiều.

Anh nhìn đồng hồ, vẻ mặt không chút thay đổi, từ chối cô: “Tôi còn có việc, phải đến phòng nghiên cứu một chuyến.”

“Khuya như vậy vẫn phải đi à?”

“Có thí nghiệm cần phải làm.” Anh vội vàng mặc áo khoác vào.

“Em chờ anh.”

“Chắc khuya lắm mới xong, hôm khác đi.”

Anh vừa đi không lâu, Dự Nhân đem thức ăn để vào một chiếc hộp, cô lái xe đến phòng nghiên cứu viện y học trường đại học Osaka.

Giáo sư và các nhóm sinh viên nghiên cứu bình thường tám giờ đã hết giờ làm, chín giờ thì các sinh viên đã dần dần ra về.

Sau chín giờ ở khu phòng nghiên cứu, ngoại trừ những sinh viên chưa làm xong thí nghiệm, tất cả đều đã ra về.

Dự Nhân tìm được phòng nghiên cứu của Diệp Chính Thần nhưng anh lại không có ở đó. Một sinh viên đang quét dọn vệ sinh bảo cô lên phòng thí nghiệm vô khuẩn ở tầng trên xem.

Từ cầu thang đi lên, vẫn chưa đặt chân đến cửa lầu, Dự Nhân đã nhìn thấy Diệp Chính Thần đang đứng ở hành lang, lẳng lặng nhìn vào cửa kính thủy tinh.

Dự Nhân không biết bên trong có gì, nhưng ánh mắt anh lúc này lại có sự sâu xa vô cùng hiếm thấy.

Nhìn bên ngoài một lát, anh đi đến cửa sổ phía cuối hành lang, nhìn phong cảnh.

Ngọn đèn mờ nhạt bao phủ bóng dáng của anh, có một chút cô đơn. Dường như anh không phải đang ngắm nhìn phong cảnh, mà là đang chờ đợi gì đó.

Không biết đã qua bao lâu, anh nhìn đồng hồ trên cổ tay mình, ngón tay anh nhẹ nhàng mơn trớn lên bề mặt móc khóa của nó.

Anh lại đi đến ngoài cửa, nhìn vào bên trong cửa kính thủy tinh, khóe miệng của anh bất giác mỉm cười.

Ngón tay Dự Nhân mạnh mẽ vịn vào lan can cầu thang, trực giác của phụ nữ nói cho cô biết, bên trong cánh cửa đó... Có một người phụ nữ.

Thấy Diệp Chính Thần đẩy cửa bước vào, Dự Nhân do dự một lát, lặng lẽ bước theo sau anh.

Bên trong đúng là có một cô gái. Cô ấy đang ngồi ngay ngắn trước kính hiển vi, mái tóc dài được buộc cao, để lộ ra gương mặt trong sáng, chiếc áo blouse trắng rộng thùng thình, thấp thoáng lộ ra những đường cong hoàn mỹ của một người phụ nữ. Diệp Chính Thần từ sau lưng ôm lấy cô gái, ngón tay anh không kiêng nể gì mà hướng đến ngực cô ấy.

Cô gái hoảng sợ, quay đầu nhìn anh, gương mặt cô ấy bỗng chốc ửng hồng.

Anh lại càng không lo ngại gì, tay lần từ vạt áo vào trong.

Dự Nhân xoay người, cô dựa vào vách tường cạnh cửa hít vào thật sâu rồi chậm rãi thở ra.

Cô không tin, cho dù tận mắt chứng kiến cô cũng không tin, Diệp Chính Thần không phải loại đàn ông như vậy.

Hành lang yên tĩnh, thỉnh thoảng bên trong lại vọng ra tiếng nói: “Bác sĩ Diệp, đây là nơi trị bệnh cứu người, anh trang nghiêm một chút có được không?”

“Đâu có ai nhìn thấy.”

“Nếu bị người khác thấy thì sao?”

“Coi như họ chụp một bức ảnh ‘nóng’ sáng tạo... anh không ngại.”

“Nhưng em để ý... Á... Đừng...” Âm thanh của người con gái yếu dần, cuối cùng không còn nghe thấy gì nữa.

Mùi thuốc khử trùng tràn ngập ở hành lang cùng với sự yên tĩnh giống như cõi chết.

Dự Nhân siết chặt chiếc túi đựng hộp thức ăn trong tay, móng tay khảm vào da thịt cô.

“Được rồi, đừng... Làm ơn...” Âm thanh của người con gái êm ái và trong vắt như dòng nước.

“Nha đầu...” Giọng nói của Diệp Chính Thần có thể làm bốc cháy bất kì thứ gì: “Hay là, đêm nay em mặc chiếc áo blouse trắng này về đi...”

Cuối cùng Dụ Nhân không chịu đựng được nữa, trong một giây đó cô muốn bước vào trong, dùng nước lạnh hắt vào làm tỉnh hai người bọn họ.

Cô lấy điện thoại ra, gọi cho Diệp Chính Thần.

Cô theo dõi nghe được âm thanh trong phòng vang lên.

“Anh đi nhận điện thoại.” Anh nói: “Em chờ anh.”

“Vâng.”

Diệp Chính Thần cầm điện thoại bước ra: “A lô.”

Dụ Nhân không nói lời nào, cho đến khi anh thấy được cô...

Sau một giây hoảng hốt, bằng tốc độ nhanh nhất, Diệp Chính Thần kéo tay cô tiến vào nơi âm u của cầu thang.

“Sao cô lại đến đây?” Anh nhỏ giọng hỏi.

Cô nở nụ cười lạnh như băng, trả lời anh: “Thế nào? Làm phiền hai người đang triền miên à?”

Anh như muốn nói gì đó nhưng lại thôi, ánh sáng mờ ảo từ hành lang chiếu vào vẻ mặt đang áy náy của anh, nhưng anh cũng không nói “Thật sự xin lỗi”.

Vô cùng rõ ràng, anh không thể không thừa nhận sai lầm của chính mình. Biết rõ có thể sẽ làm cô tổn thương thật sâu, anh cũng không chịu giải thích, hay là nhận sai.

Dụ Nhân đã hiểu, cô xoay mặt, cố gắng để những giọt nước mắt của cô rơi trong đêm tối: “Anh thích cô ấy?”

“Cô không biết sao?”

Dụ Nhân lắc đầu, không có ai nói với cô.

Bên trong có tiếng kéo ghế, Diệp Chính Thần vội vàng nói: “Cô về trước đi, sau khi về tôi sẽ giải thích với cô.”

Ngày hôm sau, Diệp Chính Thần đến tìm cô, nói cho cô nghe tất cả.

Hóa ra, người con gái đó là Bạc Băng, họ yêu nhau, mến nhau.

Nhưng tổ chức muốn anh chia tay với cô ấy, lý do rất đơn giản: Tổ chức phái anh đến điều tra vi khuẩn ở Viện y học trường đại học Osaka, không phải đến để nói chuyện yêu đương.

Sau khi trở về, anh và cô ấy chia tay, đáng tiếc, anh lại không thể không chế được chính mình, phạm phải một sai lầm lớn...

Còn đó là sai lầm gì, Dụ Nhân không cần hỏi cũng có thể hiểu được.

“Tại sao không nói sớm cho em biết?” Dụ Nhân hỏi.

“Bố tôi nói nếu như tôi không biết chừng mực, ông ấy sẽ sai người đem cô ấy đến một nơi khác, đến một nơi mà tôi vĩnh viễn không tìm thấy.”

“Anh cứ thích cô ấy như vậy, tiền đồ thì sao, trách nhiệm thì sao, cũng không quan trọng à?”

“Chuyện tình cảm, không phải muốn kiểm chế là có thể kiểm chế!”

Điều này làm sao cô có thể không rõ được kia chứ?

Yêu phải một người không nên yêu, ai lại không muốn kiểm chế.

Bạn có thể kiểm chế được mười năm, hai mươi năm, nhưng cuối cùng chỉ trong một giây xúc động bạn phải nằm trải thất bại trong tích tắc...

Dụ Nhân không còn sức lực dựa vào ghế sofa: “Anh định thế nào?”

“Tôi không muốn làm tổn thương cô ấy.” Nhắc đến cô gái đó, ánh mắt anh lại hiện lên một thứ tình cảm dịu dàng làm cảm động người khác. Đó là điều xa xỉ mà cô luôn mong muốn anh có thể cho cô: “Không cần biết tương lai sẽ xảy ra việc gì, tôi chỉ hy vọng, có thể hạn chế tổn thương cô ấy đến mức thấp nhất...”

“Em thì sao?” Anh có bao giờ nghĩ đến những tổn thương mà cô phải chịu hay không?

“Cô chỉ cần làm tốt nhiệm vụ mà cô phải làm, đối với cô ấy, cô cứ xem như không biết gì. Qua một thời gian, tôi sẽ xin với cấp trên, điều cô trở về.”

“...”

Đây chính là lời dặn dò của Diệp Chính Thần đối với cô.

Sau nhiều năm chờ đợi và chờ đợi, tất cả đều tan biến trong giây phút đó.

Dụ Nhân không cam tâm buông tay, không cam tâm bị Diệp Chính Thần từ chối như vậy, lại càng không cam tâm thua dưới tay của một người phụ nữ khác.

Tình yêu là thứ cần sự cố gắng của bản thân, chưa đến giờ phút cuối cùng, cô sẽ không bao giờ nhận mình thua.

Ghen tị thường khiến con người ta đánh mất lý trí.

Một người thông minh như Dụ Nhân lại quên rằng đứng ở một góc độ khác để suy nghĩ thì Diệp Chính Thần chưa hề làm gì tổn thương đến cô. Ngược lại anh đã cố gắng hết sức để sự tổn thương anh mang đến cho cô xuống mức thấp nhất.

Anh muốn cô rời đi, chính là không muốn cô lãng phí thời gian, lãng phí tình cảm với một người đàn ông không bao giờ yêu mình.

37. Chương 37: Một Ngày Yêu

Đêm lạnh, Bạc Băng một mình ngồi trên hàng ghế dài trong bệnh viện. Cô dò các số điện thoại trong danh bạ, một lần rồi lại một lần, nhưng vẫn không tìm thấy một ai có thể giúp mình. Mãi cho đến hai giờ sáng, Bạc Băng mới quyết định gọi điện thoại cho Diệp Chính Thần.

Anh không nói chuyện, nhưng cô có thể nghe được tiếng hít thở rất trầm lắng của anh.

“Em phải làm gì bây giờ?” Bạc Băng hỏi không đầu không đuôi.

Cuối cùng anh cũng mở miệng: “Anh có thể làm gì cho em?”

Đau đớn đến xé lòng, Bạc Băng cuối cùng cũng bật khóc nức nở. Những áp lực cứ thế tuôn ra cùng với nước mắt, hóa ra khóc cũng là một loại hạnh phúc.

“Em chờ anh, anh đi tìm em!”

Bạc Băng lắc lắc đầu, tuy rằng anh không thể nhìn thấy được: “Em đang ở Nam Châu.”

Đầu dây bên kia im lặng vài giây.

Bỗng nhiên câu nói đó được lặp lại một lần nữa: “Em chờ anh, anh đi tìm em!” Những lời này giống như một ngọn lửa, thiêu đốt màng tai mỏng manh của cô.

Tại sao, không cần biết cô ở nơi nào, không cần biết cô và anh xa cách bao nhiêu, từ trước đến nay cô vẫn luôn cảm nhận được sự tồn tại của anh, rất gần, rất gần. Nhưng mỗi khi anh và cô gần nhau chỉ trong gang tấc, ngay cả lúc hai cơ thể không có chút khoảng cách nào thì cô và anh vẫn thật sự không có được nhau.

Suýt chút nữa Bạc Băng đã nói ra rằng: Em chờ anh!

Nhưng trong đầu cô bất chợt lại vang lên tiếng nói cực kì lạnh lẽo: “Bảo anh ấy cứu vị hôn phu của cô, cô cảm thấy công bằng với anh ấy sao? Anh ấy yêu cô, vì cô việc gì anh ấy cũng dám làm... Nếu cô đã không yêu anh ấy, thì cũng đừng trêu đùa anh ấy...”

Thế nên lời nói kia chưa kịp thốt ra, Bạc Băng đã phải khó khăn thu về, rồi đổi thành: “Không cần đâu.”

Nói xong, cô không cho bản thân bất kì cơ hội đổi ý nào mà nhanh chóng ngắt điện thoại.

Dụ Nhân lại thắng một lần nữa. Lời chỉ trích của cô ta cuối cùng cũng đã đánh sâu vào tâm lý Bạc Băng. Nó giống như là lời yêu chú lúc nào cũng văng vẳng bên tai cô.

Bạc Băng quyết định chờ đến sáng. Sau đó cô sẽ đi tìm luật sư để nói chuyện, thảo luận một chút về kết quả có thể xảy ra của vụ án, hỏi luật sư cách chống án như thế nào và khả năng thắng kiện là bao nhiêu.

Những ánh bình minh đầu tiên dần dần hiện ra, bầu trời trong vắt một cách lạ lùng.

Một người đàn ông mặc bộ quân trang màu xanh lục đứng ngay trước mắt cô. Ánh nắng vàng rực rỡ làm bóng dáng anh trở nên mơ hồ, nhưng lại chiếu sáng lên hàng cúc áo chỉnh tề, vô cùng chói mắt.

Ngồi trên hàng ghế dài, Bạc Băng sững sờ ngẩng đầu lên, cô nhìn không rõ gương mặt anh, trong lòng cô bất chợt run rẩy.

“Anh?” Bạc Băng kinh ngạc đứng lên, mở to hai mắt, cô vẫn không thể nào tin vào những gì mình đang thấy: “Tại sao anh... Lại ở đây?!”

“GPS.” Diệp Chính Thần trả lời qua loa: “Hệ thống định vị toàn cầu.”

Trời đã vào thu, bầu trời màu xanh biếc trong vắt.

Bạc Băng không nói gì mà chỉ nhìn anh chăm chú, cô hoàn toàn không biết nên nói gì.

Lúc cô gần như tuyệt vọng nhất, cô chỉ có một khát vọng vô cùng tầm thường là cầu mong ông trời hãy để ột người đứng trước mặt cô, giống như vào một đêm mưa của nhiều năm trước, khi cô thấy anh đang bị thương đứng trong mưa.

Chỉ hai chữ, cảm động!

Cô lẳng lẳng giấu mười ngón tay ra sau lưng, siết chặt lại, Bạc Băng chỉ sợ bản thân mình không thể kiên định, sẽ liêu lĩnh chạy đến ôm lấy thắt lưng anh, nói với anh rằng cô nhớ anh nhiều lắm.

“Anh có thể làm gì cho em?” Giọng nói của anh có một chút lo lắng, chính điều này lại giống như một con dao sắc bén đâm thủng phòng tuyến trong lòng cô.

“Có tin tức nói Chung Thiêm có khả năng sẽ bị tuyên án sáu, bảy năm.” Bạc Băng cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào mặt anh.

Cô cảm nhận được ngực anh đang phập phồng, có thể nghe được tiếng hít thở nặng nề của anh.

“Vì hấn, em ngồi ở cửa bệnh viện suốt một đêm!”

“Vâng.” Vì Án Chung Thiêm, cô ngồi ở đây một đêm. Nhưng vì Diệp Chính Thần, cô không thể đếm hết được những đêm cô đã ngồi ở đây. Cô không muốn nói cho anh biết, vĩnh viễn cũng không muốn nói cho anh biết.

Anh nhìn thoáng qua cô, khóe miệng anh cong lên một nụ cười đùa cợt: “Không phải em nói bao nhiêu năm cũng có thể chờ sao?”

“Em có thể chờ, bao lâu cũng có thể chờ... Nhưng em sợ bố em không chờ được.” Bạc Băng giơ tay day trán, xoa xoa: “Bố em bị bệnh, ung thư hạch bạch huyết, mấy năm nay hoàn toàn dựa vào các đợt xạ trị hàng tháng để chống lại sự khuếch tán của các tế bào ung thư. Lần này nghe nói Chung Thiêm có khả năng ngồi tù, tinh thần ông suy sụp... Em sợ...”

Diệp Chính Thần cuối cùng cũng không cười được nữa, anh cũng là bác sĩ, cũng hiểu được tâm trạng và tinh thần vô cùng quan trọng đối với bệnh nhân mắc phải căn bệnh ung thư.

“Thật sự xin lỗi!” anh dang tay ôm lấy bà vai đang co rút của cô vào lòng, cố gắng xoa dịu cô.

“Bố em nói ông hy vọng có thể thấy em mặc áo cưới, có thể ôm cháu ngoại, như vậy ông đã mãn nguyện rồi... Em không biết ông có thể chống đỡ được bao nhiêu năm, em cũng không thể cứ để bố em đợi được nữa.” Những nỗi khổ tâm trong lòng cô cuối cùng cũng tuôn ra: “Diệp Chính Thần, anh giúp em một lần đi, giúp em nghĩ cách, đừng để Chung Thiêm phải ngồi tù.”

“Được!” Một chữ duy nhất vang lên nhưng đầy mạnh mẽ và kiên định.

Anh lấy điện thoại ra, tra danh bạ người nào đó, rồi bấm nút gọi.

Tín hiệu vừa thông, đầu dây bên kia đã vang lên tiếng ngái ngủ lơ mơ, mắng không chút khách khí: “Chết tiệt, cậu gọi điện thoại có nhìn thời gian hay không hả?!”

Người nào đó trong điện thoại cũng thật là, rất không nể mặt nha!

Diệp Chính Thần nhìn thoáng qua cô, xấu hổ hắng giọng, che điện thoại lại, đứng lên, đi đến nơi khác.

Nói vài câu đơn giản, anh ngắt điện thoại, Bạc Băng bước vội đến chỗ anh: “Sao vậy anh? Có phải rất khó xử lí không?”

“Không khó, anh ta cần xem lại tình hình hiện nay một chút, tối nay sẽ trả lời cho anh.”

“Chuyện này, anh ta khẳng định có thể xử lí được à?”

“Đương nhiên, anh lấy nhân cách ra đảm bảo.” Anh vuốt vuốt mái tóc cô: “Cứu không được vị hôn phu của em... Anh sẽ đền cho em một người khác.”

Sự ảm áp quen thuộc, sự trêu chọc quen thuộc, Bạc Băng như được trở về khoảng thời gian ở nhà trọ trước kia, nhớ lại vẻ mặt với nụ cười xấu xa của Diệp Chính Thần.

Tim cô bất chợt đập nhanh, trong lúc nhất thời cô buộc miệng nói: “Đền?! Một vạn người cũng không đền được anh ấy.”

Tay anh đang đặt trên đầu cô bỗng nhiên cứng nhắc, nắm chặt.

Khóe miệng anh run rẩy.

Bạc Băng nở nụ cười, nụ cười từ tận đáy lòng cô.

Sau đó, anh cũng cười, ánh nắng sớm chiếu vào gương mặt anh: “Em vẫn hay nói những lời trái với lòng mình như vậy!”

“Sao anh có thể tự tin đến mức mù quáng thế hả?”

“Chỉ là anh hiểu em.”

Bạc Băng cúi đầu, than thầm trong lòng: Đúng vậy! Anh hiểu cô, trên đời này không ai có thể hiểu cô bằng anh.

Ngồi ngoài cửa bệnh viện chờ một lát, đợi cho đôi mắt hết đỏ, thì Diệp Chính Thần đã mua về một giỏ trái cây tươi, mang vào phòng bệnh cùng Bạc Băng.

Bố cô đã tỉnh, đang truyền dịch, sắc mặt ông vẫn không được tốt lắm, nhưng tình trạng tinh thần của ông đã tốt hơn rất nhiều. Khi thấy Bạc Băng và Diệp Chính Thần vào cửa, mẹ cô đứng lên, kinh ngạc đánh giá Diệp Chính Thần cùng với bộ quân trang trên người anh.

“Mẹ, đây là bạn của con.” Bạc Băng trình trọng giới thiệu: “Diệp Chính Thần, anh ấy vừa từ Bắc Kinh đến đây.”

“Bác gái, chào bác!” Diệp Chính Thần chào hỏi một cách lịch sự, đặt giỏ trái cây trong tay xuống, khí thế bức người toát ra từ anh khiến mẹ cô có chút mất tự nhiên.

Mẹ cô vội vàng kéo chiếc ghế dựa đến: “Chào cháu, cháu ngồi đi.”

Bố cô chống giường ngồi dậy, không đợi Bạc Bềng phản ứng, Diệp Chính Thần đã tiến đến dìu ông, thuận tay điều chỉnh góc độ chiếc gối nằm.

Sau đó, anh ngẩng đầu, cẩn thận quan sát diện tâm đồ bên cạnh giường, rồi quay sang nhìn bình thuốc truyền dịch, lòng mày anh nhíu lại: “Bác trai, tìm bác không được tốt, bác nên cố gắng hạn chế hoạt động.”

Giọng nói của anh thật âm áp, biểu tình thân thiết, mặc dù anh không mặc áo blouse trắng, nhưng vẫn bộc lộ được sự tao nhã vốn có của một vị bác sĩ.

Bố mẹ cô kinh ngạc, Bạc Bềng nhanh chóng giải thích: “Anh ấy là sư huynh của con ở Viện y học trường đại học Osaka...”

Nghe được hai chữ “Sư huynh”, Diệp Chính Thần bỗng nhiên quay đầu, ánh mắt anh và cô giao nhau.

Ánh sáng điện và đá lấy lửa va chạm vào nhau, đứng đối diện thất thần vài giây, Bạc Bềng liền quên bồng đi về sau cô muốn nói gì.

Bố và mẹ cô cùng nhau nhìn thoáng qua, một lần nữa đánh giá Diệp Chính Thần, vẻ mặt mơ hồ có nét lo âu.

Thật ra, lúc Bạc Bềng ở Nhật Bản, cô đã từng đề cập với bố mẹ về vị sư huynh sát vách phòng. Anh vẫn thường xuyên giúp đỡ cô, sau đó khi trò chuyện cùng mẹ cô, bà cũng hỏi vài câu. Sau khi cô từ Nhật Bản trở về, Bạc Bềng không hề nhắc đến Diệp Chính Thần với bất kỳ ai, lại càng không thể nhắc đến thứ tình cảm không thể lộ ra ánh sáng của cô và anh. Mẹ cô đã từng hỏi cô một lần: “Con còn liên lạc với sư huynh ở Nhật Bản của con không?”

Bạc Bềng trả lời: “Không còn.”

Có một số việc, không cần phải nói rõ ràng, nhưng trong lòng mọi người cũng có thể hiểu được. Từ đó về sau, bố và mẹ cô không bao giờ hỏi đến nữa, một lòng tác hợp cho cô và Ân Chung Thiêm.

“Đây là người bạn mà con đã nói tới hôm qua sao?” Mẹ cô hỏi.

“Vâng.” Bạc Bềng gật đầu, thấy phòng bệnh không có người ngoài, cô nhỏ giọng nói: “Vụ án của Chung Thiêm bố mẹ không cần lo lắng, anh ấy có thể giúp được.”

Nói xong, Bạc Bềng lặng lẽ đến gần Diệp Chính Thần, khẽ kéo vạt áo anh, anh nhanh chóng hiểu ý cô: “Bác trai, bác gái, hai bác không cần phải lo đâu ạ. Vừa hay bạn của cháu phụ trách vụ án này, cậu ấy nói Ân Chung Thiêm không có tham dự vào vụ án lần này, bắt anh ta chỉ vì muốn anh ta hỗ trợ điều tra. Về phần tin tức bên ngoài, hai bác cũng đừng tin, hiện nay, kết quả cuối cùng cũng chưa có, những tin tức hai bác nghe được đều là giả.”

“Vụ án này khi nào mới có thể điều tra xong?” Bố cô hỏi.

“Vụ án này liên quan đến nhiều người, rất phức tạp. Trong khoảng thời gian ngắn không thể điều tra xong được. Cháu đã dặn dò với bạn cháu là phải đặc biệt chiếu cố cho thư kí Ân, anh ta hiện nay tốt lắm, qua vài ngày nữa có thể sắp xếp ọi người vào thăm anh ta.” Lời nói dối của anh vô cùng chân thành và tha thiết. Ngay đến cả người đã từng trải qua nhiều thử thách như Bạc Bềng cũng suýt chút nữa đã tin, hướng chỉ là bố mẹ cô.

“Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.” Cuối cùng bố cô cũng thở phào nhẹ nhõm, nhanh chóng nói lời cảm tạ: “Việc này may mà có cháu.”

“Bác đừng khách sáo ạ, cháu không giúp được gì cả.”

Nói lời khách sáo được vài câu, đúng lúc bác sĩ đến, Diệp Chính Thần bước đến hỏi bệnh tình của bố cô, cẩn thận hỏi tình hình sử dụng thuốc hiện nay.

Diệp Chính Thần bước ra ngoài gọi điện thoại, mẹ Bạc Bềng kéo tay con gái: “Bềng Bềng, cậu ấy không phải là sư huynh sát vách phòng con chứ?”

“À.” Không dám đối mặt với ánh mắt nghi ngờ của mẹ, Bạc Bềng lập tức chuyển sang chuyện khác: “Bố mẹ ăn gì chưa, để con đi mua bữa sáng.”

“Bố mẹ ăn rồi.” Bố cô nói: “Con đưa cậu ấy đi ăn gì đi.”

“Vâng, buổi trưa con sẽ quay lại.”

Vừa bước đến cửa, mẹ cô lại đuổi theo, ghé vào tai cô dặn dò: “Chung Thiêm vẫn còn bị giam trong ngục, con đừng gần gũi người khác quá. Bệnh viện này có nhiều người để ý, không khéo lại có người bàn ra tán vào.”

“Con hiểu rồi.”

Sau khi thu dọn mớ hỗn độn trong lòng, Bạc Bằng bước ra khỏi cửa, Diệp Chính Thần vẫn đang nói chuyện điện thoại: “Hiện tại đây là loại thuốc tốt nhất à?”

Bạc Bằng đến gần một chút, thì nghe thấy anh nói: “Được rồi, lát nữa tôi sẽ bảo người qua lấy. Cảm ơn!”

Ngắt điện thoại, anh lại gọi thêm một cuộc nữa, dặn dò ai đó buổi chiều đến bệnh viện Quốc Tế, tìm trưởng khoa nội là bác sĩ Lý lấy thuốc, sau đó gửi đến bệnh viện nhân dân Nam Châu. Tên thuốc tiếng Anh, Bạc Bằng nghe không rõ, chỉ biết bệnh viện Quốc Tế ở Bắc Kinh là bệnh viện chuyên trị xuất huyết não.

Bạc Bằng không thể nói rõ cảm xúc của mình lúc này, cô chỉ cảm thấy anh đối xử với cô rất tốt, mà cô, thì hoàn toàn không thể hồi đáp lại tình cảm của anh.

“Đừng lo lắng quá, điều kiện chữa bệnh của bệnh viện ở đây khá tốt.” Thấy Diệp Chính Thần vừa ngắt điện thoại, Bạc Bằng nói: “Thuốc bố em dùng cũng là thuốc nhập khẩu.”

“Bệnh nhân bị tim không nên truyền dịch quá nhiều, đối với tình trạng hiện nay của bác trai, đổi thành thuốc uống sẽ tốt hơn.”

“Nhưng mà, bác sĩ Trần nói...”

Anh ngắt lời nói tiếp theo của cô: “Bác sĩ Trần có thể giỏi hơn trưởng khoa nội bệnh viện Quốc Tế không?”

Bạc Bằng nuốt lại lời nói tiếp theo. Cân nhắc về trình độ trị bệnh của bệnh viện ở đây đối với bố cô, Bạc Bằng quyết định không từ chối lòng tốt của anh nữa.

Dù sao đi nữa sức khỏe của bố cô vẫn quan trọng hơn tất cả mọi thứ.

38. Chương 38: Ân Nghĩa Của Tình Dịch

Dùng xong điểm tâm, Bạc Bằng ngồi trên xe của Diệp Chính Thần. Anh hỏi cô có muốn trở về bệnh viện hay không, Bạc Bằng nhớ lại những lời mẹ cô dặn dò trước khi đi, cô liền lắc đầu.

Anh khởi động xe nhưng không nói đi đâu, Bạc Bằng cũng không buồn hỏi. Hai người cứ sống vai ngồi cạnh nhau, trong vài giây phút ngắn ngủi được ở bên cạnh nhau như thế này, đi đâu đối với anh và cô cũng không còn quan trọng nữa.

Chiếc xe SUV màu trắng vững vàng tiến về phía trước, không giảm tốc độ nhưng cũng không chạy nhanh hơn, chiếc xe từ từ lướt qua từng con phố quen thuộc.

Bạc Bằng không nói lời nào, cô nhớ đến hôm cô đi thử áo cưới. Nếu cô nhớ không lầm, đây chính là chiếc xe đã đỗ bên ngoài cửa hàng áo cưới.

Không lâu sau, xe từ trong nội thành đã chạy đến một vùng ngoại ô hoang vắng, cuối cùng xe tiến vào một rừng cây. Cho đến khi phía trước không còn đường để đi, anh mới dừng xe lại.

Gió thu thổi vi vu làm lá trên những cành khô rụng tới tả, tất cả gợi lên sự lạnh lẽo trong tận đáy lòng. Anh không nói lời nào mà bước xuống xe, ngửa đầu nhìn bầu trời lúc mờ lúc tỏ, bóng cây loang lổ nhiều màu dờn trên gương mặt cô đơn của anh.

Bạc Bằng bước đến, giẫm lên những chiếc lá đã bị anh giẫm qua trước đó. Thế giới dường như chỉ còn lại cô và anh, cùng những giọt sương sớm lóng lánh đọng lại trên lá cây khô úa vàng.

Bạc Băng nghĩ nên nói câu gì đó để phá tan bầu không khí trầm lắng khiến người khác hít thở không thông này, nhưng cô thật sự không tìm thấy một lời nào, cô chỉ có thể nói một câu từ tận đáy lòng nhưng lại vô cùng vô nghĩa: “Thật sự xin lỗi, em không nên nhờ anh giúp đỡ.”

Anh do dự một chút, sau đó quay đầu, nở nụ cười vuốt ve mái tóc cô: “Anh muốn mà còn không được.”

Một động tác vô cùng bình thường, nhưng lại khiến cô như bị điện giật, toàn thân Bạc Băng như bị tê liệt thật lâu.

“Bạn của anh nói, vị hôn phu của em sẽ nhanh chóng được thả thôi.” Anh nói.

“Nhanh chóng?” Bạc Băng như có điểm không thể tin được: “Anh không gạt em chứ?”

“Không, vốn dĩ định chờ vụ án này kết thúc xong sẽ thả người.” Anh dừng lại một chút nói: “Anh đã nhờ bạn anh dàn xếp một chút, chỉ cần có người đảm bảo anh ta không chạy trốn thì người có thể được thả trước thời hạn.”

“Ai có thể đảm bảo? Em được không?”

Diệp Chính Thần lắc đầu: “Vấn đề này để bạn anh lo, em không cần xen vào.”

“Khi nào anh ấy được thả?”

“Em hy vọng anh ta được thả vào lúc nào?” Anh hỏi ngược lại cô, nhìn thẳng vào mắt cô, Bạc Băng cảm nhận được trên mặt anh tràn đầy mâu thuẫn, cũng có cả nét chờ mong.

“Đương nhiên là càng nhanh càng tốt, anh ấy không có chuyện gì, bố em cũng sẽ yên tâm.” Bạc Băng nói.

“Vậy còn em?”

“...”

Tại sao cô lại không hiểu là anh chỉ đang muốn dò xét cô mà thôi. Khi cô đã biết sự thật lại hiểu được nỗi khổ của anh, nếu nói cô không có chút do dự nào, thì đó là giả.

Nhưng mà, Bạc Băng không thể không vì Ân Chung Thiêm mà nghĩ lại. Cho dù vụ án này có liên can đến Ân Chung Thiêm hay không, thì sự nghiệp chính trị của anh ta từ đây về sau coi như đã kết thúc, trong giới quan quyền chuyên dùng bộ mặt giả tạo này mà nói, đây đúng là một đòn đả kích chí mạng đối với anh ta.

Lúc cô gian khổ nhất, sống một cuộc sống u ám trong suốt ba năm qua, Ân Chung Thiêm đã ở bên cạnh cô, chống đỡ cùng cô. Giúp cô tiến về phía trước. Hiện nay, anh ta đang gặp khó khăn, nếu cô trở mặt đi theo một người đàn ông khác, cô có còn nhân tính không?!

Đang lúc Bạc Băng không biết nên trả lời như thế nào, thì điện thoại Diệp Chính Thần vang lên. Anh dường như không nghe thấy, vẫn đang chờ đáp án của cô.

“Anh có điện thoại kìa.” Cô nhắc nhở anh.

Diệp Chính Thần lấy điện thoại ra, nhìn thoáng qua dãy số, ngón tay nhẹ nhàng trượt trên màn hình, đặt điện thoại bên tai. Bởi vì rất gần, nên Bạc Băng có thể nghe rõ giọng nói lạnh như băng của Dụ Nhân: “Bản báo cáo của anh cấp trên đã phê duyệt rồi.”

“Ừm.” Anh hừ một tiếng bằng âm mũi.

“Buổi chiều anh có thời gian không, chúng ta đi làm thủ tục ly hôn.” Nghe được câu đó, Bạc Băng khẽ giật mình.

“Không có thời gian, tôi đang ở Nam Châu.”

Rất lâu sau, trong điện thoại mới truyền đến giọng nói đang cố gắng đè thấp của Dụ Nhân: “Khi nào anh về?”

“Chưa quyết định...” Anh nói: “Không phải chỉ là đi nhận giấy chứng nhận ly hôn thôi sao, nếu cô rảnh thì đi nhận, không rảnh thì bảo người khác đi.”

“Anh?!” Dự Nhân cuối cùng cũng không thể kiềm chế được nữa, dùng âm hưởng thật cao để nói với anh: “Pháp luật quy định khi ly hôn cần có mặt của cả hai bên, phải là hai bên ký tên.”

“Đừng lấy pháp luật ra nói với tôi. Lúc trước ai thay tôi ký vào giấy hứng nhận kết hôn, cô bảo người đó thay tôi ký một lần nữa là được rồi.”

Trả lời anh là âm thanh tút tút... Vang dài.

Dự Nhân là dạng phụ nữ bình tĩnh như vậy mà còn bị anh chọc giận đến mức phải ngắt điện thoại, đối với thần thái của Diệp Chính Thần hiện giờ, Bạc Băng bất chợt có một loại tôn sùng không thể tả thành lời.

Diệp Chính Thần chẳng hề quan tâm đến hành động của Dự Nhân, anh cắt điện thoại vào túi, rồi bỗng nhiên ghé sát vào tai Bạc Băng nói: “Nha đầu, bây giờ em còn cho rằng tình cảm vợ chồng của anh và cô ta rất tốt nữa hay không?”

Hơi thở của anh phả vào sau tai cô, như ngọn lửa đang cuộn cuộn bốc cháy, nhẹ nhàng tiến vào tận xương tủy. Bạc Băng bất giác lui về sau vài bước, trên mặt cô đang nóng bừng như lửa bỏng dầu sôi.

“Em...” Thấy Diệp Chính Thần mỉm cười nhìn mình, Bạc Băng cố gắng đem sự ngượng ngùng chôn giấu vào đáy mắt, đầu lưỡi của cô có chút cứng lại: “Em, còn có việc, chúng ta về đi.”

Diệp Chính Thần đưa cô về bệnh viện rồi rời đi, từ lần gặp đó đến nay đã hai ngày, Bạc Băng vẫn không thấy anh xuất hiện, bất vô âm tín. Có vài lần, tay cô đã ấn dãy số điện thoại của anh, lại nhiều lần do dự, nhưng cuối cùng vẫn không gọi.

Chạng vạng ngày thứ ba, Bạc Băng đang ở phòng làm việc viết bệnh án, thì anh bỗng nhiên xuất hiện trước mắt cô, ánh mắt anh lộ vẻ mệt mỏi, trên bộ quân trang có rất nhiều nếp nhăn, nhìn qua có thể thấy được hai ngày vừa qua anh không được vui vẻ cho lắm.

Anh vừa bước vào cửa, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, nói cho cô biết: “Tình hình hiện nay rất tốt, ngày mai người sẽ được thả, anh sẽ đưa em đi đón anh ta.”

Đối mặt với vẻ ủ rũ lạnh lùng của anh, Bạc Băng không biết nên nói như thế nào để biểu hiện sự cảm kích của cô, nhìn thấy tay áo anh dính vết bẩn, cô nhỏ giọng nói: “Quần áo anh bẩn rồi, để em giúp anh giặt.”

Mắt anh bỗng nhiên sáng lên, sự lạnh lùng và mệt mỏi trong ánh mắt đều nhanh chóng tan biến hết, Diệp Chính Thần ngồi xuống chiếc ghế đối diện cô, giọng nói anh không hề gượng gạo: “Chạy đi chạy lại giữa hai thành phố, mệt chết đi được. Có thể tìm cho anh một chỗ nghỉ ngơi trước được không?”

“Nam Châu không có khách sạn năm sao.” Mà Diệp Chính Thần nổi tiếng sạch sẽ, không phải khách sạn năm sao anh tuyệt đối sẽ không ngủ, Bạc Băng suy nghĩ một chút, nói: “Hay là, anh đến nhà trọ của em đi.”

Con người đen trong mắt anh càng thêm sáng chói, khóe miệng anh cong lên: “Nha đầu, vẫn là em hiểu anh nhất.”

Bạc Băng buông cây bút trong tay, khép bệnh án lại, bất giác nở nụ cười.

Oán hận và bất lực của hai hôm qua trong lòng cô, chợt thoáng qua như chuyện của kiếp trước.

Bạc Băng đưa Diệp Chính Thần đến nhà trọ của cô.

Vừa bước vào cửa, anh tùy ý nhìn lướt qua mọi thứ, phòng trọ rộng ba mươi mét vuông vừa nhìn đã thấy rõ mọi vật được bày trí.

“Em không ở cùng bố mẹ à?” Vấn đề này anh hỏi có điểm kỳ lạ, về phần vì sao kỳ lạ, Bạc Băng lại không nghĩ ra.

“Đây là nhà trọ của bệnh viện dành cho những bác sĩ trẻ, thỉnh thoảng em cũng ở lại đây.” Nói xong, Bạc Băng cúi người lấy đôi dép lê nam, vừa định đưa cho Diệp Chính Thần, bỗng nhiên cô nhớ đến thói quen

sạch sẽ của anh, nếu biết đây là đôi dép lê của Ấn Chung Thiêm thì chắc chắn anh sẽ không mang. Vì thế cất trở lại: “Anh không cần cởi giày, dù sao sàn nhà cũng bẩn rồi.”

Dường như anh có chút suy nghĩ khi nhìn đôi dép lê cô đang cầm, ánh mắt chuyển qua một cặp đệm ngồi đặt trên sàn nhà, rồi một cặp ly thủy tinh trên bàn, sau đó lại nhìn về phía phòng ngủ của cô, bên trong phòng đặt một chiếc giường ngủ đôi một mét rưỡi.

Sắc mặt anh lập tức trở nên u ám.

Bạc Băng lặng lẽ lui về sau vài bước, do dự không biết có nên giải thích một chút với anh là: Cô mua chiếc giường này đơn giản chỉ vì muốn được ngủ thật thoải mái mà thôi.

Không đợi Bạc Băng nói, Diệp Chính Thần đã trực tiếp đi đến toilet, mở cửa ra. Khi thấy bên trong chỉ có một chiếc khăn mặt, một bàn chải đánh răng, khước miệng anh khẽ cong lên, sự lạnh lẽo trên gương mặt vừa có trước đó cũng hoàn toàn biến mất.

Diệp Chính Thần không hổ danh là người xuất thân từ quân đội, vừa nhìn qua đã biết Ấn Chung Thiêm thật sự chưa từng qua đêm ở đây, đôi lúc chỉ ngẫu nhiên đến đây ngồi trò chuyện, ăn cơm, ngoài ra không có gì hơn nữa.

Bạc Băng dẫn Diệp Chính Thần đi vào phòng ngủ, từ trong tủ lấy ra chiếc áo choàng tắm còn mới dùng cho cả nam lẫn nữ đưa cho anh: “Anh thay quần áo đi, em sẽ giúp anh giặt.”

Không nói hai lời, Diệp Chính Thần bắt đầu cởi cúc áo. Cúc áo trên bộ quân trang được cởi ra thì nhiệt độ trên mặt của Bạc Băng cũng theo đó mà nóng lên một cách bất thường, cô vội vàng rời khỏi phòng ngủ, đóng cửa lại.

Trong toilet nhỏ hẹp, Bạc Băng nhẹ nhàng vò bộ quân trang của anh, Diệp Chính Thần nghiêng nửa người dựa trên khung cửa, nhìn cô giặt quần áo.

Bị anh chiếu tướng nên Bạc Băng có chút không được tự nhiên, cô hỏi anh: “Chẳng phải anh nói một sao? Anh đi ngủ một lát đi.”

“Hiện tại lại không thấy mệt.”

“...” Đầu ngón tay Bạc Băng cứ xoắn xuýt một cách không thuần thục trên nền vải, tận sâu trong lòng cô thì lại trở nên êm dịu lạ thường.

Cô và anh không nói chuyện với nhau, cô thì chuyên tâm giặt quần áo cho anh, còn anh thì chuyên tâm ngắm cô giặt. Im lặng đôi khi lại là một loại hình khơi thông tốt nhất.

Sau khi giặt xong, Bạc Băng đem quần áo của anh phơi ở ban công, mỗi một nếp gấp cô cũng cẩn thận vuốt thật thẳng.

Sau khi làm xong hết mọi việc, trời đã sập tối, cô xuống bếp nấu hai bát mì.

Trong đêm tối yên tĩnh, Bạc Băng đem hai bát mì cay Thành Đô đặt lên bàn, đúng lúc Diệp Chính Thần vừa tắm xong bước ra, Bạc Băng nhìn thấy những giọt nước trong suốt đọng trên thân thể anh, bàn tay của cô lập tức buông lỏng, đôi đũa trong tay suýt chút nữa rơi xuống bàn.

Trông thấy trên bàn có hơi nóng từ bát mì bay lên, ánh mắt anh trở nên mờ lung.

Bạc Băng chuyển ánh mắt qua chiếc bàn: “Chắc là anh đói bụng rồi, qua ăn bát mì đi.”

Diệp Chính Thần ngồi trước bàn ăn, cúi đầu ngửi hương vị của mì, sau đó gấp một đũa từ từ đưa vào miệng, anh nhai thật lâu mới nuốt miếng mì ấy.

“Không ngon à?” Bạc Băng hỏi.

Anh lắc đầu: “Sau khi em rời khỏi, anh đã đi rất nhiều quán ăn, nhưng mãi vẫn không tìm được hương vị này.”

“Trên đời này món ăn ngon rất nhiều, có lẽ anh không dụng tâm để thưởng thức.”

“Món ăn ngon trên đời này anh đã nếm qua rất nhiều.” Anh ngẩng đầu, dừng lại trên đôi mắt cô: “Nhưng nhớ nhất vẫn là hương vị này.”

Một hạt tiêu rơi vào cổ họng cô, như ngọn lửa nhỏ thiêu đốt những đau khổ của cô, Bạc Băng vội vàng uống hớp nước súc, nhưng hành động ấy quả thật không khác gì đổ thêm dầu vào lửa.

Anh vươn tay, đặt lên bàn tay đang để sau lưng của cô, Bạc Băng lặng lẽ rút tay ra, đặt trở lại lên đầu gối: “Mỗi ngày được ăn thức ăn do em nấu là tốt nhất.”

Anh nhướng cao lông mày, luôn luôn như thế.

Ăn mỳ xong, Bạc Băng và Diệp Chính Thần cầm hai tách trà xanh đứng dựa vào cửa sổ. Ánh trăng chiếu vào người cô và anh, làm chiếc bóng cả hai trở nên rất nhạt, rất dài.

Đêm dài, Bạc Băng thật sự không tìm được đề tài để trò chuyện cùng anh, cô chỉ vào một ngã tư đường cho anh nhìn: “Đó là con đường Nhân Dân, cũng là con đường có cây Du già, trước khi Nam Châu được giải phóng... Nhà em ở nơi đó...”

“Anh biết.”

Bạc Băng có chút bất ngờ: “Sao anh biết?”

“Anh còn biết nhà của Ấn Chung Thiêm cũng ở đó, lúc nhỏ em và anh ta thường cùng nhau chơi đùa, anh ta thậm chí em rất lâu rồi, nhưng em chỉ xem anh ta là anh trai.”

“Tại sao anh lại biết được?”

“Điều anh biết không chỉ có như vậy thôi đâu...” Diệp Chính Thần cười, uống một hớp trà: “Sau khi em về nước, Ấn Chung Thiêm đối xử với em vô cùng tốt, nhưng em đối với anh ta vẫn là lạnh nhạt, vẫn duy trì mối quan hệ bạn bè đơn thuần, cho đến ba tháng trước, em bỗng nhiên chấp nhận lời cầu hôn của anh ta...”

Anh biết, cái gì anh cũng biết. Điều này có nghĩa là bấy lâu nay anh vẫn âm thầm quan tâm đến cô.

Anh lại uống một hớp trà, nhìn về phương xa: “Vốn dĩ kế hoạch của anh là tháng mười hai mới về nước, bởi vì nghe được tin này, anh xin về nước trước thời hạn... Sau khi làm xong tất cả các thủ tục, anh bay thẳng từ Nhật Bản về Nam Châu.”

Bạc Băng cầm chặt tách trà trong tay, ngụm nước trà trong miệng cô trở nên đắng chát lạ thường: “Hôm thấy anh ở cửa hàng áo cưới, là anh vừa về nước sao?”

“Đúng vậy, đáng tiếc là đã về trễ.” Đúng là hơi trễ.

“Ba năm, em không có bạn trai, không có bất kì mối quan hệ mập mờ với bất kì người đàn ông nào. Anh nghĩ em đang đợi anh, anh nghĩ em cũng giống như anh, không thể từ bỏ được tình cảm của chúng ta. Khi trông thấy em mặc áo cưới, ở trong vòng tay anh ta cười hạnh phúc đến như vậy, anh mới...” Anh cười khổ lắc đầu: “Bỗng nhiên tỉnh ngộ: Anh đã tự mình là đúng.”

Diệp Chính Thần không hề tự mình là đúng, anh chỉ tin tưởng vào bản thân mình và cũng tin tưởng vào cô. Có trách thì trách cô không có đủ niềm tin mà đợi đến cuối cùng.

Ngực Bạc Băng co rút đau đớn, cô uống hết nước trà còn lại trong tách nhưng vẫn không làm giảm bớt sự đau đớn trong trái tim cô lúc này.

Anh còn nói: “Anh không muốn ép em, cũng không muốn phá hoại hạnh phúc của em, chỉ là anh không cam tâm mất em như vậy.”

Bạc Băng ngẩng đầu lên, bầu trời đầy những ánh sao mờ mờ.

“Em sắp kết hôn.” Bạc Băng thì thào, cô không biết cô đang nói cho anh nghe, hay là đang nhắc nhở chính bản thân mình.

Anh hỏi lại cô: “Em biết rõ bệnh nhân mang căn bệnh không thể cứu chữa, tại sao vẫn muốn dốc hết sức lực để cứu? Vì sao khi chưa thấy bệnh nhân chưa trút hơi thở cuối cùng, em sẽ không chịu buông tay?”

“Em hy vọng bệnh nhân có thể ngấm nhìn qua thế giới này lần cuối, cũng có thể nói thêm vài lời.”

“Anh cũng như vậy...” Ánh mắt anh như ánh trăng dưới nước, nhìn cô: “Ít nhất có thể ngẩng nhìn qua một lần, nói một câu.”

Bạc Băng cho rằng lúc cô đau đớn nhất, chính là khi cô nghe được câu nói ở sân bay của anh: “Anh yêu em... hãy cho anh ba phút.”

Cô không hề quay đầu lại.

Cho đến khi anh ngồi trước mặt cô, nói cho cô biết cuộc hôn nhân của anh là giả, tất cả những lỗi lầm anh đã từng phạm phải chỉ vì trách nhiệm nặng nề anh phải mang trên vai. Bạc Băng nghĩ: Đây nhất định là điều khiến cô đau đớn nhất, sẽ không có bất kỳ điều gì có thể làm cô đơn khổ hơn lần này.

Kết quả là cô lại đánh giá anh quá thấp.

Để có thể một lần được ngẩng nhìn thoáng qua cô, có thể nói một câu với cô – Một người đàn ông yêu cô đã bỏ công đến tận đây, thứ anh muốn chính là trở thành vị hôn phu của cô mà thôi!

Không đợi cô trả lời, anh vỗ vỗ vai cô: “Khuya rồi, em ngủ đi. Sáng mai còn đến đón vị hôn phu của em.”

39. Chương 39: Buổi Tiệc Hồng Môn

Trong ấn tượng của Bạc Băng, Án Chung Thiêm luôn mặc Âu phục, mang giày da bóng loáng, tóc không một chút rối. Nhưng Án Chung Thiêm trước mắt cô bây giờ, khiến người khác cảm thấy chua xót. Anh ta gầy, xương hàm dưới gồ lên, mái tóc rối tung, nhìn qua thì có thể thấy đã một thời gian dài chưa được tắm. Án Chung Thiêm không mặc áo khoác, chiếc áo sơ mi màu trắng được cởi hai cúc trong cơn gió thu lộ ra chút vẻ yếu đuối.

Diệp Chính Thần và Án Chung Thiêm cùng bước ra, trên người Diệp Chính Thần là bộ quân trang mà cô vừa là vào sáng nay, phẳng phiu như mới.

Đúng là mĩ mai, vô cùng mĩ mai.

“Chung Thiêm!” Bạc Băng đứng ở khu phố đối diện, vẫy vẫy tay, gọi Án Chung Thiêm.

“Tiểu Băng.” Án Chung Thiêm vừa thấy cô, liền kích động chạy đến, không buồn chú ý đến tín hiệu đèn xanh đèn đỏ.

Băng qua dòng xe cộ đông đúc ở ngã tư đường, Án Chung Thiêm đứng trước mặt Bạc Băng, dùng sức ôm cô vào lồng ngực.

Rõ ràng cô có rất nhiều lời muốn nói, nhưng lúc này, một câu cô cũng không thốt ra được. Bởi vì, đôi môi mềm mại của Án Chung Thiêm đang bao phủ lấy bờ môi của cô nhưng lúc này Bạc Băng chỉ có duy nhất một cảm giác, đó chính là: Lạnh!

Diệp Chính Thần đứng ở khu phố đối diện, một chiếc xe chậm rãi chạy ngang qua làm cho thân ảnh của anh lúc ẩn lúc hiện.

Trong làn sương mù mênh mông, Bạc Băng vẫn có thể nhìn thấy rõ Diệp Chính Thần đứng trong gió, cả người anh cứng đờ, hai tay nắm chặt thành quyền, xương ngón tay căn lên một cách rõ rệt...

Bạc Băng nhắm mắt lại, cô không nghĩ là ngay cả lúc nhắm mắt, trước mắt cô vẫn là hình dáng của Diệp Chính Thần, trùng trùng điệp điệp, lúc ẩn lúc hiện. Mỗi một động tác, mỗi một ánh mắt, đều khắc sâu vào tâm trí cô.

Sau vài phút kiên trì, cố gắng hết sức để nhẫn nại. Cuối cùng Bạc Băng cũng không chịu được nữa, cô đã dùng tay đẩy Án Chung Thiêm ra.

Án Chung Thiêm cũng nhanh chóng hiểu được cử chỉ vừa rồi của mình đã vượt quá sự lễ độ hằng ngày, nên anh ta chỉ lưu lại một nụ hôn ngắn ngủi trên đôi môi của cô, sau đó nhanh chóng buông Bạc Băng ra.

Bạc Băng âm thầm hít thật sâu, mở to mắt, cô chỉ thấy Diệp Chính Thần đang từ con phố đối diện bước đến, ánh mắt sắc bén của anh đang nhìn chăm chăm vào môi cô, giống như đôi môi đó chính là vật sở hữu riêng của anh nhưng lại bị người khác xâm phạm.

Bạc Băng không hề hay biết, liếm nhẹ đôi môi như đang bị đóng băng của cô, nhìn anh nói: “Cám ơn!”

Đôi tay đang nắm thành quyền của Diệp Chính Thần dần dần nới lỏng: “Cũng đã trưa rồi, chúng ta ăn cơm trưa rồi hãy trở về Nam Châu.”

Để giữ kín các nguồn tin, cuộc thẩm vấn và nơi giam giữ Ấn Chung Thiêm được dời đến Lăng Châu. Thành phố Lăng Châu cách thành phố Nam Châu khá xa, khoảng ba giờ ngồi xe, hiện nay đã hơn mười giờ, đúng giờ cơm trưa. Tuy Bạc Băng không muốn Ấn Chung Thiêm và Diệp Chính Thần va chạm nhiều, nhưng cô không thể buộc anh để bụng đói lái xe đưa cô và Ấn Chung Thiêm về nhà.

Do dự một lát, Ấn Chung Thiêm đã thay cô quyết định: “Cũng được.”

Sự việc đã đến bước này, Bạc Băng cũng không thể từ chối được nữa, cô chỉ có thể dùng vài câu nói trái với lương tâm của mình rằng mời anh ăn cơm cũng chỉ để tỏ lòng biết ơn.

Diệp Chính Thần không thích nghe nhất lại chính là những lời vô nghĩa như thế, anh nhìn thoáng qua cô một lần, đi thẳng đến nơi đỗ xe: “Lên xe đi.”

Ấn Chung Thiêm thấy chiếc xe lẫn biển số xe đều màu trắng, dường như nhớ đến một việc gì đó, nhìn Bạc Băng, sau đó lại nhìn Diệp Chính Thần.

Bạc Băng mở cửa xe sau: “Chúng ta ngồi ghế sau đi.”

Diệp Chính Thần đã từng dạy cô lễ tiết khi chọn chỗ ngồi trong xe, ví dụ như: Nếu người lái xe không phải là tài xế, thì người ngồi chung xe phải ngồi vào vị trí cạnh người lái xe để trò chuyện cùng người lái xe. Còn nếu mọi người đều ngồi ở ghế sau, để trống chỗ ngồi kế bên người lái xe, như vậy có nghĩa là người lái xe chính là người làm nghề tài xế.

Bạc Băng vừa muốn lên xe, Diệp Chính Thần đã quay đầu lạnh lùng lườm cô, biểu hiện của anh như đang nói: Em và hần ta cùng ngồi ghế sau thử xem?!

Bị anh lườm đến mức xấu hổ, Bạc Băng ảo não đẩy người Ấn Chung Thiêm: “Anh ngồi ở phía trước đi.”

Diệp Chính Thần đưa Bạc Băng và Ấn Chung Thiêm đến một nhà hàng sang trọng nhất ở Lăng Châu, vừa vào cửa, trên gương mặt của người quản lý đã hiện lên vẻ tươi cười, tiếp đón anh vô cùng cung kính, không dám chậm trễ một chút nào. Còn tự gọi thức ăn hộ anh, nịnh nọt một cách thao thao bất tuyệt.

Nghe họ nói chuyện, Bạc Băng biết được một chút thông tin: Hai ngày qua Diệp Chính Thần đến đây tiếp đãi khách, chi phí cực cao, địa vị của người khách kia cũng rất cao.

Ấn Chung Thiêm nghe vậy, cúi đầu kéo tay áo sơ mi đang được xắn lên nhiều lớp của anh ta xuống, chỉnh lại cổ tay áo, lại kéo thẳng vạt áo sơ mi đang dính bẩn, cẩn thận kiểm tra lại nhiều lần. Dường như đang khinh thường chính mình, và cũng lo sợ người khác khinh thường mình. Ấn Chung Thiêm không phải là một người đàn ông chưa gặp qua những mặt trái của xã hội, anh ta đã từng tham dự không ít những buổi tiệc xã giao, rất nhiều trường hợp Ấn Chung Thiêm đều có thể ứng phó một cách thành thạo. Nhưng hôm nay anh ta lại hoàn toàn mất đi sự tự tin, không biết là do vụ thẩm vấn trong những ngày qua đã khiến anh ta sa sút, hay là do khí thế bức người của Diệp Chính Thần.

Gọi thức ăn xong, quản lý châm trà cho cả ba người, sau đó cúi người lui ra ngoài, hai tay khép kín cửa lại.

Bạc Băng giúp Ấn Chung Thiêm sửa sang một chút phía sau cổ áo sơ mi: “Anh gầy hơn rồi, thời gian qua chắc anh vất vả lắm.”

Ấn Chung Thiêm gượng cười, nhìn về phía Diệp Chính Thần: “May mắn nhờ có Tham mưu Diệp giúp đỡ, nên tôi mới có thể được thả nhanh như vậy.”

“Anh không cần cảm ơn tôi.” Diệp Chính Thần tựa lưng vào ghế ngồi, nói một câu mang ý nghĩa vô cùng sâu xa: “Bạc Băng đã thay anh cảm ơn tôi rồi.”

Bạc Băng hoảng hốt, sợ đến mức trái tim cô co rút liên hồi, cô sợ câu nói kế tiếp của anh sẽ làm người khác kinh sợ, vội vàng tranh lời: “Đúng vậy, em đã nói rất nhiều lời cảm ơn rồi.”

Không đợi Ân Chung Thiêm mở miệng, Diệp Chính Thần thuận miệng nói tiếp: “Bạc Băng rất khách sáo, cứ khách khí với tôi. Thực ra, chỉ cần cô ấy mở lời muốn tôi giúp đỡ, tôi nhất định sẽ không từ chối, tôi cầu còn không được.”

Khách sáo gì chứ, cái gì mà cầu còn không được, chẳng lẽ chuyện cô làm ở phòng tổng thống, là do chính cô tự mình đa tình! Bạc Băng hít vào, cố gắng nhẫn nhịn để không tranh cãi với anh, vẻ mặt tươi cười: “Đúng vậy, Tham mưu Diệp luôn luôn giúp đỡ người khác mà không cần báo đáp.”

Ân Chung Thiêm đương nhiên không nhận ra sự khách sáo giả tạo hiện tại của cô và Diệp Chính Thần, kéo tay Bạc Băng, hỏi cô: “Tiểu Băng! Em và Tham mưu Diệp đã quen biết trước đó rồi à? Tại sao anh chưa từng nghe em đề cập đến?”

“...” Thân thể Bạc Băng run nhẹ, cô thay đổi tư thế ngồi.

Cô không biết vì sao hôm nay Ân Chung Thiêm lại hỏi như vậy, càng không biết nên trả lời như thế nào.

Thật ra, câu hỏi này của Ân Chung Thiêm hoàn toàn không nể mặt người khác, nếu đổi lại là trước kia, anh ta sẽ nói: Thường nghe Tiểu Băng nhắc đến anh...

Sau đó sẽ lén lút hỏi cô: Hai người quen nhau khi nào, làm sao có thể quen biết nhau?

Diệp Chính Thần thấy Bạc Băng khó xử, chủ động trả lời thay cô: “Chúng tôi quen biết khi còn ở Nhật Bản, đã nhiều năm rồi không liên lạc. Nếu không phải vì nhờ tôi giúp anh, chỉ e rằng cô ấy đã sớm quên vị sư huynh này rồi.”

Diệp Chính Thần cố ý nhấn mạnh hai chữ “Sư huynh” nghe qua có phần chói tai.

Ánh mắt Ân Chung Thiêm lập tức trầm xuống, dụng tâm đánh giá Diệp Chính Thần, anh ta như rơi vào sự suy tư thật lâu. Thấy không khí ngày càng kỳ lạ, Bạc Băng không thể không tìm cách điều hòa lại một chút, cô nở nụ cười và nói: “Làm sao có thể quên được? Năm đó sư huynh và Sư tẩu giúp đỡ em nhiều như vậy, cho dù em có bị mất trí nhớ, vẫn phải khắc sâu vào lòng.”

Dường như Bạc Băng đã không điều hòa bầu không khí đúng cách, cô dùng lời nói như thế để điều hòa chỉ càng làm cho không khí nhanh chóng trở thành ngọn lửa bốc ra tứ phía.

Diệp Chính Thần giương giương đôi mày tự đắc, cười giả dối đến mức không thể nào giả dối hơn được nữa: “Đáng tiếc là năm đó em đi quá vội, không cho anh một cơ hội đi tiễn, hay nói cách khác, anh đã nuôi tiếc rất lâu, sau đó còn thường xuyên nói với Sư tẩu của em rằng: Con bé nha đầu nói đi là đi, thật sự là làm cho người ta lo lắng... Nhất là, cô ấy vẫn còn thiếu anh học phí dạy kèm hai mươi chín chương, cũng không biết đến khi nào mới có thể trả cho anh.”

Nhắc đến học phí dạy kèm, một dòng máu nóng từ bụng của Bạc Băng xông thẳng lên đầu, cô phải cố gắng cắn răng nuốt xuống.

Diệp Chính Thần cong miệng cười, bổ sung thêm một câu: “Không tin em hỏi Sư tẩu của em đi.”

Bạc Băng thật sự muốn hỏi, nếu anh thật sự đã từng nói với Dụ Nhân những lời như vậy, cô ngay cả nằm mơ cũng có thể mỉm cười!

Nghe Bạc Băng và Diệp Chính Thần nhắc đến “Sư tẩu”, biểu hiện của Ân Chung Thiêm trở nên thoải mái và tự nhiên hơn một chút, tinh thần cũng tươi tỉnh hẳn lên: “Tiểu Băng, em còn nợ học phí dạy kèm của Tham mưu Diệp à?”

Bạc Băng cười gượng hai tiếng: “Anh đừng tưởng thật, Tham mưu Diệp làm sao có thể nhớ rõ về khoản học phí dạy kèm như thế được, anh ta nói đùa đấy.”

“Đúng vậy, nói đùa đấy.” Diệp Chính Thần mỉm cười nói: “Anh không phải là người keo kiệt, anh chỉ là người có gì nói nấy... Nếu em không muốn trả cho anh, anh cũng không để ý.”

Bạc Băng nhú mày, cố gắng nở một nụ cười: “Sư huynh, nhiều năm không gặp, anh đã hài hước hơn trước rất nhiều.”

“Cám ơn, cám ơn!”

Thấy Diệp Chính Thần cúi đầu uống trà, Bạc Băng mới thở phào nhẹ nhõm. Bầu không khí khó thở cũng dần dần nóng lại, Án Chung Thiêm bỗng nhiên nhỏ giọng hỏi cô: “Tham mưu Diệp đã kết hôn rồi à?”

Bạc Băng cũng không suy nghĩ lâu, trả lời: “Vâng, kết hôn rồi.”

Cô lại không ngờ tới, Diệp Chính Thần ngồi đối diện vừa nghe được đã lập tức phản bác lời nói của cô: “Đã ly hôn không lâu sau đó.”

Án Chung Thiêm kinh ngạc nhìn về phía Diệp Chính Thần: “Thật sự xin lỗi, tôi không biết...”

“Không sao. Chúng tôi vốn không có tình cảm.” Diệp Chính Thần giả vờ thâm trầm, rồi bổ sung thêm một câu: “Loại tình cảm này, không có chính là không có, không thể nào miễn cưỡng được.”

Sắc mặt Án Chung Thiêm thay đổi, im lặng nâng tách trà lên, uống một hớp lớn.

...

Thức ăn được mang lên, mọi người cùng nâng ly “khách sáo” vài lần, đầu Bạc Băng đau như muốn vỡ ra.

Thừa lúc Án Chung Thiêm đi toilet, máu tươi uất nghẹn của Bạc Băng cuối cùng cũng có thể trào ra: “Diệp Chính Thần, cuối cùng anh muốn thế nào?”

“Anh không muốn thế nào cả...” Diệp Chính Thần bắt đầu xoay xoay ly rượu: “Em không muốn làm rõ mối quan hệ với anh à? Thừa nhận anh đã từng là bạn trai của em, đối với em là một sự sỉ nhục sao?”

“Đây là vấn đề tôn nghiêm của một người đàn ông. Đổi lại nếu anh là người vào nhà giam, anh có chấp nhận để em tìm bạn trai cũ để nhờ giúp đỡ cứu anh không?”

Diệp Chính Thần cười lạnh: “Đừng nói là anh không vào, cho dù anh có vào, cứu anh còn rất nhiều người, không tới lượt em hy sinh sắc dâm...”

Nghe như vậy, Bạc Băng vội vàng mở cửa nhìn ngoài hành lang, xác định Án Chung Thiêm vẫn chưa quay lại, cô mới yên tâm trở lại chỗ ngồi. Bạc Băng không ngờ rằng, cô vừa ngồi xuống, Diệp Chính Thần đã nghiêng người đến chỗ cô, gần cô hơn một chút: “Em nói thật cho anh nghe đi: Đổi lại là anh vào nhà giam, em có chấp nhận hy sinh sắc dâm để cứu anh không?”

Anh từ từ đến gần, thân thể cô lại như có một luồng nhiệt bắt đầu khởi động, Bạc Băng nghiêng người né tránh: “Sẽ không.”

Lời Bạc Băng nói là sự thật, ngoại trừ Diệp Chính Thần, không có bất kỳ một người đàn ông nào có thể khiến cô cởi bỏ trang phục trên người, bao gồm cả Án Chung Thiêm.

Diệp Chính Thần lại tiến đến gần tai cô, nói nhỏ: “Anh có chết cũng không cho phép em làm như vậy!”

Chỉ một câu, lại có thể gợi lên những hình ảnh kích tình mãnh liệt mấy ngày trước, anh ôm cô, đủ mọi tư thế, chiếm giữ và khát khao cơ thể hoàn mỹ của cô.

Bạc Băng quay đầu, đối mặt với ánh mắt đang mang đầy vẻ chiếm hữu và khát khao không thể che giấu của anh, cô hỏi một vấn đề đã muốn hỏi từ sớm: “Vậy tại sao anh còn bức em?”

Anh nở nụ cười, nụ cười đúng chất xấu xa của Diệp Chính Thần: “Anh không bức em... Là em tình nguyện.”

“Em tình nguyện?!”

“Đúng vậy, anh vẫn chưa kịp nói gì, em đã cởi hết quần áo, anh làm sao có thể nhẫn tâm để em thất vọng.”

“Anh?!” Mặt của Bạc Băng như bị lửa thiêu đốt, tức đến mức không còn lời nào để nói.

“Đừng bày ra vẻ mặt không cam tâm tình nguyện.” Anh nhỏ giọng, ghé sát môi vào tai cô: “Em ở dưới thân thể anh rên rỉ mê hoặc làm cho anh muốn ngừng mà không ngừng được, vẻ mặt em khi đó không phải như thế này...”

Bạc Băng vừa định hất nước trà lên mặt anh, thì chợt nghe tiếng động của khóa cửa bỗng nhiên vang lên, Diệp Chính Thần liền ngồi thẳng.

Thấy Ấn Chung Thiêm đẩy cửa ra, Bạc Băng cũng thay đổi thành gương mặt tươi cười, tách trà đang được gởi lên trong không trung đành phải hạ thấp một chút, tách trà được đưa về phía Diệp Chính Thần: “Sư huynh, về sau nếu có cơ hội mong anh chiếu cố Chung Thiêm, truyền đạt cho anh ấy những kinh nghiệm quý giá... Em nhất định sẽ vô cùng cảm kích.”

Ấn Chung Thiêm vừa mới bước vào cửa, nghe hai người bên trong đang nhắc đến mình, không hiểu gì hỏi: “Hử? kinh nghiệm gì?”

Người nào đó đang nghiêng răng nghiêng lợi cố gắng thốt ra bốn chữ: “Đạo lí làm người.”

Nhìn bộ dáng tức giận mà không dám nói gì của Diệp Chính Thần, trong lòng của Bạc Băng bỗng nhiên như có ánh mặt trời chiếu vào, trái tim cô chợt thức tỉnh sau nhiều năm ngủ yên.

Khóe môi cô cong lên ý cười, Bạc Băng uống một hớp trà, trái tim dưới lồng ngực cô vẫn đang đập rất nhanh.

Hóa ra trái tim cô vẫn chưa chết, chỉ là thế giới không có Diệp Chính Thần thì không ai có thể làm cho nó đập liên hồi như vậy.

...

Cuối cùng cũng trải qua buổi tiệc Hồng Môn, trên đường về nhà, Bạc Băng mệt mỏi đến mức lười nói chuyện, lui vào vị trí cạnh cửa xe mà ngủ.

Lúc tỉnh cờ tỉnh lại, Bạc Băng dụi dụi mắt, ngồi ở vị trí của cô, qua kính chiếu hậu có thể thấy được ánh mắt của Diệp Chính Thần tràn đầy vẻ trầm lặng mệnh mông.

Nhắm mắt lại, ánh mắt đó cứ lượn lờ trong giấc mộng của cô...

Có dạng người, để quên anh ấy đi bạn cần thời gian dài đến ba năm, nhưng để nhớ, chỉ cần ba giây là đủ.

Bạn hận anh ấy, buồn anh ấy, liên tục trong ba năm, nhưng anh ấy muốn trêu bạn cười cũng chỉ ba giây là đủ.

40. Chương 40: Hủy Hôn Ước

Sau khi trở lại Nam Châu, Bạc Băng đưa Ấn Chung Thiêm đến gặp bố mẹ của cô, sau đó lại cùng Ấn Chung Thiêm đến nhà bố mẹ anh ta, Bạc Băng tìm quần áo để Ấn Chung Thiêm thay, giúp anh ta giặt quần áo và lau rửa toilet.

Vừa giặt quần áo, Bạc Băng vừa lắng nghe Ấn Chung Thiêm kể về cuộc sống những ngày qua của anh ta với bác trai và bác gái, cô vô thức nhìn thoáng qua khung cửa trống rỗng.

Phiền muộn cũng như bọt xà phòng trong tay cô, càng vò càng nhiều.

Giặt xong quần áo, Bạc Băng phơi tất cả lên ban công, trở vào nói nhỏ với Ấn Chung Thiêm: “Buổi tối em phải trực ca đêm, em đi trước nhé, ngày mai em lại đến.”

“Cháu ăn cơm chiều rồi hăng đi.” Bác gái nói.

“Dạ không ạ, cháu còn phải đến bệnh viện thăm bố cháu.”

Ấn Chung Thiêm đưa Bạc Băng đến cửa thang máy, thang máy vẫn chưa lên tới, Ấn Chung Thiêm cố ý đến gần cô hơn một chút, Bạc Băng cố gắng kiềm chế bản năng muốn phản ứng lại của mình, không dám động đây.

Tay của Ấn Chung Thiêm nhẹ nhàng khoác lên vai cô: “Quan hệ của em và Tham mưu Diệp, dường như rất tốt.”

“Cũng được.” Bạc Bằng suy nghĩ một chút, bổ sung thêm một câu: “Đã nhiều năm rồi không gặp.”

“Tại sao anh ta lại giúp em?”

Do có sự hổ thẹn trong lòng, Bạc Bằng không muốn đề cập đến vấn đề này, có phần sành đời, cũng có phần hoài nghi.

“Có lẽ là nể tình cảm huynh muội trước đây.”

Thang máy đến, bên trong không có người, Bạc Bằng vội vàng từng bước tiến về phía trước: “Chào, anh về nghỉ ngơi nhiều một chút, đừng suy nghĩ nhiều quá. Không gặp chuyện gì là quan trọng nhất!”

Ấn Chung Thiêm giữ chặt Bạc Bằng: “Hôm nào có cơ hội, mời Tham mưu Diệp dùng một bữa cơm nữa đi.”

“Sao?” Bạc Bằng không hiểu.

“Chúng ta nên cảm ơn anh ta! Hơn nữa, cũng cần khai thông mối quan hệ.”

Cửa thang máy khép lại, không gian bị tách biệt, Bạc Bằng chỉ biết cười gượng.

Cần khai thông mối quan hệ? nếu Ấn Chung Thiêm biết mối quan hệ trong quá khứ cô và Diệp Chính Thần, không biết sẽ nghĩ như thế nào.

Đêm đó, Bạc Bằng mất ngủ, cô nằm trên giường trong phòng trực ban lần qua lần lại đến tận khuya, trong đầu cô có hai bóng người đuổi mãi cũng không đi.

Ấn Chung Thiêm bắt lực suy sụp khiến cô đau lòng, Diệp Chính Thần có khí thế bức người làm cô sợ hãi, hai người ở trong suy nghĩ của cô cứ phân cao phân thấp, anh một lời, tôi lại một câu, càng nghĩ đầu óc cô càng rối rắm.

Cuối cùng, Bạc Bằng cũng buông tha cho giấc ngủ của chính mình, cô xuống giường, mặc thêm áo blouse trắng đi vào văn phòng trực ban.

Ngồi trước máy vi tính, Bạc Bằng mở mục sưu tầm các trang web điều trị bệnh ở nước ngoài ra xem, cô muốn xem thử họ có thành quả trị bệnh mới hay chưa, có thuốc kháng bệnh ung thư hay chưa.

Không phải Bạc Bằng tôn sùng nước ngoài, chỉ là các trang web trong nước trang nào cũng tràn ngập các quảng cáo giả dối, cô đã bị lừa hai lần rồi nên sẽ không dễ dàng tin nữa.

Ngẫu nhiên, trên một trang web của Mỹ, các chuyên gia có nhắc đến căn bệnh ung thư hạch bạch huyết, còn giải thích rất tỉ mỉ, Bạc Bằng định mở hộp thư điện tử ra, cô muốn viết một lá thư gửi cho vị chuyên gia này nhờ họ tư vấn một chút.

Vừa mở hộp thư ra Bạc Bằng liền trông thấy một lá thư vẫn chưa được mở, với tiêu đề: “Bệnh án mới nhất về phương pháp trị liệu căn bệnh ung thư hạch bạch huyết.”

Bạc Bằng mở thư với tốc độ nhanh nhất, không có ghi chú, không có ký tên, không có thông tin người gửi. Cô mơ hồ có thể đoán ra là ai nhưng lại không dám tin, vội vàng vàng mở lá thư ra đọc.

Trong thư là bài viết tổng kết số lượng khá ít các ca áp dụng phương pháp trị liệu thành công, mỗi một ca bệnh đều được ghi chú ý kiến của chuyên gia ở mặt sau bằng màu đỏ.

Bạc Bằng chăm chú đọc lá thư từ đầu đến cuối, thứ tự được sắp xếp rất khoa học, có thể thấy được sự chuyên nghiệp và cẩn thận của người viết.

Là anh, chỉ có anh mới có khả năng viết một văn kiện có chiều sâu như vậy, chỉ có anh mới hiểu được lúc này cô đang cần điều gì nhất, chỉ có anh mới gửi một lá thư không để lại thông tin, không kí tên vì anh tin rằng khi cô đọc cô vẫn có thể biết được chủ nhân của lá thư này là ai.

Đọc đến trang cuối, ở phía dưới có một dòng chữ màu đỏ được ghi chú rất rõ nét: “Tổng kết về phương án trị liệu này, đã tốn của anh hai mươi tư giờ, cảm ơn!”

Nhìn đến câu này, Bạc Băng như có thể thấy được nụ cười xấu xa của kẻ nào đó khiến cho người khác vừa yêu vừa hận, lại có thể thấy được bóng dáng của anh chăm chú ngồi trước máy vi tính suốt một đêm để nghiên cứu.

Bạc Băng cảm thấy buồn cười, cũng cảm thấy hai mắt mình đang đau buốt.

Hai mươi tư giờ... Trong ba ngày qua anh làm sao có thể sắp xếp để có được hai mươi tư giờ rảnh rỗi để tìm tư liệu cho cô kia chứ?

Bạc Băng nhớ lại gương mặt mệt mỏi của anh vào hôm qua.

Điện thoại trong tay vang lên, màn hình hiện lên số của Diệp Chính Thần.

Bạc Băng nhìn thoáng qua dãy số trên màn hình, tim cô trở nên yếu mềm, cô nhận cuộc gọi.

“Chưa ngủ à?” Anh hỏi.

“Vâng. Vừa đọc xong thư điện tử của anh.”

“Anh biết.” Trong điện thoại, giọng nói của Diệp Chính Thần vô cùng nhẹ nhàng: “Lúc anh gửi thư có cài đặt âm báo khi em mở thư.”

Hơi thở của anh, lúc nhẹ lúc nặng, lúc chậm lúc nhanh, Bạc Băng không muốn nói gì cả, cô chỉ thầm nghĩ, chỉ cần nghe được tiếng hít thở của anh như vậy là được rồi.

“Ngày mai anh phải về Bắc Kinh.”

Anh phải đi? Không phải anh nói muốn cô cho anh thời gian “một tháng” sao?

Sự phiền muộn mãnh liệt hóa thành một lời nói thản nhiên: “Ồ”.

“Anh thật sự không nỡ xa em.” Anh cố ý thở dài: “Nhưng mà Sư trưởng của anh nói, nếu anh không về, ông ấy sẽ phái người đến Nam Châu bắt anh.”

Phiền muộn trong cô bỗng nhiên biến thành nụ cười, haizzz! Có cấp dưới như Diệp Chính Thần, thân làm Sư trưởng của ông ấy không biết phải bạc thêm bao nhiêu sợi tóc.

“Sao em không nói không nỡ xa anh?” Thấy cô không nói lời nào, anh lại nói: “Anh sẽ không đi...”

Giống như vừa ăn vào một khối chocolate mềm mại của Bỉ, đầu lưỡi cô cảm thấy ngọt ngào, gương mặt bỗng nhiên hiện lên một nụ cười ngọt ngào như rất hài lòng: “Chung Thiêm nói muốn mời anh ăn cơm, mà anh không có thời gian nên quên đi.”

“Mời anh ăn cơm? Vị hôn phu của em xem ra rất hiểu chuyện.”

“Chính phủ là nơi nào, nếu không hiểu chuyện thì làm sao có thể tồn tại.” Bạc Băng đứng ở lập trường của Ấn Chung Thiêm mà nói.

“Cũng không cần theo xu nịnh như thế.”

Trong lời nói của Diệp Chính Thần có sự châm chọc khiến cho Bạc Băng cảm thấy vô cùng không thoải mái, không phải ai cũng có thể giống như Diệp Chính Thần, được sinh ra trong một gia đình bề thế, có thể có được cá tính không kiêng dè gì như anh, có thể đối đầu với hiện thực, và còn vô cùng sắc xảo nữa.

Trái ngược với Diệp Chính Thần, Ấn Chung Thiêm được sinh ra trong một gia đình bình thường, từ nhỏ đã có lý tưởng và hoài bão của chính mình, cũng cố gắng hết sức để nhận được sự đền bù xứng đáng.

Ấn Chung Thiêm từng ngày đều cố gắng mài dũa từng góc cạnh của bản thân, dựa vào sự chăm chỉ và cố gắng của mình để đi lên, ở tuổi của anh ta, được đứng ở vị trí đó là không hề dễ dàng, nhưng không ngờ là bỗng nhiên lại trượt ngã, trở thành hai bàn tay trắng.

“Anh ấy không phải như thế.” Giọng nói của Bạc Bềng không hề có ý giận hờn: “Diệp Chính Thần, anh đừng xem thường người khác quá, Chung Thiêm chỉ muốn cảm ơn anh thôi, nếu anh không tiếp nhận thì quên đi.”

Đối với sự tận lực bảo vệ của Bạc Bềng, Diệp Chính Thần hừ lạnh một tiếng, tỏ vẻ khinh thường: “Anh thật sự không hiểu, rốt cuộc em coi trọng hần ở điểm nào.”

Bạc Bềng hừ lạnh lại một tiếng: “Chung Thiêm thế nào cũng không quan trọng, dù sao vẫn tốt hơn người nào đó có gương mặt con người mà lòng dạ lại là cầm thú.”

Tiếng hít thở của anh cực to, cực mạnh truyền đến trong microphone.

“Người phụ nữ này...” Trong điện thoại truyền đến tiếng nghiến răng nghiến lợi vang lên: “Sao em có thể qua cầu rút ván như vậy?”

“...”

Cô thật sự muốn rút ván, nhưng đây là chiếc cầu được xây dựng bằng xi măng cốt thép, cô làm sao có thể ra tay được!

Có người gõ cửa gọi lớn: “Bác sĩ, bác sĩ!”

“Có bệnh nhân gọi em, không thềm nói chuyện với anh nữa.” Không đợi anh trả lời, Bạc Bềng vội vàng dập điện thoại, chạy đi xem bệnh nhân.

Sau ngày hôm đó, Bạc Bềng không hề có tin tức gì về Diệp Chính Thần nữa, điện thoại cũng không có.

Sức khỏe của bố cô phục hồi rất nhanh, ông được xuất viện. Công việc của cô lại trở về quỹ đạo như ban đầu, mỗi ngày cô dốc hết toàn bộ sức lực cứu chữa cho những bệnh nhân đã hoàn toàn hết hy vọng. Nhưng khi hết giờ làm việc, cuộc sống của Bạc Bềng vẫn không thể trở lại như lúc đầu, mỗi ngày cô đều lê tấm thân và tinh thần mệt mỏi về gặp Án Chung Thiêm.

“Hôm nay em đi xem một căn hộ, nhìn khá giống căn hộ trước đây của chúng ta, vị trí cũng khá tốt, chỉ là giá cả hơi cao.” Bạc Bềng cố ý tìm chủ đề để nói chuyện với Án Chung Thiêm, hy vọng có thể đánh lạc hướng sự chú ý của anh: “Đều do em, lúc trước em hồ đồ, vì khi đến Bắc Kinh khai thông các mối quan hệ, em đã bán căn hộ của chúng ta với giá khá thấp. Hiện tại để mua lại căn hộ như vậy, thì quá khó khăn.”

Án Chung Thiêm do dự một chút: “Vấn đề mua nhà, có thể chờ một thời gian nữa hay không?”

“Chờ?” Bạc Bềng nghĩ Án Chung Thiêm sẽ vội vã mua nhà để chuẩn bị cùng cô kết hôn.

“Khoản tiền đó, anh muốn sử dụng.”

Bạc Bềng đã hiểu, cô lấy tờ chi phiếu từ trong túi xách ra đưa cho Án Chung Thiêm: “Mật mã chắc anh biết rồi.”

“Tiểu Bềng...”

Bạc Bềng cười lắc đầu: “Anh không cần phải giải thích, em hiểu mà.”

Vụ án chưa có kết quả, tiền đồ trước mắt vẫn không biết sẽ ra sao, Án Chung Thiêm cần khoảng tiền này để phòng bị cho bất cứ tình huống nào.

Án Chung Thiêm đang ngồi bỗng nhiên đứng lên, ôm lấy thắt lưng của Bạc Bềng, mặt anh ta vùi vào vai cô khiến cô có thể cảm nhận được sự lo lắng về tương lai của anh ta.

Bạc Bềng rất muốn giúp anh ta, nhưng chỉ là không biết giúp như thế nào, ngoại trừ đi tìm một người...

Không, cô không thể đi tìm người đó, Án Chung Thiêm tuyệt đối sẽ không cho phép cô làm như vậy.

“Tất cả rồi sẽ qua thôi, anh vẫn còn trẻ, vẫn có thể làm lại từ đầu.”

...

Thấm thoát đã hết một tuần.

Cuối tuần, lúc Bạc Bểng hết giờ làm việc thì trời đã về khuya, cô không về nhà bố mẹ, lê tấm thân mệt mỏi về nhà trọ của mình.

Lại một bệnh nhân nữa ra đi, hai mươi hai tuổi. Lúc gần đi, một người con gái trẻ tuổi chạy như điên vào phòng bệnh, ghé vào người bệnh nhân khóc thất thanh.

Bệnh nhân nam thở một cách yếu ớt bất chợt nở nụ cười: “Nha đầu ngọc, em tới đây làm gì? Không phải em nói về sau sẽ không muốn gặp lại anh, cũng sẽ không tha thứ cho anh nữa hay sao?”

Người con gái lắc đầu, không nói lời nào.

“Tính tình anh không tốt, hay làm em tức giận, lần sau nhớ là phải tìm một người bạn trai có tính cách tốt, có nhiều thời gian bên cạnh chăm sóc em.”

“Em không cần, em sẽ ở bên cạnh anh.”

Người con trai bình thản ra đi.

Cô gái đó khóc cả một buổi chiều, hai tay cô gái nắm chặt cổ tay của người con trai ấy.

Ai khuyên cô ấy, cô ấy cũng chẳng chịu buông tay, miệng cô ấy thì không ngừng lặp đi lặp lại một câu: “Anh lại nổi giận với em đi, em sẽ không bao giờ bỏ đi nữa.”

Nếu đã không từng mất đi, sẽ không bao giờ hiểu được lúc dứt bỏ sẽ đau khổ như thế nào, sẽ không bao giờ hiểu được lúc oán hận đó sẽ tốt đẹp như thế nào.

Bạc Bểng cuộn mình nằm trên sofa, cô bất chợt rất nhớ một người, muốn được dựa vào lòng anh khóc một trận thật to, muốn nói với anh: “Em sai rồi, em không nên ra đi.”

Bạc Bểng lấy điện thoại trong túi xách ra nhìn, sau đó lại trả ngược vào trong túi, cô đứng dậy đi vào phòng bếp, muốn tìm chút gì ăn đỡ đói.

Điện thoại cô đột nhiên vang lên, Bạc Bểng bước đến trước sofa, cầm điện thoại lên.

Trên màn hình hiện lên cái tên Ân Chung Thiêm, Bạc Bểng thất vọng ấn phím nhận cuộc gọi.

“Tiểu Bểng, em đang ở đâu?” Giọng nói của Ân Chung Thiêm nghe không rõ lắm, bên trong điện thoại còn có âm thanh ồn ào của cả nam lẫn nữ.

“Em đang ở nhà trọ. Anh đang ở đâu?”

“Ở nhà hàng lát nữa anh đến nhà trọ của em.”

Bạc Bểng cảm nhận được trong lời nói của Ân Chung Thiêm có điều gì đó kì lạ, nghe không rõ lắm: “Anh uống rượu à?”

“Uống một chút.” Ân Chung Thiêm cười một cách ngốc nghếch: “Có một cuộc xã giao, uống vài ly rượu.”

Khó có được một buổi xã giao, có thể nhận ra tâm trạng của anh ta không được tốt, Bạc Bểng không nghĩ gì liền nói: “Anh ở nhà hàng nào? Em sẽ đến đón anh.”

“Không cần, đã trễ thế này rồi, em một mình ra ngoài sẽ rất nguy hiểm. Lát nữa anh sẽ lái xe đến gặp em.”

“Được rồi, em ở đây chờ anh.”

Dập điện thoại, Bạc Bểng vào bếp nấu canh giải rượu cho Ân Chung Thiêm. Anh ta uống rượu không giỏi, tửu lượng lại không cao, nhưng cũng không còn cách nào khác, ra ngoài xã giao không uống được cũng phải uống...

Không lâu sau, Ân Chung Thiêm đã đến, trên người anh ta toàn mùi rượu, người thì đã ngà ngà say. Bạc Bểng xuống bếp lấy canh giải rượu, Ân Chung Thiêm đi theo phía sau cô, thân người anh có chút chao đảo: “Tiểu Bểng, em đoán xem hôm nay ở bàn tiệc anh gặp ai...”

“Ai?” Bạc Bề không quan tâm lắm, chỉ hỏi qua loa.

“Diệp Chính Thần, Tham mưu Diệp đấy...”

Câu trả lời ngoài dự kiến của cô, tay cô đang cầm bát canh chợt run run một chút.

Anh ấy không phải là về Bắc Kinh rồi sao? Sao lại ở đây?!

Bạc Bề chạm nhẹ vào ngón tay đang run, giả vờ như không có việc gì múc canh ra bát: “À.”

“Người này rất có hàm ý...”

“Thật không?” Bạc Bề xoa xoa trán, chịu đựng cơn đau đầu nghe Án Chung Thiêm nói.

“Hôm nay anh ta mới từ Bắc Kinh trở về, đến tham gia sinh nhật của Hứa Dương...” Hứa Dương – Cái tên này nghe rất quen, Bạc Bề nhớ mang máng hình như đó là con gái của vị cán bộ cấp cao nào đó, làm việc ở văn phòng chính phủ thành phố: “Có người hỏi anh ta, có phải đặc biệt đến tham dự sinh nhật Hứa Dương hay không, em đoán xem anh ta nói thế nào?”

“Anh ta nói, đến gặp người trong lòng của anh ta...”

Án Chung Thiêm vừa nói xong, cười gượng hai tiếng, trong giọng cười có chút khàn khàn.

Bạc Bề dùng sức ấn ấn vào huyệt Thái Dương.

“Anh ta còn hỏi mọi người một câu rất có thâm ý: ‘Có điều gì quan trọng hơn người phụ nữ bên cạnh mình hay không?’”

Bạc Bề lập tức hiểu được ý tứ trong câu hỏi của Diệp Chính Thần, ngẩng đầu nhìn Án Chung Thiêm: “Vậy anh trả lời thế nào?”

Án Chung Thiêm đi đến bên cạnh cô, nhỏ giọng nói: “Hiện tại, anh còn có gì quan trọng hơn em?”

Bạc Bề nhú mồm, cô không thích đáp án này của Án Chung Thiêm, nó làm cho người khác có cảm giác nhớ lại khung cảnh xưa cũ.

“Tiểu Bề, em nói xem, có phải mọi thứ của anh ta đều hơn anh phải không?” Án Chung Thiêm uống rượu, nếu anh ta không say tuyệt đối sẽ không hỏi như vậy.

“Không phải.” Bạc Bề nhìn Án Chung Thiêm: “Chung Thiêm, so với anh ta, anh đối với mọi việc đều nghiêm túc hơn, anh trầm ổn, kiên trì hơn, anh là người đàn ông tốt, là một người đàn ông đáng để cho phụ nữ gửi gắm cả cuộc đời...”

Án Chung Thiêm cắt đứt lời nói của cô: “Nghe người khác nói, anh ta vừa từ Nhật Bản lấy được bằng tiến sĩ y học, về nước liền lập được công lớn, được đặc biệt thăng chức, anh ta vẫn chưa đến ba mươi tuổi... Đã được làm Tham mưu trưởng của sư đoàn nào đó. Em có biết tại sao không?”

“...”

Bởi vì anh ấy đã từng trải qua một khoảng thời gian mà người khác không thể tưởng tượng nổi, bởi vì anh ấy phải nỗ lực đến mức người khác cũng không thể tưởng tượng được.

“Bởi vì bố của anh ta là Tổng tư lệnh của một quân khu nào đó, ông nội của anh ta hình như là...” Án Chung Thiêm cố gắng nhớ lại, đối với điều này, Bạc Bề cảm thấy không có hứng thú, cô mang canh đến trước mặt anh: “Anh uống chút canh đi.”

Án Chung Thiêm nhận bát canh, uống một hớp, nhấp lưỡi vì canh hơi chua, sau đó anh đặt bát canh xuống: “Anh ta đến gặp em, có đúng không?”

“Chung Thiêm...”

“Hôm đó, khi ăn cơm với anh ta, anh đã nhận ra rằng... Khi nhìn em, ánh mắt của anh ta bắt chợt ngời sáng...”

Hai tay Bạc Bểng chống lên bàn ăn, cố gắng đứng vững: “Anh đừng suy nghĩ lung tung nữa, em và anh ta không có gì cả.”

“Người đó, là anh ta, có đúng không?”

Bạc Bểng không dám đối mặt với ánh mắt đang có khí thế bức người của Án Chung Thiêm, cúi đầu: “Đều đã qua rồi, em và anh ta đã kết thúc lâu rồi, anh...”

Lời còn chưa dứt, điện thoại của cô đã vang lên.

Tiếng chuông điện thoại đã làm hỗn loạn những lời nói an ủi của Bạc Bểng.

Thấy cô không nhận điện thoại, Án Chung Thiêm dường như cảm nhận được điều gì đó, anh đi đến nơi phát ra âm thanh, thấy chiếc túi xách của Bạc Bểng đang đặt trên sofa, lấy điện thoại trong túi ra, nhìn màn hình điện thoại.

Bạc Bểng có một loại dự cảm mãnh liệt rằng cuộc gọi này là của Diệp Chính Thần. Cô không dám nhận cuộc gọi, cô sợ vừa nghe giọng nói của anh, cô sẽ không che giấu được bất kỳ điều gì nữa cả.

Biểu hiện đau khổ của Án Chung Thiêm đã cho Bạc Bểng đáp án.

Thấy Án Chung Thiêm ấn phím nhận cuộc gọi, lòng của Bạc Bểng bỗng nhiên nặng nề, cô bước vội ra khỏi phòng bếp.

“A lô?” Án Chung Thiêm tiếp điện thoại, giọng nói từng trải chợt trở nên im lặng: “Tham mưu Diệp ư... Anh tìm Tiểu Bểng? Có, chờ một lát!”

Án Chung Thiêm đưa điện thoại đến trước mặt cô, Bạc Bểng nhận điện thoại một cách cứng nhắc.

“A lô...”

“...” Bên trong điện thoại không có âm thanh.

Bạc Bểng áp sát điện thoại vào tai: “A lô?”

“Anh ở Nam Châu.” Bốn chữ ngắn gọn, nhưng lại vô cùng mạnh mẽ.

Bạc Bểng miễn cưỡng nở nụ cười: “Em vừa nghe Chung Thiêm nói. Anh ấy nói ở buổi tiệc gặp được anh...”

“Anh muốn gặp em.” Bốn chữ ngắn gọn, nhưng lại vô cùng êm ái và cảm động.

“Cũng được! Ngày mai anh rảnh không? Em và Chung Thiêm sẽ mời anh ăn cơm.” Không đợi anh nói, Bạc Bểng đã tranh nói trước: “Được, quyết định như vậy đi, ngày mai sẽ liên lạc sau.”

Vừa nói xong, Bạc Bểng lập tức ngắt điện thoại.

Án Chung Thiêm đứng cứng đờ cả người, trong tay anh ta vẫn đang cầm túi xách của cô.

Vừa định tiếp nhận túi xách trong tay Án Chung Thiêm thì tay anh ta chợt buông lỏng, túi xách rơi xuống nền đất.

Những thứ trong túi xách rơi vung vãi trên nền đất.

Bạc Bểng ngồi xổm xuống nền đất nhặt lên, nhặt đến một hộp thuốc, mồ hôi lạnh trên lưng cô tức khắc tuôn ra ào ạt.

Thuốc tránh thai khẩn cấp bảy mươi hai giờ, chia làm hai lần uống, sau khi uống lần đầu, mười hai giờ sau uống lần thứ hai.

Bạc Bểng vừa mua đã uống một lần, cô không uống lần thứ hai, rồi quên một cách triệt để.

Vẫn chưa kịp hối hận, Bạc Bểng đã nhanh tay cất vào trong túi xách.

Không ngờ vừa chỉ định cất vào, Án Chung Thiêm đã giật lấy túi xách của cô, lấy hộp thuốc mà cô vừa định để vào. Bạc Bểng muốn giấu diếm, cũng không còn kịp nữa.

Ấn Chung Thiêm mở hộp thuốc ra, thấy bên trong còn lại một viên, bàn tay trong không trung của anh ta bỗng nhiên run rẩy: “Hai người...”

Bạc Băng đứng trước mặt Ấn Chung Thiêm, cả người cô giống như xác chết, hoàn toàn bất động.

“Cô và hắn?” Ấn Chung Thiêm đưa hộp thuốc đến trước mặt Bạc Băng. Băng chứng như ngọn núi sừng sững trước mắt cô, cô còn có thể phủ nhận gì kia chứ?

“Thật sự xin lỗi!”

Trừ câu nói đó ra, Bạc Băng không biết nên nói gì?

Nói cô và Diệp Chính Thần lên giường là để cứu anh ta? Nếu cho anh ta biết cô làm tất cả là vì anh ta?

Cô không thể nói ra một lời nói dối trá như vậy.

Bóng tối bỗng nhiên thoáng qua mắt cô, một cái tát đau rát ập lên mặt cô, Bạc Băng bị Ấn Chung Thiêm đánh đến chao đảo, trán cô va vào cạnh bàn bên cạnh.

Một vật mềm to màu đỏ che khuất mắt cô.

Bạc Băng ôm chỗ đang căng đau trên mặt đến mức không còn biết gì, trước mắt cô tất cả đều là màu đỏ. Cái bạt tai này đã làm cô bừng tỉnh khỏi cơn ác mộng, cô sững sờ nhìn Ấn Chung Thiêm. Cô không oán hận, cũng không uất ức, cô chỉ cảm thấy tất cả mọi chuyện đến quá nhanh, khiến cô trở tay không kịp.

Ấn Chung Thiêm túm lấy cổ áo Bạc Băng kéo cô đứng lên, tức giận đến mức mặt mũi trở nên tái xanh, trên trán những đường gân xanh lộ ra: “Tôi mới vào tù có vài ngày! Cô đã vội vã cùng hắn...”

“Thật sự xin lỗi.” Bạc Băng hổ thẹn nhìn Ấn Chung Thiêm: “Nếu đánh em có thể làm anh cảm thấy dễ chịu hơn, vậy thì anh đánh đi.”

Ấn Chung Thiêm giơ tay lên cao, rồi dần dần buông xuống, muốn nói gì đó, nhưng mở miệng rồi lại không nói gì.

Cuối cùng, Ấn Chung Thiêm nói lỏng bàn tay, bước đi lảo đảo ra khỏi phòng trọ của cô.

Bạc Băng muốn chạm vào bờ vai của anh ta, nói với anh ta rằng: “Tất cả mọi chuyện rồi sẽ qua thôi.”

Nhưng cô không làm như vậy, cô sợ anh ta sẽ chê cô bẩn.

Bóng lưng bước đi lắc lư, sau đó khép cửa lại, cắt ngang tầm mắt cô. Bạc Băng vô lực ngồi xồm trên nền đất, bàn tay lạnh như băng của cô úp lên gương mặt và hai má đang nóng hổi của mình, cơn đau đớn đã dần dần giảm bớt.

Cô phải làm sao bây giờ? Ấn Chung Thiêm phải làm sao bây giờ? Làm sao cô có thể đối mặt với bố mẹ mình? Làm sao cô có thể giải thích sự thật với họ? Với sức khỏe của bố cô hiện nay, ông có thể sẽ vì tức giận đến nhập viện lần nữa hay không?

Còn Diệp Chính Thần, cô phải đối mặt với anh như thế nào?

Có rất nhiều vấn đề, Bạc Băng vẫn không tìm được cách giải quyết.

Từ trước đến nay, cô chưa từng một lần nhớ đến Diệp Chính Thần trong những trường hợp tương tự như lúc này, Bạc Băng đặc biệt nhớ lại một câu hỏi mà cô đã từng hỏi anh: “Sư huynh, anh nói xem chúng ta có được tính là ‘gian phu dâm phụ’ hay không?”

...

Một cơn gió thu từ cửa sổ thổi vào, Bạc Băng lạnh đến mức phát run.

Cô đứng lên, bước đến bên cửa sổ, kéo bức rèm đang được vén lên một nửa lại, tay của cô bỗng nhiên cứng đờ.

Xuyên qua cửa kính thủy tinh, ánh đèn đường chiếu rọi xuống một chiếc xe SUV màu trắng đang đỗ ven đường.

Do dự thật lâu, Bạc Bằng cầm lấy điện thoại, gửi tin nhắn cho Diệp Chính Thần: [Anh đang ở đâu vậy?]

Tin nhắn vừa gửi đi, anh đã lập tức trả lời: [Đang ở quán ăn đêm, tán gẫu với phụ nữ đẹp.]

Bạc Bằng lại nhìn chiếc xe dưới lầu, trả lời tin nhắn: [Chơi vui vẻ nhé. Em không làm phiền anh nữa.]

Vài phút sau, anh trả lời tin nhắn: [Em đang làm gì vậy?]

[Ngắm phong cảnh, phong cảnh dưới lầu nhà em khá đẹp.]

Anh trả lời: [...]

Bạc Bằng nở nụ cười, che mặt lại, đau đến mức phải nhếch miệng.

Lại có một tin nhắn gửi đến: [Anh muốn gặp em, ngay bây giờ.]

Bạc Bằng sờ sờ gương mặt đang sưng đỏ của mình, trả lời tin nhắn: [Bây giờ em không muốn gặp anh.]

Buồn bã buông điện thoại xuống, Bạc Bằng bước vào toilet nhìn gương mặt của mình. Má phải của cô sưng rất to, đầu năm ngón tay xanh tím hiện rõ trên mặt cô, nhìn thấy giật cả mình. Bạc Bằng lại vén tóc lên, trên trán cô có một vết thương dính máu dài khoảng ba tấc, cô lấy khăn giấy lau, lau đến nửa ngày, dùng hết cả khăn giấy, mà máu vẫn râm rỉ chảy ra từ miệng vết thương.

Diệp Chính Thần mà thấy gương mặt hiện nay của cô, không biết anh sẽ nghĩ gì!

Chuông cửa vang lên.

Bạc Bằng nghĩ Ấn Chung Thiêm quay lại, cô bước vội đến cửa, nhìn qua mắt mèo trên cửa, Bạc Bằng thấy dáng đứng của một người. Dưới ánh đèn mờ nhạt, chiếc quần bò màu đen, áo sơ mi màu đen, cả người toát ra sự gợi cảm khiến người khác hít thở không thông.

Bạc Bằng phủ tóc xuống trán, che một bên gương mặt, mở cửa ra.

Diệp Chính Thần cười nói: “Em muốn gặp anh thì cứ việc nói thẳng...”

Khi anh thấy rõ mặt cô, nét tươi cười nhanh chóng trở nên đông cứng lại!

41. Chương 41: Thù Hận Triền Miên

Bạc Bằng giả vờ bình tĩnh nở nụ cười, nghiêng người tránh sang một bên để Diệp Chính Thần bước vào: “Vào đi.”

Không ngờ Diệp Chính Thần xoay người Bạc Bằng lại, vén tóc cô lên, nhìn thấy vết thương trên mặt của cô, anh vô cùng đau lòng.

“Ai? Là ai đã làm?” tiếng thét to phẫn nộ của anh có thể làm năng lượng phát sáng các bóng đèn của mấy tầng lầu.

Trong trí nhớ của Bạc Bằng, Diệp Chính Thần là người đàn ông có khả năng khống chế cảm xúc của bản thân vô cùng tốt, anh có thói quen che giấu rất kỹ những cảm xúc của mình. Mà hiện tại, sự tức giận của anh đang thể hiện một cách rõ ràng trên ánh mắt, trên trán anh, các mạch máu bị kéo căng đến mức trở nên xanh tím, các ngón tay bị nắm chặt đến mức trở nên vặn vẹo trông rất đáng sợ.

Bạc Bằng mơ hồ nghe thấy cầu thang có tiếng bước chân, cô nhớ đến tầng lầu này, các phòng bên cạnh đều là đồng nghiệp của cô. Bạc Bằng vội vàng kéo tay anh vào, sau đó xoay người khóa cửa.

“Là Ấn Chung Thiêm!” Giọng nói của anh mang theo sự nóng giận, giống như muốn xé Ấn Chung Thiêm thành những mảnh nhỏ.

Bạc Bằng lo lắng cơn thịnh nộ sẽ khiến Diệp Chính Thần đi tìm Ấn Chung Thiêm, nên cô vô thức lấy tay che mặt lại: “Anh ấy uống chút rượu, nhất thời xúc động...”

Xương ngón tay của Diệp Chính Thần càng ngày càng trở nên vặn vẹo hơn, các khớp xương phát ra âm thanh răng rắc: “Hắn đối xử với em như vậy, em còn che chở cho hắn?”

Bạc Băng đã quên Diệp Chính Thần đã từng học qua tâm lý học, sự cố gắng bảo vệ và lo lắng của cô căn bản không thể lừa được anh.

Đổi lại phương thức đơn giản hơn, Bạc Băng nở nụ cười, giọng nói mang ý tự giễu hỏi anh: “Đổi lại anh là anh ấy, biết em và người đàn ông khác có gian tình, anh sẽ làm thế nào? Không chừng anh sẽ trực tiếp bóp chết em?”

Anh hít một hơi thật sâu, sau đó chậm rãi thở ra.

“Nếu như anh bóp được, anh đã sớm bóp chết em hàng vạn lần rồi!”

Ngực Bạc Băng giống như bị một nhát dao đâm phải, máu tươi chảy ra. Đúng vậy, anh luôn luôn không bao giờ buông tha cho cô. Anh không muốn tổn thương cô, ngay cả mắng cô một câu anh cũng không làm được. Đối với cô anh luôn luôn ngoan cố, luôn luôn quyết tâm, cô đánh anh, để lại trên ngực anh một vết sẹo, cô đã nhấn tâm để lại anh đầy máu một mình ở sân bay Nhật Bản... Anh nhất định là rất đau. Nhưng điều có thể làm anh đau nhất, có lẽ là chiếc nhẫn kim cương trên ngón tay cô cũng đang làm đau lòng bàn tay của anh.

Suy nghĩ thật kĩ đúng là cô đối xử với anh rất tàn nhẫn. Anh cố gắng hết sức để giúp cô cứu Ấn Chung Thiêm, mà trước mặt Ấn Chung Thiêm, cô lại cố gắng phủ nhận mối quan hệ của cô và anh.

Diệp Chính Thần là một người đàn ông vô cùng kiêu ngạo, mà cô, dường như đã đem sự kiêu ngạo đó giẫm nát dưới chân mình, thế nhưng anh vẫn tươi cười nhìn cô.

“Hiện giờ anh muốn bóp chết em không? Em hứa với anh là em sẽ không phản kháng.” Cô hỏi anh.

Anh lắc đầu, ôm cô đặt trên ghế sofa, sau đó nâng mặt cô lên, xem vết thương trên trán một cách cẩn thận: “Em có hộp thuốc không?”

“Ở ngăn tủ trong phòng.”

Anh đi lấy hộp thuốc, dùng băng gạc xử lí vết thương trên trán cho cô. Lại lấy khăn để đá lạnh nhẹ nhàng chườm lên nơi đang sưng đỏ trên mặt cô.

Cảm giác cực lạnh chạm vào chỗ đau truyền thẳng đến xung thần kinh yếu đuối của Bạc Băng, cô bỗng nhiên bật cười, cười đến vô vọng.

Thật sự rất buồn cười, Ấn Chung Thiêm đánh cô một bạt tai, Diệp Chính Thần lại giúp cô xử lý, cô thật sự không làm thất vọng hai người đàn ông yêu cô mà!

“Em cười gì thế?” Diệp Chính Thần thấy cô cười mà anh không hiểu lí do.

Do cười, nên động đến miệng vết thương, Bạc Băng che chỗ đau lại: “Sư huynh, anh nói xem, chúng ta có được tính là gian phu dâm phụ không?”

“Không.” Anh giương mắt, ánh mắt lạnh lùng nhìn thoáng qua cô: “Cho tới bây giờ, anh chưa từng đồng ý chia tay em.”

Loại tình huống này cần nói ra hai chữ “Chia tay” sao? Đàn ông không nói đạo lí, thì bạn thật sự không còn biện pháp nào để nói chuyện với anh ta.

“Ở trong lòng anh, em lúc nào cũng là bạn gái của anh.”

Bạc Băng hỏi lại: “Cho dù em đã có vị hôn phu?”

“Nha đầu.” Diệp Chính Thần vuốt ve mái tóc dài của cô, từ cách thức đến lực dùng vẫn giống hệt như trong trí nhớ của cô: “Rời xa hẳn đi.”

Ngọn đèn dưới sàn phản phát bóng tối lên gương mặt Diệp Chính Thần.

Bạc Băng nhìn bóng anh, trên mặt anh mỗi một đường nét cô đều có thể thấy được một cách rõ ràng, bởi vì cô nhớ rất rõ, cô đã đem từng chi tiết trên gương mặt anh mà khắc sâu trong lòng, đừng nói là ba năm, dẫu có là ba ngàn năm, cô cũng sẽ không bao giờ quên dù chỉ là một chi tiết nhỏ nhất...

Thời khắc này, Bạc Bểng thật sự không muốn từ chối anh, từ chối chính ý nguyện của bản thân mình: “Cho dù em không rời xa anh ấy, anh ấy cũng sẽ không cần em nữa.”

Diệp Chính Thần nghiêng mặt về hướng khác, cố gắng kiềm nén biểu cảm vô cùng đáng yêu trong bóng đêm.

“Mục đích của anh đã đạt được rồi. Anh muốn cười thì cười đi.” Bạc Bểng nói: “Không cần giả vờ ra vẻ trước mặt em đâu.”

Anh không che giấu nữa, nở nụ cười vừa lòng.

Cô nên nghĩ đến sớm hơn, anh là Diệp Chính Thần, một người đàn ông có lòng dạ sâu không lường được. Anh ép cô lên giường với anh, sau đó lại nói là nhất thời vui thích, anh đã sớm đoán được có một ngày sự thật đó sẽ bại lộ, có khả năng Án Chung Thiêm sẽ không tha thứ cho cô. Cũng chắc chắn rằng cô sẽ rời khỏi Án Chung Thiêm, nhất định trở về bên vòng tay của anh.

Có đôi khi, đàn ông quá thông minh, lại là bi kịch của phụ nữ.

“Em hận anh sao?”

Câu hỏi của anh làm cô sửng sốt.

Hận? Coi như có một chút đi. Hận anh ba năm trước lừa dối cô, ba năm sau khi trở lại còn làm cuộc sống của cô trở nên hỗn loạn. Hận anh lợi dụng lúc Án Chung Thiêm lâm vào đường cùng, lại cướp mất vị hôn thê của anh ta, làm cho anh ta hoàn toàn trắng tay.

Nhưng mà, tất cả đều đã xảy ra, cô hận anh liệu có thể thay đổi được gì.

Nếu có thể, Bạc Bểng hy vọng rằng có thể làm điều gì đó cho Án Chung Thiêm, khiến những tổn thương cô mang đến cho anh ta giảm đến mức thấp nhất.

Do dự một lát, Bạc Bểng khẽ kéo tay áo Diệp Chính Thần: “Sư huynh?”

Anh đẩy tay cô ra: “Lại muốn anh giúp gì? Nói đi.”

Bạc Bểng ngẩng đầu lên, nhìn vẻ mặt bất đắc dĩ của anh, rồi hỏi: “Có cách nào có thể làm cho Án Chung Thiêm được làm việc lại trong văn phòng chính phủ thành phố không?”

Anh không suy nghĩ lâu, trực tiếp trả lời cô: “Có.”

“Cách gì?” Bạc Bểng lập tức ngồi thẳng lưng, chờ đợi câu trả lời của anh.

Diệp Chính Thần nhẹ nhàng nâng cằm cô lên, khoe môi anh cong lên nụ cười trêu chọc: “Em gả cho anh!”

42. Chương 42: Tình Yêu Không Hạnh Phúc

Bốn chữ “Em gả cho anh” nửa thật nửa giả bỗng nhiên được Diệp Chính Thần nói ra, trong khi cô còn chưa kịp tháo chiếc nhẫn đính hôn ra khỏi tay.

Bạc Bểng cảm thấy bản thân mình có hàng vạn lí do để từ chối.

Ví dụ như cô còn chưa chính thức hủy hôn ước với Án Chung Thiêm;

Cô còn chưa giải thích với bố mẹ cô;

Cô còn chưa kịp ngắm nhìn Diệp Chính Thần mặc quân trang một cách nghiêm túc;

Cô còn chưa có đủ dũng khí để yêu anh một lần nữa;

Người trước mắt này vốn không phù hợp để làm bạn trai, không biết có đủ tư cách làm chồng hay không, có đủ tư cách làm con rể hay không;

Cô còn chưa gặp qua người nhà của anh, không biết bố mẹ anh có chấp nhận cô hay không...

Thật sự, cô có hàng vạn lí do để từ chối anh, nhưng hàng vạn lí do đó cũng không thể ngăn cản nhịp tim đập ngày càng nhanh của cô, và như chỉ đợi cô mở miệng thì nó sẽ lập tức nhảy ra ngoài.

Bỗng nhiên, có một giọt nước cực lạnh chảy vào cổ áo cô. Thì ra nước đá trong khăn chườm tan ra chảy thành nước, từ trên má cô chảy xuống ngực.

Bạc Băng lạnh đến phát run, cô co thân người. Diệp Chính Thần mới phát hiện nước đá đã tan, thuận tay đặt khăn đá lên bàn, ngón tay lạnh như băng của anh lau theo hướng dòng nước chảy, đi xuống, đến cổ áo cô.

Bạc Băng không biết có phải do cô bị lạnh cóng mà toàn thân cô đều không thể cử động được, cô ngồi bất động trên ghế sofa nhìn chằm chằm vào anh.

Tay anh dường như cũng bị lạnh cóng, mấy ngón tay dừng lại nơi cổ áo cô, ánh mắt anh nhìn thẳng vào cô.

“Anh...” Có lẽ do mặt cô bị chườm đá quá lâu, nên miệng cũng trở nên không linh hoạt, giọng nói run run: “Anh thật sự có thể giúp anh ấy sao?”

“Ừ.” Ánh mắt anh dừng lại trên môi cô: “Đảm bảo em sẽ vừa lòng.”

“A...” Đó cũng không phải có ý, muốn cô làm anh vừa lòng chứ?

Gương mặt anh dần dần tiến đến gần hơn, trong hơi thở không liên tục của anh phảng phất mùi vị của rượu. Trong lúc nhất thời, ngay cả đầu óc của cô cũng như bị đóng băng, rơi vào trạng thái ngưng đọng.

Môi anh càng ngày càng gần môi cô, dường như không còn khoảng cách, giống như cánh hoa anh đào thảng tư mềm mại lướt qua, cũng giống như giọt sương sớm ngọt ngào đang sát bên môi để lại một sự ngứa ngứa tê dại.

Cô không chịu được sự trêu đùa dịu dàng của anh, hành động của anh lúc này vô cùng nhẹ nhàng nhưng lại khiến cho Bạc Băng choáng váng, cô không biết nên đẩy anh ra hay là nên gơ tay ôm lấy anh...

Chuông cửa bất chợt vang lên, cô và anh đồng thời giật mình. Diệp Chính Thần mắng thăm một tiếng, nhìn về phía cửa phòng trọ của cô.

Đêm hôm khuya khoắt như thế này, người có thể đến nhà cô kể ra cũng không nhiều cho lắm, trong đó có một người đang ở trước mặt cô, một người khác thì... Khi nghĩ đến người khác đó, Bạc Băng như vừa tỉnh lại từ trong giấc mộng, chao đảo chạy đến cửa. Nhìn qua mắt mèo trên cửa, cô thấy Ấn Chung Thiêm đang đứng bên ngoài, anh ta đang cúi đầu nhìn xuống đất, trong tay thì cầm chặt một chiếc túi plastic, trên túi có viết tên một loại thuốc nào đó.

Bạc Băng phản ứng theo bản năng quay đầu nhìn thoáng qua Diệp Chính Thần, cô hy vọng anh hãy trốn đi. Nhưng anh vẫn ngồi bất động trên sofa nhìn cô, anh rõ ràng đã đoán được người đứng ngoài cửa đó là ai, hơn nữa anh hoàn toàn không có dự định né tránh.

Toàn thân Bạc Băng vốn đã lạnh, nay lại phải đối diện với tình cảnh hiện tại, cô như vừa rơi vào một căn hầm toàn băng khiến cho hơi thở của mình khi vừa ra khỏi mũi đã trở thành một làn sương mỏng.

Tình cảnh khó xử nhất cô đã từng để cho Ấn Chung Thiêm trải qua khá nhiều lần, Bạc Băng do dự không biết có nên giữ lại cho anh ta một chút tôn nghiêm hay không, đừng để anh ta phải đối mặt với tình cảnh hiện nay nữa.

“Tại sao không mở cửa? Em sợ hấn bị dả kích à? Hay là, em cho rằng...” Diệp Chính Thần khẽ cười, giọng nói của anh cực kỳ lạnh lẽo: “Hắn đi rồi quay lại, có nghĩa là hắn đã tha thứ cho em?”

Bạc Băng phát hiện người đàn ông trước mắt cô đã trở nên vô cùng đáng sợ. Hoặc là, trước kia anh cũng là một người đáng sợ như vậy, chẳng qua cô không phát hiện ra mà thôi.

“Em sợ anh ấy giết anh.” Bạc Băng cắn răng nói.

Diệp Chính Thần khinh bỉ hừ lạnh một tiếng, không hề quan tâm đến cô.

Ấn Chung Thiêm đợi một lát, không thấy Bạc Bểng mở cửa, anh ta lại tiếp tục ấn chuông, tiếng chuông vội vã thể hiện sự lo lắng, âm thanh chói tai truyền vào màng nhĩ của Bạc Bểng.

Có một số việc cuối cùng vẫn phải đối mặt, tránh được hôm nay không tránh được ngày mai, tránh được ngày mai không tránh được mãi mãi. Bạc Bểng mở khóa, tay cô chậm rãi mở cửa ra, hành động của cô giống như đang châm ngòi ột quả bom và chỉ đợi nó nổ tung rồi tan xương nát thịt...

Cửa mở ra, Ấn Chung Thiêm nhìn thấy cô, vội vàng bước về trước vài bước, nắm lấy tay cô: “Tiểu Bểng, thật sự xin lỗi, anh không nên đánh em, anh vừa mới...”

Ấn Chung Thiêm dừng lại không nói câu nói tiếp theo, ánh mắt anh ta nhìn chằm chằm vào phía sau lưng Bạc Bểng...

Cảm giác của Ấn Chung Thiêm lúc này khiến cho Bạc Bểng có một cảm xúc đồng cảm. Bởi vì cô cũng đã từng nhìn thấy người đàn ông mà cô yêu thương đi vào nhà một người phụ nữ khác. Ấn Chung Thiêm bây giờ nhất định cũng giống như cô của năm ấy, anh ta đang cảm thấy mình là người ngu xuẩn nhất thế giới, thật sự rất buồn cười. Chỉ hận là sau lưng không có một vệt thắm đen tối để lập tức xoa người nhảy xuống.

Tính tình của Ấn Chung Thiêm luôn luôn rất điềm đạm nhưng giờ đây anh ta rốt cuộc cũng phải bùng nổ, Ấn Chung Thiêm buông túi plastic trên tay xuống, anh ta gần như phát điên chỉ muốn lao vào bên trong.

Nhìn hai tay Ấn Chung Thiêm đang nắm thành quyền, Bạc Bểng không kịp suy nghĩ gì cả, cô vội vàng dùng cả người đứng chắn trước cửa: “Dừng...”

Ấn Chung Thiêm lấy tay đẩy Bạc Bểng ra, người cô chao đảo một chút rồi nhanh chóng cố lấy lại thăng bằng, Diệp Chính Thần đang ngồi trên sofa phía sau lưng cô cũng đã đứng lên. Bạc Bểng vội vàng kéo cánh tay của Ấn Chung Thiêm, rồi ôm chặt cánh tay đó, không phải cô sợ Diệp Chính Thần bị đánh, mà điều cô sợ nhất chính là một khi Ấn Chung Thiêm ra tay chắc chắn sẽ đánh không lại Diệp Chính Thần.

Việc đã đến nước này, anh ta đã không còn thể diện gì nữa, nếu lại bị Diệp Chính Thần đánh cho bị thương, thì đúng là quá sức chịu đựng của một người đàn ông.

“Cô buông ra!” Ấn Chung Thiêm giận dữ nói.

“Chung Thiêm! Anh bình tĩnh đi... Anh đánh không lại anh ta đâu.”

Toàn thân Ấn Chung Thiêm trở nên cứng đờ nhìn Bạc Bểng.

Cô rất muốn nói một điều gì đó, nhưng Ấn Chung Thiêm giận dữ đẩy cô ra, xoay người chạy xuống lầu, bước chân của anh vô cùng hỗn loạn.

Dáng vẻ của anh ta khiến Bạc Bểng nhớ lại thời điểm bố cô bị bệnh nặng, cô hoang mang lo sợ, quỳ trước một ngôi chùa để cầu phúc, cầu Phật trời có thể phù hộ cho bố cô được bình an. Lúc ấy, Ấn Chung Thiêm đã cùng quỳ với cô, anh ta đã khuyên cô rất nhiều, rồi mỗi ngày anh ta đều cùng cô đi lạy Phật. Những lúc cô nhớ Diệp Chính Thần, mỗi đêm đều mất ngủ, ngồi gần người ở hàng ghế dài ngoài cửa bệnh viện, anh ta đã đến ngồi cùng cô, giúp cô trải qua những đêm dài như thế. Bạc Bểng còn nhớ rõ lúc cô ngồi dưới tàng cây Du già vào mùa đông lạnh giá khiến ôi cô đông cứng lại, anh ta đã đến khoác thêm áo cho cô, làm cho cô tin rằng trên đời này ngoài Diệp Chính Thần ra vẫn còn có một người còn có thể cho cô sự ấm áp.

Nhưng cô lại trả cho Ấn Chung Thiêm những gì? Cô khiến cho anh ta phải chứng kiến một cảnh phản bội khó xử này! Lại khiến cho anh ta ngay cả cơ hội phát tiết những buồn bực trong lòng cũng không có...

“Chung Thiêm?!”

Bạc Bểng vừa gọi một tiếng, cổ tay cô đã bị một sức mạnh mãnh liệt nắm lấy, kéo cô trở về phòng.

Một tiếng “rầm” vang lên, cửa phòng trọ bị đóng lại một cách mạnh mẽ. Diệp Chính Thần lạnh lùng trừng mắt nhìn cô, sắc mặt của anh đang cực kỳ không vui.

Nước đá trong chiếc khăn chườm tan ra thành nước chảy lan ra khắp mặt bàn, từng giọt từng giọt rơi xuống nền đất, vung vẩy khắp nơi.

Diệp Chính Thần bình thường đã rất cảm thú, hiện giờ đúng là cảm thú cũng không thể sánh bằng anh. Tuy rằng Bạc Băng đã sớm thỉnh giáo qua rất nhiều lần, nhưng chỉ là hiện nay đầu óc cô đang hỗn loạn thì anh lại ngay lập tức cúi xuống hôn cô một cách mãnh liệt hết như một ngọn lửa cháy bùng bùng, nhanh chóng lan ra rộng khắp đồng cỏ khiến Bạc Băng hoảng hốt đến ngất người. Vết thương trên mặt cô bị nụ hôn mãnh liệt của anh làm đau đớn thế nhưng anh vẫn cố chấp tiếp tục hôn, cánh tay mạnh mẽ của anh ôm cô vào lòng, môi anh cuồn cuộn đã giữ lấy môi cô, đầu lưỡi anh xâm nhập vào khoang miệng cô, xoắn xít, dây dưa.

Bạc Băng cảm thấy càng ngày càng khó thở, trước mắt cô tất cả đều trở nên mơ hồ chỉ có sự dung hợp mật thiết giữa môi và lưỡi, giữa hận và yêu, vô cùng rõ ràng. Sau đó, Bạc Băng không còn lại một chút cảm giác nào nữa, toàn thân cô tựa như hư vô dựa vào lòng anh, ngay cả sức lực để hít thở cô cũng không còn...

Nhận ra sự khác lạ của cô, Diệp Chính Thần cuối cùng cũng dừng nụ hôn cuồn cuộn đã ấy lại, anh đỡ lấy thân thể như đang sắp ngã của cô: “Nha đầu? Em làm sao vậy?”

Đầu Bạc Băng choáng váng hỗn loạn, cô mơ mơ hồ hồ nói: “Em chỉ là, rất mệt”

Cô quá mệt mỏi, người cô như bị lấy đi toàn bộ sức lực.

Diệp Chính Thần nhận ra vẻ mặt không được tốt của cô, anh kiểm tra nhịp đập của tim cô bằng động tác hết sức thành thạo: “Em thấy không thoải mái ở chỗ nào?”

“Em cảm thấy chóng mặt.” Bạc Băng nói một cách khó khăn. Làm việc cả ngày, cơm tối cô vẫn chưa ăn lại xảy ra nhiều chuyện như vậy, lúc này lại phải chịu thêm một nụ hôn mãnh liệt đến ngạt thở, cô có thể không mệt mỏi sao.

“Em chờ anh một chút.” Diệp Chính Thần dìu Bạc Băng vào phòng ngủ, sau khi đặt cô lên giường, anh vội vàng chạy vào bếp.

Không lâu sau, anh mang lên một ly nước ấm pha đường, đặt đến bên môi cô. Nước đường dường như đã được làm nguội, bên ngoài ly vẫn còn giữ lại độ ấm vừa phải để đưa đến bên môi mà không bị phỏng, vị ngọt rất vừa miệng không ngán chút nào, dòng nước đường ấm áp chảy vào dạ dày trống rỗng của cô lập tức độ ấm lan tỏa khắp toàn thân.

“Em đã cảm thấy khá hơn chút nào chưa?” Anh đặt ly nước xuống, đầu ngón tay anh nhẹ nhàng lau giọt nước vẫn còn đọng lại trên khóe môi cô.

“Vâng.”

Nhìn người đàn ông trước mắt, sự dịu dàng của anh vẫn như trước đây, giống như một cảnh đẹp nhất trong ảo giác của cô.

Nếu có thể, cô hy vọng tất cả những chuyện vừa qua đều là ác mộng. Sau khi tỉnh lại, cô lại nhớ đến khu nhà trọ nhỏ ngày nào, ngoài cửa sổ có cây hoa anh đào. Cô và anh cùng ngủ trên một chiếc giường với tấm drap màu hồng cánh sen, mười ngón tay đan vào nhau, hai chiếc đồng hồ tình nhân, một đen một trắng có khắc tên của hai người trên móc khóa.

Dụ Nhân không xuất hiện, Ấn Chung Thiêm cũng không xuất hiện, chỉ có cô và anh, cả hai cùng hưởng thụ thế giới chỉ có hai người, thật ngọt ngào mà cùng nhau tính học phí dạy kèm.

Mọi chuyện đã qua cuối cùng cũng không thể nào quay trở lại, còn tương lai thì sao? Bạc Băng hỏi chính mình: Người này, rốt cuộc cô có muốn sẽ cùng anh sánh bước trong tương lai hay không?

Đương nhiên là cô muốn, chẳng hề sợ hãi tương lai lại có thể có thêm những vết thương lòng đau đớn, cô vẫn chấp nhận cùng anh thử lại một lần nữa.

Bởi vì anh là Diệp Chính Thần, bởi vì anh đã từng là mối tình đầu đẹp nhất trong cuộc đời cô, cho dù cô đã từng cố thoát khỏi giấc mộng đẹp. Ngọt ngào cũng được, khổ đau cũng được, ít nhất cô cũng được ở bên cạnh anh, cô vẫn có thể cảm nhận được cơ thể cô luôn luôn có ngọn lửa ấm áp.

“Em ngủ đi. Đừng suy nghĩ gì nữa, nghỉ ngơi cho khỏe.” Anh đỡ cô nằm xuống.

“Vậy còn anh?”

“Anh ngủ trên sofa...” Anh nhướn nhướn đôi mày, lại nở nụ cười xấu xa: “Nếu em muốn anh ngủ cùng em, anh cũng không để ý.”

Thấy anh đứng dậy lấy chăn ở tủ quần áo ra, cô giữ anh lại: “Mùa đông tới rồi, trời về khuya sẽ rất lạnh, rất dễ bị cảm...”

Cô biết anh không quen ngủ trên sofa, vài ngày trước vào buổi tối đầu tiên anh ở lại phòng trọ của cô, cô đã nghe thấy tiếng anh lăn qua lăn lại trên sofa cả đêm, dường như anh không ngủ được: “Ồ Nam Châu anh không có bạn bè nào khác sao?”

“Anh không ngủ giường người khác.” Anh không chút khách khí phản bác lời từ chối tiếp khách dịu dàng của cô: “Trừ em ra.”

Bạc Băng muốn nói: Nếu anh đảm bảo sẽ không giở cái bản tính cầm thú của mình, em có thể cho anh mượn một nửa chiếc giường. Nhưng suy nghĩ cẩn thận một chút, lời nói này đầy hàm súc khiêu khích, vẫn là nên quên đi thôi.

Bạc Băng rõ ràng rất mệt, nhưng không hiểu sao nằm trên giường mãi mà cô vẫn không ngủ được, có lẽ cô biết ngoài cửa cũng có một người không thể ngủ, nằm trên ghế sofa liên tục trần trọc. Bởi vì mỗi một lần anh xoay người, tiếng sofa phát ra ken két.

Trong lúc Bạc Băng đang do dự không biết có nên gọi anh vào ngủ hay không, thì cô chợt nghe tiếng bước chân rất nhỏ truyền đến, tiếp theo đó là tiếng cánh cửa được mở ra một cách nhẹ nhàng, Diệp Chính Thần ôm chăn và gối bước vào, trèo lên giường của cô.

Bạc Băng cười rồi mở mắt nhìn anh: “Anh trèo lên giường của em, muốn làm gì đây?”

“Bên ngoài rất lạnh...” Anh đặt gối nằm của anh cạnh gối cô, đẩy đẩy người cô sang một bên: “Dù sao giường của em cũng rộng, chứa thêm một người nữa cũng không sao mà.”

“Anh có thể đảm bảo sẽ không nhân lúc em ngủ mà giở trò thú tính không?”

Anh suy nghĩ chùng một thế kỷ, chỉ trả lời một câu lấp lửng: “Để anh thử xem!”

“Ngộ nhờ anh không kiểm chế được...”

Anh trực tiếp cắt ngang lời nói của cô: “Nếu anh không kiểm chế được, em có ngủ hay không cũng như nhau thôi.”

Nói cũng đúng!

...

Bóng tối bao trùm cả không gian, ánh trăng nhàn nhạt chiếu vào tấm rèm trên cửa sổ.

Bạc Băng lặng lẽ nhìn người đang ngủ bên cạnh cô, mắt anh dần dần nhắm lại, hít thở đều đều bình ổn, ánh trăng sáng dừng lại trên hàng mi dài của anh, ánh sáng óng ánh lạnh lẽo.

Bỗng nhiên Bạc Băng lại không muốn ngủ, cô sợ khi tỉnh lại sẽ phát hiện tất cả đều chỉ là giấc mộng.

“Em dùng ánh mắt này để nhìn anh, anh sẽ không dám đảm bảo.” Tay anh lần vào bên trong chăn của cô, nắm lấy tay cô, mười ngón tay đan vào nhau...

Bạc Băng nhắm mắt lại, khóe môi cô cong lên một nụ cười thật ngọt ngào, cô không biết mình chìm vào giấc ngủ từ lúc nào, trong mộng, cô thấy Ấn Chung Thiêm, anh ta bắt lực đứng trên đường, đèn đường chiếu vào bóng dáng suy sụp, thất bại của anh ta. Bạc Băng đuổi theo, nhưng mãi cũng không đuổi kịp, cô gọi: “Chung Thiêm, Chung Thiêm...”

Nhưng anh ta vẫn không quay đầu.

“Chung Thiêm, em còn có thể giúp anh không?”

Đèn đường vụt tắt, tất cả mọi thứ xung quanh đều trở nên đen tối.

Bên tai cô văng vẳng tiếng nói của Diệp Chính Thần: “Em vì hắn mà cởi quần áo, vì hắn mà chấp nhận gả cho anh... Nói cho anh biết, ngoại trừ những điều đó, em còn đuổi theo hắn để làm gì?”

Trái tim cô như bị siết chặt, đau đớn đến mức tê liệt.

Bạc Băng rơi vào cơn ác mộng, cố gắng kêu cứu nhưng cổ họng vẫn không tài nào phát ra được âm thanh.

Một vòng tay ấm áp ôm cô vào lòng: “Không có gì cả, dù sao em cũng là của anh.”

“Dù sao em cũng là của anh...” nghe được những lời này, Bạc Băng nhanh chóng thoát khỏi cơn ác mộng, cô mở mắt ra, trước mắt cô là một đôi đồng tử màu đen, đáy mắt sâu không lường được.

Suốt ba năm qua, cô chưa từng tỉnh giấc trong lòng một người đàn ông. Hiện giờ, khi vừa mở mắt ra, trước mắt cô xuất hiện một ánh mắt xa lạ, lại phát hiện bản thân mình đang cuộn người nằm trong lòng ngực của người đàn ông đó, Bạc Băng hoảng hốt, theo bản năng đẩy anh ra rồi nhìn xung quanh căn phòng.

Sương mù ban mai vừa mới tan ra trong ánh bình minh, phòng của cô, giường của cô, còn có... Trên giường hiện nay đang có một thân hình vạm vỡ nam tính, tựa như một buổi sáng trước kia trong trí nhớ, cô tỉnh giấc trong lòng của anh.

Bạc Băng không nói gì, nhớ đến tối hôm qua là cô đã đồng ý để anh ngủ trên giường của mình: “Tại sao anh lại thừa dịp em ngủ mà lợi dụng em?”

“Là em ngủ say sau đó rúc vào lòng anh thì có.” Diệp Chính Thần trả lời rất nghiêm túc.

Nghĩ đến thói quen trước kia của cô, cũng không loại trừ khả năng này có thể xảy ra.

Anh kéo cô vào tấm chăn ấm áp, rồi ôm cô vào lòng, cánh tay cường tráng của anh làm cô khó thở: “Em gặp ác mộng à?”

“Không có. Không mơ thấy anh.”

Lời Bạc Băng nói là sự thật, có Diệp Chính Thần hiện hữu trong giấc mơ thì tất cả đều là ác mộng, không hề kết thúc mà cứ bám víu lấy cô không thôi, cho dù có ngọt ngào đi chăng nữa thì cuối cùng cũng sẽ trở thành những mảnh vỡ nhỏ, vụn nát mà thôi.

“Vậy em mơ thấy ai?” Anh như cười như không nhìn cô, mỗi lần thấy loại biểu cảm như vậy trên gương mặt anh thì cô lại lo lắng rằng không biết anh lại đang đào thêm cái bẫy nào để chờ cô sập xuống đây.

“Không nhớ rõ.” Bạc Băng sợ nếu nói ra những gì cô thấy trong giấc mộng, chắc chắn sẽ bị anh bóp chết nên cô chỉ nói qua loa: “Vốn có chút ấn tượng, nhưng bị anh hù dọa, nên quên tất cả rồi.”

“Dáng vẻ anh bây giờ thật sự dọa em sao?”

Bạc Băng giương mắt nhìn anh, có lẽ là do ánh sáng có vấn đề nên gương mặt anh trở nên thâm trầm, vẻ mặt chăm chú tràn ngập sắc khí muốn giết người. Xem ra anh không nên dò hỏi kĩ lưỡng như vậy mà phải bỏ qua mới đúng.

Bạc Băng cười ngọt ngào nhìn anh: “Sư huynh, anh không có dọa người dù chỉ một chút, chỉ là ba năm nay em không tỉnh giấc trong lòng một người đàn ông... Nên có chút không quen.”

Diệp Chính Thần nở nụ cười thỏa mãn như con mèo vừa ăn vụn xong: “Không sao cả, từ từ em sẽ quen thôi.”

Anh vẫn không thay đổi, vẫn quyến rũ như vậy. Chỉ cần ba câu nói dịu dàng, một cử chỉ ấm áp, anh đã có thể mang cô lên chín tầng mây. Bạc Băng thật sự hoài nghi, không biết anh được phái đến Nhật Bản là nhờ vào các mối quan hệ hay nhờ đi cửa sau, nếu không một sắc lang không có nguyên tắc như anh, làm sao có thể khiến người ta yên tâm kia chứ.

A, cô nhớ ra rồi, bố của anh là Tổng tư lệnh. Cũng không biết bố anh là dạng người như thế nào, nhìn tác phong đối nhân xử thế của Diệp Chính Thần, cô thật sự lo lắng.

Mãi mê suy nghĩ, Bạc Bểng tức khắc nhớ đến bố cô. Nhớ đến bệnh của ông, ông chưa được trải qua vui vẻ, cô chán ngán thở thật dài.

Diệp Chính Thần nhìn chăm chăm vào cô một lát, nụ cười cũng tắt dần: “Lại thấy có lỗi với hần?”

Bạc Bểng lắc đầu: “Em lo lắng cho sức khỏe của bố em.”

Với tình trạng sức khỏe của ông hiện nay, cô làm sao có thể nói với ông về chuyện của cô và Ân Chung Thiêm. Nếu như ông biết gian tình của cô và Diệp Chính Thần, chỉ sợ là tim ông sẽ không chịu nổi sự kích động.

“Anh thật sự muốn kết hôn với em?” Bạc Bểng hỏi: “Không đùa giỡn với em chứ?”

“Em nói sao?”

Cô ngồi dậy nhìn anh một cách vô cùng nghiêm túc: “Anh và Dụ Nhân có ly hôn thật không?”

“Cho đến bây giờ anh và cô ấy cũng chưa từng kết hôn!” Anh đính chính lại.

Nhìn vết xe đổ cô đã từng đi qua, Bạc Bểng vẫn cảm thấy lo lắng: “Hai người không có đứa bé nào chứ?”

Diệp Chính Thần tức giận đến mức nghiến răng nghiến lợi: “Nếu cô ấy ôm một đứa bé đến, đứa kết quả xét nghiệm cho em xem, em sẽ lập tức tin đứa bé đó là của anh?”

Cô thì không sao cả, cô chỉ sợ bố cô không chịu được mà thôi.

“Nha đầu, em phải tin anh, anh và Dụ Nhân một chút quan hệ tình cảm cũng không có.”

Bạc Bểng dựa vào vai Diệp Chính Thần: “Anh đừng lừa dối em lần nữa, cho dù xảy ra chuyện gì, em chỉ hy vọng anh hãy nói thật tất cả với em.”

Cô đã phụ lòng nhiều người như vậy, cố chấp ở bên cạnh anh như vậy, nếu hạnh phúc trước mắt chỉ là một trò lừa, chắc cô sẽ phát điên lên mất.

Diệp Chính Thần không nói gì nữa, ôm cô nằm xuống.

Bạc Bểng chưa bao giờ nghĩ cuộc sống của cô lại có thể có được một buổi sáng như vậy: Cô gối đầu lên vai anh, tay đặt lên ngực anh. Cô có thể cảm nhận được nhịp tim anh đang đập một cách rõ ràng, nhịp điệu vô cùng trầm ổn.

Cô lẳng lặng nhắm mắt lại, người đàn ông này mới chính là điểm dừng cuối cùng của cuộc đời cô...

43. Chương 43: Viết Tiếp Đoạn Tình Yêu

Đang mơ màng trong giấc ngủ, Diệp Chính Thần nhận được một cú điện thoại, sau đó vội vàng xuống giường mặc quần áo vào: “Anh có việc phải đi, lát nữa anh sẽ về.”

“Vâng.” Bạc Bểng ôm chần tiếp tục ngủ, trên đó vẫn còn lưu lại độ ấm của anh.

Lúc gần đi, anh cầm một chiếc khăn ấm lau mặt cho cô, dặn dò cô ngủ thêm một lát nữa, nghỉ ngơi cho thật tốt. Khăn ấm trên mặt cô vô cùng ấm áp cũng giống như độ ấm của môi anh, trên người anh, khi chạm vào mặt cho cô một cảm giác vô cùng thoải mái.

Đi đến cửa, anh quay trở lại, hôn lên trán cô: “Đừng suy nghĩ nhiều, tất cả mọi việc hãy để anh xử lý, em cứ yên tâm đi.”

“Điều em lo lắng nhất chính là anh xảo quyệt như vậy, không chừng lại gây ra chuyện.”

Anh ghé sát vào cô, hơi thở nóng bỏng phả vào tai cô: “Cho dù anh có để người khác chịu oan, tuyệt đối cũng chỉ vì nụ cười của người đẹp mà thôi.”

Bạc Bểng nghiêng người lườm anh một cái, nở nụ cười: “Đi đi, em cũng không phải hồ ly tinh.”

“May là em không phải.”

Bạc Bằng cho rằng cô không phải là Tô Đất Kỉ, Diệp Chính Thần đương nhiên cũng không phải là Trụ Vương hung ác. Nhưng cô sai rồi, cô đã quá xem nhẹ Diệp Chính Thần, vì cô, anh thật sự đã khiến cho ột người bị “oan” – Người đó chính là Ân Chung Thiêm.

Gần chạng vạng, Bạc Bằng nhận được điện thoại của Ân Chung Thiêm, anh ta nói muốn gặp cô, sẽ chờ cô dưới tàng cây Du già, giọng nói của anh ta bình tĩnh lạ thường. Bạc Bằng có chút xúc động. Cô chạy thẳng đến chỗ hẹn đó thì thở không ra hơi.

Lá cây Du già không chỉ đã khô vàng mà còn rơi rụng đến hơn một nửa. Mặt trời buổi sáng chiếu vào làm bóng cây ngã về hướng tây, những cành cây khô héo, càng làm nổi bật vẻ ưu thương của bầu trời cuối thu.

Ân Chung Thiêm đứng dưới tàng cây, trang phục trên người anh ta vẫn thẳng tắp như trước kia, nhưng vẻ mặt của anh ta lại không được tự nhiên như thường ngày. Mặc dù anh ta đã cố gắng che giấu nhưng Bạc Bằng vẫn có thể nhìn thấu được vẻ đau khổ sâu tận trong đáy mắt của Ân Chung Thiêm.

Thấy Bạc Bằng xuống xe, Ân Chung Thiêm bước đến chỗ cô, nhìn cô thật lâu. Trước khi đến, Bạc Bằng đã cố ý phủ tóc xuống mặt che đi vết thương trên trán. Nơi sưng đỏ trên má sau khi được chườm lạnh rồi lại chườm nóng thì đã bớt sưng đỏ, chỉ còn lại một vài dấu tím xanh, Bạc Bằng đã cố ý trang điểm nhẹ để che khuất vết xanh tím ấy.

“Còn đau không?”

Bạc Bằng vô ý sờ sờ tóc trên trán, miễn cưỡng nở nụ cười: “Không đau. Em biết anh không cố ý đánh...”

Hai bàn tay đang nắm chặt của Ân Chung Thiêm thả lỏng dần: “Em thật sự yêu hắn?”

Bạc Bằng cúi đầu, rễ cây Du già đan chéo vào nhau khắp nơi trên mặt đất. Cô còn nhớ rõ, trước đây Ân Chung Thiêm rất thích cùng cô ngồi ở chỗ kia nói về những dự định trong cuộc sống, nói về lý tưởng của anh ta. Khi đó, Bạc Bằng ngẩng đầu nhìn Ân Chung Thiêm và nghĩ rằng anh là người đàn ông giỏi nhất. Hiện tại cô mới biết được, lý tưởng và sự thật có khoảng cách quá xa, không phải lý tưởng nào cũng có thể trở thành sự thật.

“Chúng ta chia tay đi!” Những lời này Ân Chung Thiêm nói ra vô cùng vội vàng, giống như anh ta sợ lời thốt ra chậm một giây sẽ không nói được nữa.

Bạc Bằng gật đầu, cô không nói nên lời, vì thế nên đầu cô cũng trở nên nặng trĩu.

Cô và Ân Chung Thiêm cứ chia tay như thế, so với lúc quyết định kết hôn còn bình thản hơn. Bạc Bằng nghĩ nên cố chiếc nhẫn kim cương trên tay đưa cho Ân Chung Thiêm, mới phát hiện ngón tay cô đã trống rỗng, hơn nữa trên cổ tay còn có một chiếc đồng hồ màu trắng, trên móc khóa của nó được khắc một chữ ‘Thần’.

Nhất định là đêm qua lúc cô ngủ, Diệp Chính Thần đã đeo vào tay cho cô.

“Tiểu Bằng, anh biết... Ở bên cạnh hắn, em rất vui vẻ.” Cuối cùng, Ân Chung Thiêm đã nói một câu, câu nói ấy khiến suy nghĩ của cô trở nên lơ mơ, anh ta đã rời đi thật lâu mà cô vẫn chưa lấy lại tinh thần.

Cô đã phản bội anh ta. Anh ta bị người khác cướp đi thứ thuộc về mình, anh ta tức giận đánh cô là hoàn toàn hợp lý! Anh ta chia tay với cô, cũng hoàn toàn hợp lý! Nhưng câu nói cuối cùng của anh ta, vì sao cô nghe như nó là một loại hy sinh, một loại thành toàn mà anh ta dành cho cô. Thêm vào đó là phản ứng bình tĩnh của anh ta hôm nay, chỉ trong một buổi tối ngắn ngủi, những oán giận và phẫn nộ trong anh ta đều tan biến hết... Điều này hoàn toàn không hợp lý.

Trì phi... Trì phi Diệp Chính Thần đã nói điều gì đó với anh ta.

Bạc Bằng điện thoại cho Diệp Chính Thần, muốn hỏi anh là có phải anh đã đi tìm Ân Chung Thiêm và nói gì với anh ta hay không. Điện thoại reo, người nhận điện thoại lại là một người bạn của Diệp Chính Thần, người bạn ấy có thái độ vô cùng thân thiện, anh ta nói Diệp Chính Thần hiện nay đang bận việc, không tiện tiếp điện thoại, còn nói Diệp Chính Thần có việc gấp trở về Bắc Kinh, xử lý xong mọi việc Diệp Chính Thần sẽ nhanh chóng đến Nam Châu gặp cô.

Bạc Băng trở về bệnh viện, cô ngăn người thật lâu, đối với âm thanh Bạc Băng vô cùng nhạy cảm, cô có thể lơ mơ nghe được giọng nói của một người khác trong điện thoại, người đó gọi: “Bác sĩ, bác sĩ...” Cô còn nghe thấy tiếng đẩy xe, tiếng bánh xe ma sát, phát ra tiếng vang ken két.

Nhớ lại Diệp Chính Thần cũng là người học y, Bạc Băng mới không nghĩ nhiều nữa, cô nói lời cảm ơn, đang muốn dập điện thoại, thì người nào đó nửa thật nửa giả nói với cô: “Lần này, cô cần phải chờ cậu ấy...”

Bạc Băng xấu hổ “Vâng” một tiếng, sau đó dập điện thoại.

Cô đương nhiên sẽ đợi anh, cả một buổi tối cô đều đợi điện thoại của anh. Khoảng chín giờ, Diệp Chính Thần điện thoại cho cô, giọng nói của anh lộ rõ vẻ buồn ngủ: “Nha đầu, nhớ anh không?”

Bạc Băng đang nằm trên giường, cô kéo gối ôm vào ngực, khoe miệng cô không kiềm được mà nhếch lên: “Anh có nằm mơ không?”

Trong điện thoại không có âm thanh, giống như anh đã ngủ, Bạc Băng do dự không biết có nên đánh thức anh hay không, thì anh hỏi: “Tìm anh có việc gì à?”

Loáng thoáng nghe được tiếng thở dài của anh, Bạc Băng có chút hối hận, nói hai chữ “nhớ anh” cũng không chết ngay đầu mà!

“Cũng không có việc gì quan trọng.” Bạc Băng nói.

“Nói đi.”

“Hôm nay Chung Thiêm đã đến tìm em...” Nhắc đến Ân Chung Thiêm, giọng nói của Bạc Băng lập tức khựng lại: “Em và anh ấy chia tay rồi.”

“Ừ.” Anh thản nhiên trả lời, chẳng có lấy một chút ngạc nhiên hay vui mừng nào cả.

“Anh có nói gì với anh ấy không?”

“Em nghĩ anh nói gì với hắn?” Anh hỏi lại cô: “Nói với hắn em lên giường cùng anh là bị ép buộc? Là vì muốn cứu hắn ra khỏi nhà giam...”

Bạc Băng khẳng định đầu óc anh chắc chắn đã có vấn đề rồi nên mới hỏi cô một việc ngu xuẩn như vậy, Diệp Chính Thần làm sao có thể nói với Ân Chung Thiêm như vậy? Anh chỉ cầu mong cả đời này Ân Chung Thiêm cũng không biết được điều đó.

“Không nói là tốt rồi, sau này cũng đừng nói.” Bạc Băng vui mặt trên gối, trên đó còn lưu lại hương vị rất riêng của anh: “Là em tự nguyện... Đánh chết em, cũng là em tự nguyện...”

Điện thoại truyền đến một tiếng cười mờ ám: “Anh biết.”

Trên mặt cô bất chợt nóng lên: “Không thèm nói chuyện với anh nữa, em muốn ngủ.”

“Ừm, chờ anh, có thời gian rảnh anh sẽ đến tìm em.”

Xác định là anh chưa nói gì với Ân Chung Thiêm thì Bạc Băng mới yên tâm đi ngủ.

Chuyện này, cô thật sự không muốn Ân Chung Thiêm biết, cô hy vọng anh ta hận cô, đối với cô sẽ không còn bất kỳ hy vọng nào, sau này anh ta sẽ gặp được một người phụ nữ yêu anh ta thật lòng.

Thời gian bận rộn luôn trôi qua rất nhanh, chớp mắt đã qua một tuần.

Diệp Chính Thần vẫn không xuất hiện, nếu nói rằng Bạc Băng không cảm thấy mất mát thì đó là giả, Bạc Băng biết cô rất nhớ anh, nhớ nụ cười xấu xa của anh, nhớ bóng dáng sắc lang của anh. Thỉnh thoảng cảm thấy buồn, cô hay len lén ảo tưởng một chút: Cô bước ra khỏi cổng bệnh viện, ngay tức khắc anh từ phía sau ôm chầm lấy cô, hỏi cô: “Nha đầu, có phải đang nhớ anh hay không? Nhớ anh thì cứ nói, đừng xấu hổ...”

Suy nghĩ một lát, cô cười trộm một mình.

“Tiểu Bạc, chuyện gì mà vui vẻ như vậy?” Bác sĩ Lưu đang làm hồ sơ bệnh lý hỏi cô.

Bác sĩ thực tập cũng nói: “Còn hỏi nữa, thư kí Ấn không có việc gì. Tôi đã nói rồi, thư kí Ấn là người tốt như vậy, khẳng định sẽ không có liên quan.”

“Cô và thư kí Ấn đã định ngày kết hôn chưa? Chúng tôi chờ uống rượu mừng đó nha.”

“Sau này rồi nói sau, cũng không vội.” Bạc Băng dứt hai bàn tay vào túi áo blouse trắng, nói sang chuyện khác: “Chị Lưu, phòng trọ của chị trang trí sao rồi?”

Bác sĩ Lưu ở phòng trọ sát vách phòng cô, bình thường không có gì, mấy ngày nay vừa có người dọn đến, đêm nào phòng trọ của chị ấy cũng vọng ra tiếng động sửa chữa.

“Không phải, là cho thuê. Ban đầu chị không định cho thuê, nhưng người kia cứ kiên trì bảo chị cho thuê...” bác sĩ Lưu có chút ngượng ngùng, hỏi Bạc Băng: “Tiểu Bạc, có phải họ làm ồn lắm đúng không, để chị nói với bọn họ.”

“Không phải, không phải. Em chỉ hỏi vậy thôi... Mấy hôm nay em đều ở nhà bố mẹ.”

Cuối tuần không đi làm, Bạc Băng cố ý cùng đến công viên tản bộ với bố cô. Trải qua một tuần nghỉ ngơi, tinh thần của ông đã tốt hơn rất nhiều.

“Tiểu Băng, tạo sao gần đây bố không gặp Chung Thiêm, nó đi đâu thế?”

“Anh ấy được điều về làm việc ở văn phòng chính phủ thành phố, công tác bị đình chỉ lâu như vậy nên có rất nhiều việc đang chờ anh ấy làm.” Nhắc đến Ấn Chung Thiêm, đúng là đã lâu rồi cô không thấy anh ta. Ngày hôm qua, đúng lúc cô gặp được bạn của Ấn Chung Thiêm, tán gẫu vài câu, mới biết là vụ án của anh ta cơ bản đã được điều tra rõ, Ấn Chung Thiêm không có liên quan, còn cung cấp các chứng cứ và lời khai chính xác cho công tác điều tra vụ án.”

Văn phòng chính phủ thành phố cho phép Ấn Chung Thiêm trở về làm việc, nhưng anh ta không muốn làm việc ở Nam Châu, thành phố Nam Châu đối với anh ta không có tiềm năng để phát triển sự nghiệp, cho nên anh ta đang chuẩn bị thay đổi công việc một chút, muốn đến thành phố khác phát triển sự nghiệp.

Diệp Chính Thần nói sẽ làm cô vừa lòng, anh quả nhiên nói được làm được, mà cô, từ đầu đến cuối vẫn không có dũng khí nói sự thật với bố mình.

“Hôm nay chắc là nó nghỉ nhỉ? Con gọi nó đến dùng cơm tối đi.”

“Bố...” Có một số việc sớm muộn gì cũng phải nói, khó có được cơ hội tâm trạng của bố cô tốt như lúc này: “Con và Chung Thiêm...”

Bố cô thấy cô ấp a ấp úng, vẻ mặt khó coi, rất nhanh hiểu được: “Không phải con và Chung Thiêm cãi nhau chứ?”

Bạc Băng thăm dò hỏi: “Nếu con và anh ấy chia tay bố có thể chấp nhận được không?”

“Haizzz, tuổi trẻ các con cãi nhau là chuyện bình thường, đừng hờ ra một chút là nói chia tay. Trong khoảng thời gian này xảy ra nhiều chuyện như vậy, tâm trạng của Chung Thiêm không tốt, con nên thông cảm...”

Đi qua một hồ nước nhân tạo, Bạc Băng và bố cô đi dọc trên con đường đầy sỏi, vài lần, Bạc Băng muốn thẳng thắn nói ra, vừa thấy sắc mặt bố cô đang miên man, lại cố nhịn xuống không nói nữa.

Vào cuối tuần, ở công viên có rất nhiều cặp tình nhân cùng nhau nói chuyện yêu đương, có đôi ngồi ở hàng ghế dài dưới tàng cây ôm nhau, có đôi tản bộ trên con đường nhỏ. Mà trong số đó, có một đôi đang bước đến đối diện với cô, làm cho Bạc Băng không tin vào mắt mình, cô cẩn thận nhìn kĩ, đúng là Ấn Chung Thiêm cùng một cô gái khoảng hai mươi mấy tuổi.

Sau một phút kinh ngạc, Bạc Băng kéo cánh tay của bố cô: “Bố, chúng ta đi qua bên đó đi.”

“Bên này gần nhà...” Bố cô chỉ vào con đường phía trước, vừa nói được một nửa thì sắc mặt ông bỗng nhiên thay đổi, trở nên xanh mét. Bạc Bểng vội vàng tìm trong túi bố cô lọ thuốc, đưa một viên vào miệng ông.

Bố cô vừa nuốt vào, Án Chung Thiêm đã đến gần, anh ta không hề có ý lảng tránh cô và bố cô, ngược lại chào hỏi rất thân nhiên: “Bác trai, Tiểu Bểng...”

“Trùng hợp quá.” Bạc Bểng cười đáp lại. Người con gái bên cạnh Án Chung Thiêm, cô đã gặp qua một lần, cô ấy làm việc ở văn phòng chính phủ thành phố, gương mặt không xuất chúng, nhưng là con nhà gia giáo. Lúc Án Chung Thiêm vừa được lên chức làm thư kí của Phó thị trưởng, từng có người làm trung gian, giới thiệu cho cô ấy vào làm, nói đây là con gái của một vị lãnh đạo văn phòng chính phủ đã về hưu, bố mẹ cô ấy là người đã từng đảm nhiệm chức vụ quan trọng trong chính phủ.

Án Chung Thiêm hỏi ý kiến của cô, lúc ấy Bạc Bểng cũng chưa biết Diệp Chính Thần là cán bộ cấp cao, cũng không biết tác phong đối xử với mọi người của Diệp Chính Thần, nên cô cười nói với Án Chung Thiêm: “Tốt! Con của các cán bộ cấp cao đều có giáo dục, nhân phẩm rất tốt...”

“Chung Thiêm, người này là?” Bố cô hỏi.

Án Chung Thiêm nho nhã lễ phép nhìn người con gái bên cạnh nói: “Đừng ngại, anh và bác trai nói chuyện mấy câu. Em chờ anh một chút.”

“Đúng lúc em muốn đi dạo bên bờ hồ một chút. Mọi người cứ trò chuyện thoải mái.”

Người con gái đi xa, Án Chung Thiêm chỉ nhìn thoáng qua Bạc Bểng, nhanh đến mức cô không kịp bắt được cảm xúc trong ánh mắt anh ta.

“Bác trai, thật sự xin lỗi bác. Có một số việc cháu và Tiểu Bểng không nên giấu bác, nhưng bọn cháu thật sự vì sức khỏe của bác nên mới...”

“Hai đứa?!” Bố cô như không thể tin vào sự thật nhìn cô, rồi nhìn Án Chung Thiêm.

“Cháu và Tiểu Bểng không hề có quan hệ yêu đương gì đâu ạ.” Những lời này của Án Chung Thiêm đã khiến Bạc Bểng sợ đến ngây người, hướng chỉ là bố cô.

“Cháu nói gì?”

Án Chung Thiêm lại nhìn thoáng qua vẻ mặt đang ngây ngốc của Bạc Bểng, tiếp tục nói: “Trong khoảng thời gian bác bị bệnh, tâm trạng không được tốt, Tiểu Bểng đã vô cùng lo lắng cho bác. Vì để làm cho bác vui, Tiểu Bểng đã nhờ cháu giúp đỡ, giả đính hôn với em ấy... Sau đó xảy ra nhiều việc như vậy, bởi vì cháu gặp chuyện, nên tim bác bị kích động, cho nên cháu và Tiểu Bểng không có cơ hội để nói với bác.”

Ánh mắt nghi ngờ của bố cô hướng về phía cô, Bạc Bểng nhanh chóng dấu đi vẻ kinh ngạc, nhìn về phía hồ nước tươi đẹp.

“Bác trai, Tiểu Bểng rất hiếu thảo, làm việc này đều là vì bệnh của bác, bác đừng trách em ấy, hơn nữa bác phải giữ gìn sức khỏe...” Án Chung Thiêm khách khí nói: “Mấy hôm nay cháu bận rộn nhiều việc, không có thời gian, hôm nào có thời gian rảnh cháu sẽ đến thăm bác.”

Án Chung Thiêm nói xong, không quay đầu mà tiếp tục đi thẳng, Bạc Bểng mơ hồ nhìn theo bóng dáng đang run run của anh ta.

“Tiểu Bểng, điều Chung Thiêm nói là sự thật à?”

“Con...” Anh ta không nên làm cho cô nhiều điều như vậy, thật sự là không nên một chút nào.

“Haizzz!” Bố cô thở dài một hơi, chấp tay sau lưng, tiếp tục đi trên con đường đầy sỏi.

Bạc Bểng đuổi theo: “Bố...”

Vội vã đi vài bước, sau đó ông dừng lại, quay đầu nhìn cô: “Bố đã sớm nhận ra con không thích Chung Thiêm, lúc con bỗng nhiên nói đã chấp nhận cậu ấy bố còn thấy kỳ lạ.”

“...”

“Bố không hề nghĩ con có thể hồ đồ như vậy, hai đứa cùng gạt bố. Đính hôn cũng có thể giả vờ sao? Sao con không nghĩ đến hậu quả? Mọi người xung quanh con sẽ nghĩ như thế nào? Thấy như thế nào!”

“...” Bạc Bằng không thể nói được gì đành đi theo phía sau bố cô. Thật sự, nếu đổi lại lời nói dối này là người khác nói, bố cô không hẳn sẽ tin. Nhưng lời nói này lại được chính miệng Ấn Chung Thiêm nói ra, bố cô tuyệt đối sẽ không nghi ngờ.

Buổi tối, Bạc Bằng vừa tắm xong chuẩn bị đi ngủ, mẹ cô đến phòng của cô trò chuyện với cô thật lâu. Bà cũng nói cô khờ, trách cô không nên gạt họ. Mẹ cô còn nói, không phải bà và bố con muốn gả cô cho Ấn Chung Thiêm, họ chỉ là trông chờ cô có thể tìm được một chỗ dựa tốt, tìm được một người đàn ông đối xử tốt với cô.

Bạc Bằng hiểu được, cô vẫn luôn hiểu được: Bố mẹ không cần điều gì hết, cho dù cô có làm sai điều gì, họ vẫn luôn yêu cô, yêu một cách toàn tâm toàn ý.

Sau đó, mẹ cô còn hỏi về Diệp Chính Thần, hỏi anh có bạn gái chưa, Bạc Bằng suy nghĩ thật lâu, nói: Không có.

Dường như mẹ cô còn muốn hỏi thêm gì đó nhưng nghĩ một lúc thì bà lại không hỏi nữa.

Điện thoại cô vang âm báo tin nhắn, vừa cầm lên thì thấy số điện thoại của Diệp Chính Thần, Bạc Bằng mở tin nhắn bằng tốc độ nhanh nhất.

Tin nhắn vô cùng ngắn gọn: [Anh đang ở dưới lầu nhà em.]

Ngay cả quần áo Bạc Bằng cũng chưa kịp thay, cô vội vàng khoác thêm áo ngoài, chạy ra khỏi cửa.

Mẹ cô đuổi theo hỏi: “Bằng Bằng, con đi đâu vậy?”

“Bệnh viện có chút việc... Bố mẹ ngủ đi, đừng chờ con.”

Bạc Bằng chạy một mạch xuống lầu, cô thở hổn hển nhìn xung quanh, chỉ thấy cách đó không xa, dưới một tàng cây có một chiếc xe đang đỗ, Diệp Chính Thần đứng tựa lưng vào thân xe, nhìn về phía cô cười.

Ánh đèn đường mờ nhạt chiếu vào gương mặt anh, màu da của anh dưới ánh sáng của đèn trở nên nhẵn bóng.

Đến gần một chút, Bạc Bằng mới phát hiện anh đã gầy đi, các góc cạnh trên gương mặt càng thêm sắc nét.

“Mấy hôm nay anh bận nhiều việc lắm sao anh? Trông anh gầy đi rất nhiều.”

Anh do dự một chút: “Cũng không có gì.”

Trên con đường nhỏ có vài chiếc lá rải rác, cô và anh không mục đích cứ đi về phía trước, trời rất lạnh, cô lại cảm thấy rất ấm: “Tại sao anh biết em ở đây?”

“Anh đã đến nhà trọ của em.” Lời nói vô cùng bình thản nhưng lại mang tình cảm sâu sắc nhất, nghe được ẩn ý vô cùng sâu xa.

“Đã muộn thế này, anh tìm em có việc gì sao?”

“Muốn tản bộ với em...”

Bạc Bằng cúi đầu, sự ngọt ngào khiến cô không thể che giấu được khóe miệng cứ thế mà cong lên.

“Muốn cười thì cười đi, không cần kìm lại. Anh biết em nhớ anh...”

Bạc Bằng không phủ nhận, lườm anh một cái: “Ngây thơ như vậy, không giống tác phong thường ngày của anh nha.”

“Haizzz, không có biện pháp, lực bất tòng tâm...”

Lời này nếu đổi lại là một người khác nói thì sẽ không có gì là lạ, nhưng lời nói ấy lại được xuất phát từ miệng người đàn ông cầm thú nào đó có hóc môn sinh dục tiết ra vô cùng phong phú thì cô thật sự không dám gạt đầu bừa bãi: “Anh cũng có lúc lực bất tòng tâm à?”

“Đường như trong lời nói của em có phần thất vọng...” Diệp Chính Thần dừng lại, cúi đầu nhìn cô, gió thổi qua nụ cười xấu xa của anh: “Tuy rằng hiện nay anh có chút lực bất tòng tâm, nhưng nếu em có yêu cầu mãnh liệt, cũng không phải...”

Anh nghiêng người đến gần cô, Bạc Băng không chú ý đẩy ngực anh, rất nhẹ, rất nhẹ. Nhưng anh lại nhũn mày thật chặt, thở dài một hơi, xoay người tiếp tục đi về phía trước.

Không biết vì điều gì, cuối cùng Bạc Băng vẫn thấy anh không giống ngày thường: “Anh sao vậy?”

“Không có gì...” Anh quay đầu mỉm cười: “Hôm nay anh hơi mệt, làm em thất vọng rồi.”

Bạc Băng nhẹ nhàng nắm lấy tay anh, trên cổ tay anh là một chiếc đồng hồ màu đen vẫn còn mới như ba năm trước.

...

Tay anh dùng lực kéo nhẹ một chút thì Bạc Băng đã lảo đảo ngã vào lòng anh, cô ngồi được trên người anh có mùi thuốc nước nhàn nhạt ...

“Nha đầu...”

Ánh đèn đường mờ mờ, Bạc Băng vươn tay chạm đến mặt của anh, cô cảm nhận hạnh phúc chưa bao giờ lại gần cô đến như thế, chỉ cần giờ tay lên là có thể chạm đến.

Cô kiễng chân, chạm vào bờ môi mềm mại của anh.

Hôn đến quần quít si mê, kéo dài trần trọc, cuộn cuộn như dung nham, không ngơi không nghỉ...

Cho đến khi cô và anh đều hít thở không thông, Diệp Chính Thần mới buông cô ra, hít vào thật sâu.

Nhìn anh hôm nay đúng là có vẻ rất mệt mỏi, trước kia, mặc dù cô có bị anh làm đến mức sắp tắt thở cũng không thấy anh mệt mỏi thế này. Sao hôm nay, chỉ một nụ hôn dài lại có thể làm cho anh khó thở, trên trán còn lấm tấm mồ hôi.

“Anh không sao chứ? Có phải cơ thể cảm thấy khó chịu ở đâu không?”

“Không có gì. Anh đi trước đây, ngày mai anh lại đến gặp em!”

Không đợi cô nói gì, anh đã bước lên xe. Xe chạy xa, Bạc Băng mới nhớ đến một điều, đêm nay anh sẽ ngủ ở đâu?

Từ ngày đó về sau, mỗi ngày Diệp Chính Thần đều đến đón cô tan ca, đưa cô về đến nhà rồi rời đi. Mỗi lần cô hỏi anh đi đâu, anh đều làm ra vẻ thần bí nói bên tai cô: “Bí mật.”

Bạc Băng cũng không hỏi lại.

Tối hôm qua Bạc Băng trực ca đêm, đúng lúc hôm nay cô được nghỉ cả đêm, lúc anh đón cô, cô hỏi: “Hôm nay anh có rảnh không?”

“Có chuyện gì?”

“Hôm nay em được nghỉ, có muốn đến nhà em ăn lẩu không?”

Đúng lúc đèn đỏ, Diệp Chính Thần dừng xe lại, vẻ mặt anh hiện lên nụ cười xấu xa: “Chỉ ăn lẩu?”

44. Chương 44: Duyên Phận Kiếp Trước

“Chỉ ăn lẩu?”

Ánh mắt Diệp Chính Thần sáng ngời, cứ như thể đêm nay món anh hầm không phải thịt dê mà là cô vậy. Cứ nghĩ đến việc mình đang chủ động dẫn sói vào nhà, thì nhất định đêm nay rất có khả năng cô sẽ bị người nào đó chậm rãi nấu rồi lại chậm rãi ăn, mồ hôi trên lưng Bạc Băng lập tức vã ra.

Đều do tối hôm qua cô bận trực ca đêm, nên không thể tranh thủ thời gian để nghỉ ngơi một lát. Hôm nay vừa nhìn thấy anh, đầu óc liền chậm mạch, cao hứng mà có ý tưởng mời anh đến nhà cô ăn lẩu.

Điều này rõ ràng là dâng bản thân đến tận miệng người ta mà!

Thấy Bạc Băng không nói lời nào, Diệp Chính Thần còn nói: “Ăn lẩu rất dễ tăng nhiệt.”

Cô thấy rằng anh còn vẫn chưa ăn lẩu mà cũng đã “tăng nhiệt” đến thế này rồi, còn nung với nấu gì nữa chứ.

Bạc Băng vẫn cứ nhìn anh nở nụ cười thật tươi: “Sư huynh, nếu em nhớ không lầm, hình như anh là quân nhân thì phải. Anh có thể giữ gìn hình tượng trang nghiêm của quân nhân một chút hay không?”

Diệp Chính Thần bày ra vẻ mặt không đồng ý: “Anh nhớ rõ ba năm trước anh đã từng nói với em: ‘Em đừng nghĩ quân nhân tốt như vậy... Cởi bỏ bộ quân trang trên người ra thì họ cũng là một người đàn ông bình thường, nhu cầu sinh lý hoàn toàn giống như những người đàn ông khác...’”

Đồ mồi hôi nha! Trong xe rõ ràng không bật máy điều hòa ở chế độ ẩm, vậy mà tại sao cô có cảm giác máu của mình lại có thể nhanh chóng bị hong khô như vậy.

Cuối cùng đèn xanh cũng sáng, Bạc Băng vội vàng chỉ về phía đầu phố: “Chạy đến đầu phố thì rẽ trái, bên kia có siêu thị.”

Diệp Chính Thần đạp mạnh chân ga, chạy thẳng đến hướng cô chỉ.

Ở siêu thị, Diệp Chính Thần đẩy xe mua sắm đi phía sau Bạc Băng. Cô vừa đi phía trước vừa xem hàng hóa để vào chiếc xe phía sau. Thỉnh thoảng quay đầu nhìn thoáng qua anh, đôi lúc hai ánh mắt giao nhau, liền có một đốm lửa nhỏ bắn ra bốn phía.

Bạc Băng bỗng nhiên có một loại ảo giác, cô nhớ đến lúc trước khi cô và anh cùng đến trung tâm mua sắm ở Osaka.

Khi đó cô vừa đến Nhật Bản không lâu, cái gì cũng tò mò. cầm đủ loại hàng hóa lên hỏi anh đó là gì, anh kiên nhẫn xem hết phần bảng giới thiệu rồi phiên dịch cho cô nghe.

Có một lần, cô cầm một ổ bánh ga-tô màu vàng mới ra lò hỏi anh: “Đây là bánh ga-tô gì thế, trông rất ngon miệng.”

Do ổ bánh được đóng gói phần trên, nên bản giới thiệu không được thấy rõ cho lắm, anh cố ý đến hỏi người làm bánh ngọt, hỏi thật tỉ mỉ cách làm và thành phần nguyên liệu. Sau đó quay về thuật lại cho cô nghe không thiếu một chữ.

Anh đã nói xong, mà cô vẫn còn chăm chú nhìn anh.

“Em nhìn gì vậy?” Diệp Chính Thần sờ sờ mặt mình, không biết là trên mặt có dính bẩn hay không.

Bạc Băng cười lắc đầu: “Sư huynh, em phát hiện anh còn có một dáng vẻ rất đáng yêu.”

Anh cũng cười, nụ cười đáng yêu trong sáng đến mức muốn giết người: “Nha đầu, anh biết anh đáng yêu, em nên cẩn thận một chút, đừng yêu phải anh.”

Bạc Băng làm mặt quỷ nhìn anh, giật lấy chiếc bánh ngọt trong tay anh, bỏ vào xe mua sắm: “Đừng chảnh chọe, em cần bản sẽ không thích loại đàn ông như anh, em chỉ muốn anh làm anh trai của em thôi.”

Diệp Chính Thần gơ tay vò tóc cô: “Tiểu nha đầu, từ nay về sau, anh sẽ che chở cho em!”

Không nhớ nổi ai đã từng nói: “Anh trai em gái rất dễ xảy ra chuyện bất ngờ!” Thật đúng là nói quá chính xác! Nhất định đây chính là chuyện lớn.

...

Bỗng nhiên có một chiếc khăn giấy cắt đứt ảo tưởng của cô: “Nha đầu, em cười đến chảy cả nước bọt ra rồi kia.”

Bạc Băng đẩy tay Diệp Chính Thần ra, sau đó cúi đầu, thấy trong xe mua sắm đã có thêm nhiều thứ khác: Nào là trứng gà, bánh pudding, bánh ga-tô màu vàng xinh đẹp làm Bạc Băng chói cả mắt.

Nước mắt cô rơi xuống lã chã, Bạc Băng không quan tâm ở siêu thị hiện nay đang có bao nhiêu người, cô cứ bỏ nhào vào lòng anh.

Diệp Chính Thần bị hành động của cô làm cho sửng sốt, nói nhỏ bên tai cô: “Ồ đây... Có camera theo dõi.”

“Camera theo dõi thì sao? Ai quy định ở siêu thị không được ôm?” Bạc Băng ghen ngào nói.

“Anh sợ... Cảnh tiếp theo, sẽ phải cấm trẻ em!”

Người đàn ông này! Bạc Băng bị anh chọc giận đến mức bật cười, rời khỏi lồng ngực anh: “Có phải trong đầu anh luôn nhớ đến những cảnh cấm trẻ em phải không?”

Diệp Chính Thần vừa giúp cô lau nước mắt, vừa nói: “Anh chưa gặp qua người phụ nữ nào dễ cảm động như em. Chỉ một cái bánh pudding và bánh ga-tô thôi, em lại có thể cảm động đến như vậy. Người ta không biết còn nghĩ rằng anh tặng em một chiếc nhẫn kim cương.”

Tất cả đàn ông đều biết rằng phụ nữ thích nhất là nhẫn kim cương năm ca-ra. Duy nhất Diệp Chính Thần, là người biết cô thích nhất là ăn trứng gà, bánh pudding, bánh ga-tô...

Không phải là bánh pudding và bánh ga-tô ăn ngon miệng. Nhưng mà là mỗi lần cô thưởng thức nó, đều nhớ đến vẻ mặt khi anh thuật lại cách làm và thành phần nguyên liệu cho cô nghe cho nên càng ăn lại càng cảm thấy vui vẻ.

Nếu không mất đi, sẽ không thể nào hiểu được giá trị của nó.

Nếu không mất rồi mới tìm lại được, sẽ không thể hiểu đau khổ là như thế nào.

Đi dạo một vòng trong siêu thị, Diệp Chính Thần mua rất nhiều thức ăn, toàn là món ăn trước kia cô và anh thích. Bạc Băng nói tủ lạnh của cô chắc sẽ không chứa hết, Diệp Chính Thần liền mua cho cô một chiếc tủ lạnh hai cửa.

Ngay lập tức Bạc Băng không dám nói nhà trọ của cô không có chỗ để, cô sợ anh sẽ không do dự mà mua ngay cho cô một căn hộ rộng hơn mất!

Từ siêu thị trở về, xe anh đỗ trước cửa nhà trọ của cô. Bạc Băng vừa muốn xuống xe, thì bất ngờ thấy Ấn Chung Thiêm đang đứng trước cửa do dự thật lâu, dường như muốn đi lên, nhưng lại không bước đi.

Bạc Băng nhìn thoáng qua Diệp Chính Thần, anh nhú mày nhưng không nói lời nào.

“Anh chờ em một chút nhé.”

Diệp Chính Thần giữ chặt tay Bạc Băng: “Nha đầu...”

“Anh yên tâm đi, em và anh ấy không có gì đâu, em chỉ muốn nói với anh ấy vài câu thôi.”

Anh do dự một lát, buông tay cô ra: “Anh chờ em.”

Ấn Chung Thiêm thấy cô bước xuống xe đi đến chỗ mình, có chút bất ngờ, như muốn rời đi ngay.

Bạc Băng gọi Ấn Chung Thiêm lại: “Chung Thiêm, anh tìm em có việc gì không?”

Ấn Chung Thiêm đứng lại, nhìn về phía xe của Diệp Chính Thần. Anh ta và Diệp Chính Thần đối diện nhau qua một tấm chắn là cửa kính, Ấn Chung Thiêm xoay người nói với Bạc Băng: “Tiểu Băng, anh phải đi, đi đến một thành phố khác. Trước khi đi, anh muốn nói với em vài câu.”

“Anh nói đi.”

Anh lấy ra tấm chi phiếu đưa cho Bạc Băng: “Đây là tiền của em, trả lại cho em... Cảm ơn em đã vì anh làm nhiều việc như vậy.”

“Em mới phải cảm ơn anh, rõ ràng là em có lỗi với anh, anh còn giúp em giấu bố em...”

Bạc Băng chưa nói dứt lời, Ấn Chung Thiêm bỗng nhiên ôm lấy cô: “Thật sự xin lỗi, Tiểu Băng, là anh có lỗi với em! Cho anh ôm em một lần cuối, giống như một người anh trai ôm một người em gái.”

Bạc Băng không ngại cho Ấn Chung Thiêm một cái ôm ly biệt, nhưng mà, Diệp Chính Thần đang nhìn cô, cô không thể.

Bạc Băng vừa muốn đẩy Ấn Chung Thiêm ra, thì nghe thấy anh ta nói nhỏ: “Diệp Chính Thần đã nói cho anh biết hết. Hắn nói em vì cứu anh nên mới bị hắn... Bị hắn làm nhục... Hắn còn nói em vì tiền đồ của anh, mới chấp nhận gả cho hắn...”

“Anh nói gì?!” Bạc Băng lập tức đẩy Ấn Chung Thiêm ra. Tại sao Diệp Chính Thần phải nói như vậy, trong khi anh biết rõ đây có thể là một đả kích lớn đối với Ấn Chung Thiêm.

“Tiểu Băng, em quá ngốc nghếch.” Ấn Chung Thiêm đau khổ lắc đầu: “Anh thật sự không tham ô dù chỉ một đồng, sẽ càng không phạm tội. Ngay từ những ngày đầu, anh đã phối hợp với tổ chuyên án thẩm tra, nói ra tất cả những gì anh biết, chứng cứ anh cũng đã giao ra. Cho dù Diệp Chính Thần không cứu anh, anh cũng sẽ không phải ngồi tù... Về phần, tin tức tử hình, đều là do hắn tung ra, để lừa gạt em.”

Đầu óc của Bạc Băng nổ ong ong, trời đất quay cuồng. Cô quay đầu nhìn Diệp Chính Thần, anh vẫn ngồi trong xe, ánh mặt trời chiếu vào, cô mơ hồ không nhìn rõ vẻ mặt của anh.

“Tất cả đều là do hắn sắp đặt... Bao gồm cả vụ án.”

“Vụ án?” Bạc Băng lắc đầu: “Không có khả năng đó đâu, tuyệt đối sẽ không.”

“Em không thể tưởng tượng được đâu, người phụ trách vụ án này tên là Trịnh Vỹ, là bạn thân của Diệp Chính Thần. Từ ngày lập hồ sơ vụ án đến nay, Diệp Chính Thần đều nắm rõ tất cả mọi chuyện trong lòng bàn tay.”

Bạc Băng không biết kiếp trước cô đã làm gì thiếu đạo đức, mà kiếp này ông trời luôn gây khó dễ cho cô. Mỗi khi hạnh phúc dường như cách cô không bao xa nữa thì số phận luôn đem cô ra trêu đùa một chút.

Mà cô, hoàn toàn như bị tê liệt: “Tại sao anh lại nói cho em nghe những điều này?”

“Em có quyền biết sự thật.”

Sự thật?! Lúc còn thơ dại, mỗi ngày cô đều muốn biết sự thật nhưng hiện giờ cô lại không muốn nữa!

Cô tình nguyện bị Diệp Chính Thần lừa dối cả đời, cũng không muốn có người vì cô mà mở ra sự thật xấu xa này. Cô muốn có sự vui vẻ, chẳng sợ sự vui vẻ đó như bọt biển, cô cũng không muốn có người đâm thủng nó.

Sắc mặt Bạc Băng không chút thay đổi nhìn Ấn Chung Thiêm: “Anh đừng nói cho em biết... Anh chia tay với em, cũng là do anh ấy ép anh!”

“Tiểu Băng, anh không còn sự lựa chọn nào khác. Anh có bố mẹ, anh còn có trách nhiệm phải gánh vác, anh không thể ngồi tù.” Ấn Chung Thiêm suy nghĩ một lát, rồi nói tiếp: “Hơn nữa anh biết em căn bản không hề yêu anh, từ đầu đến cuối trong lòng em vẫn luôn có một người mà em không vứt bỏ được, người đó chính là hắn.”

Bạc Băng không biết nói gì, cô hiểu được, hiểu được tất cả. Vì một người phụ nữ căn bản không hề yêu mình đánh đổi với một cuộc đời, một người đàn ông không thể lựa chọn như thế. Nếu anh ta thà ngồi tù cũng muốn ở bên cạnh cô, nhất định là đầu óc anh ta có vấn đề.

“Anh nói xong rồi chứ?” Bạc Băng hỏi.

“Anh đi rồi, em nhớ phải bảo trọng.”

“Chung Thiêm...” Bạc Băng gọi Ấn Chung Thiêm lại: “Hôm đó, anh nói với bố em những lời ấy... Là Diệp Chính Thần bảo anh nói sao?”

Ấn Chung Thiêm do dự một lát, rồi gật đầu.

Hiện tại, Bạc Bềng đã hoàn toàn hiểu được, từ đầu đến cuối Ấn Chung Thiêm không được như Diệp Chính Thần. Anh ta sẽ không biên soạn ra một lời nói dối tốt bụng như vậy, anh ta sẽ không nói ra một lời nói dối chan chứa sự hạnh phúc đến như vậy.

Diệp Chính Thần bước xuống xe đi đến chỗ cô, đứng ở phía sau Bạc Bềng.

“Em biết hết rồi.” giọng nói anh như đang trình bày.

“Tại sao nhất định phải dùng thủ đoạn bỉ ổi như vậy?”

“Bởi vì anh hiểu em, trừ phi Ấn Chung Thiêm rời bỏ em, nếu không em sẽ không rời bỏ anh.”

“Anh muốn anh ta vứt bỏ em, rất đơn giản. Tại sao lại nói cho anh ta biết em vì cứu anh ta mới lên giường với anh? Không phải em đã nói, là do em tự nguyện...”

Diệp Chính Thần trầm giọng nói: “Anh ta đánh em! Anh ta làm tổn thương em! Anh muốn làm cho anh tự trách mình, áy náy, anh muốn làm cho anh nhớ rõ, anh có lỗi với em!”

“Anh!” Cô thật sự không còn từ ngữ nào để hình dung được anh, Bạc Bềng tức giận đến phát rung, lại muốn lao vào lòng anh, nói với anh: Cô thật sự yêu anh, yêu con người không bằng cảm thú của anh!

“Nha đầu, anh sai rồi.” Diệp Chính Thần ôm lấy cô, nói bằng giọng nói êm dịu: “Đây là lần cuối cùng, anh đảm bảo về sau sẽ không lừa dối em nữa.”

Hận đến cực độ, yêu cũng đến cực độ, cô tức giận đến mức đâm mạnh vào ngực anh.

Nhưng...

Nếu cô biết... Cô nhất định sẽ không đâm anh.

Nếu cô biết...

Bạc Bềng đẩy Diệp Chính Thần ra, thấy anh đang nghiêng rằng, cúi xuống ấn ngực thở dốc, Bạc Bềng không nói gì, cũng không đẩy anh ra nữa.

“Sư huynh...” Một khắc đó, cô hoàn toàn quên hết những oán giận, tay cô run rẩy lần vào ngực anh: “Anh làm sao vậy? Anh làm sao vậy?!”

“Không có gì.” Anh lắc đầu, sắc mặt anh trở nên trắng bệch.

Bạc Bềng nhẹ nhàng cởi áo anh ra, khi chiếc áo được kéo xuống.

Ngực anh, có một vết sẹo chưa lành, trông giống như một con rắn dữ tợn.

“Anh?!” Cô nên sớm phát hiện ra sự khác thường của anh, ngày đó cô đã phát hiện bộ dạng anh khác hẳn ngày thường. Cô chỉ nghĩ anh vội vàng đi nhận một nhiệm vụ nào đó, cô không thể nào nghĩ đến anh lại mang theo vết thương nặng như thế từ bệnh viện chạy đến tìm cô.

“Đừng lo.” Gương mặt đau đớn của anh nhìn cô nở nụ cười: “Chỉ là một vết thương nhỏ, sẽ nhanh lành thôi.”

Ngoại truyện 4: Ấn Chung Thiêm Những ánh đèn huyền ảo màu ráng chiều trải trên con phố mang màu sắc vô cùng đa dạng, mùi rượu thoang thoảng lan tỏa trong gió đêm.

Tiến chân mọi người, Ấn Chung Thiêm một mình đi trên đường. Nhựa đường dưới chân anh trở nên mềm nhũn, những ngọn đèn trước mắt anh cũng đóng băng qua lại.

Lúc này, có một chiếc xe màu trắng của quân đội đỗ cạnh chỗ anh đứng. Đêm đã khuya như vậy, biển số xe màu trắng lại cực kì chói mắt, hướng hồ biển số xe lại toàn là số bảy.

Trong ấn tượng của Ấn Chung Thiêm, đa số những chiếc xe của quân đội đều rất đơn giản, bình thường sẽ không chọn biển số xe bắt mắt như vậy. Cho nên lần đầu tiên anh thấy chiếc xe này không tuân theo luật giao thông đỗ bên ngoài cửa hàng áo cưới, lại vượt đèn đỏ một cách hiên ngang. Vì thế nó đã để lại cho anh ấn tượng rất sâu, âm thầm đoán chủ nhân chiếc xe này là dạng đàn ông như thế nào.

Sau đó, khi Diệp Chính Thần dùng chiếc xe này để chở Bạc Băng đi đón anh thì ấn tượng của anh lại càng được khắc sâu hơn.

Cửa xe mở ra, một người đàn ông bước xuống xe, hần ăn mặc giản dị, vẻ mặt thâm trầm, trong đêm tối toát ra một khí thế bức người.

“Thư kí Ân, anh muốn đi đâu? Tôi sẽ đưa anh đi.” Thái độ của Diệp Chính Thần vô cùng thân thiện.

Theo bản năng, Ân Chung Thiêm kéo bộ Âu phục Armani trên người, khách sáo từ chối: “Cám ơn, tôi đến nhà trọ vị hôn thê của tôi. Nơi đó cách đây không xa lắm, không làm phiền anh.”

Diệp Chính Thần khẽ nhếch môi, mắt hạ xuống. Suy tư một lát, hần thuận tay đóng cửa xe đang được mở một nửa: “Nghe nói thư kí Ân muốn mời tôi dùng cơm. Anh không cần khách sáo như vậy, chúng ta đã quen biết nhau như thế, không cần phải để mọi chuyện chính thức trở thành như thế này.”

Không biết vì điều gì, rõ ràng chỉ là một lời nói với hàm ý chào hỏi, nhưng từ miệng Diệp Chính Thần nói ra, lại mang một ý nghĩa vô cùng sâu xa. Huống hồ vừa rồi trên bàn rượu, Diệp Chính Thần không chỉ một lần ném đá giấu tay đề cập về Bạc Băng, hần còn hỏi mọi người: “Có điều gì quan trọng hơn người con gái mình yêu?”

Ân Chung Thiêm cảm nhận được hàm ý câu nói đó là muốn nói cho anh biết: Đối với vị hôn thê của anh, Diệp Chính Thần thật sự có hứng thú.

Một sự kích động dâng trào trong người Ân Chung Thiêm mà lý trí hiện nay của anh không thể nào kiềm chế được, Ân Chung Thiêm bật hỏi: “Dường như Tham mưu Diệp quen rất thân với vị hôn thê của tôi?”

“Thân quen?” Diệp Chính Thần dường như đang nghĩ đến điều gì đó, khóe miệng anh cong lên một nụ cười ẩn ý: “Cứ xem là như vậy đi. Cái gì nên hiểu rõ, thì đương nhiên phải hiểu rõ.”

Ngay cả người ngu ngốc cũng có thể hiểu được hàm ý trong câu trả lời của hần, huống hồ gì Ân Chung Thiêm vốn không phải là một người ngu ngốc. Anh cố gắng kiềm chế sự tức giận, giả vờ nửa thật nửa đùa hỏi: “Sẽ không hiểu rõ hơn tôi chứ?”

“Điều đó cũng không chắc chắn... Nói không chừng trên một phương diện nào đó, so với anh, tôi còn hiểu rõ hơn.”

Vừa nghe được những lời này, Ân Chung Thiêm chỉ thấy máu trong người anh nung theo chất cồn mà trào dâng lên. Sự cảm phẫn mấy hôm nay đều như bộc phát ra hết, anh lao đến túm lấy cổ áo của Diệp Chính Thần, quát to: “Rốt cuộc anh muốn gì?!”

“Đừng kích động như vậy, ai cũng là đàn ông, anh không cần phải thô lỗ như thế.” Diệp Chính Thần nở nụ cười bình thản, tay hần nhanh chóng đặt lên tay của Ân Chung Thiêm, nhẹ nhàng nắm lấy ngón tay cái của Ân Chung Thiêm. Diệp Chính Thần chỉ hơi dùng lực bóp nhẹ một chút thì sự đau nhức từ ngón tay cái ngay lập tức lan truyền khắp toàn bộ cánh tay của Ân Chung Thiêm, khiến Ân Chung Thiêm không thể không buông tay.

Nhìn những ngọn đèn rực rỡ đang bao quanh người đàn ông trước mắt khiến cho Ân Chung Thiêm có một cảm nhận sâu sắc về một loại thất bại. Giống như anh đang đứng trong một vùng trời tuyết dày đặc lại bị người khác chặn đầu lại đội ột gáo nước lạnh.

Ân Chung Thiêm tức giận nghiêng rằng: “Diệp Chính Thần, anh đừng nghĩ anh có quyền, có tiền, rồi muốn làm gì thì làm, chiếm đoạt vị hôn thê của người khác... Anh đừng quên, các anh vẫn còn có tòa án quân sự.”

Nói thì nói như vậy, nhưng trong lòng Ân Chung Thiêm biết rất rõ ràng, lời nói này đối với Diệp Chính Thần căn bản không có tính uy hiếp. Thế giới này thật sự là như vậy, người đàn ông có quyền có thể muốn làm như thế nào cũng được, hần có thể ngồi tít trên cao, có thể giẫm đạp lên lòng tự trọng của người khác. Vị hôn thê thì đã sao, cho dù là vợ của anh đi chăng nữa, một khi Diệp Chính Thần đã muốn có thì sẽ có cách khiến hần có được một cách quang minh chính đại.

Quả nhiên, đối với lời uy hiếp của Ấn Chung Thiêm, Diệp Chính Thần ngoảnh mặt làm ngơ, hẩn cúi đầu chỉnh sửa lại áo: “Nếu tôi nhớ không lầm, trên bàn tiệc thư kí Ấn từng nói: Đối với hiện tại, không có gì quan trọng hơn người phụ nữ bên cạnh anh. Tôi muốn hỏi anh một câu, nếu... Hiện tại anh không biết làm gì với bản thân mình thì sao?”

“Lời này của anh có ý gì?”

“Với tôi mà nói, so với tất cả mọi thứ, Bạc Băng là quan trọng nhất, cho dù mọi chuyện đã qua, nhưng hiện tại vẫn vậy. Chỉ cần cô ấy có thể trở lại bên tôi, tôi không quan tâm phải trả giá như thế nào.” Diệp Chính Thần dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Thư kí Ấn, anh là người thông minh, ý của tôi chắc anh hiểu được.”

“Anh đừng vọng tưởng, cô ấy sẽ không trở lại bên cạnh anh đâu.” Ấn Chung Thiêm hoàn toàn không quan tâm đến lời nói đầy tính ám chỉ của Diệp Chính Thần, nhỏ giọng nói: “Tôi không biết anh và cô ấy đã từng có với nhau những gì, nhưng cô ấy đã từng nói, anh hoàn toàn không xứng đáng để cô ấy yêu!”

“Tôi không phủ nhận, lúc trước tôi đã từng tổn thương cô ấy.” Giọng nói của Diệp Chính Thần vô cùng chân thành: “Lúc ở Nhật Bản, chúng tôi đã từng tìm hiểu nhau một thời gian, mấy tháng đó là khoảng thời gian ngắn ngủi nhưng hạnh phúc nhất trong đời tôi. Sau đó, lại vì một sự hiểu lầm, cô ấy mới rời xa tôi...”

Tuy rằng đối với việc này, Ấn Chung Thiêm đã sớm đoán biết được. Anh vẫn luôn biết trong lòng Bạc Băng đã có một người đàn ông khác, đến giờ vẫn chưa thể nào quên đi được. Nhưng những lời này từ miệng một người đàn ông như Diệp Chính Thần nói ra, với giọng điệu cô đơn như thế, Ấn Chung Thiêm thật sự vẫn có chút kinh ngạc: “Không cần biết các người đã trải qua những gì, tất cả đều đã trở thành quá khứ rồi. Hiện tại cô ấy là vị hôn thê của tôi.”

“Tôi hiểu, hiện nay hai người đã đính hôn, tôi chen ngang để giành lấy cô ấy là làm trái với đạo lý. Nhưng tôi yêu Bạc Băng, yêu thật lòng, mấy năm qua, tôi vẫn không thể nào từ bỏ tình yêu này...” Diệp Chính Thần thở dài: “Nói một cách thẳng thắn, nếu tôi muốn Bạc Băng trở lại bên cạnh tôi, có rất nhiều cách. Nhưng tôi không muốn cô ấy khó xử, lại càng không muốn trong lòng cô ấy mãi mãi tồn tại sự áy náy đối với anh... Cho nên tôi mới tìm anh, chỉ cần anh chấp nhận rời khỏi cô ấy, làm cho cô ấy có thể thanh thản trở về bên cạnh tôi, không cần biết anh đưa ra yêu cầu gì, tôi đều có thể đáp ứng cho anh.”

Ấn Chung Thiêm thừa nhận, có một khắc, anh thật sự nghĩ đến tiền đồ của mình. Sau đó, anh nhớ đến nhiều chuyện trước đây, lại nhớ đến hình ảnh người con gái anh thích ngồi dưới tàng cây Du già, nhớ đến ngày lễ tốt nghiệp của anh, cô ấy mồ hôi đầm đìa chạy đến chúc mừng anh, cũng nhớ đến ánh mắt tuyệt vọng của cô ấy khi ngồi dưới tàng cây Du già... Còn có dáng vẻ mặc áo cưới của cô ấy.

Có rất nhiều kỷ niệm của cô ấy và anh để anh nhớ lại. Mất đi cô ấy, những kỷ niệm đó sẽ mãi mãi trở thành một sự bi thương đến đau lòng.

Nhưng anh cũng nhớ đến chiếc đồng hồ cô không bao giờ tháo ra ấy, mặt trên móc khóa có khắc chữ “Thần” một cách tinh tế. Mặc dù cô ấy đã nhận lời lấy anh, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không chịu đổi chiếc đồng hồ khác, cho đến khi chiếc đồng hồ đó bị vỡ nát.

Đồng hồ vỡ nát đã đánh mất, nhưng chữ “Thần” kia có vỡ không? Anh vẫn không bao giờ có thể biết được.

Chỉ vài phút do dự ngắn ngủi, anh đã có quyết định.

Anh có thể chấp nhận mất mọi thứ để đổi lấy tiền đồ, duy nhất chỉ có tình cảm là không được.

“Tôi sẽ không rời khỏi cô ấy!”

Ấn Chung Thiêm cho rằng anh đã tổ thái độ từ chối vô cùng kiên quyết, nhưng anh không biết là Diệp Chính Thần đã từng học qua tâm lý học. Nếu chỉ vài phút do dự ngắn ngủi, cũng đủ để thể hiện sự không kiên định của người nào đó.

Tình yêu kiên định chân chính là không hề tồn tại sự cân nhắc hay do dự dù chỉ một giây. Mà tình yêu đã không kiên định rồi thì chỉ cần đẩy nhẹ là nó cũng có thể sụp đổ...

Diệp Chính Thần nhủ mày, hẩn đang tự hỏi chính mình có nên chừa chút đường sống cho người khác hay không, chừa lại chút tôn nghiêm chẳng hạn. Nhưng ngược lại, Ấn Chung Thiêm lại đánh đòn phủ đầu trước:

“Tham mưu Diệp, tôi không cần biết hai người đã từng có với nhau những gì, nhưng xin anh nhớ kỹ, Bạc Bềng là vợ chưa cưới của tôi. Từ nay về sau, người đàn ông đồng sàng cộng chăn(1) với cô ấy là tôi, chỉ có thể là tôi!”

(1) Đồng sàng cộng chăn: Ngủ cùng giường, nằm cùng một chiếc gối.

Diệp Chính Thần không phải là dạng người dễ bị kích động, đa số trong những tình huống như thế này, hẳn đều có thể khống chế được cảm xúc của chính mình. Nhưng hiện tại, hẳn thật sự bị bốn chữ “đồng sàng cộng chăn” chọc giận.

Cho nên, lúc Ân Chung Thiêm xoay người chuẩn bị rời đi, Diệp Chính Thần nở nụ cười bí ẩn: “Thư kí Ân có nhớ lần trước chúng ta ăn cơm không, Bạc Bềng nhờ tôi truyền cho anh một chút kinh nghiệm... Có thể khiến cho cô ấy nhận được lợi ích.”

Ân Chung Thiêm không hiểu rõ hàm ý trong câu nói của Diệp Chính Thần cho nên anh cố gắng nhớ lại một chút, mơ hồ nhớ lại tình cảnh lúc đó, cũng nhớ rõ biểu hiện cứng nhắc của Diệp Chính Thần. Đường như lúc ấy hàm răng cố gắng phát ra bốn chữ: Đạo lí làm người.

Ân Chung Thiêm dừng lại, chờ đáp án, nhưng anh không bao giờ nghĩ đến câu trả lời của Diệp Chính Thần lại vô cùng mờ ám: “Thực ra, có một số kinh nghiệm không thể truyền thụ được... Đa số phụ nữ đều rất cảm tính, có một số việc, chỉ có thể làm cùng với người đàn ông mình thích thì mới đem lại sự hạnh phúc...”

Ân Chung Thiêm bỗng nhiên xoay người, giống như nổi điên, mất đi lý trí giờ tay muốn đâm thẳng vào mặt hắn. Không ngờ là nắm đấm vừa hạ xuống một nửa, đã bị Diệp Chính Thần chế trụ, không thể động đậy.

Diệp Chính Thần vẫn đang thản nhiên cười: “Tôi có thể cho cô ấy thứ hạnh phúc thật sự, mà bất kì một người đàn ông nào cũng không thể thực hiện được...”

“Anh!” Ân Chung Thiêm tức giận đến mức cả người run rẩy, còn trong cơ thể anh cũng giống như lửa, đốt cháy toàn thân anh.

Anh không phải là người đàn ông bảo thủ, anh không cần biết Bạc Bềng và người đàn ông khác trải qua những gì. Nhưng việc vị hôn thê của mình có quan hệ mờ ám với người khác được phơi bày rành rành trước mắt thì đó là điều mà không thằng đàn ông nào chịu được.

Càng làm cho anh không chịu được là câu nói kia: “Chỉ có cùng làm với người đàn ông mình thích mới đem lại sự hạnh phúc...”

Tuy rằng đính hôn đã được mấy tháng nhưng anh ngay cả chạm vào người cô, cô cũng cự tuyệt, đừng nói đến việc tiến thêm một bước thân mật nữa.

Anh yêu cô, tôn trọng cô, anh cam tâm tình nguyện chờ đợi đến hôn nhân... Nhưng trong lòng anh biết rất rõ ràng, một người phụ nữ tình nguyện và một người phụ nữ bị ép buộc, hoàn toàn không giống nhau.

Nhưng anh không cam tâm nhận thua nhanh như vậy. Chờ đợi ba năm, cuối cùng anh cũng có thể đeo chiếc nhẫn kim cương vào ngón út của cô, anh không thể dễ dàng bảo chính mình buông tay.

Anh lừa dối chính mình rằng có lẽ Diệp Chính Thần đang tự mình ảo tưởng, Diệp Chính Thần đã phạm một lỗi nào đó mà cô không thể tha thứ được, cô mới có thể rời khỏi hắn. Có lẽ cô hoàn toàn không có ý nghĩ sẽ trở về bên cạnh Diệp Chính Thần, có chăng chỉ là chút kỷ niệm đuổi mãi không đi mà thôi...

Nhìn dáng vẻ giận dữ khi rời đi của Ân Chung Thiêm, Diệp Chính Thần lặng lẽ lắc đầu, quả thật gần đây khả năng tự kiềm chế của hắn càng ngày càng kém.

Không có tương lai, tự tôn cũng không có, Ân Chung Thiêm nghĩ anh chỉ còn lại duy nhất là người phụ nữ anh yêu. Lúc anh cần sự an ủi nhất, cô ấy nhất định có thể cho anh một vòng ôm ấp ấm, hòa nhã bầu bạn với anh.

Anh nghĩ là chỉ cần Bạc Bềng vẫn còn bên cạnh anh, không rời xa anh, anh sẽ không bao giờ chịu thất bại thảm hại.

Nhưng mà, anh sai lầm rồi, sai lầm tuyệt đối!

Khi nhìn hộp thuốc tránh thai từ trong túi xách Bạc Bềng rơi ra, anh mới hiểu được, ý nghĩ lừa mình dối người này buồn cười biết bao nhiêu.

“Được truyền đạt nhiều kinh nghiệm... Đã khiến tôi vô cùng có lợi.”

“Có một số việc, chỉ làm cùng người đàn ông mà mình thích mới mang lại niềm hạnh phúc thật sự...”

“Tôi có thể cho cô ấy sự hạnh phúc, mà bất kỳ một thằng đàn ông nào cũng không thể thực hiện được ...”

Giờ khắc này khi nhớ đến những lời nói của Diệp Chính Thần, Án Chung Thiêm hoàn toàn trở nên điên cuồng. Sự phẫn nộ đọng lại từ sâu thẳm trong lòng anh trong nháy mắt bộc phát, anh đánh mất lý trí giờ tay lên.

Chờ cho đến khi anh thấy Bạc Bềng ngã trên nền đất, trên trán đầy máu, anh mới ý thức được mình vừa làm gì.

Nhưng mà, những tổn thương đó đã không thể cứu vãn được nữa, cũng giống như viên thuốc tránh thai cô uống, tất cả đã trở thành sự thật, không thể nào thay đổi được.

Cả một đêm, Án Chung Thiêm ngồi trên hàng ghế dài ở bệnh viện, hai tay anh luồn sâu vào mái tóc.

Lúc này, anh đã hoàn toàn trở thành người chỉ còn hai bàn tay trắng. Ngay cả người phụ nữ mà anh yêu cũng lao vào vòng tay của người khác. Phẫn nộ, oán hận, đau khổ, tất cả từ ngữ ấy cũng không thể nào hình dung được tâm trạng của anh hiện nay.

Anh cảm thấy bản thân mình sẽ sụp đổ, sẽ mau chóng sụp đổ mà thôi.

Sáng sớm, thỉnh thoảng có người đi qua, ai cũng dùng ánh mắt kỳ lạ để nhìn anh. Án Chung Thiêm miễn cưỡng hồi phục lại tinh thần, đứng lên trở về nhà.

Vừa mới đi đến đầu phố, anh liền thấy Diệp Chính Thần lái xe ra từ một con phố nhỏ, đỗ xe lại ở vị trí ven đường.

Không lâu sau, một người đàn ông khác đi đến, Diệp Chính Thần xuống xe đón tiếp người đó.

Án Chung Thiêm cảm thấy người đàn ông đó rất quen mặt, nhìn kỹ một chút, lập tức nhớ đến người có tên Trịnh Vỹ. Ngày đầu tiên anh được đưa đến thành phố Lăng Châu, bị cách ly điều tra, Trịnh Vỹ là người đầu tiên nói chuyện với anh.

Án Chung Thiêm năm lần bảy lượt khẳng định vụ án này không hề liên quan đến anh, anh chỉ làm tốt nhiệm vụ công việc của mình mà thôi.

Trịnh Vỹ lại nói với anh: Họ đã chính thức bước vào điều tra vụ án này, không cần biết vụ án này có liên quan đến anh hay không, anh đều phải phối hợp điều tra, đem những điều anh biết khai ra hết.

Án Chung Thiêm nói tất cả mọi việc một cách rõ ràng, tổ chuyên án vẫn không thả anh ra, vẫn giam anh lại trong nhà giam.

Anh có hỏi vài lần, điều tra viên đều nói với anh: Họ biết anh vô tội, nhưng cấp trên vẫn muốn điều tra rõ ràng...

Hiện tại, thấy Diệp Chính Thần và Trịnh Vỹ vừa gặp nhau là nói cười rôm rả, Án Chung Thiêm đã hiểu được, tất cả chỉ là một ván cờ. Họ cố ý giam giữ anh, mục đích là muốn cho Diệp Chính Thần có cơ hội chiếm đoạt vị hôn thê của người khác.

Hôm nay, biết được thất bại của mình là do Diệp Chính Thần ban tặng, Án Chung Thiêm không thể không chế được sự phẫn nộ của mình, anh đi đến ngã tư đường, anh muốn cùng Diệp Chính Thần nói rõ mọi chuyện.

Diệp Chính Thần đẩy Án Chung Thiêm ra, thấy chung quanh có nhiều người vây quanh xem, hấn hờ hững sửa sang lại quần áo, rồi hấn đến gần anh hơn một chút: “Thư kí Án, anh nên biết tự lượng sức mình, tôi

đánh nhau còn nhiều hơn anh viết báo cáo. Trước mặt người lớn tuổi, tôi muốn giữ thể diện cho anh, anh đừng tự mình rước nhục vào thân.”

“Diệp Chính Thần, mày rất bỉ ổi, mày đã hãm hại tao...”

“Tôi hãm hại anh thì sao? Anh có thể trả thù tôi không?” Diệp Chính Thần lại tiến gần đến người Ân Chung Thiêm hơn một chút nữa, dùng giọng nói chỉ mình anh có thể nghe được: “Tôi nói thật cho anh biết, tôi không chỉ bảo người khác giam anh lại, mà tôi còn nhờ người khác tung tin, nói anh tham ô công quỹ, chứng cứ vô cùng xác thực, nhất định sẽ bị tử hình. Anh có biết không, vị hôn thê của anh vì cứu anh đã đến tìm tôi... Tôi nhân cơ hội này, bảo người khác hẹn cô ấy đến phòng tổng thống của khách sạn, cưỡng bức cô ấy... Cô ấy vì cứu anh, không thể không nhẫn nhục... Còn có, đêm qua, cô ấy vì cầu xin tôi giúp anh được trở về làm việc ở văn phòng chính phủ thành phố, đã chấp nhận lấy tôi...”

Ân Chung Thiêm như không thể tin được, trợn mắt nhìn Diệp Chính Thần, cả người anh đều lâm vào tình trạng hỗn loạn. Trước mắt anh, hình ảnh Diệp Chính Thần với nụ cười kiêu ngạo vô cùng đắc thắng, đang không ngừng chao đảo.

“À, đúng rồi, suýt chút nữa thì tôi quên nói cho anh biết, tối qua khi ngủ trong lòng tôi, cô ấy luôn gọi tên anh, miệng còn không ngừng nói: ‘Chung Thiêm, em có thể giúp được gì cho anh?’” Diệp Chính Thần lấy chiếc nhẫn kim cương từ trong túi áo ra, đưa đến trước mặt Ân Chung Thiêm: “Tôi thật sự không hiểu, loại đàn ông vô dụng như anh, có điểm nào đáng để cô ấy khẳng khái vì anh như thế...”

Ân Chung Thiêm hoàn toàn sụp đổ, anh vừa kéo áo Diệp Chính Thần vừa nói: “Mày là cầm thú.”

“Đúng vậy, cô ấy cũng nói tôi là cầm thú, có đôi khi còn nói tôi không bằng cầm thú... Nhưng như vậy thì sao? Ít nhất tôi vẫn một lòng một dạ với cô ấy, tôi có thể làm bất kì điều gì vì cô ấy, còn anh có thể không?”

Diệp Chính Thần đẩy Ân Chung Thiêm ra, xoay người đi đến chỗ đỗ xe.

Lúc này, có một chiếc xe, đúng lúc người lái xe quen biết Ân Chung Thiêm, chiếc xe ấy tiến đến hỏi anh đã xảy ra việc gì, có cần giúp đỡ gì không. Đầu óc Ân Chung Thiêm nóng lên, anh lập tức lao lên xe, nhấn mạnh chân ga...

Xe vừa mới khởi động, tốc độ cũng không nhanh, lúc Diệp Chính Thần nghiêng người mở cửa xe, hắn cũng thấy được chiếc xe chạy đến. Nhưng hắn không tránh, dường như đoán rằng anh sẽ không dám đâm vào hắn.

Chỉ trong vài phút ngắn ngủi, mọi việc diễn ra quá nhanh, chờ cho đến khi Ân Chung Thiêm suy nghĩ đến hậu quả, cố gắng phanh xe lại, thì Diệp Chính Thần đã bị đâm ngã...

Trên xe cứu thương, Trịnh Vỹ lắc đầu: “Cậu đúng là, tại sao cậu lại phản ứng chậm như vậy, thấy hắn lái xe nhằm vào cậu, sao cậu không tránh?”

Diệp Chính Thần cắn răng ấn vào ngực mình, mồ hôi trên trán chảy ra từng dòng: “Dù sao em cũng cướp mất vị hôn thê của người ta... Để người ta trút hận một chút cũng là chuyện nên làm.”

“Cậu không sợ hắn sẽ đâm chết cậu à?”

“Tốc độ như thế làm sao đâm chết người được.” Diệp Chính Thần nói bằng giọng nói chậm chạp: “Lát nữa anh đến sở cảnh sát nói với anh ta, nếu không muốn ngồi tù, cứ làm theo lời em.”

Trịnh Vỹ hừ lạnh một tiếng: “Chỉ là một người phụ nữ, cứ trực tiếp nói cho cô ấy biết: Cậu muốn cô ấy, được thì được, không được cũng phải được, như vậy chẳng phải xong rồi sao. Xem cậu phí công như thế, còn biến chính mình trở thành sống dở chết dở!”

“Haizzz, nếu cô ấy dễ dàng khuất phục như vậy, ba năm trước em đã thu phục cô ấy rồi, còn chờ cô ấy có vị hôn phu rồi mới trở về đoạt lấy sao.”

Nói đến đề tài này, trên mặt Trịnh Vỹ lộ vẻ áy náy: “Nói đến chuyện này vẫn là nên trách tôi. Tôi không giúp cậu trông chừng cô ấy, khiến cho người khác có cơ hội xen vào...”

Diệp Chính Thần lắc đầu, bất chợt nhớ đến điều gì đó, cau mày nhìn Trịnh Vỹ: “Anh, anh nói thật với em đi... Vụ án này, Án Chung Thiêm không có liên quan đúng không? Không phải là anh giúp em mới...”

Trịnh Vỹ lạnh lùng nhìn Diệp Chính Thần, vẻ mặt giả vờ nghiêm nghị quang minh chính đại: “Tôi là loại người mưu kế lắm sao! Tôi làm việc luôn luôn theo công bằng theo luật pháp, công chính nghiêm minh...”

Trịnh Vỹ tự quảng cáo chính mình, xe cứ thương lắc lư một chút, Diệp Chính Thần liền than đau.

Trịnh Vỹ quát to với người lái xe: “Anh có biết lái xe không?”

Sau khi quát xong, lại cúi đầu nhìn gương mặt nhợt nhạt của người bị thương: “Tôi nói cậu có gì tốt đâu, bệnh viện Nhân dân gần như vậy, cậu sống chết không chịu đi, cậu không phải đang tự làm khổ chính mình sao.”

Khóe môi Diệp Chính Thần cong lên, ánh mắt hiền hòa: “Không thể nào để cô ấy thấy em bị thương... Em sợ cô ấy bức bối...”

Trịnh Vỹ không nhìn được mà mắng: “Chết tiệt, tại sao tôi lại quen biết cậu cơ chứ!”

Thực ra, Diệp Chính Thần không nói cho Trịnh Vỹ biết, anh không tránh chỗ khác, là vì có một nguyên nhân khác – Đó chính là khổ nhục kế!

45. Chương 45: Hồi Tưởng Giác Mơ

Chỉ là vết thương nhỏ? Sẽ nhanh lành thôi?

Anh lại gạt cô một lần nữa!

Vết sẹo của anh rõ ràng vẫn còn chưa kín miệng, sưng tấy lên. Mà vừa rồi cô lại còn dùng sức đẩy đúng vào miệng vết thương của anh. Máu từ vết thương chậm rãi chảy ra, đông lại nhiều chỗ trên vết thương để lại một màu đỏ tươi làm cô hoảng sợ.

Trong tình cảnh này, những tức giận của Bạc Băng như đã tan thành mây khói. Cô chỉ muốn biết, vết thương sâu này của anh đau đến mức nào.

“Anh, tại sao... lại như vậy?” Khi Bạc Băng nói chuyện, răng môi của cô run lên. So với vết thương nghiêm trọng của anh, thậm chí cô đã từng thấy qua rất nhiều bệnh nhân với vết thương máu tươi chảy đầm đìa hơn như thế, nhưng cho đến nay chưa bao giờ cô run rẩy đến như vậy.

Giờ phút này, cô thật sự phát run, trái tim cô tựa như chiếc lá khô héo rơi rụng.

Diệp Chính Thần vội lảng tránh vấn đề chính: “Hôm anh rời khỏi nhà trọ của em, gặp việc ngoài ý muốn.”

“Việc gì ngoài ý muốn?” Bạc Băng truy hỏi.

Diệp Chính Thần không nói lời nào, khép áo sơ mi lại, cài cúc áo, rõ ràng là anh không muốn trả lời.

Nhớ đến giọng nói mơ hồ trong điện thoại của anh, ngực của Bạc Băng chợt đau đớn từng đợt. Cô là một bác sĩ, mà lại quên rằng chỉ có bệnh nhân mới vừa tỉnh lại sau khi bị gây mê mới có giọng nói như vậy.

“Ngày đó... Anh gọi điện thoại cho em...”

Diệp Chính Thần ôm cô, cố gắng để nụ cười của mình thật nhẹ nhàng: “Em không cần lo lắng, anh không sao. Không tin lát nữa anh sẽ cho em mở mang kiến thức.”

Anh luôn như vậy, chẳng phân biệt được thời điểm, cũng chẳng phân biệt được trường hợp nào nên đùa hay không nên đùa.

Lúc này làm sao cô còn có tâm trạng để mở mang kiến thức gì nữa, Bạc Băng trực tiếp kéo tay anh lại phía xe: “Đi, em đưa anh đến bệnh viện.”

“Anh vẫn còn chưa ăn lẩu mà.”

Lẩu?!

Một người đã từng đi du học tiến sĩ ngành y mà lại không biết miếng vết thương chưa khép lại phải tránh ăn thức ăn cay, đặc biệt là thịt trâu và thịt dê đều là những thức ăn tanh nồng hay sao?!

Nhớ đến khi cô vừa mời anh ăn lẩu, anh không hề do dự mà nhận lời ngay lập tức. Bất giác cả lực phủ ngũ tạng của Bạc Bểng so với món lẩu còn cay hơn, còn tê hơn.

Có loại người, có hận, có oán, nhưng vẫn làm cho bạn yêu thương, bởi vì người đó đã hết lòng hết dạ mà yêu bạn.

Nước mắt Bạc Bểng lại rơi, từng giọt từng giọt, tại sao cô lau mãi mà không hết.

Diệp Chính Thần vừa thấy cô khóc, có chút hoảng hốt, bước lại gần dùng tay áo lau nước mắt cho cô: “Anh sợ em khóc, mới không nói cho em biết.”

“Đi thôi, em đưa anh đến bệnh viện.” Một tay Bạc Bểng lau nước mắt, một tay cô mở cửa xe đẩy anh vào ghế ngồi cạnh vị trí người lái, sau đó cô ngồi vào ghế lái xe.

...

Xe chạy ra khỏi con đường nhỏ, Diệp Chính Thần nói với Bạc Bểng: “Đến bệnh viện thành phố.”

“Bệnh viện thành phố? Trong khoảng thời gian vừa qua anh ở bệnh viện Thành phố?”

“Ừ.”

Bạc Bểng không cần hỏi cũng hiểu vì sao anh lại không đến Bệnh viện Nhân dân, tại sao lại mang vết thương từ bệnh viện chạy đến tận bộ cùng cô.

Sở dĩ anh làm tất cả mọi việc chỉ bởi vì một chữ rất đơn giản nhất, chỉ vì một chữ đơn giản nhất mà thôi.

“Còn giận anh sao?” Diệp Chính Thần nhìn cô.

“Không có.”

Cô không giận anh, không hề giận anh, nhưng cô lại đang giận chính bản thân mình.

Từ lần đầu tiên cô gặp lại anh trong phòng tổng thống, từ lúc cô gặp lại gương mặt không thể quên kia, Bạc Bểng đã bắt đầu dao động.

Nghĩ rằng bản thân mình kiên định từ chối, anh có thể sẽ như ba năm trước buông tha cho cô. Nhưng cô lại quên rằng Diệp Chính Thần là người như thế nào, làm sao anh có thể không nhìn ra sự do dự của cô, sự lưỡng lự của cô kia chứ?

Anh làm sao không phân biệt được phụ nữ khi bị ép buộc phải lên giường khác biệt như thế nào so với phụ nữ cam tâm tình nguyện?

Toàn bộ sự đấu tranh và mâu thuẫn của cô, khát khao nhưng vẫn kháng cự của cô, tất cả đều bị ánh mắt tinh tường của anh nhận ra, chỉ là anh không hề nói ra mà thôi.

Bởi vì, anh không muốn bức cô nên anh lựa chọn tự bức chính mình, không từ thủ đoạn...

“Em không hận anh?” về mặt anh không hiểu gì nhìn cô: “Tại sao?”

Cô nhìn anh, vô cùng nghiêm túc nói: “Là em sai. Nếu ngày đầu tiên em gặp anh, chấp nhận yêu cầu của anh, trở về bên cạnh anh, anh hoàn toàn sẽ không cần phải làm ra nhiều việc như vậy, còn Chung Thiêm cũng sẽ không trở thành như ngày hôm nay.”

Diệp Chính Thần dựa lưng vào ghế ngồi, quay sang nhìn về phía cửa xe. Cô không thấy về mặt anh, chỉ thấy tay anh ấn vào ngực.

Phía trước là con đường rất quen thuộc, nhưng Bạc Bểng lại không phân biệt được phương hướng. Giống như cô biết rõ cái gì là đúng, cái gì là sai, nhưng khi đối mặt với Diệp Chính Thần, cô lại mơ hồ giữa phải và trái, ai đúng ai sai.

Xe vẫn chạy về phía trước, dọc trên con đường thẳng tắp.

Cô thật may mắn, vì trước mắt đây là con đường duy nhất, không cần phải lựa chọn.

Đến bệnh viện thành phố Nam Châu, Diệp Chính Thần đưa cô đến phòng bệnh của anh. Thay vì nói là phòng bệnh của bệnh viện, thì nên nói đây là một khu nhà ở tư nhân cao cấp có lẽ sẽ đúng hơn. Ngoại trừ không có phòng bếp ra, còn lại tất cả mọi thứ trong phòng đều được trang bị đầy đủ, ngay cả chiếc giường cho người nhà bệnh nhân cũng là chiếc giường đôi sang trọng.

Một cô y tá trẻ tuổi vừa thấy Diệp Chính Thần trở về, liền chạy thẳng đến phòng bệnh: “Cuối cùng anh đã trở lại, bác sĩ Lâm đến tìm anh rất nhiều lần, bác sĩ muốn kiểm tra miệng vết thương cho anh...”

Bạc Băng đỡ Diệp Chính Thần lên giường ngồi, thúc giục cô y tá nhanh tay: “Miệng vết thương của anh ấy đã xuất huyết, cô đi gọi bác sĩ đến đây ngay đi.”

“Xuất huyết? Tôi sẽ lập tức gọi bác sĩ Lâm đến.” Nữ y tá nghe vậy, xoay người chạy đến cửa, vừa ra khỏi cửa, cô ấy ngăn một cô y tá khác lại nói: “Miệng vết thương của bệnh nhân trong phòng bệnh đặc biệt bị xuất huyết, tôi đi gọi bác sĩ, cô vào trong thay quần áo cho anh ta đi.”

Vừa dứt lời, một cô y tá khác lại vội vàng chạy vào, nhanh chân bước đến ngăn tủ lấy ra một bộ quần áo dành cho bệnh nhân.

Bạc Băng làm việc ở bệnh viện lâu như vậy, cô chưa từng thấy qua ở bệnh viện nào lại có lối làm việc hiệu suất cao như ở đây. Y tá có trách nhiệm, xem ra bệnh viện cô đang làm nên học tập nhiều hơn ở bệnh viện thành phố này.

Bạc Băng đang âm thầm cảm khái, thì cô y tá nửa quỳ trước mặt Diệp Chính Thần, tay nhẹ nhàng cởi bỏ cúc áo của anh, kéo vạt áo dính máu ra, chậm rãi cởi áo hộ anh, động tác vừa cẩn thận vừa chuyên nghiệp.

Y tá giúp bệnh nhân thay quần áo là việc không hề xa lạ đối với Bạc Băng. Là một người bác sĩ đúng mực, trước kia đối với việc này cô không hề có suy nghĩ không trong sáng, nhưng mà...

Cô y tá khẽ nhếch cằm, đôi mắt to trong suốt, động tác cởi quần áo lại rất dịu dàng... Bạc Băng thật sự không tin người nào đó không có một chút suy nghĩ không trong sáng.

Thấy cô y tá đang chuẩn bị cởi thắt lưng của Diệp Chính Thần, Bạc Băng thật sự không nhịn được nữa, cô bước lên từng bước: “Để tôi làm.”

Giọng nói của Bạc Băng vô cùng cương quyết, khiến nữ y tá khó xử nhìn cô: “Trên người anh ta có vết thương...”

“Tôi biết, tôi sẽ cẩn thận.”

Cô y tá thấy Bạc Băng vô cùng kiên quyết, cũng không biết nói gì, cô ấy đành nhường vị trí của mình cho Bạc Băng.

Bạc Băng chậm rãi ngồi xổm trước mặt Diệp Chính Thần, cúi đầu cởi thắt lưng cho anh, động tác của cô so với cô y tá rõ ràng là rất nghiệp dư, cởi thắt lưng đến nửa ngày vẫn chưa tháo ra được.

Khó khăn lắm mới cởi xong thắt lưng, Bạc Băng đang muốn kéo khóa quần của anh, thì Diệp Chính Thần ghé sát vào tai cô nói nhỏ: “Bác sĩ Bạc, bình thường em hay đối xử với bệnh nhân của em như vậy sao?”

Bạc Băng ngẩng mặt, thấy khóe môi người nào đó đang cong cong lên thành một nụ cười.

“Thỉnh thoảng.” Khi bố cô cần thay quần áo.

Diệp Chính Thần khẽ nói cho cô biết: “Sau này, để cho y tá làm đi, em rất biết cách thử thách sự nhẫn nại của bệnh nhân.”

Bạc Băng cố gắng không suy nghĩ lệch nghĩa lời nói của anh, cứ nên nghĩ là anh chê động tác của cô quá chậm đi. Vì thế cô cố gắng nhanh tay hơn, nhanh chóng giúp anh thay quần, cô y tá bên cạnh nhìn thấy hành động của Bạc Băng thì kinh hồn bạt vía, liền tiếp nhắc nhở Bạc Băng: “Cẩn thận một chút, cẩn thận một chút.”

Người nào đó đang chăm chú nhìn cô, nụ cười trên môi anh ngày càng đậm.

Vừa thay quần áo xong, thì một vị bác sĩ nam hơn ba mươi tuổi vội vàng bước vào phòng bệnh, khẩu trang che khuất gương mặt anh ta, chỉ để lộ một đôi mắt sáng hẹp dài.

“Bác sĩ Lâm.” Cô y tá cung kính chào hỏi.

Bạc Băng mới nhớ đến khoa chỉnh hình của bệnh viện thành phố có một bác sĩ họ Lâm vô cùng nổi tiếng. Nghe nói không chỉ có trình độ phẫu thuật rất giỏi, khuôn mặt lại cực kì đẹp trai, nhưng nổi tiếng nhất vẫn phải kể đến “nhân phẩm”.

Bác sĩ Lâm bước lên phía trước, nhẹ nhàng kéo vạt áo của Diệp Chính Thần xuống, vừa nhìn thấy trên miệng vết thương có những vết máu mờ nhạt, đầu chân mày của anh ta nhíu chặt nên mức muốn giao nhau.

Bác sĩ Lâm ngẩng đầu nhìn Bạc Băng, sau đó lại nhìn Diệp Chính Thần: “Tôi không phải đã nói với cậu rằng cơ thể có thể vận động nhẹ, nhưng đừng quá kịch liệt, nhất là những loại vận động đặc biệt...”

Bên cạnh vị bác sĩ, cô y tá cúi đầu, gương mặt đeo khẩu trang của cô còn để lộ một nửa đang ửng hồng.

Bạc Băng đoán rằng, sắc mặt của cô lúc này cũng không khác gì so với cô ấy.

Diệp Chính Thần ho nhẹ một tiếng: “Tôi chỉ đi tản bộ cùng bạn gái thôi mà.”

“Tản bộ mà miệng vết thương có thể trở thành như vậy sao?!”

“Có lẽ là do đi quá nhanh.”

Vị bác sĩ nào đó lườm Diệp Chính Thần một cái: “Tốc độ một trăm chín mươi mét trên giây à?”

Diệp Chính Thần bị chụp mũ nên không biết chống đỡ như thế nào, đành thành khẩn nhận sai: “Bác sĩ Lâm, lần sau tôi sẽ điều chỉnh tốc độ, nhất định sẽ không kịch liệt như vậy.”

“Cậu vẫn còn muốn có lần sau?! Kể từ hôm nay, cậu phải ở đây nghỉ ngơi, khi nào tôi cho phép cậu xuất viện, cậu mới có thể rời khỏi đây. Nếu không tôi sẽ nhốt cậu trong phòng bệnh.”

“Vận động thích hợp rất có ích cho sức khỏe.”

“Cậu là bác sĩ hay tôi là bác sĩ?!”

Diệp Chính Thần tự hỏi nửa ngày mới cười gượng nói: “Anh là bác sĩ.”

Nghe câu trả lời như thế, bác sĩ Lâm cuối cùng cũng vừa lòng, cẩn thận xử lí miệng vết thương cho Diệp Chính Thần, còn bảo y tá lập tức truyền dịch cho anh để giảm nhiệt cho vết thương.

Sắp xếp ổn thỏa, bác sĩ Lâm nhìn thoáng qua Bạc Băng, ánh mắt có lực xuyên thấu cực mạnh: “Cô là bạn gái của cậu ấy?”

Theo đạo lý mà nói, cứ cho là như vậy đi. Bạc Băng gật gật đầu: “Đúng vậy.”

“Phiên cô đi theo tôi ra ngoài một chút.”

“Anh muốn dẫn bạn gái của tôi đi đâu?” Diệp Chính Thần đưa ra lời kháng nghị.

Vị bác sĩ nào đó hoàn toàn không để ý đến anh, bước thẳng ra cửa.

“Lát nữa em sẽ quay lại.” Nói xong, Bạc Băng bước ra ngoài theo vị bác sĩ.

Đưa cô vào văn phòng làm việc, bác sĩ Lâm đóng cửa lại, tháo khẩu trang ra. Đúng là danh bất hư truyền, môi hồng răng trắng, ôn hòa như ngọc bích.

“Bác sĩ Bạc, mời ngồi.” Anh ta khách sáo kéo ghế dựa đến chỗ cô, vô cùng lịch sự.

Nghe anh ta gọi tên mình, Bạc Băng hơi sửng sốt: “Anh biết tôi?”

“Đã từng gặp qua vài lần, có lẽ bác sĩ Bạc không chú ý đến tôi.”

Thành phố Nam Châu vốn dĩ không lớn, hai bệnh viện luôn luôn có trao đổi trong thời gian qua, anh ta biết cô cũng không có gì là lạ.

Đợi Bạc Bềng ngồi xuống, bác sĩ Lâm mới nói: “Bác sĩ Bạc bận rộn nhiều việc lắm sao?”

Nghe anh ta khéo léo hỏi cô lý do vì sao những ngày trước không xuất hiện, Bạc Bềng liền giải thích: “Tôi không bận. Anh ấy sợ tôi lo lắng, nên giấu tôi... Hôm nay, tôi mới biết anh ấy bị thương.”

“A! Thì ra là vậy.” Bác sĩ Lâm suy nghĩ gì đó, rồi bắt đầu nói: “Thứ lỗi cho phép tôi nói thẳng, tôi làm bác sĩ lâu như vậy, dạng bệnh nhân nào cũng đã gặp qua, duy nhất chưa thấy qua bệnh nhân nào không hiểu chuyện như cậu ấy. Ngày đầu tiên cắt chỉ, buổi tối cậu ấy liền trốn viện, vết thương sưng chút nữa là bị nhiễm trùng... Mấy hôm nay, y tá sơ suất một chút là không thấy cậu ấy đâu, người khác sẽ không...”

Bạc Bềng cúi đầu, giây phút này cô muốn nói gì cũng đều không cất nên lời.

Bác sĩ Lâm còn nói: “Tôi mong cô có thể khuyên cậu ấy một chút, không cần biết cậu ấy có việc gấp như thế nào, trước tiên cũng phải chữa lành vết thương mới được!”

Nếu cho bác sĩ Lâm biết, bệnh nhân của anh ta cùng ngành với mình, không biết anh ta sẽ biểu cảm như thế nào nữa đây.

“Anh yên tâm đi, từ hôm nay trở đi, hai mươi tư giờ tôi cũng sẽ không rời mắt khỏi anh ấy. Tôi đảm bảo sẽ không để anh ấy trốn viện nữa.”

Bác sĩ Lâm thở phào nhẹ nhõm: “Vậy là tốt rồi.”

“Bác sĩ Lâm, tôi có thể hỏi anh một việc không, tại sao bạn trai của tôi lại bị thương?”

Anh ta ngạc nhiên nhìn Bạc Bềng: “Cô không biết sao?”

“Anh ấy sợ tôi lo lắng, không chịu nói gì hết.”

Bác sĩ Lâm bỗng nhiên nở nụ cười, cười thật lâu, dường như cảm thấy chuyện này rất thú vị: “Thật là nhìn không ra, cậu ấy si tình đến như vậy.”

Đúng vậy, trước kia chính cô cũng không nhìn ra được nữa mà.

Nói chuyện cùng bác sĩ Lâm một lát, Bạc Bềng mới biết được, mười ngày trước, Diệp Chính Thần bị tai nạn giao thông. Nói chính xác, là bị người khác lái xe đâm phải, chiếc xe tông anh khiến anh văng xa ba mét, ngã đúng vào bụi hoa bằng xi măng ven đường, xương sườn của anh bị gãy ba khúc. Trong đó có một khúc xương bị gãy sưng chút nữa đã đâm thủng lá gan.

Nơi xảy ra tai nạn giao thông rất gần với bệnh viện Nhân dân, nhưng anh kiên trì bảo xe cứu thương chở anh đến Bệnh viện thành phố.

Sau giải phẫu một ngày, cảnh sát đến tìm Diệp Chính Thần thẩm vấn, bởi vì thân phận của anh rất đặc biệt, lại kiên trì không cho cảnh sát tham gia vào, cảnh sát cũng đành chấp nhận, trực tiếp hủy bỏ vụ án.

Theo lý mà nói, nếu đây là một cuộc tai nạn giao thông ngoài ý muốn, Diệp Chính Thần sẽ không cự tuyệt sự can thiệp của cảnh sát.

“Người gây ra tai nạn có xuất hiện không?” Bạc Bềng hỏi.

“Có đến một lần.”

“Người đó là ai vậy?”

Bác sĩ Lâm do dự một lát, nói với cô: “Cô nên đi hỏi cậu ấy.”

Bạc Bềng cũng hiểu được, vấn đề riêng tư của bệnh nhân, các bác sĩ không tiện nói ra, đây là đạo đức nghề nghiệp: “Tôi có thể xem bệnh án của anh ấy được không?”

“Đương nhiên là có thể.”

Bác sĩ Lâm lấy bệnh án đưa cho cô, Bạc Bềng xem kỹ lưỡng một lần, bệnh án được viết vô cùng cẩn thận, bao gồm cả mỗi một lần anh ra ngoài, nhiệt độ cơ thể của anh sau khi về, cùng sự thay đổi của miệng vết thương.

Mỗi một hàng chữ viết trên đó, đều như đang chỉ trích cô, Diệp Chính Thần đối xử với cô như thế nào, mà cô lại đối xử với anh như thế nào.

...

Mang theo trái tim đau như bị dao cắt, Bạc Bằng trở lại phòng bệnh của Diệp Chính Thần.

Anh đang được truyền dịch, vừa thấy cô bước vào, vội vàng ngồi dậy: “Bác sĩ Lâm nói gì với em vậy?”

Bạc Bằng ngồi lên mép giường của Diệp Chính Thần, nhìn thoáng qua bình truyền dịch, cô điều chỉnh tốc độ truyền chậm lại một chút: “Anh ta bảo em hai mươi tư giờ đều phải trông chừng anh, không được để anh trốn viện nữa.”

“Em ở bên cạnh anh hai mươi tư giờ, anh còn trốn viện làm gì?”

Bạc Bằng muốn cười nhưng thật sự lại càng muốn khóc hơn.

Cô im lặng nhìn anh, nhìn thật lâu, sau đó gơ tay vuốt tóc anh: “Sư huynh, lát nữa em sẽ gội đầu cho anh.”

Anh tóm lấy tay cô, nắm thật chặt trong lòng bàn tay của mình, đôi đồng tử màu đen sáng chói.

Thời gian giống như quay ngược về quá khứ, cô và anh lại nhớ đến khoảng thời gian anh bị thương vào ba năm trước, đó là khoảng thời gian mà cô hài lòng nhất.

Mỗi ngày cô đều chăm sóc anh, giúp anh gội đầu, giúp anh cọ lưng, cùng nhau trò chuyện, có đôi khi còn cãi nhau... Tất cả đều rất tốt đẹp.

Cô đã từng vô số lần lặng lẽ hy vọng xa vời, có thể để khoảng thời gian đó quay lại một lần nữa không, có thể để cô có cơ hội ở bên anh một lần nữa không.

Hiện tại... Cô rất hối hận, cô tình nguyện không cần cảm giác hài lòng như vậy, càng không muốn anh bị thương một lần nào nữa.

Lúc cô đang tràn đầy cảm xúc, không ngờ tính nết xấu xa của người nào đó vẫn không thay đổi: “Nha đầu, thực ra... Đã lâu rồi anh không tắm.”

Nhiều năm như vậy, anh một chút cũng không thay đổi nha.

Bạc Bằng hít sâu, lại hít sâu thêm một hơi: “Được rồi, buổi tối em giúp anh tắm.”

46. Chương 46: Cùng Nhau Tắm

“Buổi tối?” Người nào đó ra vẻ cực kì thích khoản này, vừa lòng hả dạ vuốt vuốt cằm: “Ừ, buổi tối rất tốt, đêm dài đằng đẵng, có thể...”

Bạc Bằng không thể không cắt đứt sự mơ mộng của anh: “Bác sĩ Lâm nói không cho anh vận động kịch liệt.”

“Ngủ cũng tính là vận động kịch liệt sao?”

Cái này nói ra quả là không đúng cho lắm, nghiêm túc mà nói “ngủ” có hai nghĩa, mà theo sự hiểu biết của Bạc Bằng về Diệp Chính Thần, anh càng biểu hiện quân tử thì suy nghĩ lại càng xấu xa.

Vì thế Bạc Bằng liền đổi một đề tài khác: “Bác sĩ Lâm nói, có người lái xe đâm vào anh.”

Nghe đến vấn đề này, Diệp Chính Thần hồ hững dựa vào đầu giường, ánh mắt chăm chú nhìn chiếc tivi LCD phía đối diện.

“Sư huynh...”

Anh cầm điều khiển từ xa ấn mạnh nút âm thanh, điều chỉnh âm thanh to đến mức độ đỉnh tai nhức óc. Bạc Bằng đương nhiên nhìn ra anh không muốn nói đến đề tài này, nhưng anh càng không muốn nói, cô càng hoài nghi, càng muốn biết người đó là ai.

“Tại sao không muốn nói cho em biết?” Bạc Bềng nâng cao giọng nói, thử hỏi thăm dò: “Không phải là cô gái nào bị anh vong tình bạc nghĩa đấy chứ?”

“Anh không có người bạn gái nào có lòng dạ độc ác như vậy...”

Bạc Bềng nhớ rõ anh có một...

“Có phải Dự Nhân không anh?”

Người nào đó đang nhìn chăm chăm vào tin tức trên ti vi hừ lạnh: “Cô ấy sẽ không làm chuyện ngu xuẩn như vậy đâu.”

Bạc Bềng bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện quan trọng, đến bên cạnh anh, chạm vào người anh, ghé vào tai anh hỏi nhỏ: “Có phải người Nhật Bản làm không anh?”

Diệp Chính Thần cười khảnh khách: “Em yên tâm, bọn họ không nghiệp dư như vậy đâu!”

Nói cũng đúng, nếu muốn giết anh, họ sẽ không hành động giữa ban ngày ban mặt như vậy, còn ở trên đường lớn đông người nữa chứ.

“Anh nói cho em biết đi, cuối cùng là ai muốn hại anh?!”

“Tại sao em lại muốn biết?”

Âm thanh từ ti vi phát ra bên tai cô, Bạc Bềng nhất thời bực bội, giật lấy chiếc điều khiển từ xa trong tay anh, tắt ti vi: “Có người lái xe muốn đâm chết anh, anh... Anh hy vọng là em sẽ không quan tâm à?!”

Ánh nắng vào lúc giữa trưa vô cùng gay gắt, dù đã cách một bức rèm dày nhưng vẫn sáng rực.

Diệp Chính Thần nhìn cô, ánh mắt vô cùng bình tĩnh.

“Ấn Chung Thiêm.” Ba chữ từ miệng anh nói ra vô cùng nhẹ nhàng. Nếu không phải anh đọc rõ từng chữ, Bạc Bềng còn nghi ngờ bản thân mình đang nghe lầm.

“Không đâu...” Cô không phải nghi ngờ lời nói của anh, mà chuyện này thật sự làm cô bị chấn động mạnh, so với những gì Ấn Chung Thiêm vừa nói càng làm cho Bạc Bềng khiếp sợ hơn.

Bởi vì, Diệp Chính Thần cảm thấy như thế nào, trong lòng cô đã sớm biết rõ, mà hai mươi mấy năm trong trí nhớ của Bạc Bềng, Ấn Chung Thiêm mãi mãi là người có nội tâm trầm ổn, mãi mãi ôn tồn lễ độ... Tuy rằng, cô biết trên đời này sẽ không có gì là “mãi mãi”.

“Không tin thì quên đi, dù sao lời nói của anh, từ trước đến giờ em vẫn không tin.”

“Em không nói là không tin... Em chỉ là không hiểu, Ấn Chung Thiêm không phải là loại người dễ bị kích động, anh ấy làm sao có thể làm ra một chuyện điên cuồng như vậy.”

“Anh cướp vị hôn thê của hần, hần chỉ lái xe đâm anh gãy ba khúc xương, nói trắng ra, vẫn là anh buôn bán có lời.”

Lời nói của anh như một luồng khí mạnh, mạnh mẽ đập vào ngực cô, cũng đau đớn giống như bị gãy một khúc xương. Mũi cô cay nồng, hốc mắt nóng hổi, Bạc Bềng cố gắng cắn răng chịu đựng cơn đau, nhưng cuối cùng vẫn không kiềm nén được sự áy náy và cảm động đang dâng trào trong lòng cô.

Diệp Chính Thần vẫn thường hay làm cho cô đau lòng, cũng hay làm cho cô có cảm giác áy náy đối với anh. Nhưng lại càng làm cho cô yêu anh đến mù quáng. Khi nghe được những lời mà anh vừa nói, suy nghĩ duy nhất trong đầu cô là anh đã làm cho cô quá nhiều, mà cô thì hoàn toàn không xứng đáng.

Thế nhưng Bạc Bềng dường như đã quên rằng, tất cả mọi việc có nguyên nhân thì đương nhiên sẽ có kết quả.

Diệp Chính Thần thấy Bạc Bềng sắp khóc, anh chuyển sang vẻ mặt với nụ cười thoải mái, điều tiết lại bầu không khí: “Có người nói, thượng đế rút một cái xương của đàn ông để biến thành một người phụ nữ, anh vì em mà gãy ba khúc xương, em đền bù gì cho anh đây?”

Bạc Băng cũng sợ mình sẽ khóc nên cô cố gắng nở một nụ cười cứng nhắc: “Anh sẽ không muốn em đền lại cho anh ba người phụ nữ đó chứ?”

“Đề nghị này cũng không tồi, đáng tiếc là trong vấn đề đời sống của quân nhân lại vô cùng nghiêm khắc, không cho phép một chồng nhiều vợ.” Anh cố ý kéo dài lời nói, vẻ mặt lộ rõ vẻ tiếc nuối: “Anh chỉ có thể nghĩ rằng dùng sức lực của một người có thể thay thế phần ba người.”

“Ba người?”

Ba người...

“Thế nào? Em không muốn à?”

Bạc Băng lắc đầu: “Em đương nhiên sẽ không làm cho anh thất vọng. Mặt khác sẽ không để anh bị gãy hai khúc xương vô tội. Em quyết định ngày mai sẽ bắt đầu rèn luyện thân thể, nhất định sẽ đem sứ mệnh vinh quang nhưng gian khổ này gánh vác lên vai.”

Diệp Chính Thần bỗng nhiên cười to, vừa cười vừa ấn ngực.

Cô thật sự không hiểu, vì sao lời nói mang hàm ý cao thượng như vậy, anh lại có thể nghe thành hàm ý xấu xa như thế.

“Đừng cười, coi chừng động đến miệng vết thương đấy.” Bạc Băng vỗ nhẹ lưng anh: “Anh có khát không? Có muốn uống nước không?”

“Tủ lạnh có trái cây.” Anh chỉ tay vào một gian phòng được ngăn cách.

“Anh muốn ăn quả nào?”

“Táo đi, rất ngọt.”

Bạc Băng đi vào gian phòng ngăn cách, mở chiếc tủ lạnh đặt ở góc tường. Bên trong quả nhiên có rất nhiều trái cây. Có rất nhiều sự lựa chọn, Bạc Băng lấy ra một quả táo đỏ nhất, gọt vỏ, cắt một miếng nhỏ, dùng cây tăm xuyên vào đưa đến miệng anh.

“Có ngọt không đấy?” Anh hỏi.

Haizzz, đã lâu như vậy rồi, anh một chút cũng không thay đổi, vẫn khó hầu hạ như vậy!

Bạc Băng ăn trước một miếng, quả là ngọt ngào thơm mát, hương vị rất tuyệt: “Ngọt, ngọt lắm.”

“Thật không? Anh nếm thử...” Anh ngồi thẳng lưng, cơ thể chậm rãi tiến đến gần cô.

Cô đang muốn dứt một miếng cho anh, bỗng nhiên có một bờ môi mềm mại đến gần, đầu lưỡi mơn trớn trên môi cô, nhẹ nhàng nhưng vô cùng ấm áp.

Một khắc đó, Bạc Băng như quên hít thở, tay cô mềm nhũn, quả táo trong tay rơi xuống, may mắn có người nhanh tay nhanh mắt, đỡ lấy giúp cô, thuận tay đặt sang một bên...

Bạc Băng vẫn còn chưa hoàn hồn thì đầu lưỡi anh đã tùy ý quyến luyến một hồi, linh hoạt xâm nhập vào khoang miệng cô, quấn một vòng quanh lưỡi cô, mút ra.

Một nụ hôn ngắn ngủi lướt qua, mà hương vị ngọt ngào như quay về vô tận.

Có lẽ do choáng váng, đầu óc Bạc Băng mơ mơ hồ hồ nhưng người nào đó lại vô cùng bình tĩnh, biểu cảm tự nhiên nói cho cô biết: “Đừng hiểu lầm, anh chỉ muốn nếm thử quả táo có ngọt hay không... Ồ, rất ngọt!”

Cách nếm thử độc đáo như vậy, không ngọt mới là lạ đó nha.

“Ngọt thì nên ăn nhiều một chút đi.” Bạc Băng lấy một miếng táo đưa đến miệng của anh, muốn ngăn chặn hành động của bờ môi đáng ghét kia. Ánh mắt cô lại không dám nhìn đôi môi ấy, cô sợ nhớ lại cái cảm giác tiếp xúc mềm mại vừa rồi, nhẹ nhàng như ấm áp...

Vừa ăn được vài miếng táo, Diệp Chính Thần bỗng nhiên dùng tay ấn mạnh vào thắt lưng, vẻ mặt vô cùng đau đớn.

“Sao vậy anh? Anh cảm thấy không thoải mái à?”

“Thắt lưng anh... Có lẽ là do ngồi lâu quá, thắt lưng anh hơi đau.”

Nhìn vẻ mặt đau đớn của anh, Bạc Băng tưởng là anh đau thật, vội vàng đặt quả táo xuống, vòng đến phía sau người anh, tay lần vào bên trong áo, sờ đến phần hông của anh.

“Chỗ này đúng không?”

“Không phải, xuống chút nữa...”

Bạc Băng ngồi lên trên giường anh, vén vạt áo sau của anh lên, ngón tay cô lần xuống phía dưới: “Ồ đây đúng không?”

“Không phải.”

Vén vạt áo lên chút nữa, những đường cong cực kì gợi cảm của anh hiện ra. Tay của Bạc Băng cứng lại, sau đó lại lần xuống phía dưới tìm kiếm...

Cảm giác mịn màng làm cho cô nhớ đến mùa hoa anh đào, khi đó, cô thích nhất là nhìn lưng anh. Hơn nữa lúc đó còn có vài giọt mồ hôi đọng lại, đường cong của tấm lưng màu đồng, đó là vẻ đẹp gợi cảm ở đàn ông.

Rất nhiều buổi rạng sáng, cô ghé vào lưng anh, đầu ngón tay cô lần theo sống lưng anh đi xuống, ngón tay lướt qua những đường cong nhấp nhô của anh, loại cảm giác tiếp xúc với da thịt mịn màng này, khiến tâm trí cô lại nhớ về...

Đương nhiên, mỗi lần cô có hành vi như thế, sẽ phải trả giá thật đắt.

“Bác sĩ Bạc, em còn muốn sờ đến nơi nào nữa?”

Âm thanh đột ngột vang lên làm Bạc Băng giật mình, lúc này cô mới phát hiện, tay cô bắt tri bắt giác đã chạm đến điểm cuối cùng trên sống lưng anh, thật sự là không thể lần xuống được nữa.

Diệp Chính Thần quay nửa người sang nhìn cô, nở nụ cười: “Bác sĩ Bạc, sự tự chủ của tôi không được tốt cho lắm, sẽ không chịu nổi sự dụ dỗ như vậy đâu nhé!”

Đôi môi mỏng của anh cong lên nụ cười xấu xa, khiến cho Bạc Băng ý thức được bản thân mình đã bị lừa.

“Anh lại gạt em?!” Bạc Băng tức giận đến mức nhéo vào sống lưng anh.

“Đừng...” Diệp Chính Thần rất sợ buồn, lúc này ngực của anh bị thương, một bên tay lại được truyền dịch, anh hoàn toàn không thể phản kháng, chỉ có thể cười khổ xin cô tha thứ: “Đừng gây rối! Anh sai rồi!”

Khó có được một lần anh yếu thế cầu xin tha thứ như vậy, Bạc Băng khẽ cắn môi, cảm hơi nhấc cao, cổ áo để lộ ra chiếc cổ duyên dáng...

Không biết có phải là do thói quen bị anh ức hiếp hằng ngày hay không, vừa thấy anh “lực bất tòng tâm” như thế, ngay tức khắc trong đầu Bạc Băng nảy sinh một ý nghĩ trả thù, muốn đặt anh trên giường mà tra tấn một lần.

“Đừng dùng ánh mắt này nhìn anh...”

Bạc Băng khẽ liếm môi, trên bờ môi còn lưu lại một chút ẩm ướt.

Người nào đó thấy tình huống như vậy, liền thét to: “Đừng nha, trên người anh vẫn còn vết thương.”

Tiếng kêu thảm thiết đó, người không biết sẽ nghĩ rằng cô đang muốn cưỡng bức anh.

Cho dù như thế nào, cô cũng là một bác sĩ, ức hiếp bệnh nhân thật sự là làm trái với đạo đức nghề nghiệp thường ngày của cô.

Bạc Băng cố gắng kiềm chế ý nghĩ tội nghiệt, dịu dàng sờ sờ gương mặt đang nhợt nhạt của bệnh nhân nào đó, an ủi: “Sư huynh, anh suy nghĩ hơi nhiều rồi đó, em sẽ không làm như thế với anh đâu.”

Tuy rằng vẻ mặt của anh thật sự làm cho người khác nảy sinh ý nghĩ xa xôi, tuy rằng vẻ mặt anh lúc này vẫn còn mê người hơn so với người khác...

Không ngờ, cửa đột nhiên bị một y tá vội vàng đẩy ra.

Thời gian như ngừng trôi, ba người đồng thời bất động.

Anh chàng đẹp trai bị thương nào đó, áo đang xộc xệch, một tay không thể cử động, mà cô người nhà bệnh nhân nào đó thì đang ngồi xổm trên giường bệnh, một bàn tay đặt trên thắt lưng anh, tay kia thì đặt trên mặt anh...

Tình cảnh này, kết hợp với tiếng kêu cứu vài giây trước của anh, rất khó để người khác không liên tưởng đến hình ảnh hạn chế độ tuổi người xem nha.

Cô y tá nuốt nước bọt một cách khó khăn, đỏ mặt nhắc nhở Bạc Băng: “Bệnh nhân bị thương rất nặng.”

Thật sự là cô chưa làm gì hết, cô bị hăm hại, cô thề!

Tên đầu sỏ hăm hại cô lập tức mở miệng giải thích: “Bác sĩ Bạc nói muốn kiểm tra vết thương cho tôi một chút.”

Cô y tá oán trách liếc Bạc Băng một cái: “Anh ta bị thương ở ngực.”

Là một bác sĩ vô cùng có đạo đức nghề nghiệp lại bị một nữ y tá cho rằng cô đang lợi dụng lúc bệnh nhân gặp khó khăn, ức hiếp bệnh nhân, đúng là không còn lúc nào mất mặt hơn lúc này nữa mà.

Bạc Băng ảo não bước xuống giường, hung hăng trừng mắt lườm Diệp Chính Thần đang cố nén cười: “Nghỉ ngơi cho thật tốt, em đi đây.”

Diệp Chính Thần lập tức không cười nổi: “Em đi đâu? Em đã nhận lời bác sĩ Lâm hai mươi tư giờ trông chừng anh mà.”

Bác sĩ Lâm phải biết rằng làm sao cô có thể chăm sóc cho anh, ngay cả hai mươi bốn phút anh cũng không cần cô chăm sóc: “Em về nhà.”

Bạc Băng vừa mới xoay người, Diệp Chính Thần bỗng nhiên giữ chặt cổ tay của cô, anh nắm rất chặt. Trái tim cô nhanh chóng bị anh bắt lấy, như được dòng nước mềm mại quần quanh: “Anh nghỉ ngơi một lát đi, em về bệnh viện xin nghỉ vài ngày trước đã, rồi về nhà lấy quần áo nữa, em sẽ trở lại nhanh thôi.”

Lúc này anh mới buông tay Bạc Băng ra, lấy chiếc chìa khóa trên bàn đưa cho cô: “Lái xe của anh đi đi.”

Cầm chiếc chìa khóa đi đến cửa, Bạc Băng đặc biệt lưu ý bảng tên trước ngực của cô y tá, là chăm sóc đặc biệt, khó trách lại tận tụy với công việc như vậy.

Bạc Băng lái xe đến bệnh viện trước, vốn định gặp Trưởng khoa trao đổi về việc đổi ca, sau đó mới đến gặp lãnh đạo xin phép. Nhưng lại không nghĩ rằng vừa mới đến trước cửa văn phòng bác sĩ, đã nghe được có người nói chuyện bên trong.

“Làm sao có thể như vậy? Thư kí Ân sắp kết hôn với bác sĩ Bạc mà, cô đừng nói lung tung.”

Nghe như vậy, bàn tay đang giơ lên định đẩy cánh cửa dừng lại trong không trung.

Lại một giọng nói vang lên, giọng nói không quen thuộc cho lắm, chắc là không cùng khoa với cô: “Tôi không nói lung tung đâu, bạn của tôi làm ở văn phòng chính phủ nói thư kí Ân thật sự có niềm vui mới rồi, là con gái của Phó thị trưởng tiền nhiệm.”

“Vì chức quyền mà bỏ bác sĩ Bạc, cái này không phải giống Trần Thế Mỹ(1) sao?”

(1) Trần Thế Mỹ: là một nhân vật trong kịch dân gian của Trung Hoa được tuyền tụng gắn với giai thoại xử án của Bao Công. Trần Thế Mỹ xuất thân hàn lâm nhưng học giỏi và đỗ trạng nguyên rồi kết hôn với công chúa triều Tống trở thành phò mã, nhưng sau đó ông ta bội tình, phản bội vợ con theo vinh hoa phú quý. Sau này bị Bao Công xử chém.

“Chắc là bác sĩ Bạc không biết? Tôi thấy cô ấy gần đây rất vui vẻ.” Người nói chuyện là y tá khoa cô.

Một y tá khác cướp lời: “Mọi người có để ý không, không thấy bác sĩ Bạc đeo nhẫn đính hôn nữa.”

“Đúng, đúng rồi, tôi cũng thấy. Tôi còn nghĩ cô ấy quên đeo... Chắc là cô ấy đã biết, mấy hôm nay chắc là cố gắng gượng cười.”

“Chấn chấn là vậy, ngoại trừ lúc trấn an bệnh nhân bị bệnh nặng, có ai thấy bác sĩ Bạc cười nhiều đâu? Mấy ngày nay cô ấy gặp ai cũng cười, nhất định là cố ý cười cho người khác thấy.”

“Rất có lý, rất có lý. Haizzz, tại sao thư kí Ấn lại làm như vậy, đàn ông mà, đều là vong tình bạc nghĩa.”

“Cô thì biết gì, Phó thị trưởng bị cắt chức, thư kí Ấn không còn núi nào để dựa, anh ta đương nhiên phải tìm một chỗ dựa khác...”

Bạc Băng đẩy cửa, chỉ một tiếng ken két nhỏ lại kinh động mọi người bên trong.

Bạc Băng đứng ở cửa mỉm cười, trong văn phòng bỗng nhiên yên tĩnh đến kỳ lạ.

Cô y tá cùng khoa giặt nhẹ tay bác sĩ Lý cầu xin sự giúp đỡ, bởi vì quan hệ của bác sĩ Lý và Bạc Băng khá tốt.

“Bác sĩ Bạc, hôm nay không phải cô được nghỉ sao?” Bác sĩ Lý vừa nói vừa gượng cười.

“Tôi đến xin phép, tôi có ít việc riêng, muốn xin nghỉ một tuần... Vừa nghe mọi người đang đề cập đến chuyện của tôi, không sao, mọi người nói tiếp đi.” Thấy vài cô y tá nhìn nhau, đứng dậy chuẩn bị bỏ trốn, Bạc Băng nở nụ cười tươi: “Thật sự không sao đâu, tôi và Chung Thiêm đã chia tay rồi, nhưng không phải do nguyên nhân...”

Cô y tá lại ngồi trở lại chỗ cũ, tập trung tư tưởng lắng nghe vấn đề chính được bàn luận này giờ.

“Là tôi chia tay anh ấy trước.”

“Tại sao?” Có người không kiềm chế được hỏi.

Bạc Băng cố gắng để giọng nói của bản thân chân thành một chút, để tránh các cô ấy hiểu lầm cô đang cứu vãn thể diện của mình: “Bởi vì bạn trai trước của tôi đã về nước...”

Có một cô y tá như nghĩ ra việc gì đó, hai mắt tỏ ra ánh ánh kỳ lạ: “Anh ta, anh ta có phải là quân nhân không? Gương mặt rất tuấn tú!”

Bạc Băng khó hiểu nhìn cô y tá: “Tại sao cô lại biết?”

“Hơn một tháng trước anh ta có đến bệnh viện tìm cô, hỏi cô có ở đây hay không, tôi nói với anh ta cô đang ở phòng bệnh...”

“À!” Một cô y tá khác vô cùng kích động: “Tôi nhớ ra rồi! Anh ta là bạn trai trước của cô à?”

Thấy biểu tình của các cô y tá, Bạc Băng có thể xác định ngay người các cô ấy thấy chấn chấn là Diệp Chính Thần. Ngoại trừ Diệp Chính Thần ra không có người đàn ông nào có thể làm cho phụ nữ sau khi gặp đã một tháng mà nhắc đến vẫn còn phấn khởi như thế.

“Bác sĩ Bạc, anh ta đến tìm cô, có phải muốn gương vỡ lại lành với cô không?”

Ánh mắt mọi người đều nghiêm túc nhìn về phía Bạc Băng, như đều đang chờ đợi đáp án của cô.

Bạc Băng cúi đầu, nhìn thoáng qua đồng hồ, cố ý sờ sờ cái tên được khắc trên móc khóa: “Ừm, năm đó tôi và anh ta có chút hiểu lầm, hiện tại hiểu lầm đã được làm sáng tỏ hết rồi.”

Mọi người đều chú ý đến chiếc đồng hồ của cô, dường như đã hiểu được mọi chuyện vì sao lại thế này.

Bạc Băng không muốn giải thích những chuyện không cần thiết nữa, ngồi xuống cạnh bác sĩ Lý: “Bác sĩ Lý, những ngày tới cô có bận không? Tôi muốn đổi ca với cô, sắp tới tôi có việc rất quan trọng.”

“Không bận. Tôi có thể đổi ca với cô.”

“Cám ơn! Tôi đi xin phép chủ nhiệm đây.”

Bạc Băng bước ra khỏi văn phòng, lại nghe thấy bên trong có những tiếng nói nhỏ, mà cô cũng không muốn nghe nữa, vội bước nhanh đến văn phòng chủ nhiệm.

Xin phép xong, sắp xếp ca trực cuối tuần, Bạc Bểng về nhà thu dọn một vài thứ. Vừa vào cửa, cô đã nói với mẹ: “Mẹ, con có một người bạn bị bệnh, con phải đến bệnh viện chăm sóc anh ta.”

Mẹ cô vừa thấy cô thu dọn một số đồ dùng cá nhân hằng ngày như sữa rửa mặt, dụng cụ trang điểm, hiểu ngay là cô muốn đi: “Bểng Bểng, ai bệnh thế con?”

Bạc Bểng do dự một chút: “Diệp Chính Thần.”

Mẹ cô vừa nghe nói Diệp Chính Thần bị bệnh, khẩn trương giữ chặt cô: “Cậu ấy bị bệnh à? Bệnh gì?”

“Không có gì quan trọng, chỉ là bị thương nhẹ, nghỉ ngơi một thời gian sẽ khỏe thôi.”

“Con muốn đi chăm sóc cậu ấy à?”

“Vâng ạ, ở Nam Châu anh ấy không có bạn bè thân thích, nên sẽ không có ai chăm sóc, con muốn đến giúp anh ấy.”

“Bểng Bểng.” Lương lự một lát, cuối cùng mẹ cô cũng đi vào vấn đề vốn đã sớm muốn hỏi: “Không phải là con vẫn còn thích cậu ấy chứ?”

Bạc Bểng gật đầu: “Vâng.”

“Cậu ấy thì sao? Đối xử với con có tốt không?”

“Anh ấy đối xử với con rất tốt.” Bạc Bểng đặt đồ dùng trong tay xuống, nắm lấy tay mẹ cô, mặt cô dựa vào vai bà. Cho dù mẹ cô gầy yếu như thế nào, bờ vai của bà luôn luôn là điểm tựa khiến cho Bạc Bểng không muốn rời xa: “Mẹ, ba năm nay, con vẫn không thể nào quên được anh ấy. Con vẫn luôn muốn ở bên cạnh anh ấy.”

“Mẹ biết, trong mơ con vẫn thường xuyên gọi ‘Sư huynh’, con thét to rất nhiều lần. Đêm con đính hôn với Chung Thiêm, con có uống vài ly rượu nho, sau đó ngủ say nhưng vẫn khóc, nắm lấy tay mẹ không ngừng hỏi...” Mẹ cô nghẹn ngào một lát, sau đó mới tiếp tục nói: “Tại sao anh ấy không trở lại, có phải đã quên con rồi không...”

“Mẹ...”

“Haizzz, Bểng Bểng, mẹ có nghĩ đến... Mẹ biết rằng khi cậu ấy trở về, nhất định sẽ không chấp nhận để con lấy Chung Thiêm. Mẹ biết con chịu nhiều oan ức, tất cả đều là vì bố con...”

Những áp lực và oan ức tận sâu trong đáy lòng đều được tuôn ra hết, Bạc Bểng giờ đây giống như một đứa trẻ, ghé vào lòng mẹ khóc thật lớn. Khóc đến mức cả người cô phát run, khóc đến mức khăn cả giọng.

Mẹ cô ôm cô, vỗ nhẹ vào lưng cô. Bố cô nghe thấy được, ngồi trên ghế sofa đối diện, nặng nề thở dài.

Khóc đến mức mệt mỏi, mẹ cô múc cho cô một bát súp lớn, mùi hương thơm thoang thoảng vào mũi, Bạc Bểng vừa ăn xong, bà lại đem phần còn lại cho vào hộp giữ ấm đưa cho cô: “Cái này con mang vào bệnh viện, bổ lắm đấy, rất thích hợp để bổ khí dưỡng huyết.”

Bạc Bểng cười lau nước mắt trên mặt, nhận lấy hộp súp: “Mẹ, mẹ thật tốt.”

“Đi đi con, không thôi canh sẽ nguội đấy.”

Bạc Bểng mang theo túi đồ dùng to trở lại phòng bệnh, ánh mắt cô vẫn còn đỏ. Diệp Chính Thần đoán rằng tám phần cô bỏ trốn để đến đây với anh, căng thẳng bước xuống giường: “Sao em lại khóc? Em cãi nhau với bố mẹ à?”

“Không có. Em chỉ cảm thấy mình rất hạnh phúc.” Bạc Bểng đưa hộp giữ ấm đến tay anh: “Mẹ em nấu canh nhân sâm cho anh đấy.”

Diệp Chính Thần vừa nghe nói mẹ cô nấu canh cho anh, nhanh chóng uống một hơi hết quá nửa, như hận không thể nhai nát nhân sâm ra.

“Ngon lắm à?”

“Ừm, khó trách em có tay nghề tốt như vậy, thì ra được mẹ vợ tương lai của anh truyền lại.”

Từ trước đến nay chưa thấy ai có thể nói chuyện thân thuộc như anh: “Ai là mẹ vợ tương lai của anh?”

“Em là vị hôn thê của anh, mẹ em đương nhiên là mẹ vợ tương lai của anh.”

Vị hôn thê? Cô đồng ý gả cho anh từ lúc nào vậy ta?

À, cô nhớ ra rồi, cô đã thật sự chấp nhận, vì Án Chung Thiêm. Thực ra cô hy vọng là anh có thể chính thức cầu hôn cô một lần nữa, ở dưới tàng cây anh đào, bằng thái độ chân thành nhất, hỏi cô: Em có bằng lòng lấy anh không?

Nếu như vậy, cô sẽ nói với anh: Em đồng ý.

Lúc đó sẽ không vì bất kì người nào cả, mà chính là vì cô tình nguyện...

Đáng tiếc, bằng sự hiểu biết của cô về Diệp Chính Thần, cô khẳng định chuyện có thể đi đường tắt thì không đời nào anh lại muốn vòng vo.

Bạc Băng sắp xếp xong đồ dùng của mình, thì trời đã tối. Diệp Chính Thần cũng đã ăn xong, anh chắc lưỡi: “Nha đầu, anh muốn đi tắm.”

Loại sự việc này, anh lúc nào cũng nhớ rõ hơn bất kì ai hết.

“Vâng, anh muốn tắm ở đâu?” Nghĩ đến miệng vết thương không thể dính nước, cô có thể dùng khăn mặt để lau cho anh, Bạc Băng hỏi: “Phòng tắm hay trên giường?”

Về mặt buồn bã của người nào đó nhắc nhở cô: “Bác sĩ không cho anh vận động kịch liệt.”

Cô không nên trưng cầu ý kiến của anh mới đúng.

“Đi thôi, em dìu anh vào phòng tắm.” Bạc Băng đỡ anh xuống giường, khi đi ngang qua cửa, cô thuận tay khóa cửa lại, cố gắng để những người chăm sóc đặc biệt không nhìn thấy cô và anh trong phòng tắm. Đây là việc thật sự có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không thể rửa sạch.

Bạc Băng đỡ Diệp Chính Thần vào phòng tắm. Mặc dù không gian nhỏ hẹp, nhưng so với nhiều bệnh nhân phải ngủ ở hành lang bệnh viện mà nói thì được ở trong căn phòng có hai chiếc giường và một nhà tắm thì cũng đủ xa xỉ rồi.

Vốn định cởi quần áo cho anh, ánh mắt vừa nhìn vào cúc áo anh, đầu óc cô có chút choáng váng: “Cởi quần áo ra đi.”

“Sao em không cởi cho anh?”

“Anh không tự cởi được à?”

Anh trả lời vô cùng lưu loát: “Không thể!”

Bạc Băng nắn lòng, tay cô chậm rãi cởi từng cúc áo cho anh. Trong suốt toàn bộ quá trình, cô hoàn toàn không dám nhìn anh, phòng tắm không có cửa sổ làm mờ hơi cô chảy ra ướt đầm.

Cuối cùng cũng cởi xong quần áo của anh, thân hình ngạo nghễ không che đậy của anh hoàn toàn lộ ra trước mắt cô. Rất nhiều ký ức như thủy triều chôn vùi tư duy của cô trong tức khắc: Anh ôm cô, thân thể hai người không có khoảng cách, da thịt gần nhau không ngừng cọ xát, loại hưởng thụ như vậy khó có thể miêu tả bằng lời.

“Em suy nghĩ gì vậy?”

Anh đã biết rõ còn cố ý hỏi, với chỉ số thông minh và tình cảm của anh, làm sao anh có thể đoán không ra cô đang nghĩ gì.

“Nghĩ vết thương của anh khi nào sẽ lành.”

“Hử? Em gấp như vậy sao?”

Bạc Băng nhin, giả vờ như nghe không hiểu.

Anh nhìn nhìn ngực của cô: “Nha đầu, em tắm cho anh như người Thái đi.”

Bạc Băng nhìn xung quanh, cái phòng tắm chết tiệt này tại sao lại không có cửa sổ, cô muốn ngạt thở rồi: “Thật sự xin lỗi, em sẽ không làm như vậy đâu.”

“Anh có thể chỉ em.”

Bạc Băng then quá hóa giận: “Diệp Chính Thần, rốt cuộc anh muốn là gì?”

“Tắm rửa!”

Bạc Băng trịnh trọng cảnh cáo anh: “Anh đừng đùa giỡn với em nha, nếu nhờ em không kiềm chế được, anh tự gánh lấy hậu quả!”

Anh cười khều khều cằm cô: “Tuy rằng anh không thích thể bị động, nhưng một hai lần, anh cũng có thể chịu được.”

“Có thể chịu được?”

Được, để cô xem anh có thể chịu đựng được đến mức nào.

Bạc Băng mở vòi sen, giơ tay thử độ ấm của nước, bọt nước bắn khắp nơi trên người cô, khá lạnh.

Cho đến khi nước trong lòng bàn tay cô trở nên ấm hơn, nóng dần lên cô mới để nước ấm chậm rãi chảy qua vai anh.

Nước ấm chảy qua ngực được phân cách ra để không thấm vào vết thương của anh, tay của Bạc Băng theo dòng nước vuốt ve xuống phía dưới, lướt qua những đường cong gồ ghề.

Anh hít thở mạnh, cơ thể với làn da đàn hồi dưới tay cô bắt đầu run rẩy.

47. Chương 47: Chúc Mừng Năm Mới

Tuy đối với thân thể Diệp Chính Thần, Bạc Băng không còn cảm thấy xa lạ nữa nhưng khi nhìn trực diện như thế này, rồi cẩn thận vuốt ve từng chút, cô vẫn có cảm giác không được tốt lắm, nhanh chóng thấy vắng đầu hoa mắt.

Bạc Băng cố gắng giữ cho hô hấp của mình thật bình thường, không ngừng vẩy nước lên người anh. Tay cô mơn trớn theo dòng nước tiếp tục sờ soạng xuống phía dưới, như đang khắc họa những đường cong nhấp nhô trên thân hình tuyệt mỹ của anh...

Nhìn trực diện rồi lại cẩn thận sờ, Bạc Băng cuối cùng cũng hiểu được, vì sao Diệp Chính Thần nhớ nhất lại là việc cô tắm rửa cho anh.

Bởi vì, cơ thể của anh, so với gương mặt càng làm cho tim người khác đập nhanh hơn.

Khung xương gầy, cơ bắp cân đối, cơ thể rắn chắc nhưng lại không hề cứng nhắc. Không một nơi nào trên cơ thể anh lại không phô bày sự mạnh mẽ của đàn ông...

Chân anh thon dài, giống như pho tượng điêu khắc đang đứng trước mặt cô, anh chính là tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ nhất.

Trừ những điều đó ra, thì làn da anh cũng rất đẹp, ánh sáng trắng từ chiếc đèn chiếu lên làn da màu mật ong của anh khiến cho người khác có một loại cảm giác cần mạnh mẽ một cái.

Hơi nóng bốc lên, vô cùng khô nóng. Đã có vài lần, khi cô vẩy nước ấm lướt qua da thịt anh, cô đều có một loại cảm giác bị choáng mạnh liệt, tay cô không kiềm được mà run rẩy.

Mà anh, không nói một lời, chỉ nhìn cô, qua làn hơi nước mờ mờ.

Chuẩn bị nước ấm xong, Bạc Băng lại đổ một chút sữa tắm vào lòng bàn tay, xoa nhẹ. Những bọt xà phòng trơn mềm trong lòng bàn tay của cô đang tràn ngập trên da thịt của anh như hoa mai nở rộ.

Anh nhắm mắt lại, nhíu mày, thân thể anh dựa vào trên gạch men sứ lạnh lẽo.

“Anh đang nghĩ gì thế?” Cô học anh, dù biết rõ nhưng vẫn cố ý hỏi, nếu muốn biết đàn ông đang nghĩ gì, bạn chỉ cần nhìn phản ứng thân thể của anh ta thì sẽ lập tức nhận ra ngay.

“Anh đang suy nghĩ, đã từng có một người nói... Chờ đến một ngày anh mặc quân trang, cô ấy sẽ cởi từng cúc áo cho anh, cởi sự trang nghiêm trên người anh.”

Quân trang, quân trang...

Một dòng lửa nóng bỗng nhiên bốc lên trong người Bạc Băng, thiêu đốt tới tận gương mặt cô, may mắn là anh nhắm mắt lại, nên không thấy được vẻ mặt cô lúc này: “Thật không? Ai nói?”

Anh mỉm cười: “Đúng lúc anh có mang theo một bộ lễ phục.”

Lễ phục?

Nghe nói quân nhân đều có một bộ lễ phục nghiêm chỉnh. Ngoại trừ lúc duyệt binh hoặc là trong trường hợp cần thiết, họ sẽ không mặc. Bạc Băng đã từng được chiêm ngưỡng một lần bộ lễ phục quân trang trong truyền thuyết, đó là nghi thức duyệt binh vào ngày một tháng mười trên ti vi. Ao ước như thế, lại tôn thờ như thế, loại cảm xúc này không thể diễn tả thành lời.

Bạc Băng lặng lẽ ngẩng đầu nhìn anh, anh nhíu môi, khóe môi khê cong lên, cảm dỗ đến chết người.

Có trời mới biết cô muốn anh mặc cho cô xem đến nhường nào. Đáng tiếc trước ngực anh hiện nay đang có một mảnh băng gạc thật dày, luôn nhắc nhở cô, anh đang bị thương, bị gãy những ba khúc xương. Lúc này mà ức hiếp anh, thì rất có lỗi với đạo đức nghề nghiệp của cô.

Chỉ lo bản thân đang rối rắm, Bạc Băng nhất thời thất thần. Cô quên mất tay cô đã cọ xát trên lưng anh khá lâu, cọ xát đến mức lòng bàn tay cô nóng lên, da thịt của anh cũng trở nên nóng bỏng.

Anh mở to mắt: “Em đang thử thách anh, có đúng không?”

Rõ ràng là anh đang thử thách cô mới đúng, khiến cho cô phải nhìn thấy cảnh tượng này: “Là anh bảo em tắm cho anh mà.”

Anh hít vào: “Em nhất định phải chà xát như vậy sao?”

“Anh cũng biết mà, em là dạng người làm việc gì cũng vô cùng nghiêm túc.”

Bạc Băng trừng mắt liếc anh một cái, thuận tay cầm lấy vôi sen, dùng dòng nước ở chế độ yếu nhất để cọ rửa thân thể anh.

Nước hơi lạnh, thân thể anh trong nước khê run, Bạc Băng muốn điều chỉnh thành nước ấm, lại không nghĩ là mình nhớ tay điều chỉnh thành nước nóng.

Diệp Chính Thần hoàn toàn không thể nhịn thêm được nữa, một tay anh đẩy cô dựa vào vách tường lạnh như băng, một tay giật lấy vôi sen trong tay Bạc Băng, dội về phía cô.

“Anh làm gì vậy?”

“Em giúp anh tắm lâu như vậy, anh đương nhiên phải đáp lễ lại em một chút.” Nước ấm bắn tung tóe trên người Bạc Băng. Toàn thân cô trở nên ướt sũng, quần áo dán chặt trên người cô. Cuối cùng Diệp Chính Thần cũng đóng vôi nước, toàn thân Bạc Băng gần như đã ướt đẫm, một số nơi cũng gần như trong suốt, cơ thể trưởng thành của người phụ nữ hoàn toàn lộ ra trước mắt anh, không hề che đậy.

Cách một lớp quần áo, tay anh chạm vào nơi mềm mại nhất, đầu ngón tay giữ lấy nụ hoa xinh xắn của cô, chậm rãi vồn vò, chậm rãi cọ xát...

Vồn vò đến lúc toàn thân Bạc Băng run lên.

Diệp Chính Thần nở nụ cười: “Em cũng biết, anh làm điều gì cũng không nghiêm túc, duy chỉ đối với em mới thật sự nghiêm túc mà thôi.”

Trả thù, sự trả thù không hề che đậy của anh!

Tay anh chậm rãi lần xuống phía dưới, lướt qua mỗi một nơi mẫn cảm của cô. Da thịt được nước ấm xoa dịu, vô cùng mẫn cảm. Hơn nữa anh đang như có như không trêu chọc thân thể cô, thế nên lại làm cho cơ thể Bạc Băng rã rời. Vì không muốn chạm vào miệng vết thương của anh, cô không dám phản kháng, càng không ngừng lùi về phía sau trốn tránh, cho đến khi trốn đến góc tường, không còn đường lui nữa.

Khi cơ thể anh tiến đến gần cô, dựa vào người cô, nâng mặt của cô lên. Trước mắt cô toàn là hơi nước, hình ảnh của anh trở nên mờ lung, cô chẳng những cảm nhận được hơi nóng của nước mà còn cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của anh.

“Nha đầu.” Anh vén mái tóc ẩm ướt của cô lên, vô cùng dịu dàng nói: “Em biết không, anh thích nhất là nhìn dáng vẻ của em lúc này.”

Đương nhiên là Bạc Băng biết, anh chính là sắc lang, sắc lang đều thích nhìn phụ nữ tắm rửa, thay quần áo.

Anh áp đôi môi mình sau tai cô: “Chờ đợi mấy năm, anh cuối cùng cũng có cơ hội được quay trở về đêm mưa của những năm trước. Em ngồi trong xe anh, áo của em ướt đầm. Anh cố ý nói thật nhiều lời mang ẩn ý, nhưng em cũng không tức giận, chỉ đỏ mặt rồi phát run.”

“...” Cô cũng mơ thấy ngày mưa năm đó, mơ thấy ánh mắt nóng bỏng như dung nham của anh.

“Anh tự nhận mình có thể nhìn thấu suy nghĩ của phụ nữ. Duy nhất chỉ có mình em, anh không thể hiểu được, như gần như xa, như có như không... Lúc ấy anh thật sự muốn xé nát quần áo của em, xem em sẽ phản ứng như thế nào?”

Nếu anh muốn biết, cô sẽ nói cho anh nghe đáp án: “Em sẽ sợ hãi, sẽ cầu xin anh... Đừng.”

Anh cười, véo mặt của cô: “Đàn ông nào cũng đều hiểu được, lúc phụ nữ nói đừng, chính là muốn...”

“Em cũng hiểu được.”

...

Yêu là như thế nào lại khiến cho người khác muốn dừng mà không được. Rõ ràng là muốn, rõ ràng có thể chạm tay vào, nhưng vẫn cố ý không muốn. Nhưng càng mâu thuẫn, càng giãy dụa, lại càng lún sâu hơn nữa...

Cô và anh đã trải qua rất nhiều khó khăn, mới thoát khỏi những xiềng xích, mới có thể đến được với nhau.

Nhất thời cảm động, Bạc Băng kiễng chân, môi cô chạm vào môi anh, khẽ hôn nhẹ.

Môi anh mềm mại đến mức khó có thể tin.

Mà cơ thể của anh ở một nơi nào đó lại cứng nhắc đến lạ lùng.

Vì không muốn chạm đến miệng vết thương của anh, Bạc Băng cố gắng hết sức bám vào cổ anh, hôn triền miên. Cô hôn đến mức bản thân trở nên ý loạn tình mê, toàn thân như lửa nóng. Anh lại không chút khách khí cắt ngang: “Bác sĩ nói không cho anh...”

“Anh ta đâu có nói không cho em vận động kịch liệt.”

“Em lợi dụng lúc người khác gặp khó khăn.”

“Em lợi dụng lúc người khác gặp khó khăn thì sao, anh có thể làm gì em nào?”

“Tiếp tục...”

Cô ôm thắt lưng anh, thân thể giống như con rắn quấn lấy người anh. Môi cô khẽ hôn lên vai, thăm dò trên người anh, chuyển xuống phía dưới.

Sau đó, mọi chuyện bắt đầu trở nên hỗn loạn, hỗn loạn đến lúc long trời lở đất.

Cô và anh hôn từ phòng tắm đến phòng bệnh, cuối cùng hôn đến giường bệnh.

Anh đẩy ngã cô trên giường bệnh, trong nháy mắt, quần áo của cô bị anh xé lung tung.

Quần áo vẫn chưa được cởi ra hết, thân thể anh đã áp lên thân thể cô, môi anh vuốt ve cô, như đang vội vã tìm lấy nơi chỉ thuộc về anh.

“Anh gấp cái gì? Em đâu có chạy được, anh muốn thế nào, đều có thể...”

“Cho nên anh mới gấp.”

Không mở đèn, rèm cửa cũng không kéo lại.

Bạc Băng nằm trên giường bệnh của anh, quần áo được cởi một nửa, vừa vặn lộ ra một nửa bầu ngực, anh nhanh chóng mút lấy nơi mềm mại ấy.

Đầu lưỡi nóng bỏng khéo léo lướt qua những sợi dây thần kinh mẫn cảm. Thứ cảm giác hạnh phúc đến như vậy đang bào mòn tinh thần cô khiến cô mê mẩn.

Bạc Băng không kiềm chế được tiếng rên rỉ đứt quãng của mình.

Ánh trăng sáng bên ngoài chiếu vào, bên trong phòng toàn màu trắng. Drap giường màu trắng, chiếc chăn màu trắng, còn có mùi thuốc nước thoang thoang qua chớp mũi.

Hương vị quen thuộc, cảnh vật quen thuộc. Điều xa lạ duy nhất là cảm giác lúc này, cô nằm trên giường bệnh cùng bệnh nhân làm chuyện như vậy. Thật sự có chút cảm giác hổ thẹn, có chút cảm giác tội lỗi, đồng thời lại có chút cảm giác hưng phấn tội nghiệt, giống như là trẻ con đang trộm ăn kẹo, biết rõ là sai, vẫn không thể nào kiềm được sự cám dỗ ngọt ngào của nó.

Ngón tay Diệp Chính Thần dần dần thăm dò xuống phía dưới, lướt qua phần bụng bằng phẳng của cô, sau đó lại tiến vào giữa hai chân cô.

Bạc Băng như người sắp chết, tay vịn chặt vào tấm drap trải giường. Trong bóng đêm, cô chỉ cảm thấy được một vật dài nhỏ thông thả xâm nhập vào cơ thể cô, nhẹ nhàng tiến vào.

Sự kích thích mãnh liệt khiến cho Bạc Băng không kiềm được mà than nhẹ: “Sư huynh...”

Anh như tăng thêm sức lực, tất cả mọi thứ dần trở nên vô cùng trụ lạc. Bạc Băng nhắm mắt lại, cô không dám nhìn, tri giác của cô càng trở nên mẫn cảm mặc kệ cơ thể sa ngã vào tội ác vui sướng, không thể kiềm chế được.

Cho đến khi Bạc Băng không còn lý trí, máu trong người cô đều chảy xuôi theo sự nhiệt huyết, cô ôm chặt lấy anh, hôn anh. Thậm chí cô còn vòng qua người anh, đẩy anh ngã xuống giường, sau đó, cô chồm lên cơ thể anh. Một tay cô đỡ bờ vai rộng lớn của anh, một tay cô chống thân người, nhắm ngay vật đàn ông nóng rực của anh, sau đó chậm rãi ngồi xuống...

Toàn bộ thân thể Bạc Băng như nở phình ra, không hề có khoảng cách, Bạc Băng cắn môi, ngồi xuống, để vật đàn ông nóng bỏng của anh vùi đến nơi sâu nhất trong cơ thể của cô. Cho đến khi sự vui thích mãnh liệt đạt đến cực độ, ngay tức khắc toàn thân Bạc Băng căng tràn, dường như cô không thể hô hấp được nữa.

“Sư huynh...” Trong lúc gọi tên anh, hai tay cô đặt trên vai anh không ý thức mà ôm chặt anh. Móng tay cô bấm mạnh vào làn da nóng rực của anh.

Anh nặng nề hừ một tiếng, không biết là đau đớn, hay vẫn là hưng phấn.

Ánh sáng mờ mờ xoay chuyển, trên giường bệnh phát ra âm thanh ken két ái muội, thông thả nhưng có tiết tấu.

Diệp Chính Thần đã từng nói, anh thích nhất là tư thế này, thị giác được khắc sâu, giác quan được hưởng thụ, một buổi tiệc đầy những món ăn ngon dành ột kẻ tham ăn như anh.

Cô dường như cũng chưa bao giờ nói cho anh biết, cô cũng thích tư thế này.

Bởi vì, phía sau ánh mắt của anh có một sự đam mê vô cùng cuồng nhiệt. Cô có thể nắm trong tay sự vui sướng của anh, có thể điều khiển được nhịp điệu của tim anh và tim cô, khiến nó đập nhanh hơn, khiến cho cô không kiềm được tiếng rên rỉ thổ dốc.

Thực ra, lúc đang “yêu” nhau thế này, được nhìn thấy sự khoái cảm của đối phương có lẽ còn hạnh phúc hơn sự khoái cảm của chính bản thân mình.

“Nhanh một chút...” Giọng nói anh khàn khàn mang theo một chút gợi cảm.

Bạc Băng đã cố gắng hết sức, nhưng vẫn không thể nào thỏa mãn được sự ham muốn của anh. Ban đầu, anh còn có thể nhẫn nại chấp nhận tiết tấu của cô.

Sau đó, anh không nhẫn nại được nữa.

“Em nằm xuống đi.”

“Đừng...”

“Nghe lời anh.”

“Anh đang bị thương.”

Anh nghiêng người, để cô nằm trên giường: “Cho nên em đừng động đây.”

Sợ ảnh hưởng đến vết thương của anh, Bạc Băng không dám động đây, tùy ý để hai tay anh nâng chân của cô lên, tách ra. Vật đàn ông vĩ đại xông thẳng về phía trước, chiếm giữ cơ thể cô.

“Anh chậm một chút, cẩn thận miệng vết thương của anh...”

“Đủ chậm rồi.” Anh tiếp tục điên cuồng ra vào trong cơ thể cô.

Sự kích tình cũng giống như cuồng phong bão táp. Sự cọ xát liên tục, khoái cảm đến kinh ngạc không ngừng dâng trào, lúc được anh đưa đến đỉnh cao nhất, một khắc đó, màu trắng trong mắt Bạc Băng biến thành một thứ ánh sáng muôn màu muôn vẻ, vô cùng rực rỡ.

Bạc Băng cố gắng kiềm chế tiếng rên rỉ, cô ra sức cắn môi, kiềm chế khát vọng muốn thét lên.

“Hạnh phúc không?” giọng nói khàn khàn của anh lúc này thốt lên nghe thật đẹp.

Mồ hôi chảy ra từ mỗi một lỗ chân lông đang run rẩy, Bạc Băng mơ màng nâng đầu, chạm đến mặt anh. Loại khoái cảm và thỏa mãn như thế này, ngoại trừ anh không một ai có thể mang đến cho cô.

Bỗng nhiên, Bạc Băng hối hận, nhưng hối hận cũng không kịp nữa.

Cô đã quên, Diệp Chính Thần trong những lúc thế này, nếu cô cho anh thấy được ánh sáng mặt trời, anh sẽ nhanh chóng tỏa sáng vô cùng rực rỡ.

Quả nhiên, vừa nghe thấy cô thừa nhận hạnh phúc, anh lộ nguyên hình không bằng cảm thú của mình. Dường như anh muốn đem tất cả sự vui sướng đặt lên cơ thể của cô, để cho cô nếm thử thiên đường ở nhân gian.

Bạc Băng cố gắng chủ động một chút, để giảm bớt sự hoạt động của anh, nhưng cô càng chủ động, anh càng kịch liệt, như hận không thể xé nát cô dưới thân thể của anh.

Sau một màn kích tình, Bạc Băng như bị rút hết xương cốt, nằm bất động ở trên giường.

Anh nằm trên người cô, hít thở khó khăn, từng giọt mồ hôi trên má anh chảy thành một đường dài xuống phía dưới.

Bạc Băng bất chợt cảm thấy hoảng sợ, dịch đến bên người anh, vừa muốn xốc băng gạc lên xem, anh đã ngăn cản cô: “Không có gì.”

“Em chỉ xem một chút thôi.”

“Đừng nhìn.”

“Chỉ nhìn một chút thôi.”

Anh nắm lấy tay cô, cười cười, hai chiếc đồng hồ, một đen một trắng càng làm nổi bật vẻ đẹp của nhau: “Ngoan, đừng giầy vò anh nữa, nằm trong lòng anh một lát đi. Anh mệt chết được.”

Anh càng nói như vậy, Bạc Bềng càng cảm thấy không đúng. Cô không để ý đến sự cự tuyệt của anh, cương quyết xốc băng gạc lên.

Băng gạc lúc này nhuộm một màu đỏ tươi.

Trái tim cô đau như bị ai xé nát, nước mắt từ khóe mi tràn ra: “Thật sự xin lỗi, em không nên quấy rối anh.”

“Là anh dụ dỗ em.”

“Anh chờ em một chút, em đi gọi bác sĩ trực ban.” Bạc Bềng nhất thời bối rối, sờ sờ tìm kiếm quần áo mặc lên người.

Anh giữ chặt tay cô: “Em đi như vậy sao?!”

Bạc Bềng vừa nhìn lại chiếc giường thì đã thấy được chứng cứ phạm tội của hai người...

Bác sĩ mà đến, chẳng những sẽ không băng bó vết thương cho anh, mà còn có thể đem cô và anh đến sở cảnh sát để dạy dỗ lại.

“Em đi qua phòng trực ban lấy thuốc giảm đau và dụng cụ cầm máu, em sẽ xử lý vết thương cho anh!”

Nói xong, Bạc Bềng mặc quần áo vào, lặng lẽ đi đến phòng trực ban.

Đúng lúc người trực ca nghỉ ngơi, cô nhanh chóng tìm một ít thuốc và băng gạc, thuận tay lấy nhiệt kế trở về phòng bệnh.

48. Chương 48: Diện Kiến Bố Mẹ Chồng

Buổi sáng, sau khi Bạc Bềng xem quan bệnh án của Diệp Chính Thần, cô đã nắm bắt được tình trạng hiện nay của anh. Da anh vốn không dễ khép liền lại, vết thương thì lại bị nhiễm trùng lần nữa, cho nên Bạc Bềng vô cùng cẩn thận xử lý vết thương cho Diệp Chính Thần. Trước khi bước vào xử lý vết thương cho anh, cô khử trùng tay mình những ba lần bởi cô rất sợ sẽ làm nhiễm trùng vết thương.

Cuối cùng cũng băng bó xong, Bạc Bềng ngồi thẳng lưng, xoa bóp các ngón tay, thở phào nhẹ nhõm.

Diệp Chính Thần nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán cô: “Bác sĩ Bạc, có cần khăn trương như vậy không? Anh thấy lúc em chữa bệnh cho bệnh nhân rất bình tĩnh mà.”

“Bác sĩ Diệp, nếu em nhớ không lầm, ba năm trước khi em bị vợ anh đâm xe phải nằm bệnh viện, ngay cả vết thương của em, anh cũng không dám nhìn. Còn liên tiếp hỏi bác sĩ xem có để lại sẹo hay không.”

“Ai nói anh không dám nhìn? Anh chỉ ngại nhìn thôi... Còn nữa, Dự Nhân không phải vợ trước của anh.”

“Hai người chẳng phải vừa ly hôn đó sao?”

Diệp Chính Thần bắc đẩu dĩ thử dài: “Hôm nay thời tiết tốt như vậy, em và anh có thể dừng đề cập đến vấn đề vợ trước của anh hay không?!”

Không đề cập thì không đề cập, dù sao cô cũng không muốn nhớ đến chuyện này.

“Thời gian cũng xấp xỉ rồi, cho em xem nhiệt độ cơ thể anh.” Anh đưa nhiệt kế vừa lấy từ nách mình ra cho cô, dưới ngọn đèn Bạc Bềng nhìn thấy ba mươi tám độ: “Anh sốt rồi! Có phải vết thương bị nhiễm trùng không?”

“Vừa vận động kịch liệt như vậy xong, có thể không nóng lên sao?”

“Nhưng mà...”

“Không tin thì để anh đo nhiệt độ của em, không chừng còn nóng hơn anh...” Nói xong, anh giật lấy nhiệt kế trong tay cô, hai tay vói vào trong áo Bạc Bềng, đầu ngón tay lạnh của anh lướt qua bầu ngực mềm mại của cô, lưu luyến một chút, khiến cả người Bạc Bềng nóng bừng lên.

Bạc Băng bắt được bàn tay đáng ghét của anh, ngăn cản bước quay rồi tiếp theo: “Bác sĩ Diệp, anh đều kiểm tra nhiệt độ cơ thể cho bệnh nhân nữ như vậy sao?”

“Anh thì nghĩ ngược lại, tiếc là học y nhiều năm như vậy, đến tận hôm nay mới có cơ hội.”

Nhìn trên mặt anh đang hiện lên nụ cười xấu xa, Bạc Băng bỗng nhiên cảm thấy không thể hiểu con người của anh, cô thật sự không biết Diệp Chính Thần rốt cuộc là dạng đàn ông như thế nào, đâu mới là con người thật của anh?

Một bộ dáng đẹp trai phong lưu với chiếc xe thể thao đắt tiền, hay là một sinh viên ngành y mặc chiếc áo blouse trắng thiêng liêng, hay khi mặc bộ quân trang màu xanh lục là một Tham mưu trưởng lạnh lùng, Bạc Băng bắt đầu không phân biệt được nữa rồi.

“Tại sao lại nhìn anh như vậy?”

“Em phát hiện ra rằng em cần phải hiểu về anh nhiều hơn một chút.”

“Không phải là em vẫn luôn hiểu rõ về anh sao?”

Đương nhiên là hiểu càng nhiều càng tốt, Bạc Băng ngồi thẳng, nghiêm túc hỏi: “Diệp Chính Thần là tên thật của anh à?”

“Đúng, các hồ sơ trước khi anh tốt nghiệp đều là cái tên này.”

“Anh hai mươi chín tuổi đúng không?”

“Ba mươi, anh tốt nghiệp đại học Học viện huấn luyện chỉ huy hơn một năm rồi mới đi du học.” Nói cách khác, tuổi cũng là giả.

“Sở thích là gì? Không phải là đổi xe và tán gái đó chứ?”

“Trị bệnh cứu người có tính không?”

“Nói dối!” Cô không tin anh lại có sở thích cao thượng như vậy.

Anh nghiêm túc suy nghĩ một lát: “Bắn súng.”

“Anh biết bắn súng à?” Trước mắt Bạc Băng mọi thứ nhất thời tỏa sáng, cô nghĩ dáng vẻ của Diệp Chính Thần lúc cầm súng, nhất định là rất lạnh lùng.

“Bắn súng rất đơn giản, có thời gian rảnh anh sẽ dạy cho em.”

“Được!”

“Còn có vấn đề gì nữa không?”

Bạc Băng cố nhin một chút, cuối cùng lại không nhin được nữa: “Mối tình đầu của anh, là người con gái như thế nào?”

“Anh cảm thấy hơi mệt.” Anh ấn vào vết thương rồi nằm xuống giường, nhắm mắt lại.

“Anh vẫn chưa trả lời em...”

Anh xoay người sang hướng khác, vẫn không nói lời nào. Thế nhưng anh càng lảng tránh, cô càng hiểu kì hơn: “Nói cho em nghe một chút đi, em sẽ không để bụng đâu. Em chỉ muốn hiểu về anh thêm một chút thôi mà.”

Anh mở mắt ra, ánh mắt như không có tiêu cự: “Em có tin vào duyên số không? Anh thì tin! Có một buổi sáng, anh bước ra từ phòng nghiên cứu, thấy cô ấy mặc một chiếc áo blouse trắng, ngồi trước kính hiển vi, đang cắn đầu bút như suy nghĩ một vấn đề gì đó rất khó... Anh bỗng nhiên có một loại xúc động, rất muốn đến hỏi cô ấy: Em đang suy nghĩ gì vậy? Tại sao lại muốn gả cho quân nhân? Tại sao lại thích học y? Tại sao lại muốn đến Nhật Bản? Tại sao lại vào phòng nghiên cứu Fujiko? Tại sao lại ở phòng sát vách phòng anh? Có phải tất cả đều đã được định trước phải không?”

Bạc Băng ngây người đến nửa ngày, sau đó mới nói được: “Sư huynh, em không phải là người phụ nữ đầu tiên của anh đó chứ?”

“Có lẽ là anh sốt rồi, em lấy thuốc kháng viêm hạ sốt trong ngăn kéo cho anh đi.”

Bạc Băng chạy nhanh đi lấy nước ấm, từ ngăn tủ lấy thuốc đưa cho anh uống. Thực ra, cô có phải là người phụ nữ đầu tiên của anh hay không, hoàn toàn không quan trọng, quan trọng là cô cũng tin vào duyên số. Tin rằng vận mệnh sẽ vì cô và anh mà sắp đặt để cả hai gặp một người tốt, đã định trước sẽ gặp mặt, sẽ yêu thương, suốt một cuộc đời.

Dần vật suốt cả một đêm, Bạc Băng không nhớ rõ cô đã kiểm tra nhiệt độ cơ thể anh bao nhiêu lần, kiểm tra vết thương của anh bao nhiêu lần, đến khi xác định không có việc gì, cô mới yên tâm nằm ngủ.

Vừa mới ngủ không bao lâu, tiếng đập cửa dồn dập vang lên, Bạc Băng bật dậy từ trong lòng Diệp Chính Thần. Cô chạy đến mở cửa, đứng bên ngoài là một nữ y tá chăm sóc đặc biệt gương mặt đang đầy oán giận, còn có một vị bác sĩ đeo khẩu trang che khuất biểu cảm trên gương mặt.

“Tình hình của cậu ấy thế nào rồi? Có điều gì không bình thường không?” Bác sĩ Lâm hỏi.

“Khá tốt, tối hôm qua anh ấy có sốt một lúc, nhưng giờ đã bình thường rồi.”

“Sốt?” Bác sĩ Lâm bước vào cửa, xốc băng gạc lên, vừa nhìn thấy máu ở trên miệng vết thương, anh ta tức giận đến mức suýt chút nữa hộc máu: “Tại sao lại xuất huyết?”

“Chắc là da của tôi không dễ khép lại.” Diệp Chính Thần đồng dạng trả lời.

Bác sĩ Lâm nhìn thoáng qua phòng bệnh, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên những nếp nhăn trên tấm drap giường, trừng mắt liếc nhìn về mặt giả vờ vô tội của sắc lang nào đó: “Rốt cuộc cậu có muốn xuất viện không?”

“Đương nhiên là không muốn, anh cũng biết đấy, mỗi một lần tôi muốn xin nghỉ phép rất khó khăn.”

Vừa thấy vẻ mặt bác sĩ Lâm giận đến mức không thể kiềm chế được, Bạc Băng quyết định đi ra ngoài trước để tị nạn: “Em đi mua điểm tâm nha.”

“Anh không đói bụng.”

“Nhưng em thì đói bụng.”

Bạc Băng vừa đi tới cửa, đã nghe bác sĩ Lâm nói: “Nếu cậu không an phận, tôi lập tức sẽ viết một bản báo cáo cậu bị thương nặng, chuyển cậu đến Tổng viện giải phóng.”

Diệp Chính Thần vừa nghe, lập tức đổi thái độ nghiêm chỉnh: “Anh hiểu tôi mà, tôi lúc nào cũng an phận.”

Trước khi cửa khép lại, Bạc Băng còn nghe bác sĩ Lâm hừ lạnh một tiếng: “Tôi rất hiểu cậu!”

Không biết vì điều gì, khi nghe họ nói chuyện, Bạc Băng cảm thấy không giống như một bác sĩ đang nói chuyện với bệnh nhân.

Bạc Băng cố ý đi đến nhà hàng bán thức ăn dinh dưỡng nhất để mua điểm tâm sáng cho Diệp Chính Thần, xếp hàng đến nửa giờ cô mới có thể mua được hai bát cháo Bát Bảo nhiều dinh dưỡng với một ít gia vị phía trên. Vì sợ ngộ độc, Bạc Băng ôm phần điểm tâm vào ngực, cô không dám chậm trễ, chạy thẳng về bệnh viện.

Trước thang máy bệnh viện có rất nhiều người, có bệnh nhân, cũng có người nhà. Trong đám đông, có một vị tuổi trung niên đặc biệt cuốn hút ánh mắt của người khác, ông ta ăn mặc khá giản dị với chiếc áo màu xanh lam, tóc đã bạc thêch, giữa đôi mày có một nếp nhăn khá sâu. Bạc Băng thầm đoán ít nhất ông ta cũng đã năm sáu mươi tuổi, dáng đứng của ông ta thẳng tắp, ở ông toát ra một loại khí thế bức người, khiến cho người khác không dám nhìn thẳng vào mặt. Bên cạnh ông ta còn có một người phụ nữ, nhìn qua trạc hơn bốn mươi tuổi, trang phục trên người bà ấy được cắt may đơn giản nhưng rất khéo léo, gương mặt tinh tế, khí chất dịu dàng, Bạc Băng đoán rằng khi còn trẻ nhất định bà là một mỹ nhân.

Bạc Băng không nhìn được mà nhìn người phụ nữ ấy vài lần, cô cảm thấy dường như đã gặp bà ấy ở đâu rồi, nhưng nhất thời không thể nhớ nổi. Trong lúc cô đang cố gắng nhớ lại, thì tiếng chuông điện thoại vang lên, Bạc Băng lúng ta lúng túng dùng một tay tìm kiếm điện thoại.

Vừa nhận điện thoại, đã có một tiếng la hét của đàn ông vang lên: “Em chạy đi đâu vậy? Tại sao vẫn chưa trở về?”

Chắc là âm thanh có vẻ lớn, vị trung niên nghiêng mặt nhìn thoáng qua cô một cái.

Bạc Băng che microphone lại, nhỏ giọng nói: “Em đi mua cháo Bát Bảo nổi tiếng nhất Nam Châu cho anh, không phải anh vẫn luôn muốn nếm thử hay sao.”

“Cửa hàng cháo Diêu Ký?”

“Vâng.”

“Nơi đó chẳng phải rất xa sao?! Anh không muốn ăn cháo, em trở về nhanh đi.”

“Không xa đâu anh, em về tới rồi đây này... Anh không muốn ăn cháo, vậy anh muốn ăn gì?”

“Câu này mà cũng hỏi, đương nhiên là em.”

Người đàn ông này, cô thật muốn bóp chết anh qua điện thoại, nhất thời tức giận, Bạc Băng đã quên hạ thấp giọng nói: “Anh không phải là muốn chuyển đến Tổng viện giải phóng đó chứ?!”

“Em chấp nhận để anh đi sao?” Diệp Chính Thần đồng dục hỏi cô.

“Em ước gì bác sĩ Lâm đưa anh đi ngay bây giờ...”

“Bỗng nhiên anh muốn ăn cháo, vô cùng muốn ăn.”

Bạc Băng che miệng cười trộm: “Đúng rồi, có phải anh và bác sĩ Lâm đã quen nhau từ trước không?”

“Ừ, anh ta học cùng trường đại học với anh.”

“Học cùng trường? Vậy anh ta cũng học quân y à?”

Vị trung niên đó lại liếc nhìn Bạc Băng một lần nữa, nhìn cô từ trên xuống dưới đánh giá một lúc, ánh mắt sắc sảo của ông như có thể nhìn rõ mọi việc.

“Đó là trước kia, giờ anh ta chuyển công tác đến Nam Châu rồi.” Diệp Chính Thần nói.

Thang máy đến, mọi người lục tục bước vào, chỉ còn lại cặp vợ chồng trung niên đó, họ đứng im lặng chờ, giống như đang đợi cô bước vào trước. Bạc Băng có chút ngượng ngùng, nhẹ nhàng cúi đầu: “Thật ngại quá, tôi đi thang bộ.”

Bạc Băng xoay người đi đến phía cầu thang, tiếp tục nói chuyện điện thoại: “Tại sao anh ta đến Nam Châu?”

“Anh đâu có biết, chắc là ở Nam Châu có nhiều phụ nữ đẹp.”

“Không biết?!” Anh thật sự không biết, hay chỉ nói đùa: “Anh chờ em một lát, chờ em lên đến sẽ chậm rãi trừng trị anh!”

“Anh đã bị gãy ba khúc xương sườn rồi, anh chịu không nổi loại tra tấn hay trừng phạt nghiêm khắc đâu.”

“...”

Haizzz! Biết rõ là anh đang sử dụng khổ nhục kế, nhưng Bạc Băng vẫn không kiềm được mà cảm thấy đau lòng.

Dập điện thoại, Bạc Băng chạy thẳng lên tầng trên, chạy miết vào phòng bệnh của anh: “Nếu anh không nói thật, thì những khúc xương sườn còn lại của anh...”

Câu nói tiếp theo tức khắc bị nghẹn lại ở cổ họng.

Bởi vì trong phòng, ngoài Diệp Chính Thần, còn có hai người, một vị trung niên có phong thái hơn người đứng bên mép giường bệnh, còn người phụ nữ dịu dàng đang ngồi trên thành giường bệnh, tay bà ấy đang khoác lên vai Diệp Chính Thần.

Nghe giọng nói của Bạc Băng, họ cùng lúc xoay người lại nhìn cô.

Như có ánh sáng điện và đá lửa chạm nhau trong nháy mắt, ngay lập tức Bạc Bềng có thể đoán được cặp vợ chồng trước mắt là ai, không cần phải suy nghĩ nhiều cô thật sự chỉ muốn dùng cháo trong tay đập vào đầu mình.

Đương nhiên, trước khi đập cô phải cố gắng nhớ lại trước cửa thang máy cô đã từng nói những gì, thấy không có lời nói nào đặc biệt không được phép nói ra, ngoại trừ câu: “Anh chờ em một lát, chờ em lên đến sẽ chậm rãi trừng trị anh!”

Bình thường cô rất dịu dàng, cô có thể thề với trời!

Tình cảnh này, Bạc Bềng cho rằng biện pháp tốt nhất là giả vờ ngạc nhiên nói: Thật sự xin lỗi, tôi đã đi nhầm phòng. Sau đó, bỏ chạy mất dạng.

Nhưng vẫn chưa kịp mở miệng, Diệp Chính Thần đã hắng giọng, giới thiệu: “Bố, mẹ, cô ấy chính là Bạc Bềng, bạn gái con.”

Anh nhìn cô rồi giới thiệu ngược lại: “Nha đầu, họ là bố mẹ anh.”

“Bác trai, bác gái, chào hai bác.” Cô có muốn trốn cũng không kịp nữa rồi, thôi thì kiên trì đến cùng đón nhận đi vậy, Bạc Bềng khom người chào hỏi.

Ông Diệp hờ hững gạt đầu, vẻ mặt lạnh lùng kiên định vẫn không có gì thay đổi, nhưng khí thế bức người trên người ông vẫn làm cho người khác sợ sệt. Ông chỉ nhẹ nhàng nhìn thoáng qua Bạc Bềng một cái thì cô đã cảm thấy khó thở. Bạc Bềng không dám nói nhiều, nhẹ nhàng buông phần điểm tâm trong tay xuống, lấy hai tách trà đến đặt cạnh họ: “Bác trai, bác gái, uống ly nước ấm đi ạ.”

“Cám ơn.” Bà Diệp lịch sự mỉm cười với cô, tiếp nhận tách trà, vô cùng khách sáo.

Mà ông Diệp chỉ cúi đầu nhìn thoáng qua tách trà trên tay Bạc Bềng một lần, không hề có ý tiếp nhận.

Bạc Bềng đang cảm thấy khó xử, Diệp Chính Thần liền chống cơ thể ngồi thẳng nói: “Bố, sáng sớm bố đã đến Nam Châu rồi, chắc là rất mệt, bố ngồi xuống uống tách trà đi, làm ấm cổ họng... Để còn tranh cãi với con nữa chứ.”

Sắc mặt bố anh lập tức sa sầm xuống, điều này đã đủ cho thấy bố con Diệp Chính Thần có vẻ rất thường xuyên cãi nhau.

Mẹ anh giật nhẹ tay áo anh, với ý bảo anh nên nhịn một chút: “Chính Thần, rốt cuộc là con bị thương như thế nào? Tại sao lại bị thương?”

“Bị thương ngoài da một chút thôi.” Diệp Chính Thần vén tay áo lên, để lộ ra một mảng dấu trầy trên da: “Cũng đã sắp lành rồi.”

Bố anh mặc dù đứng khá xa, nhưng ông hơi nghiêng người đến nhìn, vừa thấy một mảng máu đỏ thẫm, đôi mày ông nhíu lại.

Vẻ mặt của mẹ anh lại lộ rõ vẻ đau lòng: “Bị thương nặng như vậy, tại sao bác sĩ lại không băng bó cho con? Nếu bị nhiễm trùng thì phải làm sao?”

Nói xong, bà nhẹ nhàng kéo ống tay áo anh xuống: “Theo bố mẹ về Bắc Kinh đi, dù sao Tổng viện trên đó bố mẹ cũng đã sắp xếp cả rồi, con đến đó rồi từ từ dưỡng thương.”

“Không cần phải phiền như vậy, con ở đây rất tốt.”

Ông Diệp làm lơ như không nghe thấy gì, ông nói chuyện với người ngoài cửa: “Tiểu Trần, đi tìm bác sĩ để làm thủ tục chuyển viện.”

Ngoài cửa truyền đến một giọng nói kính cẩn: “Vâng!”

Lúc này, Bạc Bềng mới chú ý đến người trẻ tuổi đứng ngoài cửa, vóc dáng không cao, nhìn qua thì thấy rất lạnh lợi, mặc dù anh ta đã nhận lời của ông Diệp nhưng vẫn trì trệ chưa rời đi.

“Bác sĩ nói vết thương của con không nên hoạt động, nên không thể chuyển viện được.”

Ông Diệp lại nhìn thoáng qua Bạc Bểng một lần nữa, dường như hiểu ra điều gì đó, lạnh lùng hừ một tiếng: “Theo tôi thấy, là anh không nỡ rời khỏi thành phố Nam Châu này.”

“Đúng vậy, chính vì thế con mới trở về.”

“Anh!” Nghe vậy, ông Diệp dường như không thể kiềm nén được cơn tức giận: “Anh đừng quên anh là quân nhân, đừng có suốt ngày trong lòng chỉ biết đến phụ nữ...”

Diệp Chính Thần không chút khách khí trả lời lại: “Cho đến bây giờ con cũng chưa từng quên điều đó, thưa Tư lệnh Diệp!”

Cơn tức của vị Tư lệnh nào đó càng dâng trào hơn: “Được, vậy làm thủ tục xuất viện ngay đi, theo tôi trở về quân đội.”

“Được, con sẽ xuất viện.” Diệp Chính Thần vừa nói xong, bước xuống giường, bởi vì tốc độ quá nhanh, nên sắc mặt anh trở nên trắng nhợt.

“Anh sao vậy?” Bạc Bểng chạy nhanh đến đỡ Diệp Chính Thần: “Có phải vết thương của anh lại xuất huyết không?”

“Anh không sao...” Anh đau đớn ấn ngực, giọng nói run rẩy.

Ông bà Diệp thấy tình cảnh như vậy, họ đều hoảng sợ, nhất là bà Diệp, bà gấp gáp đến độ đôi mắt ửng đỏ: “Rốt cuộc là con bị thương như thế nào? Sao con không chịu nói thật?”

Bạc Bểng chưa bao giờ thấy anh đau đớn như vậy nên cô cũng có chút hoảng sợ: “Anh cố gắng chịu đựng một chút, em sẽ đi gọi bác sĩ Lâm đến ngay.”

Diệp Chính Thần giữ chặt lấy cô: “Không cần.”

“Sư huynh, anh về Bắc Kinh cùng hai bác đi, hai bác nói rất đúng, dù sao Nam Châu cũng là một thành phố nhỏ, điều kiện chữa bệnh vẫn còn hạn chế, sẽ không so được với Bắc Kinh...”

Anh nhìn cô, bỗng nhiên nở nụ cười: “Em có thể trở về cùng anh không?”

“Em?”

Diệp Chính Thần nắm lấy tay Bạc Bểng, vẽ mặt thành khăn, so với vẻ mặt bướng bỉnh của anh lúc này, quả thực là như hai người khác nhau: “Em không đi theo chăm sóc anh, anh sẽ không về Bắc Kinh đâu.”

Yêu cầu của anh khiến cô thật sự không biết nên trả lời như thế nào.

Trong lúc cô đang khó xử, bà Diệp nói với cô: “Bạc tiểu thư, nếu cháu không cảm thấy phiền, thì cùng trở về Bắc Kinh với chúng tôi đi. Đúng lúc bà nội của Chính Thần cũng đang muốn gặp cháu.”

Bạc Bểng không xác định mà ngẩng đầu nhìn về phía ông Diệp, ông vẫn không để lộ ra một chút cảm xúc nào, ông chỉ quay sang nhìn Tiểu Trần đang đứng bên ngoài: “Tiểu Trần, đi làm thủ tục chuyển viện đi.”

“Vâng!”

Bạc Bểng quay đầu nhìn Diệp Chính Thần, anh nhìn cô nháy mắt mấy cái, môi anh khẽ cười.

Về sau có một ngày, Bạc Bểng trò chuyện với bà Diệp, bà nói cho cô biết, bà vẫn không hiểu rõ vì sao Diệp Chính Thần cứ nhất định phải có cô ở bên cạnh. Vì cô mà tranh cãi với bố anh không chỉ một lần, thậm chí ngay cả nhà anh cũng không về.

Ngày đó, khi bà thấy Diệp Chính Thần nắm lấy tay cô, nài nỉ cô, bà bỗng nhiên hiểu được, anh đã thật lòng với cô.

Mà chính cô cũng hoàn toàn tỉnh ngộ, ngày đó đúng là anh cố ý!

49. Chương 49: Kết Thúc Hành Khúc Tình Yêu

Quân nhân làm việc luôn có năng suất vô cùng hiệu quả, chưa đến nửa giờ, Tiểu Trần đã cầm một xấp giấy dày chứng nhận chuyển viện trở về.

Ông Diệp giờ tay tiếp nhận xấp giấy, Tiểu Trần cố tình không chú ý đến ông mà chuyển xấp giấy đến tay bên kia: “Bác sĩ chịu trách nhiệm trị bệnh không có ở bệnh viện, nên tôi tìm đến viện trưởng, thủ tục đã làm xong hết rồi, bất cứ lúc nào cũng có thể xuất viện.”

“Đây là gì?” Vị tư lệnh nào đó đúng là không dễ ứng phó.

“Đây là... Bản photocopy bệnh án.”

Vừa nghe đến bệnh án, ông Diệp giờ tay nhận xấp giấy, Tiểu Trần không thể không kính trọng mà đưa bệnh án cho ông bằng hai tay.

“Đặt năm vé máy bay đi Bắc Kinh, sau đó liên hệ trước với bên Tổng viện.”

“Vâng!” Sau khi nhận lệnh, Tiểu Trần ngẩng đầu nhìn Bạc Băng, cô nhanh chóng hiểu ý, lấy chứng minh thư trong túi xách ra.

Tiểu Trần nhận bằng hai tay rồi nhanh chóng bước ra ngoài đi đặt vé máy bay. Ông Diệp thì ngồi trên sofa xem bệnh án một cách cẩn thận. Bạc Băng không biết là ông xem có hiểu hay không, chỉ cảm thấy đôi lông mày màu xám của ông nhíu chặt lại suýt chút nữa là giao nhau. Hoặc thỉnh thoảng ông ngẩng đầu nhìn cô, giống như đang cân nhắc điều gì đó...

Trong phòng bệnh yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng hít thở, hai ánh mắt có khí thế mạnh mẽ giống như tia laser, dường như muốn nướng cháy Bạc Băng.

Nếu muốn tránh cũng không thể tránh được, vậy thì cô nên dùng dũng khí của chính mình để đón nhận đi: “Bác trai, bác gái, hai bác đã ăn sáng chưa ạ? Ở đây có một chút điểm tâm, là con vừa mua đấy ạ.”

“Hai bác đã ăn trên máy bay rồi.” Bà Diệp mỉm cười, nụ cười tươi có vẻ thân thiết hơn một chút.

Diệp Chính Thần kéo kéo tay Bạc Băng, nói nhỏ: “Không phải em đói bụng sao, ăn một chút gì đó đi.”

Bạc Băng khẽ lắc đầu, trong không khí được bao phủ bởi áp lực nặng nề như thế này, ngay cả hít thở cô cũng cảm thấy khó khăn, làm gì còn hứng thú ăn uống được nữa.

“Anh đói bụng, muốn ăn một chút điểm tâm.”

“Ồ!”

Bạc Băng đổ cháo ra đĩa cho anh, nhưng trước tiên anh lại múc một thìa đưa đến trước mặt cô, miệng anh bất giác vung lên, chứa đựng rất nhiều tình cảm dịu dàng.

Giống như có một cơn gió xuân thoảng qua làm lòng của Bạc Băng nhất thời yên bình hơn rất nhiều: “Em không ăn.”

“Em giúp anh nếm thử xem có nóng không?”

Trong phòng bệnh, bố mẹ nghiêm khắc của ai đó nghe như vậy, đồng thời ngẩng đầu, dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn cô và anh.

Về mặt khó có thể tin của họ có thể chứng minh rằng: Tính tình này của đại thiếu gia Diệp Chính Thần không hề liên quan đến họ, tất cả đều là do cô nuông chiều thành hư.

Thấy cánh tay đang giơ trước mặt cô không có ý định rút lại, Bạc Băng chỉ có thể mở miệng ra, nuốt thìa cháo vào.

Cháo còn nóng, tỏa ra hương thơm ấm áp của gạo.

“Không nóng, rất vừa ăn.”

Anh dùng chiếc thìa dính nước bọt của cô, ăn cháo một cách tự nhiên: “Mùi vị rất ngon.”

Bạc Băng cầm thêm một chiếc bánh ngọt đưa cho anh: “Bánh ngọt cũng ngon lắm, anh nếm thử đi.”

Anh nhận lấy rồi cắn một miếng, nhìn thấy nhân táo đen tuyền bên trong, liền hỏi cô: “Đây là gì vậy?”

“Nhân mút táo.” Bạc Băng thấy vẻ mặt có chút mất tự nhiên của anh, vội hỏi: “Anh không thể ăn à?”

Anh không nói gì, chỉ tiếp tục ăn.

“Chính Thần rất kén ăn, không chỉ không ăn mút táo...” Người trả lời Bạc Băng là bà Diệp, trong giọng nói của bà không hề có sự trách cứ: “Các thức ăn nghiền nát nó cũng không ăn.”

Bạc Băng giật mình: “Bánh đậu thì sao ạ? Anh ấy cũng không ăn à?”

“Một miếng cũng không ăn.”

Bạc Băng áy náy nhìn về phía Diệp Chính Thần. Lúc cô và anh mới tìm hiểu nhau được một thời gian, chị Phùng dạy cô làm bánh quai chèo nhân đậu xanh theo kiểu Thiên Tân. Bạc Băng nhất thời cao hứng nên làm rất nhiều, tặng ọi người ở nhà trọ, cuối cùng vẫn không hết nên buộc Diệp Chính Thần ăn giúp cô. Anh cầu xin cô tha cho anh, cô nghĩ là anh nói đùa, nên tóm chặt áo anh, ức hiếp: “Anh mà không ăn, em sẽ không cho anh ngủ trên giường của em.”

Hai mắt của sắc lang nào đó lập tức sáng lên: “Ăn thì có thể ngủ... bây giờ?”

“...”

Dưới sự đe dọa và dụ dỗ, anh tuân theo sự điều khiển của Bạc Băng nhưng đương nhiên cũng phải kèm theo sự đền bù thật xứng đáng.

Thấy vẻ mặt ngượng ngùng của Bạc Băng, Diệp Chính Thần vỗ vỗ mấy ngón tay đang xoắn xuýt của cô: “Em làm bánh quai chèo nhân đậu xanh ngon lắm, sau khi em đi, anh thường xuyên nhờ chị Phùng làm cho anh ăn.”

Chỉ một câu nói đơn giản nhất nhưng cô không biết bố mẹ nghiêm khắc đang có mặt trong phòng nghĩ như thế nào, có cảm nhận được trong suốt ba năm qua sự quan tâm của anh đối với cô chưa từng phai nhạt hay không, hay thậm chí còn trở nên sâu đậm hơn nữa.

“Có cơ hội em sẽ làm cho anh ăn.”

“Điều kiện phải không thay đổi mới được!”

Bạc Băng cúi đầu, may mắn là bố mẹ nghiêm khắc của ai đó không nghe rõ nha!

Tiểu Trần trở về báo cáo, vé máy bay đã được đặt xong, giờ bay là bốn giờ chiều, thủ tục nhập viện bên phía Tổng viện cũng đã hoàn tất, đã sắp xếp xe cứu thương chờ sẵn ở sân bay.

Bạc Băng muốn giúp Diệp Chính Thần thu xếp đồ đạc nhưng lúc này cô mới phát hiện ra anh không có gì để thu xếp, một thứ cũng không có!

Bạc Băng xem lại đồng hồ, đã hơn mười giờ, cô nói nhỏ với Diệp Chính Thần: “Sư huynh, em muốn về nhà một chuyến, để nói với bố mẹ em một tiếng, tiện thể thu dọn một vài thứ.”

“Anh đi cùng em.” Diệp Chính Thần nói.

“Hả?” Bạc Băng nghĩ cô đang nghe lầm.

“Anh cũng nên đến thưa chuyện với bố mẹ vợ một tiếng, để tránh ông bà nói rằng anh lừa gạt họ dẫn em bỏ trốn.”

Một tiếng ho lạnh lùng vang lên, ám chỉ rằng lời nói vừa rồi của anh e là còn phải chờ bàn bạc lại, nhưng Diệp Chính Thần dường như hoàn toàn làm ngơ, ngồi dậy bước xuống giường.

Bạc Băng vội vàng ngăn cản anh lại: “Anh đang bị thương, bác sĩ không cho anh di chuyển nhiều đâu.”

“Anh ta chỉ nói không cho anh vận động kịch liệt...”

Anh cố ý nhấn mạnh hai chữ “kịch liệt”, ánh mắt vô cùng mờ ám, nếu không vì muốn cứu vãn hình tượng phụ nữ thù mị, cô thật muốn đá cho anh một cước.

“Muốn gặp thì cũng phải chờ vết thương của anh bình phục mới được gặp.” Rõ ràng là một câu nói tràn ngập sự quan tâm, nhưng từ miệng ông Diệp nói ra, nó lại trở thành lời ra lệnh cứng nhắc, không cho người khác cơ hội từ chối.

“Vết thương của con không có gì nghiêm trọng hết, hoàn toàn có thể xuất viện trở lại quân đội.”

Bố anh trừng mắt nhìn anh một hồi, sau đó cố gắng hạ giọng: “Về Bắc Kinh chữa lành vết thương trước, chờ khi tôi có thời gian rảnh sẽ cùng anh đến Nam Châu, chính thức thừa chuyện với họ.”

“Không phải bố bận rộn nhiều việc lắm sao? Đây là chuyện nhỏ, không dám phiền đến Tư lệnh Diệp.”

Vị tư lệnh nào đó nghe cách xưng hô như thế, nhất thời nổi trận lôi đình, nhưng lại không biết biểu đạt như thế nào, tức giận đến mức chỉ tay vào Diệp Chính Thần thét to: “Anh đang nói chuyện với ai vậy! Tư lệnh Diệp là cái tên anh có thể gọi sao!”

Bạc Băng thật sự hoài nghi hai người này rốt cuộc có phải bố con hay không, thật sự nhìn họ cứ như là có thù oán sâu nặng lắm vậy.

“Thế tôi nên gọi ông là gì? Gọi ông là bố?!” Diệp Chính Thần cũng nóng giận: “Ông có coi tôi là con không?! Tôi chơi với bạn bè cũng cần ông cho phép, tôi học gì cũng cần ông cho phép, tôi làm việc gì cũng cần ông cho phép. Ngay cả tôi quen bạn gái cũng phải cần ông cho phép mới được... Tôi không phải là cấp dưới của ông, lại càng không phải là anh trai của tôi.”

Đây là lần đầu tiên Bạc Băng nghe Diệp Chính Thần nhắc đến anh trai của anh, mà sắc mặt của bố mẹ anh lúc này lại rất khắt trương đồng thời lại phảng phất một chút đau buồn, khiến cho Bạc Băng có thể mơ hồ cảm nhận được một sự lạnh lẽo chết chóc.

Ánh mắt của bà Diệp đỏ lên, tay không ngừng run rẩy.

Bố anh xoay lưng, nhìn về phía cửa sổ, ánh sáng màu bạc dường như chiếu rõ sự căng thẳng của ông.

Bầu trời đã vào cuối thu, vừa cao lại vừa xa, thỉnh thoảng lại có vài chiếc lá bị gió cuốn đi, chiếc lá xoay tròn trong không trung.

Bạc Băng lặng lẽ đến bên cạnh Diệp Chính Thần, giật nhẹ áo anh, ngẩng đầu lên nhìn gương mặt đang nhăn nhó nhíu mày của anh, anh xoay mặt đi, không nhìn cô.

Không còn cách nào khác, Bạc Băng đành cầm túi xách của mình lên, chuẩn bị rời đi. Nhưng lúc vừa muốn xoay người, Diệp Chính Thần bỗng nhiên nắm lấy cổ tay của cô...

“Thật sự xin lỗi, bố.” Anh hạ thấp giọng nói.

Bố anh thở dài, giọng nói cũng trở nên mềm dịu hơn: “Được rồi, nếu bố mẹ cô cũng ở đây, vậy thì gặp mặt một lần đi. Cô Bạc, buổi trưa cô hẹn bố mẹ cô cùng dùng một bữa cơm đạm bạc, rồi cùng trò chuyện đi.”

“Vâng ạ.” Bạc Băng suy nghĩ, lo lắng đến bệnh tình của bố cô, nếu cùng nói chuyện với vị Tư lệnh nào đó, cô không thể không nhắc nhở ông trước: “Bác trai, sức khỏe của bố cháu không được tốt cho lắm, ông ấy không thể chịu được sự dă kích.”

“Ừ, tôi biết.”

“Vậy cháu đi đặt nhà hàng trước.”

“Không cần, tôi sẽ bảo Tiểu Trần đi đặt.”

“Đây là Nam Châu, theo lý cháu nên tận tình mời mới đúng ạ.”

Bạc Băng đặt một bàn ăn đầy những món ăn giản dị nhưng rất đặc sắc tại một nhà hàng đặc biệt nhất của Nam Châu.

Không phải cô không đặt nổi ở một nhà hàng cao cấp, cũng không phải cô không mời nổi những món sơn hào hải vị. Nhưng cô là một người bình thường, sống trong một cuộc sống bình thường nhất, không cần cố

dùng bề ngoài xa hoa lãng phí để hy vọng người khác có thể để mắt đến mình. Thế nên tội gì cô phải làm như vậy?

Những người xa lạ, lấy một mối quan hệ đặc biệt để ngồi cùng nhau, đây là lần đầu tiên Bạc Băng trải qua trường hợp như thế này. Cô không khỏi cảm thấy có chút ngượng ngùng, may mắn là có Diệp Chính Thần ở đây, thỉnh thoảng anh điều tiết không khí một chút.

Uống xong vài ly rượu, mọi người cùng hỏi nhau một ít vấn đề về cuộc sống, tuổi tác, thân thể, ở thành phố nào, rất nhanh chóng trở nên thân thuộc.

Sau đó, sẽ không thể tránh khỏi việc phải hỏi đến một ít vấn đề nhạy cảm, ví dụ như gia đình.

Nói đến công việc của nhau, bà Diệp cũng không hề có ý lảng tránh, bà dùng giọng nói giản dị nhất để trình bày: “Ông nhà tôi hiện tại là Tổng tư lệnh quân khu N... Tôi cũng đã từng làm việc trong quân đội, lúc còn trẻ tôi đã làm y tá được vài năm, sau đó... Chuyên tâm ở nhà chăm sóc con nhỏ.”

Vừa nghe đến chữ “Tư lệnh”, ông bà Bạc đều ngáy ngẩn cả người, trong sự kinh ngạc vui mừng cũng khó tránh có một chút lo lắng.

Điều này cũng khó trách, thành phố Nam Châu tuy nhỏ, nhưng đã có không ít gia đình lãnh đạo có con cái hư hỏng, kiêu căng ngạo mạn, đạo đức bại hoại. Đôi khi kết hôn rồi mà ở ngoài vẫn làm chuyện xằng bậy, khiến cho dư luận xôn xao.

Xuất phát từ lo lắng, bà Bạc thử hỏi thăm dò: “Bên nhà chỉ có một người con thôi sao?”

Vấn đề vừa được hỏi ra, Bạc Băng chỉ cảm thấy tất cả mồ hôi trên lưng đều chảy ra, vội vàng gạt nhẹ mẹ cô.

“Vâng.” Diệp Chính Thần vội vàng nói sang chuyện khác: “Bác trai, bác gái, khi nào hai bác rảnh thì đến Bắc Kinh đi.”

Không đợi mẹ cô trả lời, ông Diệp bỗng nhiên mở miệng: “Chính Thần vốn dĩ còn một người anh trai nữa, trước đây nó lên bỏ trốn khỏi quân đội để đến tìm tôi, đã xảy ra... chuyện ngoài ý muốn. Cho nên đối với Chính Thần tôi luôn luôn yêu cầu rất nghiêm khắc, nó cũng rất có chí cầu tiến...”

Ánh mắt Diệp Chính Thần lập tức trầm xuống, anh thất thần thật lâu.

“Thật sự xin lỗi! Thật sự xin lỗi!” Mẹ cô hấp tấp nói lời xin lỗi.

“Không sao, đều đã là chuyện quá khứ cả rồi.” Bà Diệp vội vàng nói: “Ăn cơm đi, thức ăn nguội lạnh cả rồi.”

Bạc Băng lặng lẽ liếc Diệp Chính Thần một cái, anh nhìn cô cười, dùng khẩu ngữ nói với cô: “Đừng lo lắng, có anh ở đây!”

Đúng vậy, có anh ở đây, cô còn lo lắng gì nữa kia chứ, vốn dĩ thế giới này không có chuyện gì mà anh không giải quyết được!

Ngồi trên máy bay đi Bắc Kinh, Bạc Băng nói nhỏ với Diệp Chính Thần: “Về sau anh có thể đừng cãi nhau với bố anh được không?”

“Đó không thể gọi là cãi nhau, đó gọi là đấu tranh!” Anh nói cho cô biết: “Từ nhỏ đến lớn, anh luôn luôn đấu tranh để chống lại chế độ độc tài chuyên chế của Tư lệnh Diệp, lúc thắng lúc thua, hiện tại, đây là lần đầu tiên anh thắng lợi về vang nhất!”

“Tham mưu Diệp, chế độ chuyên chế độc tài của bố anh như vậy mà anh còn dám phản kháng, nếu bố anh dùng chế độ dân chủ, không chừng anh sẽ tạo phản mất!”

Anh không phục nói: “Nơi nào có áp bức, nơi đó có phản kháng.”

“Áp bức? Mỗi ngày anh đóng vai trò của một cán bộ cấp cao, chạy xe đắt tiền, mang đồng hồ đắt tiền... Tại sao em không cảm nhận được anh bị áp bức một chút nào vậy?”

“Anh không có tự do! Là tự do đó em hiểu không?!”

Thảo luận vấn đề chính trị và dân chủ với quân nhân là một lựa chọn vô cùng không sáng suốt, Bạc Bằng quyết định cùng anh thảo luận vấn đề tình cảm: “Bố anh thật sự rất quan tâm đến anh, chắc là ông ấy rất yêu anh nên mới có yêu cầu cao như vậy.”

Anh “Ừ” nhẹ một tiếng: “Hôm nay anh mới hiểu được. Ông ấy trước kia rất thương anh trai anh, gần như là cưng chiều, từ khi anh trai anh xảy ra chuyện ngoài ý muốn, ông ấy hoàn toàn thay đổi. Đối với anh, ông ấy luôn khiển trách rất nặng nề, anh đã nghĩ rằng ông ấy chê anh không bằng anh trai anh...”

“Ông ấy sợ mất anh.”

“Đúng vậy.”

Máy bay vừng vàng bay trên bầu trời, Bạc Bằng rút người dựa vào chiếc ghế da, không khí xung quanh tràn ngập hương vị của anh, cô nhắm mắt lại.

“Nha đầu, em mệt à?”

“Anh nói thử xem?” Ánh mắt Bạc Bằng mang vẻ mệt mỏi, tối hôm qua bị dày vò đến trễ như vậy, cô có thể không mệt sao.

Diệp Chính Thần đứng lên, Bạc Bằng vội vàng ngồi thẳng: “Anh cần gì? Em sẽ giúp anh.”

“Anh đi toilet, nếu em muốn giúp anh, anh cũng không để ý đâu.”

“...”

Có lẽ là do cô quá mệt mỏi, không bao lâu sau cô nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Trong cơn mơ màng cô có cảm giác được ai đó đắp một tấm chăn lên người cô, phủ kín cả người. Còn có người nào đó đã kê gối vào đầu cô, rất ấm áp.

Bạc Bằng ngủ rất say sưa, cô mơ thấy cô kết hôn với Diệp Chính Thần, rất nhiều người đến tham dự hôn lễ, anh Phùng cười ha ha ngồi trên ghế dành cho người làm mối, chị Phùng và Lăng Lăng cũng đến...

Bạc Bằng còn thấy Ấn Chung Thiêm, bóng dáng anh ta rất xa, mặc một chiếc áo sơ mi trắng giống lúc còn trẻ.

Cô gọi Ấn Chung Thiêm, cô gọi rất nhiều lần, anh ta mới quay đầu lại, cô nói: “Sau này, cho dù anh cần em giúp bất kì điều gì, đều có thể đến tìm em.”

Anh xoa người, bước đi, vẫn không thể tha thứ cho cô.

“Nha đầu...”

Bạc Bằng nghe thấy tiếng Diệp Chính Thần gọi cô, cô kéo chiếc áo cưới chạy về lễ đường, trong hành khúc du dương của buổi lễ kết hôn, cô để tay mình lên cánh tay Diệp Chính Thần, cùng bước đi trên thảm đỏ.

Trước khi trao nhẫn, người chủ trì chỉ vào Diệp Chính Thần hỏi cô: Cô có yêu cậu ấy không?

Bạc Bằng không chút do dự trả lời: Yêu!

Người chủ trì lại hỏi Diệp Chính Thần: Cậu có yêu cô ấy không?

Bạc Bằng chờ đợi...

“Tỉnh dậy, tỉnh dậy đi!” Giọng nói Diệp Chính Thần kiên nhẫn gọi cô thức dậy, Bạc Bằng mở mắt, cô mới phát hiện mình đang gối đầu lên vai người nào đó.

Diệp Chính Thần chỉ tay vào vai anh: “Em nằm mơ đẹp lắm à? Nước bọt chảy khắp người anh.”

Bạc Bằng không để ý đến anh, cô nhắm mắt tiếp tục ngủ: “Cho em ngủ thêm một phút nữa thôi.”

Anh sẽ lập tức nói: Anh yêu em!

“Đừng ngủ nữa, tiếp viên hàng không nhìn anh cười kìa.”

Nhất thời cơn buồn ngủ của Bạc Bằng liền biến mất hết, cô ngồi dậy, véo anh: “Anh không nhìn người ta, thì làm sao biết được người ta nhìn anh cười?”

Anh bắt lấy tay cô: “Mấy bay sẽ hạ cánh đây, em đừng ngủ, lát nữa khi hạ cánh anh sợ em bị cảm lạnh.”

Mấy bay bắt đầu hạ xuống, xuyên qua tầng tầng lớp lớp những đám mây, lắc lư rất nhẹ.

Anh nắm chặt tay cô...

Hai chiếc đồng hồ giống nhau, kim giây nhảy cùng một nhịp, cũng giống như nhịp tim của cô và anh.

Giờ khắc này, cô mới phát hiện câu nói “anh yêu em” mà cô chờ mong đã lâu thật sự không còn quan trọng nữa, mà quan trọng nhất chính là cô và anh vẫn nắm chặt tay nhau.

Trải qua quá nhiều lần chia ly rồi tái hợp, Bạc Bằng cuối cùng cũng hiểu được cái gì được gọi là “trọn đời trọn kiếp”.

Trong cuộc sống, không nhất định hai người phải sống bên cạnh nhau, cũng không nhất định hai người phải cách xa nhau, trọn đời trọn kiếp, chính là cho dù có xảy ra chuyện gì, họ đều nắm chặt tay nhau, cùng nhau đối mặt với tất cả!

50. Chương 50: Kết Thúc

Sau khi Diệp Chính Thần được chuyển đến Tổng viện giải phóng, Bạc Bằng mới sâu sắc hiểu được vì sao Diệp Chính Thần sống chết cũng không chịu chuyển về đây. Cũng khó trách vì sao bác sĩ Lâm lại dùng cách này để uy hiếp anh.

Từ khi anh chuyển vào Tổng viện, ngay cả thời gian tiếp khách đến thăm bệnh cũng không đủ. Mẹ của anh ở bên cạnh anh suốt cả ngày, bắt đầu cuộc sống nấu ăn, bà chăm sóc anh một cách vô cùng chu đáo. Mặc dù đêm khuya vắng người, bác sĩ vẫn đến kiểm tra phòng vài lần, muốn ngủ cũng không ngủ yên.

Bực bội nhất là bên cạnh anh luôn có hai nhân viên bảo vệ hai tư trên hai tư, họ thay phiên nhau giám sát anh. Cho dù anh có cần hay không cần thì bảo vệ vẫn đứng ở đó, không đến gần cũng chẳng đi xa!

Cần nhắc kĩ lưỡng hồi lâu Bạc Bằng lại thấy cô trở nên dư thừa. Ngoại trừ việc ngồi trên ghế sofa cố gắng ghi nhớ những gương mặt xa lạ, khi mọi người đến thăm bệnh rồi chào hỏi một cách rập khuôn thì cô không cần phải làm thêm gì nữa.

Diệp Chính Thần là một quân nhân. Quả thật anh là người hoàn toàn có đủ tư cách để làm một quân nhân. Bởi từ khi được chuyển đến bệnh viện quân khu, ngay lập tức những thói quen cũ của anh đều biến mất. Thay vào đó suốt ngày anh ngồi nghiêm chỉnh, trang nghiêm như một người sĩ quan cấp cao chỉ có thể nhìn từ xa nhưng không thể trêu chọc.

Bạc Bằng bỗng nhiên phát hiện, anh có thêm một ưu điểm nữa, đó là giả vờ cực kì giỏi.

Lúc Bạc Bằng cảm thấy gần như chán nản. Cuối cùng vào một ngày đẹp trời, cô được đón tiếp một người, đó là một người đàn ông khiến tinh thần cô tốt lên rất nhiều.

Ngày hôm đó, bà Diệp bận việc không đến được, cô đang trò chuyện cùng anh. Bỗng nhiên Diệp Chính Thần nhìn về phía cửa, vẻ mặt lộ ra sự ngạc nhiên vui mừng: “Hàng, sao cậu lại đến đây?”

“Ngày hôm qua có một hạng mục cần nghiệm thu, tớ nghe người trong quân khu nói cậu đang nằm viện...”

Giọng nói rất êm tai, Bạc Bằng nhìn theo hướng phát ra âm thanh thì thấy đó là một người đàn ông tao nhã, anh ta nhẹ nhàng bước vào, trong tay cầm theo hai hộp hải sâm và hai hộp bào ngư.

Những người đẹp trai Bạc Bằng đã được thấy nhiều, nhưng cô chưa từng gặp qua người nào có loại khí chất tao nhã giống như vậy, hơn nữa hoàn toàn không giống với người giỏi đóng kịch nào đó một chút nào.

Kỳ lạ là người đàn ông này khiến cho Bạc Bằng cảm thấy giống như đã từng quen biết thân thiết. Theo lý mà nói, nếu như cô đã từng quen biết dạng đàn ông cực phẩm như vậy, thì càng không nên quên mới phải.

“Cậu bị thương thế nào?” Người đàn ông hỏi.

“Gặp chút chuyện ngoài ý muốn, cũng không quá nghiêm trọng.” Diệp Chính Thần trả lời qua loa: “Kết quả nghiệm thu thế nào? Không có vấn đề gì chứ?”

“Đã được thông qua rồi.”

Trong khoảng thời gian nói chuyện, người đàn ông nhìn thoáng qua Bạc Băng vài lần, chỉ trong vài giây ngắn ngủi, không chút mạo phạm, cũng không lạnh lùng.

“Cô ấy là Bạc Băng.” Diệp Chính Thần giới thiệu Bạc Băng bằng cách thức vô cùng đơn giản.

“À?” Người đàn ông giơ tay một cách trầm tĩnh, mỉm cười nói: “Tôi thường nghe Lãng Lãng nhắc đến cô, cô ấy nói cô rất đáng yêu.”

Lãng Lãng? Cô nhớ ra rồi, cô đã từng xem ảnh chụp trên mạng, thì ra đây chính là người đàn ông đã chụp ảnh cùng với Lãng Lãng.

“Nha đầu.” Diệp Chính Thần nói với cô: “Cậu ấy là chồng của Bạch Lãng Lãng, Dương Lam Hàng.”

Cô đã từng nghe nói Lãng Lãng về nước trước vài năm để kết hôn, đối tượng là một giáo sư đại học. Bạc Băng cứ nghĩ rằng các giáo sư đại học đều mang kính cận thật dày, thông minh “tuyệt đỉnh”, cô còn rất tiếc cho Lãng Lãng. Nhưng thật không ngờ rằng Lãng Lãng lại được gả ột ông chồng cực phẩm như vậy.

“Lãng Lãng có khỏe không?”

Nhắc đến Lãng Lãng, ánh mắt Dương Lam Hàng trở nên dịu dàng như nước: “Khỏe lắm, nhưng gần đây cô ấy hơi bận.”

“Bận gì? Có phải cậu ấy gần tốt nghiệp tiến sĩ đúng không?”

“Cũng gần rồi.”

Bạc Băng còn muốn trò chuyện với ông chồng cực phẩm của Lãng Lãng thêm vài câu, nhưng người nào đó lại không cho cô cơ hội, bảo cô đi pha trà cho hai người họ, còn yêu cầu đích danh phải là trà hoa nhài.

Bạc Băng chạy đi mua trà, lúc trở về cô ngâm trà vào nước ấm, thì Diệp Chính Thần và Dương Lam Hàng đã trò chuyện được rất lâu rồi.

“À, đúng rồi.” Diệp Chính Thần bỗng nhiên nghĩ đến gì đó: “Tài liệu về đầu đạn hỏa tiễn cậu có hiểu không?”

“Đầu đạn?” Dương Lam Hàng suy nghĩ một lát: “Có phải là có sức chịu nhiệt và độ cứng yêu cầu rất cao phải không?”

“Đúng rồi. Bọn tớ có một hạng mục do xưởng 3606 chế tạo, nhưng kết quả thí nghiệm không lý tưởng cho lắm, lực xuyên thấu của đầu đạn không đạt tiêu chuẩn. Cậu có cách giải quyết không?”

“Chắc là phải có, tớ cần xem lại tài liệu hạng mục, cậu là người phụ trách hạng mục đó sao?”

“Không phải, gần đây bọn tớ có một cuộc diễn tập quân sự, đang nôn nóng muốn thử loại hỏa tiễn mới xem thế nào. Sư trưởng của bọn tớ mỗi ngày đều hỏi thúc tớ tìm biện pháp để giải quyết.”

“À, khi nào thì dừng?”

“Cuối tháng sau.”

“Gần đây tớ hơi bận, vài ngày nữa tớ phải đi Mỹ tham gia hội nghị.” Dương Lam Hàng do dự một lát: “Như vậy đi, để tớ bàn bạc với hiệu trưởng Chu, xem ông ấy có thể phái một người đến giúp cậu giải quyết được hay không.”

“Được, cảm ơn cậu!”

“Tớ đi gọi điện thoại.”

Dương Lam Hàng bước ra ngoài nói chuyện điện thoại, Bạc Băng không kiềm được mà nhìn thoáng qua bóng dáng của anh ta, cô không khỏi cảm khái: “Sao trường đại học của mình không có giáo sư cực phẩm như vậy chứ.”

“Đừng nhìn, người ta đã có vợ rồi đấy.” Giọng nói mang mùi vị chua ngoa vang lên, ngay cả mùi thuốc khử trùng cũng không thể nào che đậy được mùi vị đó.

“Đối với những người đã có gia đình em luôn luôn không có hứng thú, anh cũng biết mà.”

“Cho nên anh có lòng tốt nhắc nhở em, để tránh việc em lún sâu...”

“Ồ? Tại sao ba năm trước em không thấy anh có lòng tốt như vậy?”

Người nào đó trừng mắt lườm Bạc Bềng một cái, bày ra một vẻ mặt như không thèm chấp nhận với cô.

Bạc Bềng còn muốn cùng anh nói chuyện đạo lý một chút nữa, thì Dương Lam Hàng đã trở lại, nói đã giúp anh sắp xếp xong mọi chuyện. Sau đó còn đưa cho Diệp Chính Thần một số điện thoại, nói khi nào cần thì gọi cho số này là được.

Uống trà một lát thì Dương Lam Hàng rời đi. Lúc gần đi anh ta cố ý tặng cô một tấm thẻ VIP cấp kim cương của một cửa hàng tổng hợp, nói chờ đến lúc cô kết hôn, có thể dùng nó đến cửa hàng tổng hợp mua sắm đồ dùng tân hôn, giảm giá vô thời hạn 50% cho tất cả các mặt hàng, hơn nữa là không hạn chế số lượng.

Dương Lam Hàng vừa rời khỏi, Bạc Bềng liền cầm tấm thẻ VIP hỏi Diệp Chính Thần: “Cửa hàng tổng hợp này chắc sẽ nhanh chóng đóng cửa thôi, đúng không anh?”

“Cửa hàng tổng hợp đó là của gia đình cậu ấy, kinh doanh rất tốt, toàn là trưng bày các mặt hàng cao cấp như LV, Dior...”

Ưu đãi giảm 50% với tất cả các mặt hàng, món quà này quý giá đến như vậy, khó có thể tưởng tượng: “Món quà này quý giá quá, có phải em nên trả lại cho anh ta hay không?”

Người nào đó đồng dạng nói: “Không cần, tất cả đều là bạn bè, khách sáo làm gì.”

Bạc Bềng đưa tay sờ vào những đường vân lấp lánh trên tấm card: “Bạn bè như vậy... Anh có nhiều không?”

“Rất nhiều!”

Sau này Bạc Bềng mới phát hiện ra rằng bạn bè của anh, tất cả đều là cực phẩm.

Buổi chiều, lại có một anh chàng đẹp trai đến, so với Diệp Chính Thần, anh chàng này mang vẻ phóng khoáng hơn một chút. Anh ta vẫn chưa vào đến cửa, tay Diệp Chính Thần đã sờ soạng đến một quả táo vừa rửa, ném mạnh ra ngoài: “Anh còn biết đến à?”

Tay của anh chàng đẹp trai nào đó nhanh nhẹn bắt lấy quả táo, cắn một miếng: “Mấy hôm trước anh đi công tác, vừa nghe nói cậu bị lão gia ép phải hồi kinh, anh lập tức trở về xem cậu có chịu hình phạt gì không.”

Anh chàng đẹp trai nào đó nhìn Bạc Bềng, nở ra nụ cười xấu xa tương tự như Diệp Chính Thần: “Xem ra những ngày qua cậu cũng không đến nỗi thảm nha, vẫn còn hồng nhan tri kỷ để bầu bạn mà.”

“Tại sao không thăm, thực ra so với ngồi tù còn thăm hơn.” Diệp Chính Thần hất cằm chỉ về phía nhân viên bảo vệ, nói nhỏ: “Anh nhanh chóng nghĩ biện pháp cho em đi, em muốn xuất viện.”

“Tôi cũng đành bất lực, bố cậu đã dẫn dò từ trên xuống dưới rồi. Ngoại trừ sức khỏe của cậu phục hồi lại như cũ, nếu không cậu sẽ không được bước ra khỏi chỗ này nửa bước.”

Diệp Chính Thần thở ra, nằm dài trên giường.

Anh chàng đẹp trai nào đó không để ý đến anh, đi đến gần Bạc Bềng nói: “Xin chào, cho tôi tự giới thiệu một chút, tôi tên Trịnh Vỹ...”

Hai chữ này, Bạc Bềng đã từng được nghe trong lần cuối cùng nói chuyện với Ân Chung Thiêm. Ân Chung Thiêm nói Diệp Chính Thần có một người bạn tên Trịnh Vỹ, là người phụ trách vụ án của anh ta.

Bạc Bềng vẫn chưa biết nên nói gì, Diệp Chính Thần giật nhẹ cô: “Tránh xa anh ta một chút, anh ta cái gì cũng có hết, ngoại trừ nhân phẩm!”

Đây là lần đầu tiên Bạc Bềng nghe thấy có người khen bạn mình như vậy.

Trịnh Vũ cười vỗ vỗ vai Bạc Bềng, nói với cô: “Đừng tin cậu ấy, cậu ấy cái gì cũng có, ngoại trừ lương tâm!”

Bạc Bềng nghe xong đã khẳng định chắc chắn rằng, họ tuyệt đối là bạn của nhau! Là bạn bè tốt nhất!

Trịnh Vũ ở bệnh viện đến chiều, trò chuyện hơn ba giờ đồng hồ. Trước khi đi, Trịnh Vũ chăm chú nhìn thuốc bổ bên cạnh: “Thấy tinh thần và trạng thái của cậu lúc này hoàn toàn không cần đến thuốc bổ, anh đây lấy vài thứ về để tỏ lòng hiếu thảo với bố anh nha.”

“Anh vừa mất cái nào thì cứ việc lấy.”

Trịnh Vũ cầm một túi lớn chứa đủ đồ đi tới cửa, đưa cho nhân viên bảo vệ trước mặt: “Tôi có chút việc muốn làm, cậu đi theo tôi một lát được không?”

Nhân viên bảo vệ do dự nhìn về phía Diệp Chính Thần.

“Đi nhanh về nhanh!” Diệp Chính Thần dùng giọng điệu ra lệnh nói.

“Vâng!”

Nhân viên bảo vệ cúi chào theo nghi thức quân đội, sau đó mang theo túi đồ lớn rời đi.

Trịnh Vũ khoát khoát tay cười với Diệp Chính Thần: “Không cần cảm ơn!”

“Chờ khi em xuất viện sẽ mời anh uống rượu.”

Trịnh Vũ xoay người khóa cửa.

Suốt một tuần qua, cô và anh ngay cả cơ hội chạm tay nhau cũng không có. Cho nên kẻ cầm thú nào đó vừa thấy người đi rồi, tranh thủ từng giây từng phút bước đến ôm cô, vuốt ve cô vô cùng thân mật.

“Anh gấp như vậy sao?”

“Hai mươi phút nữa y tá sẽ đến tiêm thuốc cho anh.”

“Nhỡ có người đến thăm anh thì sao?”

“Đã trễ thế này, còn ai đến nữa?”

Xem ra đây là thời điểm gây án tốt nhất.

Có cảm giác hồi hộp khi yêu đương vụng trộm, Bạc Bềng lần tay vào vạt áo anh, cô lần từ thắt lưng anh lên phía trên.

Anh bắt lấy tay cô, đặt cô lên giường, hôn cô một cách cuồng nhiệt, kéo dài không dứt, không cho cô lấy một cơ hội mà hít thở.

Lúc cô và anh dấy đưa đến ý loạn tình mê, thì Diệp Chính Thần dừng động tác lại một lát, ánh mắt anh nhìn về phía ngoài cửa. Bạc Bềng đọc không hiểu ánh mắt sâu sắc không lường được của anh.

Bạc Bềng vội vàng quay đầu, xuyên qua cánh cửa khảm thủy tinh, cô thấy ngoài cửa có một người phụ nữ đang đứng, bóng dáng phảng phất mang vẻ đẹp giống như một bức tượng điêu khắc, từ xưa đến nay luôn đứng thẳng hướng về nơi nào đó.

Dạ Nhân, người phụ nữ này, vì sao lúc nào khi nhìn thấy, cô ấy luôn luôn xinh đẹp cao quý và thận trọng như vậy.

51. Chương 51: Cảnh Đêm

Sáng sớm, sau khi bác sĩ làm kiểm tra toàn diện cho Diệp Chính Thần xong, thông báo cho anh biết là anh đã có thể làm thủ tục xuất viện.

Lúc này ngay cả một giây Diệp Chính Thần cũng không muốn chậm trễ thêm nữa, anh trực tiếp ra mệnh lệnh cho cảnh vệ: “Cậu lập tức đi làm thủ tục xuất viện đi.”

“Vâng!” Người cảnh vệ đứng ở cửa cúi chào, nhận lệnh, không dám trì hoãn việc đi làm thủ tục dù chỉ một giây.

Diệp Chính Thần lập tức gọi điện thoại: “Em đã có thể xuất viện rồi... Đến đón em nhanh đi... Còn hỏi nữa, tìm một nơi nào tốt, không say không về!”

Ngắt điện thoại, anh thay quần áo, khăn cấp kéo cô ra khỏi cửa.

“Chúng ta đi đâu?” Bạc Bằng vẫn chưa hiểu rõ tình huống hiện nay.

“Xuất viện!”

Cô biết quân nhân làm việc vô cùng hiệu quả, nhưng lại chưa từng nghĩ xuất viện cũng có hiệu suất cao như vậy.

“Không cần thu dọn đồ dùng sao?”

“Cảnh vệ của anh sẽ thu dọn, chúng ta đi nhanh thôi, để lát nữa mẹ anh đến, chúng ta sẽ không đi được đâu!”

Ngay cả áo khoác Bạc Bằng cũng chưa kịp mặc, cô cầm túi xách chạy vội theo anh.

Đi đến cổng bệnh viện, Diệp Chính Thần chờ một lát, vẫn không thấy bóng người đến đón xuất viện, anh vừa muốn gọi điện thoại thì một chiếc xe Audi đã dừng ngay trước mặt cô và anh, để lại trên mặt đường một vệt thật dài là dấu vết của việc phanh xe gấp.

Xe còn rất mới, nhưng logo đã bị thay đổi, điều này cho thấy chủ nhân của nó rất là khiêm tốn không hề tỏ ra vênh váo huênh hoang.

Kính xe được hạ xuống, lộ ra một gương mặt nghiêng nghiêng với những góc cạnh sắc sảo của Trịnh Vỹ: “Chúc mừng cậu được ra tù.”

“Địa ngục, địa ngục.”

Diệp Chính Thần giúp Bạc Bằng mở cửa xe sau, chờ cô lên xe, anh lại mở cửa ngồi vào vị trí cạnh người lái: “Đi đâu chơi đây?”

“Anh vừa gọi cho bọn Tiểu Ngũ, bọn họ nói muốn đi đảo Tần Hoàng, nghe nói chỗ đó có một club không tồi.”

“Đảo Tần Hoàng? Xa vậy sao?” Diệp Chính Thần cười nhìn Trịnh Vỹ: “Chán con gái Bắc Kinh rồi à, muốn thay đổi khẩu vị?”

“Xa một chút cũng tốt, muốn chơi đến đâu cũng được, không phải lo lắng việc có người khác nhận ra.”

“Cho nên phải cẩn thận?”

“Không cẩn thận không được, tin đồn lan ra rất nhanh, ‘Thiên thượng nhân gian’ đều đã bị che phủ rồi.”

“Vâng!” Vĩ Tham mưu trưởng có tiền đồ sáng lạn nào đó suy nghĩ xâu xa: “Vậy chúng ta đi Hải Nam đi.”

“Lần sau đi!”

...

Ba giờ sau, mọi người cuối cùng cũng đến đảo Tần Hoàng. Bạc Bằng hạ cửa kính xuống, gió biển ẩm ướt lướt nhẹ qua, khiến cô có cảm giác mát mẻ.

Diệp Chính Thần quay đầu nhìn bộ quần áo đơn giản trên người cô, anh lại nhìn khu thương mại cách đó không xa. Cuối cùng anh chỉ tay vào một cửa hàng tổng hợp nói với Trịnh Vỹ: “Đến cửa hàng đó thì dừng lại một chút, em muốn đi mua quần áo.”

Trịnh Vỹ không có ý kiến, anh ta chạy vào bãi đỗ xe trước cửa hàng tổng hợp: “Hai đứa vào đi, anh sẽ chờ ở trong xe.”

Diệp Chính Thần khoác vai Bạc Bể đi vào cửa hàng tổng hợp. Cửa hàng này không quá lớn, đưa mắt nhìn thoáng qua thì thấy tất cả mọi nơi đều lấp lánh các ánh đèn, khiến người khác không thể nào mở to mắt được. Người bán hàng cũng vô cùng nhiệt tình, cô và anh vừa bước lên khu bán thời trang nữ ở tầng hai, thì ngay lập tức được một nhóm nhân viên bán hàng chào đón: “Tiên sinh, có phải muốn mua quần áo cho bạn gái phải không?”

“Ngài thích kiểu dáng như thế nào ạ?”

“Xem bên này đi, đều là những mốt mới được tung ra thị trường đó ạ.”

“...”

Sớm đã nghe nói những khu du lịch có sự phục vụ rất tốt, nhưng Bạc Bể không ngờ là lại tốt đến như vậy.

Diệp Chính Thần chỉ chăm chú ngắm nhìn cô, khóe môi anh cong lên, Bạc Bể mơ hồ cảm thấy rung cả người.

“Gợi cảm.”

Quả nhiên đã bộc lộ ra bản tính cầm thú.

Nghe vậy, người bán hàng hết sức tận tình tìm đủ loại trang phục hở ngực hở lưng, trong số đó, Diệp Chính Thần chọn ra một bộ váy ngắn màu đỏ: “Thử cái này đi.”

Kiểu dáng của bộ váy là hở ngực, hôm nay áo lót của Bạc Bể mặc lại không phải là loại dây trong suốt nên khi phối với bộ váy nhìn cũng chẳng ra kiểu dáng gì cả. Cuối cùng Bạc Bể quyết định cởi áo lót, mặc bộ váy vào.

Khi Bạc Bể mặc chiếc áo bước ra, đúng lúc có một người đàn ông đi ngang qua, người đó dùng ánh mắt hau háu nhìn chăm chăm vào ngực cô, khiến Bạc Bể cảm thấy không thoải mái.

Diệp Chính Thần không nói một câu nào, lập tức đưa cho cô một bộ váy dài màu đen liền đẩy mạnh cô vào phòng thử.

Bộ váy dài bó sát toàn thân, còn để lộ ra hơn nửa lưng, vừa nhìn vào là biết đây không phải là loại trang phục dành cho phụ nữ nhà lành mặc. Bạc Bể mặc chiếc váy vào bước ra, liền thấy sắc lang nào đó hai mắt tỏa sáng, cô nhỏ giọng hỏi: “Có nên phối với một chiếc áo khoác hoặc là khăn choàng không anh?”

Anh nhìn cô thật kỹ lưỡng từ trên xuống dưới, lắc đầu, sau đó lại đưa cô một bộ áo khác...

Thử liên tục sáu bộ áo, Bạc Bể lau mồ hôi trán, vừa bước ra khỏi cửa, cô kiên quyết nói: “Lấy cái này đi.”

Mặc dù trên người Bạc Bể lúc này đang mặc một bộ váy chỉ với một cơn gió thoảng qua đã có thể cuốn phăng tất cả, nhưng cô thật sự không đủ nhẫn nại để thử thêm một bộ nào nữa.

Không ngờ rằng Diệp Chính Thần lại khiên quyết lắc đầu, chỉ vào con ma-nơ-canh bên cạnh tấm gương đang mặc một bộ trang phục đoàn trang màu hồng cánh sen: “Bộ này đi.”

“Hả?”

Bạc Bể chỉ vào bộ trang phục hỏi: “Anh chắc chắn chứ?”

Bộ trang phục này từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài, cô đều không cảm nhận được một chút sự gợi cảm nào.

Để chứng minh là mình đã xác định kỹ đến mức nào, Diệp Chính Thần lấy tờ chi phiếu ra đưa cho người bán hàng: “Cái này và chiếc áo khoác, lấy một bộ để cô ấy mặc...”

Về mặt người bán hàng đang thất vọng, thì Diệp Chính Thần chỉ tay về đồng quần áo đang chuẩn bị đưa cho Bạc Bể thử mà người bán hàng đang ôm: “Bộ này và những bộ đã thử trước đó, gói lại hết đi.”

“Được ạ.” Về mặt thất vọng vừa nãy của người bán hàng ngay tức khắc trở nên tươi cười, lập tức dùng động tác thành thạo nhất để gói quần áo và tính tiền.

Diệp Chính Thần đi về phía Bạc Bể đang trong trạng thái ngơ ngàng, bàn tay anh ôm ngang thắt lưng cô, môi ghé vào tai cô nói nhỏ: “Buổi tối về nhà, mặc ột mình anh xem...”

Người đàn ông này!

Đã háo sắc thì thôi đi đằng này lòng dạ còn hẹp hòi nữa chứ!

Mua xong quần áo và giày, cô và anh lại đến khu trang phục nam cao cấp mua cho Diệp Chính Thần một chiếc áo khoác màu đen, loại vừa được tung ra thị trường. Vốn nghĩ rằng Trịnh Vỹ đang sốt ruột chờ, không ngờ rằng anh ta lại đang trò chuyện cùng một cô gái trông rất xinh đẹp và trong sáng, tán gẫu vô cùng vui vẻ.

Vừa thấy Bạc Bể và Diệp Chính Thần bước ra, Trịnh Vỹ còn tỏ vẻ thất vọng: “Nhanh vậy sao?!”

“Có muốn bọn em vào trong đi dạo lần nữa không?” Diệp Chính Thần hỏi.

“Thôi đi.” Trịnh Vỹ nhìn đồng hồ: “Có lẽ bọn Tiểu Ngũ đã đến rồi, chắc đang chờ chúng ta ở club.”

Trịnh Vỹ vừa mở cửa chuẩn bị lên xe, ánh mắt của cô gái nhìn bóng dáng anh ta có vẻ lưu luyến, muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

Diệp Chính Thần bước đến, hơi nghiêng người, dùng lễ tiết của người Nhật và cách hỏi lễ độ nhất để hỏi: “Tối nay chúng tôi có một cuộc họp mặt bạn bè, cô có hứng thú tham gia cùng chúng tôi không?”

Cô gái do dự một chút: “Có tiện không?”

“Đương nhiên.”

Cô gái nhìn nhìn Bạc Bể, cho rằng mình và Bạc Bể cùng chung chí hướng, cô gái nhanh chóng đưa ra quyết định: “Được rồi.”

Cứ như vậy cô gái bị lừa lên xe, trải qua một cuộc chào hỏi đơn giản, Bạc Bể biết được cô gái tên là Tiểu Vũ, đang là sinh viên, vốn hẹn bạn đi dạo phố, nhưng bạn của cô ấy có việc bận đột xuất nên không đến được. Trong lúc hồ đồ cô ấy đã trò chuyện cùng Trịnh Vỹ...

Bạc Bể thấy Tiểu Vũ không giống một cô gái tùy tiện, sau đó Bạc Bể lại nhìn qua kính chiếu hậu quan sát anh chàng đẹp trai nào đó đang lái xe. Cô có thể đoán rằng thủ đoạn tán gái của người đàn ông này so với Diệp Chính Thần chỉ hơn chứ không kém.

Sau đó cô lại xoay người nhìn qua sắc lang nào đó như để xác nhận, thì bỗng nhiên anh chàng sắc lang đó liền nói cho cô biết: “Không nên so sánh đẳng cấp của anh với anh Vỹ, lúc anh ấy tán tỉnh mấy ngôi sao điện ảnh, anh còn ngồi ở nhà để xem phim thần tượng!”

Trịnh Vỹ lái xe vòng qua vòng lại, hơn mười phút sau thì đỗ trước cửa một club, nhìn bằng cặp mắt đơn thuần thì ngoại trừ bên ngoài được trang trí khá bắt mắt ra, cũng không có gì là quá đặc biệt. Nhưng với biểu lộ kinh ngạc và chờ mong của Tiểu Vũ, thì xem ra, club này rất nổi tiếng ở đảo Tần Hoàng.

Xe vừa dừng lại, có một nhân viên nam đón khách chạy đến mở cửa xe, nhận thấy là khách lạ, người nhân viên nam lập tức hỏi có phải tìm người hay không.

“Ngũ thiếu gia mời chúng tôi đến.”

Người nhân viên nam lập tức thay đổi thái độ: “Xin mời vào trong.”

Vừa bước vào club liền có một làn gió thơm mùi hương của phụ nữ phả vào làm say lòng người.

Một nhân viên đón khách dẫn mọi người vào thang máy, lên đến tầng cao nhất, cửa thang máy vừa mở, ánh sáng chợt vụt tắt.

Thì ra tầng cao nhất là một phòng khách lớn, trên sân khấu có vài cô gái tóc vàng gợi cảm nóng bỏng đang khiêu vũ. Dưới sân khấu là một sàn nhảy lớn, bốn phía sàn nhảy được bày biện rất nhiều bàn tròn, xung quanh lại là những chiếc bàn đơn hoặc ghế sofa đôi.

Lúc này đang là giữa trưa, khách cũng không nhiều, cũng không có người khiêu vũ, chỉ có vài bàn có người, tất cả họ đều chăm chú nhìn các cô gái biểu diễn.

Vừa bước vào trong, có một người đứng lên từ bàn có tám người ngồi, bốn nam bốn nữ. Những người nam thì Bạc Bể đã từng gặp qua lúc ở bệnh viện, tên của họ thì cô không nhớ rõ lắm, còn nữ thì chỉ có một người cô đã từng gặp qua đó là chị Ngũ, còn lại ba người phụ nữ khác cô chưa từng gặp, cũng không ai giới thiệu họ với cô. Bạc Bể thật sự hoài nghi không biết bọn họ có quen biết với nhau hay không.

Chào hỏi xong, Diệp Chính Thần kéo Bạc Bể ngồi vào một chiếc ghế sofa dành cho hai người, anh nhìn lên khán đài, cười hỏi: “Thế nào? Viên đạn bọc đường của chủ nghĩa tư bản đã trở lại?”

Một người đàn ông mặt tròn nói bằng giọng điệu xem thường: “Cút đi, gặp loại đàn ông như cậu giống như gặp kabuki ở Shinjuku, hết như giấm phải dính trên mặt đất bằng phẳng, không cần phải giả vờ nghiêm chỉnh.”

“Chính xác, chỉ để bản thân mình hưởng thụ, không thêm mang thêm một cô nàng xinh đẹp trở về, rất thiếu suy nghĩ nha!”

Trịnh Vỹ cười nói: “Các cậu cho rằng cậu ấy không muốn, chỉ là hải quan không cho phép mà thôi.”

“Cũng là anh hiểu em nhất.” Diệp Chính Thần tựa lưng vào ghế sofa, giọng nói vô cùng bất đắc dĩ: “Nếu hải quan cho phép, em thật sự rất muốn mang cả một doanh trại về...”

Trong lúc mọi người đang cười nói, một người con gái xinh đẹp bước lên sân khấu, cúi đầu, dùng tiếng Nhật chào hỏi mọi người. Sau đó lại nói bằng tiếng Nhật: “Hôm nay, có một vị khách vô cùng đặc biệt đến đây, có người muốn nhờ tôi hát tặng anh ta một bài hát, đừng nói lời tạm biệt – [Sayonara]!”

Tất cả những ngọn đèn đều vụt tắt, một giọng hát bằng tiếng Nhật vang lên, Bạc Bể nhắm mắt lại, cô lại nhớ đến những hình ảnh ở sân bay năm đó, cô cũng nói với anh một câu: “Sayonara”.

Khi đó, nếu cô biết anh có nỗi khổ tâm khó nói thành lời thì cho dù có phải làm tình nhân của anh cô cũng chấp nhận. Nhưng chỉ là anh không chịu nói bất kì điều gì cả.

“Sư huynh, nếu em cho anh ba phút, anh sẽ nói gì? Có nói cho em biết sự thật không?”

Anh ôm cô, ôm thật chặt...

“Anh vẫn luôn cảm ơn em, vì em đã không cho anh ba phút đó!”

Mọi người dùng cơm trưa ở club xong, lại đi tắm trong nhà tắm hơi ở tầng một. Không biết từ khi nào những ánh đèn đã rực sáng, lúc ấy mọi người lại trở về phòng ca múa ở tầng cao nhất, xem biểu diễn và uống rượu theo phương thức tư bản chủ nghĩa.

Khách vào đã đông hơn, không ít phụ nữ đẹp bước vào sân nhảy để nhảy theo điệu nhạc, đồng thời khoe ra dáng người hoàn hảo của họ.

Diệp Chính Thần đã có chút say, ánh mắt anh càng ngày càng trở nên mơ màng, tay anh bắt đầu không an phận mà di chuyển trên đùi cô. Thực ra tửu lượng của anh rất tốt, nếu không phải vì thay cô uống nhiều rượu như vậy thì nhất định anh sẽ không say.

Bạc Bể cũng uống một ly rượu vang, cộng với bàn tay đang không an phận của anh hiện giờ khiến nhiệt độ trong cơ thể của cô bắt đầu bốc lên, vì thế, cô nhẹ nhàng đứng dậy.

“Em đi đâu vậy?”

“Toilet.”

Bạc Bể rửa mặt thật sạch, khi từ trong toilet bước ra, cô nhìn thấy trong một góc nhỏ có ban công yên tĩnh, bị một tấm màn bằng vải trong phòng khách che khuất.

Bạc Bể bước đi thong thả đến ban công, hai tay cô để lên hàng rào chắn, mắt nhìn về phía xa xa.

Cách đó không xa là một hải cảng, cô có thể thấy được rất nhiều ngọn đèn đang lấp lánh, rất đẹp...

“Có phải là rất nhàm chán không?” Một giọng nói từ phía sau lưng cô vang lên, Bạc Bể quay đầu, Trịnh Vỹ đang đứng phía sau cô, tay cầm một chai nước khoáng đưa cho cô.

“Cám ơn!” Bạc Bềng nhận lấy: “Không phải, em cảm thấy hơi nóng, nên ra đây hóng gió một chút.”

Trịnh Vỹ xoay người dựa vào hàng rào chắn, nghiêng mặt nhìn Bạc Bềng: “Anh vẫn luôn muốn nói chuyện với em, hôm nay có thể không?”

“Em cũng rất muốn trò chuyện với anh, nhưng vẫn không tìm được cơ hội...”

“Ồ?!”

Bạc Bềng nói: “Em nghe mọi người nói, vụ án của Án Chung Thiêm là do anh phụ trách...”

“Ừ.” Trịnh Vỹ nở nụ cười: “Là anh bắt anh ta.”

“Tại sao anh lại bắt anh ấy? Anh ấy thật sự phạm tội à?”

Bạc Bềng không biết vì sao mình lại hỏi như vậy, giống như trong lòng cô luôn có một hy vọng, hy vọng là những điều Án Chung Thiêm nói không phải là sự thật, hy vọng là Diệp Chính Thần mà cô quen biết vẫn là một người mặc chiếc áo blouse trắng thiêng liêng, ngay cả một con chuột bạch anh cũng vô cùng thương tiếc.

Trịnh Vỹ dùng giọng nói quan chức nói với cô: “Anh ta không liên quan đến vụ án, hơn nữa anh ta lại vô cùng phối hợp với bọn anh trong công tác điều tra, cung cấp cho bọn anh rất nhiều chứng cứ chính xác có hữu lực.”

“Nhưng lúc đó tin tức mà em nghe được không phải là như thế, em nghe nói anh ấy đã nhận toàn bộ tội lỗi, sẽ bị kết án.”

“Nếu ngay cả em cũng có thể nghe được tin tức nội bộ chính xác, thì làm sao bọn anh có thể tra án?”

Bạc Bềng không biết trả lời như thế nào, cô không muốn vòng vo cùng Trịnh Vỹ, cô quyết định hỏi một cách dứt khoát: “Tin tức này có phải là Diệp Chính Thần yêu cầu anh truyền ra không?”

Trịnh Vỹ sửng sốt với câu hỏi của cô: “Cậu ấy nói như vậy với em à?”

Bạc Bềng lắc đầu: “Không phải.”

Im lặng một lát, Trịnh Vỹ thở dài: “Xem ra, em hoàn toàn không hiểu gì về con người cậu ấy.”

“Không phải anh ấy bảo anh làm sao?”

“Không phải.”

“Thật sự không phải anh ấy sao?” Bởi vì chờ mong câu trả lời, tay Bạc Bềng bất giác nắm chặt trên hàng rào chắn, nắm thật chặt.

“Là anh bảo người khác bắt vị hôn phu của em... Thẻ phòng tổng thống ở khách sạn Quốc Tế cũng là anh bảo người khác đưa cho em.”

“Anh?!”

“Khi Diệp thiếu gia về nước, thấy em đang ở cửa hàng áo cưới... Em có biết cậu ấy có phản ứng như thế nào không?”

Trước mắt Bạc Bềng bỗng nhiên lại thoáng qua bóng dáng cao ngất trước cửa hàng áo cưới ngày đó, cao ngạo nhưng cô đơn, còn có chiếc xe quân đội hiên ngang vượt đèn đỏ, lao vun vút về phía trước.

Khi đó, anh ấy đã có tâm trạng như thế nào?

Trịnh Vỹ nói: “Anh chỉ muốn giúp cậu ấy, tạo cho cậu ấy một cơ hội, muốn hai đứa có cơ hội ngồi xuống nói chuyện với nhau, muốn cậu ấy nói thật rõ ràng, nhưng mà...”

Anh không biết em đã dùng cách gì, mà luôn luôn biến người có đầu óc lý trí như cậu ấy trở nên mù mờ... Trịnh Vỹ cúi mặt, khẽ cười: “Chờ đợi mãnh liệt em có thể cầu xin cậu ấy một lần nữa!”

Những ngọn đèn phía xa xa ngoài biển cũng dần trở nên mơ hồ.

Bạc Bạng cố gắng nhớ lại tình cảnh ngày hôm đó, dường như Diệp Chính Thần muốn nói với cô điều gì đó, nhưng cô lại không chịu nghe.

Sau đó, anh đàm phán điều kiện với cô, cô liền cởi quần áo, chẳng lẽ cô đã hiểu lầm anh.

Bạc Bạng ngửa đầu, uống một hộp nước, cô cố gắng nhớ lại mọi chuyện một cách thật cẩn thận, dường như anh muốn nói gì đó với cô, nhưng chưa kịp nói đã bị cô cắt lời!

Bạc Bạng giương mắt nhìn Trịnh Vỹ, trong đáy mắt anh ta lúc này đầy những ngôi sao sáng, đôi mắt Trịnh Vỹ giống như bầu trời đêm sâu xa. Cô bỗng nhiên cảm thấy nên cảm ơn Trịnh Vỹ, đúng lúc cô và Diệp Chính Thần trượt chân, chính anh ta đã làm cho cả cô và Diệp Chính Thần nhìn rõ những khát vọng của nhau, làm cho cô và Diệp Chính Thần không thể trốn tránh một sự thật là cả hai vẫn yêu nhau như trước kia, không hề thay đổi.

Nếu không, cả cô và Diệp Chính Thần sẽ phải nuối tiếc cả đời.

Trong lòng Bạc Bạng vừa rung động, thì bỗng nhiên cô nghĩ đến một vấn đề quan trọng hơn.

“Trịnh Vỹ, vụ án ở thành phố Nam Châu, tại sao anh lại là người phụ trách? Điều này là trùng hợp à?”

Trịnh Vỹ khẽ cười, anh ta không trực tiếp trả lời Bạc Bạng, mà nói: “Năm anh mười lăm tuổi, rất mê cờ bạc, có một lần anh bị một tổ chức cờ bạc lừa gạt, nợ bọn họ rất nhiều tiền, anh không dám nói với bố anh, chỉ có thể đi tìm Diệp Chính Thần nhờ cậu ấy giúp đỡ. Thực ra, gia đình cậu ấy còn nghiêm khắc hơn cả gia đình anh, nhưng cậu ấy không nói nhiều mà liền về nhà trộm trang sức của mẹ cậu ấy để trả nợ thay anh... Sự việc lần đó bại lộ, bố cậu ấy suýt chút nữa đã đánh chết cậu ấy... Nhưng cậu ấy chỉ cần rằng chịu đựng mà không nói một lời.”

Bạc Bạng gật đầu, gật đầu thật mạnh, cô đã biết đáp án là gì.

Bạc Bạng nói: “Anh có thể nói một chút về anh ấy không? Em muốn hiểu anh ấy thêm một chút nữa.”

Ánh mắt Trịnh Vỹ nhìn về phía phòng khách, bạn bè đang thay phiên mời Diệp Chính Thần uống rượu, mặc dù đã say nhưng phong thái của anh vẫn rất đĩnh đạc, Diệp Chính Thần uống rất hào hứng, ai mời cũng không từ chối.

“Lúc anh năm tuổi đã quen cậu ấy, lúc đó cậu ấy chỉ mới ba tuổi, anh và cậu ấy ở cùng một đại viện, chơi với nhau từ nhỏ đến lớn... Gia đình cậu ấy rất nghiêm khắc, Bác Diệp quản thúc cậu ấy giống như quản thúc binh lính của ông ấy, sợ cậu ấy học thói xấu của người khác, không cho phép cậu ấy hút thuốc, uống rượu, bài bạc... Còn không cho phép cậu ấy có bạn gái, sợ cậu ấy mê muội mất cả lý trí, lầm đường lạc lối. Nhưng cá tính cậu ấy rất倔犟, hoàn toàn không biết hai chữ ‘phục tùng’ viết như thế nào... Có thể tưởng tượng, tuổi thơ của cậu ấy lạnh lẽo đến mức nào.”

Bạc Bạng chăm chú lắng nghe, cô có thể tưởng tượng được điều đó.

“Bác Diệp đăng kí cho cậu ấy thi vào Học viện quân sự trong khi cậu ấy lại muốn thi vào Học viện quân y. Vì chống đối với chế độ độc tài của bác Diệp, cậu ấy la cà ở quán bar suốt hai tháng, mỗi ngày sống trong sự mơ màng màng, hàng đêm sống trong sự xa hoa trụy lạc... Bác Diệp nói sẽ đoạn tuyệt quan hệ với cậu ấy, ngược lại cậu ấy còn cười nói: ‘Tốt, dù sao đầu năm nay cũng không thể thi bác sĩ, đáng tiếc là bố mẹ về già cô đơn không có con cái.’ Cậu nói đó suýt chút nữa đã làm cho bác Diệp tức chết. Cuối cùng bác Diệp thỏa hiệp với cậu ấy, chấp nhận để cậu ấy thi vào Học viện quân y.”

Bạc Bạng cười gượng: “Nếu anh ấy sống trong thời đại kháng chiến, chắc là thà chết chứ không chịu khuất phục Đảng cách mạng.”

“Đúng vậy. Nếu không như vậy tại sao lại phái cậu ấy đi Nhật Bản.” Trịnh Vỹ cười cười đùa cợt, anh ta còn nói: “Con người cậu ấy, có một nguyên tắc rất đặc biệt, nếu là chuyện không thể nói, thà chết cậu ấy cũng không nói, anh có quan hệ tốt với cậu ấy như vậy, chuyện đi Nhật Bản, cậu ấy cũng không đề cập với anh. Nếu anh không tình cờ nhìn thấy tấm ảnh cậu ấy chụp em để trong ví tiền thì thật sự anh sẽ không thể biết cậu ấy đi Nhật Bản.”

“Ảnh của em?”

“Trên cầu Togetsukyo ở Kyoto. Anh đã từng đi khảo sát một lần ở Nhật Bản, anh có ấn tượng rất đặc biệt với Togetsukyo. Hôm đó, vừa nhìn thấy ảnh của em, anh liền đoán ra...”

Bạc Băng càng nghe càng không hiểu: “Rốt cuộc là mọi chuyện như thế nào, anh có thể nói rõ ràng cho em hiểu không?”

Bên trong là thế giới xa hoa trụy lạc, bên ngoài là bầu trời màu xanh biếc, Bạc Băng dựa vào hàng rào chắn ở ban công, nghe Trịnh Vỹ nói về quá khứ của Diệp Chính Thần.

Đến giờ Bạc Băng mới biết có rất nhiều chuyện bí mật mà Diệp Chính Thần không thể nói thành lời, giờ đây cô mới chính thức hiểu được người đàn ông mình yêu.

Hóa ra, lần đó về nước, Diệp Chính Thần vốn dĩ rất vui vẻ, anh nói với Trịnh Vỹ anh đã có bạn gái, còn nhờ Trịnh Vỹ giúp anh đặt một cặp đồng hồ tình nhân thương hiệu Hải Âu chỉ bởi vì bạn gái anh thích.

Ăn uống no say, Trịnh Vỹ đưa Diệp Chính Thần về nhà.

Trịnh Vỹ lái xe chạy nhanh như bay, Diệp Chính Thần say đến tám phần lại lấy ví tiền ra, nhìn tấm ảnh bên trong.

Trịnh Vỹ nhìn thoáng qua một lần cô gái trong tấm ảnh, người được gọi là bạn gái của Diệp Chính Thần, quang cảnh trong ảnh giống như nơi anh ta đã từng đi qua, điều đó khiến Trịnh Vỹ giật mình nhớ đến đó chính là kinh đô ở Nhật Bản. Sau một phút kinh ngạc, anh ta bất chợt hiểu được: Bạn gái của Diệp Chính Thần ở kinh đô Nhật Bản, điều này có nghĩa là, hành tung mà cậu ấy không chịu tiết lộ hai năm qua, là ở Nhật Bản.

Trịnh Vỹ nhớ rõ, trong cuộc đời Diệp Chính Thần hận nhất là người Nhật Bản, từ nhỏ anh đã thường nói: “Ngoại trừ có chiến tranh, nếu không em tuyệt đối sẽ không bước chân lên đất nước đó nửa bước...”

Trong phút chốc ánh sáng chợt lóe lên, có rất nhiều điều đã từng nghĩ mãi không ra, thì giờ đây Trịnh Vỹ đều đã nghĩ thông suốt.

Suy nghĩ cẩn thận một lát, Trịnh Vỹ thử thăm dò: “Togetsukyo, đúc bằng xi măng cốt thép, chiếc cầu bằng gỗ, đứng trên cầu có thể thả hồ mà ngắm lá phong ở Arashiyama... Tôi đã đến đó một lần, có ấn tượng vô cùng sâu sắc.”

Diệp Chính Thần bắt ngờ, cơ thể bỗng nhiên căng thẳng.

Phản ứng của anh càng làm cho Trịnh Vỹ xác định suy đoán của mình là đúng, anh ta không khỏi lắc đầu, cảm khái nói: “Hong nhan, quả nhiên... Họa thủy!”

Diệp Chính Thần cười khổ rút ảnh chụp trong ví ra, nhìn thoáng qua lần cuối rồi xé tấm ảnh thành những mảnh nhỏ vứt ra cửa sổ.

Trên đường đi, họ không nói gì nữa, bởi vì họ biết, chuyện này không thể nói thêm, dù chỉ một câu.

Ngày hôm sau, Trịnh Vỹ nhờ người quen tìm được xưởng đồng hồ Hải Âu, xin bọn họ làm hai chiếc đồng hồ tình nhân thương hiệu Hải Âu. Công xưởng ngày đêm chạy nhanh tốc độ, trong vòng ba tuần đã làm xong một cặp đồng hồ tình nhân. Sau khi Trịnh Vỹ lấy đồng hồ, đã hẹn Diệp Chính Thần đến quán bar để uống rượu.

Anh ta vào một phòng lớn, chỉ thấy một mình Diệp Chính Thần ngồi trong phòng uống rượu.

“Cho cậu xem cái này.” Trịnh Vỹ giống như dâng tặng vật quý, lấy đồng hồ đưa cho Diệp Chính Thần.

Anh mở ra, vuốt nhẹ lên hai chữ được khắc rất tinh tế trên móc khóa đồng hồ, đó là hai chữ được anh yêu cầu khắc lên: “Nha đầu...”

“Kiểu dáng mô phỏng theo phong cách radar, động cơ của đồng hồ là Jeager có độ chính xác cao nhất.” Trịnh Vỹ nói: “Thế nào? Vừa ý không?”

“Rất vừa ý, đáng tiếc...” Diệp Chính Thần để đồng hồ sang một bên trên ghế sofa: “Không dùng được.”

“Không dùng được?” Trịnh Vỹ không hiểu chút nào: “Không phải đại thiếu gia Diệp cậu đang chơi đùa đó chứ?”

Diệp Chính Thần không nói gì, lấy điều thuốc trên bàn, châm lửa, rít một hơi thật sâu, khói thuốc lan đến xoang mũi liền dẫn đến cho anh một cơn ho khan kịch liệt.

Trịnh Vỹ nổi giận, giận đến mức giật lấy điều thuốc: “Lúc trước ai ép tôi cai thuốc?! Còn nói nếu tôi hút thuốc nữa sẽ tuyệt giao với tôi!”

“Không phải anh nói, hút thuốc râu sẽ mọc nhanh sao?”

Trong ánh sáng mờ mờ, Trịnh Vỹ cẩn thận quan sát người đàn ông trước mắt, trong mắt cậu ấy có sự đau khổ vô cùng sâu sắc.

“Đừng nói là cậu thất tình nha?”

Diệp Chính Thần không trả lời, cúi đầu rót rượu, anh uống hết ly này đến ly khác để giải sầu, giống như bộ dáng của một kẻ thất tình!

“Thất tình cũng không nên như vậy chứ! Cỡ như cậu, muốn dạng phụ nữ nào mà không có, cô ấy đáng giá đến vậy sao!”

Tay cầm ly rượu của Diệp Chính Thần dừng lại một lát: “Em phải kết hôn!”

Trịnh Vỹ cười khan hai tiếng: “Cậu mới uống có một bình rượu, đã bắt đầu nói chuyện mê sảng rồi sao.”

“Em không say.”

Diệp Chính Thần lấy trong túi ra một tấm giấy màu đỏ, ném mạnh lên mặt bàn: “Em, mẹ kiếp, phải kết hôn với Dụ Nhân.”

Trong đầu Trịnh Vỹ ong ong một tiếng, anh ta vội vàng cầm tấm giấy đỏ lên xem, mặt trên được viết rất rõ ràng tên của Diệp Chính Thần và Dụ Nhân, thời gian đăng ký là ngày hôm qua.

“Chết tiệt, cậu đang làm gì vậy?”

“Đừng hỏi em điều gì cả, một chữ em cũng không thể nói.”

“Tại sao không, mẹ kiếp, cái này là chuyện cả đời đó! Cho dù vì nước hy sinh thân mình, cũng không thể không có pháp luật như vậy.”

“Vì nước hy sinh thân mình?” Diệp Chính Thần nghe được những chữ đó, dường như nhớ đến điều gì, cười khổ một lát, sau đó cầm cả bình rượu, trực tiếp đưa đến miệng.

Trịnh Vỹ không ngăn cản Diệp Chính Thần, nếu cậu ấy đã muốn say, cứ để cậu ấy say đi.

Không ngờ uống một lát, Diệp Chính Thần lại không uống nữa, anh sờ soạng tìm kiếm chiếc đồng hồ đeo tay, nhìn một lát, lại tìm kiếm ví tiền, mở ra... Ngăn để ảnh trống rỗng.

“Fuck!” Diệp Chính Thần nhin không được mắng một câu.

“Không bỏ xuống được à?”

Diệp Chính Thần không nói lời nào, lại đưa tay vào túi quần, tìm kiếm đến nửa ngày, cuối cùng lấy ra một chiếc điện thoại đã tắt nguồn.

Anh suy nghĩ thật lâu, mới cầm điện thoại lên mở máy.

Âm báo tin nhắn vang lên, tay anh run run ấn vào phím mở, từng tin từng tin một.

“Hôm nay em nấu mì cay Thành Đô, ăn ngon lắm! Em có nấu cho anh nữa... Tuy rằng anh không có ở đây.”

“Hoa anh đào trước cửa sổ phòng sắp nở rồi, em bảo bọn chúng phải chờ anh một chút, chờ anh trở về để cùng em xem chúng nở.”

“Tế bào em nuôi dưỡng không chết, nó sống rất kiên cường, chắc là nó đợi anh về!”

“Em đang nghe ca khúc [Yêu]...”

“Anh có nhớ em không? Nói đi, không cần phải ngượng đâu mà!”

“Hôm nay, có một anh chàng đẹp trai hẹn em đi Tokyo, nếu anh không trở về, em sẽ bỏ trốn cùng người ta đó!”

...

Trịnh Vỹ khoác tay lên vai Diệp Chính Thần, vỗ vỗ.

“Lại đây, anh và cậu cùng uống rượu.” Trịnh Vỹ mở một bình rượu khác, nâng đầu lên, uống một hớp thật to: “Hôm nay đem hết tình yêu ra uống một bữa, ngày mai khi tỉnh rượu, về nhà hết lòng yêu thương vợ, cái gì nên quên thì quên hết đi.”

Không biết uống qua bao lâu thì họ đều say, Trịnh Vỹ nói: “Cậu nói cho anh nghe đi, thật sự thích một người sẽ có cảm giác như thế nào?”

“Nhớ cô ấy, muốn biết cô ấy đang làm gì, có lạc đường hay không, có bị giáo sư mắng hay không, có len lén trốn trong phòng nghiên cứu mà khóc hay không, có nhớ em hay không...”

“Vậy à?!”

Diệp Chính Thần nằm trên ghế sofa, nhìn trần nhà một cách say sưa: “Còn muốn... Biết... Ngủ trên giường của cô ấy có cảm giác như thế nào.”

“Cậu đừng nói với anh, cậu vẫn chưa ‘ăn thịt’ nha?”

“Vẫn chưa.”

“Cậu và cô ấy vừa quen nhau à?”

“Quen biết hơn nửa năm rồi, cô ấy ở sát vách phòng em.”

Trịnh Vỹ vỗ vào bàn: “Chết tiệt, anh phục cậu rồi!”

...

Uống suốt một đêm, Trịnh Vỹ ngủ thẳng một mạch đến chiều ngày hôm sau, khi tỉnh lại đầu đau như muốn vỡ ra, anh ta gọi điện thoại cho Diệp Chính Thần, muốn hỏi anh như thế nào, có đau đầu không.

Không ngờ người nào đó hờ hững nói cho Trịnh Vỹ biết, anh đang làm thủ tục visa cho Dự Nhân đi Nhật Bản.

“Nghĩ thông suốt rồi à?” Trịnh Vỹ hỏi.

“Không nghĩ thông suốt thì có thể như thế nào? Chẳng nhẽ đó là hôn nhân ngoài giá thú hay sao?”

“Là anh em, tôi cũng thật lòng nói với cậu, Dự Nhân cũng không có gì là không tốt. Người xinh đẹp, tính tình tốt, gia thế tốt, điều quan trọng nhất là toàn tâm toàn ý với cậu... Cho dù người khác nói thế nào, hai đứa cũng là vợ chồng hợp pháp, đối với quyết định của mình, cậu phải chịu trách nhiệm...”

“Em hiểu rồi, em sẽ cố gắng.”

Diệp Chính Thần – Con người này lần đầu tiên khi vừa gặp mặt đã mang lại cho Bạc Băng một ấn tượng sâu sắc là một công tử đào hoa. Nhưng hóa ra, trên vai anh lại mang một nỗi đau khổ không thể nói thành lời.

Bạc Băng ngẩng nhìn bầu trời, những ngôi sao trước mắt cô trở nên hỗn độn.

Trịnh Vỹ hỏi cô: “Cậu ấy luôn luôn là người đàn ông biết kiềm chế, rốt cuộc là em đã dùng phương pháp gì để cái được gọi là lý trí và kiềm chế trong cậu ấy đều bay lên chín tầng mây vậy?”

Bạc Băng cười gượng lắc đầu, chứng tỏ đối với điều này bản thân cô không biết gì cả.

Dù sao, cô cũng không thể nói với Trịnh Vỹ rằng anh ta đừng cho rằng Diệp Chính Thần là một người có sự tự chủ tốt trong suy nghĩ, đừng nhìn những biểu hiện bình tĩnh hằng ngày của anh như vậy mà tưởng lầm. Thực chất khi cởi quần áo, Diệp Chính Thần – Đến cảm thú cũng không sánh bằng anh!

Trịnh Vỹ thở dài, nói tất cả là do: “Nghịch duyên mà!”

Ai nói là không phải chứ, Trung Quốc có đến hơn mười triệu dân, mà cô và anh lại ở sát vách phòng nhau, nếu nói theo lời của Phùng là: Hôm nay thiên thời địa lợi nhân hòa, không phát triển gian tình một chút, thật sự là đạo trời khó dung!

Cũng may, cô và anh đều có đủ lòng kiên định nên mới có thể giữ vững gian tình đến cuối cùng.

Càng về đêm những tiết mục càng lúc càng đặc sắc.

Lại một tiết mục sôi động vừa được diễn xong, toàn bộ những ánh đèn ngũ sắc được dùng để biểu diễn trong phòng khách đều vụt tắt, âm nhạc chợt biến mất, bất chợt không gian trở nên yên tĩnh đến lạ lùng.

Bạc Băng giật mình, muốn hỏi Trịnh Vỹ có phải mấy tiết mục biểu diễn đã kết thúc rồi không. Nhưng ngay lập tức cô bỗng nhiên thấy trần nhà tách ra, tấm màn trên sân khấu cũng từ từ được hạ xuống. Ánh sáng xuyên qua ô thủy tinh hình tròn trên trần nhà chiếu xuống thành một hình vòm, một thứ ánh sáng nhàn nhạt bao trùm cả phòng khách tạo thành một không gian tựa như ảo mộng.

Bạc Băng thấp thoáng thấy một cô gái đứng trên sân khấu.

Một dải ánh sáng chiếu lên sân khấu, lúc này cô mới trông rõ đó là một cô gái phương tây với mái tóc dài màu nâu hạt dẻ, đứng trước một ống thép màu trắng bạc, trên người mặc một bộ váy dài bằng voan mỏng màu đỏ tươi, làm nổi bật làn da trắng như tuyết.

Âm nhạc mạnh mẽ vang lên, cô gái uốn lượn thướt tha như rắn theo điệu nhạc, một chân gợi cảm của cô gái quấn quanh ống thép bạc, mềm mại như tơ.

Tiếng nhạc cuộn cuộn mang theo tình cảm mãnh liệt kích động bốn phía, có người đùa giỡn, có người huyết sáo, cũng có người vỗ tay, không khí vô cùng sôi động.

Điều này cũng là... Tư bản chủ nghĩa!

Sau một giây kinh ngạc ngẩn ngui, ánh mắt Bạc Băng lập tức tập trung nhìn về phía Diệp Chính Thần, cô muốn biết xem cái kẻ được gọi là quân nhân như anh có thể cưỡng lại sự ăn mòn của chủ nghĩa tư bản này hay không. Nhưng điều khiến cô cảm thấy bất ngờ là, Diệp Chính Thần không xem biểu diễn mà anh chỉ nhìn vị trí bên cạnh, sau đó lại nhìn chiếc ghế dựa trống không của Trịnh Vỹ, ánh mắt bắt đầu dao động nhìn khắp phòng khách, giống như đang tìm kiếm gì đó.

Dò tìm được một lúc thì anh lấy điện thoại ra gọi. Rất nhanh, điện thoại của cô liền vang lên, Bạc Băng không cần xem cũng biết là ai gọi tới.

Nhận điện thoại, giọng nói say rượu của Diệp Chính Thần truyền đến lộ rõ vẻ lo lắng: “Nha đầu, em đang ở đâu vậy?”

Bạc Băng trả lời: “Em đang ở ban công, trò chuyện với Trịnh Vỹ.”

“Trò chuyện?” Anh lại nhìn quanh bốn phía một lần nữa: “Trò chuyện gì?”

“Chuyện gì cũng nói.”

Cuối cùng anh cũng thấy cô, anh ngắt điện thoại, đứng dậy bước đến gần chỗ cô và Trịnh Vỹ.

Chỉ một lát sau, chiếc rèm cửa ở ban công đã bị vén ra, Diệp Chính Thần lườm Trịnh Vỹ một cái, một tay kéo Bạc Băng về phía anh, đồng thời dùng một âm lượng nói chuyện với Bạc Băng nhưng để Trịnh Vỹ có thể hoàn toàn nghe được: “Anh quên nói với em, nghe nói trò chuyện cùng anh ấy cũng có thể mang thai.”

Trịnh Vỹ phản bác: “Là một tiến sĩ y học, cậu phải chịu trách nhiệm với lời nói của mình đó nha.”

Diệp Chính Thần nghiêm túc trả lời Trịnh Vỹ: “Chính vì em chịu trách nhiệm nên mới đề nghị với anh: Anh đi làm kiểm tra đi, anh tuyệt đối có năng lực ở phương diện này.”

“Cám ơn đề nghị của cậu!”

“Đừng khách sáo! Em cũng không ngại cho anh thêm một đề nghị, bên trong còn có trò hay để xem, đừng bỏ lỡ...”

“Trò hay gì?”

“Anh nói đi?”

Trịnh Vỹ giống như tỉnh ngộ, vỗ nhẹ vào trán mình: “Anh hiểu rồi!”

Bạc Băng trộm cười, ngay cả cô cũng hiểu, nếu Trịnh Vỹ không hiểu thì không thể nào nói nổi!

Trịnh Vỹ vừa mới rời khỏi, Diệp Chính Thần thu lại bàn tay đang đặt trên thắt lưng của Bạc Băng bỗng chốc cô rơi gọn vào lòng anh: “Anh!”

“Tại sao em lại chạy đến đây?” Anh cầm lấy bàn tay của cô, khẽ hôn lên mấy đầu ngón tay: “Em không thích nơi này à?”

“Cũng... Được.”

Trong phòng khách vang lên một âm thanh vô cùng kích động tình cảm, Bạc Băng nhìn thoáng qua sân khấu, cô gái thân nhiên cởi dây áo, chậm rãi kéo ra, vạt áo dần dần nổi lông, chiếc áo bằng voan mỏng nhanh chóng tuột ra, cô gái thuận tay hát cao trên không trung, để mặc chiếc áo rơi xuống mặt đất.

Bạc Băng nuốt nước bọt: “Chẳng qua là, có chút kích thích...”

“Thật không?” Một tay anh ôm lấy thắt lưng cô, tay kia chậm rãi di chuyển xuống phía dưới, giống như một chiếc lông vũ mềm mại, anh vuốt ve nhẹ nhàng cặp đùi của cô, toàn thân Bạc Băng bỗng chốc mềm nhũn đến mức không còn chút sức lực nào mà dựa vào người anh.

Cái này... Càng kích thích.

“Sư huynh, đừng... Gây rối mà.” Cổ họng của Bạc Băng trở nên thô ráp, giọng nói của cô bắt đầu run rẩy.

Sự bối rối của Bạc Băng càng làm Diệp Chính Thần thích thú, đôi môi mỏng của anh giương lên một độ cong đẹp mê người, đồng thời tay anh chậm rãi lần vào làn váy của cô, dạo chơi trên cặp đùi trơn mịn...

Toàn thân Bạc Băng run lên, cô muốn lui về phía sau, nhưng lại bị hàng rào chắn của ban công chặn lại.

Bạc Băng quay đầu nhìn thoáng qua phía sau, nhưng sau lưng cô là những tòa nhà cao tầng san sát nhau, cô không dám trốn tránh nữa. So với việc ngã từ tầng thứ ba mươi lăm xuống đất thì cô tình nguyện để sắc lang nào đó đùa giỡn.

Lúc này, trên sân khấu lại có một người ngoại quốc cao to bước lên, cùng tham dự “biểu diễn”, hắn bắt được tay của cô gái, đặt cô gái lên ống thép màu trắng bạc...

Khi Bạc Băng trông thấy trên sân khấu, người đàn ông đang dùng sợi dây tơ tằm màu đỏ trói hai tay cô gái vào ống thép, cô bị cảnh tượng đó làm cho sợ đến quên cả hít thở, thân thể Bạc Băng như đang nằm trên vĩ nướng, bên dưới là lửa đang thiêu đốt, Diệp Chính Thần lại như thêm dầu vào lửa, anh cúi thấp mặt, nhỏ giọng hỏi cô: “Thú vị không?”

Độ nóng trên cơ thể anh có thể so sánh ngang với chiếc bàn là đang dán chặt trên người cô, mà hơi thở mang theo vị rượu của anh lại càng nóng bỏng hơn nữa khi lướt qua tai cô, vừa khiến cô cảm thấy tê liệt, vừa khiến cô cảm thấy ngứa ngứa.

Bạc Băng nuốt nước bọt, cô hoàn toàn đánh mất khả năng tư duy của mình.

Đầu óc nhất thời mơ hồ, cô nói: “Rất thú vị, chúng ta, vào trong xem biểu diễn đi.”

“Anh cho rằng, so với loại biểu diễn này, em còn thú vị hơn.”

Bạc Băng không dám gật đầu bừa bãi.

Cuối cùng ánh sáng trên sân khấu cũng biến mất.

Bên trong, DJ điều chỉnh âm nhạc to hơn nữa, hòa với tiếng thét của phụ nữ, điều này càng khiến cho người khác có tưởng tượng vô cùng mơ hồ, vô cùng đen tối.

Dưới ánh trăng朦胧 lung, bên cạnh sàn nhảy, có rất nhiều người không để ý gì đến xung quanh mà thân nhiên ôm hôn say đắm. Trên sofa các đôi nam nữ đang ôm nhau, không hề kiêng nể, e dè mà trao cho nhau những nụ hôn cuồng nhiệt, rồi âu yếm...

Bạc Băng thừa nhận, cô bị tình cảnh hiện nay mê hoặc, thân thể cô hưng phấn mà phát run. Hơn nữa, đầu ngón tay anh linh hoạt thăm dò phần dưới cơ thể cô, khiến cả người cô bốc lên một loại khát vọng mãnh liệt.

Trong bóng tối, Bạc Băng như rơi vào trong giấc mơ, cô không tự chủ được mà kiễng chân, hai tay vịn chặt vào lưng anh, hôn cổ anh, đầu lưỡi mịn màng di chuyển từ cổ đến vành tai anh.

Anh ôm cô càng chặt, như hận không thể hòa thân thể cô vào người anh.

Như thể đang được cổ vũ, nhiệt huyết trong người Bạc Băng càng trở nên tràn trề, tay cô ở phía sau lưng anh không ngừng sờ soạng, thăm dò trên những đường cong hoàn mỹ mà cô yêu nhất, chậm rãi lần xuống phía dưới...

Không nhớ rõ là cô hôn anh trước, hay là anh hôn cô trước, dù sao đi nữa cô và anh cũng hôn nhau đến trời đất mù mịt, mặt trời không tỏ, trăng cũng lu mờ.

Thời điểm anh chuẩn bị cởi cúc áo cô, thì có người đi đến, hắng giọng một tiếng.

Cô và anh như vừa tỉnh lại từ giấc mộng, cả hai đồng thời dừng động tác, quay đầu nhìn về mặt thâm sâu của Trịnh Vỹ, chỉ thấy anh ta lấy ra một chiếc thẻ, đưa đến phía trước.

Diệp Chính Thần nhận lấy, ánh mắt ngơ ngàng nhìn thoáng qua chiếc thẻ.

“Đây là thẻ phòng dưới lầu, mặt trên có ghi số phòng. Yên tâm, tiêu chuẩn đạt tới năm sao.”

Diệp Chính Thần vừa muốn mở miệng, Trịnh Vỹ liền nói: “Không cần cảm ơn tôi, tôi chỉ muốn chuyên tâm uống rượu, tán gái...”

Rất nhiều năm sau, Bạc Băng vẫn nhớ như in cái giây phút kích tình vào đêm tối ở ban công yên tĩnh ấy, còn anh thì say, say đến mức quên sạch tất cả!

Sau này cô có hỏi anh, nếu Trịnh Vỹ không đến đưa thẻ phòng cho cô và anh, anh sẽ thật sự muốn ‘yêu’ cô ở ban công chứ?

Anh nói: “Ngay cả chính mình uống bao nhiêu rượu anh cũng không nhớ rõ, làm sao có thể nhớ được mình đã làm những gì.”

Nhìn xem, gần đây, kết giao một người bạn tốt quan trọng đến mức nào!

Diệp Chính Thần nắm tay Bạc Băng bước ra khỏi ban công, thì đúng lúc màn biểu diễn thoát y cũng chấm dứt, ngọn đèn màu hoa hồng vụt sáng cùng với dòng nhạc chậm rãi vang lên, trong sàn nhảy, mọi người đều trở về chỗ ngồi của mình, sàn nhảy được tạm thời nghỉ ngơi một lát.

Ngoại trừ Trịnh Vỹ, vài người bạn khác của Diệp Chính Thần cũng có tử lượng khá cao. Cao nhất là anh Ngũ, ngay cả ngồi anh ta cũng không ngồi vững, suýt chút nữa cả người đã ngã từ trên sofa xuống. Nhưng khi vừa thấy Diệp Chính Thần trở lại, anh Ngũ lại gờ cao ly rượu đứng lên.

“Cậu chạy đi đâu thế? Đến đây uống một ly đi.” Ly rượu trong tay anh Ngũ lắc lư, làm rượu đổ ra ngoài hơn một nửa.

“Anh say rồi, không thể uống nữa đâu.” Chị Ngũ khuyên anh Ngũ.

“Anh không say, tại sao em lại nói anh say?”

Diệp Chính Thần giật lấy ly rượu trong tay anh Ngũ, đặt xuống bàn: “Anh Ngũ, anh không say, nhưng em say.”

“Cậu? Say à?” Giọng điệu của anh Ngũ giống như vừa nghe được lời nói nhảm.

“Em không thể uống nữa, mọi người chơi vui vẻ, em đi trước đây.”

“Đi?! Không phải nói không say không về sao. Cậu đi thử xem, anh sẽ tuyệt giao với cậu!”

Diệp Chính Thần chưa kịp giải vây, Trịnh Vỹ đã ghé vào tai anh Ngũ nói vài câu, nói cho đến khi mặt anh Ngũ tươi như hoa: “Thật sao?”

Trịnh Vỹ nghiêm túc gật đầu.

Anh Ngũ lập tức thay đổi thành một gương mặt tươi cười mờ ám, cầm ly rượu của Bạc Băng lên, đổ vào đầy ly một loại rượu màu vàng mà cô không biết tên, đưa đến tay cô: “Lại đây, anh mời em một ly.”

Diệp Chính Thần vừa muốn thay Bạc Băng tiếp ly rượu, thì anh Ngũ dùng tay đẩy anh ra: “Cậu nha, chẳng phải chính cậu nói mình không thể uống được nữa sao?”

“Cô ấy không thể uống rượu”

Anh Ngũ với ánh mắt say lờ đờ đẩy đẩy Diệp Chính Thần: “Rượu nho trắng, không say được đâu.”

“Không sao đâu, em có thể uống.” Bạc Băng ngửa đầu, uống cạn ly rượu, mùi vị rượu khá ngon, vừa vào miệng thì có vị đắng nhưng khi nuốt vào lại có vị hơi ngọt.

“Em không sao chứ?” Diệp Chính Thần chăm chú nhìn cô.

“Không có gì.” Chỉ là khi rượu vào đến dạ dày, cảm giác ấm nóng lan tỏa khắp tay chân, khiến cô có một chút cảm giác khô nóng.

“Chúng ta đi thôi.” Diệp Chính Thần kéo tay Bạc Băng rời đi, khi lướt qua người Trịnh Vỹ, vỗ vỗ anh ta: “Anh theo em ra đây một chút.”

Đi đến trước thang máy, Diệp Chính Thần nói: “Nơi này rất phức tạp, không tiện cho lắm, đêm nay em đến biệt thự ngủ.”

“Biệt thự?” Trịnh Vỹ hỏi: “Biệt thự an dưỡng của nội cậu?”

“Ừ, hiện tại thì không.”

“Có cần tôi đưa đi không!”

“Không cần, em không quen đường cho lắm, để em gọi xe taxi. Đúng rồi, anh chơi xong thì qua đó tìm em, biệt thự X, Số X, đường X.”

“Được rồi!”

Thang máy vẫn chưa đến, Diệp Chính Thần hỏi: “Anh nói gì với anh Ngũ vậy?”

“Tôi nói với cậu ấy...” Trịnh Vỹ hạ giọng, nhưng Bạc Băng vẫn nghe rất rõ từng từ một: “Hai đứa quen nhau bốn năm rồi nhưng cậu vẫn chưa tìm được cơ hội xuống tay, đêm nay chính là cơ hội ngàn năm có một cho nên cậu mới thật sự gấp...”

“Cái gì?!”

“Không cần cảm ơn anh, ai bảo chúng ta quen thân với nhau từ nhỏ.”

“Em, tại sao lại quen biết anh nhỉ?!”

“Kiếp trước có tích công đức.”

Diệp Chính Thần vừa muốn nói chuyện, thang máy đã đến, anh không quay đầu mà kéo Bạc Băng vào thang máy, dường như lại nghĩ đến gì đó, anh xoay người giơ tay chặn cửa thang máy: “Anh xuống dưới cùng em đi, em để đồ trong xe của anh.”

Haizzz!

Quả nhiên, giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, lúc này mà anh còn không quên mấy bộ quần áo đó.

Trong xe taxi nhìn ra ngoài những phong cảnh đẹp lần lượt lướt qua, mà Bạc Bểng hoàn toàn không có ý muốn ngắm nhìn thành phố một chút nào. Cô chỉ nhìn người trước mắt mình, không biết là do người đàn ông trước mắt cô rất có sức hấp dẫn hay là do phản ứng của chất cồn trong người Bạc Bểng, mà tư duy của cô ngày càng hỗn loạn, có một loại chờ mong và khát vọng mà cô không hiểu được đang lan tỏa khắp cơ thể cô. Bạc Bểng lặng lẽ tìm được thất lưng anh, vuốt ve từng cơ bắp tinh tế của anh.

Diệp Chính thần thở dài, anh hắng giọng, bắt được tay cô, nắm lại trong lòng bàn tay.

Bạc Bểng lại để tay kia lên đùi anh, chân anh thon dài thẳng tắp.

Anh dịch người ngồi xa cô một chút: “Em và Trịnh Vỹ nói gì vậy?”

“Nói chuyện trước đây.”

“Còn gì nữa?”

Bạc Bểng im lặng nhướng nhướng mi mắt, gương mặt có chút say rượu của Diệp Chính Thần vô cùng tuần tú, cô thích nhất là nhìn anh trong bóng tối, nhìn mãi mà không chán: “Anh ấy nói cho em biết: Là anh ấy bắt Chung Thiêm, anh ấy cũng chính là người đưa thẻ phòng...”

Bàn tay anh đang nắm lấy tay cô siết chặt, một cơn đau nhức do hai bàn tay quăn chặt truyền khắp toàn thân Bạc Bểng.

“Em còn nhớ hần!”

Bạc Bểng ngửi được mùi thuốc súng nồng đậm toát ra từ anh, hơn nữa bất cứ lúc nào khi ngọn lửa bốc cháy sẽ thiêu cô đến mức thịt nát xương tan.

Thấy Bạc Bểng không nói lời nào, anh xoay mặt sang hướng khác hít thở.

“Anh ghen à?” Bạc Bểng giật nhẹ tay áo anh: “Em còn nghĩ anh đã từng học qua tâm lý học thì sẽ không ‘ăn dấm’(1) chứ.”

(1) Ăn dấm: ám chỉ là đang ghen.

Anh khinh thường hừ lạnh một tiếng, không để ý đến Bạc Bểng.

“Từ nhỏ đến lớn, em vẫn luôn xem anh ấy là anh trai, cho đến bây giờ cũng chưa từng thích anh ấy.”

“Anh trai? Em chấp nhận gả cho anh trai à?”

“Vậy tại sao anh lại cưới Dụ Nhân, anh thích cô ấy sao?”

Diệp Chính Thần bắt giác xoay người chặn lời nói của Bạc Bểng bằng cách hôn cô thật cuồng nhiệt, Bạc Bểng không hề cự tuyệt nụ hôn của anh, cô nhìn thẳng vào đáy mắt anh đồng thời cũng muốn anh nhìn thấy đáy mắt cô.

Hôn nồng nhiệt thật lâu, cho đến khi Bạc Bểng hít thở không thông suýt chết, cho đến khi không còn sức lực mà mềm nhũn nằm trong vòng tay anh thì anh mới buông cô ra, nở nụ cười.

Bạc Bểng cũng cười, hai tay ôm lấy cổ anh, ghé vào tai anh khẽ nói năm chữ...

“Sư huynh, em muốn anh...”

...

Rõ ràng đoạn đường đến biệt thự rất ngắn, nhưng lại giống như trải qua vạn năm.

Tài xế vừa dừng xe lại, ngay cả đồng hồ đếm kilomet Diệp Chính Thần cũng chưa xem qua thì anh đã vội để lại hai trăm đồng: “Không cần thôi”, rồi kéo Bạc Bểng xuống xe.

Trước cổng lớn, anh liên tiếp ấn mật mã, cửa tự động mở ra, toàn bộ đèn trong biệt thự bật sáng.

Bạc Bểng tò mò nhìn bốn phía: “Ồ? Hoàn toàn tự động?”

“Tia hồng ngoại cảm ứng.”

Bước vào biệt thự, mùi hương cổ xưa của cây Đàn bay đến, biệt thự được trang trí theo phong cách cổ xưa nhưng không kém phần thanh lịch, trên tường còn có một bức tranh sơn thủy vô cùng sắc sảo...

Khiến cho người khác có một cảm giác như đang xuyên không trở về quá khứ.

Vẫn chưa kịp thưởng thức, Diệp Chính Thần trực tiếp áp người Bạc Băng lên tường, đầu lưỡi anh thăm dò mạnh mẽ vào khoang miệng cô, như muốn nuốt chửng cả người Bạc Băng.

Ngọn lửa bốc cháy, lửa nóng cùng với khao khát trong cơ thể hòa quyện vào nhau, cuốn cô và anh vào trong cơn kích tình cuồng dã...

Bạc Băng giờ tay cởi cúc áo anh, cô vừa cởi được hai cúc, anh đã nhanh nhẹn xé toạc vạt áo sơ mi, chiếc áo toàn hoàn được mở ra.

Trong phút chốc, ngôi biệt thự sạch sẽ được cô và anh biến thành một đồng hỗn loạn.

Áo sơ mi anh bỏ ở cửa, áo khoác của cô trên ghế sofa, thắt lưng của anh thì nằm ở cầu thang, còn bộ váy áo của cô bị xé nát để lại ở trước hành lang phòng ngủ... Chờ cho đến khi anh đặt cô trên chiếc giường được bọc drap làm bằng tơ lụa màu xanh lục, thì trên người anh và cô đã không còn bất kì chướng ngại vật nào.

Sau một hồi triền miên, anh tách chân cô ra, ngón tay anh tiến sâu vào...

Toàn thân Bạc Băng run rẩy, cô không kiềm được mà phát ra tiếng rên rỉ.

Anh mỉm cười, ngón tay ẩm ướt trơn bóng dừng lại trên bầu ngực xinh xắn của cô, xoay tròn, để lại một cảm giác ẩm ướt mát lạnh. Trong nháy mắt, tư duy của Bạc Băng bị thiêu đốt thành những vụn tro tàn, chỉ còn lại sự khát vọng nóng bỏng cùng anh.

“Thích không?”

Cô nhìn anh, ngón tay chạm đến mặt anh: “ (2)...”

(2) (tiếng Nhật) – phiên âm Ai-shi-teru: Có nghĩa là tôi yêu bạn.

Ánh mắt anh bỗng nhiên sáng ngời, thân dưới đang đặt giữa hai chân cô, bất chợt tiến thẳng.

“Ừm...”

Không cho cô cơ hội thở dốc, anh điên cuồng tiến vào cơ thể cô, khoái cảm dâng trào bỗng chốc ập đến, toàn thân Bạc Băng run rẩy, cô chỉ muốn hôn anh, cảm nhận hơi thở của anh.

Nhưng anh đẩy cô ra khiến cô càng ham muốn mạnh mẽ hơn nữa, từng dây thần kinh mẫn cảm va chạm mãnh liệt, không thể chịu đựng nổi sự khiêu khích của anh, Bạc Băng xiết chặt chiếc gối dưới đầu.

“Đừng... Đừng...”

“Đừng?” Giọng cười của anh khàn khàn: “Kêu lớn một chút, anh rất thích nghe em nói ‘Đừng.’”

Nói xong, anh cúi mặt xuống, mút lấy nụ hoa xinh xắn đang căng cứng của cô. Bất luận cô nắm chặt cánh tay anh như thế nào thì lực va chạm của anh vẫn vô cùng mạnh mẽ, hung hăng ma sát và va chạm kịch liệt, càng ngày càng dữ dội.

“A!”

Giống như máu trong người đang chảy ngược, toàn bộ dây thần kinh đều tê liệt, thân thể Bạc Băng giống như người chết ôm ghì lấy anh còn linh hồn cô thì siêu thoát đến hư vô, nhưng mỗi tấc da thịt trên cơ thể lại hưng phấn đến mức co rút rồi co rút từng cơn.

Giờ khắc này, Bạc Băng thật sự không còn cầu mong gì nữa, cô chỉ muốn ôm anh, cả đời cũng chỉ mong ôm anh như thế.

Khi tỉnh lại trên chiếc giường xa lạ, thì mặt trời đã tỏa ánh nắng chói chang, Bạc Bểng hạnh phúc sờ sờ vị trí bên cạnh thì mới phát hiện nơi đó trống không.

Cô mở to mắt chỉ một bộ quần áo mới tinh đặt chỉnh tề trên giường cạnh chiếc gối nằm của cô. Bạc Bểng mặc quần áo vào xuống lầu, ngôi biệt thự sạch sẽ, gọn gàng hoàn toàn không lưu lại một chút dấu vết gì của trận kích tình cuồng nhiệt đêm qua, giống như mọi chuyện phát sinh ngày hôm qua chỉ là một giấc mộng thoáng qua.

Bạc Bểng đang muốn tìm điện thoại gọi cho Diệp Chính Thần, thì giọng nói bình tĩnh của Trịnh Vỹ vang lên từ sau lưng cô: “Bên quân đội có việc, cậu ấy đã về rồi.”

“À!” Nhất định là anh sợ đánh thức cô, nên đã lặng lẽ rời đi.

“Cậu ấy nói chắc là cậu ấy sẽ không trở lại được, nên bảo anh đặt cho em một vé máy bay về Bắc Kinh.”

“Cám ơn anh!” Bạc Bểng cười nói.

Cô tin rằng, chắc chắn anh sẽ đến tìm cô, có thể là sẽ rất lâu, nhưng nhất định rằng anh sẽ đến!

52. Chương 52: Ngoại Truyện 6: Cuộc Sống Hôn Nhân Của Tham Mưu Trưởng Diệp Chính Thần

Thời gian qua đi thì không thể quay trở lại. Tình yêu của cô và anh ngày đó nảy sinh trong khoảng thời gian cô đơn ở một quốc gia xa lạ, liệu còn có thể trở về không?

Action 1

Sau ngày trải qua đêm kích tình kịch liệt nhất ở đảo Tần Hoàng ấy, bạn Tham mưu trưởng nào đó cuối cùng vẫn chưa chịu xuất hiện, ngay đến điện thoại cũng không buồn gọi.

Có lẽ là sau khi trở lại quân đội, suốt ngày bận rộn với những đợt diễn tập quân sự nên anh không có thời gian rồi để chú ý đến bất kì chuyện gì. Bạn bác sĩ nào đó bất giác thở dài rồi tiếp tục công việc của mình.

Từ ngày trở về từ đảo Tần Hoàng, cô cũng phải làm việc xuyên suốt để bù vào những ngày nghỉ trước kia, trực ban cả ngày lẫn đêm, tuy rằng những bận rộn cũng khiến cô dễ dàng quên đi nỗi nhớ nhung, nhưng khi ở trong văn phòng làm việc một mình, đối mặt với ánh trăng sáng trên bầu trời, cô vẫn không thể tự chủ được mà chìm đắm vào những kỷ niệm đã qua, cô nhớ đến khoảng thời gian cô chỉ cần gõ vào tường ba cái thì chưa đến ba giây sau người nào đó đã lập tức xuất hiện...

Nửa tháng dài đằng đẳng vẫn không có tin tức gì hết, Bạc Bểng bắt đầu không thể khống chế được tâm trạng hoài nghi lo lắng của chính mình. Có đôi khi cô thật sự hoài nghi: Không biết cô hiểu Diệp Chính Thần của ba năm sau này được bao nhiêu? Là một Tham mưu trưởng trẻ tuổi với tương lai đầy hứa hẹn? Hay là con trai độc nhất của vị Tư lệnh nào đó? Hay vẫn là sư huynh sát vách phòng cô, không chút che giấu bản tính “sắc lang” vốn có...

Mà cô, dường như cũng không phải là cô gái ngây thơ trong sáng dẫu biết đó là hồ lửa mà vẫn cam tâm nhảy vào như một nha đầu ngốc của năm năm trước.

Thời gian qua đi thì không thể quay trở lại. Tình yêu nảy sinh trong khoảng thời gian cô đơn ở một quốc gia xa lạ, liệu còn có thể trở về không?

Action 2

“Bác sĩ Bạc... Bác sĩ Bạc? Cô có thư!”

Từ sau lưng truyền đến giọng nói của một y tá, Bạc Bểng quay đầu, thấy một cô y tá cầm một bức thư màu lục nhạt đi về phía cô, Bạc Bểng mơ hồ nhìn thấy ở góc trên phong thư có một ngôi sao năm cánh màu đỏ tươi.

Cô dùng động tác nhanh như tia chớp nhận lấy phong thư, mở ra.

Nhưng bên trong phong bì lại trống rỗng.

“Hử? Không có thư sao? Bác sĩ Bạc, người gửi thư này thật sự là vô tâm, lại có thể quên bỏ thư vào trong...”
Cô y tá che miệng trộm cười.

Nếu là người khác, cô cũng sẽ nghĩ rằng người ta sơ ý quên, nhưng Diệp Chính Thần là người đàn ông có trí nhớ vô cùng tốt như thế, làm sao có thể quên kia chứ.

Cô không cam tâm mà mở ra xem một lần nữa, lật đi lật lại, trong phong thư trống không đến một trang giấy cũng không có, mặt bên phong thư cũng không có chữ.

Trên phong thư cũng không ghi tên hay địa chỉ người gửi, chỉ có duy nhất một dấu ấn của bưu điện: Thiểm Tây – Tây An.

Bỗng nhiên, Bạc Băng đã hiểu được một nửa nội dung của bức thư.

Anh ở Tây An, tất cả vẫn tốt!

Ánh mặt trời từ cửa sổ chiếu vào tạo thành một dãy ánh sáng lóng lánh.

Bạc Băng nhìn cô y tá cười cười: “Chắc là bệnh nhân của tôi, không quan trọng.”

Cẩn thận gấp phong thư lại, cô nở nụ cười rục rờ bước vào phòng bệnh.

Anh vẫn bình an, đó là tin tức tốt lành nhất.

Action 3

Vào một ngày, Bạc Băng tan ca trở về nhà, cô cởi chiếc áo khoác thấm đượm không khí lạnh ra, ngã tẩm thân mệt mỏi của mình lên ghế sofa. Cô quá mệt mỏi, mệt đến mức không thể kiểm soát được tay chân, toàn thân tê liệt không thể cử động.

Bạc Băng bật mấy ngọn đèn âm dưới mặt đất cạnh sofa, lấy phong thư cô vừa mới nhận được, cô mở ra xem, bên trong vẫn không có thư, không có địa chỉ và tên người gửi. Chỉ có một dấu nhật ấn của bưu điện với hai chữ “Bắc Kinh” và ngày gửi.

Chắc là anh muốn nói với cô: Bức thư này được anh gửi đi vào những ngày đầu tiên anh đến thành phố Tấn Giang.

Diễn tập quân sự xong, anh đã đến Bắc Kinh, tất cả mọi việc đều ổn.

Xem xong thư, Bạc Băng lập tức lấy lại sức lực, cô thay áo ngủ, bước vào phòng tắm.

Bạc Băng xả nước ấm vào bồn tắm, cô lại thêm vào vài giọt tinh dầu hương hoa hồng, sau đó trút bỏ quần áo, dùng mũi chân để vào trong nước để thử độ nóng của nước, hơi nóng ập vào cơ thể đang lạnh buốt của cô, sự kích thích mãnh liệt ấy bất chợt khiến Bạc Băng rung mình.

Cô khẽ cắn môi, bước vào bồn tắm. Nước ấm chảy qua da thịt, nóng bỏng đau buốt, một lát sau, làn da trắng nõn của cô ửng lên màu hồng nhạt, đó cũng là lúc những mệt mỏi dần dần được nước ấm xua tan ra khỏi cơ thể, cảm giác đau buốt ban nãy cũng nhanh chóng biến thành một cảm giác thư thái...

Giống hệt như cảm giác hôm đó Diệp Chính Thần đã lưu lại cho cô.

Nhắm mắt lại, cô lại nghĩ đến anh, không biết hiện nay anh như thế nào, nếu anh đã trở về Bắc Kinh có nghĩa là hành động của anh đã không cần phải giữ bí mật nữa, vậy thì tại sao anh vẫn chưa điện thoại cho cô, là vì quá bận sao?

Hết nhẫn nại này rồi lại đến kiên nhẫn khác, cuối cùng cô cũng không kiềm chế được nữa, cô điện thoại cho anh, nhưng trả lời cô vẫn là một giọng nói rập khuôn cứng nhắc: “Xin lỗi, thuê bao quý khách vừa gọi đã tắt máy hoặc không nằm trong vùng phủ sóng.”

Vừa dập máy, buồm điện thoại xuống, bỗng nhiên tiếng chuông cửa vang lên.

Đã trễ như vậy, còn ai đến nữa đây? Cô vội vàng lấy một chiếc khăn tắm quấn quanh người, thuận tay cầm thêm chiếc áo choàng dài, vừa đi vừa mặc vào người. Bước nhanh đến cửa, nhìn xuyên qua mắt mèo, Bạc Băng thấy một người đàn ông đứng xa xa ngoài cửa, trên người mặc một bộ quần trang màu ô liu, khí chất nghiêm trang không thể xâm phạm, khiến cho người khác bỗng nhiên có một loại cảm giác tin cậy tuyệt đối.

Nhưng khác với dáng dấp cao ngất như mọi khi, anh đứng vịn tay vào vách tường, thân thể dường như lão đảo sắp ngã.

Không kịp suy nghĩ, Bạc Bểng mở cửa ra.

“Anh...”

Diệp Chính Thần không đợi cô hỏi xong đã đổ ập vào người cô, trên người anh tỏa ra mùi rượu nồng đậm: “Nha đầu.”

“Anh uống rượu à?”

“Ừ.” Anh buông cô ra, lão đảo nghiêng ngả đi đến bên ghế sofa, nằm lên đó.

“Sao anh uống nhiều quá vậy?”

Diệp Chính Thần vỗ vỗ lên trán, thở dài: “Sư trưởng của bọn anh, ông ấy uống rất cừ...”

“Sư trưởng?” Sư trưởng của anh không phải ở Bắc Kinh sao?

“Ừ, lần diễn tập này, sư đoàn của anh thắng, sư trưởng rất vui mừng, cho anh một ngày nghỉ.”

“Một ngày? Cho nên sau khi uống rượu, anh đến Nam Châu ngay...”

Diệp Chính Thần mơ mơ màng màng gật đầu, hai mắt anh khép hờ nhìn cô say đắm: “Có nước không?”

“Có, anh chờ em một lát.” Bạc Bểng vội vàng vào phòng bếp lấy nước, trong lúc rót nước, ánh mắt của cô vẫn tập trung nhìn về phía người đang nhắm mắt nằm trên sofa.

Cô nghĩ đến việc anh uống say như vậy mà vẫn ngồi máy bay đến Nam Châu, một sự lo lắng từ đáy lòng cô trỗi dậy...

Nước tràn ra tay cô, chảy xuống mặt đất, Bạc Bểng mới giật mình hoàn hồn, đóng vòi bình nước lại.

“Nước đây...” Cô đưa nước đến trước mặt anh.

Anh vẫn nằm yên không chút động đậy, nhắm mắt, hơi thở nặng nề.

Thấy anh đang ngủ trong một mối như vậy, hai tay cô vẫn cầm ly nước liền ngồi bệt lên tấm thảm trước ghế sofa.

Cô không đánh thức anh, để anh được yên tĩnh nghỉ ngơi.

Thời gian cứ lặng lẽ trôi qua.

Action 4

Đèn âm dưới sàn nhà chiếu ánh sáng mờ nhạt lên trán anh, đây là gương mặt đã vô số lần xuất hiện trong giấc mơ của cô, gần trong gang tấc nhưng lại vô cùng xa xôi. Không biết vì sao tay cô lại đặt tay lên hàng lông mày anh, cảm giác quen thuộc khi chạm vào khiến ngón tay cô run rẩy.

Cô như bị điện giật mà rút tay về...

Diệp Chính Thần cau mày, dịch chuyển cơ thể một cách khó khăn, bộ quân trang vừa dày vừa nặng lại vừa khít với cơ thể anh, dán vào những đường cong nam tính trên ấy. Giờ phút này, nhìn tư thế ngủ rối rắm của anh, xem ra bộ quần áo này vừa chật lại vừa nóng, mặc vào cực kì không thoải mái. Nhất là cúc áo ở cổ anh cứ như đang xiết chặt lấy cổ vậy, khiến anh cảm thấy khó thở.

Gương mặt anh càng ngày càng hồng, bên tóc mai của anh đã rịn ra mấy giọt mồ hôi.

Nhìn cổ áo anh thật lâu, Bạc Bểng mới đặt ly nước lên bàn, mấy ngón tay cô nhẹ nhàng với vào cổ áo anh, cúc áo khá lạnh nhưng cổ anh lại nóng hầm hập, hơi nóng làm cô có chút sợ sệt vội rút ngón tay về.

Do dự một lát, cô lại duỗi thẳng tay...

Cởi rất lâu, cho đến khi lòng bàn tay cô đầy mồ hôi, cuối cùng cúc áo cũng được cởi xong. Cổ áo được mở ra, bộ quân trang vừa vặn mang cảm giác cầm dục mạnh mẽ này lại có một sự dịu hoặc mãnh liệt đối với cô, nhất là người mặc nó lại là người đàn ông vô cùng có sức hấp dẫn.

Tay cô không kiềm chế được mà lại tiếp tục cởi cúc áo thứ hai của anh. Những chiếc cúc áo màu vàng trên bộ quân trang được cởi ra từng cúc, từng cúc một... Cởi đến chiếc cúc cuối cùng, Bạc Bềng mới thở phào nhẹ nhõm, đang cân nhắc không biết nên cởi áo anh ra bằng cách nào, thì bất ngờ, trả lời cô là đôi đồng tử đen láy.

“Anh?” Bạc Bềng điều hòa lại nhịp tim đang đập hỗn loạn của mình, nhỏ giọng hỏi: “Có muốn uống nước không?”

Khóe miệng anh giật nhẹ, trên mặt lại hiện lên nụ cười xấu xa: “Anh cảm thấy dường như em rất có hứng thú với cúc áo của anh.”

“Em.” Mặt Bạc Bềng ửng đỏ: “Em thấy anh hơi nóng...”

“Hơi nóng.” Môi anh dán vào tai cô, nói: “Em tiếp tục đi.”

“Đã cởi gần xong rồi.” Bạc Bềng khó khăn trả lời.

“Còn áo sơ mi...”

Bạc Bềng lúng túng, vội vàng đưa ly nước đến môi anh: “Anh uống chút nước đi.”

Anh uống một hớp nước lớn, vài giọt nước trong suốt đọng lại trên đôi môi hồng hồng của anh, khiến người khác có một loại mong muốn giúp anh hút...

“Anh ăn cơm tối chưa?” Cô nhỏ giọng hỏi: “Em nấu cho anh một bát mì nhé?”

“Ồ, được!” Diệp Chính Thần nở nụ cười, thoải mái dựa nửa người vào ghế sofa, nhìn người phụ nữ đang bận rộn trong phòng bếp. Anh nhớ lại ba năm về trước, khi anh cảm thấy mệt mỏi thì có thể bước vào căn phòng ấm áp của cô, nhìn bóng dáng bận rộn của cô trong phòng bếp. Bạc Bềng mưu trưởng nào đó đi vào phòng bếp, mùi hương hoa hồng trên người cô ủa đến.

Trước đôi mắt cô đang có vài lọn tóc lòa xòa còn ẩm ướt, giọt nước từ trên tóc rơi xuống da thịt ửng hồng, trong suốt óng ánh. Cô giống như một bức tranh sơn dầu cổ, mỗi một nét vẽ đều là sự quyến rũ diễm tĩnh.

Tận sâu trong đáy lòng anh chợt rung động, cuối cùng Diệp Chính Thần không kiềm chế được nữa liền ôm cô vào ngực. Tuy rằng mùi vị của món mì cay Thành Đô làm anh rất nhớ nhưng, nhưng mà, có một số mùi vị, còn khiến cho anh nhớ nhưng hơn: “Đừng nấu nữa, chúng ta làm việc khác đi.”

“Hả?” Bạc Bềng muốn lắc đầu, nhưng lại cố nhịn xuống.

Đang khát khao phụ nữ mà lại bị cự tuyệt, so với việc đón nhận và đáp trả thật sự hành động cự tuyệt còn có phần cảm dỗ hơn.

Tay anh hướng đến thắt lưng cô, cách qua một chiếc khăn tắm thật dày mà vuốt ve, quả nhiên không ngoài dự tính của anh, bên trong lớp khăn tắm này trống không, không một vật cản: “Hay là... Chúng ta thảo luận một chút, về việc em nợ anh bao nhiêu học phí dạy kèm đi.”

“...” Bạc Bềng nhất thời rơi vào tình trạng suy nghĩ chăm chú.

Ở trong mắt anh, vẻ mặt chăm chú của cô là đẹp nhất. Ba năm trước, mỗi lần anh đứng ngoài cửa phòng nuôi dưỡng vi khuẩn, đều nhớ đến người con gái vô cùng chăm chú nuôi dưỡng vi khuẩn kia, loáng thoáng vẫn còn nghe được âm thanh cô ấy khẩn cầu vi khuẩn: “Tao cầu xin bọn này, kiên cường một chút, nhất định phải sống sót...”

Có đôi khi, anh thường nghĩ, nếu nha đầu đáng yêu này không gặp anh, liệu có đáng yêu như vậy không.

Anh xúc động vươn tay, vuốt ve mái tóc vẫn còn ướt của cô.

Action 5

Ngon lửa có màu xanh lam làm nước trong nồi nóng lên, những bọt nước cuộn cuộn đua nhau trôi lên tạo thành một làn hơi nước màu trắng bốc lên nghi ngút...

Diệp Chính Thần cảm thấy mình như nước bị đun sôi trên ngọn lửa, sắp thành một làn hơi nước bay lên, làm gì còn có tâm trạng ăn mỳ nữa. Anh nâng mặt cô lên, sau đó hôn một cách dứt khoát, khi chạm đến đôi môi ngọt ngào kia thì đầu óc anh ầm ầm nổ tung, toàn bộ sự bình tĩnh, toàn bộ lý trí đều rời bỏ anh mà đi thật nhanh chóng, chỉ còn lại sự ham muốn chiếm lấy nguyên thủy nhất của người đàn ông.

Thân thể mềm mại đang ở trong lòng ngực anh, mềm mại đến lạ lùng.

Anh cởi áo khoác của cô ra, lại gỡ bỏ nốt chiếc khăn tắm của cô.

Sau khi môi lưỡi và bàn tay anh đã hưởng thụ cơ thể cô, anh bắt đầu cởi đai lưng... Anh đẩy cô nằm lên bàn ăn bên cạnh, trên khăn trải bàn màu trắng tinh đang bày ra một món “cao lương mỹ vị”, từ mái tóc đen như màn đêm cho đến ngón chân xinh xắn, không một nơi chỗ nào là không xinh đẹp...

Anh khom lưng, nâng đôi chân thon dài của cô lên, tách ra...

Bạc Băng cố gắng nuốt xuống lời nói “Đừng” sắp thốt ra miệng, cô nhìn anh với vẻ cầu xin, ánh mắt cô trở nên lạnh lùng quen thuộc, đó là thứ ánh sáng nhu hòa nhất trong trí nhớ của anh...

“Nha đầu...”

Nghe thấy tiếng gọi tràn ngập khát khao của anh, đáy mắt trong suốt như chứa nước của cô tỏa sáng, cô nằm xuống...

Anh dùng lực tiến vào, để vật đàn ông nóng bỏng vùi vào nơi sâu nhất và ấm áp nhất của cô. Cứ mỗi lần như thế này, anh chỉ hy vọng cả đời được ôm cô như vậy, không bao giờ buông tay nữa...

Nước trong nồi sôi sùng sục, hơi nước bốc lên càng ngày càng dày. Cơ thể xinh đẹp trước mắt anh lay động, hai má, tóc dài, chiếc cổ trắng nõn và vai được anh tùy ý vuốt ve, bầu ngực mềm mại của cô cũng để mặc anh trêu chọc...

Còn có điều gì khiến đàn ông cuồng nhiệt hơn những điều này.

Anh cười hôn lên đôi môi của cô: “Nha đầu, chúng ta kết hôn đi!”

Bạc Băng cắn môi nhìn anh, một giọt nước mắt trong suốt từ khóe mi cô rơi xuống.

Anh dừng động tác lại, dùng đầu ngón tay lau nhẹ nước mắt trên khóe mắt cô, vén những sợi tóc ẩm ướt của cô lên: “Tại sao em khóc? Không phải em vẫn luôn muốn gả cho quân nhân sao?”

Hai tay cô chạm nhẹ vào quân hàm trên bộ quân trang của anh: “Trước kia, em chỉ thấy được sắc lang mặc áo blouse trắng, không nghĩ đến lại có thể thấy được cầm thú mặc quân trang.”

“Em đừng có ảo tưởng về đàn ông, giáo sư đại học cũng không hẳn là tốt, nói không chừng, khi cởi quần áo cũng không bằng cầm thú.”

“Thật không? Có cơ hội em cũng muốn mở mang kiến thức.”

“Em, đừng có mơ!”

Sau đó, toàn bộ tư tưởng và tinh thần của bạn Tham mưu trưởng nào đó bắt đầu bước vào cuộc tấn công chiến đấu kịch tính kịch liệt, tiến công mạnh mẽ vào giữa hai chân bạn bác sĩ nào đó, một lần rồi lại một lần, dường như muốn hòa vào cơ thể cô.

Thân thể của cô không chịu đựng được mà phát run, không kiềm chế được mà co rút, mãi cho đến khi cơn kích tình đạt đến cao trào, khoái cảm ào ạt kéo đến, dường như mỗi một tác da thịt nhạy cảm của cô không thể chịu nổi sự tấn công mạnh mẽ ấy, nhưng anh vẫn không buông tha cho cô, đưa cơ thể mềm mại yếu ớt của cô chìm sâu vào bể trầm luân của trời đất.

Action 1

Sau khi trải qua cơn kích tình mãnh liệt trong phòng bếp, mùi hương thơm mát của anh như một tấm lưới mềm mại bao trùm cả bầu không khí. Một lớp mồ hôi mỏng chưa khô bao phủ trên toàn thân thể.

Anh nằm trên người cô, do cơ thể vì quá hưng phấn nên trán anh nhả lại, hơi thở phả vào môi cô cũng vì vận động kịch liệt mà trở nên dồn dập. Những giọt mồ hôi làm ướt đầm trán anh, một giọt mồ hôi rơi xuống mắt cô giống như ảo mộng óng ánh.

Trước kia, đều là cô bị khinh thường, khó có cơ hội thấy được Diệp Chính Thần mệt mỏi nên cô không nhin được mà bật cười.

“Thế nào? Lực bất tòng tâm à?”

Anh khẽ cười hôn lên trán cô: “Đúng vậy, chẳng qua là chiến đấu một ngày một đêm cùng các chiến sĩ, rồi lại cùng uống rượu với Sư trưởng. Sau đó là ngồi hơn hai giờ trên máy bay nên hơi mệt, xem ra anh cần rèn luyện thân thể thêm, nếu không sẽ không thể thỏa mãn được em.”

“Á, anh như vậy mà còn...” Bạc Băng lắc đầu nguây nguây: “Xin anh ngàn vạn lần, anh không cần rèn luyện thêm nữa, em thật sự đã thỏa mãn lắm rồi.”

Nếu tiếp tục rèn luyện thêm, thì liệu cô có còn sức lực để ngồi dậy nữa không.

“Nhưng mà... Anh còn chưa thỏa mãn...”

Cô không thể không thở dài – Ba năm, anh thật sự một chút cũng không thay đổi!

Action 2

Chỉ mới sáng sớm, bạn bác sĩ nào đó tỉnh lại trong cảm giác nặng nề, bất đắc dĩ nhìn người đàn ông bên cạnh, anh như dây leo quấn quanh người cô, Bạc Băng thở một hơi thật dài – người đàn ông này, ngay cả tư thế ngủ cũng không thay đổi một chút nào cả.

Khó khăn lắm mới xê dịch được cánh tay anh ra khỏi ngực, lại hao tổn rất nhiều sức lực mới có thể đẩy cái chân dài của anh đang gác trên nửa thân dưới của cô ra, Bạc Băng vừa định thở phào thì không ngờ rằng bạn Tham mưu trưởng nào đó lưỡi biếng ngáp dài rồi lại vươn mình thẳng ra một chút, sau đó lại ôm cô trở lại trong lòng. Mặt ghé sát vào ngực cô nhẹ nhàng cọ xát, rồi lại tiếp tục cọ xát liên tục khiến hô hấp của cô dần trở nên không thể ổn định...

“Sư huynh, đừng gây rối mà.” Cô đẩy đẩy anh: “Hôm nay em còn phải đi làm nữa...”

“Không cần làm, anh đã bảo người thay em xin trưởng khoa nghỉ một ngày rồi.” Giọng nói anh trầm thấp mang theo sự lưỡi biếng.

“Cái gì?!”

“Trưởng khoa của em đã vui vẻ đồng ý rồi...”

Vui vẻ? Bạn bác sĩ nào đó cảm thấy từ này có chút ý nghĩa đặc biệt sâu xa nha.

Không cho cô có cơ hội suy nghĩ sâu xa hơn nữa, anh lập tức hỏi: “Khó có được cơ hội hai chúng ta cùng được nghỉ, hôm nay em muốn thế nào?”

Đúng là không dễ dàng gì mà Tham mưu trưởng Diệp có được một ngày nghỉ, mặc dù Bạc Băng thật sự muốn tận hưởng ngày nghỉ hiếm hoi này để cùng anh có một buổi hẹn hò chân chính, nhưng mà, nghĩ đến dáng vẻ mệt mỏi ngày hôm qua của anh, cô cũng không thể nào nhẫn tâm ép buộc anh được: “Hay là, em và anh cứ ở nhà nghỉ ngơi thôi.”

“Ý của em là... muốn ở trên giường cùng anh cả ngày à?”

Ngay lập tức Bạc Băng tránh né ánh mắt nóng bỏng của người đàn ông dường như không có thuốc nào có thể chữa được này, cô vội thay đổi đề tài: “Nếu anh không cảm thấy phiền, em sẽ đưa anh đi dạo một vòng Nam Châu.”

Diệp Chính Thần suy nghĩ một lát: “Chúng ta ra ngoài đi dạo đi.”

Tham mưu trưởng Diệp luôn có bản tính phụng hoàng lại lựa chọn phương án thứ hai, đúng là làm cho người khác khó hiểu nha.

Action 3

Thành phố Nam Châu không rộng lớn lắm, danh lam thắng cảnh cũng không nhiều, nhưng khi cả hai nắm tay nhau cùng bước đi chậm chậm, thì bỗng nhiên phong cảnh bình thường nhất lại trở thành phong cảnh tuyệt đẹp nhất...

Khi đi ngang qua một dãy nhà có kiến trúc cổ, Tham mưu trưởng Diệp bất chợt hỏi: “Đây là nơi nào vậy? Tại sao lại có nhiều người xếp hàng như vậy?”

“Cục dân chính.” Bạc Băng tùy ý nhìn lướt qua: “Đúng rồi, hôm nay người dân tập trung ở đây đông quá...”

“Chẳng lẽ hôm nay là ngày tốt gì sao?”

Bạc Băng cẩn thận nhắm tính thời gian: “Hôm nay là ngày 21 tháng 5. À, 521.”(1)

(1) Trong tiếng Hoa, tháng sẽ luôn được viết trước ngày, ví như ngày 21 tháng 5 sẽ được viết là 521 chứ không phải 215 như chữ viết Việt Nam mình. Phiên âm 521 là “wu-er-yi”, lúc đọc gần giống với từ “Wo ai ni” (tôi yêu bạn), vì thế người TQ thường lấy số 512 tượng trưng cho câu “Tôi yêu bạn” và ngày 21 tháng 5 rất được người dân Trung Quốc chọn làm ngày đăng kí kết hôn.

“Quả nhiên là ngày tốt...” Bạn Tham mưu trưởng nào đó thận trọng suy nghĩ một lát: “Nha đầu, em có mang chứng minh thư không?”

“Hử? Anh không phải muốn chúng ta kết hôn đó chứ?”

“Dù sao cũng là đúng lúc đi ngang qua, chúng ta cũng không có việc gì làm, nhân tiện kết hôn luôn đi.”

Đi ngang qua? Không có việc gì làm? Nhân tiện? Ba từ kia được dùng trong trường hợp này khiến người ta không thể nói được lời nào.

“Quân nhân kết hôn không phải rất phức tạp hay sao? Không cần thẩm tra chính trị à?”

“À, cái này dễ làm lắm, anh chỉ cần gọi một cú điện thoại là được...”

Thấy anh thật sự muốn gọi điện thoại, cô vội vàng nắm lấy tay anh: “Kết hôn là chuyện lớn đến như vậy, chúng ta cần phải suy nghĩ cẩn thận một chút?”

Tuy rằng đối với tình cảm của anh, cô không chút nghi ngờ nào cả, nhưng mới sáng tinh mơ vô tình đi dạo ngang qua Cục dân chính, rồi lập tức đăng kí kết hôn, hình như có đôi chút vội vàng.

“Suy nghĩ? Cẩn thận?” Biểu hiện của anh có chút cứng nhắc: “Em kết hôn với anh, cũng cần suy nghĩ cẩn thận nữa hay sao?”

“Em...” Đương nhiên là phải suy nghĩ cẩn thận rồi. Đối với anh chính là quân hôn, chịu sự bảo hộ của pháp luật. Một khi gả làm người, việc ly hôn còn khó hơn lên trời.

“Lúc em quyết định gả cho Ân Chung Thiêm, có suy nghĩ cẩn thận không?”

“Anh...” Bạc Băng tức giận đến mức hoàn toàn không biết nên nói sao cho tốt, cô nói: “Anh ấy chưa từng kết hôn, cũng chưa từng ly hôn, cũng không có vợ trước để khoe giấy chứng nhận kết hôn trước mặt em.”

Giọng nói của cô hơi lớn, thu hút không ít ánh mắt tò mò của những người xung quanh.

Bạn thanh niên kết hôn lần thứ hai nào đó nhất thời tự khiến hình tượng của bản thân trở nên xấu xa, đành nhượng bộ: “Được rồi, anh cho em thời gian suy nghĩ cẩn thận... Ba phút, em suy nghĩ nhanh đi.”

“Ba phút?! Ba phút có thể suy nghĩ cẩn thận sao?”

“Vậy em muốn suy nghĩ bao lâu? Mười năm hay là hai mươi năm?” Anh không cho cô cơ hội phản bác, trực tiếp ra lệnh.

“Anh cho em mười phút suy nghĩ, nếu em không đồng ý gả cho anh, nếu vẫn không, anh sẽ kết hôn với người khác.”

“Anh dám!”

Anh cười khiêu khích: “Em cứ thử xem.”

Chỉ ba giây, cô đã đưa ra quyết định: “Xếp hàng đi.”

Action 4

Sau nhiều giờ xếp hàng, người nào đó nhận được quyển sổ màu đỏ tươi, lật đi lật lại nhìn nhìn, đầu óc choáng váng, giống như là đang nằm mơ.

Không có hoa tươi, không có nhẫn kim cương, thậm chí không chụp ảnh kết hôn: “Sư huynh? Chúng ta, thật sự đã kết hôn rồi sao?!”

“Đúng.” Diệp Chính Thần cười cười giơ tay ra: “Chúc mừng em, bà Diệp.”

Nghe được cách xưng hô như thế, Bạc Băng cuối cùng cũng có cảm giác rằng mình đã kết hôn, giống như đang có khúc hành quân hôn lễ vang lên, hàng ngàn chiếc bong bóng được thả lên không trung...

“Ông xã!” Cô gọi anh thật ngọt ngào. Bỗng nhiên nhớ đến lần đầu tiên họ ăn lẩu cùng nhau, cô nói: “Sau này, em sẽ gọi anh là sư huynh.”

Anh nói: “Em chỉ cần đừng gọi anh là ông xã, ngoài ra gọi gì cũng được!”

Khi đó, làm sao cô có thể nghĩ đến sẽ có một ngày, cô thật sự sẽ gọi bạn Diệp nào đó là “Ông xã”...

“Đi thôi, bà xã.” Anh nói: “Chúng ta đi làm việc cặp vợ chồng mới cưới nên làm.”

“Việc gì?” Vừa mới cưới nhau thì các cặp vợ chồng nên làm gì? Tìm một nhà hàng nào tốt để ăn mừng, đi chụp ảnh kết hôn, còn phải mua nhẫn kim cương chẳng?

“Về nhà, động phòng.”

Người nào đó đúng là hết chỗ để nói.

Nghe được một cuộc đối thoại nóng bỏng như vậy, một bà chị bán hàng rong nhanh nhẹn bước đến gần, chỉ vào giấy chứng nhận kết hôn trong tay Bạc Băng và Diệp Chính Thần.

“Chúc mừng, chúc mừng, hôm nay là ngày vui của hai người, động phòng hoa chúc, có hứng thú xem cái này hay không...”

Nói xong, bà chị mở chiếc túi lớn trong tay ra, tìm kiếm gì đó bên trong rồi tùy ý lấy ra một chiếc hộp bên trên có bức ảnh người đàn ông ngoại quốc với thân hình cường tráng, cùng với hai chữ viết rất khoa trương “kéo dài”: “Cái này là hàng nhập khẩu từ nước ngoài, có thể sử dụng trong một thời gian dài, đảm bảo có thể mang lại sự hạnh phúc kéo dài mà không mất cảm giác, dễ sử dụng, không tác dụng phụ...”

Bạn Tham mưu trưởng nào đó bị đá kích sâu sắc lạnh lùng lườm Bạc Băng một cái: “Em thấy anh cần thứ này sao?!”

Bà chị bán hàng nhìn người đàn ông trước mắt từ trên xuống dưới đánh giá một phen. Cả người toát phong thái giản dị, sự mạnh mẽ trên cơ thể của anh không phải là sự mạnh mẽ đơn thuần, trên người không một nơi nào là không thể hiện khí phách bức người của đàn ông.

Ánh mắt bà chị bán hàng rong chuyển động, vội vàng lấy ra một chiếc hộp, mặt trên toàn là tiếng Nhật, bạn tiến sĩ du học ở Nhật nào đó tùy tiện liếc mắt một cái, dừng bước chân lại.

Bà chị bán hàng như được cổ vũ, quảng cáo tỉ mỉ: “Đây là hàng nhập khẩu từ Nhật Bản, dùng cho nữ, hỗ trợ trong việc kích thích tình ái... Cậu biết mà.”

Bà chị bán hàng rong lặng lẽ trộm nhìn gương mặt đang ửng hồng của bạn bác sĩ nào đó, sau đó ghé sát vào tai Diệp Chính Thần nói: “Tôi khuyên cậu khi sử dụng cái này nên cẩn thận một chút, chỉ một viên này thôi, đảm bảo cả đêm cậu cũng đừng có hồng mà ngủ được...”

Tham mưu trưởng Diệp thuận tay tiếp nhận, nhìn thoáng qua cách pha chế thuốc trên vỏ hộp bằng tốc độ cực nhanh: “Cách bào chế Thuốc Đông Y?”

“Ồ! Cậu có thể hiểu à?”

Bạn bác sĩ yếu ớt nào đó chợt ho nhẹ một tiếng, kéo kéo tay Diệp Chính Thần đang suy nghĩ đắm chiều: “... Chúng ta đi thôi.”

Bà chị bán hàng không dễ dàng bỏ qua cho người đẹp trai nhiều tiền nào đó, lại đang có dáng vẻ thú tính của đàn ông, nên bà chị chẳng chịu buông tha, vội vàng chạy theo: “Đợi chút, đợi chút! Tôi đảm bảo, cái này tuyệt đối cần...”

Nói xong, cô ta lấy trong túi xách to ra một gói to nhìn cực kì giống một thiết bị bảo hộ: “Đồng phục quyền rũ... Đây, cậu biết mà, đảm bảo cậu sử dụng rất hiệu quả...”

Bạn Tham mưu trưởng nào đó vừa thấy trang phục màu trắng, ngay cả giá cũng chưa hỏi: “Gói lại đi...”

“Được! Được!” Vừa thấy người mua thuận tay bỏ lại hai tờ tiền giá trị lớn, bà chị bán hàng mừng rỡ cười toe toét, vừa đưa tặng phẩm kèm theo, vừa giới thiệu: “Đây là dầu mát xa nguyên chất, tặng cho cậu, dùng để thư giãn cơ thể và tinh thần, cứ dùng thử đi... Tôi tên Trần Tiểu Phạn, đây là số điện thoại của tôi, anh chàng đẹp trai khi nào cần cứ gọi cho tôi, tôi sẽ đưa hàng đến tận nơi, cũng chịu trách nhiệm ba gói...”

“...”

Action 1

Trên đường trở về, thỉnh thoảng bạn bác sĩ nào đó vừa mới nhận chức Diệp phu nhân lại lấy tờ giấy màu đỏ ra xem, khi thì cau mày, khi thì vẻ mặt đầy lo âu. Tuy nhiên điều này lại khiến cho lòng tự tôn của bạn phu quân họ Diệp – Người luôn tự nhận mình là tuổi trẻ có tương lai đầy hứa hẹn bị giảm xuống đến tám phần.

“Thế nào? Hối hận à? Có hối hận cũng đã muộn rồi.” Diệp Chính Thần nói bằng chất giọng mỉa mai.

Diệp phu nhân vội vàng lắc đầu, làm sao cô có thể hối hận kia chứ? Chỉ là tất cả mọi việc đến quá bất ngờ, khiến cô có cảm giác không chân thật, cảm giác trong lòng không thể tin tưởng được: “Anh có nghĩ đến việc chúng ta đã ba năm không gặp, có thể em cũng đã thay đổi, không còn là ‘nhà đầu’ trong trí nhớ của anh nữa hay không...”

Anh bỗng đứng lại, nghiêm túc nhìn cô thật lâu.

“Cho dù em trở thành như thế nào...”

Bạc Băng chớp chớp đôi mắt lóng lánh như kim cương, chờ đợi lời bày tỏ tình cảm nồng nàn của anh, nhưng anh lại nói một câu khiến cô bị sốc:

“... Chỉ cần vẫn là size 70C, ngoài ra mọi thứ khác anh đều có thể chấp nhận.”

“Diệp Chính Thần!” Bạc Băng tức giận đến mức hai má ửng hồng, xấu hổ rồi giận dữ nắm chặt tay đâm vào người anh: “Đúng là ‘vô sỉ’ mà, anh có thể nào che giấu sự ‘vô sỉ’ của anh một chút được hay không?!”

Bạn Tham mưu trưởng nào đó không chú ý đến ánh mắt của những người xung quanh, bắt lấy tay của cô rồi để lên lồng ngực.

“Bất kể ở trước mặt ai, anh cũng có thể che giấu, duy nhất chỉ có trước mặt em, cho đến nay anh không cần...”

Action 2

Diệp Chính Thần đưa Bạc Băng về nhà trọ, nhưng không phải là phòng cô, mà là phòng sát vách phòng cô.

Thấy anh cầm chìa khóa mở cửa phòng sát vách, cô không hiểu một chút nào: “Sao anh lại có được chìa khóa phòng của bác sĩ Lý?”

“Đây là phòng của anh mà.”

Cửa phòng mở ra, ánh nắng chiều chiếu qua tấm rèm cửa màu xanh lá nhạt, thứ ánh sáng mờ ảo bao trùm cả căn phòng, cô chưa kịp nói ra câu “tại sao lại như vậy” thì đã nuốt vội xuống.

Vẫn là chiếc giường bằng gỗ, nước sơn đầu giường cho cảm giác thật thâm trầm. Tấm drap giường và chăn màu xanh nhạt. Chăn được gấp ngay ngắn, trải thẳng thớm trên giường, hoàn toàn không có lấy một nếp nhăn và vết bẩn nào.

Vẫn là chiếc bàn học quen thuộc, trên bàn ngoại trừ chiếc laptop Apple cùng vài văn kiện y học ra thì không có thêm vật dụng nào khác.

Bạc Băng vào toilet xem, dụng cụ rửa mặt của anh vẫn được đặt vô cùng chỉnh tề trên bồn rửa tay...

Bạc Băng như không tin vào mắt mình đi đến trước chiếc bàn học, đầu ngón tay cô chạm vào mặt bàn, cảm giác thô ráp quen thuộc này giống như đúc cảm giác trong trí nhớ của cô.

Toàn bộ những thứ trước mắt giống như là một cảnh tượng trong giấc mơ, tốt đẹp đến mức có chút hư ảo.

Bỗng nhiên, một hàng chữ dài xuất hiện trong tầm mắt cô: “Sư huynh, em yêu anh!”

Rèm cửa sổ bị gió thổi phất phơ, ánh nắng xuyên qua ô cửa bằng thủy tinh chiếu xuống đất thành một vệt sáng màu vàng, rực rỡ như ngôi sao.

Bạc Băng phảng phất nhớ đến hôm khi cô khỏi Nhật Bản, tâm can dường như đau đớn đến mức tê dại. Cô đau khổ ngồi trước máy vi tính suốt cả đêm.

Cho đến khi ánh nắng ban mai chiếu sáng khắp cả gian phòng, cô mới phát hiện câu nói tận đáy lòng cô đã được khắc trên bàn, không thể nào xóa đi “Sư huynh, em yêu anh!”

“Mấy thứ này...”

“Là anh đem từ Nhật Bản về.”

“Tại sao? Tại sao...”

“Bởi vì. Anh muốn ở sát vách phòng em.”

Bạc Băng vội vàng chạy đến ôm chặt lấy anh, tay cô siết chặt thắt lưng anh, gương mặt ướm dẫm dán vào vòm ngực ấm áp của anh.

“Diệp Chính Thần, em yêu anh!”

Anh cúi đầu, hôn cô thật sâu, nhưng lại vô cùng dịu dàng.

Cô thật ngốc, sao cô lại có thể hoài nghi tình cảm của cả hai kia chứ?

Thời gian sẽ trôi đi, cô và anh cũng sẽ thay đổi. Nhưng chỉ cần tình yêu của cả hai không thay đổi, tất cả vẫn có thể trở về như thuở ban đầu.

Action 3

Buổi chiều, khó có được sự yên tĩnh.

Vườn hoa dưới lầu, không biết từ khi nào đã có vài cây đại thụ, không có hoa cũng không có lá, Bạc Băng nhận ra dáng dấp của những cây đó, chính là cây anh đào.

Hai bạn bác sĩ nào đó cũng cực kì khó có được cơ hội đứng trên ban công trò chuyện.

Hai bạn bác sĩ nào đó trò chuyện nhắc đến anh Phùng và chị Phùng. Vợ chồng họ đã về nước và tìm được công việc ổn định, còn có bé con nữa.

Hai bạn bác sĩ nào đó trò chuyện cũng nhắc đến Lăng Lăng và chồng của cô ấy. Họ lại khôi phục trở về mối quan hệ giáo sư và học trò, người nào đó ban ngày là giáo sư, buổi tối lại là...

Hai bạn bác sĩ nào đó còn trò chuyện nhắc đến Tần Tuyết, anh nói: Cô ấy còn ở Nhật Bản, cô ấy đã quen với cuộc sống bên đó, không định trở về.

Hai bạn bác sĩ bào đó trò chuyện cũng nhắc đến phó giáo sư, sau khi cô rời khỏi Osaka được hai năm, giáo sư Fujiko về hưu, Phó giáo sư cạnh tranh chức vị giáo sư thất bại, các công việc ở đại học Osaka, nghiên cứu vi khuẩn Bacillus Anthraci bị hoãn lại vô thời hạn.

Nhắc đến Bacillus Anthraci, Bạc Bềng bỗng nhiên nhớ đến việc gì đó: “Lúc trước anh đối xử với em tốt như vậy, có phải vì nhiệm vụ điều tra nghiên cứu vi khuẩn của giáo sư Fujiko không?”

Diệp Chính Thần hừ lạnh một tiếng: “Hừ, nếu anh thật sự muốn thám thính gì đó từ em, căn bản là không cần lo lắng để lấy lòng em, chỉ cần lên vào phòng em lấy tư liệu từ máy vi tính, cái gì cũng biết hết.”

“Sao? Ý anh là, anh nhảy qua phòng em?”

“Hôm nay gió có vẻ lớn...”

“Anh có nhìn lên lúc em làm việc riêng không? Nói thật đi!”

“Không có... Ừ... m, anh chỉ thấy trong máy tính của em có lưu rất nhiều ảnh chụp quân nhân, có phải mỗi buổi tối khi em đi ngủ, đều nghĩ làm sao để cởi quân trang...”

Cô che miệng anh lại: “Không được nói nữa!”

“Không sao cả, từ đây về sau, mỗi ngày anh cũng sẽ để em giúp anh cởi cúc áo, đừng, đừng...”

Action 4

Cuối cùng đêm mê hoặc con người cũng đến.

Đêm động phòng hoa chúc chờ đợi từ lâu đã đến.

Trong phòng tắm, Diệp phu nhân vừa tắm xong bằng nước ấm, dùng hai tay nâng bộ đồng phục y tá ít vải lên. Nói thật lòng, dùng tiền mua trang phục như thế này quả là rất lãng phí. Chẳng những bộ quần áo rất tiết kiệm vải, hơn nữa chất liệu may lại rất mỏng, chạm vào thì rách ngay.

Nghĩ đến việc mặc bộ quần áo này đứng trước mặt Diệp Chính Thần thì cô thật sự muốn trốn trong phòng tắm cả đêm không ra ngoài.

Lúc trước tại sao cô lại ngốc như vậy, lại có thể chấp nhận yêu cầu của anh: Chỉ cần anh mặc quân trang cho cô xem, cô cũng bằng lòng mặc đồng phục cho anh xem...

Hiện tại thì được rồi, tự lấy dây trói mình.

Cố gắng mặc bộ đồng phục y tá lên người, cô soi mình trong gương. Nhìn từ đầu ngón tay đến đầu ngón chân.

Đồng phục của y tá và áo blouse trắng hoàn toàn khác nhau, chỗ nào nên rộng thì rộng, chỗ nào nên chặt thì chặt. Màu trắng thuần khiết phác họa những đường cong gấp gheh kín đáo, thanh khiết nhưng lại vô cùng dụ hoặc.

Tiếng nước đã tắt rất lâu, mà vẫn không thấy động tĩnh gì, ở bên ngoài, bạn Tham mưu trưởng nào đó mới vừa nhận chức ông xã không chờ nổi nữa, trực tiếp bước đến mở cửa phòng tắm.

Ngay lập tức, cơ thể anh trở nên cứng đờ đứng ngay ngốc ở cửa, ánh mắt cũng trở nên cứng nhắc theo.

Ánh mắt anh nóng như lửa nhìn chằm chằm vào bộ trang phục bằng chất liệu mỏng như cánh ve, có thể nhìn thấu tất cả bên trong cơ thể cô, thậm chí có thể chậm chậm xé phanh ra, chạm vào thân thể của cô.

Bị anh nhìn đến mức toàn thân nóng lên, cảm giác khô nóng quen thuộc bắt đầu trĩu nặng, Bạc Bềng xoay mặt tránh ánh mắt của anh, anh tiến lên từng bước một, ôm lấy cô, bước vội ra khỏi phòng tắm.

Trong phòng ngủ toàn bộ đèn đã tắt, rèm cửa sổ khép kín, chỉ có một vài ánh nến hồng đang len

Action 1

Cuộc sống vợ chồng hợp pháp trải qua chỉ mới hai ngày, hoàn toàn giống với quy luật vợ chồng mới cưới gần bó như keo sơn, hầu như lúc nào anh và cô cũng thân mật đến mức chạm vành tai lồng mái tóc.

Trong nhà hàng Tây Âu thanh lịch, ngoài rượu sake và ánh nến lãng mạn, còn có tiếng đàn violon du dương vang lên, Tham mưu Diệp cầm lấy bàn tay của Diệp phu nhân, anh lồng một vật mát lạnh vào ngón tay áp út của cô.

Size nhẫn rất vừa vặn, kim cương được đính trên nhẫn cũng vừa khéo phù hợp với tay cô, nhỏ một chút thì không đủ sáng, lớn hơn một chút thì lại quá khoe khoang sự giàu có của mình.

Đây hẳn là thiết kế tao nhã của Cartier, kỹ thuật thủ công độc nhất vô nhị ấy đạt đến độ hoàn mỹ, khi mang vào ngón áp út thon dài của cô liền khẳng định đó chính là tình cảm chân thành, cũng là lời hứa hẹn kiên định của anh.

Đủ để thấy rằng chiếc nhẫn này, chính là anh đã dùng trái tim để lựa chọn cho cô.

Từng góc cạnh lấp lánh tinh tế của viên kim cương, khiến cô không khỏi nhớ đến chiếc nhẫn đã từng đeo trên ngón giữa tay cô, ngay lập tức Bạc Băng lại nhớ đến bác trai Ấn đang nằm trong bệnh viện, không biết hiện giờ chân tay của ông đã hoạt động lại bình thường chưa, bác gái đã lớn tuổi như vậy, không biết một mình có thể chăm sóc tốt cho bác trai Ấn hay không.

“Em đang suy nghĩ gì vậy?” Diệp Chính Thần khẽ đưa tay về phía cô, anh không tự chủ được mà vuốt lên đôi mày đang nhíu chặt của cô.

Bỗng nhiên Bạc Băng ý thức được bản thân mình đã thất thố, trong không khí lãng mạn như vậy, quà tặng trịnh trọng như vậy, cô chẳng những không biểu hiện vui vẻ mà lại còn nhíu mày như thế này đi.

“À...” Cô vội vàng khôi phục lại tâm trạng của mình, chuyên tâm mà đối phó với ông xã mới cưới: “Em đang suy nghĩ, tại sao anh lại không mua tặng em chiếc nhẫn kim cương năm carat?”

“Anh muốn là mua thôi, nhưng em có dám đeo không? Em không sợ có người nghĩ là em được gả cho ông chủ mỏ than ở Sơn Tây, rồi bắt cóc em à?”

“Có anh ở đây, ai dám bắt cóc em?”

“Anh không phải lúc nào cũng ở bên cạnh em...”

Suýt chút nữa cô đã quên. Nhớ đến khoảng thời gian ở chung của cô và anh dạo này, gần thì ít mà xa cách thì nhiều, cô mới hiểu được một cách rõ ràng, năm đó vì sao mẹ cô lại khuyên rằng cô không nên gả cho quân nhân.

“Em đã từng suy nghĩ đến việc...” Diệp Chính Thần thử hỏi thăm dò: “Tùy quân...”

Tùy quân? Theo anh đến Bắc Kinh, sống theo cuộc sống của quân đội, nghe qua thì thật là tốt, nhưng còn công việc của cô, rồi cả bố mẹ cô, và còn có rất nhiều vấn đề cần phải đối mặt.

Nhìn được vẻ do dự của cô, Diệp Chính Thần không miễn cưỡng cô nữa, anh chuẩn bị đổi đề tài, thì điện thoại vang lên.

Anh nhìn thoáng qua số điện thoại, rồi lập tức nhận cuộc gọi, người ở đầu dây bên kia thông báo một cách trôi chảy cho anh biết rằng anh phải lập tức trở về quân đội.

Anh nghe được tình hình đang có vẻ nghiêm trọng, anh liền giơ tay che microphone lại: “Xảy ra chuyện gì?”

Câu nói kế tiếp cô nghe không rõ lắm, loáng thoáng chỉ nghe được cái gì động cơ thí nghiệm khi cho bay ra không gian xảy ra vấn đề.

Sắc mặt Tham mưu trưởng Diệp lập tức thay đổi, cơm cũng chưa kịp ăn đã vội vội vàng vàng đáp chuyến bay quay về quân khu.

Đây chính là cuộc sống tân hôn của cô, nó cứ lảng lạng mà dừng lại như vậy.

Action 2

Từ ngày Diệp Chính Thần trở lại quân khu đến nay lại bắt đầu không có tin tức gì của anh.

Bạc Băng vẫn trải qua cuộc sống một mình, vô cùng bận rộn, thậm chí có khi cô còn nghĩ kết hôn chỉ là một giấc mơ, cô vẫn là một người độc thân.

Chỉ có đôi lúc cô quét dọn căn phòng sát vách, thấy rèm cửa màu lục nhạt trên cửa sổ thì cô mới cảm giác được sự tồn tại của anh, tuy có phần xa xôi nhưng lại vô cùng chân thật.

Cũng như mọi khi, cô về nhà vào ngày nghỉ cuối tuần.

“Tiểu Băng, hôm nay con có thấy bác Ấn không? Sức khỏe ông ấy khôi phục thế nào rồi?” Lúc ăn cơm, mẹ cô hỏi.

Bởi vì bố Ấn Chung Thiêm đã lớn tuổi, tuy rằng ca giải phẫu thành công, nhưng sự phục hồi của cơ thể không được lý tưởng lắm.

Công việc của Ấn Chung Thiêm lại bận rộn, không thể không rời khỏi Nam Châu, sức khỏe mẹ Ấn Chung Thiêm lại không tốt cho lắm, bà hoàn toàn không thể chăm sóc cho bệnh nhân. Chỉ trong một tuần, dường như mẹ Ấn Chung Thiêm đã già đi mười tuổi, cả người cũng gầy đi trông thấy.

Vì không muốn mẹ cô lo lắng nên Bạc Băng vẫn chưa nói ra điều này.

Ở trước mặt người nhà bệnh nhân, cô không thể không nói tình huống xấu nhất cho họ biết, để đề phòng như xảy ra việc không hay.

Nhưng khi đối mặt với người nhà của mình, thói quen của cô là chỉ nói chuyện tốt, không nói chuyện xấu: “Con đã đến xem rồi, bác Ấn hôm nay đã khá hơn rất nhiều, có thể xuống giường hoạt động. Tháng sau có thể bắt đầu tiến hành trị liệu.”

“Nhưng mẹ nghe bác gái của con nói, hiện tại trạng thái tinh thần của ông ấy không được tốt, nhất là khi nghe Chung Thiêm muốn thôi việc để chăm sóc cho ông ấy thì nói thế nào ông ấy cũng phải xuất viện...”

Tay cầm đôi đũa của Bạc Băng bất giác siết chặt: “Chung Thiêm muốn từ chức?”

“Đúng vậy, Chung Thiêm luôn là đứa con hiếu thảo, bác trai của con đột nhiên trở nên như vậy, cậu ấy ở bên ngoài làm sao có thể an tâm được. Mẹ còn nghe bác gái của con nói, Chung Thiêm không quen với cuộc sống bên đó, vả lại áp lực công việc vô cùng lớn.”

“Nhưng mà, anh ấy từ chức, sau này sẽ phải là sao?”

Mẹ cô suy nghĩ một lát, hỏi: “Mẹ nghe nói công việc hiện tại của Chung Thiêm là do Chính Thần sắp xếp, nếu không phiền, con có thể nhờ nó giúp một chút không, điều Chung Thiêm về Nam Châu!”

“Chung Thiêm là cán bộ quốc gia, muốn điều động công tác rất khó.” Bạc Băng khó xử nhìn mẹ cô, không phải là cô không muốn giúp, mà là đối với Diệp Chính Thần, cô hiểu rõ hơn ai hết, nếu cô mở lời nhờ anh giúp điều Ấn Chung Thiêm về Nam Châu công tác, khẳng định anh sẽ không nói nhiều lời, mà lập tức điều Ấn Chung Thiêm lên cao nguyên.

“Mẹ biết, nhưng với quan hệ của Chính Thần... chắc là có thể mà?” Bà Bạc đâu biết rằng Diệp Chính Thần và Ấn Chung Thiêm đã từng xảy ra chuyện ân ân oán oán, thấy Bạc Băng còn do dự, bà lại cố gắng hết sức để thuyết phục cô: “Tiểu Băng, con và Chung Thiêm dù sao... Chúng ta cũng nợ gia đình họ, có thể giúp được, thì giúp một tay đi.”

“Con sẽ cố gắng tìm biện pháp.”

Action 3

Tại một nhà hàng cao cấp ở Nam Châu, Bạc Băng với nụ cười cứng nhắc gặp vị Cục trưởng nào đó.

“Đã muộn thế này, cô một thân một mình thật bất tiện, hay là tôi đưa cô về nhà trước.” Cục trưởng Diêu khách khí nói, vẻ mặt tươi cười thanh tú của anh ta nhìn qua vô cùng chân thành.

“Cám ơn, tôi có lái xe đến, đang đỗ ở phía đối diện.”

“À, vậy cô lái xe cẩn thận một chút, cô vừa uống hai ly rượu vang đấy.”

“Không sao. Hàm lượng cồn của rượu vang không cao, tôi không sao đâu.” Thấy Cục trưởng Diêu lên xe, chuẩn bị rời đi, cô vội vàng nói: “Cục trưởng Diêu, tôi muốn nói với anh chuyện này...”

“Cô yên tâm đi, tôi sẽ cố gắng, cô cứ chờ tin tức của tôi.”

Chiếc xe chở Cục trưởng Diêu chậm rãi rời đi biến mất trong đêm tối, lúc này Bạc Bằng mới thu hồi nụ cười gượng gạo của cô, đứng trên con đường nhỏ thở phào nhẹ nhõm.

Cô quen biết Cục trưởng Diêu đã được ba năm. Lúc ấy cục trưởng Diêu ba mươi tuổi, anh ta kiểm tra sức khỏe và bị chuẩn đoán lầm là mắc bệnh ung thư phổi, sau đó đến bệnh viện của Bạc Bằng đang làm để tái khám, cô đã tư vấn rất nhiều chuyên gia. Cuối cùng cũng đã loại bỏ khả năng mắc bệnh ung thư của anh ta.

Cục trưởng Diêu rất cảm kích tấm lòng của Bạc Bằng, mỗi lần nhìn thấy cô cho dù là từ phía xa xa, anh ta đều cố gắng đến chào hỏi cô, thăm hỏi vài câu.

Dần dần, hai người trở nên thân quen, cho dù bị bệnh gì, Cục trưởng Diêu đều tìm đến Bạc Bằng, còn nói là khi nào cô gặp khó khăn, cứ việc đến tìm anh ta hỗ trợ. Nhưng Bạc Bằng chưa bao giờ đến nhờ anh ta giúp đỡ điều gì, lúc này đây, vì Ấn Chung Thiêm, cô chỉ còn cách đến tìm anh ta để thử vận may.

Đương nhiên, có thể thành công thì tốt, nếu không được, coi như cô cũng đã cố gắng hết sức.

Đường xá về đêm, rất ít xe, khá lạnh lẽo.

Cô chờ thật lâu, cũng không thấy có chiếc xe taxi nào chạy qua.

Không biết là do cô uống hai ly rượu vang, hay là do vừa rồi cô xã giao cùng với Cục trưởng Diêu quá chú tâm nên hao tổn tâm sức, cũng có thể là vì những ngày gần đây buổi tối cô đều thức để chăm sóc bố Ấn Chung Thiêm nên không nghỉ ngơi đủ, mà bây giờ trán cô đang nóng như lửa, tay chân dường như cũng không phải của chính mình, mỗi một bước đi đều như đang bước trên mây.

Lúc con người yếu đuối nhất, cuối cùng vẫn là nhớ đến người mà mình yêu thương nhất.

Bạc Bằng nhìn về ngọn đèn phía xa xa, cô nhớ anh, muốn biết anh đang ở đâu, bận rộn như thế nào...

Điện thoại vang lên, cô nghĩ là mẹ cô nôn nóng muốn biết kết quả, Bạc Bằng lấy điện thoại ra, lại phát hiện người gọi ình chính là người mất tích đã hơn một tuần nay – Diệp Chính Thần.

Bỗng nhiên cô như có sức lực vô tận, cười tươi mà nhận cuộc gọi: “Tham mưu trưởng Diệp, cuối cùng trong lịch trình bận rộn của ngài, ngài vẫn còn nhớ đến người vợ mới cưới này sao?”

“...” Bên kia điện thoại trầm mặc vài giây, sau đó truyền đến giọng cười thoải mái: “Nếu anh nói, hằng đêm anh đều nhớ em da diết, em có tin không?”

“Vâng, nếu anh nói là ‘ngày ngày’, em chưa hẳn đã tin, nhưng nếu anh nói ‘hằng đêm’, thì đối với sự hiểu biết của em về anh, em tin tưởng tuyệt đối không chút nghi ngờ!”

“Em vẫn luôn hiểu anh như vậy.”

Cô cười, đúng lúc thấy xe taxi chạy qua, tiếng còi vang lên hướng về phía cô, thu hút sự chú ý của Bạc Bằng.

Nhưng cô lắc lắc tay với siêu tài xế taxi kia, tiếp tục trò chuyện với bạn Tham mưu nào đó, cô sợ bất cứ điều gì có thể làm ảnh hưởng đến cuộc trò chuyện ngọt ngào của cô và anh lúc này.

“Đã trễ như vậy, em còn ở bên ngoài sao?” Anh hỏi, dường như đã nghe được tiếng còi xe taxi.

“Vâng, ăn một bữa cơm với bạn ấy mà.”

“Bạn nào?” Anh hỏi.

Sợ anh hiểu lầm, cô thuận miệng trả lời: “Bạn đồng nghiệp.”

“Ừ.” Anh không nói gì nữa, loại trầm mặc ngoài ý muốn này, bỗng nhiên khiến cô có chút bất an.

Quả nhiên, câu nói tiếp theo của anh là: “Anh nghe nói, em muốn giúp Ấn Chung Thiêm được trở về công tác ở Nam Châu, có thật vậy không?”

Bạc Bằng cầm điện thoại, sững sốt thật lâu, thật không hổ danh là người đã từng làm gián điệp, tin tức nhanh nhạy đến mức làm người khác khó có thể tin.

“Không phải là em muốn, là bố mẹ của anh ấy sức khỏe không được tốt, hy vọng là anh ấy có thể chuyển công tác về Nam Châu, sẽ tiện chăm sóc họ hơn.”

Bạc Băng cố gắng giải thích, nhưng Diệp Chính Thần lại lên giọng chất vấn khiến cho lời giải thích của cô trở nên yếu ớt: “Tại sao bố mẹ hắn không tìm người hỗ trợ, tại sao Ân Chung Thiêm lại không ra mặt? Cần em nhỏ giọng đi cầu xin người khác à, mời người khác uống rượu nói chuyện, tửu lượng của em thế nào, em không biết sao?!”

“Em...” Tửu lượng của cô đúng là hơi kém, nhưng hai ly rượu vang cô vẫn có thể chịu được.

“Em có nghĩ đến không, ngộ nhỡ Diêu Thừa Vũ có ý quấy rối em thì sao?” Giọng nói của anh càng ngày càng lạnh, dù cách một tầng sóng điện vẫn khiến xương cốt cô rét lạnh, răng môi cô đều run lên: “Lại vì Ân Chung Thiêm chịu nhục, hiến thân một lần nữa à?!”

“Ở trong mắt anh, em chính là loại phụ nữ không có lòng tự trọng như vậy sao?”

“Chẳng phải em đã từng vì Ân Chung Thiêm mà cởi bỏ quần áo trước mặt đàn ông sao?”

“Anh!” Lần đầu tiên cô phát hiện, gả cho một người có lối suy nghĩ nhạy bén, dạng đàn ông khi nói chuyện luôn nói trúng tim đen của người khác chính là một loại bi ai, bởi vì khi cãi nhau, chỉ cần một vài câu nói khích đúng chỗ yếu của bạn, bạn sẽ không bao giờ có lực phản bác lại.

Tự biết mình đã sai, cũng hiểu rõ ngọn nguồn thói quen nổi giận của Diệp Chính Thần, đó chính là trong tình yêu sâu sắc cùng sự ghen tuông mà anh dành cho cô, Bạc Băng cắn răng kiềm chế sự sỉ nhục và giận dữ của bản thân, giải thích: “Vâng, đúng là em đã từng cởi bỏ quần áo trước mặt đàn ông, nhưng vì người đó là anh.”

“Đúng vậy, là anh, một người đàn ông mà em đã hận suốt ba năm... Nếu không phải vì Ân Chung Thiêm, đừng nói đến việc em cởi quần áo, bảo em nói chuyện với anh một câu, em cũng không đồng ý.”

“Anh.” Bạc Băng hít sâu thật nhiều lần, cô mới tìm lại được âm giọng của mình: “Anh biết rõ tình huống lúc đó không phải như thế, em không muốn nói chuyện với anh, là vì em sợ...”

“Em không cần giải thích...” Anh dừng lại một chút, trong giọng nói bỗng nhiên có chút ý trêu chọc: “Anh hiểu rất rõ, ở trong lòng em, từ đầu đến cuối em không hề quên hắn.”

Làm sao cô có thể bỏ mặc được đây, Ân Chung Thiêm đã từng đối xử với cô tốt như vậy, vào thời điểm cô bất lực nhất là Ân Chung Thiêm đã ở bên cạnh cô, thứ tình cảm như thế, làm sao cô có thể quên được?!

“Em và Ân Chung Thiêm từng lớn lên bên nhau, anh ấy là anh trai em, là người thân...”

“Cho nên, em vì hắn ta, cái gì cũng có thể làm?”

“Không phải!” Cô nói lớn tiếng, nhưng thanh âm phát ra lại vô cùng yếu ớt vô lực.

Trời đất xoay tròn, đầu cô đau như muốn vỡ ra, hai tay Bạc Băng mạnh mẽ bám víu vào hàng rào chắn, nhưng cô vẫn không cách nào đứng vững: “Em và Cục trưởng Diêu quen biết đã lâu rồi, em hiểu rõ con người anh ta, anh ta có thể không giúp em, chứ không bao giờ quấy rối em.”

“Hiểu rõ? Em có thể hiểu được bao nhiêu? Em có biết cậu ấy là bạn của anh không? Em có biết cậu ấy tiếp cận em là có mục đích không?”

“Bạn của anh?!”

Khó trách! Khó trách cô vừa tiễn Cục trưởng Diêu chưa đến mười phút, Diệp Chính Thần lập tức có thể biết mọi chuyện một cách thật rõ ràng.

Cô nên sớm nghĩ đến, một Cục trưởng có tương lai đầy hứa hẹn như thế, làm sao có thể thân thiết với cô như vậy, cô nên sớm nghĩ đến mới phải.

Điện thoại rơi vào tình trạng yên lặng như cõi chết, một lát sau, Diệp Chính Thần bất đắc dĩ thở dài: “Em muốn giúp Ân Chung Thiêm, tại sao không đến tìm anh? Em tìm người khác cầu xin giúp Ân Chung Thiêm

được chuyển về Nam Châu, em có bao giờ nghĩ đến việc người ta sẽ nghĩ về em như thế nào? Hay nghĩ về anh như thế nào không?!”

“Em sợ anh hiểu lầm, sợ anh để tâm!”

“Sau lưng anh, em tìm người khác giúp đỡ, em nghĩ anh sẽ không để tâm sao?”

“Vậy anh nói đi, em nên làm thế nào?!” Cô dùng hết sức lực còn lại để hỏi anh: “Nhìn bố anh ấy bệnh nặng, thấy anh ấy lâm vào tình cảnh khó khăn như thế, em phải làm như không thấy gì sao?!”

Cô chịu đựng cảm giác cay cay ở chóp mũi, nhưng tiếng hít thở vẫn không ổn định, từ trong điện thoại truyền ra một giọng nói khô cứng.

Giọng nói của anh trầm xuống: “Em thật sự muốn hẳn quay về Nam Châu?”

“Sức khỏe của bác Án vẫn chưa khôi phục, em lo lắng bác gái một mình...”

Anh thở dài một hơi không nặng cũng không nhẹ, rồi không nói thêm bất kì điều gì, trực tiếp ngắt điện thoại.

Nghe thấy tín hiệu báo bận của điện thoại, cô đứng trong đêm tối, không thể phân biệt rõ phương hướng.

Cô không trách anh, quá khứ của cô và Án Chung Thiêm luôn luôn như một quả bom hẹn giờ tồn tại sâu trong lòng của Diệp Chính Thần, không phát nổ, chẳng qua là do chưa có sự việc nào châm ngòi.

Cô cẩn thận từng li từng tí, rất sợ có gì đó tác động đến nó. Nhưng mà, rốt cuộc quả bom ấy vẫn bị châm ngòi...

Bởi vì yêu, bởi vì để tâm, cho nên mới đau khổ, mới có thể tổn thương.

Nhưng loại đau khổ và tổn thương này sẽ không mấy may làm ảnh hưởng gì đến tình yêu mà nó chỉ khiến cho tình yêu ngày càng nồng đậm, ngày càng sâu sắc hơn thôi.

Action 4

Một tuần sau, Án Chung Thiêm nhận được thông báo được chuyển công tác về Nam Châu, anh ta đã chuẩn bị quay về Nam Châu nhận công việc.

Cô lại gọi cho Diệp Chính Thần, nhưng trả lời cô vẫn là một giọng nói ngọt ngào được ghi âm: “Thật sự xin lỗi, số điện thoại bạn gọi hiện nay đã tắt máy, hoặc đang nằm ngoài vùng phủ sóng, xin vui lòng gọi lại sau...”

Cô thật sự không biết, anh đúng là đang ở ngoài vùng phủ sóng hay là anh cố ý không muốn nhận điện thoại của cô?

Cô đương nhiên không biết, đêm đó, vì muốn tìm được tín hiệu để trò chuyện với cô, đêm khuya anh phải lái xe ô tô trèo đồi lội suối...

Mà Diệp Chính Thần cũng không biết, sau đêm đó, cô sốt cao liên tục, nằm viện suốt một tuần.

...

Tuy rằng chức vị vợ quân nhân trang nghiêm là thân phận vĩ đại mà cô luôn luôn ước mơ, nhưng khi đối mặt với sự nhung nhớt da diết sau cuộc tranh cãi ầm ĩ kia, thì giấc mơ vĩ đại nào cũng đều trở nên bé nhỏ, không đáng kể.

Vào một buổi sáng, Diệp phu nhân không thể kiên trì được nữa, quyết định mua một vé máy bay, bay thẳng đến quân khu ở Bắc Kinh.

Tên đơn vị mà Diệp Chính Thần từng thuận miệng nhắc với cô, rất nhanh cô đã tìm được trụ sở sư bộ của quân khu, phía trước được bảo vệ rất nghiêm ngặt, mỗi một lính gác đều mang súng bên người, xếp hàng trải dài như rừng thông. Bảng tên trụ sở chính của quân đội với tám chữ được khảm vàng lấp lánh, lối đi trải nhựa đường bằng phẳng, hai bên đường được lát đá màu xanh, dọc lối đi có một hàng cây Tùng, tất cả đều rất uy nghiêm, trang trọng.

Cô mới đi được hai bước, một anh lính lập tức ngăn cô lại, trong tay anh lính còn cầm một khẩu súng đen sẫm bức người: “Xin trình giấy ra vào.”

Bạc Băng vội vàng lui ra sau từng bước.

“Xin hỏi, Diệp Chính Thần có đang ở quân khu không?” Bạc Băng hỏi thử.

Nghe được cái tên này, vẻ mặt của anh lính hơi kinh ngạc, nhìn cô đánh giá một lát, giọng nói trở nên khách khí hơn: “Cô tìm Tham mưu trưởng Diệp có việc gì không?”

“Tôi chỉ là đến tìm anh ấy...”

“Thật sự xin lỗi, Tham mưu trưởng Diệp hiện nay không ở quân khu.” Ý câu này có thể hiểu là mời cô ngày khác lại đến.

“À, có cách nào để tôi có thể tìm được anh ấy không? Điện thoại của anh ấy không mở nguồn, đã lâu lắm rồi tôi không liên lạc được với anh ấy, không biết đường dây điện thoại của các anh có thể liên lạc với anh ấy được hay không.”

Anh lính lại một lần nữa chăm chú quan sát cô, giống như đang đoán thân phận của cô, thấy vậy, Bạc Băng liền nói: “Tôi là... bà xã của anh ấy.”

Hai chữ “bà xã” giống như một hòn nổ được vứt ra, anh lính không dám chậm trễ, dẫn cô đi vào phòng khách.

“Chị chờ một lát, để tôi đi điện thoại hỏi một chút.”

“Cám ơn!” Anh lính cấp tốc gọi điện thoại: “Chỉ huy Trương, làm ơn nói với Tham mưu trưởng Diệp là có bà xã của ngài ấy đến tìm... Vâng, Vâng!”

Dập điện thoại, anh lính cung kính kéo một chiếc ghế dựa: “Mời chị ngồi, chỉ huy Trương sẽ đến ngay ạ.”

Action 1

Chưa đến mười phút, một anh quân nhân có phong thái nổi bật đội nắng chói chang giữa trưa vội vã chạy đến, nhìn qua quân hàm thì chắc chắn rằng anh chàng này là thượng úy, cấp bậc không thấp, nhưng khi đứng trước mặt Bạc Băng lại có phần biểu hiện mất tự nhiên, hơi thở còn chưa bình ổn, thì đã vội vàng nói: “Chị dâu, chào chị! Em là Chỉ huy Trương Dương, Tham mưu trưởng hiện nay đang ở căn cứ, em vừa dùng điện thoại nội tuyến thông báo với anh ấy, Tham mưu trưởng nói rằng sẽ lập tức quay lại, bảo chị trước tiên cứ ở lại quân khu chờ anh ấy.”

Tiểu Băng cảm kích nở nụ cười: “Thật cảm ơn, làm phiền cậu rồi.”

Trương Dương vội vàng chạy nhanh đến nhận lấy ba lô từ trên vai Bạc Băng: “Không phiền gì đâu ạ, chị dâu, chị đi theo em, em đưa chị đến chỗ ở của Tham mưu trưởng chờ anh ấy.”

“À, được.”

Đi theo phía sau Trương Dương, đây là lần đầu tiên Bạc Băng được vào quân đội. Tất cả được bao quanh bởi một bức tường cao, trước đây cô đã từng mơ ước là được ngắm nhìn cái thế giới nghiêm trang và trang trọng này.

Dọc theo đường đi, Bạc Băng tò mò nhìn khắp nơi, trên sân huấn luyện các anh chiến sĩ đang luyện tập leo núi, mồ hôi chảy ra như mưa, hai bên sân tập, thỉnh thoảng có một vài binh lính huấn luyện đi qua, tiếng hô khẩu hiệu vang lên thâu cả quân đoàn.

Vòng qua sân huấn luyện, cô được Trương Dương dẫn vào một khu đại viện như khu nhà ở yên tĩnh, họ dừng lại ở một căn phòng ở tầng hai được bao quanh bởi cây Bạch Dương.

“Chỉ huy Trương.” Một hạ sĩ quan chạy vội đến, chào hỏi theo nghi thức quân đội với Trương Dương.

Sau đó lại cung kính nhìn về phía Bạc Băng: “Chị dâu, chào chị!”

Anh chàng hạ sĩ quan này khá trẻ tuổi, tầm hơn hai mươi một tuổi, ánh mắt rất sáng, làn da trắng được ánh mặt trời chiếu rọi trở nên hồng hào.

Trương Dương giới thiệu: “Cậu ấy là Tiểu Thường, thông tin viên(1) của Tham mưu trưởng, đặc biệt được phái đến để chăm sóc việc ăn, mặc, đi lại của Tham mưu trưởng, nếu chị có gì cần, cứ việc gọi cậu ấy.”

(1) Thông tin viên: cộng tác viên về thông tin

“Không sao, tôi có thể tự mình chăm sóc bản thân.”

Thông tin viên Tiểu Thường dẫn cô vào phòng ở, cậu ấy dùng chìa khóa mở cửa phòng: “Chị dâu, mời vào.”

Căn hộ khá rộng với hai phòng ở và một phòng làm việc, căn hộ rất sạch sẽ nên khiến cho tất cả không gian trở nên rộng rãi sáng sủa, chiếc bàn màu xám nhạt, bức rèm cửa màu lục nhạt nói rõ lên đây đúng là thế giới của anh.

Điểm khác biệt duy nhất trong thế giới của anh lúc này đó chính là đầu giường có một khung ảnh, trong khung là bức ảnh cô đứng trên cầu Togetsukyo, đang ngắm người ngắm nhìn đồi núi đầy lá phong.

Action 2

Từ lúc Bạc Băng vào phòng, Tiểu Thường hết lảng xảng lấy nước châm trà lại chuẩn bị hoa quả, sẵn sàng chu đáo, như hận không thể biến cô trở thành hoàng hậu để hầu hạ, khiến cô có cảm giác như bỗng nhiên được trở lại xã hội phong kiến mấy trăm năm trước.

“Tiểu Thường, căn cứ của Chính Thần đang ở đâu, cậu có biết không? Cách nơi này có xa không?”

“Em không biết, đây là cơ mật.”

Tuy rằng Bạc Băng không biết căn cứ Diệp Chính Thần đang đóng là ở đâu, nhưng cô đoán nhất định đó là một nơi rất ít người lui tới, nếu từ nơi đó trở về, ít nhất cũng phải mất một hai ngày.

Bạc Băng thu dọn mọi thứ, rửa mặt xong, đang chuẩn bị nghỉ ngơi một chút, chuẩn bị cuộc chờ đợi dài hạn. Thì không ngờ là thời gian ăn cơm chiều còn chưa đến, ngoài cửa bất chợt truyền đến giọng nói của cậu thông tin viên: “Tham mưu trưởng, anh trở về rồi.”

Sau đó, cửa phòng bị đẩy ra, thân ảnh với bộ trang phục quen thuộc đang đứng ngoài cửa, phảng phất cứ như vừa từ trên trời rơi xuống.

Bạc Băng xoa xoa mắt, ánh mặt trời ngoài cửa sổ chiếu vào người anh, giống như ánh kim quang đang bao phủ một thân ảnh vô cùng cao quý.

“Anh, sao anh trở về nhanh vậy?” Cô vừa đến quân đội chưa được ba giờ.

“Ừm.” Anh lạnh lùng trả lời, xoay người hỏi thông tin viên Tiểu Thường: “Cơm tối đã chuẩn bị chưa?”

“Em đã bảo phòng bếp chuẩn bị rồi ạ.”

“Cậu nói với bọn họ, làm món Tứ Xuyên.”

“Vâng.”

Tiểu Thường nhận lệnh, không dám chậm trễ dù chỉ một giây, chạy thẳng đến phòng bếp.

Action 3

Cửa phòng từ từ khép lại.

Anh im lặng đứng trước mặt cô, ánh mặt trời dừng lại trên dáng người ngạo nghễ độc lập của anh, khiến cho cô có cảm giác như gần trong gang tấc nhưng không thể nào chạm đến được.

Không biết vì sao mỗi lần anh khoác quân trang đứng trước mặt cô, gương mặt anh lại trở nên lạnh lùng, khiến cho người khác không đọc được cảm xúc của anh.

“Em, không nên đến đúng không?” Bạc Băng thử hỏi.

Anh lạnh lùng nhìn thoáng qua cô, cởi một chiếc cúc áo sơ mi: “Không phải là Ân Chung Thiêm đã về Nam Châu rồi sao? Em không ở Nam Châu đoàn viên với hắn, chạy đến quân khu này để làm gì?”

Vốn dĩ Tiểu Băng có chút lo lắng không yên, nhưng vừa nghe anh nói câu nói giống như một đứa trẻ bướng bỉnh, cô lập tức không nhịn được mà bật cười: “Anh đang ghen đấy à?”

Anh không nói câu nào, tiếp tục cởi cúc áo thứ hai, cổ áo cho cảm giác cảm dục mạnh mẽ đang chậm rãi mở rộng, lộ ra đường cong ưu mỹ chiếc cổ của anh, khiến cho người khác không khỏi suy nghĩ xa vời.

Cô bước đến, kéo tay anh ra, nhẹ nhàng cởi cúc áo cho anh: “Anh biết rõ trái tim em dành cho anh như thế nào, tội gì mà phải ăn dấm chua như thế, tự làm khó chính mình.”

Anh nhìn những cúc áo đang được cởi ra linh hoạt dưới ngón tay cô, vẻ mặt anh vẫn lạnh lùng như cũ, nhưng anh không cự tuyệt, cũng không nói theo cô, chỉ giống như một pho tượng chạm bằng hoàn mỹ.

“Em và Chung Thiêm thật sự là không có gì...”

Thấy anh xoay mặt đi không nhìn mình, cô có chút tức giận, giật lấy tay anh, đặt lên ngực cô, nơi trái tim cô đang đập loạn nhịp: “Em yêu anh, anh không cảm nhận được sao?”

Cuối cùng anh cũng xoay mặt lại đối diện với ánh mắt đang ngân ngấn nước của cô, đôi môi kiên quyết lạnh lùng của anh cũng cong lên một nụ cười êm dịu.

Cô ôm thắt lưng anh, rúc vào vòm ngực anh, đầu ngón tay cô vờn quanh vòm ngực rắn chắc của anh: “Có phải anh không ngờ là... Em đến đúng không?”

Anh vẫn không mở miệng, chỉ là hít thở của anh có chút rối loạn.

Cô ngẩng mặt, đón nhận con người đen sẫm trầm tĩnh vô hạn của anh, môi cô chậm rãi hướng lên, dừng lại trên môi anh: “Em muốn anh...”

Anh bất chợt ôm nhẹ thắt lưng cô! Lại dùng thêm một chút lực, áp thân thể mềm mại của cô chặt vào lồng ngực rắn chắc của anh.

Trong phút chốc, sự phản công của anh bắt đầu ùn ùn kéo đến, anh xâm chiếm môi cô, đồng thời từng ngón tay anh cũng mạnh mẽ chiếm giữ bầu ngực mềm mại của cô... Bạc Băng thỏa mãn nhắm mắt lại, đáp lại những nhiệt tình của anh, đầu lưỡi vờn quanh triền miên, hưởng thụ mùi vị ngọt ngào quyến rũ.

Hôn môi càng lúc càng sâu, tình cảm càng lúc càng nóng bỏng, ngón tay anh lần đến cổ áo cô, cởi bỏ cúc áo sơ mi của cô, đầu lưỡi anh linh hoạt di chuyển xuống phía dưới cổ áo đã được mở rộng, tham luyến hít vào hương vị của riêng cô...

Áo sơ mi của Bạc Băng trong giây lát đã bị anh bóc ra từng mảnh, chỉ còn lại chiếc áo lót ren màu trắng che chở trước ngực, anh nhẹ nhàng đẩy ra, rồi môi anh ngậm lấy nụ hoa mềm mại nơi mẫn cảm nhất của cô.

“Này...”

Cô không thể không thừa nhận áp lực mạnh mẽ của anh mà đắm chìm vào đó, chân cô mềm nhũn, ngã xuống sofa bên cạnh, thân hình cường tráng của anh thuận thế áp lên người cô, khí thế bùng bùng đang khát khao toàn bộ con người cô...

Cốc, cốc, cốc...

Tiếng gõ cửa vang lên đúng lúc vô cùng không phù hợp, Diệp Chính Thần hít một hơi thật sâu, cố gắng kiềm chế tiếng trách mắng người.

Đã lâu vẫn không nghe thấy hai tiếng “vào đi” vang lên, thông tin viên Tiểu Thường không dám khinh suất, cung kính đứng ngoài hỏi ý kiến: “Tham mưu trưởng, cơm tối đã chuẩn bị rồi ạ, bây giờ mang đến cho anh được chưa ạ?”

Bạc Băng nhăn mặt, tránh bờ môi anh: “Chờ đã, có người kia...”

Giờ khắc này, cao lương mỹ vị gì cũng không ngon bằng đại tiệc dưới thân, Diệp Chính Thần ngoảnh mặt làm ngơ, tiếp tục nhắm nháp mùi vị ngọt ngào.

“Dừng chú ý đến cậu ấy.”

“Gi?”

Người đang đứng ngoài cửa chờ, trong phòng cô thì bị anh... Tình cảnh này làm sao cô có thể tiếp tục được.

Huống hồ, với tác phong từ trước đến nay của Diệp Chính Thần, bảo cậu quân lính ở ngoài cửa chờ cho đến khi bọn họ kết thúc, chắc là cậu ấy sẽ đứng thành pho tượng mất?!

Cô đẩy đẩy anh: “Trước tiên, anh vẫn nên bảo cậu ấy vào đi.”

Diệp Chính Thần hít thật sâu, kiềm chế dục vọng đang sắp bùng nổ của mình, anh buông cô ra, đứng lên chỉnh đốn lại cúc áo của mình.

Ba phút sau, chờ cho Diệp phu nhân cài chỉnh tề lại cúc áo, anh mới để cho cậu thông tin viên bước vào: “Vào đi.”

Cậu thông tin viên lặng lẽ liếc nhìn nếp nhăn mờ ám trên áo sơ mi của vị Tham mưu trưởng nào đó, một giây cũng không dám chậm trễ, vội vàng để lại mọi thứ, lui nhanh ra ngoài, còn chu đáo cố ý đóng cửa phòng lại.

Trong căn hộ nhỏ, diễn ra cảnh xuân vô cùng tươi đẹp, tiếng thở dốc kịch liệt nối tiếp nhau, thật lâu không dứt.

Bên ngoài, anh chàng thông tin viên nào đó khẽ cười, trong lòng thầm nghĩ buổi tối phải đến liên đội tám chuyện một chút...

Action 4

Ngày hôm sau, bạn Tham mưu trưởng nào đó đi qua sân huấn luyện, bạn Đội trưởng nào đó nhìn thấy anh thì vẻ mặt hân hoan bước đến chặn anh lại.

“Tham mưu trưởng, các chiến sĩ đang độ sức với nhau, anh cũng lại đây cùng nhau khoa tay múa chân một chút đi ạ.”

Không biết vì sao, bình thường Phó đoàn trưởng luôn luôn thận trọng trong cách nói chuyện hôm nay cũng đùa giỡn theo: “Nghe nói thể lực của Tham mưu trưởng rất tốt, cho chúng tôi mở mang tầm mắt đi.”

Bạn Tham mưu trưởng nào đó che miệng háng giọng: “Các cậu không biết hôm qua chị dâu của các cậu đến sao?”

Các chiến sĩ muốn cười cũng không dám cười, đến mức khóe miệng của mọi người sắp bị chuột rút, chỉ có hai vị Đội trưởng được cười một cách cực kì thoải mái.

Đúng lúc Sư trưởng đi qua, thấy bên đây không khí đang vui vẻ, ông cũng bước lại góp vui: “Có chuyện gì mà vui vẻ như thế?”

Phó đoàn trưởng lập tức dừng tiếng cười, nghiêm, cúi chào: “Sư trưởng!”

“Các cậu đang cười gì thế?”

“Báo cáo Sư trưởng, chúng tôi đang cùng Tham mưu trưởng Diệp thảo luận về vấn đề thể lực.”

“Thể lực? Huấn luyện thể lực sao?”

Với vẻ mặt nghiêm túc, Đội trưởng trả lời: “Vâng, Tham mưu trưởng đang chỉ bảo ọi người biết... Làm sao để rèn luyện thể lực cho tốt.”

“Được, được, các cậu tiếp tục thảo luận đi, tôi cũng muốn nghe một chút.”

Mọi người trầm tư một lát, Sư trưởng nhìn về phía bạn Tham mưu trưởng nào đó: “Nói gì đi chứ.”

“Hừm.” Tham mưu trưởng Diệp nhìn thoáng qua bạn Đội trưởng nào đó, nghiêm nghị trả lời: “Tôi cho rằng từ hôm nay trở đi, mỗi một tuần nên kiểm tra thể lực của các chiến sĩ một lần, nhất là các cán bộ cấp trên, không đạt tiêu chuẩn, thì nên tăng cường thêm các khóa huấn luyện.”

Bạn Đội trưởng nào đó lặng lẽ sờ sờ cái bụng bia của mình, hồi hận thì cũng đã muộn rồi!

Action 5

Khoảng thời gian sống an ổn và thoải mái trong quân đội, bất giác vài ngày đã trôi qua.

Ban ngày, Diệp Chính Thần bận rộn rất nhiều việc. Bạc Bềng ở một mình trong phòng cảm thấy rất nhàm chán, thấy anh chàng thông tin viên không có chuyện gì làm, vì thế cô đến trò chuyện với cậu ta.

Lúc đầu, anh lính thông tin có chút không tự nhiên, cô hỏi gì đáp đó, không dám thô lỗ.

Sau đó, hai người cùng trò chuyện về quê hương của cậu thông tin, nói đến người thân của cậu ấy, còn có bạn gái mới của cậu ấy, cậu lính thông tin bắt đầu thao thao bất tuyệt.

Vô tình cả hai trò chuyện đến Diệp Chính Thần.

Nhắc đến Diệp Chính Thần, Bạc Bềng bỗng nhiên nhớ đến người nào đó có bản tính vô cùng khó hầu hạ, không khỏi thông cảm cho cậu lính thông tin gặp không đúng người: “Tiểu Thường, Tham mưu trưởng của các em có phải là loại người rất khó chăm sóc đúng không?”

Về mặt của anh lính nhỏ lộ rõ vẻ khó hiểu: “Ai nói? Tham mưu trưởng đối xử với mọi người tốt lắm, em có thể được làm thông tin viên của anh ấy, toàn bộ liên đoàn ai cũng hâm mộ em.”

“Hâm mộ? Tại sao?”

“Chị dâu, chị không biết sao, Tham mưu trưởng là thầy của chúng em, sự tồn tại của anh ấy đối với chúng em như là một vị thần...”

Nhắc đến Diệp Chính Thần, ánh mắt anh lính thông tin lập tức hiện lên một ánh sáng mang đậm vẻ kính trọng: “Lúc em vừa đến quân đội, Tham mưu trưởng vẫn chưa trở về, em có nghe mấy tiền bối nói về rất nhiều chuyện của anh ấy...”

“Ồ?” Bạc Bềng lập tức ngồi xuống, tập trung tinh thần lắng nghe anh lính nhỏ nói.

Anh lính nhỏ cuối cùng cũng không kiềm chế nổi bản tính tám chuyện vốn có của mình nữa, cậu ta ngồi nghiêm chỉnh, bắt đầu kể lại những câu chuyện truyền thuyết mà cậu ta đã từng nghe được từ các tiền bối.

Đó là việc xảy ra nhiều năm trước, Diệp Chính Thần còn trẻ, mới vừa tốt nghiệp Đại học quân y, được phái đi huấn luyện tại Học viện chỉ huy.

Vừa mới vào quân đội, tính cách của anh vô cùng lạnh lùng, tập huấn chăm chỉ, cũng không nhắc đến gia đình với bất kì ai.

Xuất thân trong một gia đình không tầm thường, nhưng anh không hề kiêu ngạo, không nịnh nọt, cho nên Đội trưởng nhìn anh không vừa mắt chút nào.

Mỗi lần huấn luyện, Đội trưởng đối với anh lúc nào cũng nghiêm khắc hơn người khác, Diệp Chính Thần có chút lơ đãng là bị phạt ngay, nào là không được đắp chăn, nào là phải bưng nước rửa chân, nào là phải hít đất mấy trăm cái...

Thể lực của Diệp Chính Thần rất tốt, anh hoàn toàn thực hiện tốt sự huấn luyện hà khắc ấy.

Trong đội, có rất nhiều đồng đội đều cảm thấy không hài lòng, nhưng Diệp Chính Thần lại không nói một lời, luôn luôn phục tùng mệnh lệnh.

Sau đó, có một ngày, có một vị Tư lệnh ẩn danh đến kiểm tra, thăm hỏi quân sự của học viện, ông cố ý đến gần Diệp Chính Thần, thấy trên tay anh đang quấn băng gạc, cơ thể gầy gò, nên ông đặc biệt hỏi thăm anh: Ở quân đội cảm thấy thế nào, có phải không quen không?

Diệp Chính Thần chỉ nhìn thẳng về phía trước, không hề than vãn lấy một lời.

Khiến ọi người vô cùng bất ngờ...

Ngày hôm sau, bỗng nhiên có một Đại tá đến Học viện chỉ huy, đi cùng với ông còn có một vị Quân y, nghe nói là thư ký của một vị Tư lệnh quân khu nào đó. Khi Đại tá đến quân đội, trực tiếp đến chỗ ở của Diệp Chính Thần, bảo vị quân y đó làm kiểm tra sức khỏe toàn bộ cho Diệp Chính Thần.

Sau khi vị đại tá kia rời khỏi thì học viện chỉ huy lập tức sửa đổi chính sách, đồng thời điều chỉnh rất nhiều cán bộ.

Như thế mọi người mới biết, gia thế của Diệp Chính Thần sâu không lường được.

...

Anh lính thông tin còn nói: “Đừng nhìn ngày thường Tham mưu trưởng nói năng nghiêm nghị...”

“Nói năng nghiêm nghị?” Tính từ miêu tả này, khiến cô rất muốn cười.

“Đúng vậy, Tham mưu trưởng đối xử với cấp dưới rất tốt, nhất là những binh lính trẻ tuổi, không cần biết họ gặp khó khăn gì, chỉ cần tìm đến anh ấy, anh ấy nhất định sẽ giúp đỡ.”

“Nói năng nghiêm nghị.” Nhớ đến bốn chữ này, cô vẫn muốn cười.

Action 6

Đêm dài vắng vẻ, Tham mưu Diệp dẫn Diệp phu nhân đi dạo dưới ánh trăng.

Cây cối trong quân đội cực kì xanh tốt, khắp nơi đều là bóng cây đại thụ, những con đường dài sạch sẽ, không vương một chút bụi bặm nào. Bước đi trên những phiến đá xanh, ánh trăng vờn quanh những cây đại thụ phác họa thành những chiếc bóng, một vài ánh sáng thừa thớt chiếu vào người cô và anh.

Sở dĩ chọn buổi tối đi dạo là bởi vì ban ngày có rất nhiều ánh mắt chú ý, cô và anh vừa ra khỏi cửa thì lập tức bị soi mói giống như động vật được triển lãm trong vườn bách thú.

Đêm khuya, ánh trăng như nước, chiếu vào trên người cô, gió thổi làm rối những sợi tóc của cô, cũng làm lẫn tẩn mặt hồ yên ả. Cô nhẹ nhàng bước đến gần anh, muốn nắm lấy tay anh, ai ngờ bạn Tham mưu trưởng nào đó nhanh chóng tạo khoảng cách với cô, đứng đắn đến mức không thể đứng đắn hơn, trang nghiêm đến mức không thể nào trang nghiêm hơn.

Vì muốn duy trì hình tượng mà bạn Tham mưu trưởng nào đó vất vả lắm mới xây dựng được, Bạc Bẽng phối hợp rất ăn ý, cô lùi ra phía sau một chút, tạo khoảng cách với anh: “Cuối tuần này anh có rảnh không? Em muốn đi dạo một chút?”

“Cuối tuần này...” Anh nhú mày suy nghĩ thật lâu: “Chiều thứ bảy chắc là anh có thể trích ra một chút thời gian, em muốn đi đâu?”

“Em muốn đi dạo ở gần đây để xem nhà.”

“Xem nhà?”

“Vâng, em muốn mua một căn nhà cho bố mẹ em, không cần quá lớn, tốt nhất là nên gần quân khu và bệnh viện, để em có thể chăm sóc họ.”

“Ý của em là, em sẽ đến Bắc Kinh?”

“Vâng, em đã suy nghĩ kĩ rồi, em muốn tùy quân...”

Action 1

Căn nhà ấm áp, bên ngoài cửa sổ sát đất là những bông hoa cuối thu đang bao phủ khắp nơi.

Tham mưu Diệp thông thả ngồi trên sofa, trên người anh là một bộ quần áo giản dị màu xám mặc ở nhà, đôi chân thon dài vắt chéo lên nhau, anh đang chăm chú xem tin tức quân sự trong tivi.

Diệp phu nhân cuộn mình nằm trên sofa cạnh bên cửa sổ sát đất xem tạp chí, thỉnh thoảng cô cầm ly cà phê bằng thủy tinh trên bàn uống một ngụm, vị đắng chắt qua đầu lưỡi lại trở thành một mùi vị thơm ngát đậm đà.

Cô và anh cùng ngồi cạnh nhau, cả hai không nói với nhau câu gì, nhưng đó cũng là một thứ hạnh phúc ngọt ngào.

Tình cờ mở đến một trang trong quyển tạp chí, ánh mắt lơ đãng của Diệp phu nhân trong phút chốc bị cuốn hút bởi một cảnh đẹp của đồi núi đầy lá phong.

Thấm thoát đã đến tháng mười, lá phong của Arashiyama chắc đã trở sắc đỏ khắp nơi, không biết phong cảnh trên cầu Togetsukyo có còn như năm nào hay không, không biết trường Đại học Osaka có còn được bao phủ bởi những tàng lá vàng óng ánh hay không...

Không biết chờ đến bao lâu nữa, cô mới có cơ hội lại được nắm tay anh, bước trên con đường đầy những lá cây Bạch Quả rơi rụng.

Bạc Băng ngỡ ngàng nhìn phong cảnh trong quyển tạp chí hơn mười phút cô mới lưu luyến lật sang trang khác, một tay còn lại cô với đến lấy ly cà phê trên bàn.

Trên bàn trống không, Bạc Băng ngỡ vực gương mắt nhìn, phát hiện ly cà phê không cánh mà bay đến nằm trên tay bạn Tham mưu trưởng nào đó.

Cô giật ly cà phê lại từ trong tay anh, nhưng trong ly chỉ còn lại vài giọt.

Bạc Băng bắt đầu dĩ cười gượng, cầm chiếc ly trống không lên đi lấy thêm cà phê.

Không biết bắt đầu từ khi nào, anh đã hình thành thói quen thích dùng ly của cô, không cần biết cô uống loại cà phê nào, hay là thứ nước gì, thậm chí là thuốc Đông y, anh đều không từ chối.

Mỹ từ hóa trong ngày: “Tiết kiệm tài nguyên, hạ thấp lượng carbon trong cuộc sống.”

Nếu lời này được nói từ miệng một người khác, có lẽ cô sẽ âm thầm kính trọng một chút đạo đức của người đó, nhưng lời này được nói từ chính miệng Diệp Chính Thần – Một người đàn ông khi lái chiếc xe Hummer khiến cho người khác không dám nhìn, lại có thật sự thể hiểu được “tiết kiệm tài nguyên, hạ thấp lượng carbon trong cuộc sống”.

Bạc Băng nghiêm túc đưa ra rất nhiều thuật ngữ y học chứng minh hai người sử dụng chung một cái ly rất có hại.

Anh không nói lời nào, ôm cô đặt lên sofa hôn một trận triền miên, càng hôn càng kịch liệt, anh lại bắt đầu bộc lộ tính cách cầm thú của mình, giữa ban ngày ban mặt anh đặt cô lên sofa, ăn sạch ăn sẽ.

Điều đáng giận nhất là, sau khi anh thỏa mãn xong bản thân, anh duỗi thẳng thân người một cách lười nhác, dùng giọng nói thuần chất y học hỏi cô: “Bác sĩ Bạc, em cho rằng hành vi như vậy, có thể truyền vi khuẩn hay không, có thể lây bệnh hay không?”

Cô oán hận kéo phần quần áo còn lại che đi dấu vết xanh xanh tím tím trước ngực cô: “Không biết!”

Kể từ ngày đó, cô không những chịu khuất phục trước sự phóng đảng của anh mà còn tập tính khoan dung cho những thói quen xấu của Diệp Chính Thần.

Action 2

Diệp phu nhân mang một ly cà phê nóng trở về chỗ ngồi, bạn Tham mưu trưởng nào đó đang cầm quyển tạp chí của cô xem, thấy cô trở về, lập tức khép quyển tạp chí lại đặt lên bàn, giang tay ôm lấy cô đặt lên đùi mình. Ngón tay anh linh hoạt vuốt ve vai cô, dùng lực không nhẹ cũng không nặng, khiến cho thể xác lẫn tâm hồn của bạn bác sĩ nào đó bất giác được thả lỏng.

Xoa xong bờ vai cô, anh bắt đầu mát xa đến cổ, lưng... Và tất cả mọi vị trí khác trên cơ thể cô nhưng không vương một chút tạp niệm nào, cũng như đang lấy lòng cô: “Gần đây sức khỏe của bố đã tốt hơn chưa em?”

“Đã ổn hơn rồi, tinh thần bố rất tốt.”

“Bệnh viện có nhiều việc lắm sao?”

“Nhiều lắm, anh nói thử xem, bệnh nhân hiện nay càng ngày càng nhiều, có phải là do môi trường và thức ăn hay không anh?”

“Điều này, y học vẫn chưa có kết luận.”

“Cái này mà cũng còn phải chờ đưa ra kết luận sao? Em thấy nếu chúng ta vẫn cứ tiếp tục ăn thức ăn kém chất lượng, hoa quả ngâm chất formaldehyde(1) và uống thuốc có vỏ bọc được làm từ da giấy, cần bản lá

không cần đợi đến lúc người Nhật Bản phát động vi khuẩn chiến tranh thì chúng ta đã tự hạ độc giết bản thân mình rồi.”

(1) Formaldehyde hay fomandêhít là một hợp chất hữu cơ (còn được biết đến như là mêtanal), ở điều kiện bình thường là một chất khí có mùi hăng mạnh. Nó là andêhít đơn giản nhất. Công thức hóa học của nó là H_2CO . Fomandêhít giết chết phần lớn các loại vi khuẩn, vì thế dung dịch của fomandêhít trong nước thông thường được sử dụng để làm chất tẩy uế hay để bảo quản các mẫu sinh vật. Nó cũng được sử dụng như là chất bảo quản cho các vắc xin. Trong y học, các dung dịch fomandêhít được sử dụng có tính cục bộ để làm khô da, chẳng hạn như trong điều trị mụn cơm. Các dung dịch fomandêhít được sử dụng trong ướp xác để khử trùng và tạm thời bảo quản xác chết.

Trong cơ thể, fomandêhít có thể làm cho các protein liên kết không đảo ngược được với DNA. Các động vật trong phòng thí nghiệm bị phơi nhiễm một lượng lớn fomandêhít theo đường hô hấp trong thời gian sống của chúng có nhiều dấu hiệu của ung thư mũi và cổ họng.

“Ừm, ngày mai anh sẽ viết một đề án, đề nghị quốc gia nên chú ý một chút đến vấn đề an toàn thực phẩm, để bà xã của anh khỏi phải mệt đến sắp chết, làm hại không có người lo giặt quần áo, nấu cơm, trải drap giường, và đi ngủ với anh...”

Ánh mắt Diệp phu nhân dữ tợn như sói lườm lườm bạn Tham mưu trưởng vô sỉ nào đó: “Anh cho rằng anh là người đại diện cho đại hội đại biểu nhân dân toàn quốc chắc?”

Anh nở nụ cười rồi giương đôi mày tự đắc, anh không phản bác mà dùng một que tăm xiên một miếng táo trong đĩa đặt trên bàn đưa đến miệng cô.

Nước táo ngọt ngào chảy qua đầu lưỡi, Diệp phu nhân rất cục cựa cũng phát hiện ra bạn Tham mưu trưởng nào đó hôm nay đặc biệt vô cùng ân cần, cô hoài nghi quan sát anh cẩn thận một chút.

“Sao hôm nay anh đối xử chu đáo với em quá vậy? Không phải anh muốn em mặc đồng phục y tá đó chứ?”

“Em không nên nghĩ anh giống như em.”

“Không có gì sẽ không ra vẻ nịnh nọt như thế... Rốt cuộc anh có mục đích gì.”

Thấy mưu kế đã bị nhìn thấu, bạn Tham mưu trưởng nào đó thẳng thắn đi vào vấn đề chính, hai tay đặt trên thắt lưng cô, mặt anh bỗng nhiên dán lên cổ cô: “Giấy chứng nhận kết hôn cũng đã nhận rồi, hôn lễ cũng đã tổ chức rồi, chẳng phải tiếp theo chúng ta nên... Đi hưởng tuần trăng mật sao?”

“Tuần trăng mật? Hôn lễ của chúng ta cũng đã qua hai tháng rồi.”

Trước khi tổ chức lễ cưới, anh và cô vốn dĩ đã dự định đi hưởng tuần trăng mật, nhưng cả hai lại không nghĩ đến việc anh phải tạm thời nhận nhiệm vụ bên quân đội, tình hình bệnh trạng của bố cô lại đột ngột chuyển biến xấu, khiến cô hoàn toàn không có thời gian để nghĩ đến những việc khác.

Sau đó, cô và anh mới bắt đầu từng bước trở về quỹ đạo của cuộc sống hôn nhân, công việc vô cùng bận rộn.

Bạc Bạng cứ nghĩ Diệp Chính Thần đã quên việc này rồi, không ngờ bỗng nhiên anh lại nhớ đến việc đi hưởng tuần trăng mật.

“Để hôm nào anh thấy tâm trạng Sư trưởng tốt, anh sẽ xin ông ấy cho anh vài ngày nghỉ để chúng ta đi hưởng tuần trăng mật.” Anh nói.

“Nghỉ bệnh, kết hôn, nghỉ tết, việc nên nghỉ anh đều đã xin hết rồi, hiện nay lại xin phép nghỉ đi hưởng tuần trăng mật, không khéo Sư trưởng của bọn anh sẽ tử hình anh ngay tại chỗ?!”

“Có lý... Cho nên, chắc là anh phải tiền trạm hậu tẩu thôi.”

“Anh đang muốn đào ngũ đấy à!” Vì đề phòng bạn Tham mưu trưởng nào đó sẽ đào ngũ thật, Diệp phu nhân lập tức hiểu ra sự việc, nói với giọng điệu tình cảm: “Chúng ta ở bên nhau vui vẻ thế này em cũng hạnh phúc lắm rồi, anh không cần phải chú ý đến hình thức như vậy.”

Hai người ở bên cạnh nhau, cho dù là ở nơi thành thị ồn ào oi bức đi chăng nữa thì trong mắt cô vẫn là trời xanh hòa cùng biển biếc ở Maldives.

Hiếm thấy bạn Tham mưu trưởng nào đó thấu tình đạt lý: “Em nói cũng đúng, được rồi, chờ sau này có dịp chúng ta sẽ lại đi Nhật Bản.”

“Anh nói đi đâu?”

“Nhật Bản. Anh nhớ anh đã từng hứa với em, sẽ cùng em đi Ishibashi(2) mua quần áo giảm giá, còn hứa sẽ cùng em đi xem phim...”

(2) Ishibashi hay còn gọi là Stone Bridge (Cầu Đá) nằm trong khu vực Ishibashi Park thuộc Hamachō, Kagoshima, Nhật Bản.

“A... Nếu, anh xin nghỉ phép, Sư trưởng của anh sẽ không đem anh tử hình tại chỗ thật chứ?”

“Chắc là không, anh sẽ nói với ông ấy là anh đã vì quốc gia tận tụy nhiều năm như vậy, không có khổ lao, cũng có công lao!”

“À.”

“À... Ý em là gì?”

“Ý của em là...” Diệp phu nhân choàng tay ôm cổ Diệp tham mưu, khẽ hôn lên đôi môi ngọt ngào của anh: “Ông xã, buổi tối anh muốn ăn gì? Em sẽ làm cho anh ăn.”

“Bỗng nhiên anh thấy toàn thân anh nhức mỏi quá.” Vừa nói xong, anh xoa xoa bả vai.

“Em sẽ mát xa cho anh, được không?”

“Kiểu Nhật Bản?”

Vài hôm trước, anh nói muốn “mát xa kiểu Nhật Bản”, cô tò mò hỏi anh một chút, sau đó mặt cô liền trở nên ửng hồng, kiên quyết từ chối: anh đừng có mơ.

Do dự thật lâu, sau đó cô cắn răng, khẽ gật đầu: “...Được!”

Action 3

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ mát xa kiểu “Nhật Bản” xong, Diệp phu nhân ghé vào chiếc gối nằm, thầm lên kế hoạch cho chuyến đi Nhật Bản mà cô đã chờ đợi từ lâu.

“Em đang suy nghĩ gì vậy?” Anh vô cùng thân mật ôm lấy cô, hôn lên những sợi tóc đang ướt đẫm mồ hôi của cô.

“Làm thế nào để quay trở lại những giấc mơ xưa, mới không uống công hôm nay em bị anh tra tấn ‘cực kì tàn nhẫn’ như vậy.”

“Cực kì tàn nhẫn? Yêu cầu em nên chú ý trong cách dùng từ nha.”

Được rồi, cô thừa nhận bốn chữ “cực kì tàn nhẫn” có chút không tôn trọng sự thật, trên thực tế, anh vẫn rất là nhân đạo.

Chỉ là có đôi lúc, tình yêu chỉ dựa vào loại kích thích tình ái dạt dào này để thể hiện thì xem ra có chút đơn điệu.

Điều khiến cô nhung nhớ nhất là khi còn trẻ, đêm khuya cô và anh đứng trên ban công trò chuyện, chuyện trên trời dưới đất, vô cùng mờ ám.

Khi đó trái tim cô luôn có cảm giác như bị mèo cào, ngứa ngứa và đau đớn.

Bỗng nhiên cô bật dậy: “Chúng ta thử ôn lại cảm giác bạn bè đi? Thử tình bạn thuần khiết ấy...”

“Tình bạn?! Em đã gặp qua bạn bè nào đi hưởng tuần trăng mật chưa?”

“Ông xã...” Cô gọi anh ngọt ngào.

Bạn Tham mưu trưởng nào đó nhú mày: “Để anh suy nghĩ lại.”

Action 4

Cuối thu, Nhật Bản.

Đáp chuyến bay xuống sân bay Kansai, Diệp Chính Thần ngồi trên chiếc xe mà bạn anh đã bố trí sẵn giúp anh, chở Bạc Bằng chạy thẳng đến trường đại học Osaka.

Vẫn là vào mùa cô mới đến Nhật Bản, năm đó lá phong chuyển sang màu đỏ sớm hơn mọi khi, vừa mới sang tháng mười, thoáng chốc màu đỏ đã bao phủ khắp nơi trước mắt.

Người ngồi trong xe vẫn không thay đổi, phong cảnh lướt qua bên ngoài vẫn quen thuộc như vậy, cửa hàng xe Mercedes – Benz 4S toàn cửa kính thủy tinh, siêu thị Carrefour, hàng trăm cửa hàng... Còn có siêu thị chuyên cung cấp thực phẩm mà mỗi tuần cô đi một lần.

Nơi này, đã để lại cho cô rất nhiều đau khổ, đương nhiên cũng là nơi đã cho cô không ít kỷ niệm đẹp nhất đời!

“Chờ một chút! Chờ một chút!” Bạc Bằng kích động kêu lên.

Diệp Chính Thần phanh xe lại, xe anh dừng lại ngay tại một ngã tư đường.

Mùi hương hoa Hòe lan tỏa, làm say mê tâm trí con người.

Bạc Bằng bước xuống xe, bước đi từng bước trên phần đường dành cho người đi bộ, gió thu lạnh buốt lướt qua chiếc váy của cô, mang đến chút cảm giác se lạnh.

“Anh còn nhớ nơi này không?” Bạc Bằng quay đầu lại, nhìn Diệp Chính Thần vừa bước xuống xe.

Anh đứng ven đường nhìn cô mỉm cười: “Đương nhiên, bốn năm trước ở đây anh đã gặp một cô gái xinh đẹp lạc đường, cô ấy còn muốn theo anh trở về nhà trọ...”

Nhớ đến cảnh tượng trên trời anh lúc đó, rồi cả biểu hiện của anh lúc đó, cô không nhận được mà nở nụ cười: “Tâm trạng anh lúc đó như thế nào? Anh thật sự không nghĩ là em yêu thương và nhớ nhung anh chứ?”

Anh cười véo mặt cô nửa đùa nửa thật đáp: “Trên đường đi anh đều suy nghĩ, ngộ nhỡ em vừa vào phòng trọ của anh liền bắt đầu cởi quần áo, lúc đó anh nên giữ vững tín ngưỡng cách mạng hay là nên ‘vì nước hy sinh thân mình’?”

“Sau đó anh quyết định thế nào?”

Anh lắc đầu: “Em chưa cho anh cơ hội quyết định.”

“Lúc đó anh đâu có biết em đùa giỡn với anh đâu? Trong lòng làm sao hiểu được?”

“Anh có một chút thất vọng... Hay là, đêm nay em bù đắp một chút thất vọng đó cho anh đi?”

“Đừng có tưởng bở.” Cô cười đẩy anh ra: “Em không phải đã nói rõ với anh sao, lần này em đến Nhật Bản là muốn ôn lại chuyện cũ, ôn lại những tháng ngày tình cảm không rõ ràng trước kia của chúng ta.”

“Còn anh thì nhớ rất kĩ, anh đến để hưởng tuần trăng mật...”

Action 1

Ráng chiều ở nhà trọ lưu học sinh của trường đại học Osaka bao trùm lên tất cả quang cảnh bằng một dải ánh sáng nối tiếp nhau, cho cảm giác như được quay về những ngày xa xưa càng mạnh mẽ, giống như một hiện vật lịch sử lâu đời. Thế nhưng nhà trọ vẫn vô cùng sạch sẽ, tay vịn của cầu thang cũng không bám một chút bụi, trên dãy hành lang vẫn không có rác.

Trước văn phòng làm việc của nhà trọ vẫn có một hàng cây xương rồng được sắp xếp rất chỉnh tề, một màu xanh biếc, điều này nói lên thói quen của di Yamaguchi vẫn không thay đổi.

Diệp Chính Thần dẫn theo Bạc Bểng và mang vali vào phòng, dì Yamaguchi vừa thấy Diệp Chính Thần liền nở nụ cười như bông hoa tỏa nắng đang nở rộ rồi trò chuyện với anh, vui mừng giống như vừa nhìn thấy con trai của mình.

Trò chuyện rất lâu, dì Yamaguchi mới lấy chiếc chìa khóa bà đã chuẩn bị sẵn giao cho cô và anh.

“Chúng ta có thể ở đây à?” Tuy rằng đã thấy Diệp Chính Thần lấy được chiếc chìa khóa phòng trọ, nhưng Bạc Bểng như khó có thể tin vào mắt mình. Dù sao Nhật Bản không phải là nơi dễ dàng phá vỡ quy tắc vốn có của nó, mà nhà trọ lưu học sinh cũng không phải là nơi để người ngoại quốc có thể đến ở trọ.

“Ừm, còn là phòng của chúng ta.”

“Thật không?!”

Trong sự kinh ngạc vui mừng, anh và cô đã bất giác bước đến nơi cuối cùng trên hành lang, anh dùng chìa khóa mở cửa phòng cô.

Trong phòng trọ được trang trí rất tỉ mỉ, trước cửa sổ là một chậu hoa phù dung trắng, rèm cửa sổ và drap trải giường mới tinh, sạch sẽ đến mức hoàn toàn không có một hạt bụi.

Không có gì thay đổi, bao gồm cả chiếc hàng rào chắn giữa ngăn cách hai ban công cũng vẫn còn đó.

Bạc Bểng ngạc nhiên vui mừng vuốt mặt đá trên kệ bếp, phía trên vẫn còn lưu lại dấu vết do cô cọ rửa trước đây: “Làm sao anh có thể chuẩn bị mọi thứ chu đáo đến vậy?”

“Thế giới này, chỉ cần em muốn, không có việc gì là không làm được.”

“Vậy cũng phải xem là người đó là ai...”

Nghe được người yêu bé nhỏ đang khen mình, bạn sắc lang nào đó lại bắt đầu lộ nguyên hình, anh buông hành lý trong tay, bắt lấy vai cô, ôm vào vòng tay rắn chắc của anh.

“Nha đầu, có phải em rất tôn sùng và ngưỡng mộ anh không? Có phải hận không thể lấy thân báo đáp phải không? Đừng ngại, nói đi, chỉ cần em mở miệng, anh lúc nào cũng có thể thỏa mãn em...”

Biểu hiện vô sỉ giống hệt như trong ký ức của cô, giọng điệu nói chuyện cũng giống như trong trí nhớ của cô, hình ảnh mặt hồ xanh biếc phía trước căn phòng cô đang lẫn tẩn gợn sóng trong hồi ức của cô như đang dập dờn trước mắt, Bạc Bểng phảng phất cảm thấy như được trở về trong ký ức của chính mình, sự đơn thuần ấy, ngây thơ ấy, một nha đầu vì yêu mà liều lĩnh tự mình chui đầu vào lưới...

Cô cười, gương mặt ửng hồng của cô so với lá phong còn xinh đẹp hơn: “Đúng vậy, sư huynh, em rất tôn sùng anh, rất ngưỡng mộ anh, vì để biểu đạt loại tình cảm ngưỡng mộ vô hạn của em dành cho anh... Buổi tối em mời anh ăn mì cay Thành Đô, gà xào cay, lát nữa chúng ta đi siêu thị Carrefour mua thức ăn đi.”

“Ăn xong rồi thì sao? ... Hả?”

Cô trừng mắt nhìn anh, nhưng ánh mắt mơ màng đầy quyến rũ: “Đêm dài đằng đẵng, đương nhiên là... Ngủ rồi...”

“Ngủ” từ này bao hàm rất nhiều ý nghĩa nha.

Bạn sắc lang nào đó trong lòng ngứa ngứa, khó khăn lắm mới kiềm chế được sự ham muốn đi ngủ ngay lập tức: “Được rồi, vậy trước hết em thu dọn phòng một chút đi, xem có thiếu gì không, lát nữa đến siêu thị mua luôn một thể.”

“Anh thì sao?”

“Anh lắc lắc chiếc chìa khóa trong tay: “Anh cũng trở về phòng, lát nữa đừng quên sang trải drap giường bị nhả cho sư huynh nhé...”

“...”

Action 2

Trên bầu trời là mặt trăng và những ngôi sao lấp lánh, trong không khí là màn đêm vô cùng mát mẻ.

Ngôi nhà nghỉ mát nhỏ nằm bên cạnh hồ, trăng soi mình trên mặt hồ, gió mát thoảng qua làm mấy nhánh cây liễu buông xõa, phất phơ trong gió.

Cô và anh gắn kết như keo sơn ngọt ngào cùng nhau vừa nấu cơm vừa trò chuyện tạo nên bầu không khí vô cùng ấm áp.

Bạn bè Diệp Chính Thần dường như biết anh hôm nay trở lại nhà trọ hưởng tuần trăng mật, tốp năm tốp ba liên tục kéo đến.

Trong số đó, có một vài người không biết bạn bác sĩ nào đó vừa nhận chức Diệp phu nhân, cho nên họ cố ý đến để chiêm ngưỡng một chút “niềm vui mới” của Diệp đại soái ca.

Thỉnh thoảng cũng có vài người trước đó đã quen biết Bạc Băng, chỉ là bọn họ đã từng biết tình cảm của cô và anh trước đó không bệnh mà chết, bây giờ lại thấy cả hai đang trong phòng bếp thân mật đến mức chạm vành tai, lồng mái tóc, tất cả mọi người vô cùng kinh ngạc thốt lên một tiếng “Ồ”, muốn hỏi gì đó lại ngượng ngùng, trò chuyện vài câu lại viện cớ rời đi, nhưng mà sau đó lại chạy đi tìm người có thể giải đáp cho họ sự thật rốt cuộc là như thế nào.

Ăn xong cơm chiều, bạn sắc lang nào đó được ăn uống no say bắt đầu hâm nóng suy nghĩ ham muốn phóng dăng của mình, vừa thấy bạn bác sĩ nào đó đang đeo tạp dề bận rộn trong nhà bếp, dường như có chút không kiềm chế được, anh bước đến, cố ý giả vờ sờ soạng thắt lưng cô.

“Giờ không còn sớm, anh cũng nên về phòng mình đi.”

“Về cũng không có việc gì làm, hay là, anh ở đây với em, mình trò chuyện thêm một lát nữa.”

“Nửa đêm, cô nam quả nữ, trò chuyện cái gì?” Cô trừng mắt lườm anh, dùng tay đẩy anh ra, tạo cự ly an toàn: “Đi, đi đi, trở về phòng của anh đi.”

Trong mắt Diệp Chính Thần đâu đâu cũng thấy những đường cong duyên dáng của cô: “Nha đầu, em nói thử xem... Tại sao em càng từ chối anh, anh lại càng muốn có em?”

“Hừ, con người anh như thế, chỉ có thể dùng một từ hình dung là tương xứng nhất.”

“Sao? Từ gì?”

“Về phòng rồi tự anh suy nghĩ đi.”

Action 3

Thu dọn xong căn phòng, ngâm mình trong nước ấm xong, Tiểu Băng có chút mệt mỏi, cô nằm trên giường, lưng tựa vào vách, nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, đã lâu lắm rồi cô không được nhìn thấy những ánh sao lấp lánh như vậy, không được nhìn thấy trăng tròn sáng ngời như thế...

Cô bỗng nhiên rất muốn biết, anh ở sát vách bên kia đang làm gì.

Nhớ đến lúc trước khi ở nơi này, cô cũng thường xuyên như vậy, len lén nghĩ về phòng sát vách, nghĩ về anh – Diệp sư huynh, giờ này anh đang làm gì nhỉ?

Xem tài liệu? Uống trà? Hay là ngắm phong cảnh?

“Nha đầu?”

Bởi vì tai cô gần vách tường, kèm theo đó là tiếng gọi truyền đến vô cùng rõ ràng. Bạc Băng phấn khởi bật dậy, nói lớn tiếng vào vách tường: “Chuyện gì thế?”

“Không có gì, anh muốn thử xem nhà trọ sau khi tu sửa, phương diện cách âm có được tăng cường không. Không tồi, không tăng cường gì cả.”

Khóe miệng Bạc Băng cong lên: “Anh đang làm gì vậy?”

“Vừa tắm xong, đang chuẩn bị ngủ.” Anh hỏi: “Có phải em đang nhớ anh, muốn sang đây ngủ cùng anh đúng không?”

Thật ra, cô rất nhớ anh, muốn gối đầu lên vai anh, ôm thắt lưng hoàn mỹ của anh để ngủ một giấc ngon lành. Mà ban đầu cô quyết liệt đưa ra yêu cầu rất rõ ràng, giờ nhanh như vậy lại đi vào khuôn phép, dường như có chút rất mất mặt nha.

“Sư huynh...” Bạc Băng quyết định đổi đề tài.

“Hử?”

Cô do dự một lát: “Em nghe nói, sau khi em đi không lâu, anh và Dụ Nhân chuyển ra ngoài sống, nơi này, anh có trở lại không?”

“Mỗi lần tâm trạng không tốt, anh trở về ngồi lại một chút.”

“Anh và Dụ Nhân...”

Bên kia vách không có âm thanh, cô không thể xác định anh có thể nghe thấy hay không, cô quay lại và nói tiếp: “Lúc anh và cô ấy cùng nhau, anh có hận cô ấy không? Cô ấy lừa em, khiến em và anh hiểu lầm. Lúc ở sân bay anh xin em ba phút, em cũng không chịu quay đầu cho anh cơ hội giải thích...”

“...”

Phía bên kia vẫn không có âm thanh.

“Ngủ đi, khuya rồi.”

Cảm nhận được anh đang lẩn tránh, cô không hỏi nhiều nữa, Bạc Băng quay đầu nhìn vách tường dày lạnh lẽo, cô thở dài một hơi.

Năm đó, có một vách tường ngăn cách, đó cũng chính là khoảng cách của tâm hồn, giống như lúc trước, cô mãi mãi cũng không hiểu được suy nghĩ của anh, cô vĩnh viễn cũng không biết được bước tiếp theo anh sẽ làm gì, anh luôn quyết đoán như vậy, đã nói là làm.

Nhưng dù sao mọi việc cũng không có gì, tất cả đều đã qua hết rồi.

Suy nghĩ một lát, những ý nghĩ vấy hăm đầu óc cứ tràn ra, cô nặng nề đi vào giấc ngủ.

Action 4

Khi thức giấc ánh mặt trời đã chiếu sáng khắp mọi nơi.

Tiểu Băng đứng lên, cô đi đến ban công, vừa hóng gió vừa vươn vai căng giãn thân thể cứng nhắc của mình.

Hồ nước xanh biếc, bầu trời xanh lam, thật là đẹp!

“Chào, nha đầu!”

Là giọng nói của Diệp Chính Thần, Băng Băng ngạc nhiên vui mừng quay đầu lại, cô cười đến mức chân mày cong lên: “Chào, sư huynh!”

“Hôm nay em muốn đi đâu?”

“À...” Cô suy nghĩ một lát: “Chúng ta đi dạo quanh Viện y học đi.”

“Được!”

Viện y học đã lâu rồi vẫn không thay đổi.

Mặt đá hoa văn vừa dày vừa cứng, đó chính là điển tích cho thấy nó đã trải qua bề dày lịch sử, mặt trên in chữ vàng bằng tiếng Nhật đã hơi bạc màu, nhưng vẫn uy nghiêm trang trọng.

Đi vào cổng lớn, mùi hỗn hợp thuốc nước ập đến, khiến cô lại nhớ đến hình dáng và vẻ mặt của Diệp Chính Thần mặc áo blouse trắng lúc làm phẫu thuật cho con chuột bạch.

“Anh biết không? Đáng vẽ lúc anh mặc áo blouse trắng làm phẫu thuật, rất là mê người.” Bạc Băng khẽ nói với anh.

Diệp Chính Thần cười cười: “Anh cứ nghĩ em chỉ thích nhìn anh mặc quân trang.”

“Vâng, thật ra em rất muốn thấy anh mặc quân trang bên trong, bên ngoài lại khoác áo blouse trắng...” Vừa có sự trang nghiêm của quân nhân, vừa có sự tao nhã của bác sĩ, nghĩ đến mà cô nhốn nháo trong lòng.

“À? Lúc anh học quân y thường mặc như vậy, đáng tiếc là em biết anh hơi muộn.”

Không sao, có rừng xanh thì lo gì không có củi đốt!

Action 5

Thời gian một tuần thoáng chốc đã trôi qua, cô và anh đi rất nhiều nơi, có một số chuyện cũ muốn ôn lại, có một số nơi muốn đến, nhưng lại chưa kịp đến.

Lê tám thân mệt rã rời nhưng tràn ngập hạnh phúc về nhà trọ, quần áo Bạc Băng đã ướt đầm mồ hôi.

Cô cởi quần áo, nằm trong bồn tắm, vừa nghe giai điệu du dương của ca khúc [Yêu], vừa nhắm mắt hồi tưởng lại những ngày ngọt ngào vừa qua.

Ngày thứ hai, cô và anh đi Togetsukyo ở Arashiyama, cô và anh đứng trên cầu cùng chụp ảnh, cả hai lại cùng nhau nói đến câu hỏi của thủ tướng chính phủ năm nào “trong mưa Arashiyama”, sau đó cùng nhau thảo luận về bốn vị mỹ nam của Trung Hoa Dân Quốc.

Ngày thứ ba, cô và anh đi Disneyland ở Tokyo, buổi tối hai người còn đi xem cảnh núi lửa phun trào, xem Thủy Tinh Linh và Hỏa Tinh Linh trình diễn nước và lửa thể hiện sự gắn bó với nhau trong tình yêu.

Ngày thứ tư, cô và anh đi Kobe ngâm suối nước nóng, cô không thuyết phục được anh, nên đành phải xuống suối ngâm cùng với anh... Nhớ đến cảnh tượng đó, cô không khỏi đỏ mặt, may mắn là ở suối nước nóng có nhiều người qua lại, anh không dám suồng sã, nhưng tay anh ở trong nước vẫn không chịu an phận, thường lướt qua những nơi mẫn cảm trên cơ thể cô...

Bạc Băng lớn tiếng kháng nghị: “Diệp Chính Thần, nếu anh không lấy bàn tay của anh ra, em sẽ tố cáo anh có ý định quấy rối đây.”

Kết quả là anh lại trả lời mà không biết xấu hổ: “Em tố cáo đi, dù sao anh cũng có mang giấy chứng nhận kết hôn theo.”

...

Điều này cũng chưa phải là điều đáng giận nhất, mà điều đáng giận nhất hôm nay là anh đưa cô đi xem phim, bên ngoài là phim tình cảm Nhật Bản, nhưng nhìn kỹ mới biết được, anh nói thiếu mất hai từ trong poster, đó là phim hành động tình yêu...

Trong rạp chiếu phim, ngọn đèn mờ ảo, khiến cô cảm thấy trong không khí như vậy có phần không chân thực, màn sân khấu màu đen, trong khi cả phòng là màu vàng...

Người xem không nhiều lắm, chỉ có vài người, nhưng không mang lại chút cảm giác nhạt nhẽo nào.

Bạn sắc lang nào đó lại càng không nhạt nhẽo hơn nữa, bàn tay ma quái của anh lúc nào cũng đặt trên đùi cô, khiến cô không thể động đậy, mồ hôi toát ra ướt cả đầm áo lót...

...

Càng ngâm càng nóng, Bạc Băng với tay lấy khăn tắm, cô đứng lên, đang muốn choàng khăn tắm lên người.

Phía cửa sổ bất chợt vang lên tiếng động khẽ, rồi chợt có một chiếc bóng vút qua như cơn gió, mở cửa phòng tắm ra.

Thấy rõ bóng người đó chính là Diệp Chính Thần, Bạc Băng không nhanh không chậm vẩy khăn tắm quanh người: “Tìm em có việc gì sao?”

“Biết rồi mà vẫn cố hỏi!”

Anh kéo cô vào lòng, ôm đến giường...

Action 6

QJ và JQ, vào thời điểm này không có sự khác biệt chẳng qua là nhìn nhận từ góc độ khác nhau mà thôi.

Thời khắc hạnh phúc như vậy, trước khi chìm vào giấc ngủ, bạn “đàn ông” nào đó đặt cô lên giường, mạnh mẽ nắm tất cả mọi thứ trong tay.

Một bàn tay anh đặt cố định cả hai tay cô ra sau lưng, một bàn tay khác bắt lấy một chân của cô, vật đàn ông nóng như lửa của anh không cho cô lấy chút thời gian để chuẩn bị mà lập tức tiến quân thần tốc.

Quá trình này, anh không cho cô một chút cơ hội phản kháng. Vâng... Trên thực tế, cô cũng không có ý định phản kháng.

Cái gì là bạn bè, chẳng qua chỉ là nhất thời cao hứng rồi tùy tiện nói thôi.

Sau đó, cô giả vờ cự tuyệt, cứ mỗi lần như thế thì cô nghe thấy anh vào tắm nước lạnh, chuyện như thế diễn ra vài lần anh mới đi ngủ. Bạc Băng lên cười trộm, cười đến mức khóe miệng cô như muốn rút gân...

Cô biết sớm muộn gì anh cũng đi vào khuôn khổ, nhưng không ngờ anh có thể kiên trì đến một tuần, như vậy cô đã rất sùng bái sự tự chủ của anh rồi.

Action 7

Cuối cùng cũng phá bỏ được rào cản, Diệp Chính Thần bắt đầu hưởng thụ cuộc sống tuần trăng mật trong mơ của anh.

Ráng chiều, cô và anh đi siêu thị Carrefour mua thức ăn, chuẩn bị nguyên liệu để làm món lẩu cay.

Hành lang bên ngoài cửa sổ có người đi qua, một cô gái xinh đẹp dẫn theo một người đàn ông Nhật Bản khoảng ba mươi tuổi, trên miệng và dưới cằm là hàng ria mép kinh tởm.

Xuyên qua cửa sổ bằng kính, Bạc Băng có thể nhận ra, đó chính là Tần Tuyết.

Tần Tuyết cũng thấy Bạc Băng và Diệp Chính Thần, như có một chút bất ngờ, cô ấy đứng trước cửa sổ, hoảng hốt rất lâu.

Tần Tuyết thay đổi rất nhiều, chiếc váy ngắn hầu như không che được cái mông gợi cảm của cô ta, khi nhìn thoáng qua, trông Tần Tuyết không khác phụ nữ Nhật Bản cho lắm. Duy nhất chỉ có một điều là cô ấy không thay đổi, đó chính là ánh mắt khi cô ấy nhìn Diệp Chính Thần, vẫn quẩn quít si mê như vậy, ánh mắt trong suốt hàm chứa nhiều điều, như màu đá hổ phách ngàn năm ngưng kết sự đau thương khôn xiết.

Tần Tuyết bước đến gần một chút, cô ấy nhìn thoáng qua Diệp Chính Thần, lại nhìn thoáng qua Bạc Băng, vô cùng xa lạ mà chào hỏi vài câu: “Ha ha, đã lâu không gặp. Tôi thật không bao giờ nghĩ đến hai người vẫn có thể trở về nơi này.”

“Tôi cũng không nghĩ đến, cậu ăn cơm chưa? Vào trong ăn lẩu nhé.” Bạc Băng chân thành mời.

“Không được, tôi còn có việc.” Nói xong, Tần Tuyết bước đi, đi được vài bước lại dừng lại, quay đầu nhìn Diệp Chính Thần: “À, đúng rồi, Dụ Nhân có khỏe không?”

Bị đâm trúng chỗ đau, Diệp Chính Thần giật giật khóe môi: “Chắc khỏe, từ khi ly hôn tôi chưa gặp lại cô ấy.”

Tần Tuyết cong cong khóe miệng đầy châm biếm: “Thật sự không nghĩ đến hai người sẽ ly hôn. Năm đó, anh đối xử với cô ta tốt như vậy, giặt quần áo cho cô ta, vui vẻ nấu cơm cho cô ta, vì muốn cô ta cười, anh không ngần ngại sang Pháp ngay trong đêm hôm trình diễn một mối nhất, sau đó còn không tiếc tiền mà mua chiếc váy cô ta thích nhất...”

Rất rõ ràng, cô ấy phá nát tuần trăng mật này mà.

Thấy Diệp Chính Thần ngấm ngấm nghiêng rằng, tay nắm thành quyền, Bạc Băng không thể không ra mặt giúp anh thoát nguy: “Loại tình cảm như vậy, rất khó lý giải... Đôi lúc bản thân còn không hiểu trái tim của chính mình, huống chi là người khác.”

“Nước sôi rồi, nên cho thịt vào đi.” Diệp Chính Thần bỗng nhiên nói.

“A, được.”

“Cẩn thận coi chừng bỏng đấy, để anh làm cho...” Anh nhận lấy khay thịt bò từ trong tay cô: “Em mà bỏng, anh sẽ đau lòng lắm.”

“Hay là anh sợ em bị bỏng, sẽ không có người cởi cúc áo cho anh?”

Anh cười ôm thắt lưng cô, vô cùng thân mật hôn lên vành tai cô, dùng âm giọng đủ để Tần Tuyết nghe được nói như mê bên tai cô: “Anh chỉ là không hy vọng buổi tối, lúc anh vuốt ve em, ngón tay lại phải quần miềng bằng gạc vương vís...”

Tần Tuyết cứng nhắc ôm người đàn ông bên cạnh, nhanh bước rời đi. Thấy Tần Tuyết đã đi xa, vẻ mặt Bạc Bằng lập tức trở nên lạnh nhạt, đẩy bạn sắc lang nào đó ra: “‘Giặt quần áo cho cô ta, vui vẻ nấu cơm cho cô ta?’ Rồi cả ‘Vì muốn cô ta cười, không ngần ngại sang Pháp ngay trong đêm hôm trình diễn mới nhất, sau đó còn không tiếc tiền mua chiếc váy cô ta thích nhất’, Diệp Chính Thần, anh đối xử với vợ trước thật là tốt nha?!”

“A, nước sôi rồi, cho thức ăn vào đi.”

Hơi nóng bốc lên, bọt nước cuộn cuộn, nếu không phải luyện tiếc cái gương mặt điển trai này, cô thật sự muốn hắt cả nồi nước nóng lên mặt anh.

Action 8

“Uống ly bia đi, sẽ hạ hỏa đấy.” Diệp Chính Thần bật nắp lon bia Asahi, đổ vào chiếc ly trước mặt cô, vẫn là hương cà phê, bọt bia trắng như tuyết nổi bồng bềnh trên bia màu nâu nhạt.

Bạc Bằng càng nghĩ càng ghen tở, cầm ly bia lên uống một hơi hết sạch, hà hơi một cách hào phóng.

“Em nói em đến đây để tìm lại cảm giác bạn bè mà, sao anh lại không thấy em hạnh phúc gì hết?” Anh không còn cách nào khác mà hỏi.

“Còn nói nữa à, anh đối xử với người phụ nữ khác như thế, cho nên đương nhiên anh sẽ không thấy vợ anh hạnh phúc!”

“Hừ, ghen, sự ghen tuông không hề che đậy.” Anh vội vàng hòa theo, sau đó lấy ly bia của cô.

Bạc Bằng giặt lại ly bia, ngửa đầu lên uống. Mùi vị cay đắng chảy vào dạ dày làm cho cơn tức giận nguôi đi một chút.

Hơi men rất nhanh đã khiến cho đầu cô có chút choáng váng, Bạc Bằng bất chợt nhớ đến liền hỏi anh: “Anh thật sự đối xử với Dụ Nhân tốt như vậy sao? Giặt quần áo rồi nấu cơm cho cô ta? Cho đến bây giờ anh chưa hề làm cho em một tí cơm nào.”

“Bởi vì anh nấu cơm không thể ăn được, anh không muốn hãm hại em.” Anh giải thích ậm ờ: “Về phần quần áo, anh đều đem đến tiệm giặt ủi để giặt.”

“Em đã từng thấy trên mạng ảnh chụp hôm sinh nhật Dụ Nhân, anh vì cô ta mà mua bánh ga tô rất đẹp, phía trên có rất nhiều dâu tây, còn có chữ: Anh yêu em! Em còn thấy anh ghé vào tai cô ta thì thầm gì đó, thân mật như vậy...”

“Anh đã ly hôn với Dụ Nhân rồi, có một số việc, không biết còn hơn là biết...”

“Có phải anh thích cô ta không? Ngày đó, anh ghé vào tai cô ta nói những gì?”

Anh than nhẹ, đầu chân mày có chút biểu hiện của sự thương xót: “Em nhất định phải biết?!”

“Ừm.” Mặc kệ sự thật như thế nào, cũng hơn sự ghen tuông vô bờ bến.

“Được rồi, ngày đó sinh nhật Dụ Nhân, anh mời rất nhiều người đến để chúc mừng sinh nhật cho cô ta, anh đã hỏi là: Ở bên cạnh anh có hạnh phúc không?”

Chớp mũi cô cay cay, cô tự mình uống bia, uống xong, cảm giác tê liệt càng khiến cô khổ sở hơn.

Anh gấp một miếng thịt đưa đến bên miệng cô: “Em ăn một chút gì đi, bụng trống rỗng mà lại uống nhiều bia như vậy.”

Cô lắc đầu, nhìn thẳng vào anh: “Cô ta rất hạnh phúc...”

Trong bức ảnh, Dự Nhân thật sự rất hạnh phúc, loại hạnh phúc đó ở trong ánh mắt cô ấy dường như không kìm nén nổi cho nên mới biểu hiện cả ra ngoài, không cách nào giả vờ được.

Vì vậy, lúc đó cô mới tin rằng, tình cảm của anh đã thay đổi.

“Ừm, cô ấy nói cô ấy rất vui vẻ, rất thỏa mãn.” Anh ngênh đón ánh mắt của cô, đáy mắt đen sẫm tĩnh mịch như có lốc xoáy đem ngòm: “Tuy nhiên sau đó, anh nói với cô ấy: ‘Hạnh phúc là tốt rồi, tôi thật sự rất lo lắng cho cô, sợ cô không biết hưởng thụ sự hạnh phúc của tình yêu, càng không biết cảm nhận nỗi đau đớn khi mất mát...’ ”

Bạc Băng hoảng hốt không nói nên lời, cô nhìn anh, mơ màng giống như đêm tối đang bao trùm lên con người thâm trầm của anh.

Anh cười chế giễu bản thân, ngẩng nhìn ly bia rồi với tay lấy: “Có phải em thấy thủ đoạn của anh rất bỉ ổi đúng không?”

Cô không biết nên trả lời thế nào, chỉ là cảm thấy Dự Nhân rất đáng thương...

“Khi đó, em ra đi như vậy, anh xuống giọng cầu xin em, em vẫn lựa chọn giải pháp ra đi... Anh hận cô ta, hận cô ta lừa gạt em, tổn thương em, cho nên anh cũng muốn cô ta nếm thử mùi vị bị lừa gạt là như thế nào, mùi vị đau khổ khi bị tổn thương là như thế nào...” Diệp Chính Thần lắc đầu: “Bây giờ, nghĩ lại, lúc ấy thật sự anh cư xử có phần quá đáng...”

“Đừng suy nghĩ nữa, ăn chút gì đi.” Anh gấp vài miếng thịt để vào chiếc đĩa trước mặt cô: “Anh không muốn nói cho em biết, vì sợ em nghĩ ngợi lung tung.”

Thịt dê nhập khẩu, mùi vị tanh nồng rất đậm, cô chỉ ăn hai miếng, bỗng nhiên cảm thấy dạ dày như bị sốc ngược, nôn khan một trận, rồi vội vàng che miệng chạy vào toilet...

Anh vỗ nhẹ lưng cô: “Có phải để bụng rỗng uống bia, nên kích động đến dạ dày không?”

Bỗng nhiên Bạc Băng nhớ đến việc gì đó, cô cẩn thận tính chu kỳ sinh lý, đã muộn mười ngày...

Một sự kinh ngạc vui mừng nảy sinh trong lòng cô: “Chu kỳ sinh lý của em đã muộn mười ngày...”

Anh ngây người: “Ý em là...”

Cô nghĩ anh sẽ mừng rỡ như điên mà nói: Anh sắp được làm bố ư?!

Kết quả, anh lại nói là: “Vậy là mười tháng tới anh sẽ không được chạm vào người em...”

Action 9

Trải qua năm giờ đau đớn, cuống rốn đã được cắt, đứa bé được mang trong người cô suốt mười tháng, cuối cùng cũng đã chịu tách rời cơ thể người mẹ.

Bạc Băng khó khăn chống thân thể ngồi dậy, nhìn y tá lau thân thể cho bé con.

Ngoài phòng sinh, không chỉ có Tham mưu trưởng Diệp đang vô cùng lo lắng, mà ngay cả Tư lệnh Diệp cũng khẩn trương đến mức trán ông đầy mồ hôi.

Bác sĩ bước ra, Tham mưu trưởng Diệp vội ngăn bác sĩ lại: “Vợ tôi thế nào rồi?”

“Chúc mừng, chúc mừng anh, mẹ tròn con vuông.”

“Thật không?” Anh vội vã chạy vào phòng sinh, ngẩng nhìn bé con mà anh đã chờ mong suốt mười tháng, sau đó anh ngồi trước giường bệnh: “Em cảm thấy thế nào? Có đau không em?”

Cô lắc đầu, yếu ớt mỉm cười: “Vẫn ổn, em muốn nhìn con của chúng ta một lát.”

Anh bế bé con đến trước mặt cô, Bạc Băng nhìn bé con có gương mặt giống hệt Diệp Chính Thần, lại nhìn ngón tay nhỏ nhắn nắm lấy ngón tay cô, nước mắt bỗng nhiên rơi xuống...

Đây là bé con của cô và anh, là huyết mạch của cô và anh, cũng chính là minh chứng tình yêu của hai người!

Kết hôn cũng kết hôn rồi, đi hưởng tuần trăng mật ở Nhật Bản cũng đi rồi, có em bé cũng có rồi, cuộc sống hôn nhân hạnh phúc của gia đình coi như cũng đã tạm ổn. Bây giờ, thể theo yêu cầu của mọi người, sẽ giải đáp một số vấn đề mà mọi người luôn muốn biết.

Người chủ trì kiêm phỏng vấn: Tâm Tâm

Đối tượng phỏng vấn: Tiểu Diệp, Nha đầu

1. Xin hỏi tên hai người

Tiểu Diệp: Diệp Chính Thần

Nha đầu: Bạc ...

Tiểu Diệp: Cô ấy là Diệp phu nhân

Tâm Tâm: Tiểu Diệp, tất cả mọi người đều biết nha đầu là của con, thật sự là tất cả đều biết.

Tiểu Diệp: Mẹ xác định ai cũng biết thật chứ? Án Chung Thiêm cũng biết sao?!

Nha đầu: Anh ấy đã đến tham dự hôn lễ, cũng đã tặng tiền mừng rồi.

Tiểu Diệp: Vậy thì tại sao hấn ta còn quần lấy em?

Nha đầu: Anh ấy quần lấy em lúc nào?

Tâm Tâm: Dừng, thay câu hỏi khác ...

2. Hai người bao nhiêu tuổi?

Tiểu Diệp: Mẹ có thể đừng hỏi những vấn đề chán ngắt như vậy được không?

Tâm Tâm [nhìn lướt qua những câu hỏi, cố sức gật đầu]: Có thể, câu hỏi tiếp theo, giới tính của hai con là gì?

Tiểu Diệp [không nói gì]: Mẹ lấy câu hỏi này ở đâu vậy?

Tâm Tâm: A, hình như là một người Nhật Bản hỏi đấy.

Nha đầu: Người Nhật Bản? Câu hỏi này... Không giống như tác phong của họ nha.

Tâm Tâm: Ừm, 50 câu đầu tiên thì không giống, nhưng năm mươi câu cuối thì thật sự là “không thích hợp với trẻ nhỏ.”

Tiểu Diệp: A, vậy mẹ cho qua năm mươi câu đầu tiên này đi.

Tâm Tâm [vẻ mặt cam chịu, lật sang trang khác]: ... Ta sẽ cố gắng tìm câu hỏi có tính chất máu chột. A, câu này thú vị đây!

3. Ấn tượng đầu tiên trong mắt hai con, đối phương là mẫu người như thế nào?

Nha đầu: là dạng công tử đào hoa điển hình, đồ háo sắc.

Tâm Tâm [lắc đầu, thở dài]: Con gái, đó là thành kiến của người đời đối với Tiểu Diệp, phóng đảng không kiềm chế được chỉ là cái vẻ bề ngoài. Thật ra Tiểu Diệp là một người đàn ông tốt rất khó gặp được, có trách nhiệm, có bản lĩnh, trọng tình cảm.

Tiểu Diệp: Ấn tượng đầu tiên của tôi với cô ấy là... [nhớ lại một lúc lâu], à, vóc dáng rất đẹp, chân rất dài.

Tâm Tâm [đỏ mặt hỏi]: ... Bỏ câu nói vừa rồi của mẹ đi.

Phụ nữ á, phải tin vào trực giác của mình, đừng bao giờ nghe lời người khác nói.

4. Hai con thích nhất đối phương ở điểm nào?

Tiểu Diệp: Thích nhất là... Khi cô ấy cởi quần áo.

Nha đầu: ...

Khỏi nói, khẳng định là đáp án như nhau

[Bạn nào không rõ có thể tham khảo đoạn đối thoại ở chương đầu:

— Em cởi bỏ quần áo vẫn mê người như vậy

— Anh cởi bỏ quần áo vẫn cảm thú như xưa!]

5. Nếu như lấy động vật để ví von, hai con sẽ nghĩ đối phương là con vật nào?

Nha đầu: Sói.

Tâm Tâm: Ta hiểu, háo sắc.

Tiểu Diệp: Chừng nào mẹ mới hỏi câu thứ 51?

Tâm Tâm: Được rồi, câu 51 có nội dung là: Hai đứa có giấu nhau chuyện gì không?

Nha đầu: [Chăm chú nhìn người đàn ông trước mặt, chờ anh trả lời.]

Tiểu Diệp: Câu hỏi số 5 hỏi gì thế mẹ?

Tâm Tâm: Nếu như lấy động vật để ví von, hai con sẽ nghĩ đối phương là con vật nào?

Tiểu Diệp: Mèo, có đôi lúc rất đáng yêu, có đôi lúc rất quyến rũ. Có đôi lúc lại cào người ta ngứa ngứa, có đôi lúc lại cào người ta đến máu chảy đầm đìa...

Đáng đời, ai bảo con trêu chọc con nhà người ta!

6. Khoảnh khắc hai con cảm thấy hạnh phúc nhất khi ở bên cạnh nhau là lúc nào?

Nha đầu: Làm gì cùng nhau cũng hạnh phúc.

Tiểu Diệp: Hôm đó đã khuya, tôi đã gần như kiệt sức, không thể cứu được sinh mệnh của một bệnh nhân, tôi rất mệt, rất đói bụng, cô ấy đã nấu cho tôi một bát mì, suốt đời tôi cũng không quên được mùi vị của bát mì đó...

7. Hai con nghĩ tình yêu dành cho đối phương có tồn tại mãi mãi hay không?

Nha đầu: Yêu không phải là tồn tại, mà là nỗ lực.

Tiểu Diệp: Yêu không phải là duy trì mà là hành động...

Tâm Tâm: Không hổ danh là con của ta, đến quan niệm tình yêu, hai đứa cũng giống nhau!

8. Nếu tình nghi đối phương thay đổi, hai con sẽ làm thế nào?

Tiểu Diệp: Tôi sẽ nhắc nhở cô ấy, quân hôn được pháp luật bảo vệ, chỉ cần tôi không đồng ý ly hôn, cô ấy có chết cũng là Diệp phu nhân.

Nha đầu: Tôi sẽ điều tra rõ ràng, tuyệt đối sẽ không tùy tiện hoài nghi tình yêu anh ta dành cho tôi. Cho dù là tận mắt thấy anh ấy nằm trên giường cùng người phụ nữ khác, tôi cũng sẽ cho anh ấy cơ hội giải thích.

Tiểu Diệp: Nha đầu... [Bắt đầu màn hôn thắm thiết, nóng bỏng...]

Tâm Tâm: Đoạn này phải được cắt ghép mới được, nếu không sẽ bị phạt thẻ vàng mất.

9. Lúc nào là lúc tim hai con đập nhanh nhất khi ở gần nhau?

Nha đầu: Tim đập nhanh nhất... Chắc là khi hôn lần đầu tiên.

Tiểu Diệp [cẩn thận suy nghĩ một lúc lâu]: Là lần đầu tiên của tôi và cô ấy...

Tâm Tâm [nháy mắt]: Có thể kể một chút không? Cảm giác như thế nào?

Tiểu Diệp: Khi cởi bỏ chướng ngại vật đầu tiên, tôi có cảm giác đang xa xuống hố sâu dường như mãi mãi không thể quay lại được.

Tâm Tâm: Hối hận à? Hối hận vì bản thân đã không thể khống chế, để xảy ra cuộc hôn nhân ngoài giá thú.

Tiểu Diệp: Hối hận... Hối hận vì ra tay quá muộn!

Câu tiếp theo, khụ khụ, đến trọng điểm rồi đây.

10. Nơi lần đầu tiên diễn ra H?

Tiểu Diệp: Cái này còn phải hỏi sao?

Nha đầu: Tôi nghĩ, cái này không ai là không biết.

Tâm Tâm: Có ai không thấy sự chấn động của chiếc xe không?

Rất rõ ràng, không có!

Thật ra trọng tâm là câu tiếp theo.

11. Cảm giác lúc đó thế nào?

Nha đầu: Tuy rằng không có bất kì sự chuẩn bị tâm lí nào, nhưng mà cảm giác không đau như dự đoán, anh ấy rất dịu dàng, vì anh ấy không phải là dạng đàn ông chỉ nghĩ đến bản thân mình.

Tiểu Diệp: Tôi thì cảm thấy địa điểm được chọn không được tốt cho lắm, không gian vô cùng bất lợi cho những động tác tôi muốn phát huy.

Tâm Tâm: Tại sao mẹ không cảm giác được một chút nào là hai con bị hạn chế kia chứ? Cái gì nên làm và không nên làm, con cũng đã làm hết rồi!

Nha đầu: Câu tiếp theo đi.

12. Dáng vẻ của đối phương khi đó?

Nha đầu: Ánh mắt của anh ấy rất chăm chú, trong con ngươi đen láy chỉ có hình dáng một mình tôi.

Tiểu Diệp [trầm tư]: Đáng yêu, gợi cảm... Khụ, còn bao nhiêu câu nữa?

Tâm Tâm: Còn 88 câu nữa.

Tiểu Diệp: Mẹ hỏi nhanh lên một chút đi!

13. Ở bên ngoài, hai con có quen biết ai vượt quá giới hạn được cho là “người yêu chính thức” chưa?

Nha đầu: Nếu Chung Thiêm được tính là “người yêu chính thức”, thì tôi nghĩ, tôi đã từng.

Tiểu Diệp: Án Chung Thiêm được tính là “người yêu chính thức” của em à?

Tâm Tâm: Đúng là cậu ta đã từng là vị hôn phu của Nha đầu, đương nhiên sẽ tính!

Tiểu Diệp: Nếu Dụ Nhân được tính là “người yêu chính thức”, như vậy tôi cũng đã từng.

Tâm Tâm: Nếu như Dụ Nhân không tính thì sao?

Tiểu Diệp: Tôi chưa từng có “người yêu chính thức”...

Như thế mà cũng nói được, dạng đàn ông này, thật sự là quá gian trá!

14. Đối với quan niệm “Nếu như không có được trái tim, ít nhất cũng phải có được thể xác”, hai con tán thành hay phản đối ý kiến này đây?

Nha đầu: Tôi không đồng ý, nếu như không có được trái tim, thì giữ lại thể xác có lợi ích gì nữa.

Tiểu Diệp: Nếu tôi thật sự muốn có được thể xác của một người, trái tim của người đó, sẽ không thoát khỏi đâu.

15. Nếu như đối phương bị một tên côn đồ cưỡng bức, hai con sẽ làm thế nào?

Nha đầu [khó tin chỉ vào Tiểu Diệp]: Mẹ nhìn anh ấy xem, anh ấy không cưỡng bức người ta thì tốt rồi.

Tiểu Diệp: Tôi tuyệt đối sẽ không để chuyện này xảy ra.

Tâm Tâm: Nếu như vẫn xảy ra thì sao? Ta chỉ nói nếu như thôi nha.

Tiểu Diệp: Tôi sẽ khiến cho người đó phải chết.

Tâm Tâm: Giết người là phạm pháp nha.

Tiểu Diệp: Vậy còn phải xem tôi dùng phương pháp gì để giết hẳn chết.

16. Hai con thích H trước khi tắm hay H sau khi tắm?

Tiểu Diệp: Tôi thích trước và sau, cả khi tắm luôn.

Nha đầu: Cái này, tôi thích sau khi tắm, nhưng phải xem tình hình có cho phép hay không nữa.

17. Khi H hai con có mong muốn gì không?

Tiểu Diệp: Cô ấy mong muốn tôi dịu dàng một chút.

Nha đầu: Nhưng mà, anh ta chỉ nhớ điều đó lúc dạo đầu.

Tiểu Diệp: Anh vẫn chưa đủ dịu dàng sao?

Nha đầu: ...

18. Tình hình chung sau khi H?

Tiểu Diệp: Điều này rất khó nói, cái gì là “tình hình chung”.

Nha đầu: A, “tình hình chung” là như thế nào?

19. Nói một cách thẳng thắn, hai con có thích H không?

Tiểu Diệp: Vấn đề này có thể định nghĩa sao? Có người đàn ông nào mà không thích?

Nha đầu: Rất thích...

Tiểu Diệp: Tôi cảm thấy chuyện đó rất có ý nghĩa!

20. Hai con muốn trải nghiệm H ở nơi nào nhất?

Tiểu Diệp: Hình như tất cả các nơi đều đã trải nghiệm hết rồi.

Nha đầu: Tôi thích nhất là trên bãi biển. Ánh nắng mặt trời, sóng biển và bãi cát mềm...

Tiểu Diệp [ánh mắt ngay tức khắc sáng lên rực rỡ]: Hôm nay dừng lại ở đây đi, ngày mai tiếp tục!

Phỏng vấn tiếp. À, trước khi phỏng vấn, ta muốn hỏi một câu cá nhân.

Tâm Tâm: Ánh nắng mặt trời, sóng biển, và bãi cát mềm... Cảm giác như thế nào?

Nha đầu: Ánh nắng ấm áp, sóng biển nhẹ nhẹ, bãi cát cũng rất mịn...

Tâm Tâm: Ai hỏi cái này! Tiểu Diệp, hay là con miêu tả đi.

Tiểu Diệp [tưởng nhớ một lát]: Ừm, rất kịch liệt.

Tâm Tâm: Hết rồi à? Không thể kể lại tường tận sao?

Tiểu Diệp: Tường tận, không phải ưu điểm của mẹ sao?

Tâm Tâm: ... Để không bị thẻ vàng, chúng ta tiếp tục câu hỏi khác thôi.

21. Hai con thích đối phương có biểu cảm gì khi H?

Tiểu Diệp [cười xấu xa, ánh mắt nhìn xuống]: Về mặt cầu xin buông tha.

Nha đầu: Không bằng cảm thú.

Tâm Tâm: Nha đầu, đừng mắng, trả lời câu hỏi đi.

Tiểu Diệp: Cô ấy đã trả lời rồi.

Tâm Tâm: ...

22. Hai con nghĩ có thể H với nhân tình bên ngoài không?

Tiểu Diệp: Tạm thời chưa có hứng thú đó.

Nha đầu: Tạm thời không có thể lực cho chuyện này.

23. Đối với việc H trong thai kỳ hai con có hứng thú không?

Tiểu Diệp: Có dịp thì trải nghiệm, không có gì phải đam mê đặc biệt.

Nha đầu: Không có hứng thú, tôi chỉ thích cởi cúc áo cho anh ấy...

Tâm Tâm: Bé con của hai con thể xác và tinh thần rất khỏe mạnh, xem xét hoàn tất!

24. Nếu như bỗng nhiên đối phương không có nhu cầu thân thể với mình, hai con sẽ làm thế nào?

Tiểu Diệp: Tự phát sinh nhu cầu thân thể với đối phương.

Nha đầu: Tôi nghĩ loại khả năng này không tồn tại.

25. Cách nhìn của hai con với SM như thế nào?

Nha đầu [không nói gì]: Câu hỏi này, đúng là có phong cách của người Nhật Bản.

Tiểu Diệp: Cảm giác cũng không tệ lắm, có cơ hội tôi cũng muốn thử lại một lần.

Tâm Tâm: Không hổ danh là người du học ở Nhật, gần mực thì đen gần đèn thì sáng.

Tâm Tâm [suy nghĩ một lúc lâu, cuối cùng cũng nghĩ tới!]: Có à! Khổng định giáo sư Dương sẽ không như thế.

Lăng Lăng: Mẹ à, mẹ khẳng định chứ?

Tâm Tâm: Á, không khẳng định cho lắm. Xem ra, gần mực thì đen gần đèn thì sáng, là ta.

26. Vấn đề khổ nhất trong việc H là gì?

Tiểu Diệp: Thể lực của cô ấy quá kém.

Nha đầu: Thể lực của anh ta quá tốt...

Tâm Tâm: Nghe xong giật mình, quả là rất đau khổ.

27. Cho đến bây giờ, nơi khiến hai con vừa hưng phấn vừa lo lắng nhất trong khi H là ở đâu?

Tiểu Diệp: Khi ở trong khách sạn.

Nha đầu: Lần cuối cùng tại nhà trọ ở Nhật Bản, nơi đó cách âm rất kém...

28. Đối với hai con “đối tượng H” lý tưởng là?

Tiểu Diệp: Nữ bác sĩ.

Nha đầu: Quân nhân.

Tâm Tâm: Một cặp đôi kiểm soát rất thống nhất.

29. Đối phương hiện nay có phù hợp với hình mẫu lý tưởng không?

Tiểu Diệp: Hoàn toàn phù hợp!

Nha đầu: Một trời một vực!

Tiểu Diệp: Anh đã sớm nói cho em biết, quân nhân khi cởi bỏ quân trang thì cũng là một người đàn ông bình thường, về cơ bản sinh lí như nhau cả thôi.

Nha đầu: Vậy khi anh mặc quần áo thì không phải là đàn ông à!

30. Khi H có sử dụng “đồ bảo hộ” không?

Tiểu Diệp: Mẹ nghĩ có cần không.

Nha đầu: Anh ấy hoàn toàn không cần.

31. Hai con thích được hôn ở đâu?

Tiểu Diệp: Tôi thích chủ động.

Nha đầu: Môi.

32. Hai con thích nhất hôn nơi nào của đối phương?

Tiểu Diệp [nhìn chằm chằm vào vị trí 70C của bạn bác sĩ nào đó]: Ở đâu cũng thích.

Nha đầu: Môi.

33. Một đêm H bao nhiêu lần?

Tiểu Diệp: Vậy phải xem cô ấy có thể chịu được nhiều hay ít.

Nha đầu: Mời đến tham quan vách tường nhà chúng tôi.

Tâm Tâm: 100 câu hỏi này thật sự quá dung tục, mọi người có vấn đề gì muốn hỏi, nhớ hỏi sáng ý một chút.

34. Trần Trần: Tôi muốn hỏi Băng Băng dự tính khi nào mới trả hết món nợ học phí dạy kèm?

Tiểu Diệp: Sẽ nhanh thôi, gần đây cô ấy rất nỗ lực.

Nha đầu: Vậy phải xem sau này anh ấy có thể tiếp tục dạy kèm cho tôi nữa hay không.

Sau đây là một số câu hỏi, do các độc giả đặt ra. Tâm Tâm chủ trì. Ta phát hiện những câu hỏi do độc giả trực tuyến đặt ra có chiều sâu hơn so với 100 câu hỏi kia.

35. Độc giả Phan Phan (Còn được biết đến là người bán hàng rong): Tôi muốn hỏi một chút, số đo của Tiểu Diệp là bao nhiêu?

Tâm Tâm: Khụ... Khụ... Điều này so với 100 câu hỏi kia đúng là có chiều sâu hơn.

Tiểu Diệp: Không biết, cho đến bây giờ tôi chưa từng đo qua.

Nha đầu: Theo tôi nhìn, anh ấy cao hơn 1m80, vòng ngực có số đo bằng nửa chiều cao, vai rộng bằng $\frac{1}{2}$ vòm ngực trừ đi 4cm, vòng eo nhỏ hơn vòng ngực chừng 20cm, xương hông có số đo lớn hơn vòng ngực 4cm, vòng đùi nhỏ hơn vòng eo 10cm, cẳng chân nhỏ hơn 20cm, vòng tay bằng một nửa vòng đùi.

Tâm Tâm: Ừm, bà xã của con giám định rất chuẩn vóc dáng đàn ông Châu Á.

36. Độc giả Hải Hải: Khoảng thời gian ba năm, Tiểu Băng không nhưng nhớ Tiểu Diệp chút nào sao?

Tâm Tâm: Sao hỏi câu này? Đáp án của câu hỏi này, còn phải hỏi sao?

Nha đầu: Nếu một chút nhưng nhớ cũng không có, làm sao tôi có thể chờ anh ấy ba năm?

37. Độc giả Hải Hải: Nếu Tiểu Diệp lừa dối một lần nữa, Tiểu Băng sẽ xử lý như thế nào? (Ngẫu nhiên nghĩ ra thôi, không biết có bị cho là lạc đề không =.=)

Tâm Tâm: Không, rất sát đề.

Nha đầu: Còn có thể làm thế nào được, kết hôn cũng đã kết hôn rồi, động phòng cũng đã động phòng rồi, tuần trăng mật cũng đã trải qua rồi, con trai cũng có rồi, nếu như anh ấy thật sự lại nói dối tôi lần nữa thì tôi sẽ sẵn lòng tin rằng đó là lời nói dối thiện ý.

38. Độc giả Hoa Hướng Dương: Tôi muốn hỏi Tiểu Diệp, trong ba năm không có Tiểu Băng, anh “giải quyết” vấn đề sinh lý như thế nào?

Tâm Tâm: A, vấn đề này thật sự quá sâu sắc, đối với vấn đề cá nhân, Tiểu Diệp từ chối trả lời. Căn cứ vào việc kiểm tra của chính phủ cho thấy Tiểu Diệp tuyệt đối không hề đi tìm phụ nữ khác.

39. Độc giả Lộ Lộ: Nha đầu nhìn Tiểu Diệp thú nhận mọi việc, Tiểu Diệp nên có phản ứng gì, (vốn định hỏi câu: Nha đầu quyền rũ Tiểu Diệp, Tiểu Diệp sẽ có phản ứng như thế nào. Sau lại suy nghĩ lại, chỉ là có một khả năng... chính là lao đến)

Tiểu Diệp: Đáp án ở phần bên trong dấu ngoặc.

Tâm Tâm: Câu trả lời của Tiểu Diệp là câu trả lời tiêu biểu thay cho phần lớn các con trai của ta, các bạn hiểu chứ...

40. Độc giả Sắc Hà Đê: Việt Việt và Tiểu Diệp, ai lợi hại hơn?

Tâm Tâm [vò đầu]: Đây là bạn đọc hỏi phương diện nào?

Tiểu Diệp: Rất rõ ràng, chính là phương diện đó.

Việt Việt: Cái này so kiểu gì đây...

Tâm Tâm: A, vậy kiểm tra thể lực đi, hai con đi đến sân tập hít đất 1000 cái là được chứ gì...

41. Độc giả Búp bê ngày nắng: Tiểu Diệp cho là sở trường của anh là H đúng không? Nha đầu có từng chủ động đòi hỏi H không? Kỹ thuật có thỏa mãn Tiểu Diệp không? Mỗi lần H có đạt độ cao như thủy triều không?

Tâm Tâm: Bạn Tâm Tâm nào đó rất thuần khiết, đi ra ngoài tản bộ, mọi người cứ trò chuyện đi.

Tiểu Diệp: Cho đến bây giờ vẫn chưa nghiên cứu đến vấn đề kỹ xảo, khi nào tình đến thì cứ thuận theo tự nhiên làm theo ý mình thôi.

Nha đầu: Thường thì không đến lượt tôi chủ động đòi hỏi, trừ khi lúc cãi nhau... Về phần kỹ thuật, cá nhân tôi cho rằng, chỉ cần có tình yêu, không cần đến kỹ thuật. Về phần câu hỏi cuối thì... Gần như vậy!

42. Đào Đào: Tôi muốn biết lúc ở Nhật Bản, lúc ăn tiệc, Tiểu Diệp đã ghé vào tai Dụ Nhân nói gì?

Tâm Tâm: Vấn đề này xin tham khảo trong phần “Cuộc sống hôn nhân của Tham mưu trưởng Diệp Chính Thần” phần 9, trong đó đã giải đáp vấn đề này rồi.

43. Độc giả Lulu: Tôi muốn hỏi là lần đầu tiên của Tiểu Diệp là ai?!!!

Tâm Tâm: Tại sao mọi người luôn quan tâm đến vấn đề này nhỉ? Một người đàn ông khỏe mạnh, đẹp trai bầm sinh, có thể hai mươi mấy tuổi không có bạn gái sao?

Giáo sư Dương: Có thể!

Tiểu Diệp: Cuộc sống, không có gì là tuyệt đối, hướng hồ tình hình thực tế khác nhau sẽ có lựa chọn khác nhau.

44. Độc giả PP: Tôi muốn hỏi Tiểu Diệp và Việt Việt mỗi lần H đều SHE(1) vào trong à?

(1) SHE: là viết tắt của từ Shejing (phiên âm của chữ). (ejaculation) có nghĩa là xuất tinh.

Tiểu Diệp [thay mặt Việt Việt]: Đương nhiên là không phải, phần lớn thời gian đều sử dụng biện pháp an toàn, chỉ là mẹ kế đã diễn tả quá trình theo sắc thái chủ nghĩa lãng mạn, cả đoạn văn.

Tâm Tâm: Đúng là con mẹ.

45. Độc giả Sherry: Biện pháp tránh thai? Thời gian mỗi lần H? Tư thế H?

Tiểu Diệp: Biện pháp truyền thống cũng là phương pháp thường dùng nhất trong việc tránh thai. Thỉnh thoảng xảy ra ngoài ý muốn là uống thuốc ngay sau đó (xem chương 1 chính văn). Thời gian thì không xác định, và mức độ kích thích liên quan đến tư thế, những tư thế đã chuẩn bị trước đó...

46. Độc giả Diễm Đầu: Tiểu Diệp đi Tokyo có phải là đi giải quyết...

Tâm Tâm: Câu hỏi này thật khó trả lời, ta kể lại một chút: Là một bác sĩ, có người gọi điện bảo Tiểu Diệp đi Tokyo, đương nhiên là không phải đi hỗ trợ việc đánh nhau rồi.

Tiểu Diệp đi Tokyo là để cứu người, đáng tiếc là tình trạng của hai người đó quá nặng, Tiểu Diệp đã cố gắng hết sức, nhưng cũng không thể cứu được mạng sống của họ.

47. Độc giả DinhDinh: Xin hỏi Tham mưu trưởng và Diệp phu nhân có mấy bé con?

Tiểu Diệp: Con và vợ như nhau, thích, một người là đủ rồi!

Nha đầu: Tôi muốn hai bé con, một là anh trai, một là em gái.

Tâm Tâm [nhộn nhạo]: Anh em a

Nha đầu: ... Sư huynh thích có một bé con, có lẽ một bé con thôi cũng được rồi!

48. Thời gian Tiểu Băng mang thai, Tiểu Diệp thế nào?

Tiểu Diệp: Bình thường.

Nha đầu: Ừm, tất cả đều bình thường, chỉ là, không “cầm thú” như trước mà thôi.

Tâm Tâm: Là bác sĩ thật là tốt, lý thuyết hướng dẫn thật thực tế!

49. Sau này Tiểu Diệp có độc chiếm mẹ của bé con hay không?

Tiểu Diệp: Không đâu, tôi sẽ độc chiếm bé con, cũng độc chiếm luôn mẹ của nó...

Nha đầu: Trước đây em không phát hiện, ham muốn chiếm giữ của anh lại mạnh mẽ như vậy.

Tiểu Diệp: Hiện giờ em mới biết thì muộn rồi...

50. Nếu như Việt Việt và Mộc Mộc có bé gái, có thể để Tiểu Diệp Tử và cô bé yêu nhau không?

Tâm Tâm: Vấn đề này ta muốn thỉnh cầu đáp án, ta thích con gái nhà giáo sư Dương, giống như Lăng Lăng nhà ta chẳng hạn, không biết có cách yêu như giáo sư Dương không? Kết hợp một chút... Cũng tốt.

51. Nếu như Tiểu Diệp Tử trưởng thành cũng cầm thú như Tham mưu trưởng Diệp, Tham mưu trưởng Diệp và Diệp phu nhân sẽ nghĩ như thế nào?

Tiểu Diệp: Tôi cầm thú sao?

Nha đầu: Có một chút.

Tiểu Diệp: Anh chỉ là một người đàn ông bình thường... Không tin em hỏi bạn thân của em một chút đi, anh cũng không tin ông chồng giáo sư có dáng vẻ đạo mạo kia, so với anh ít hơn.

Lăng Lăng: Khụ, khụ, chưa từng so sánh, thì không thể nói được. Mẹ à, mẹ lý giải sự so sánh đi, mẹ cảm thấy sao?

Tâm Tâm [đổ mồ hôi]: Ta chưa từng kiểm nghiệm qua... Thay cho câu hỏi đầu tiên, vợ chồng các con cũng không cần biểu hiện rõ ràng như vậy, người khác sẽ xấu hổ đấy.

Lăng Lăng: Thật ra tôi biết trong lòng mẹ đang nở hoa từng bừng rồi, hận không thể viết thêm mười ngoại truyện báo đáp tình yêu của mẹ.

Tâm Tâm: ... A, [thân làm mẹ lặng lẽ ra đi!]

Tạm thời không có câu hỏi, Tâm Tâm đi rồi, các độc giả có gì cứ để lại lời nhắn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dong-phong-hoa-chuc-sat-vach-2>